C:\Users\Plazma\Desktop\detektvky a valečné\Celosvetova.Literatura.eBooks.CZECH-PDR\Williams_Tad-Shadowmarch_01-Stinove_pomezi.pdb

PDB Name: Williams Tad-SM01-Stinove pomez
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 10.11.2008
Modification Date: 10.11.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Tad Williams
Stínové pomezí
DÍL PRVNÍ

LASER

Název originálu: Shadowmarch
Obálka: Michael Whelan
Grafická úprava obálky: Abstrakt
Překlad: Petr Kotrle
Redakce: Helena Šebestová

Copyright ©2004 by Tad Williams
All Rights Reserved
Copyright ©2006 for the Czech translation by P. Kotrle
Copyright ©2006 for Cover by M. Whelan
Copyright ©2006 for the Czech edition
by Laser books s. r. o.

ISBN 80 7193 216 7

#
Tuto knihu věnuji svým dětem Connoru Williamsovi a Devon Bealeové, kteří jsou ještě malí, když to píšu, ale mají obrovskou moc. Udivují mě každý den.
Jednou, až budou velcí a jejich matka a já se odebereme do Polí na druhé straně, doufám, že je zahřeje, když budou vědět, jak intenzívně jsme je milovali, a maličko se zastydí, jak rafinovaně toho zneužívali, ti kouzelní, legrační malí mizerové.

#
Žádná kniha nevznikne bez pomoci a málo autorů potřebuje tolik pomoci jako já, takže… nechť je dán průchod vděčnosti!
Jako vždy, mnoho díků mé skvělé manželce Deborah Bealeové za nevyčerpatelnou podporu, brilantní pomoc a bystré oko čtenáře, a mému nejznamenitějšímu agentovi Mattu Bialerovi, že mi kryl záda před malichernostmi.
Díky také naší talentované asistentce Deně Chavezové. Ona má zásluhu na tom, že se Deborah a mně daří uchovat si maximum zdravého rozumu; zčásti to zvládá svými obrovskými organizačními schopnostmi, zčásti tím, že brání mým milovaným dětem příliš mi pomáhat, když skutečně potřebuji něco dokončit.
Mí zámořští redaktoři Tim Holman ve Velké Británii a Dr. Ulrike Killerová v Německu mě podporují v práci a dodávají mi důvěru ve všech projektech, do kterých se pustím. Také jim patří můj obrovský vděk.
A samozřejmě všichni mí přátelé z DAW Books - kteří jsou také (jak příhodné!) mými americkými vydavateli - včetně Debry Eulerové, Marshy Jonesové, Petera Stampfela, Betsy Wolheimové a Sheily Gilbertové nemohou uniknout mohutnému děkování. Betsy a Sheila jsou mými redaktory a spolupachateli od chvíle, kdy jsem se před dvaceti lety do tohoto divokého spisovatelského podniku pustil, a já si s postupujícími lety čím dál víc uvědomuji, jak velký dar to je a jaké mám štěstí. Díky, přátelé. Užili jsme si zábavu, ne?

A v neposlední řadě musím také zmínit, že tato konkrétní kniha má obrovský dluh vděku a inspirace u všech těch šílených, báječných lidiček z fóra na Shadowmarch.com, studnice moudrosti, podpory, ztřeštěnosti a bezkonkurenčních rebarborových receptů. Díky za Shadowmarch (webový projekt) patří především Joshi Milliganovi a jedinečnému Mattu Dusekovi, který stránky dosud řídí jako stálý technický mág. Doufám, že mnozí z vás, nových čtenářů, k nám zavítají a připojí se k nám - trávím na tamních fórech hodně času kibicováním a rád bych se s vámi setkal.

Autorova poznámka
#
Pro ty, kteří se chtějí cítit pevně zakotveni ve vědomí, kdo je kdo, co je co a kde se co nachází, je zde několik map a na konci knihy indexy postav, míst a jiných důležitých věcí.
Mapy byly sestaveny podle vyčerpávajícího množství cestovatelských historek, téměř nečitelných starých dokumentů, přepisů proroctví a šeptaných slov umírajících poustevníků, nemluvě o obsahu staré truhly s pozemkovými záznamy objevené na jednom syanském bleším trhu. Podobně nejasný a úmorný proces byl odpovědný za vznik indexů. Používejte je dobře a mějte na paměti, že mnozí zemřeli, nebo si alespoň vážně poškodili zrak a vědeckou pověst, aby vám, čtenářům, tyto pomůcky zpřístupnili.

Stručné dějiny Eionu
se zvláštním zřetelem ke vzniku
severních Pomezních království
shrnuté učeným Finnem Teodorosem
podle Clemonových Dějin našeho světadílu Eion
a jeho národů
na žádost jeho lordstva Avina Broneho,
hraběte z Landsendu, lorda konetábla Jižní Marky
a představená dnes, třináctého měsíce Ennamenu
v roce 1316 svatého Trigonu
#
Téměř tisíc let před naší érou Trigonu se dějiny sepisovaly pouze ve starých xandských královstvích na jižním kontinentu, který byl prvním sídlem světové civilizace. Xanďané věděli jen málo o svém severním sousedovi, našem světadílu Eion, protože většina jeho vnitrozemí byla skryta za neprostupnými horami a hustými hvozdy. Jižané obchodovali pouze s několika bledými divochy, kteří bydleli na pobřeží, a o záhadném Šerém plemeni, učenci zvaném "Qar", jež obývalo mnoho míst Eionu, ale bylo a je nejpočetnější na dalekém severu našeho kontinentu, věděli jen málo nebo nic.
Jak šly generace a xandský obchod s Eionem nabýval na objemu, rostl také Hierosol, nejvýznamnější nový obchodní přístav na eionském pobřeží, až se stal zdaleka nejlidnatějším městem severních zemí. Přibližně dvě stě let před nástupem blahoslaveného Trigonu se stal velikostí a vyspělostí rivalem mnoha upadajících metropolí jižního světadílu. Hierosol byl v prvních letech městem mnoha bohů a mnoha soupeřících kněžstev, takže otázky dogmatických disputací a božského soupeření se často řešily pomluvami, žhářstvím a krvavými výtržnostmi v ulicích. Nakonec stoupenci tří těchto nejmocnějších božstev - Perina, boha oblohy, Erivora, boha vod a Kerniose, pána černé země - vytvořili alianci. Tento Trigon, seskupení tří bohů a jejich stoupenců, se svým vlivem rychle pozvedl nad všechna ostatní kněžstva a jejich chrámy. Jeho vůdce přijal titul trigonarcha a se svými následovníky se stal nejmocnější náboženskou postavou celého Eionu.
V situaci, kdy jeho přístavy proudilo zboží, rostla moc jeho armády a námořnictva a náboženská autorita se soustředila v rukou Trigonu, se Hierosol stal nejenom dominantní silou v Eionu, ale nakonec, jak říše jižního kontinentu Xandu po spirále směřovaly k úpadku, i v celém známém světě. Hierosolská nadvláda trvala téměř šest století, než se nakonec říše vlastní vahou zhroutila a padla pod vlnami nájezdníků z Kracského poloostrova a z jižního kontinentu.
Mladší království ve vnitrozemí Eionu povstala z popela Hierosolské říše. Syan předčil ostatní, v devátém století se zmocnil samotného Trigonu a přestěhoval trigonarchii a všechny její velké chrámy z Hierosolu do Tessisu, kde setrvávají dodnes. Syan se stal centrem módy a vzdělanosti celého Eionu a je stále ve většině ohledů vůdčí silou našeho kontinentu, avšak jeho sousedé již dávno setřásli plášť Syanské říše.
#
Od předhistorických časů se lidé v Eionu dělili o svou půdu se zvláštními, pohanskými Qary, kteří byli v různých obdobích známí jako Šeré plemeno, Mlčenliví nebo, nejčastěji, "skřítci". Přestože legendy mluví o velkém quarském sídle na dálném severu Eionu, temném a prastarém městě s neblahou pověstí, Qarové zpočátku žili na mnoha místech po celé zemi, třebaže nikdy v takové hustotě jako lidé a většinou ve venkovských, neprocestovaných oblastech. Jak lidé osídlovali Eion, mnozí Qarové se stáhli do kopců, hor a hlubokých hvozdů, přestože na některých místech zůstali a dokonce žili s lidmi v míru. Vzájemné důvěry však bylo málo a po většinu prvního tisíciletí po Trigonu měly zásluhu na

nevysloveném příměří mezi oběma národy dva faktory: malý počet příslušníků Šerého plemene a jejich izolace od lidí. Když se přiblížil rok 1000, přišla Velká smrt, strašlivý mor, který propukl nejdřív v jižních mořských přístavech, rozšířil se po pevnině a způsobil obrovské utrpení. Zabíjel v několika dnech a přežilo jej jen málo těch, kteří se s ním setkali. Rolníci opouštěli svá pole. Rodiče odcházeli od dětí. Léčitelé odmítali docházet k umírajícím a dokonce ani Kerniosovi kněží nechtěli vykonávat obřady za mrtvé. Byly celé vesnice, v nichž zůstaly jenom mrtvoly. Říkalo se, že na konci prvního roku podlehla čtvrtina populace v jižních městech Eionu, a když se příští jaro mor s teplým počasím vrátil a pomřeli další lidé, mnozí věřili, že nastal konec světa. Trigon a jeho kněží vyhlásili, že mor je trestem za bezbožnost lidstva, ale většina lidí zpočátku podezřívala cizince a především jižany, že otrávili studně. Netrvalo však dlouho a byl označen jiný viník - Qarové. Na mnoha místech byli již příslušníci záhadného Šerého plemene považováni za zlé duchy a tak se představa, že mor vyvolalo jejich nepřátelství, mezi vyděšeným obyvatelstvem rychle rozšířila.
Skřítci byli vybíjeni všude, kde se objevili, celé rody byly zajímány a masakrovány. Eionem se rozlila vlna vzteku, v jehož čele stály provizorní oddíly lidí, kteří si říkali "čističi" a byli odhodláni Qary vyhladit. Existují však pochyby, zda zabili víc skřítků než příslušníků vlastního plemene, neboť mnoho lidských vesnic, které již zdevastovala Velká smrt, čističi vypálili jako lekci všem, kdo by se mohli stavět na odpor tomu, co oni považovali za své svaté poslání.
Zbytky Šerého plemene uprchlý na sever, ale ještě se otočily a postavily se na odpor u qarské osady zvané Coldgray Moor, necelý den chůze od místa, kde sedím a píšu tyto řádky v dnešním Jižním Pomezí. (Coldgray Moor, tedy "Sychravá blata", sice přesně vystihuje místo bitvy, ale zřejmě se jednalo o nesprávné pochopení výrazu Qul Girah, který podle Clemona znamená v jazyce skřítků "místo růstu", neznám však prameny, z nichž vycházel.) Bitva byla strašlivá, ale Qarové byli poraženi, hlavně díky příchodu vojska vedeného Anglinem, pánem connordského ostrovního národa, jejž vázala vzdálená pokrevní pouta k syanské královské rodině. Šeré plemeno bylo úplně vypuzeno z území obývaného lidmi zpět do nehostinných, hustě zalesněných oblastí na severu.
Podobně jako tisíce jiných, méně slavných smrtelníků, byl v bitvě u Coldgray Mooru zabit i Karal, syanský král, ale jeho syn, který vládl jako Lander III. a později byl znám jako "Lander Dobrotivý" a "Lander Skřítkobijce", udělil Pomezí Anglinovi a jeho potomkům jako léno, aby mohli strážit hranice lidstva před Qary. Anglin z Connordu byl tedy prvním králem Pomezí.
#
Po bitvě u Coldgray Mooru zažil sever sto let relativního míru, třebaže žoldnéřské oddíly zvané Šedé roty, vzniklé ve strašlivých časech po Velké smrti a zhroucení Syanské říše, zůstávaly velkým nebezpečím. Tito zločinní rytíři prodávali své služby různým despotům, aby bojovali s jejich sousedy, nebo si vybírali lehčí nepřátele a unášeli za výkupné šlechtice nebo okrádali a vraždili selský lid.
Anglinovi potomci si Pomezí rozdělili na čtyři Pomezní království - Severní Pomezí, Jižní Pomezí, Východní Pomezí a Západní Pomezí, z nichž nejvýznamnější však bylo Jižní Pomezí, které pod vládou Anglinovy rodiny a jeho urozeného příbuzenstva spravovalo severní území ve všeobecné harmonii. Pak, v roce Trigonu 1103, bez výstrahy udeřila ze severu armáda Šerého plemene. Anglinovi potomci se bili odhodlaně, ale byli vytlačeni z většiny svých území a museli se stáhnout až k nejjižnějším hranicím. Pouze podpora malých zemí u této hranice (známých jako "Devítka") umožnila obyvatelům Pomezí zadržet Qary a počkat na pomoc velkých království na jihu - pomoc, která přicházela mučivě pomalu. Říká se, že v tomto strašlivém zápase se poprvé zrodila pravá severská solidarita - a současně nedůvěra k jižním královstvím.
Pouze krutá zima umožnila v tom prvním roce lidem udržet Qary v Pomezí. Na jaře konečně dorazila vojska ze Syanu, Jellonu a kracských městských států. Přestože lidé měli nad Šerým plemenem výraznou početní převahu, boje s Qary zuřily na severu s přestávkami dlouhá léta. Když v roce 1107 Pomezní království a jejich spojenci konečně nájezdníky porazili a pokusili se pronásledovat Qary na jejich území, aby se této hrozby jednou provždy zbavili, ustupující skřítci vytvořili bariéru, která lidi sice nedokázala zastavit, ale všichni, kdo jí prošli, podléhali zmatení a kouzlu. Poté, co zmizelo několik rot ozbrojenců, z nichž se vrátilo živých pouze několik pomatených jednotlivců, smrtelní spojenci vzdali svou snahu a prohlásili mlžnou hranici, jíž dali jméno Stínová linie, za novou hranici lidmi obývaných území.
Hrad Jižní Marku znovu vysvětil samotný trigonarcha - Qarové jej po dobu války využívali jako svou pevnost - avšak Stínová linie proťala Pomezní království a celé Severní Pomezí s většinou Východního Pomezí a Západní Pomezí zůstaly za ní. Ale i když Anglinův rod ztratil svá severní léna a hrady, přežil v osobě prasynovce Kellicka Eddona, jehož hrdinství v boji se skřítky vstoupilo do legend. Když se hraniční národy známé jako Devítka spojily a slíbily věrnost novému králi Jižního Pomezí (částečně za slib ochrany před násilnickými Šedými rotami, které ve zmatku po válce s Šerým plemenem znovu nabíraly na síle), král Pomezí se znovu stal nejmocnější silou na severu Eionu.
#
V naší současnosti
Obsahem jsou názory samotného Finna Teodorose,
za něž nenese zesnulý mistr Clemon z Anverrinu
žádnou zodpovědnost

Dnes, v roce Trigonu 1316, tři sta let po bitvě u Coldgray Mooru a dvě století od ztráty severních pohraničních území a vzniku Stínové linie, se na severu změnilo jen málo. Stínová hranice natrvalo a účinně vymezuje vnější okraj známého světa - dokonce i lodě, které v severních vodách zbloudí z kursu, se jen málokdy vrátí.
Syan již téměř úplně ztratil moc nad svou dřívější říší a je nyní jen nejsilnějším z několika velkých království ve vnitrozemí Eionu, objevily se však jiné hrozby. Roste moc autarchy, xiského kraloboha na jižním kontinentu. Poprvé po téměř tisíci letech Xanďané vyvíjejí nátlak na severní kontinent. Mnohé země na nejjižnějším pobřeží Eionu již začaly odvádět autarchovi daň, nebo si nechávají vládnout jeho loutkami.

Jižnímu Pomezí stále panuje eddonský rod v celé své slávě a naše Pomezní království je jedinou opravdovou silou na severu - jak je všeobecně známo, Brenland a Settland jsou malé, venkovské, do sebe uzavřené země - ale potomci krále Pomezí a jejich věrní sluhové se již začali zaobírat obavami, jak daleko do Eionu by autarchova paže mohla dosáhnout a jaké útrapy by to mohlo znamenat pro nás, svědky neblahých událostí, jež postihly našeho milovaného vládce, krále Olina. Můžeme se jen modlit, aby se nám ve zdraví vrátil.
Toto je můj výklad, připravený na vaši žádost, můj pane. Doufám, že s ním budete spokojen.

(podepsán) Finn Teodoros
Učenec a věrný poddaný Jeho Veličenstva Olina Eddonského

Předehra
Odejdi, snílku, odejdi. Brzy budeš svědkem věcí, jež mohou spatřit pouze spáči a čarodějové. Vyšplhej do větru a nech se jím nést - jistě, je to rychlý a děsivý oř, ale cesta je dlouhá mnoho a mnoho mil a noc je krátká.
Když vylétneš výš než ptáci, rychle za sebou necháš vyprahlé oblasti jižního kontinentu Xand a dostaneš se nad autarchův překvapivě obrovský chrámový palác, táhnoucí se bez konce podél kamenných kanálů jeho velkého města Xis. Nezastavíš se - dnes jsi nepřišel špehovat smrtelné krále, dokonce ani toho nejmocnějšího z nich. Místo toho přeletíš oceán k severnímu kontinentu Eion, nad věčný Hierosol, kdysi střed světa, nyní hříčku banditů a tyranů, ale ani tam se nezdržíš. Spěcháš dál, plachtíš nad knížectvími, která již přísahala věrnost autarchovým dobyvačným legiím, a nad dalšími, která zatím odolávají, ale brzy podlehnou.
Za nebetyčnými horami, jež oddělují jižní část Eionu od zbytku kontinentu, a za neprošlapanými hvozdy na sever od hor dosáhneš zelené krajiny Pěti království, slétneš níže nad pole a kamenité kopce, a již se ženeš přes kvetoucí vnitrozemí mocného Syanu (který byl kdysi ještě mocnější), přes široká pole a rušné cesty, kolem starých rodinných sídel z rozpadajících se kamenů a dál do pomezních oblastí, jež hraničí s šedivou zemí za Stínovou linií, do nejsevernějších končin, v nichž ještě žijí lidé.
Na samotném prahu těchto ztracených a nelidských severních území, v zemi zvané Jižní Pomezí, se tyčí nad širokou zátokou vysoký starý hrad, pevnost osamocená a chráněná vodou, důstojná a uzavřená jako královna, jež přežila svého královského manžela. Korunují ji velkolepé věže a sukni má sešitou ze střech nižších budov. Úzká hráz mezi citadelou a pevninou se táhne jako řetěz svatebčanů, který se chce spojit se zbytkem jejího města, rozloženého v údolích mezi kopci a podél pevninského břehu zátoky. Tato prastará pevnost dnes patří smrtelníkům, ale má vzezření čehosi jiného, čehosi, co tyto smrtelníky poznalo a dokonce se uráčilo vzít je pod ochranu, ale tak docela je nemiluje.
Přesto má toto strohé místo, jemuž mnozí říkají Stínová Marka, nemálo krásy ve svých hrdých, větrem potrhaných praporech a ulicích zalévaných ostrými slunečními paprsky. Ale i když je tato pevnost na kopci poslední radostnou a přívětivou věcí, kterou spatříš, než vstoupíš do krajiny ticha a mlhy, a třebaže to, čeho budeš brzy svědkem, sem dolehne strašlivými následky, tvoje pouť se v Jižním Pomezí neskončí - zatím ne. Dnes jsi žádán jinde.
Hledáš daleko na strašidelném severu zrcadlové dvojče tohoto hradu, velkou pevnost nesmrtelných Qarů.
A nyní, jako když se překročí práh, vstoupíš na jejich soumračná území. Přestože Jižní Marku stále zalévá odpolední slunce, jen kousek za Stínovou linií se všechno, co obývá tuto stranu neviditelné zdi, noří do věčného, klidného večera. Louky jsou rozlehlé a tmavé, tráva se třpytí rosou. Hnán větrem, všimneš si, že cesty pod tebou se bledě lesknou jako úhoř a zdánlivě tvoří tajemné obrazce, jako by nějaký bůh popsal mlhou obestřenou zemi svým tajným deníkem. Letíš dál přes vysoké hory ověnčené bouřkovými mraky, a lesy, rozlehlé jako celé země. Z temnoty pod stromy svítí zářivé oči a v prázdných údolíčkách šeptají hlasy.
Teď konečně spatříš svůj cíl, jak se pne do výše, hrdý a čistý, vedle bouřlivého, temného vnitrozemského moře. Jestli v sobě Jižní Marka měla něco nezemského, tento druhý hrad má jen velice málo toho, co je byť jen trochu pozemské: milion, milion kamenných kvádrů v tisíci odstínech tmy byl navršen do výše, onyx na jaspis, obsidián na břidlici, a třebaže tyto věže mají krásnou symetrii, je to symetrie, z níž by se běžným smrtelníkům vzbouřil žaludek.
Slétneš dolů, konečně se vymaníš z křídel větru, aby sis mohl pospíšit spletitými a často úzkými chodbami, ale držíš se těch nejširších a nejvíc osvětlených; není radno se lehkovážně toulat v Qul na Qaru, nejstarší stavbě (jejíž kameny byly podle některých vytěženy tak dávno, že oceány mladé země byly ještě teplé), a tak jako tak nemáš času nazbyt.
Stínumilovní Qarové mají přísloví, které v přibližném překladu říká: "I Kniha lítosti začíná jedním slovem." Znamená to, že i ty nejdůležitější věci mají jedinečný a prostý začátek, byť se někdy dá popsat až s dlouhým časovým odstupem - první úhoz, zárodek, nadechnutí před zpěvem písně. Proto teď pospícháš: řetěz událostí, které v budoucích dnech otřesou nejenom Jižním Pomezím, ale celým světem do základů, má svůj počátek tady a teď, a ty u toho budeš.
V hlubinách Qul na Qaru je síň. Ve skutečnosti je v Qul na Qaru mnoho síní, tolik, kolik je větviček na starém stromě bez listí - dokonce v celém uhynulém sadu takových stromů - ale i ti, kteří Qul na Qar zahlédli pouze v neklidném spánku těžké noci, by poznali, o kterou síň jde. Je to tvůj cíl. Pojď. Čas se krátí.
Přejít tu velkou síň z jednoho konce na druhý trvá hodinu, nebo ti to tak alespoň připadá. Osvětluje ji množství pochodní, ale také jiná, méně známá světla, která pod tmavými krokvemi otesanými do podoby větví cesmíny a trnky blikají jako světlušky. Obě dlouhé stěny lemují zrcadla, ale každý ovál pokrývá tak silná vrstva prachu, až je s podivem, že jiskřivá světla a pochodně jsou v nich vidět, třebas jen jako matný odraz, a co je ještě podivnější, v kalném skle lze zahlédnout rovněž pohyb jiných, temnějších siluet. Tyto siluety v nich jsou, i když je síň prázdná.
Teď prázdná není, naopak. Je zaplněna postavami, které jsou jak krásné, tak hrůzné. Ani kdyby ses v tomto okamžiku rychle vrátil přes Stínovou linii na některé velké tržiště jižních přístavních království a prohlédl si tam lidstvo ve všech jeho tvarech, velikostech a barvách, shromážděné z celého širého světa, stejně by ses podivil, jak jsou jeho zástupci

stejní v porovnání s Qary, příslušníky Šerého plemene, shromážděné v jejich vysoké, tmavé síni. Někteří jsou omračujícím způsobem krásní jako mladí bohové, vysocí a dobře rostlí jako ti nejztepilejší lidští králové a královny. Někteří jsou drobní jako myši. Jiní připomínají postavy ze smrtelnických nočních můr - vybavení drápy nebo hadíma očima, pokrytí peřím, šupinami nebo mastnou srstí. Zaplňují síň od jednoho konce po druhý, seřazení podle složitých prapůvodních hierarchií, tisíc různých tvarů spojených pouze silnou záští k lidstvu a v tomto okamžiku také hlubokým tichem.
V čele dlouhé, zrcadly ověšené místnosti sedí na vysokých kamenných křeslech dvě postavy. Obě na první pohled připomínají lidi, ale tak děsivě zdeformované, že by si je se smrtelníky nemohl splést ani opilý slepec. Obě se nehýbou, ale jedna je nehybná tak, že se ani nechce věřit, že to není socha vytesaná ze světlého mramoru, stejně kamenná jako křeslo, na němž sedí. Oči má otevřené, ale jsou prázdné jako namalované oči panenky, jako by její duch odletěl z tohoto na první pohled mladého, bíle zahaleného těla někam daleko a nemohl najít cestu zpět. Ruce jí leží v klíně jako mrtví ptáci. Nepohnula se už roky. Jen velice nepatrné zachvění, jak se její hruď v mučivě dlouhých intervalech zvedá a klesá, napovídá, že dýchá.
Ten, kdo sedí vedle ní, je o dvě šířky dlaně vyšší než většina smrtelníků; a to je na něm nejlidštější. Bledá tvář, kdysi překvapivě krásná, mu zestárla v průběhu staletí v cosi tvrdého a ostrého jako vrcholek útesu bičovaný větrem. Přesto má v sobě stále jakousi hrůznou krásu, stejně nebezpečně ošidnou jako velkolepost bouře ženoucí se přes moře. Jsi přesvědčen, že jeho oči by byly čisté a hluboké jako noční obloha, vypadaly by nekonečně chladně moudré, avšak skrývají se za hadrem zavázaným v týle na uzel a z větší části schovaným v dlouhých vlasech, stříbrných jako měsíční svit.
Je to Ynnir, Slepý král, a slepota nepatří jen jemu. Jen málo smrtelných očí ho spatřilo a žádný živý smrtelný muž nebo žena ho neviděl jinak než ve svých snech.
Pán Šerého plemene zvedne ruku. V síni bylo ticho již předtím, ale nyní přejde v něco hlubšího. Ynnir šeptá, ale každý v místnosti ho slyší.
"Přiveďte dítě."
Čtyři člověku podobné postavy zahalené kápí vynesou ze stínů za dvojitým trůnem nosítka a položí je králi k nohám. Stočené na nich leží něco, co vypadá jako smrtelné dítě mužského pohlaví. Kolem spící tváře má připlácnuté mokré prstýnky jemných, slámových kadeří. Král se nakloní, úplně jako by si dítě prohlížel, vrýval si jeho tvář do paměti, přestože je slepý. Sáhne do svého šedého hávu, kdysi přepychového, ale teď podivně obnošeného a zaprášeného skoro stejně jako zrcadla v síni, a vytáhne malý pytlík na černé šňůrce, prostou věc, v níž by smrtelník mohl nosit talisman nebo hojivý lék. Ynnirovy dlouhé prsty opatrně spustí šňůrku nad chlapcovu hlavu a pak zastrčí sáček pod hrubou košili na útlou hruď dítěte. Král celou dobu zpívá. Jeho hlas je jako ospalé mumlání. Pouze poslední slova jsou dost hlasitá, aby je bylo slyšet.

"…Kámen a hvězda co svědci tu jsou,
však čin tento zmařiti nemohou."

Ynnir se na dlouhou chvíli odmlčí, než znovu promluví, se zaváháním, které by skoro mohlo patřit smrtelníkovi, když však promluví, jeho slova jsou zřetelná a jistá. "Odneste ho." Čtyři postavy zvednou nosítka. "Ať vás ve sluneční zemi nikdo neuvidí. Jeďte rychle, tam i zpátky."
Vůdce v kápi skloní hlavu. V dalším okamžiku jsou nosiči se svým spícím břemenem pryč. Král se krátce otočí k bledé ženě vedle sebe, skoro jako by čekal, že přeruší své dlouhé mlčení, ale ona se nepohne a zcela určitě nepromluví. Obrátí se k ostatním přihlížejícím, k dychtivým očím a tisícovce neklidných postav - a také k tobě, snílku. Pro Ynnira není neviditelné nic, co již Sudičky utkaly.
"Začíná to," řekne. To zlomí ticho. Zrcadlovou síň zaplní sílící šepot, příliv hlasů, který narůstá, až se ozvěnou rozléhá temnými krokvemi s vyřezanými trny. Nekonečnými síněmi Qul na Qaru se valí hřmot zpěvu a křiku. Je těžké říct, zda ten strašlivý hluk je projevem triumfu nebo smutku.
Slepý král pomalu pokývá hlavou. "Teď to konečně začíná."

Vzpomeň si na to, snílku, až uzříš, co bude následovat. Jak řekl slepý král, toto je začátek. Neřekl, ale je to pravda, že to, co tady začíná, je konec světa.

ČÁST PRVNÍ
KREV

Velký bůh Kernios pravil mudrci: "Tak jako zálesák, který líčí pasti, nemůže nikdy vědět, co chytí, i učenec může zjistit, že jeho otázky mu přinesly neočekávané a nebezpečné odpovědi."

Kompendium známých věcí
Kniha Trigonu

1
Lov na saň

ÚŽÍCÍ SE CESTA:

Pod kamenem je země,
pod zemí jsou hvězdy; pod hvězdami stín,
pod stínem je všechno, co je známo

Věštby vržených kostí
Qarská Kniha lítosti

Vytí psů již sláblo v úžlabinách za nimi, když konečně zastavil. Jeho kůň byl vzpurný, chtěl se vrátit k lovcům, ale Barrick Eddon prudce zatáhl za uzdu, aby klisnu udržel na místě. Jeho obličej byl vždycky bledý, ale teď jako by únavou skoro zprůhledněl. Oči se mu leskly horečkou. "Jeď dál," řekl sestře. "Ještě je dohoníš."
Briona zavrtěla hlavou. "Nenechám tě samotného. Odpočiň si, jestli potřebuješ, a pak pojedeme společně dál."
Zamračil se, jak se umí zamračit jenom patnáctiletý chlapec, s výrazem učence mezi hlupáky, šlechtice mezi venkovany, kterým čouhá sláma z bot. "Já si nepotřebuji odpočinout, slaměnko. Prostě o tu otravu nestojím."
"Ty jsi hrozný lhář," řekla bratrovi vlídně. Jako dvojčata byli k sobě vázáni pouty stejně těsnými jako pouta milenecká. "A stejně nikdo nemůže zabít draka oštěpem. Jak se mohlo stát, že ho muži na hlídce u Stínové linie nechali projít?"
"Třeba se přes ni dostal v noci, takže ho neviděli. A vůbec, není to drak, ale saň - ta je mnohem menší. Shaso říká, že stačí jedna pořádná rána do hlavy a bude po ní."
"Co ty nebo Shaso víte o saních?" zeptal se Barrick. "Nepřeběhnou přes kopce každý den. Nejsou to žádné pitomé krávy."
Briona brala jako špatné znamení, že si mne zmrzačenou ruku a ani se to před ní nesnaží skrýt. Byl bledší než obvykle, měl modré kruhy pod očima a pokožku tak tenkou, že občas vypadal skoro dutý. Přepadla ji obava, že byl znovu náměsíčný, a při tom pomyšlení se zachvěla. Žila na Jižní Marce celý život, ale ani po takové době nechodila po setmění jejími spletitými, ozvěnou se rozléhajícími chodbami ráda.
Nuceně se usmála. "Krávy to nejsou, hlupáčku, ale vrchní lovčí se zeptal Chavena, než jsme vyrazili, copak jsi zapomněl? A Shaso říká, že za dědečka Ustina jsme tady jednu měli - u statku v Landsendu zabila tři ovce."
"Tři celé ovce! Páni, tomu říkám stvůra!"
Štěkot přešel do vyšších tónů a oba koně začali neklidně přešlapovat malými krůčky. Někdo zatroubil na roh, ale stromy mezi nimi a lovci naříkavý zvuk téměř udusily.
"Něco zahlédli." Ucítila nenadálé bodnutí. "Milosrdná Zorio! Co když ta bestie ublíží psům?"
Barrick otráveně zavrtěl hlavou a pak si odhrnul z očí mokrou kadeř tmavě rusých vlasů. "Psi?"
Ale Briona o ně měla opravdový strach - dva z nich, Skřipa a Dado, vychovala od štěňat a v některých ohledech byli pro královu dceru skutečnější než většina lidí. "No tak, Barricku, prosím! Pojedu pomalu, ale tady tě nenechám."
Chlapcův posměšný výraz zmizel. "Tobě ujedu kdykoli i s jednou rukou na uzdě."
"Tak to předveď!" zasmála se a ostruhami pobídla koně ze svahu. Dělala, co uměla, aby na bratra dostala vztek, ale až moc dobře znala tu chladnou masku: život do ní mohl znovu vdechnout pouze čas nebo vzrušení z lovu.
Briona vzhlédla na kopec. Ulevilo se jí, když zjistila, že Barrick jede za ní, malý stín na šedém koni, oblečený, jako by držel smutek. Ale její dvojče se tak oblékalo každý den.
Prosím tě, Barricku, milý rozzlobený Barricku, nezamiluj se do Smrti. Ta výstřední myšlenka ji překvapila - poetický sentiment probouzel v Brioně Eddonské pocit, že ji něco svědí a ona se nemůže poškrábat - a když se nesoustředěně otočila zpátky, málem srazila malou postavu, která se jí ve vysoké trávě snažila uhnout z cesty. S rozbušeným srdcem zastavila Snížka a seskočila, přesvědčená, že nechybělo mnoho, aby zabila dítě nějakého domkáře.
"Nestalo se ti nic?"
Ze žloutnoucí trávy se zvedl velice drobný muž s prošedivělými vlasy, který hlavou nepřevyšoval podbřišní pás jejího sedla - permoník ve středních letech, s krátkýma, ale svalnatýma nohama a rukama. Smekl beztvarý plstěný klobouk a lehce se uklonil. "Jsem úplně v pořádku, paní. Jste laskavá, že se ptáte."
"Nevšimla jsem si tě…"
"Málokdo si všimne, paní." Usmál se. "A měl bych také…"
Barrick řinčivě projel kolem. Sestře a její téměř oběti prakticky nevěnoval pohled. I když se snažil, šetřil si ruku a měl nebezpečně špatný posez. Briona se rychle vyškrábala na Snížka a zmuchlala si přitom jezdeckou sukni.
"Promiň," omluvila se mužíčkovi, sklonila se nad Snížkovu šíji a vyrazila za bratrem.
#
Permoník pomohl manželce vstát. "Chtěl jsem tě představit princezně."
"Nedělej ze sebe hlupáka." Očistila si silnou sukni od kuliček lopuchu. "Měli jsme štěstí, že z nás ten její kůň neudělal kaši."
"I tak to možná byla naše poslední šance setkat se s někým z královské rodiny." Zavrtěl hlavou, jako by byl opravdu smutný. "Poslední příležitost polepšit si, Opálko."
Podívala se na něho úkosem. Nechtěla se usmát. "Polepšit si by v našem případě znamenalo mít dost měďáků, aby sis ty mohl koupit nové boty, Rohovče, a já hezký vlněný šátek na zimu. Pak bychom na to setkání mohli jít a nevypadali bychom jako žebrácké děti."
"Od doby, co by si nás někdo mohl splést s dětmi, uteklo už hodně vody, ty moje stařenko." Vytáhl jí z prošedivělých vlasů další kuličku lopuchu.
"A uteče jí ještě víc, než si pořídím ten nový šátek, jestli nepůjdeme dál." Ale nakonec to byla ona, kdo se tam zdržel

nejdéle a upřel pohled, skoro až roztoužený, na udusanou stopu ve vysoké trávě. "Opravdu to byla princezna? Co myslíš, kam tak pospíchali?"
"Chtěli dohonit lovce. Copak jsi neslyšela ty rohy? Ta ra, ta ra! Šlechta dnes štve po kopcích nějakého nebohého tvora. Dřív, za špatných časů, by to klidně mohl být někdo z nás!"
Začichala a vzpamatovala se. "Takových věcí já si nevšímám, a jestli máš dost rozumu, nebudeš si jich všímat ani ty. Jak říkával můj otec, nepleť se zbytečně mezi velké lidi a nepřitahuj na sebe jejich pozornost. Nic dobrého z toho nevzejde. A teď zpátky k dílu, stařiku. Nechci se potloukat kolem Stínové linie, až přijde noc."
Rohovec Modrokřemen znovu zvážněl a zavrtěl hlavou. "Ani já ne, drahá."
#
Norníkům a slídičům se do remízku nechtělo, ale to, že psi váhali, ještě neznamenalo, že by byli zticha. Tropili odporný rámus, ale zdálo se, že i nejhorlivějším lovcům stačí čekat o něco výš na stráni, dokud psi nevyženou kořist na volné prostranství.
Zvíře, které bylo pro většinu hlavním lákadlem lovu, mělo s kořistí beztak málo společného, přestože se jednalo o trofej velmi neobvyklou. Na svahu se promenovaly přinejmenším dvě desítky pánů a paní a několikanásobek jejich sluhů. Urození se smáli, bavili se a navzájem si obdivovali (nebo předstírali, že obdivují) koně a oblečení, vojáci a sluhové se pachtili za nimi nebo kočírovali vozy tažené voly, do výšky zarovnané jídlem, pitím, stolním náčiním a dokonce i složenými pavilony, ve kterých společnost předtím posnídala. Mnozí panoši vedli náhradní koně, protože nebylo nijak neobvyklé, že se při obzvlášť vzrušující štvanici některý oř složil se zlomenou nohou nebo puklým srdcem. Žádný z lovců by nestrpěl, aby přišel o skolení zvířete a musel jet domů na voze, protože mu padl kůň. Mezi svobodníky a vyššími sluhy přejížděli ozbrojenci s kopími a halapartnami, štolbové, psovodi v zablácených, potrhaných šatech, několik kněží - ti nižší museli chodit pěšky jako vojáci - a dokonce i Rébus, králův starý, vychrtlý šašek, který se snažil udržet na osedlaném oslu a brnkal na svou loutnu dosti nepřesvědčivou loveckou melodii. Ve skutečnosti teď tiché kopce pod Stínovou linií obsahovaly víceméně celou vesnici na pochodu.
Briona, která byla vždycky ráda, když mohla ven z kamenných prostor hradu, kde to občas vypadalo, jako by věže zakrývaly slunce po většinu dne, si obzvlášť vychutnávala chvilkový únik od této obrovské lidské masy a ticho, které ho provázelo. Ať chtěla nebo nechtěla, musela přemýšlet, jak asi vypadá takový lov u velkých královských dvorů v Syanu nebo Jellonu - slyšela, že někdy trvají týdny! Ale neměla na ty úvahy moc času.
Jak Barrick a Briona sjížděli z hřebene, Shaso dan Heza jim vyjel z davu vstříc. Vrchní zbrojíř byl jediným členem šlechty, který byl doopravdy oblečený tak, aby mohl něco zabít; neměl na sobě parádu, do níž se většina urozených na lov vystrojila, ale starý černý kožený kyrys, který byl jen o několik odstínů tmavší než jeho pleť. Obrovský válečný luk mu narážel do sedla, ohnutý a napnutý, jako by očekával útok v každém okamžiku. Brioně připadali vrchní zbrojíř a její zatrpklý bratr Barrick jako dva bouřkové mraky, které se k sobě blíží. Připravila se na hrom. Nenechal na sebe dlouho čekat.
"Kde jste byli, vy dva?" otázal se Shaso. "Proč jste ujeli svým strážcům?"
Briona rychle vzala vinu na sebe. "Nechtěli jsme být pryč tak dlouho. Jen jsme si povídali a Snížek trochu kulhal…"
Starý tuanský bojovník si jí nevšímal, zato upíral přísný pohled na Barricka. Shaso vypadal rozzlobeněji, než se dalo čekat, jako by dvojčata udělala něco víc než jen to, že se nakrátko zatoulala někam, kde na ně nedoléhal tlak lidstva. Předpokládal snad, že by jim tady, jen několik mil od hradu, v zemi, jíž rod Eddonů vládl po generace, mohlo hrozit nějaké nebezpečí? "Viděl jsem, jak ses oddělil od lovců a odjel, aniž bys komukoli řekl jediné slovo, chlapče," řekl. "Co tě to napadlo?"
Barrick pokrčil rameny, ale vysoko na lících měl barevné skvrny. "Neříkej mi 'chlapče'. A co je ti vůbec po tom?"
Starý muž sebou škubl a sevřel ruku v pěst. Briona měla chvíli strach, že by skutečně mohl Barricka uhodit. Během let uštědřil chlapci mnoho ran, ale vždycky při výcviku, v rámci legitimního boje; udeřit veřejně někoho z královské rodiny by bylo něco úplně jiného. Shaso nebyl oblíbený - mnozí příslušníci šlechty otevřeně tvrdili, že není vhodné, aby tmavý Jižan, a také bývalý válečný zajatec, zastával v Jižním Pomezí tak vysokou pozici, aby bezpečnost království ležela v rukou cizince. Nikdo nepochyboval o Shasově umění nebo udatnosti - i poté, co byl v bitvě u Hierosolu, v níž se s králem Olinem utkali jako nepřátelé, odzbrojen, bylo třeba půl tuctu mužů, aby jej zajali, a stejně se dokázal osvobodit na tak dlouho, aby ranou pěstí, těžkou jako kladivo, srazil Olina z koně. Ale místo aby otec dvojčat vězně potrestal, pojal k Jižanově odvaze obdiv. Poté, co byl Shaso odveden zpátky do Jižního Pomezí a přežil bezmála deset let zajetí, z něhož nebyl vykoupen, získával o něm Olin čím dál lepší mínění, až mu nakonec udělil svobodu, s výjimkou čestného pouta k rodině Eddonových, a svěřil mu odpovědné postavení. Za více než dvě desítky let od bitvy u Hierosolu Shaso dan Heza vykonával své povinnosti se ctí, velkým umem a skoro až nesnesitelnou neústupností. Všechny ostatní šlechtice zastínil tak důkladně - čímž si vysloužil ještě silnější zášť než barvou své pleti - že se nakonec vypracoval do vysokého postavení vrchního zbrojíře, králova ministra války pro všechna Pomezní království. Dokud na trůně seděl otec dvojčat, byl bývalý vězeň nedotknutelný. Teď ale Briona uvažovala, jestli Shasovy tituly, nebo dokonce on sám, přežijí pochmurné údobí královy nepřítomnosti.
Jako by podobná myšlenka probleskla hlavou i jemu, Shaso nechal ruku klesnout. "Jsi princ Jižního Pomezí," řekl Barrickovi, ostře, ale tiše. "Když zbytečně riskuješ svůj život, neubližuješ tím mně."
Její bratr mu slova oplatil vzpurným pohledem, ale rozvaha starého muže částečně zchladila jeho hněv. Briona věděla, že Barrick se neomluví, ale nedojde ani k souboji.
Vzrušený štěkot psů zesílil. Kendrick, starší bratr dvojčat, dával Brioně a Barrickovi znamení, aby za ním sjeli dolů, kde byl zabrán do hovoru s Gailonem Tollym, mladým vévodou ze Summerfieldu. Briona se k nim rozjela, těsně následována Barrickem. Shaso jim nechal několik kroků náskok, než se pustil za nimi.
Gailon ze Summerfieldu byl jenom o půl tuctu let starší než dvojčata, ale choval se k nim s nepříjemnou formálností.

Briona věděla, že tím maskuje odpor k některým uvolněnějším výstřednostem její rodiny. Teď smekl klobouk ze zeleného sametu a uklonil se jim. "Princezno Briono, princi Barricku. Dělali jsme si starost, jestli se vám nestalo nic zlého."
Pochybovala, že je to tak docela pravda. Vyjma Eddonů jako takových byli Tollyové rodem, který byl první v pořadí následnictví, a jejich ambice byly všeobecně známé. Gailon prokázal, že je schopen přinejmenším předstírat uctivou podřízenost, ale Briona pochybovala, že by se totéž dalo říct o jeho mladších bratrech, Caradonovi a nepříjemném Hendonovi. Mohla být jedině ráda, že ostatní Tollyové raději vládli svému rozsáhlému panství v Summerfieldu, než by si hráli na věrné poddané tady v Jižní Marce, a přenechávali ten úkol svému bratru vévodovi.
Zdálo se, že Brionin bratr Kendrick má překvapivě dobrou náladu, třebaže mu na bedrech za otcovy nepřítomnosti spočívá tíha regentství. Kendrick na rozdíl od krále Olina dokázal zapomenout na starosti a užít si hon nebo slavnost po libosti. Blůzu z jemné sessijské látky měl už rozepnutou a zlaté vlasy nedbale zcuchané. "Tady jste," zvolal. "Gailon má pravdu - dělali jsme si o vás dva starosti. Hlavně je zvláštní, že by si takovou podívanou nechala ujít Briona."
Zavadil pohledem o Barrickův pohřební oděv a vytřeštil oči. "Co se stalo, průvod kajícníků letos přišel dřív?"
"Jistě, měl bych se omluvit za své šaty," zabručel Barrick. "Vím, je to ode mne nechutné obléknout se takto, jako by našeho otce někde drželi ve vězení. Ale počkat - náš otec přece je vězeň. Neuvěřitelné!"
Kendrick sebou škubl a podíval se tázavě na Brionu; ta udělala grimasu, jež říkala: Má jeden ze svých těžkých dní.
Princ regent se otočil k mladšímu bratrovi a zeptal se: "Chtěl by ses raději vrátit?"
"Ne!" Barrick prudce zavrtěl hlavou, ale pak se mu podařilo vykouzlit nepřesvědčivý úsměv. "Ne. Všichni si o mě dělají až moc starostí. Nechci být nezdvořilý, opravdu. Jenom mě trochu bolí ruka. Občas."
"Je to statečný mladík," prohlásil vévoda Gailon bez sebemenšího náznaku posměchu, ale Briona se přesto naježila jako některý z jejích milovaných psů. Před rokem ji Gailon požádal o ruku. Se svou protáhlou bradou byl docela hezký a větší než državy jeho rodu v Summerfieldu bylo jen Jižní Pomezí jako takové, ale Briona byla ráda, že její otec s hledáním manžela pro ni nespěchal. Měla pocit, že Gailon Tolly by ke své manželce nebyl tak tolerantní jako král Olin ke své dceři - že kdyby byla jeho, postaral by se, aby nejezdila na lov v rozstřižené sukni, která jí umožňovala sedět na koni jako muž.
Psi teď štěkali ještě pronikaveji a loveckou družinou shromážděnou na kopci proběhl rozruch. Briona se otočila a zahlédla ve stromech v úžlabině pod nimi pohyb, rudozlatý záblesk jako podzimní listí unášené bystřinou. Pak z křoví na mýtinu něco vyrazilo, velké hadovité tělo, které se na pět nebo šest tepů ukázalo celé, než vklouzlo do vysoké trávy a znovu zmizelo. Psi se za ním hrnuli jako zběsilí.
"Bohové!" hlesla nenadále vylekaná Briona a několik lidí kolem ní udělalo třemi prsty na prsou znamení Trigonu. "Je obrovská!" Vyčítavě se obrátila na Shasa. "Neříkal jsi, že by ti stačila jedna pořádná rána do hlavy, abys ji zabil?"
Dokonce i vrchní zbrojíř se zatvářil překvapeně. "Ta druhá… byla menší."
Kendrick zavrtěl hlavou. "Ta věc má na délku deset loktů, nebo jsem čvachta." Pak křikl na jednoho z nadháněčů: "Přineste oštěpy na kance!" Vzápětí pobídl koně ze stráně. Gailon ze Summerfieldu ujížděl vedle něho a ostatní šlechtici se rychle snažili najít si místo v blízkosti mladého prince regenta.
"Ale…" Briona zmlkla. Nevěděla, co vlastně chtěla říct - proč by sem jinak jezdili, než zabít saň? - ale najednou cítila, že Kendrick se jistě ocitne v nebezpečí, pokud se dostane příliš blízko. Odkdy jsi věštkyně nebo čarodějnice? zeptala se sama sebe, ale obava byla nezvykle silná. Něco, co ji celý den znepokojovalo jako stín v koutku oka, teď zkrystalizovalo. Ve vzduchu se dnes vznášela cizost bohů, pocit, že člověka obklopuje něco neviditelného. Možná smrt nehledal Barrick - možná to bylo spíš tak, že ten krutý bůh, Otec země, pořádal lov na ně všechny.
Zavrtěla hlavou, aby setřásla nenadálý chlad strachu. To jsou hloupé myšlenky, Briono. Zlé myšlenky. Určitě to bylo dílo Barrickových skličujících slov o otcově uvěznění. Takový den, pozdě v dekamenu, desátém měsíci, přesto však zalitý tak smělým sluncem, že to vyvolávalo dojem vrcholícího léta - jak by bohové mohli něco namítat? Celá družina teď ujížděla za Kendrickem. Koně dusali z kopce hned za psy, nadháněči a sluhové běželi dlouhými skoky za nimi a vzrušeně pokřikovali. Najednou chtěla být vpředu s Kendrickem a ostatními šlechtici, ujíždět všem stínům a starostem. Tentokrát nezůstanu zpátky jako dívka, pomyslela si. Jako správná dáma. Chci tu saň vidět.
A co když ji zrovna já zabiju? Proč ne?
V každém případě, oba její bratři potřebovali někoho, kdo se o ně postará. "Pojeď, Barricku," zvolala. "Není čas sedět a hledět do prázdna. Jestli hned nevyrazíme, o všechno přijdeme."
#
"Ta dívka, ta princezna - jmenuje se Briona, že?" zeptala se Opálka, když už byli skoro hodinu znovu na cestě.
Rohovec schoval úsměv. "To mluvíme o velkých lidech? A já myslel, že se mezi ně nemáme plést."
"Nevysmívej se. Mně se tady nelíbí. I když slunce stojí nad hlavou, vypadá tmavé. A tráva je tak hrozně mokrá! Jsem z toho úplně bez sebe."
"To je mi líto, drahá. Ani mně se tady moc nelíbí, ale právě tady u okraje jsou zajímavé věci. Skoro pokaždé, když se maličko stáhne, objeví se něco nového. Vzpomínáš na ten krystal, Edriho vejce? Našel jsem ho, jak si tam sedělo v trávě jako něco vyplaveného na pláž."
"Celé tohle místo - není přirozené."
"Ovšemže není přirozené. Na Stínové linii není nic přirozené. Proto ji tady Qarové nechali, když ustoupili před armádami velkých lidí, nejenom jako hranici mezi jejich územím a naším, ale také jako… jako varování. Myslím, že by se tomu tak dalo říct. Nevstupovat. Ale ty jsi dnes chtěla jít, a tak jsi tady." Zvedl oči k linii mlhy, která se táhla přes kopce porostlé travou. V údolích byla hustší, ale na vrcholcích byla načechraná jako kajčí peří. "Už tam budeme."
"To tvrdíš ty," zabručela unaveně.
Rohovec se zastyděl, že si svou starou dobrou manželku tak dobírá. Uměla být kyselá, ale stejně kyselé mohlo být

jablko, a přitom nebylo o nic míň zdravé. "Mimochodem, měla jsi pravdu. To děvče se jmenuje Briona."
"A ten druhý, celý v černém. To je druhý bratr?"
"Myslím, že ano, ale nikdy jsem ho takhle zblízka neviděl. Tahle rodina se na veřejnosti moc neukazuje. Starý král - Ustin, dědeček těch dětí - si potrpěl na slavnosti a průvody, vzpomínáš? Nebyl skoro jediný svátek, aby…"
Zdálo se, že Opálku historické reminiscence nezajímají. "Ten chlapec vypadal smutně."
"Za jeho otce chtějí výkupné, jaké si království nemůže dovolit, a ten kluk má chromou ruku. To jsou možná dostatečné důvody."
"Co se mu stalo?"
Rohovec mávl rukou, jako by nebyl ten, kdo šíří klepy, ale samozřejmě to bylo jen na oko. "Slyšel jsem to tak, že na něho spadl kůň. Ale Starý Pyrit tvrdí, že ho otec shodil se schodů."
"Král Olin? Něco takového by nikdy neudělal!"
Rohovec se jejímu pobouřenému tónu málem znovu usmál. Na někoho, kdo tvrdil, že si velkých lidí nevšímá, na ně jeho žena měla jisté vyhraněné názory. "Je to přitažené za vlasy," připustil. "A bůh ví, že Starý Pyrit je schopný říct úplně cokoli, když vypije dost mechovice…" Zamračil se a něco ho zarazilo. Tady na okraji, kde vzdálenosti byly přinejlepším ošidné, se to vždycky dalo těžko posoudit, ale rozhodně něco nebylo v pořádku.
"Co se děje?"
"Ona se… ona se pohnula." Byli teď už jen několik desítek kroků od hranice - nejblíž, kam chtěl zajít. Třeštil oči, nejdřív na zem a potom na známou skupinu bílých dubů, teď zpola obestřených mlhou a nezřetelných jako bludní duchové. Za dobu, co pamatoval, to bylo poprvé, kdy ta nepřirozená mlha skutečně postoupila za kmeny. Rohovci se naježily chloupky na šíji. "Ona se pohnula!"
"Ale pohybuje se přece vždycky. Sám jsi to říkal."
"Kousíček couvne od okraje a pak se k němu zase vrátí, jako příliv a odliv," zašeptal. "Jako něco, co dýchá. Proto tady nacházíme ty věci, když se linie stáhne ke stínovým územím." Cítil ve vzduchu tíhu, neobvyklou i pro toto strašidelné místo, jakousi zvýšenou ostražitost. Dokonce se mu nechtělo ani mluvit. "Ale po dvě století od doby, kdy ji Šeří poprvé vyčarovali, se k nám nikdy nepohnula blíž, Opálko. Až doteď."
"Jak to myslíš?"
"Pohnula se dopředu." Nechtěl tomu věřit, ale strávil v těchto kopcích tolik času jako nikdo. "Jako když se povodeň vylije z břehů. Postoupila nejmíň o deset kroků před místa, kde jsem ji kdy viděl."
"A to je všechno?"
"Jestli je to všechno? Ženská, Šeří tu linii vytvořili proto, aby na stínová území nemohli lidé. Neslyšel jsem, že by ji někdo přešel a vrátil se. A do dneška se za dvě stě let nepohnula k hradu ani o píď!" Nemohl popadnout dech, točila se mu z toho hlava. "Musím to někomu říct."
"Ty? Proč by ses zrovna ty měl do toho plést, stařiku? Copak velcí lidé nemají na hlídání Stínové linie své stráže?"
Popuzeně mávl rukou. "Mají. Však jsi je viděla, když jsme procházeli kolem strážnice, ale oni nás neviděli, nebo jim to bylo jedno. Ti by mohli klidně hlídat Měsíc! Nevšímají si ničeho. Posílají sem ty nejmladší a nejmíň zkušené vojáky. Na téhle mlžné hranici se nic nezměnilo už tak dlouho, že ani nevěří, že by se něco změnit mohlo." Zavrtěl hlavou. Pak ho náhle znepokojil tichý zvuk na prahu slyšitelnosti, zachvění vzduchu. Zahřmění v dálce? "Sám tomu skoro nemůžu uvěřit, a to chodím po těchto kopcích léta." Slabý rachot sílil a Rohovec konečně pochopil, že to není hrom. "U puklin a zlomů!" zaklel. "Řítí se k nám koně!"
"Lovci?" zeptala se. Vypadalo to, že ve vlhké trávě úbočí a stromech nachýlených k sobě by se mohlo skrývat cokoli. "Neříkal jsi, že je dnes štvanice."
"Tohle přichází odjinud - a lidé by nikdy nezajeli tak daleko tímto směrem, tak blízko k…" Srdce mu v hrudi škobrtlo. "Při bozích surové země - přichází to ze stínových území!"
Popadl manželku za ruku a začal ji klopýtavě táhnout po kopci od mlžné hranice. Jak se hrabali pryč, aby se schovali mezi stromy, krátké nohy se jim bořily do země a chodidla klouzala po vlhké trávě. Dusot kopyt byl teď až neskutečně hlasitý, jako by permoníci měli koně přímo nad sebou.
Rohovec a Opálka doběhli ke stromům a vrhli se na zem do pichlavého křoví. Rohovec přitáhl manželku k sobě a vyhlédl k úbočí. Právě v tu chvíli se z mlhy vyřítili čtyři jezdci a zadrželi své bílé oře. Zvířata byla vysoká a štíhlá, v čemsi jiná než ostatní koně, které kdy Rohovec viděl. Mhouřila oči, jako by nebyla zvyklá ani na tak tlumený sluneční svit. Jezdcům zahaleným do plášťů s kápí, které se nejdřív zdály být tmavě šedé nebo dokonce černé, ale měly mihotavý lesk loužičky oleje, Rohovec do tváře neviděl, ale vypadalo to, jako by i je zaskočil jas tohoto nového místa. Koním se kolem nohou obtáčel jazyk mlhy, jako by je stínové území, kam patřili, nechtělo pustit úplně.
Jeden z jezdců se pomalu otočil ke stromům, kde se oba permoníci skrývali. Záblesk očí v hlubinách tmavé kápě byl jediným náznakem, že není prázdná. Jezdec dlouho jen hleděl, nebo možná poslouchal, a třebaže Rohovce všechno nabádalo, aby vyskočil a dal se na útěk, ležel nejklidněji jak mohl, a tiskl k sobě Opálku tak pevně, až cítil, jak se mlčky vzpírá, aby jeho bolestivý stisk zmírnila.
Nakonec se postava v kápi odvrátila. Jeden její druh zvedl něco, co měl vzadu na sedle, a upustil to na zem. Jezdci ještě chvíli postávali a hleděli přes údolí na vzdálené věže Jižní Marky. Potom se bez hlesu otočili a odjeli na svých přízračně bílých koních zpátky do potrhané mlžné stěny.
Vystrašený Rohovec počkal ještě několik chvil, než svou ženu pustil.
"Rozmačkal jsi mi vnitřnosti, ty starý blázne," zaúpěla a zvedla se na všechny čtyři. "Kdo to byl? Nic jsem neviděla."
"Já… já nevím. Seběhlo se to tak rychle, že to bylo skoro jako sen." Vstal. Cítil, jak mu bolest způsobená těžkopádným, splašeným úprkem začíná pulsovat všemi klouby. "Jenom vyjeli ven, pak se otočili a odjeli zpátky…" Zarazil se a zadíval se na tmavý ranec, který jezdci upustili. Hýbal se.

"Kam to jdeš, Rohovce?"
Samozřejmě se toho nechtěl dotknout - žádný permoník nebyl takový blázen, aby bral něco, co nechtěli ani ti za Stínovou linií. Když přišel blíž, neušlo mu, že z velkého pytle vycházejí tiché, vyděšené zvuky.
"Něco v tom je," zavolal na Opálku.
"Ve spoustě věcí něco je," odpověděla a mrzutě vykročila za ním. "Ale ty toho mezi ušima moc nemáš. Nech to být a pojď pryč. Nic dobrého z toho nevzejde."
"Je to… je to živé." Něco ho napadlo. Byl to šotek nebo nějaký jiný čarovný tvor vypuzený z končin za hranicí. Staré pověsti říkaly, že šotci plní přání. Co kdyby ho osvobodil, splnil by mu, o co by si řekl? Nový šátek…? Opálka by mohla mít královninu skříň plnou šatů, kdyby si to přála. Nebo by je ten šotek mohl dovést k žíle ohnivého zlata. Mistři permonických cechů by brzy začali chodit do Rohovcova domu s čapkou v ruce a prosit ho o pomoc. I jeho tolik pyšný bratr…
Pytel sebou zazmítal a převrátil se. Něco v něm zavrčelo.
No ovšem, pomyslel si, možná měli důvod, proč to odvezli za Stínovou linii a zahodili to jako kosti na hromadu hnoje. Mohlo to být něco mimořádně nepříjemného.
Z pytle se ozval ještě podivnější zvuk.
"Ach, Rohovče." Opálka teď měla úplně jiný hlas. "Je tam dítě! Poslouchej - ono pláče!"
Ani teď se nepohnul. Všichni věděli, že i na této straně Stínové linie jsou víly a hejkalové, kteří umějí napodobit hlasy milovaných, aby svedli poutníky z cesty do náruče jisté zkázy. Proč čekat něco lepšího od čehosi, co skutečně pocházelo ze země soumraku?
"Ty nic neuděláš?"
"A co mám udělat? Ženská, vždyť by to mohl být nějaký démon."
"Není to žádný démon, je to dítě - a jestli se tolik bojíš pustit je ven, Rohovče Modrokřemeni, udělám to já."
Znal ten tón až příliš dobře. Zašeptal modlitbu k bohům hlubin a pak se pomalu přiblížil k pytli, jako by to byla stočená zmije. Našlapoval obezřetně, aby se to nepřekulilo k němu, jak to sebou házelo, a třeba ho to nekouslo. Pytel byl zavázaný na uzel nějakým šedým provazem. Opatrně se ho dotkl a zjistil, že provaz je kluzký jako ohlazený mastek.
"Tak dělej, stařiku!"
Zpražil ji pohledem a začal uzel opatrně rozvazovat. Litoval, že si s sebou nevzal něco ostřejšího než svůj starý nůž, ztupený vyhrabáváním kamenů. Přestože vzduch byl chladný a mlžný, na čele mu perlil pot, když se mu podařilo uzel roztřepit. Pytel ležel chvíli nehybně a tiše. Napadlo ho, jestli se to, co bylo uvnitř, neudusilo. Napůl doufal, že ano.
"Co tam je?" zavolala na něho žena, ale než jí stačil vysvětlit, že tu prokletou věc ještě neotevřel, z těžkého pytle vystřelilo něco jako kámen z hlavně muškety a povalilo ho na záda.
Rohovec se pokusil vykřiknout, ale ta věc mu svírala vlhkýma, studenýma rukama krk a snažila se kousnout ho přes silný kabátec do hrudi. Byl tak zaměstnaný bojem o život, že ani nerozeznal tvar toho, co na něj zaútočilo, dokud se do potyčky nezapojilo třetí tělo a neodtáhlo z něho tu sápající se, škrtící zrůdnost. Všichni se svalili na jednu hromadu.
"Jsi… zraněný…?" hlesla Opálka.
"Kde to je?" Rohovec se překulil do sedu. Obsah pytle se krčil kousek od něj a civěl na něho přivřenýma modrýma očima. Byl to chlapeček s útlými údy, možná pěti nebo šestiletý, upocený a neupravený, s mrtvolně bledou kůží a vlasy, které byly skoro bílé, jako by v tom pytli byl roky.
Opálka se posadila. "Dítě! Říkala jsem ti to." Chvíli se na chlapečka dívala. "Jeden z velkých lidí, chudáček."
"No jasně, chudáček!" Rohovec si opatrně ohmatal poškrábaná místa na krku a tvářích. "Ta malá bestie mě chtěla zabít."
"No tak, uklidni se. Překvapil jsi ho, nic víc." Natáhla ruce k chlapci. "Pojď sem - já ti neublížím. Jak se jmenuješ, maličký?" Když chlapec neodpověděl, zašmátrala v širokých kapsách svého oděvu a vytáhla patku hnědého chleba. "Máš hlad?"
Podle divokého záblesku v očích měl chlapec viditelně velký zájem, ale ani teď se nepohnul. Opálka se předklonila a položila chleba na trávu. Podíval se na něj a na ni, potom chléb popadl, přičichl k němu a nacpal si ho do úst. Skoro se ani neobtěžoval kousáním, než polkl. Když skončil, s nadějí se podíval na Opálku. Neklidně se zasmála a prošátrala si kapsy, dokud nenašla několik kousků suchého ovoce, které také položila na trávu. Zmizely ještě rychleji než chléb.
"Jak se jmenuješ?" zeptala se chlapce. "Odkud jsi?"
Chlapec si jazykem prohledával zuby, jestli v nich nejsou zbytečky jídla, které mu unikly, a jen se na ni díval.
"Vypadá to, že je němý," ozval se Rohovec. "Nebo aspoň nemluví naším…"
"Kde to je?" zeptal se chlapec.
"Kde… jak to myslíš?" zeptal se překvapeně Rohovec.
"Kde to je…?" Chlapec opsal rukou kruh, kterým obsáhl stromy, travnaté úbočí, les zahalený mlhou. "Tohle… místo. Kde jsme?" Jeho hlas byl nějakým způsobem starší než jeho vzhled a zároveň mladší, jako by mluvit bylo pro něho novinkou.
"Jsme na okraji Jižního Pomezí - kterému někteří pro tuto Stínovou linii říkají Stínové Pomezí." Rohovec pokynul k mlhavé hranicí, pak se otočil a ukázal opačným směrem. "Hrad je tamhle."
"Stínová… linie?" Chlapec přimhouřil oči. "Hrad?"
"Potřebuje víc jídla." Opálčina slova zněla jako nezvratné rozhodnutí. "A vyspat se. Vždyť vidíš, že skoro padá."
"A to znamená co?" Ale Rohovec již poznal, co se z toho klube, a moc se mu to nelíbilo.
"To samozřejmě znamená, že ho vezmeme domů." Opálka vstala a ometla si z oblečení trávu. "Nakrmíme ho."
"Ale… on určitě k někomu patří! Do některé rodiny velkých lidí!"
"Kteří ho zavázali do pytle a nechali ho tady?" Opálka se posměšně zasmála. "Pak asi nehynou touhou po jeho

návratu."
"Ale on přišel… přišel z…" Rohovec pohlédl na chlapce, který si cucal prsty a zkoumal krajinu. Ztišil hlas. "Přišel z druhé strany."
"Teď je tady," prohlásila Opálka. "Podívej se na něho. Vážně si myslíš, že je to něco nepřirozeného? Je to chlapeček, který se zatoulal do šerých končin, a oni ho vyhodili. My bychom přece měli ze všech nejlíp vědět, že ne všechno, co nějak souvisí se Stínovou linií, je špatné. Znamená to, že se chystáš zahodit taky drahokamy, které jsi tady našel? Ne, nejspíš pochází z nějakého jiného místa u hranice - na míle a míle daleko. To ho tady máme nechat, aby umřel hlady?"
Poklepala si na stehno a pak pokynula. "Pojď s námi, chlapče. Odvedeme tě domů a dáme ti pořádně najíst."
Než stačil Rohovec vznést další námitku, Opálka vyrazila, začala se belhat po svahu směrem k hradu v dálce. Lem svých starých šatů při tom táhla mokrou trávou za sebou. Chlapeček jen krátce pohlédl na Rohovce - s výrazem, který mužíčkovi v prvním okamžiku připadal výhružný, než usoudil, že stejně jako hraná odvaha by za ním mohl být strach - a vykročil za ní.
"Nic dobrého z toho nevzejde," řekl si Rohovec, ale tiše. Byl dost zkušený, aby se smířil s rafinovanou zkázou, kterou mu bohové přichystali. V každém případě bylo lepší rozzlobit si nějakého boha než si rozzlobit Opálku. S bohy, kteří měli svá rozlehlá, skrytá útočiště, nemusel bydlet v malém domku. S povzdechem se zařadil za manželku a chlapce.
#
Saň se podařilo zahnat do úzkých v dalším remízku, hustém kruhu jeřábů, pod nimiž byla zem porostlá kapradím. I přes hemžící se kruh psů, kteří byli zdivočelí vzrušením, ale zůstávali natolik opatrní, aby si udržovali odstup - možná proto, že je odrazoval neobvyklý pach nebo zvláštní plazivé pohyby jejich kořisti - Briona viděla tvora v celé dlouhé kráse, jak se neklidně pohyboval z jedné strany remízku na druhou a zářivé šupiny mu ve stínech svítily, jako když začne hořet křoví.
"Ti psi jsou zbabělci," řekl opovržlivě Barrick. "Je jich padesát na jednoho, ale stejně se bojí."
"Nejsou zbabělci!" Briona odolala touze shodit ho z koně. Na pohled byl ještě unavenější a bledší a levou ruku měl zastrčenou do kabátu, jako by si ji chránil před chladem, přestože odpolední vzduch byl ještě prohřátý sluncem. "Neznají ten pach!"
Barrick se zamračil. "Poslední dobou přechází přes Stínovou linii až příliš mnoho věcí. Na jaře to byli ti ptáci se železným zobákem, kteří zabili pastýře na Landsendu. A ten mrtvý obr v Daler's Trothu…"
Tvor se v houští vztyčil a hlasitě zasyčel. Psi se s kňučením a štěkáním dali na útěk. Několik nadháněčů zděšeně vykřiklo a od kruhu stromů uprchlo. Zvíře se objevovalo a mizelo mezi šedými kmeny jeřábů a v hustém podrostu, takže z něj Briona stále viděla jen málo. Vypadalo to, že má hlavu úzkou jako mořský koník. Když znovu zasyčelo, zahlédla tlamu plnou špičatých zubů.
Vypadá skoro vyděšeně, napadlo ji, ale nedávalo to smysl. Byla to obluda, nepřirozený tvor: v jeho temné mysli jistě nebylo nic než zlo.
"Dost!" zvolal Kendrick, který silou držel svého vyplašeného koně poblíž okraje remízku. "Přineste mi oštěp."
Jeho panoš k němu přiběhl, ve tváři sinalý hrůzou. Odhodlaně se díval na všechno ostatní, jenom ne na syčící obludu vzdálenou jen pár kroků. Mladík, jeden ze synů Tyneho Aldritche, byl tak vyděšený, že jak pospíchal, aby jen předal oštěp a utekl, málem nechal dlouhé, zlatě drážkované ratiště se zarážkou a těžkou železnou hlavicí spadnout na zem, když se pro ně princ natáhl. Kendrick zbraň zachytil a podrážděně po uskakujícím mladíkovi kopl.
Ostatní členové lovecké družiny se začali rovněž shánět po oštěpech. V situaci, kdy konec zvířete byl tak blízko, dvě desítky šlechtičen s dokonalými účesy a šaty, které lovce doprovázely, většinou tak, že jely způsobně na bočním sedle, ale několik se dokonce nechalo nést v nosítkách - Brionu zlobilo, že jejich těžkopádný postup všechny ostatní dosti zpomaluje - využily příležitost a stáhly se na nedaleký pahorek, kde mohly skolení sledovat z bezpečné vzdálenosti.
Briona si všimla, že Rose a Moina, její dvě hlavní dvorní dámy, si na svahu rozprostřely deku a dívají se na ni, jako by čekaly, že se k nim připojí. Rose Trellingová byla jednou z neteří konetábla Broneho a Moina Hartsbrooková byla dcerou šlechtice z Helmingsea. Obě byly dobrosrdečné dívky, což z nich dělalo mezi ženami u dvora, z Brionina pohledu průměrné stáje, její oblíbenkyně, ale občas jí připadaly stejně hloupé a úzkoprsé jako jejich starší příbuzné, které se pohoršovaly nad sebemenší odchylkou od obřadné etikety či tradice. Seděl s nimi starý Rébus, šašek. Napínal na svou loutnu nové struny a dával si načas, dokud nezjistí, co za jídlo mají dámy v piknikovém koši.
Představa, že by se měla stáhnout do bezpečí na kopec a sledovat konec lovu odtamtud, zatímco její dvorní dámy budou probírat šperky a šaty ostatních, byla příliš mučivá. Briona se zachmuřila a mávla na jednoho nadháněče, který vrávoral kolem s několika těžkými oštěpy v náruči. "Dej mi jeden."
"Co to děláš?" Barrick nedokázal dlouhými oštěpy vládnout pouze jednou rukou a proto se ani neobtěžoval nějaký si vyžádat. "Nemůžeš se k tomu tvorovi přiblížit. Kendrick ti to nedovolí."
"Kendrick má dost jiných věcí na přemýšlení. Ach, bohové, kletbu na to." Zakabonila se. Gailon ze Summerfieldu si jich všiml a hnal koně k nim.
"Má paní! Princezno!" Vyklonil se, jako kdyby jí chtěl oštěp vytrhnout, a teprve v posledním okamžiku si uvědomil, že by zašel příliš daleko. "Ublížíte si!"
Podařilo se jí ovládnout hlas, ale jen stěží. "Já vím, který konec míří ven, vévodo Gailone."
"Ale to se pro dámu nehodí… a obzvlášť když jde o tak hrůzostrašné zvíře…!"
"Pak se musíte postarat, abyste je sám zabil dřív," řekla trochu mírněji, ale o nic příjemněji. "Protože jestli dojde ke mně, dál se nedostane."
Barrick zaúpěl, zavolal zbrojnoše zpátky a vzal si oštěp i pro sebe. Nemotorně jej sevřel pod zdravou paží a stejnou rukou dál držel otěže.
"A co děláš ty?"

"Když chceš dělat blázna, slaměnko, někdo tě musí chránit."
Gailon Tolly si je oba prohlédl, pak zavrtěl hlavou a odjel ke Kendrickovi a psům.
"Myslím, že z nás nemá moc radost," řekla vesele Briona. Odněkud ze stráně zaslechla, jak vrchní zbrojíř volá její jméno a pak i bratrovo. "A Shaso ji nebude mít taky. Pojeďme."
Popohnali koně. Psi, teď obklopení kruhem mužů s oštěpy, začínali znovu nacházet odvahu. Několik lymerů se vrhlo do houští, aby se zakousli do rychle se pohybujícího, narudlého těla. Briona spatřila, jak se dlouhý krk pohnul, rychle jako prásknutí bičem. Jeden ze psů štěkl hrůzou, když jej stiskly dlouhé zuby.
"Ach, honem!" vyhrkla Briona, nešťastná, ale také zvláštně vzrušená. Znovu ucítila přítomnost neviditelných věcí, vířících jako zimní mračna. Pomodlila se k Zorii.
Psi se začali hrnout do houští ve velkém počtu, příval mrštných těl, která se míhala ve světlech a stínech a ustrašeně, vzrušeně štěkala. Ozvala se další bolestná zakvičení, ale potom i zvláštní, skřípavý řev saně, když se jí jeden ze psů zahryzl do citlivého místa. Štěkot najednou prudce zesílil, jak se zvíře ve snaze uniknout z obklíčení stromů probojovávalo smečkou ven. Rozmačkalo přinejmenším jednoho psa nohou opatřenou drápy a několik dalších rozpáralo. Jednou obětí zatřáslo tak divoce, že se krev rozstříkla do všech stran jako rudý déšť. Potom se vyřítilo z listí a pohyblivých stínů na jasné odpolední slunce a Briona je poprvé spatřila celé.
Bylo to hlavně válcovité tělo, silná hadice svalů pokrytá třpytivými, červenozlatohnědými šupinami, s jedním párem statných nohou ve třetině délky. Za úzkou hlavou se zvedal jakýsi límec z kostí a kůže, teď roztažený do šířky, jak se tvor na těch nohách zvedl. Když zaútočil na Kendricka a dva další šlechtice, které měl nejblíž, hlava se zhoupla výš, než má hlavu člověk. Vrhla se na ně příliš rychle, než aby muži stačili sesednout a použít dva dlouhé oštěpy na kance tak, jak bylo třeba. Kendrick počkal, až ho útok mine, a pak zaútočil oštěpem obludě po obličeji. Saň zasyčela a uhnula před výpadem, ale jeden z mužů - Briona měla dojem, že to byl Tyne, lovem posedlý hrabě z Blueshore - v tu chvíli zarazil hrot oštěpu tvorovi do žeber těsně pod rameny. Saň zkroutila krk, aby mohla po ratišti chňapnout. Kendrick využil příležitosti a zabodl jí do krku vlastní oštěp, nato pobídl koně, protože chtěl využít jeho sílu a saň připíchnout k zemi. Oštěp zajížděl do masa přes záplavu červenočerné krve, až se zastavil o zarážku, která měla kanci zabránit protlačit se po ratišti nahoru. Kendrickův kůň se splašeně vzepjal, když uslyšel tvorovo zmučené, zuřivé zasyčení, ale princ se postavil ve třmenech a nalehl na oštěp celou vahou, odhodlán dosáhnout toho, že obluda zůstane připíchnutá k zemi. Psi se znovu vrhli do útoku; ostatní členové družiny se začali rovněž přibližovat, celí dychtiví, aby nepřišli o poslední chvíle zvířete. Ale saň nebyla poražena.
Náhle se prudkým, výbušným pohybem obtočila kolem oštěpu a natáhla krk překvapivě daleko, aby Kendricka kousla do ruky v rukavici. Princův kůň se znovu vzepjal a princ málem úplně pustil oštěp. Netvor vymrštil ocas a ovinul jej koni kolem nohou. Černý valach zděšeně zaržál. Krátce byli všichni propletení jako fantastický výjev na některém starém goblénu v trůnní síni hradu. Všechno to bylo tak zvláštní, že Briona ani nemohla uvěřit, že se to doopravdy děje. Potom saň stiskla nohy Kendrickova koně silněji a v děsivě hlasitém praskotu, který zněl jako rychlé bubnování, mu rozdrtila kosti. Princ a jeho oř se zhroutili do bušení rudozlatých kliček hadovitého těla.
Zatímco Barrick a Briona zděšeně přihlíželi ze vzdálenosti asi dvaceti kroků, Summerfield a Blueshore začali do zmítající se obludy a její oběti divoce bodat. Ostatní šlechtici se nahrnuli kolem. Křičeli, jak se báli o život prince regenta. Tlačenice dychtivých psů, svíjející se kličky dlouhého těla zraněné saně a křečovité zmítání smrtelně zraněného koně znemožňovaly vidět, co se na zemi děje. Brioně se zatočila hlava a udělalo se jí nevolno.
Pak se z vysoké trávy nenadále něco vyřítilo a hnalo se to k ní jako galionová figura na přídi vuttské veslice rozrážející vodu. Saň se zoufale pokoušela uniknout. Kendrickův oštěp zabodnutý do krku táhla za sebou. Skočila nejdřív na jednu stranu, pak na druhou, obklíčená vyděšenými koňmi a bodajícími oštěpy, a pak se vrhla do mezery v kruhu lovců přímo na Brionu a Barricka.
V dalším mžiku se vztyčila před nimi. Jak si je měřila, černé oko se jí blyštělo, hlava se pohupovala jako hlava zmije. Briona, jako ve snu, zvedla oštěp. Tvor zasyčel a vzepjal se výš. Snažila se sledovat pohyb hlavy, aby držela hrot pevně mezi ní a sebou, ale krouživé pohyby saně byly rychlé a jejich plynulost zrádná. V dalším okamžiku vyklouzl Barrickovi oštěp z nejistého držení, z boku narazil do Brioniny paže a zbraň jí vyrazil.
Úzká tlama saně se zeširoka rozevřela. Kapala z ní krvavá pěna. Hlava se vymrštila k Brioně, ale pak najednou ucukla, jako by někdo škubl provázkem.
Obluda se při útoku dostala tak blízko, že když se Briona v noci svlékala, zjistila, že jí tvorovy žíravé sliny vypálily do kazajky z jelenice díry. Vypadalo to, jako by někdo ten kus oděvu podržel nad plamenem tuctu maličkých svíček.
Saň ležela na zemi a z levého oka jí trčel šíp. Jak umírala, dlouhým krkem jí probíhaly slabé záchvěvy. Briona na ni chvíli hleděla, potom se otočila a uviděla Shasa, který k nim ujížděl, stále s válečným lukem v ruce. Podíval se na mrtvé zvíře a teprve pak zvedl rozzlobený pohled ke královským dvojčatům.
"Hloupé, naduté děti," řekl. "Kdybych byl stejně lehkomyslný jako vy, byli byste už oba mrtví."

2
Kámen v moři

PLAČÍCÍ VEŽ:

Tři se točí, čtyři stojí,
pět ran kladivem do hlubokých míst,
liška ukrývá své děti

Věštby vržených kostí

Bylo to jedno z Vansenových oblíbených míst, vysoko na staré hradbě, těsně pod hrubým, temným zdivem věže zvané Vlčí zub, a zároveň to byla jedna z nejpříjemnějších součástí jeho úkolu: měl dobrý důvod proč tu být, vysoko na řezavém větru vanoucím přes Brennovu zátoku, odkud se mu celá Jižní Marka, hrad i město, jevila v podzemním slunci jako předměty srovnané na stolku dámy. Měl se snad stydět, že se mu to tak líbilo?
Když byl ještě dítě a žil v údolích, Ferras Vansen si s kluky ze sousedního domku rád hrál na krále na kopci. Každý se snažil udržet si místečko na vrcholku nějakého pahorku z hlíny a kamení, který si zvolili jako bojiště, ale i tehdy, když se ostatní skutáleli až úplně dolů a Ferras zůstal sám nahoře jako pán výšiny, tyčily se nad nimi všemi kopce předhůří a za nimi vlastní severní hory, trýznivě vysoké, jako by chtěly mladému Ferrasovi i ve chvílích vítězství připomínat, kde je v životě jeho pravé místo. Když zestárl, naučil se tyto výšiny milovat, alespoň ty, jichž mohl dosáhnout; někdy schválně nechal ovce, aby se zatoulaly, a vyměnil jeden z otcových trestů, občas tvrdých, za tu radost, že se mohl vydat za zbloudilým stádem do hor. Dokud nevyrostl v muže, nepoznal větší rozkoš než mít celé dlouhé odpoledne, kdy směl vyšplhat na některý z vrcholů a rozhlédnout se po zvlněných pahorcích a údolích, ležících před ním jako zmačkaná přikrývka - po hlubokých, temných místech a vzdušných výstupcích, které nikdo jiný z rodiny nikdy nespatřil, přestože se nacházely ani ne míli od jejich domku.
Vansen někdy dumal, jestli tato touha po výškách a samotě, kterou mu bohové nadělili, není teď silnější než dřív, obzvlášť když měl v Jižní Marce kolem sebe mnohem víc lidí, kteří se rojili po hradu a městě jako včely v úlu. Jestlipak někdo z nich, šlechtic nebo kramář, voják nebo nevolník, někdy zvedl oči jako on a obdivoval se vznosnosti Vlčího zubu, černé stavby ve tvaru žezla, která přerůstala dokonce i ostatní věže hradu, stejně jako vzdálené hory se zasněženými vrcholky vévodily kopcům v kraji jeho dětství? Žasl některý jiný strážný nad pouhou velikostí té stavby, když obcházel hradby, po těch dvou nepravidelných kamenných prstencích, jež korunovaly Midlanovu horu? Byl snad jediný, kdo se potají radoval z živosti toho místa, z lidí a zvířat proudících branami dovnitř a ven od východu do západu slunce, a z jeho velkoleposti, ze starobylé nádhery králova paláce a mohutného sídla, jehož střechy možná měly tolik komínů, kolik je v lese stromů? Jestli ne, Ferras Vansen to nechápal: jak mohl někdo trávit každý den pod úžasnými věžemi ročních dob, z nichž každá měla jiný tvar a barvu, aniž by se zastavil a zíral na ně?
Usoudil, že je to možná jiné, když se člověk uprostřed takových věcí narodí. Možná. On sem přišel před půltuctem let a vlastně si ještě ani nezačal zvykat na to, jak je to místo velké a živé. Slyšel od lidí, že Jižní Marka není nic ve srovnání s Tessisem v Syanu nebo s obrovským, starým městským státem Hierosol se čtyřmi desítkami bran, ale i tady bylo víc než dost hojnosti pro mladíka z tmavého, opuštěného Daler's Trothu, kde byly země a obloha po většinu času tísnivě vlhké a v zimě to vypadalo, že slunce se sotva vyhoupne nad obzor.
Jako by to ta chladivá vzpomínka přivolala, vítr se změnil a přinesl od oceánu jehličky studeného vzduchu, které probodly dokonce i Vansenovu drátěnou košili a suknici. Zachumlal se do silného strážcovského pláště a přinutil se pohnout. Měl práci. Skutečnost, že královská rodina a, jak se zdálo, polovina šlechticů z Pomezních království jsou za vodou na lovu v severních kopcích, ještě neznamenala, že si může dovolit strávit odpoledne ztracený v jalových úvahách.
Bylo to ostatně jeho prokletí, tak mu to alespoň jednou řekla matka: "Ty moc sníš, chlapče. Takoví jako my potřebují k obživě pevný hřbet a zavřená ústa." Bylo to zvláštní, protože v pověstech, které jemu a sestrám vyprávěla za dlouhých večerů, kdy jediný malý oheň dohoříval, vždycky vystupovali chytří mladíci, kteří porazili krutého obra nebo čarodějnici a odměnou získali královskou dceru. Jenže za denního světla svým dětem vštěpovala: "Když budete chtít příliš, nahněváte bohy."
Vansenův vuttský otec měl víc pochopení, alespoň občas. "Pamatuj si, že jsem musel urazit dalekou cestu, abych tě našel," říkával s oblibou matce. "Z těch studených, větrných skal uprostřed moře až na toto krásné místo. Někdy muž musí chtít víc."
Mladší Ferras s otcem úplně nesouhlasil, rozhodně ne pokud šlo o místo jako takové - jejich domek ve vlhkých zelených stínech kopců, kde to vypadalo, že voda kape ze stromů víc než půl roku, byl pro něho místem, odkud chtěl uniknout, ne cílem - ale bylo příjemné slyšet otce, bývalého námořníka, který byl jinak skoupý na slovo, ať už ze zvyku nebo proto, že se takový narodil, jak mluví o něčem jiném než o povinnostech, které mladý Ferras zapomněl splnit.
A teď se snad Vansenovi podařilo dokázat, že se matka mýlila, protože přišel do města s holýma rukama, a přesto tady teď stál jako velitel královské gardy Jižního Pomezí, před sebou měl největší pevnost severu a byl odpovědný za bezpečnost vládnoucího rodu. Na takový úspěch by byl hrdý každý, i kdyby přišel na svět v rodině s mnohem vyšším postavením.
V srdci však Ferras Vansen věděl, že matka měla pravdu. Pořád příliš snil a - co bylo horší a mnohem ostudnější - snil o nepatřičných věcech.

"Je jako jestřáb," řekl voják v palácové strážnici tiše svému společníkovi, když Vansen odcházel, ale ne tak tiše, aby to Vansen neslyšel. "Člověku to ani nedá, aby si chvíli vydechl, protože on se na tebe zčistajasna vrhne." Vansen je dokonce ani nepotrestal, když je přistihl odstrojené, beze zbroje, jak hrají vrhcáby, ale svůj hněv dal najevo kousavě jasným způsobem.
Otočil se. Oba strážní zvedli hlavu, provinile a otráveně. "Příště bych to nemusel být já, ale lord Brone, a vy byste šli v řetězech do pevnosti. Přemýšlejte o tom, chlapci moji." Tentokrát ho na odchodu žádný šepot nevyprovázel.
"Můžou tě mít rádi, nebo se tě můžou bát," říkal vždycky starý kapitán Donal Murroy a ani v posledních letech neváhal použít své sukovité klouby na rukou nebo plochu dlaně k tomu, aby ten strach posílil ve vojákovi, který byl drzý nebo mu jen trvalo příliš dlouho, než poslechl. Když Vansena povýšili na Murroyovo místo, doufal, že se mu podaří nahradit

strach úctou, ale po necelém roce začínal docházet k závěru, že starý Connordan měl pravdu. Strážní byli většinou příliš mladí, než aby si pamatovali něco jiného než mír. Nechtělo se jim věřit, že by mohl přijít den, kdy by zdřímnutí ve službě nebo opuštění stanoviště mohlo mít osudové důsledky pro ně samotné nebo pro lidi, které chrání.
Někdy se to nechtělo věřit ani Vansenovi. Tady na kraji světa, v královstvíčku ohraničeném ze severu mlžnými horami neblahé pověsti a téměř všude jinde oceánem, byly dny, kdy to vypadalo, že se nikdy nic nezmění, nanejvýš tak vítr a počasí, které tak sužovaly obyvatele tohoto kamínku v mořských mělčinách, a ty změny budou jen známé a malé - od vlhkého počasí k nepatrně méně vlhkému a pak zase zpátky, od vánku, který se točí dokola, po ostrou vichřici.

Jižní Marku obepínaly tři hradby: obrovská, hladká vnější hradba z šedobílé jižní žuly, která obíhala horu kolem dokola a jejíž základy sahaly na mnoha místech pod hladinu Brennovy zátoky, pás z opracovaných kamenů, který spolu se zátokou jako takovou dělal z tohoto občasného ostrůvku to, čím byl po staletí - pevnost schopnou ubránit se každému obležení; Nová zeď, jak se jí říkalo, (třebaže si nikdo nepamatoval dobu, kdy nestála), která obklopovala královský hrad a dotýkala se všech důležitých věží kromě té pojmenované po létě; a Stará zeď, která ohraničovala nejvnitrnější jádro pevnosti a v jejímž ochranném stínu se nacházela trůnní síň a královská rezidence. Tyto dvě stavby byly proděravělé chodbami a komnatami jako mraveniště. Byly tak staré a obrovské, tak obtížené staletími přerušovaného zanedbávání, že v obou byly místnosti a chodby, do nichž nikdo roky nevstoupil a dokonce si nikdo roky nepamatoval, že existují. Menší budovy, které je obklopovaly, tvořily z dolního hradu stejně složitý labyrint, jako byla rezidence a trůnní síň, spleť chrámů, krámů, stájí a domů od vysokých sídel šlechty uvelebených na vnitřní straně Staré zdi po chatrče těch, jejichž postavení nebylo tak vznešené, nakloněné a nakupené do takové výšky, že se úzké uličky mezi nimi měnily ve stinná loubí z temného dřeva a sádry. Většinu budov v Jižní Marce postupem času propojily zchátralé shluky krytých lávek a chodeb, které měly chránit jejich obyvatele před vlhkým severním počasím a často nemilosrdnými větry, takže to občas vypadalo, jako by se různorodé stavby hradu vybudované v průběhu generací slily jako obsah jednoho z přílivových jezírek ve skalách na břehu oceánu v Brennově zátoce, kde kameny, rostliny a ulity srůstaly do jediné položivé - a již nerozdělitelné - masy.
Ale aspoň je tady slunce, řekl si Ferras Vansen, a je ho ročně mnohem víc, než kolik ho hřálo za celé mládí v údolích, nemluvě o čerstvém větru od moře. Díky tomu to všechno bylo snesitelné, a víc než snesitelné; byly chvíle, kdy měl radost jen z toho, že tam je.

Když se odpoledne začalo nachylovat, Vansen měl již za sebou většinu nepravidelného kruhu Staré zdi. Zastavil se na každém strážním stanovišti, dokonce i na těch, které netvořilo víc než osamělý voják s píkou, který stál před zamčenými dveřmi nebo bránou a snažil se neusnout. Byl opilý mořským větrem a výjimečně měl trochu času, aby se mohl věnovat vlastním myšlenkám a nerozptylovat se velením, a tak krátce zauvažoval, že by to vzal kolem mnohem delší Nové zdi, ale pohled na přístav a plachty galeony, která krátce předtím připlula z Hierosolu, mu připomněl, že tolik času nemá. Do večera ho čekala stovka úkolů: hosty bude třeba bezpečně ubytovat, střežit a hlídat a Avin Brone, lord konetábl, bude předpokládat, že se toho úkolu ujme Vansen sám. Loď měla čtyři stěžně - velké plavidlo, což znamenalo, že vyslanec možná přijel s početnou osobní stráží. Vansen tiše zaklel. Té lodi a jejím pasažérům bude muset obětovat víc než příjemnou samotu jednoho dne. Bude muset své lidi a Jižany držet co nejdál od sebe. V situaci, kdy král Olin byl zajatcem hierosolského Ludise Drakavy, vzkypělo mezi Hierosolany a obyvateli Jižního Pomezí hodně zlé krve.
Když vyšel z malé strážní věže u Západní louky, z plánování ho cosi vytrhlo. Zahlédl na hradbách postavu v plášti, zahalenou kápí, která vypadala dost drobně, aby to mohla být žena nebo chlapec. Nemělo to logiku, ale dokonce ho napadlo, jestli by to nemohla být ona, ta, na niž se neodvažoval myslet příliš často. Mohlo se stát, že ji sem osud nějakým způsobem přivedl samotnou, sem, kde by spolu museli ztratit slovo? Hlavou mu v mžiku problesklo, co všechno by jí mohl říct, opatrně, uctivě, upřímně, než si uvědomil, že to nemůže být ona, že je stále s ostatními na lovu. Jako by tento vír zmatených myšlenek vydal zvuk, který byl stejně slyšitelný a děsivý jako roj sršňů, postava v kápi jako by si ho znenadání všimla; okamžitě couvla z hradby na schodiště a zmizela mu z očí. Když se Vansen ke schodišti dostal, nedokázal už tmavý plášť v davu lidí v úzkých ulicích pod hradbou rozeznat.
Tak nejsem jediný, kdo má rád pohled z vysokých míst, pomyslel si. Ucítil svíravou bolest; chvíli mu trvalo, než si překvapeně uvědomil, že je to lítost.

"Trávíš příliš moc času v sobě, Vansene," řekl mu jednou starý Murroy. "Víc přemýšlíš, než mluvíš, ale to je houby platné, když ostatní tak jasně vidí, co si myslíš. Vědí, že o sobě máš vysoké mínění, a často ne tak vysoké o nich. Obzvlášť o starších. Laybrickovi a Southsteadovi se to nelíbí."
"Nemám rád lidi, kteří… kteří využívají situaci," odpověděl Vansen. Snažil se vysvětlit, co má v srdci, ale chyběla mu slova. "Nemám rád lidi, kteří si berou, co bohové dávají, a předstírají, že jim to patří."
Když to Murroy slyšel, starý kožnatý obličej mu zvrásnil jeden ze vzácných úsměvů. "Tím pádem nemáš rád většinu lidí."
Ferras Vansen od té doby uvažoval, jestli měl velitel pravdu. Samotného kapitána Murroye měl rád o něco víc, než se ho bál, nebo alespoň měl rád jeho tvrdou nestrannost, neochotu si stěžovat, občasné záblesky trpkého humoru. Donal Murroy takový zůstával až do konce: ani pak, když mu život kradly úbytě, si nestěžoval na osud ani na bohy. Říkal jen, že by byl chtěl vědět, co se stane, aby mohl zmlátit prolhaného, chvastounského mladšího bratra své ženy, dokud měl ještě sílu. "Takhle to budu muset nechat na někom dalším, jehož pohostinnost nebo dobrotu urazí. Doufám, že to bude někdo, kdo bude mít čas vymlátit z něho ten jeho zbytečný život."
Vansen obdivoval, jak se starší muž dokázal smát navzdory mučivému kašli a krvi na rtech a bradě zarostlé strništěm, jak mu oči, zastřené a zapadlé, stále zářily a bezcitně hořely jako oči loveckého ptáka.

"Vystřídáš mě jako velitel gardy, Vansene," řekl umírající muž. "Nařídil jsem to Bronemu. Ani on nemá vážnější námitky, i když si myslí, že jsi trochu mladý. Šéf má samozřejmě pravdu, jenže Dyerovi bych nesvěřil ani zátku od prázdného sudu a všichni starší muži jsou moc tlustí a líní. Ne, budeš to ty, Vansene. Jestli chceš, klidně tu šanci zahoď. Oni jen přijdou, položí mi na hrob kytky a budou pro mě truchlit." Další zasmání, další sprška načervenalých chrchlů.
"Děkuji, pane."
"To nestojí za řeč, chlapče. Jestli to budeš dělat dobře, strávíš tím celý život a jako plat nedostaneš víc než kousek půdy, aby sis mohl postavit dům, a na konci možná místo na pořádném hřbitově místo na hrnčířském poli." Otřel si sukovitou rukou bradu. "To mi připomíná - nedovol jim zapomenout, že mi drží místo na hřbitově stráží. Nechci skončit někde v západních kopcích, ale taky nechci, aby mi na hrob chcal Mickael Southstead, tak na mě dávej pozor, až tady nebudu."

Nebrečel, když velitel zemřel, ale občas se mu chtělo, když na něho teď myslel. Velitel vlastně odešel hodně podobně jako Ferrasův otec. Pro Pedara Ferrase taky nebrečel a u otcova hrobu na staré chrámové zahradě v Little Stellu nebyl léta, ale to ve skutečnosti nebylo nic překvapivého. Všechny Vansenovy sestry, poslední, kdo z domkářovy rodiny zůstal, teď žily s manžely a vlastními dětmi v městské části Jižní Marky. Daler's Troth ležel několik dní jízdy v kopcích na západě. Jeho život byl teď tady, v této závratně velké a přeplněné citadele.
Došel k západní věži Havranovy brány. Muži v tamní strážnici měli dobře zatopeno a on se u nich zastavil, aby si ohřál ruce, než půjde zjistit, co lord Brone zamýšlí s těmi Jižany. Když vstoupil, bezstarostné klábosení jako obvykle utichlo. Všichni muži postávali kolem a rozpačitě mlčeli, až na Colluma Dyera, velícího důstojníka a Vansenova přítele, pokud vůbec nějakého přítele měl. Děsil se dne, kdy bude muset stanovit hranici, o níž Murroy tak často mluvil, a Dyera za něco potrestat - to, co Dyer k Vansenovi cítil, rozhodně nebyl strach a nevypadalo to ani jako úcta - protože si byl jistý, že toho dne jejich přátelství, už tak chatrné, skončí.
"Copak, toulal jste se po hradbách, kapitáne?" zeptal se ho Dyer. Vansen mu byl vděčný, že mu vyká a oslovuje ho hodností alespoň před muži. To přece byl maličký projev úcty, ne? "Nějaké známky útočníků?"
Vansen si dovolil úsměv. "Ne, a děkujme za to Perinovi, dnes a každý den. Ale v přístavu je hierosolská loď, která na palubě bojovníky mít bude, takže bychom neměli brát věci na příliš lehkou váhu."
Opustil je a sešel po schodech na svažitou cestu, která vedla nahoru k Velkému paláci. Lord konetábl úřadoval v bludišti chodeb za trůnní síní a Vansen si byl jistý, že v tuto denní dobu ho tam zastihne. Jak docházel k obrovskému vytesávanému průčelí, kde se už strážní narovnávali, když zahlédli, že se k nim jejich mladý velitel blíží, zvedl hlavu k vysokému paláci usazenému mezi věžemi na hoře jako drahokam na královské koruně a pocítil, jak ho sevřela obava, že by se něco mohlo změnit, že by nějakou svou chybou nebo z rozmaru vrtkavých bohů mohl o tohle všechno přijít.
Jsem šťastný muž, řekl si. Nebesa se na mě usmála mnohem laskavěji, než jsem si zasloužil, a mám všechno, co bych mohl chtít - nebo skoro všechno. Musím se s tímto bohatstvím smířit a nežádat víc, nepopudit si bohy nenasytností. Jsem šťastný muž a nesmím na to nikdy zapomenout, ani v potřeštěnosti svého skrytého srdce.

3
Správný modrý křemen
PTÁK, KTERÝ JE HÁDANKA:

Zobák ze stříbra, kosti železem studí,
křídla ze zapadajícího slunce
drápy, do kterých chytí jen prázdnotu

Věštby vržených kostí

Chlapec z druhé strany Stínové linie se zastavil a upřeně se zahleděl na čnící věže hradu. Všichni tři se nacházeli v dolní části cesty, která klikatě sbíhala z kopců přes zvlněná pole k okraji města na pobřeží. Výšiny Midlanovy hory byly zatím daleko za hrází a věž Vlčí zub se tyčila nade vším jako temný spár, který škrábe oblohu po břiše.
"Co je to?" zeptal se chlapec téměř šeptem.
"Jižní Marka," odpověděl mu Rohovec. "Alespoň ta část s věžemi na skále uprostřed zátoky - ta troška na této straně je zbytek města. Ano, Jižní Marka… a někteří to jmenují Stínová Marka, ale o tom jsem už mluvil, ne? Protože je tak blízko…" Vzpomněl si, odkud chlapec přišel, a odmlčel se. "Nebo mu můžeš říkat 'Maják Pomezí', jestli máš rád poezii."
Chlapec zavrtěl hlavou, ale nebylo jasné, jestli proto, že nemá rád poezii, nebo z nějakého jiného důvodu. "Velký."
"Vy dva, hoďte sebou." Opálka si vykračovala napřed.
"Má pravdu - čeká nás ještě dlouhá cesta."
Chlapec přesto dál váhal. Rohovec ho vzal za ruku. Dítě se zvláštním způsobem zdráhalo, jako by vzdálené věže byly samy o sobě něčím hrozivým, ale nechalo se popohnat. "Není čeho se bát, chlapče," uklidňoval ho Rohovec. "Alespoň dokud jsi s námi. Ale ne aby ses zatoulal."
Chlapec znovu zavrtěl hlavou.
Když sešli z kopcovitých polí a luk do města, zjistili, že široká Trhová cesta je obstoupena lidmi, skoro bezvýhradně velkými. Rohovec se chvíli divil, proč tolik lidí opustilo své domy a obchody a zvědavě civí na dva permoníky a otrhaného, bělovlasého chlapce, a pak pochopil, že zřejmě těsně před nimi prošla lovecká družina královské rodiny. Dav se právě začínal rozcházet, pouliční prodavači zoufale snižovali ceny kaštanů a pečených bochánků, rvali se o

několik zbývajících zákazníků. Z polohlasného hovoru zaslechl něco o velikosti toho, co lovci ulovili a nesli kolem, a také jiné útržkovité popisy - šupiny? zuby? - které nedávaly velký smysl, pokud nelovili něco jiného než jeleny. Lidé vypadali trochu sklíčeně, dokonce nešťastně. Rohovec doufal, že princezně a jejímu zatrpklému bratrovi se nic nestalo - zdálo se mu, že má laskavé oči. Usoudil však, že kdyby se jim něco přihodilo, lidé by o tom jistě hovořili.
Zabralo jim většinu pozdního odpoledne, než se dostali přes město na pobřeží, ale když přišli na bližší konec hráze, zbývalo jim ještě trochu času, než příliv znovu promění Midlanovu horu v ostrov.
Hráz mezi pobřežím a hradem na hoře byla sotva víc než široká cesta z navršených kamenů, která při přílivu z větší části mizela, ale místo, kde se sbíhala s přístavišti u hradní brány, tak dlouho budovaly generace rybářů a kramářů, až to, co zde viselo nad vodou, bylo skoro městečko samo o sobě, jakýsi trvalý bazar na větrem bičovaném úpatí Midlanovy hory. Když se permoník se svou ženou a novým hostem trmáceli přes mola a dřevěné plošiny zaplněné chatrnými, nakloněnými budovami, které měly podlahu jen několik loktů nad úrovní přílivu, a vyhýbali se vozům a obtíženým pouličním obchodníkům, kteří spěchali, aby se do soumraku dostali na druhý konec hráze, Rohovec se zahleděl škvírou mezi dvěma vratkými krámky přes ústí Brennovy zátoky k oceánu. Navzdory posledním paprskům jasného odpoledního slunce se po obzoru táhla silná, temná hradba mračen a Rohovec si náhle vzpomněl na onu šokující věc, kterou mu z hlavy vyhnal příjezd jezdců a záhadného chlapce.
Stínová linie! Je třeba někomu říct, že se pohnula. Chtělo se mu věřit, že královská rodina nahoře v hradu už to ví, pečlivě zvážila všechny skutečnosti a došla k závěru, že to nic neznamená, že všechno je nadále v pořádku, ale nedokázal se o tom dost dobře přesvědčit.
Je třeba o tom někomu říct. Představa, že by se vypravil nahoru do hradu sám, byla děsivá, třebaže už několikrát uvnitř pevnosti byl s permonickými pracovními četami a dokonce jich několik vedl. Pracovali přímo s lordem Nynorem, kastelánem, nebo alespoň s jeho zástupcem. Ale jít úplně sám, jako by byl někdo důležitý…
Ale jestli to velcí lidé nevědí, někdo jim to musí říct. A třeba za to dokonce dostane odměnu - dost vysokou, aby mohl Opálce koupit nový šátek, když nic jiného. Nebo alespoň zaplatit za to, co tenhle malý tvoreček sní, až ho Opálka přivede domů.
Chvíli si chlapce prohlížel, vyděšený nenadálým zjištěním, že Opálka si ho možná bude chtít nechat. Bezdětná žena je stejně nepředvídatelná jako volná sloj v pískovcové vrstvě.
Počkat, jedno po druhém. Rohovec se díval, jak se mraky ženou přes oceán a mocné věže vedle jejich černé masy najednou vypadají křehce, jemně jako cukrářské zboží. Někdo musel královým lidem o Stínové linii říct, o tom nebylo sporu. Když půjdu do cechovního domu, bude se o tom celé dny debatovat. Dopadne to tak, že za vyslance určí Cinobra nebo nafoukaného Mladého Pyrita a já žádnou odměnu nedostanu.
A taky tě nepotrestají, jestli se mýlíš, připomněl si.
Z nějakého důvodu znovu v duchu uviděl mladou princeznu a jejího bratra, Brionin polekaný pohled, když si myslela, že ho srazila, a princovu tvář, rozbouřenou a neosobní jako obloha za horou, a náhle pocítil něco hřejivého, co mu připadalo, kdyby to nebylo stejně absurdní, jako oddanost.
Musejí se to dozvědět, rozhodl se a najednou mu pomyšlení na to, co by se mohlo blížit za tou linií pohyblivé tmy, vypudilo z hlavy všechno, co bylo tak neuchopitelné jako přízeň královské rodiny. Byl ještě jiný způsob, jak předávat zprávy, a on jej chtěl použít. Všichni se to museli dozvědět.
#
Třebaže jeho kůň byl mrtvý a zůstal na svahu, kde padla saň, a právě jej pohřbívali tři sluhové, samotný princ Kendrick si odnesl jen o málo víc než pohmožděniny a několik popálenin od tvorových jedovatých slin. Byl z celé společnosti jediný, kdo se zdál být v dobré náladě, když se vraceli k hradu a obrovskou mrtvolu saně vezli stočenou na otevřeném voze, aby obyvatelstvo mohlo žasnout. Trhová cesta byla zaplněná stovkami a stovkami lidí, kteří chtěli vidět prince regenta a jeho loveckou družinu. Vyrojili se i pouliční prodavači, akrobaté, hudebníci a kapsáři, kteří doufali, že jim spontánní uliční slavnost vynese pár drobných mincí, ale Brioně připadala většina lidí zachmuřených a ustaraných. Jen málo peněz změnilo majitele a ti, kteří stáli cestě nejblíž, sledovali průvod urozených hladovýma očima. Mnoho nemluvili, třebaže se našlo pár těch, kteří provolávali slávu a přáli všechno nejlepší královské rodině, zejména nepřítomnému králi Olinovi. Kendrick byl potřísněný krví od hlavy k patě; přestože se umyl a potom se vydrhl hadry a hojivými listy, na velké části těla byl poznamenaný temně rudými skvrnami. I když ho místa, kde ho sliny saně popálily, svědila, dával si záležet, aby mával a usmíval se na občany shromážděné ve stínech vysokých domů kolem Trhové cesty a ukazoval jim, že to není jeho krev.
Briona měla pocit, jako by i ona byla pokrytá nějakou bolestivou substancí a nedokázala se jí zbavit. Barrick byl nešťastný, že ve své nemotornosti nedokázal ani pořádně zvednout oštěp, a tak cestou domů nepromluvil jediné slovo s ní ani s nikým jiným. Hrabě Tyne a ostatní si něco šeptali, určitě neměli radost, že je cizák Shaso připravil o kratochvíli, když saň zabil šípem. Tyne Aldritch patřil k té škole šlechticů, která věřila, že lukostřelba je praktika, která se hodí jen pro venkovany a pytláky, činnost, jejímž hlavním cílem je ukrást ve válce slávu rytířům na koních. Jen díky tomu, že vrchní zbrojíř patrně zachránil život mladému princi a princezně, vyjadřovali lovci svou nespokojenost tlumeně, místo aby ji projevovali nahlas.
A více než tucet psů včetně roztomilé Dado, feny, která v prvních měsících života spala v Brionině posteli, leželo studených a nehybných na listím pokryté stráni vedle Kendrickova koně a čekalo na spočinutí ve stejné jámě.
Kéž bychom nikam nejeli. Zvedla oči k černým mračnům na severovýchodní obloze. Vypadalo to, jako by nad celým dnem visela předzvěst něčeho zlého, vraní křídlo, soví stín. Rozhodla se, že půjde domů, zapálí svíčku na oltáři Zorie a požádá panenskou bohyni, aby na Eddony seslala svou hojivou milost. Škoda, že prostě nepřijeli a hned toho tvora nezabili šípy. Pak by Dado žila. A Barrick by se nesnažil potlačit slzy tak usilovně, až se mu obličej proměnil v kámen.
"Proč ten smutný pohled, sestřičko?" zeptal se jí Kendrick. "Je krásný den a léto nás ještě úplně neopustilo." Zasmál

se. "Pohleď, jaké šaty jsem zničil. Svou nejlepší jezdeckou blůzu. Merolanna mě stáhne z kůže."
Brioně se podařil nepatrný úsměv. Byla to pravda - už teď slyšela, co jejich prateta řekne, a nejenom na adresu blůzy. Merolanna měla jazyk, kterého se bál na hradě každý, snad s výjimkou Shasa, a Briona by se klidně vsadila, že starý Tuanec jenom uměl svou hrůzu zamaskovat lépe než ostatní. "Prostě… nevím." Rozhlédla se, aby se ujistila, že černě oděné dvojče je pořád několik desítek kroků za nimi. "Bojím se o Barricka," řekla tiše. "Poslední dobou je plný hněvu. A dnešek to jedině zhoršil."
Kendrick se poškrábal na hlavě a znovu se umazal zasychající krví. "Musí být tvrdší, sestřičko. Stane se, že lidé přijdou o ruce nebo o nohy, a poděkují bohům, že se jim nestalo něco horšího. Neprospěje mu, když bude pořád rozebírat svá zranění. A tráví příliš mnoho času se Shasem - nejneohebnějším krkem a nejchladnějším srdcem ve všech krajích Pomezí."
Briona zavrtěla hlavou. Kendrick Barrickovi nikdy nerozuměl, třebaže mu to nebránilo, aby měl mladšího bratra rád. A nerozuměl dobře ani Shasovi, i když byla pravda, že Shaso je odměřený a tvrdohlavý. "Nejde jen o to…"
Přerušil ji Gailon Tolly, který se k nim rozjel, následován osobním doprovodem. Summerfieldský kanec na jejich zelenozlaté uniformě zářil víc než tmavá obloha. "Výsosti! Připlula loď z jihu!"
Brioně se sevřela hruď. "Ach, Kendricku, myslíš, že to nějak souvisí s otcem?"
Vévoda ze Summerfieldu se na ni shovívavě podíval, jako by byla jeho mladá a lehce naivní sestra.
"Je to galeona - Podensis z Hierosolu," řekl princi regentovi, "a na palubě prý je vyslanec od Ludise se zprávou o králi Olinovi."
Aniž si to Briona uvědomila, natáhla ruku a popadla Kendricka za rudě umazanou paži. Její kůň se bokem srazil s bratrovým ořem. "Milosrdná nebesa, nestalo se mu nic, že ne?" zeptala se Gailona. Neubránila se zděšení v hlase. Studený stín, který cítila celý den, jako by se přiblížil. "Král je v pořádku?"
Summerfield přikývl. "Ten člověk prý tvrdí, že váš otec je nezraněný a že mimo jiné přiváží jeho dopis."
"Ach, bohové jsou dobří," zašeptala Briona.
Kendrick se zamračil. "Ale proč Ludis posílá vyslance? Ten bandita, který se nazývá Ochráncem Hierosolu, si přece nemůže myslet, že jsme už shromáždili celé výkupné. Sto tisíc zlatých dolphinů! Zabere nám přinejmenším zbytek roku, než je vybereme - z chrámů a kupeckých domů jsme vytáhli všechno do posledního měďáku a sedláci už naříkají pod novými daněmi."
"Sedláci vždycky naříkají, pane," řekl Gailon. "Jsou líní jako staří osli - potřebují bič, aby pracovali."
"Třeba vyslanec z Hierosolu viděl všechny tyhle šlechtice v jejich krásných oděvech, jak si vyjeli na lov," poznamenal trpce Barrick. Nikdo z nich si nevšiml, že přijel až k nim. "Možná došel k závěru, že když si můžeme dovolit takové nákladné kratochvíle, určitě jsme už peníze vybrali."
Vévoda ze Summerfieldu na Barricka nechápavě pohlédl. Kendrick obrátil oči v sloup, ale jinak posměšek mladšího bratra ignoroval a řekl: "Určitě ho přivádí něco důležitého. Nikdo nepopluje až z Hierosolu, aby doručil dopis od vězně, i když je to královský vězeň."
Vévoda pokrčil rameny. "Vyslanec žádá o přijetí zítra." Rozhlédl se a všiml si, že Shaso zůstal trochu pozadu, stejně ale ztišil hlas. "A ještě něco. Je černý jako vrána."
"Co s tím má společného Shasova kůže?" zeptal se podrážděně Kendrick.
"Ne, Výsosti, vyslanec je černý. Vyslanec z Hierosolu."
Kendrick se zamračil. "To je zvláštní."
"Celé je to zvláštní," prohlásil Gailon ze Summerfieldu. "Alespoň tak jsem to slyšel."
#
Jestli se zdálo, že chlapce rozrušil první pohled na hrad, vypadalo to, že Baziliščí brána v mohutné vnější hradbě ho úplně vyděsila. Rohovec, který jí prošel už tolikrát, že to přestal počítat, se na ni zkusil podívat očima někoho cizího. Žulové průčelí, čtyřikrát vyšší než velký člověk - a mnohokrát vyšší než drobný Rohovec -, bylo vytesáno do podoby zlostně hledícího plazovitého tvora, jenž ve dvojité spirále přelézal vršek brány a klikatě po obou stranách slézal. Hlava netvora trčela nad obrovská dubová, železem pobitá vrata. Otevřené oči a zubatá tlama byly ozdobené tenkými plátky drahokamů a slonoviny, šupiny byly vroubené zlatem. Mezi permonickými cechy, stejně jako mezi velkými lidmi bylo všeobecně známo, že brána je zde mnohem déle než lidští obyvatelé.
"Ta obluda není živá," řekl vlídně dítěti. "Není ani opravdová. Je to jenom opracovaný kámen."
Chlapec se na něho podíval a Rohovec si pomyslel, že jeho výraz má v sobě něco hlubšího a podivnějšího než pouhý strach.
"Nerad… nerad se na to dívám," řekl.
"Tak zavři oči, než projdeme, jinak se do našeho domu nedostaneme. Tam je jídlo."
Chlapec si chvíli prohlížel spouštějícího se plaza úkosem přes bledá víčka a pak pevně zavřel oči.
"Tak pojďte, vy dva!" zavolala Opálka. "Brzy bude tma."
Rohovec provedl chlapce bránou.
Strážní v přilbách s vysokými chocholy a v černých tabardách si je zvědavě prohlíželi. Nebyli zvyklí vídat, jak permoníci vedou lidské dítě. Vysoké muže s eddonským emblémem stříbrného vlka a hvězd ta zvláštnost možná znepokojila, ne však natolik, aby zvedli halapartny a vzdali se posledních hřejivých paprsků slunce.
Princezna se svou družinou již dorazila k cíli. Když permoníci a jejich nový svěřenec došli na Trhové náměstí před velkým chrámem Trigonu, lemované podloubími, Rohovci se otevřel výhled až k nové hradbě na úpatí centrálního kopce, kde bylo světel vnitřní pevnosti jako světlušek o slunovratu. Havraní brána hradu byla otevřená a z rezidence vyšly vracejícím se lovcům naproti desítky sluhů s pochodněmi, aby odvedly koně, odnesly výstroj a ukázaly šlechticům, kde najdou horké jídlo a teplou postel.

"Kdo tady vládne?" zeptal se chlapec.
Byla to zvláštní otázka a Rohovec nyní zaváhal. "V této zemi? Myslíš podle titulu? Nebo doopravdy?"
Chlapec se zamračil - význam pro něho zacházel příliš do podrobností. "Kdo vládne v tom velkém domě?"
Pořád to bylo zvláštní, že se dítě takto ptá, ale Rohovec ten den zažil mnohem podivnější věci. "Král Olin, ale není tady. Vězní ho na jihu." Uběhlo skoro půl roku od chvíle, kdy se Olin vydal na cesty, aby přesvědčil malá království a knížectví ve vnitrozemí Eionu, aby vytvořila federaci proti Xisu. Doufal, že je sjednotí proti sílící hrozbě autarchy, kraloboha, který ze své říše na jižním kontinentu Xand natahoval ruce, aby uchvátil území na dolním pobřeží Eionu, jako když pavouk chytá mouchy, ale místo toho byl Olin zradou svého rivala Hespera, krále Jellonu, dopraven do rukou Ochránce Hierosolu, dobrodruha jménem Ludis Drakava, který teď starobylému městu vládl. Ale ani sám Rohovec pořádně nerozuměl všem podrobnostem. Bylo to příliš složité, než aby se to snažil vysvětlit malému hladovému dítěti. "Králův nejstarší syn Kendrick je princ regent. To znamená, že vládne po dobu, kdy je jeho otec pryč. Král má ještě dvě mladší děti - syna a dceru."
Chlapci se slabě zalesklo v očích. Bylo to jako světlo za závěsem. "Merolanna?"
"Merolanna?" Rohovec vytřeštil oči, jako by dostal od dítěte ránu. "Tys slyšel o vévodkyni? Tak to musíš být odněkud zblízka. Odkud jsi, chlapče? Už si vzpomínáš?"
Ale drobný bělovlasý chlapec na něho jenom mlčky hleděl.
"Ano, žije tady Merolanna, ale je to králova teta. Kendrickův mladší bratr a sestra se jmenují Barrick a Briona. Ano, a králova žena nosí další dítě." Rohovec bezděčně udělal znamení kamenného lože, permonického kouzla pro šťastný porod.
Zvláštní lesk v chlapcových očích pohasl.
"Slyšel o vévodkyni Merolanně," řekl Rohovec Opálce. "Určitě je z těchto končin."
Obrátila oči v sloup. "Nejspíš si vzpomene na spoustu dalších věcí, až dostane najíst a vyspí se. Nebo s ním chceš stát celou noc na ulici a bavit se s ním o věcech, o kterých nic nevíš?"
Rohovec si přezíravě odfrkl, ale mávl na chlapce, aby šel dál.
Z hradu proudilo víc lidí, než kolik vcházelo dovnitř, většinou obyvatel pevninské části města, kteří chodili na horu za prací a teď, na konci dne, se vraceli domů. Rohovec a Opálka se jen těžko prodírali proti přílivu mnohem větších lidí. Opálka je krytými průchody, v nichž se kroky hlasitě rozléhaly, vyvedla z Trhového náměstí do tišších, poněkud pochmurných zadních uliček za jižním kanálem, kterému se říkalo Čvachtovská laguna, a k jeho přístavišti, které představovalo jedno ze dvou velkých kotvišť uvnitř vnější hradní zdi. Čvachtové vyřezali do dřevěných přístavních kůlů zvláštní tvary zvířat a lidí, zohýbaných a natažených tak, až byli téměř k nepoznání. Barevný nátěr nebyl ve slábnoucím světle tolik nápadný, ale jinak připadaly vyřezávané kůly Rohovci stejně podivné jako jindy, jako uvěznění cizí bohové, kteří zírají přes vodu a snaží se zahlédnout ztracenou domovinu. Nehybné tvary dokonce jako by nahlas truchlily: když lodě plné polonahých čvachtovských rybářů vykládaly denní úlovek na několika menších přístavištích, vzduch laguny byl plný jejich sténavých (a podle Rohovcových uší skoro úplně nemelodických) písní.
"Není těm lidem zima?" zeptal se chlapec. Když se teď slunce schovalo za kopce, studené závany větru se začaly rozbíhat po hladině a posílat proti kůlům vlnky s bílými hřebínky.
"Jsou to čvachtové," řekl mu Rohovec. "Není jim zima."
"Proč?"
Rohovec pokrčil rameny. "Ze stejného důvodu, proč permoník umí dostat něco ze země rychleji než vy, velcí lidé. My jsme malí, čvachtové mají tlustou kůži. Bohové to tak prostě chtěli."
"Vypadají zvláštně."
"Myslím, že jsou zvláštní. Nemíchají se mezi ostatní. Někteří prý za život nevkročí dál na suchou zem než na konec nakládacího mola. A taky mají na nohách plovací blány jako kachna - no, spíš trošku mezi prsty na nohou. Ale někteří říkají, že tady máme i větší podivíny, jenom se to vždycky podle vzhledu nepozná." Usmál se. "Tam, odkud jsi, takové věci nemáte?"
Chlapec se na něho jenom podíval. Jeho výraz byl chladný a ustaraný.
Rychle opustili zadní uličky u Čvachtovské laguny a dostali se do stejně chatrných čtvrtí velkých lidí, kteří pracovali na vodě nebo v její blízkosti. Světlo se teď rychle vytrácelo, a třebaže na křižovatkách hořely pochodně a několik významných lidí dokonce provázeli nosiči s lampami, většinu blátivých ulic osvětlovaly pouze svíčky a ohně, jejichž světlo unikalo z oken, která brzy zmizí za okenicemi. Velcí lidé si s oblibou stavěli své chatrné příbytky jeden na druhý, propojovali je žebříky a lešením v takové hustotě, jako má ježek bodliny. Výsledkem bylo, že úzké ulice skoro úplně odřízli od vzduchu. Strašně to v nich páchlo.
Přesto má tohle místo jako celek dobrý základ, pomyslel si chtě nechtě Rohovec, pevný a zdravý kámen, živou skálu hory. Byla by radost seškrábnout tohle ošklivé dřevo. My permoníci bychom to tady dali do pořádku raz dva, kdyby bylo po našem. Vypadalo by to jako kdysi…
Zapudil tu zvláštní myšlenku - vždyť kam by šli všichni tihle velcí lidé, když nic jiného?
Rohovec a Opálka provedli chlapce úzkou a svažitou Kamenickou ulicí a zaklenutou bránou u paty Nové zdi, z míst, kde měl nad hlavou večerní oblohu, do kamenných hlubin Permonického Města.
Tentokrát Rohovce nepřekvapilo, když se chlapec zastavil a bázlivě vytřeštil oči: dokonce i velcí lidé, kteří malým příliš nedůvěřovali nebo je neměli rádi, se shodovali v názoru, že obrovský strop nad Permonickým Městem je div. Strop, který se táhl stovky loktů nad náměstí malých lidiček a pokračoval nad všechny lampami ozářené ulice, tvořil prales, vytesaný z tmavého podloží hory do nejmenších detailů. Na okrajích Permonického Města, nejblíž k povrchu, byla dokonce mezi větvemi proražena místa, jimiž bylo vidět opravdovou oblohu nebo za soumraku (jako třeba teď) zářily v mezerách ve skále první večerní hvězdy. Každá větev, každý list byly vytesány s velkou péčí a celé to zabralo stovky

let usilovné práce. Vznikl tak jeden z největších divů severního světa. Ptáci s peřím z perleti a křišťálu vypadali, jako by každým okamžikem měli začít zpívat. Po kmenech, které tvořily sloupy, se plazily šlahouny ze zeleného malachitu a z některých spodních větví dokonce viselo na stopkách z neskutečně tenkého kamene ovoce posázené drobnými drahokamy.
Chlapec zašeptal něco, co Rohovec dobře nezaslechl. "Ano, je to nádhera," řekl mužíček. "Ale budeš si to moci všechno prohlédnout zítra. Měli bychom dohonit Opálku, jinak nám předvede, že jazyk může být ostřejší než každé dláto."
Následovali jeho ženu úzkými, ale půvabnými ulicemi, kde se každý dům zařezával do skály. Prostá průčelí prozrazovala jen málo o tom, jaké skvostné interiéry, vytvořené pečlivou, láskyplnou prací generací, se skrývají za nimi. V každém zákrutu a na každé křižovatce zářily na stěnách petrolejky v kamenných bublinách, tenkostěnných jako puchýře na přepracovaných rukách. Žádné světlo nebylo jasné, ale bylo jich tolik, že to celou noc vypadalo, jako by se cesty Permonickým Městem chvěly na hraně svítání.
Přestože Rohovec byl muž, který měl jistý vliv, jeho dům na konci Klínové ulice byl skromný a měl pouze čtyři místnosti, jejichž stěny nesly jen mělké zdobení. Na okamžik se zastyděl, když si vzpomněl na rodinné sídlo Modrokřemenů a jeho nádherné, prostorné komnaty pokryté do hloubi vyrytými výjevy z permonické historie. Opálka sice měla občas pichlavý jazyk, ale nikdy mu nevyčítala, že mají tak skromné obydlí, když si její švagrové spokojeně žijí v krásném domě. Mrzelo ho, že jí nemůže dát, co si zaslouží, ale než by tam zůstal jako podřízený svého bratra Pecky - "mistra Modrokřemene," jak se teď nechával titulovat - to by raději vyskočil na Měsíc. A jelikož bratr měl tři zdravé syny, nepřipadalo již v úvahu, že by Rohovec mohl dům zdědit, kdyby bratr zemřel dřív.
"Já jsem tady šťastná, ty starý blázne," řekla tiše Opálka, když prošli dveřmi. Všimla si, že si prohlíží dům, a uhodla, na co myslí. "Nebo aspoň budu, když půjdeš a uklidíš si ze stolu nástroje, abychom se mohli najíst jako slušní lidé."
"Pojď, chlapče, pomůžeš mi s tím," vybídl maličkého cizince. Řekl to hlasitě a bodře, aby zamaskoval prudkou, nenadálou lásku, kterou ke své ženě pocítil. "Opálka je jako skalní sesuv - jak si nevšimneš prvního tichého dunění, budeš toho později litovat."
Díval se, jak chlapec vlhkým hadrem otírá prach z poďobaného stolu. Spíš jím jen tak přejížděl, než že by něco čistil.
"Už sis vzpomněl, jak se jmenuješ?" zeptal se.
Chlapec zavrtěl hlavou.
"Ale nějak ti říkat musíme - Oblázek?" Zavolal na Opálku, která míchala polévku v hrnci nad ohněm. "Co kdybychom mu říkali Oblázek?" Bylo to obvyklé jméno pro čtvrtého nebo pátého syna, když dynastické nároky nebyly moc důležité a rodičovský zájem upadal.
"Neplácej hlouposti. Měl by mít pořádné jméno, jaké do rodiny Modrokřemenů patří. Budeme mu říkat Pazourek. To bude něco pro tvého bratra."
Rohovec se musel pousmát, ale nebyl úplně šťastný z pomyšlení, že by měl dítě pojmenovat tak, jako by je adoptoval coby svého dědice. Ale představa, jak se domýšlivý bratr bude cítit, až se dozví, že Rohovec a Opálka si dovedli dítě velkých lidí a dali mu jméno lakomého starého strýce Pazourka, byla samozřejmě nemálo příjemná.
"Tak Pazourek," řekl a rozcuchal mu vlasy. "Alespoň dokud budeš u nás."
#
Vlny šplouchaly o kůly. Několik mořských ptáků se ospale hašteřilo. Z jednoho obytného člunu se vznesla smutná, proplétající se melodie, sbor vysokých hlasů zpívajících starou píseň o měsíčním svitu na širém moři, ale jinak byla Čvachtovská laguna tichá.
Daleko na hradbě stráže vyhlásily půlnoční hlídku. Jejich hlasy vrátila přes vodu slabá ozvěna.
Ve stejnou chvíli, kdy ten zvuk utichl, na konci jednoho přístaviště zazářilo světlo. Chvíli svítilo, pak zhaslo a vzápětí se rozhořelo znovu. Byla to signalizační lampa; kužel jejího světla mířil přes temnou šíři laguny. Zdálo se, že nikdo v hradu ani na hradbách si ničeho nevšiml.
Světlo však nezůstalo úplně nepovšimnuto. Mlžnou lagunu tiše a téměř neviditelně přeplul malý, černě natřený člun, a zastavil se na konci přístaviště. Ten, kdo držel lucernu a jehož rysy skrýval těžký plášť opatřený kapucí, se přikrčil a zašeptal něco jazykem, kterým se zřídkakdy mluvilo v Jižním Pomezí a občas na severu. Tmavý převozník odpověděl stejně tiše tímtéž jazykem a pak tomu, jenž skoro hodinu čekal na studeném molu, něco podal - malý předmět; ten okamžitě zmizel v kapsách tmavého pláště.
Převozník bez dalších slov otočil své maličké plavidlo a zmizel v mlhách, jež tmavou lagunu halily.
Postava na molu zhasla lampu a otočila se k hradu. Pohybovala se opatrně ze stínu do stínu, jako by nesla něco mimořádně vzácného nebo mimořádně nebezpečného.

4
Překvapivý návrh
LAMPA:

Plamen jsou její prsty,
skákání je její oko, jako je déšť písní cvrčka,
všechno se dá předpovědět

Věštby vržených kostí

Rébus smutně pohlédl na hrdličku, kterou právě vytáhl z rukávu. Hlavu držela ve velice nepřirozeném úhlu. Dokonce to vypadalo, že je mrtvá.
"Omlouvám se, Výsosti." Zamračený výraz zbrázdil šaškovu vychrtlou tvář jako zmačkaný kapesník. V zadní části trůnní síně se několik lidí škodolibě zasmálo. Jedna šlechtična vyjádřila zármutek nad nešťastnou hrdličkou tichým a poněkud nervózním zvukem. "Když jsem ten trik zkoušel předtím, vždycky vyšel náramně. Asi bych potřeboval najít pevněji stavěného ptáka…"
Barrick obrátil oči v sloup a pohrdavě si odfrkl, ale jeho starší bratr byl diplomatičtější. Rébus byl otcův starý oblíbenec. "To se stane, dobrý Rébusi. Další studium ti to nepochybně pomůže vyřešit."
"A několik tuctů dalších mrtvých ptáků," zašeptal Barrick. Jeho sestra se zakabonila.
"Ale pořád dlužím Vaší Výsosti denní porci zábavy." Starý muž si opatrně nacpal hrdličku do náprsenky kostkovaného kostýmu.
"Aspoň víme, co bude mít k večeři," šeptl Barrick Brioně, která na něho sykla, aby byl zticha.
"Najdu pro vaše pobavení jiné legrácky," pokračoval Rébus. Šeptajícím dvojčatům věnoval jen krátký, dotčený pohled. "Nebo některou ze svých věhlasných kašpařin? Žonglování s hořícími poleny jsem vám už nějakou dobu nepředváděl - od té nešťastné události se syannskou tapisérií. Snížil jsem počet pochodní, takže ten trik je teď mnohem bezpečnější…"
"Není třeba," prohlásil vlídně Kendrick. "Není třeba. Bavil jsi nás dost dlouho - teď čekají záležitosti dvora."
Rébus smutně pokýval hlavou, potom se uklonil a pozpátku se odšoural do zadní části síně. Jednu dlouhou nohu při tom kladl za druhou, jako by dělal něco, co musel cvičit ještě pečlivěji než trik s hrdličkou. Barrick se neubránil pomyšlení, jak moc se starý muž podobá luční kobylce v šaškovském kostýmu. Shromáždění dvořané se smáli a špitali si, ústa zakrytá rukama.
Tady jsme všichni šašci. Chmurná nálada, od níž se mu trochu ulevilo, když pozoroval Rébusovo tápání, se vrátila s plnou silou. Jenom to většině z nás jde líp než jemu. I ve chvílích, kdy mu bylo téměř dobře, dokázal jen těžko sedět na tvrdých židlích. Přestože vysoko nahoře byla otevřená okna, trůnní síň prostupoval pach kadidla, prachu a jiných lidí - příliš mnoha jiných lidí. Otočil se a díval se, jak bratr hovoří se Steffansem Nynorem, lordem kastelánem. Utrousil nějaký žert, kterému se Summerfield a ostatní šlechtici rozesmáli, zatímco starý Nynor zčervenal a začal koktat.
Podívejme na Kendricka, jak si hraje na otce. Ale i otec to hrál - tohle všechno nenáviděl. Ve skutečnosti král Olin nikdy neměl rád Gailona Summerfielda ani jeho hlučného, dobře živeného otce, starého vévodu.
Možná otec chtěl padnout do zajetí, aby se tohohle zbavil…
Ta bizarní myšlenka nedostala dost času, aby se mohla náležitě zformovat, protože Briona ho dloubla loktem do žeber.
"Nech toho!" obořil se na ni. Sestra se vždycky snažila vyvolat mu na tváři úsměv, přinutit ho, aby se bavil. Jak mohla nevidět problémy, ve kterých vězeli - nejenom rodina, ale celé Jižní Pomezí? Je možné, že je opravdu jediným v celém království, kdo chápe, jak špatná je situace?
"Kendrick nás volá," řekla.
Barrick se nechal odtáhnout ke křeslu staršího bratra - nikoli k pravému trůnu, k Vlčímu křeslu, jež bylo zakryto sametem, když Olin odešel, a od té doby se nepoužívalo, ale k druhému nejlepšímu křeslu, které předtím stálo v čele velkého jídelního stolu. Dvojčata se zlehka protlačila kolem několika dvořanů, kteří horlivě usilovali, aby tento okamžik s princem regentem uchvátili pro sebe. Barrick cítil v ruce chvění. Nejraději by byl opět venku v kopcích, v sedle, a ujížděl sám, daleko od těchto lidí. Všechny je nenáviděl, všichni obyvatelé hradu se mu hnusili… musel přiznat, že kromě sestry a bratra… a možná Chavena…
"Lord Nynor mi řekl, že vyslanec z Hierosolu nás navštíví až v poledne," oznámil Kendrick, když přišli blíž.
"Prý se po cestě necítí dobře." Starý kastelán vypadal jako vždy ustaraně; špičku bradky měl sežvýkanou - Barrick to považoval za opravdu nechutný zvyk. "Ale od jednoho ze sluhů jsem slyšel, že tohoto vyslance zahlédl, jak v ranních hodinách hovoří se Shasem. Jestli se tomu lenochovi dá věřit, což se za všech okolností nedá, prý se hádali."
"To nevěstí nic dobrého, Výsosti," poznamenal vévoda ze Summerfieldu.
Kendrick si povzdechl. "Podle vzhledu jsou oba ze stejných zemí na jihu," řekl trpělivě. "Shaso se tady na chladném severu nepotká často s lidmi své rasy. Je možné, že měli o čem hovořit."
"A proč se pohádat, Výsosti?" zeptal se Summerfield.
"Ten muž slouží vězniteli našeho otce," připomněl Kendrick. "To je pro Shasa dostatečný důvod, aby se s tím mužem pohádal, nebo ne?" Otočil se k dvojčatům. "Vím, jak málo máte oba chuti tu postávat, takže můžete jít. Pošlu pro vás, až nás ten člověk z Hierosolu konečně poctí svou návštěvou." Mluvil bezstarostně, ale Barrick na něm poznal, že ho vyslancova nedochvilnost příliš netěší. U staršího bratra se začíná projevovat vládcovská netrpělivost, pomyslel si.
"Ach, Výsosti, málem jsem zapomněl." Nynor luskl a jeden z jeho sluhů poklusal s koženým vakem. "Dal mi dopisy, které přináší od vašeho otce a takzvaného lorda Ochránce."
"Dopis od otce?" Briona zatleskala. "Přečtěte nám ho!"
Kendrick již rozlomil pečeť, eddonského vlka a půlkruh z hvězd v hlubokém červeném vosku, a přivřenýma očima se díval, co je v něm napsáno. Pak zavrtěl hlavou. "Později, Briono."
"Ale Kendricku…!" V princezniné hlase byla nefalšovaná úzkost.
"Dost." Starší bratr působil rozrušeně, ale jeho výraz prozrazoval, že o svém rozhodnutí nemíní diskutovat. Barrick vycítil z Brionina nenadálého mlčení napětí.
"Co znamená všechen ten rámus?" zeptal se chvíli nato Gailon Tolly a rozhlédl se. Na druhém konci trůnní síně se něco dělo, mezi dvořany nastal rozruch.
"Podívej," zašeptala Briona svému dvojčeti. "To je Anissina služka."
Skutečně to byla ona a Barrickova sestra nebyla jediná, kdo šeptal. Teď, když měla nevlastní matka dvojčat krátce před

porodem, jen zřídka opouštěla své komnaty v Jarní věži. Selia, její služebná, se stala vyslankyní královny Anissy pro zbytek velkého hradu, jejíma ušima a očima. A pokud šlo o oči, dokonce i Barrick musel přiznat, že jsou úchvatné.
"Podívej, jak se kroutí." Briona se ani nesnažila zamaskovat svůj odpor. "Chodí, jako by měla na zadku vyrážku a chtěla si ho o něco podrbat."
"Prosím, Briono," napomenul ji princ regent. Vévoda ze Summerŕleldu se sice tvářil, že ho její hrubá poznámka konsternovala, ale Kendrick se spíš bavil. Odvedlo to však jeho pozornost od dopisu. Sledoval, jak se k nim služebná blíží, stejně pozorně jako všichni ostatní.
Selia byla mladá a baculatá. Černé vlasy nosila vyčesané do výšky, jak to dělaly ženy v Devonisu, zemi, kde se ona i její paní narodily, a nechávala oči s dlouhými řasami sklopené, takže v sobě měla něco z ostýchavého venkovského děvčete. Barrick pozoroval Seliinu chůzi s určitou nepříjemnou hltavostí, když však služebná zvedla oči, zdálo se, že vidí pouze jeho bratra, prince regenta.
No ovšem, pomyslel si Barrick. Proč by měla být jiná než ostatní…?
"Prosím, Výsosti." Byla v Pomezí teprve první rok a stále mluvila se silným devoniským přízvukem. "Má paní, vaše nevlastní matka, posílá své vřelé pozdravy a žádá, aby si mohla pohovořit s královským lékařem."
"Opět se necítí dobře?" Kendrick byl opravdu ztělesnění laskavosti: přestože ani jeden z nich neměl otcovu druhou ženu příliš v lásce, dokonce i Barrick uvěřil, že bratrova starost není předstíraná.
"Ano, Výsosti, nějaký nepokoj."
"Samozřejmě se postaráme, aby lékař naši nevlastní matku ihned navštívil. Odneseš mu tu zprávu sama?"
Selia hezky zčervenala. "Ještě se tady tak dobře nevyznám."
Briona si podrážděně odfrkla, ale Barrick se rychle nabídl: "Já ji tam zavedu, Kendricku."
"Ale přece bychom tu nebohou dívku tak neobtěžovali," promluvila Briona nahlas, "aby se trmácela až do Chavenových komnat. Ať se vrátí a pomáhá naší trpící maceše. Barrick a já tam zajdeme."
Barrick se po sestře vztekle podíval a na okamžik zalitoval, že ji zařadil na seznam lidí, jimiž nepohrdá. "Zvládnu to sám."
"Běžte oba a hádejte se někde jinde." Kendrick mávl rukou. "Dovolte mi, abych si nejdřív přečetl tyto dopisy. Vyřiďte Chavenovi, aby ihned zašel za naší nevlastní matkou. Do poledne vás oba propouštím."
Poslouchej ho, pomyslel si Barrick. On si vážně myslí, že je král.
Ani to, že doprovází krásnou Seliu, nedokázalo zlepšit Barrickovu náladu, přesto si dal záležet, aby měl svou špatnou ruku, zahalenou do záhybů pláště, na opačné straně než ji, když vyšli z trůnní síně do šedivého podzimního rána. Když pak začali scházet po schodech do stinných hlubin Chrámového náměstí, čtyři členové palácové gardy, kteří právě dojídali snídani, se ještě s plnými ústy za ně zařadili. Barrick si všiml, že dívka si ho krátce prohlíží. Plaše se na něho usmála. Málem se otočil, aby se ujistil, že se nedívala přes jeho rameno na někoho jiného.
"Děkuji, princi Barricku. Jste velice laskav."
"Ano," odpovědělo jeho dvojče. "To je."
"A samozřejmě i princezna Briona." Dívka se usmála maličko opatrněji, ale jestli ji zavrčení v Brionině hlase překvapilo, nedala to na sobě znát. "Oba jste velice laskaví."
Když prošli Havraní bránou a opětovali pozdravy tamních strážných, Selia se zastavila. "Půjdu odsud za královnou. Určitě nechcete, abych šla s vámi?"
"Ano," řekla Barrickova sestra. "Určitě to nechceme."
Dívka udělala další pukrle a vykročila k Jarní věži ve vnější hradbě pevnosti. Barrick se za ní díval.
"Au!" vyhrkl. "Nech toho."
"Oči ti vypadnou z hlavy." Briona přidala do kroku a zahnula do dlouhé ulice, která se táhla kolem hradby pevnosti. Lidé, kteří dvojčata viděli, jim uctivě ustupovali z cesty, ale ulice byla živá, plná vozů a hlasitého dohadování, a mnozí si jich sotva všimli; nebo se alespoň snažili, aby to tak vypadalo. Dvůr krále Olina nebyl nikdy tak oficiální jako dvůr jeho otce a lidé z hradu byli zvyklí, že se jeho děti procházejí po pevnosti bez fanfár, doprovázené pouze několika strážnými.
"Jsi sprostá," vytkl sestře Barrick. "Chováš se jako ženská z ulice."
"To mi připomíná, že vy muži jste všichni stejní," odvětila Briona. "Stačí, aby do místnosti vešla dívka, která vyzývavě zamrká a zakroutí se v bocích, a z vás všech jsou slintající medvědi."
"Některé dívky mají rády, když se na ně muži dívají." Barrickův hněv ztuhl v mrazivý smutek. Co na tom záleželo? Vždyť která žena by se do něho mohla zamilovat - se všemi jeho problémy, zmrzačenou paží a celým jeho… podivínstvím. Jistě, najde manželku, dokonce takovou, která bude předstírat, že si ho velice váží - byl koneckonců princ - ale bude to zdvořilá lež.
Nikdy se to nedozvím, pomyslel si. Dokud budu patřit do této rodiny. Nikdy se nedozvím, co si o mně lidé doopravdy myslí, co si myslí o zmrzačeném princi. Protože kdo by se opovážil vysmívat se královu synovi do tváře?
"Říkáš, že některé dívky mají rády, když se na ně muži dívají? Jak to můžeš vědět?" Briona od bratra odvrátila obličej, což znamenalo, že se doopravdy zlobí. "Někteří muži jsou prostě odporní, jak civí."
"Ty si to myslíš o všech." Barrick věděl, že by měl přestat, ale byl rozlítostněný a nešťastný. "Ty nenávidíš všechny muže. Otec říkal, že si nedokáže představit takového, který by souhlasil, že si tě vezme, a zároveň by přistoupil na to, že se vyrovná s tvou tvrdohlavostí a tvými mužskými vlastnostmi."
Bylo slyšet prudké nadechnutí a po něm mrtvolné ticho. Teď už nemluvila ani s ním. Barricka to zabolelo, ale řekl si, že si začala ona. A také to byla pravda, všichni o tom mluvili. Jeho sestra si držela ostatní ženy u dvora v uctivé vzdálenosti a muže ještě dál. Ale když nepromluvila ani po stovce dalších kroků, začal si dělat starosti. Byli si hodně blízcí, a třebaže měli oba vznětlivou povahu, zranit toho druhého bylo jako zranit sebe. Jejich slovní potyčky skoro vždycky přešly v rychlé pouštění žilou, po němž následovalo objetí, ještě než rány přestaly mokvat.

"Promiň," řekl, i když to neznělo moc jako omluva. "Proč vůbec by ti mělo záležet na tom, co si myslí Summerfield, Blueshore a ti ostatní pitomci? Jsou k ničemu, jeden jako druhý, lháři a tyrani. Chtěl bych, aby ta válka s autarchou opravdu vypukla a všechny je sežehla jako pole trávy."
"Tak strašnou věc nikdy neříkej!" utrhla se na něj Briona, ale aspoň už měla na lících barvu místo té děsivé, šokované bledosti, která tam byla ještě před chvílí.
"No a? Mně jsou všichni úplně ukradení," prohlásil. "Ale neměl jsem ti povídat, co řekl otec. On to myslel jako žert."
"Pro mě to žádný žert není." Briona se ještě pořád zlobila, ale poznal, že nejhorší boj už skončil. "No tak, Barricku," řekla znenadání. "Potkáš davy žen, které na tebe budou chtít dělat oči. Jsi princ - i nemanželské dítě s tebou by byla výhra. Ty nevíš, jaké některé dívky jsou, jak uvažují, co jsou ochotné udělat…"
Vystrašená upřímnost v jejím hlase ho překvapila. Tak ona se ho snaží ochránit před nenasytnými ženami! Dotklo se ho to, ale skoro se bavil. Patrně si nevšimla, že krásnějšímu pohlaví zatím vůbec nedělá potíže mi odolávat.
Došli na úpatí nízkého pahorku, na němž stála Chavenova věž s observatoří, se základnou natlačenou z vnitřní strany na Novou zeď. Její vrcholek převyšoval všechny ostatní stavby hradu s výjimkou čtyř hlavních věží a vládkyně všech, Vlčího zubu. Jak stoupali po točitých schodech, získali nad strážemi v těžké zbroji náskok.
"Hej!" zavolal Barrick dolů na pachtící se vojáky. "Lenoši! Co když na nás nahoře číhají vrazi?"
"Nebuď krutý," napomenula ho Briona, ale sama přemáhala zahihňání.

Chaven - pravděpodobně měl i příjmení, plné uloských as a os, ale dvojčatům je nikdy neřekl a ona se nezeptala - stál v kaluži světla pod velkou střechou observatoře, která byla otevřená, přestože obloha se zatáhla temnými mraky a na kamenných podlahách se rozstříklo několik osamocených dešťových kapek. Jeho asistent, vysoký mrzoutský mladík, čekal u nějakého složitého přístroje z provazů a dřevěných pák. Lékař klečel nad velkou dřevěnou bednou vystlanou sametem. To, co bylo v ní, vypadalo jako řada jídelních talířů různých velikostí. Když Chaven zaslechl kroky, zvedl hlavu.
Byl drobný a kulatý, měl velké a šikovné ruce. Dvojčata často vtipkovala na téma, jak jsou dary od bohů nepředvídatelné, protože vysoký kostnatý Rébus se svým stísněně hloubavým vystupováním by byl lepší královský astrolog a lékař, zatímco veselý, šikovný Chaven jako by byl dokonale stvořený pro funkci dvorního šaška.
Ale Chaven byl samozřejmě také velice, velice chytrý - když se nechal obtěžovat.
"Ano?" řekl netrpělivě a otočil se. Lékař žil v Pomezí tak dlouho, že už skoro žádný přízvuk neměl. "Hledáte někoho?"
Dvojčata už to znala.
"To jsme my, Chavene," ohlásila Briona.
Tvář se mu rozzářila úsměvem. "Vaše Výsosti! Omlouvám se - jsem příliš pohlcen něčím, co jsem právě obdržel, nástroji, které mi pomohou zkoumat hvězdu stejně snadno jako zrnko prachu." Opatrně zvedl jeden talíř. Ukázalo se, že je vyroben ze skla, čirého jako voda. "Říkejte si co chcete o tom, jak je nepřátelský jeho vládce, ale v celém zbytku Eionu se nenajde nikdo, kdo by uměl vyrobit čočky tak jako brusiči z Hierosolu." Lékařův proměnlivý obličej se zarděl. "Promiňte - byla to neuvážená slova, když tam vězní vašeho otce."
Briona se přikrčila k bedně a opatrně natáhla ruku k jednomu skleněnému kruhu, který se třpytil v šikmém paprsku slunečního světla. "Také jsme něco z lodě dostali, dopis od našeho otce, ale Kendrick nám zatím nedovolil přečíst si ho."
"Prosím, paní!" vyhrkl rychle a hlasitě Chaven. "Nedotýkejte se jich! I ten nejmenší kaz může zmařit jejich užitečnost -"
Briona strhla ruku zpátky a zachytila o sponu na dřevěné krabici. Zabručela a zvedla prst. Narostla na něm červená kapka a stekla jí na dlaň.
"To je strašné! Omlouvám se. Je to moje vina, že jsem vás polekal." Chaven prohrabal kapsy svého objemného šatu a vytáhl hrst černých kostek, zakřivenou skleněnou trubičku, hromádku peří a nakonec kapesník, který vypadal, jako by byl použit k leštění starého bronzu.
Briona mu poděkovala, nenápadně strčila špinavý čtvereček látky do kapsy a raději si krev z prstu vysála.
"Zatím tedy nemáte žádné zprávy?" zeptal se lékař.
"Vyslanec se setká s Kendrickem až v poledne." Barrickase znovu zmocnil hněv. Byl rozladěný. Pohled na krev na sestřině ruce ho znepokojil. "My zatím děláme poslíčky. Naše macecha by chtěla, abyste ji navštívil."
"Ach tak." Chaven se rozhlédl, jako by přemýšlel, kam se poděl jeho kapesník, a pak zavřel čočky zpátky do krabice. "Samozřejmě se za ní hned vypravím. Půjdete se mnou? Chtěl bych si poslechnout něco o lovu na saň. Váš bratr mi slíbil mrtvolu, abych ji mohl prozkoumat a rozpitvat, ale ještě jsem ji neobdržel, i když se ke mně donesly znepokojivé zvěsti, že již nejlepší části rozdal jako trofeje." Když už chvátal ke dveřím, ještě zavolal přes rameno: "Zavři střechu, Toby. Rozmyslel jsem si to - myslím, že dnes stejně bude na pozorování moc zamračeno."
Mladý muž s výrazem čirého, ztrápeného zoufalství začal otáčet obrovskou pákou. Velký strop se pomalu, palec po palci, uzavřel. Doprovázel to zvuk, který připomínal smrtelné steny nějakého mýtického zvířete.
Venku zatím čtyři strážci dvojčat dorazili ke dveřím observatoře a právě se zastavili, aby popadli dech, když se trio objevilo, spěšně prošlo kolem nich a pustilo se ze schodů. Mělo namířeno k Jarní věži.

Dveře do Anissiných komnat ve věži jim otevřela dívka, které nebylo víc než šest. Udělala pukrle a ustoupila z cesty. V místnosti bylo překvapivě mnoho světla. Před květinami posypanou svatyní Madi Suzaremy, bohyně porodu, hořely desítky svíček a v každém koutě místnosti stály ve džbánech nové pšeničné snopy, které měly přivodit požehnání úrodného Erila. Půl tuctu zamlklých dvorních dam číhalo kolem velké postele jako krokodýli plovoucí v některém z xiských příkopů. Starší žena, která měla kysele profesionální vzezření porodní báby nebo pokoutní čarodějnice, na Barricka pohlédla a prohlásila: "On sem nemůže. Toto je místo pro ženy."

Než princ stačil udělat něco víc než se naježit, jeho nevlastní matka odhrnula závěsy kolem postele a vykoukla ven. Vlasy měla rozpuštěné a na sobě nabíranou bílou noční košili. "Kdo je to? Doktor? Ten ke mně samozřejmě může."
"Ale přišel také mladý princ, paní," vysvětlila stará žena.
"Barricku?" Vyslovila to Ba ríku. "Jak můžeš být tak hloupá, ženo? Jsem slušně oblečená. Nerodím dnes." Povzdechla si a ulehla, takže znovu zmizela.
Než Chaven a dvojčata přešli přes volnou podlahu k posteli, závěsy se znovu rozhrnuly a služebná Selia je přivázala. Letmo se na Barricka usmála, ale pak si všimla Brionina pohledu a změnila úsměv v uctivé pokývnutí adresované oběma. Anissa ležela, podepřená množstvím polštářů. Dva malincí psi vrčeli a tahali se mezi jejími chodidly, na nichž měla nazuté trepky, o kus látky. Neměla na tváři obvyklé bledé líčení, a tak se zdála mít skoro až zdravou barvu. Barrick, který se na rozdíl od Briony ani nepokusil mít macechu rád, byl přesvědčený, že jejich návštěva je zbytečná, protože ve skutečnosti jde jen o to, aby se Anissa tolik nenudila.
"Děti," oslovila je, zatímco se ovívala vějířem. "Je od vás milé, že jste přišly. Jsem tak nemocná a nikdo za mnou nechodí." Barrick cítil, jak sebou Briona lehce škubla, když ji tato žena označila za dítě. Skutečnost byla taková, že když ji viděl s rozpuštěnými tmavými vlasy a bez obvyklého nalíčení, byl překvapený, jak mladě jejich macecha vypadá. Byla koneckonců jen o pět nebo šest let starší než Kendrick. Byla i hezká, velice o sebe dbala, ale Barrickovi se zdálo, že má trochu moc dlouhý nos na to, aby byla doopravdy krásná.
S její služkou se to nedá srovnávat, pomyslel si a nenápadně se po ní podíval, ale Selia starostlivě hleděla na svou paní.
"Necítíte se dobře, královno?" zeptal se Chaven.
"Mám bolesti v břiše. Ach, to se ani nedá popsat." Anissa sice měla drobné kosti a byla stále štíhlá, přestože měla krátce před porodem, ale dovedla místnost svým způsobem ovládnout. Briona jí někdy říkala 'Hlučná myš'.
"A užívala jste svědomitě lektvar, který jsem vám připravil?"
Mávla rukou. "Ten? Svazuje mi vnitřnosti. Můžu to říct, nebo je to nezdvořilé? Neměla jsem stolici už několik dní."
Barrick usoudil, že pro ten den už vyslechl tajemství od lůžka nemocného až až. Uklonil se nevlastní matce, pozpátku došel ke dveřím a počkal tam. Anissa ještě chvíli zdržovala jeho dvojče netrpělivými otázkami ohledně nedostatku zpráv od hierosolského vyslance a stížnostmi, že Olinův dopis nedostala dřív než Kendrick, potom se Briona konečně uklonila, prosmýkla se pokojem a přidala se k bratrovi. Společně se dívali, jak Chaven královnu šetrně a rychle vyšetřuje a klade otázky natolik normálním tónem hlasu, že si Barrick málem ani nevšiml, jak jí při tom kulaťoučký doktor ohrnul víčko nebo přičichl k dechu. Ostatní ženy v místnosti se vrátily k šití a rozprávění, až na starou porodní bábu, která sledovala lékařovy úkony s jistou teritoriální žárlivostí, a služebné Selie, která držela Anissu za ruku a poslouchala, jako by všechno, co její paní řekne, byla ryzí moudrost.
"Vaše Výsosti, Briono, Barricku!" Přestože Chaven měl jednu ruku na zádech královniny noční košile, podařilo se mu vytáhnout z kapsy malé hodinky, které nosil na řetízku. Zvedl je, aby na ně viděli. "Poledne se kvapem blíží. To mi připomíná - pověděl jsem vám, že chci umístit na průčelí chrámu Trigonu velké kyvadlové hodiny, aby všichni znali přesný čas? Velekněz je z nějakého důvodu proti…"
Dvojčata chvíli zdvořile naslouchala Chavenovu velkolepému a poněkud nesrozumitelnému plánu, potom se nevlastní matce omluvila a rychle Jarní věž opustila; čekala je dlouhá cesta zpátky přes pevnost. Jejich stráže, které si vyměňovaly klepy s královninou ochrankou, se unaveně odlepily od zdi věže a poklusem se vydaly za nimi.
#
Dav, který se shromáždil v obrovské Síni Pomezních království - jedině rod Eddonů jí říkal "trůnní síň", možná proto, že hrad byl zároveň jejich domovem i sídlem moci - vypadal jako značně důstojnější seskupení než ranní sebranka. Briona znovu ucítila tísnivé obavy. Skoro to vypadalo, jako by hrad byl ve válečném stavu: po obvodu prostorného sálu stálo půl pentokontu gardistů, kteří se však nehrbili a nebavili se tiše mezi sebou jako osobní stráž dvojčat, ale stáli nehybně zpříma a mlčeli. Avin Brone, hrabě z Landsendu, byl jedním z mnoha šlechticů, kteří se dostavili na audienci. Brone byl lord konetábl Jižní Marky, a proto patřil k nejmocnějším mužům v Pomezních královstvích. Ukázalo se, že před desítkami let zvolil chytře, když velkoryse podpořil tenkrát nedospělého dědice Olina Eddona po náhlé smrti Olinova bratra, prince Loricka. Král Ustin, jejich otec, tehdy ležel se selhávajícím srdcem na smrtelné posteli. Nějakou dobu se zdálo, že propukne občanská válka, jak se různé mocné rody pasovaly do pozice nejlepšího ochránce mladistvého dědice, ale Brone uzavřel dohodu s Tollyovými ze Summerfieldu, příbuznými Eddonů a hlavními uchazeči o významnější roli ve správě Jižního Pomezí, a potom se mu spolu se Steffansem Nynorem a několika dalšími podařilo udržet mladého krále Olina na trůnu samotného tak dlouho, dokud nebyl dost starý, aby mohl vládnout nezpochybnitelně. Otec dvojčat na tento klíčový projev loajality nikdy nezapomněl a v dalším období si Broneho často nacházely tituly, půda a vysoké funkce. Otázka, jestli byla loajalita hraběte z Landsendu naprosto čistá, nebo zda ji motivovala skutečnost, že pod protektorátem Tollyů by ztratil veškeré šance na moc, nebyla důležitá: všichni věděli, že je vychytralý a vždycky vidí za současný okamžik. I teď, při rozhovoru s dvorními dámami či dvořany, pohledem těkal po trůnní síni ke svým strážním oddílům a pátral po schýlených ramenech, ohnutých kolenech nebo ústech, která se pohybují při šeptem vedeném rozhovoru s druhem.
Gailon Tolly, vévoda ze Summerfieldu, byl rovněž ve Velké síni, spolu s většinou ostatních členů královské rady - kastelánem Nynorem, posledním z Broneových původních spojenců; Rorickem, hrabětem z Daler's Trothu, prvním bratrancem dvojčat; Tynem Aldritchem, hrabětem z Blueshore a tuctem dalších šlechticů oblečených do nejlepších šatů.
Briony se při pohledu na ně zmocnilo rozhořčení. Ten vyslanec přichází od člověka, který unesl mého otce. A co děláme my, strojíme se před ním, jako by to byl nějaký ctěný host? Ale když tuto myšlenku pošeptala Barrickovi, pouze pokrčil rameny.

"Jak dobře víš, je to divadlo. Vidíš, tady je shromážděna naše moc!" řekl kysele. "Jako když necháš kohouty naparovat se, než se porvou."
Pohlédla na bratrův celočerný úbor a spolkla poznámku, kterou měla na jazyku. A pak že prý se my ženy necháváme pohltit svým vzhledem! Bylo těžké představit si dvorní dámu, která by si oblékla obdobu skandálních poklopců, jaké vystavovali na odiv hrabě Roderick a ostatní mužští příslušníci zámožných vrstev - mohutných výstupků zdobených drahokamy a bohatým vyšíváním. Kdyby si zkusila představit, jak by taková ženská obdoba mohla vypadat, hrozilo, že se nahlas rozesměje, ale nebyl to příjemný pocit. Ve strachu, který ji užíral celé dopoledne, jako by ji a její domov bohové svírali čím dál víc, měla pocit, že jak by se jednou takto rozesmála, nedokázala by přestat - že by ji nakonec museli ze síně vynést, rozesmátou a plačící zároveň.
Rozhlédla se po obrovské síni, i v poledne osvětlené hlavně svíčkami. Tmavé čalouny na všech stěnách, zobrazující výjevy z dávných časů a mrtvé eddonské předky, ji ovíjely a zahřívaly, jako by na ní ležely těžké přikrývky. Za vysokými okny viděla jenom šedý vápencový výstupek Zimní věže s požehnanou škvírou studené zimní oblohy po obou stranách. Uvažovala, proč v hradě obklopeném ze všech stran vodou není ve velké síni jediné místo, odkud by se dalo vyhlédnout na moře. Náhle ucítila, jak jí dochází dech. Proboha, proč už to nemůže začít?
Jako by se nad ní nebeské síly slitovaly, dav u dveří tlumeně zahučel a po obou stranách vstupu se rozestavila nepočetná družina ozbrojených mužů v tabardách zdobených něčím, co z této dálky vypadalo jako zlatá hierosolská hlemýždí ulita.
Když dveřmi prošla snědá postava, Briona nakrátko propadla ohromení. Proč všichni tolik nadělají se Shasem? napadlo ji. Potom si vzpomněla, co řekl Summerfield. Když vyslanec přišel blíž k pódiu a Kendrickovu provizornímu trůnu, umístěnému před otcův mnohem majestátnější stolec, všimla si, že tento muž je mnohem mladší než vrchní zbrojíř Jižního Pomezí. Cizinec byl také pohledný, nebo to tak Brioně aspoň připadalo, ale pak najednou znejistěla, jak někoho natolik odlišného posuzovat. Pleť měl tmavší než Shaso, husté kudrnaté vlasy delší a v týle svázané, a na rozdíl od podsaditého vrchního zbrojíře byl vysoký a hubený. Pohyboval se s pevnou, sebejistou elegancí a střih jeho černých nohavic a probraného šedého kabátce byl elegantní, jako by to byl nějaký syanský dvorní milenec. Hierosolští rytíři, kteří ho následovali, působili ve srovnání s ním jako řinčivé bledé loutky.
V posledním okamžiku, kdy už to celé místnosti připadalo, že vyslanec chce udělat nepředstavitelnou věc a vyjít na samotné pódium, kde seděl princ regent, se štíhlý muž zastavil. Jeden rytíř s hlemýždí ulitou předstoupil a odkašlal si.
"Vaše Výsosti, dovoluji si vám představit lorda Daweta dan Faara, vyslance Ludise Drakavy, lorda Ochránce Hierosolu a všech Kracských území."
"Ludis možná je ochránce Hierosolu," pronesl pomalu Kendrick, "ale je také mistr nucené pohostinnosti - jejímž příjemcem je můj otec."
Dawet přikývl a usmál se. Jeho hlas zněl, jako když řve velká kočka, přestože zatím neměl důvod zesilovat hlas. "Ano, lord Ochránce je známý hostitel. Velice málo jeho hostů opustí Hierosol, aniž se změní."
Při těchto slovech to v davu nespokojeně zavřelo. Vyslanec Dawet začal něco povídat, ale pak se zarazil, když jeho pozornost upoutaly mohutné dveře, kde stál v kožené zbroji Shaso, na obličeji masku bez výrazu. "Och," vydechl Dawet. "Doufal jsem, že přinejmenším ještě jednou spatřím svého starého učitele. Buď zdráv, Mordiya Shaso."
Dav znovu začal šeptat. Briona se podívala na Barricka, ten však byl stejně zmatený jako ona. Co mohla slova snědého muže znamenat?
"Máte poslání," připomněl mu netrpělivě Kendrick. "Až skončíte, všichni budeme mít čas si popovídat, dokonce i obnovit stará přátelství, pokud to jsou přátelství. Jelikož jsem to zatím neřekl, nechť všichni vezmou na vědomí, že lord Dawet je pod ochranou pečetě krále Pomezí a, dokud se zde účastní mírové mise, nikdo mu nesmí ublížit ani vyhrožovat." Tvářil se mrzutě. Udělal pouze to, co vyžadovala zdvořilost. "Teď mluvte, pane."
Kendrick se neusmál, ale Dawet to udělal. Prohlížel si nasupené tváře kolem sebe s výrazem klidného uspokojení, jako by všechno, co si mohl přát, bylo shromážděno v této místnosti. Přejel pohledem po Brioně, pak se zarazil a otočil se k ní. Roztáhl úsměv do ještě větší šířky; Briona přemohla zachvění. Kdyby nevěděla, kdo je, možná by jí to připadalo zajímavé, možná by jí to dokonce udělalo radost, ale teď to působilo jako dotek temného křídla, které si představovala den předtím, stínu, který nad nimi všemi visel.
Z vyslancova dlouhého mlčení a z jeho bezostyšného okukování měla pocit, že stojí nahá uprostřed místnosti. "Co je s naším otcem?" zeptala se nahlas, a přestože chtěla, aby její hlas byl klidný a jistý, zazněl pisklavě. "Je v pořádku? Doufám, v zájmu vašeho pána, že se těší dobrému zdraví."
"Briono!" Barrickovi bylo trapně - možná se styděl, že takto promluvila. Ale také se nehodilo, aby ji někdo okukoval jako koně na prodej. Byla dcera krále.
Dawet se maličko uklonil. "Má paní. Ano, váš otec je v pořádku a dokonce jsem od něho přinesl jeho rodině dopis. Možná vám jej princ regent ještě neukázal…?"
"Pokračujte." Kendrick se držel nezvykle zpátky. Briona věděla, že se něco děje, ale nedokázala poznat, co to je.
"Jestli si jej princ Kendrick přečetl, pravděpodobně má představu, co mne sem přivádí. Samozřejmě jde o výkupné."
"Dostali jsme rok," zaprotestoval rozčileně Gailon Tolly. Kendrick se na něho nepodíval, třebaže i vévoda promluvil, když na něm nebyla řada.
"Ano, ale můj pán, Ludis, se rozhodl předložit vám jiný návrh, pro vás výhodný. Bez ohledu na to, co si o něm myslíte, lord Ochránce Hierosolu je moudrý, prozíravý muž. Chápe, že my všichni máme společného nepřítele, a proto bychom raději měli hledat cesty, jak naše dvě země spojit jako dvojitý val proti hrozbě nenasytného vládce Xisu, než abychom se dohadovali o odškodném."
"O odškodném?" Kendrick měl slyšitelně co dělat, aby zachoval klidný hlas. "Nazývejte to pravým jménem, pane. Výkupné. Výkupné za nevinného člověka - krále! - uneseného, když se snažil dělat pouze to, oč podle vlastních tvrzení

usilujete, tedy vytvořit ligu proti autarchovi."
Dawet vlnivě pokrčil rameny. "Slova nás mohou rozdělovat nebo spojovat, a tak vás za ně nebudu chytat. Jsou důležitější věci a já jsem tady proto, abych vám předložil novou a velkorysou nabídku lorda Ochránce."
Kendrick přikývl. "Pokračujte." Tvář prince regenta byla stejně prázdná jako tvář Shasa, který stále přihlížel z druhého konce trůnní síně.
"Lord Ochránce sníží výkupné na dvacet tisíc zlatých dolphinů - pětinu toho, oč požádal a na co jste přistoupili. Za to žádá něco, co vás bude stát jen málo a z čeho budete mít užitek vy stejně jako my."
Dvořané si opět začali šeptat, snažili se pochopit, co se děje. Někteří šlechticové, obzvlášť ti, jejichž rolníci se pod tíhou daní určených na královské výkupné začínali bouřit, dokonce měli na tváři naději. Naproti tomu Kendrick téměř popelavěl.
"Zatraceně, tak už to řekněte," vybídl vyslance nakonec - skřehotavě.
Lord Dawet předvedl výraz pečlivě zahraného překvapení. Vypadá jako bojovník, pomyslela si Briona, ale hraje ten výstup jako šmírák. On se tím baví. Starší bratr se však nebavil a z pohledu na to, jak je bledý a sklíčený, se Brioně zrychlil tep: Kendrick vypadal jako někdo uvězněný ve zlém snu. "Tak dobře," promluvil Dawet. "Na oplátku za snížení výkupného za krále Olina přijme Ludis Drakava, lord Ochránce Hierosolu, Brionu te Meriel te Krisanthe M'Connord Eddonskou z Jižního Pomezí za svou choť." Velvyslanec rozpřáhl své velké, ztepilé ruce. "Méně vzletnými slovy, chce za manželku vaši princeznu Brionu."
Najednou byla ona tím, kdo se řítil do těžkého snu. Obličeje se k ní otáčely jako pole tužebníku za sluncem, bledé, překvapené, vypočítavé tváře. Slyšela, jak Barrick vedle ní zalapal po dechu, a cítila, jak ji zdravou rukou chytá za paži, ale už se odtahovala. V uších jí hučelo, šepot shromážděného dvora byl teď hlasitý jako hřmění.
"Ne!" vykřikla. "Nikdy!" Otočila se ke Kendrickovi. Najednou pochopila jeho studenou, nešťastnou masku. "To nikdy neudělám!"
"Nepřísluší ti mluvit, Briono," napomenul ji chraptivě. Zaznamenala v jeho očích nějaký pohyb - zoufalství? Hněv? Odevzdanost? "A toto není místo, kde bychom podobnou záležitost měli rozebírat."
"Nemůže!" vykřikl Barrick. Dvořané, překvapení a rozrušení, teď mluvili nahlas. Někteří opakovali Brionino odmítnutí, ale mnoho jich nebylo. "To ti nedovolím."
"Nejsi princ regent," prohlásil Kendrick. "Otec je v zajetí. Dokud se nevrátí, jsem otec já. Vás obou."
On to chtěl udělat! Briona o tom byla přesvědčena. Chtěl ji prodat loupeživému princi, krutému žoldnéři Ludisovi, aby snížil výkupné a udržel si přízeň šlechty. Měla pocit, že strop velké trůnní místnosti a kachlové obrazy bohů na něm se točí a padají na ni v oblaku oslnivých barev. Otočila se a vrávoravě se prodírala hlučícím, škodolibým davem pryč. Nevnímala Barrickovo znepokojené volání ani Kendrickův křik, nakonec prudce odstrčila ruku, jíž se ji Shaso snažil zadržet, a vyběhla velkými dveřmi ven. V tu chvíli už tolik plakala, že se jí obloha a kameny hradu slily a rozmazaly.

5
Písně měsíce a hvězd
SILNÝ HLAS:

V domečku z hlemýždí ulity,
pod kořenem, kde leží safír,
mraky se sklánějí a naslouchají

Věštby vržených kostí

Nevypadalo to, že by mladého Pazourka tuřínová kaše příliš nadchla, i když byla přislazená medem. Hra, pomyslel si Rohovec, možná je chyba čekat, že velký člověk bude mít ke kořenové zelenině stejný vztah jako my. Jelikož Opálka odešla k průduchu teplého podzemního vzduchu za náměstím U Starého lomu usušit vyprané šaty, slitoval se nad chlapcem a misku odnesl.
"Nemusíš to dojídat," řekl. "Půjdeme spolu ven."
Chlapec se na něho podíval, ale v jeho pohledu nebyl zájem ani nezájem. "Kam?"
"Na hrad - do pevnosti."
Dítěti se mihl po tváři zvláštní výraz, ale lehce se zvedlo z nízké stoličky a vyběhlo ze dveří dřív, než si Rohovec posbíral své věci. Přestože šel chlapec Klínovou ulicí minulou noc poprvé, bez váhání zahnul doleva. Na Rohovce jeho paměť zapůsobila. "Kdybychom šli vrchem, měl bys pravdu, chlapče, jenže tam my nejdeme. Půjdeme permonickými cestami." Chlapec se na něho tázavě otočil. "Podzemními chodbami. Tam, kam jdeme, je to tak rychlejší. A kromě toho, včera v noci jsem ti chtěl ukázat něco z toho, co je nad zemí - teď uvidíš trochu víc z toho, co je tady dole."
Došli na dolní konec Klínové cesty a pokračovali Broučí cestou na Rudnou ulici, jež byla široká a rušná, plná vozů a skupinek kopáčů a kameníků, kteří se ubírali za svými povinnostmi. Mnozí se vydávali na dlouhou cestu do vzdálených měst, z nichž se nevrátí dřív než za půl roku nebo i později, protože práce permoníků z Jižního Pomezí byla vysoce ceněna skoro v celém Eionu. V kruhu ulic uprostřed Permonického Města, rozděleném pravidelnými paprsky, bylo na co se dívat: pouliční obchodníci snášeli zboží z trhů ve městě nahoře, brusiči a leštiči vychvalovali své řemeslo, klany dětí se ubíraly do cechovních škol. Pazourek na to hleděl s vytřeštěnýma očima. Všude svítily denní lampy. Na několika místech proudilo otvory v obrovském stropě ostré podzimní světlo a zlatilo ulice, i když celkově se zdálo, že den venku je spíš tmavý.

Rohovec potkával mnoho lidí, které znal, a mnozí z nich ho hlasitě zdravili. Několik pozdravilo i mladého Pazourka, dokonce jménem, třebaže jiní na chlapce hleděli s podezřením nebo chabě maskovanou nelibostí. Rohovce v první chvíli překvapilo, že chlapcovo jméno vůbec někdo zná, ale pak si uvědomil, že Opálka mluvila s několika jinými ženami. V těsných prostorách Permonického Města se zprávy šířily rychle.
"Většinou zahýbáme tady," ukázal na místo u Štěrkařské síně, kde uspořádaný prstenec ulic trochu ztrácel na pravidelnosti a Rudná ulice se dělila ve dva průchody, jeden rovný a jeden klesající, "ale tam, kam jdeme, ještě všechny chodby nejsou hotové, a tak si nejdřív uděláme zastávku u Solné tůně. Až tam přijdeme, musíš být zticha a nesmíš dělat hlouposti."
Chlapec si zaujatě prohlížel tesaná průčelí domů, z nichž každé zobrazovalo složitou pavučinu rodové historie (což neznamenalo, že každá musí být úplně pravdivá), a nezeptal se, co je to Solná tůň. Čtvrt hodiny se ubírali Dolní Rudnou ulicí, až došli k nerovné, z větší části nezdobené skále, která označovala okraj města. Rohovec provedl chlapce kolem mužů a žen postávajících u cesty - většina čekala u vchodů k tůní v naději, že někde najdou aspoň krátkodobou práci - a překvapivě prostými dveřmi ve stěně z neopracovaného kamene do jeskyně zalité září.
Vlastní tůň byla vlastně podzemní jezero. Vyplňovala převážnou část obrovské přirozené jeskyně. Byla to slaná voda, rameno oceánu, které zabíhalo až do skály, na níž stál hrad, a proto permoníci i v nejtmavších koutech svého města vždycky věděli, kdy je příliv a kdy odliv. Okraj jezera byl nerovný, kameny ostré a zubaté, a zhruba tucet dalších permoníků, kteří už tam byli, se pohybovalo opatrně. Stačilo by nanejvýš několik týdnů práce, aby jeskyně a skalnatý břeh získaly stejně upravený vzhled jako střed města, ale ani ti Rohovcovi spoluobčané, kteří pořád chtěli něco vylepšovat, se tou myšlenkou nikdy vážně nezabývali. Slaná tůň byla jedním z hlavních míst nejstarší permonické legendy - jedné z pověstí, která vyprávěla, jak bůh velkých lidí zvaný Kernios, jemuž permoníci ve svém tajném jazyce říkali "Pán horkého vlhkého kamene", stvořil jejich plemeno v době chladnutí přímo tady na březích Slané tůně.
Rohovec chlapci nic z toho nevyprávěl. Nebyl si jistý, jak dlouho u nich dítě zůstane, a permoníci byli před cizími opatrní; na to, aby uvažoval, že by ho zasvětil do některých Mystérií, bylo ještě příliš brzy.
Chlapec lezl po nerovné, skalnaté podlaze jako pavouk a už na něj čekal, když Rohovec došel na břeh. Světlo z tůně barvilo jeho všímavou tvář do žlutozelena. Rohovec si sotva sundal tlumok a položil jej chlapci k nohám, když se ze změti velkých kamenů vynořila postavička s křivýma nohama, spolkla poslední sousto něčeho a otřela si vousy na bradě.
"Jsi to ty, Rohovče? Mám dnes unavené oči." Mužíček, který před nimi stál, sahal Rohovci jenom do pasu. Chlapec hleděl na nově příchozího s neskrývaným překvapením.
"Jsem to já, Balvane." Chlapec pohlédl na Rohovce. Cizincovo jméno ho překvapilo stejně jako jeho velikost. "A tohle je Pazourek. Bydlí u nás." Pokrčil rameny. "Byl to Opálčin nápad."
Mužíček vzhlédl na chlapce a zasmál se. "V tom bude určitě nějaká historka. Spěcháš tak, že mi ji dnes nemůžeš povědět?"
"Bohužel ano, ale budeš ji mít u mě schovanou."
"Takže dva?"
"Ano, prosím." Vytáhl z kapsy měděný krejcar a podal jej mužíčkovi; ten si jej strčil do váčku přivázaného ke krátkým mokrým kalhotám.
"Za tři kapky jsem zpátky," prohlásil Balvan a přelezl po skalnatém břehu k vodě. Navzdory křivým nohám a pokročilému věku byl stejně mrštný jako předtím chlapec.
Rohovec si všiml, že se Pazourek za ním dívá. "To je první věc, kterou si o nás musíš zapamatovat. Nejsme trpaslíci. Máme být takhle velicí. Někteří velcí lidé jsou malí - ne děti jako ty, ale jenom malí - a to jsou trpaslíci. A taky jsou permoníci, kteří jsou malí ve srovnání se svými druhy, a Balvan je jeden z nich."
"Balvan…?"
"Rodiče ho tak pojmenovali, protože doufali, že mu to třeba pomůže vyrůst. Někteří si z něho kvůli tomu utahují, ale zřídkakdy víc než jednou. Je to dobrý člověk, ale má ostrý jazyk."
"Kam šel?"
"Potápí se. Ve Slané tůni roste zvláštní kámen, který vytváří jedno malé zvířátko, tak jako si hlemýžď dělá ulitu. Jmenuje se korál. Korál, který roste ve Slané tůni, sám svítí…"
Dřív, než stačil domluvit, Balvan stál před nimi a v každé ruce držel kus zářící hmoty. Začínala sice tmavnout, když opustila vodu, ale přesto bylo světlo tak jasné, že Rohovec viděl žíly v mužíčkových prstech. "Tyhle se právě rozžehly," řekl Balvan spokojeně. "Měly by vám vydržet celý den, možná i déle."
"Tak dlouho je potřebovat nebudeme, ale díky." Rohovec vytáhl z tlumoku dva kusy duté rohoviny, oba vyleštěné do sklovité průhlednosti. Do každého hodil kus korálu a pak je naplnil troškou slané vody z Balvanová vědra, aby světlo probudil a udržel zvířátka v korálu při životě. Když se kousky kamene ponořily do vody, začaly znovu zářit.
"Nechcete zrcadlivé misky?" zeptal se Balvan.
Rohovec zavrtěl hlavou. "Nebudeme pracovat, jenom půjdeme. Chtěl jsem jen, abychom na sebe viděli." Zakryl oba rohy kostěnými ucpávkami, pak vytáhl z tlumoku upravenou koženou kapuci, přivázal ji Pazourkovi na hlavu a vsadil jeden svítící pohárek s mořskou vodou a korálem do maličkého úvazku na přední straně kápě nad chlapcovýma očima. Sám si vzal druhou kápi, pak se s Balvanem rozloučili a vrátili se přes jeskyni se Slanou tůní. Jak chlapec přelézal z kamene na kámen, pohyboval se v nepravidelných kruzích a sledoval, jak světlo z jeho čela vrhá zvláštní stíny.

Přestože cesta byla zpevněná a dlážděná, byla v soustavě chodeb tak odlehlá, že zatím neměla jméno. Nezdálo se, že by to chlapci, který sám dostal jméno teprve minulou noc, nějak vadilo.
"Kde to jsme?"

"Teď? Víceméně na stejné úrovni, jako je brána do Permonického Města, ale ta je kus zpátky tímhle směrem. Vzdalujeme se od ní podél linie hradby pevnosti. Myslím, že poslední nová cesta, kterou jsme přešli, Dioritová, nebo jak jí teď říkají, šplhá zpátky nahoru a vychází docela blízko brány."
"Takže procházíme kolem… kolem…" Chlapec se na chvíli zamyslel. "Kolem paty té věže, která měla na vrcholku zlaté péro."
Rohovec se překvapeně zastavil. Chlapec si ze včerejší odpolední procházky zapamatoval nejenom malý detail na střeše věže, ale propočítal také vzdálenosti a směry. "Odkud to víš?"
Maličký Pazourek pokrčil rameny. Bystrá inteligence se náhle znovu skryla za šedýma očima, jako když jelen ustoupí ze slunečních paprsků do stínu.
Rohovec zavrtěl hlavou. "Ale máš pravdu, procházíme pod Jarní věží - i když ne přímo pod ní. Když vyjdeme z nejhlubších částí Permonického Města, nedostaneme se přímo pod pevnost. Žádná z vysokých permonických cest tam nevede. Je to… zakázané."
Chlapec si olízl ret a znovu se zamyslel. "Král to zakázal?"
Rohovec se rozhodně nechtěl ponořit přímo do hloubi Mystérií, ale něco mu bránilo chlapci zalhat. "Ano, král s tím určitě souvisí. Nechtějí, abychom razili chodby pod jádrem hradu pro případ, že by vnější hrad a Permonické Město při obléhání padly."
"Ale to není jediný důvod." Nebyla to otázka, ale znepokojivě klidné tvrzení.
Rohovec pouze pokrčil rameny. "V tomto světě má máloco jen jeden důvod."
Vedl chlapce vzhůru několika tunely, které byly proraženy čím dál nahodileji. Jejich konečný cíl se nacházel ve vnitřní pevnosti a skutečnost, že se do ní opravdu mohou dostat z chodeb Permonického Města, byla tajemstvím, jež znal z celého svého lidu pouze on - nebo si to alespoň myslel. Sám se to dozvěděl díky jedné službě, kterou kdysi někomu prokázal, a byť se mohlo stát, že by někdo tuto trasu použil, aby pronikl pod hradbou vnitřní pevnosti a zaútočil na vlastní hrad, nedokázal si představit, že by se někdo, kdo by neměl permonickou krev a výchovu, mohl vyznat v tom bludišti nedokončených chodeb a nezačištěných, vyhrabaných míst.
Ale co ten kluk? pomyslel si znenadání. Už předvedl, že paměť má dobrou. Ale ani ty chytré oči, schované pod kápí, si určitě nemohly zapamatovat každý záhyb a zákrut, tucty vraceček, křižovatky provrtané desítkami falešných stezek, které by kohokoli jiného než Rohovce zavedly do nekonečných prázdných chodeb, a pokud by měl tolik štěstí, že by se v tom bludišti navždy neztratil, nakonec by ho vrátily na hlavní ulice Permonického Města.
Ale stejně, smí opravdu riskovat tajnou cestu s tímto dítětem, o kterém ví tak málo?
Díval se, jak se chlapec ve slabém světle korálu plahočí vedle něho, klade nohu před nohu, aniž by si jediným slůvkem postěžoval. Přestože dítě mělo podivný původ, Rohovec z něj necítil nic špatného a nechtělo se mu věřit, že by si někdo mohl někoho tak mladého vybrat jako zvěda, nemluvě o tom, že by to naplánoval tak rafinovaně, aby si jediná osoba, která chodby znala, nakonec odvedla dítě k sobě domů. Bylo to všechno příliš přitažené za vlasy. Kromě toho, připomínal si, kdyby si to teď rozmyslel, nejenom by promarnil většinu dne, ale také by se musel ohlásit u Havraní brány a pokusit se přesvědčit strážce, aby ho pustili do vnitřní pevnosti horem. Nepovažoval za pravděpodobné, že by to udělali, i kdyby jim řekl, za kým jde. A kdyby jim sdělil důvod své návštěvy, do soumraku by se to rozkřiklo po celém hradě a vyvolalo by to strach a divoké báchorky. Ne, musel jít dál a věřit ve svůj zdravý rozum, ve své štěstí.
Teprve když zahnuli do poslední chodby a do závěrečného tunelu, uvědomil si, že "Rohovcovo štěstí" je - alespoň v jeho rodině Modrokřemenů - jiné vyjádření pro "vůbec žádné štěstí".

Chlapec hleděl na dveře. Bylo poměrně překvapivé najít něco takového na konci několika mil tunelů, které byly o málo víc než narychlo vyhloubené díry, neumělé výkopy spáchané permonickými dětmi, než byly dost staré, aby je přijali jako učedníky do některého cechu. Tyto dveře však byly krásné, pokud se něco takového dalo říct o pouhých dveřích: vytesané z tmavého, tvrdého dřeva, které se ve světle korálových kamenů lesklo, s těžkými železnými závěsy pokrytými filigránovými motivy z bronzu. Stálo to vůbec za to? Kvůli komu? Rohovec neznal kromě sebe nikoho jiného, kdo by je kdy použil, a on sám to dělal teprve potřetí za deset let.
Neměly dokonce ani petlici nebo kliku, alespoň ne z vnější strany.
Rohovec zvedl ruku a zatáhl za pletenou šňůru, která visela z otvoru ve dveřích. Šlo to těžko a zvonek, který tím rozezněl, byl příliš daleko, než aby ho bylo slyšet, a tak Rohovec pro jistotu zatahal ještě jednou. Zdálo se, že čekali dlouho - Rohovec se právě chystal zatahat za šňůru potřetí - než se dveře směrem dovnitř otevřely.
"Vida, pan Modrokřemen?" Zavalitý muž povytáhl obočí. "A s přítelem, jak vidím."
"Nerad vás obtěžuji, pane." Rohovec najednou znejistěl - proč ho vlastně napadlo, že by měl chlapce vzít s sebou? Určitě ho mohl jednoduše popsat. "Tento chlapec je… tedy, bydlí u nás. A patří… patří k tomu, o čem jsem s vámi chtěl mluvit. Je to důležitá věc." Byl nesvůj, ne proto, že by Chavenův výraz byl nevlídný, ale proto, že zapomněl, jak ostré má lékař oči - jako chlapec, ale ty jeho nic neskrývaly, měly v sobě prudkou, dravou inteligenci, která byla stále ve střehu.
"Tak to musíme jít dovnitř. Někam, kde si budeme moci pohodlně promluvit. Omluvám se, že jsem vás nechal čekat, ale musel jsem poslat pryč chlapce, který pro mě pracuje, než jsem za vámi šel. Nesvěřuji tajemství těchto chodeb lehkovážně." Chaven se usmál, ale Rohovce napadlo, jestli lékař ve skutečnosti zdvořile neříká: I když někteří to dělají.
Provedl je několika prázdnými chodbami, vlhkými a bez oken, protože to byly podzemní prostory, chodby vyhloubené přímo ve skalnatém kopci pod observatoří.
"Řekl jsem ti pravdu," pošeptal Rohovec chlapci. "O tom, že se nekope pod vnitřní pevností. Vidíš, právě jsme prošli pod jejími hradbami, ale až když jsme byli uvnitř domu tohoto muže. Naše strana tunelu končí před pevností."
Chlapec se na něho podíval, jako by permoník tvrdil, že umí žonglovat s rybou a přitom si hvízdat, a dokonce ani

Rohovec si nebyl jistý, proč považoval za nutné tento rozdíl zdůraznit. Jakou oddanost mohl chlapec cítit ke královské rodině? Anebo k samotnému Rohovci, když na to přijde, kromě vděku za to, že mu laskavě poskytl nocleh a trochu jídla?
Chaven je vedl po schodišti nahoru, až došli do malé místnosti s kobercem na podlaze. Kolem stěn a na policích byly narovnány nádoby a dřevěné truhlice, jako by sloužila jako spíž a zároveň úpravna. Malá okna zakrývaly čalouny, jejichž noční barvy oživovaly třpytivé drahokamy ve tvaru souhvězdí.
Lékař byl v lepší kondici, než se na první pohled zdálo: z celé trojice se výstupem zadýchal jedině Rohovec. "Mohu vám nabídnout něco k jídlu nebo k pití?" zeptal se Chaven. "Asi by mi chvíli trvalo, než bych něco sehnal. Tobyho jsem poslal pryč a raději bych nikomu ze sluhů neříkal, že tady mám hosta, který nepřišel žádnými dveřmi - alespoň ne dveřmi, o nichž vědí…"
Rohovec nabídku odbyl mávnutím ruky. "Velice rád bych se s vámi civilizovaně napil, pane, ale takto myslím, že udělám lépe, když přejdu rovnou k věci. Nevadí, že se tady chlapec porozhlédne?"
Pazourek pomalu obcházel místnost kolem dokola, prohlížel si různé předměty, které stály u zdi, většinou skleněné a mosazné nádoby kryté víkem, ale nebral je do ruky.
"Myslím, že ne," prohlásil Chaven, "ale možná bych měl se svým soudem počkat, dokud mi nepovíte, co přesně vás sem přivádí - a také jeho."
Rohovec popsal, co viděl o den dřív v kopcích severně od hradu. Lékař poslouchal, občas se na něco zeptal, a když drobný mužík domluvil, dlouho mlčel. Pazourek už skončil s prohlídkou místnosti. Seděl na podlaze a díval se nahoru na čalouny a jejich spletité hvězdné motivy.
"Nepřekvapuje mě to," řekl nakonec Chaven. "Něco… něco se ke mně doneslo. A něco jsem sám viděl. Ale i tak je to zpráva, z níž jde strach."
"Co to znamená?"
Lékař zavrtěl hlavou. "To neumím říct. Ale Stínová linie v sobě skrývá umění, jež zřejmě mnohokrát převyšuje umění naše, a záhadu, kterou jsme zatím nerozřešili. Prakticky nikdo, kdo přes ni projde, se nevrátí, a ti, jimž se to podaří, již nemají zdravý rozum. Mohli jsme se utěšovat jedině tím, že se několik staletí nepohnula - ale teď se dala do pohybu. Musím předpokládat, že bude v pohybu pokračovat, dokud ji něco nezastaví, a co by to mohlo být?" Vstal. Mnul si při tom ruce.
"Pokračovat v pohybu…?"
"Ano. Bojím se, že jak se Stínová linie jednou pohnula, bude pokračovat, dokud se nepřežene přes Jižní Pomezí - a možná přes celý Eion. Dokud neuvrhne zemi zpět do stínu Staré noci." Lékař se zamračil na své ruce a pak se otočil k Pazourkovi. Jeho hlas zněl nevzrušeně, ale oči jej usvědčovaly ze lži. "A teď bych si asi měl raději prohlédnout toho chlapce."
#
Moina, Rose a ostatní dámy nemohly ani přes všechna laskavá slova a otázky zabránit Brioně v usedavém pláči. Zlobila se na sebe za to, že jednala tak zbrkle, tak dětinsky, ale připadala si nenapravitelně a beznadějně ztracená. Bylo to, jako by se zřítila do hluboké díry a teď se ocitla mimo dosah jakékoli pomoci.
Barrick bušil na dveře komnaty a dožadoval se, aby si s ním promluvila. Jeho hlas zněl rozčileně a vystrašeně, ale i když měla Briona pocit, jako by odvrhovala část vlastního těla, požádala Rose, aby ho poslala pryč. Byl to muž - co mohl vědět o tom, jak jí je? Nikoho by nenapadlo prodat jeho nejvyšší nabídce jako prase na trhu.
Sleva osmdesáti tisíc dolphinů za mě, pomyslela si trpce. Spousta zlata - vlastně většina královského výkupného. Měla bych být pyšná, že mám tak vysokou cenu. Mrštila polštářem o stěnu a převrhla petrolejku. Dámy vypískly a začaly spěšně udusávat plameny, ale Brioně to bylo jedno, i kdyby měl do základů vyhořet celý hrad.
"Co se tady děje?"
Zrádná Rose otevřela dveře, ale nevešel jimi Barrick, pouze Brionina prateta Merolanna, vdova po vévodovi. Začichala. Vzápětí vytřeštila oči, když spatřila, jak Moina hasí poslední plameny, a otočila se k Brioně. "Co to děláš, dítě, chceš nás snad všechny zabít?"
Briona chtěla odpovědět, že ano, ale propadla dalšímu záchvatu pláče. Zatímco ostatní dámy se snažily vyvětrat dým otevřenými dveřmi, Merolanna došla k posteli, usadila na ni své hřmotné, ale pečlivě upravené já, a princeznu objala. "Slyšela jsem o tom," řekla a poplácala Brionu po zádech. "Neboj se tolik - tvůj bratr může odmítnout. A i kdyby neodmítl, na světě jsou horší věci. Když jsem sem před mnoha a mnoha lety přišla, abych se vdala za strýce tvého otce, byla jsem stejně vyděšená, jako jsi ty."
"Ale Ludis je z zrůda!" Briona se snažila přestat vzlykat. "Vrah! Bandita, který našeho otce unesl! Raději bych si vzala… kohokoli - třeba i starého Rébuse - než bych dopustila, aby někdo takový…" nebylo to k ničemu. Znovu se rozplakala.
"No tak, dítě," zkusila ji utěšit Merolanna, ale bylo poznat, že ji nenapadá nic, co by mohla říct.

Prateta odešla a Brioniny dvorní dámy si udržovaly odstup, jako by jejich paní měla nějakou nemoc, která by se na ně mohla přenést - a taky mám, pomyslela si Briona, protože neštěstí je snaživé.
Ke dveřím právě dorazil posel, již třetí za hodinu. Staršímu bratrovi neodpověděla a nenapadlo ji nic dostatečně ostrého, co by mohla vzkázat Gailonovi, vévodovi ze Summerfieldu.
"Tento je od sestry Utty, paní," oznámila Moina. "Má se zeptat, proč jste ji dnes nenavštívila, a jestli jste zdravá."
"Určitě je jediná v celém hradě, kdo nic neví," prohlásila Rose. Skoro se smála, že někdo může být tak odtržený od dění. Pohled do Brioniny uslzené tváře ale stačil, aby neteř lorda konetábla rychle zvážněla. "Řekneme jí, že nemůžete přijít…"

Briona se posadila. Úplně na svou vychovatelku zapomněla, ale najednou toužila ze všeho nejvíc spatřit klidnou tvář té vuttské ženy a slyšet její odměřený hlas. "Ne. Půjdu k ní."
"Ale princezno…"
"Půjdu!" Zatímco se soukala do pláště, dvorní dámy se spěšně obouvaly a oblékaly. "Zůstaňte tady. Půjdu sama." Obklopená obávanou tmou, necítila potřebu vysilovat se útlocitem. "Mám stráže. Myslíte si, že mi nedokážou zabránit, kdybych chtěla utéct?"
Rose a Moina na ni překvapeně, dotčeně pohlédly, ale Briona již vycházela ze dveří.

Utta byla jednou ze sester Zorie, kněžek panenské bohyně vzdělání. Podle některých byla Zoria kdysi nejmocnější bohyně, vládkyně tisíce chrámů, rovnocenná dokonce svému božskému otci Perinovi, ale dnes zůstávalo jejím stoupenkyním jen to, že směly radit Trigonu v detailech domácí politiky a učit urozené dívky číst, psát a - třebaže to ve většině šlechtických rodin nebylo považováno za vyloženě nutné - přemýšlet.
Samotná Utta byla skoro stejně stará jako vévodkyně Merolanna, ale na rozdíl od Brioniny pratety, která působila jako královská slavnostní bárka, bohatě malovaná a zdobená, byla vuttská žena střídmá jako rychlá loď, vysoká a hubená, s šedivými vlasy ostříhanými skoro až na lebku. Když Briona dorazila, právě šila. Bledě modré oči se jí překvapeně rozšířily, když dívka okamžitě po příchodu propukla v pláč. Sice se účastně vyptala a pozorně vyslechla Brioniny odpovědi, ale Zoriina kněžka nebyla ten typ, co by ji objal, i když byla její nejvýznamnější žákyní.
Když Briona domluvila, Utta pomalu pokývala hlavou. "Jak říkáš, máme těžký úděl. V tomto životě si nás ženy podávají od jednoho muže k druhému a my můžeme jen doufat, že ten, u kterého skončíme, bude vlídným správcem našich svobod."
"Ale vy přece žádnému muži nepatříte." Briona se trochu vzpamatovala. Utta v sobě měla nějakou sílu, která ji vždycky uklidnila, skromnou sílu starého stromu na větrném horském úbočí. "Děláte si, co chcete, bez manžela a bez pána."
Sestra Utta se smutně usmála. "Myslím, že byste se nechtěla vzdát toho, čeho jsem se vzdala já, abyste toho dosáhla, princezno. A jak můžete říct, že nemám pána? Kdyby se váš otec - anebo teď váš bratr - rozhodl, že mě vyhodí nebo nechá zabít, do hodiny bych se plahočila Trhovou ulicí nebo visela z milníku."
"To není správné! A já bych to neudělala."
Utta znovu pokývala hlavou, jako by doopravdy přemýšlela o tom, co Briona řekla. "Když na to přijde, žádná žena se nenechá obrátit proti vlastní duši, pokud si to sama nepřeje. Ale možná je na starosti ještě příliš brzy. Zatím nevíte, co řekne váš bratr."
"Ale vím." Slova jí v ústech chutnala hořce. "Členové rady - a vlastně všichni šlechtici - už měsíce naříkají nad výší výkupného za otce a také Kendrickovi říkají, že by mě měl provdat za nějaké bohaté princátko z jihu, aby je pomohl zaplatit. A když se jim postaví na odpor, šeptají si za jeho zády, že není dost starý na to, aby Pomezním královstvím vládl. Tady má šanci, aby jejich bědování rázem udělal přítrž. Já bych to na jeho místě udělala."
"Jenže vy nejste Kendrick a zatím jste jeho rozhodnutí nevyslechla." Pak Utta udělala něco neobvyklého: naklonila se a chvíli držela Brionu za ruku. "Ale nebudu tvrdit, že vaše obavy jsou nepodložené. To, co jsem o Ludisi Drakavovi slyšela, není povzbudivé."
"Já to neudělám! Neudělám. Je to všechno tak nespravedlivé - šaty, které mě pořád nutí nosit, věci, které mě nutí říkat… A teď tohle! Nenávidím, že jsem žena. Je to prokletí." Briona náhle zvedla hlavu. "Mohla bych se stát kněžkou jako vy! Kdybych byla sestrou Zorie, mé panenství by bylo posvátné, ne?"
"A trvalé." Tentokrát se Uttě nepodařilo úplně zamaskovat úsměv. "A stejně si nejsem jistá, jestli byste mohla vstoupit do sesterstva proti bratrově vůli. Ale není na takové myšlenky příliš brzy?"
Briona si náhle vybavila vyslance Daweta dan Faara, jeho pyšné oči, kruté jako leopardí. Nevypadal jako někdo, kdo by týdny postával a čekal, až poražený nepřítel přistoupí na podmínky kapitulace. "Myslím, že mnoho času nemám - možná do zítřka. Ach, sestro, co mám dělat?"
"Promluvte si s bratrem, princem regentem. Řekněte mu, jak se cítíte. Věřím, že je dobrý muž, jako váš otec. A pokud se bude zdát, že jiná cesta není… pak bych vám snad mohla poskytnout radu nebo dokonce pomoc." V Uttině protáhlé, odhodlané tváři se nakrátko objevily starosti. "Ale zatím ne." Napřímila se. "Do večerního jídla nám zbývá hodina, princezno. Co kdybychom ji strávily užitečně? Třeba při učení zapomenete na své strasti, alespoň na chvíli."
"Asi ano." Briona se už naplakala tolik, že si připadala, jako by neměla kosti. V místnosti byla téměř tma, svítila jen jedna svíčka. Většina světla ve skrovném příbytku pocházela z okna, šikmý pruh, který končil jasným obdélníkem, jenž vytrvale šplhal po stěně výš a výš, jak se slunce klonilo ke svému večernímu útočišti. Předtím byla přesvědčená, že to nejhorší už se stalo, ale teď se jí zdálo, že cítí, jak nad ní stínová křídla stále tlučou, jako by nějaká hrozba zatím zůstávala neobjevená.
"Tak mě tedy něco naučte," poprosila sklíčeně. "Co jiného mi zbývá?"
"Ano, máte vzdělání," kývla Utta. "Ale máte také modlitby. Nesmíte zapomínat na modlitby, dítě. A máte Zoriinu ochranu, pokud si ji zasloužíte. Jsou věci, jichž se člověk může držet."
#
Když Chaven skončil s chlapcovou prohlídkou, sáhl do kapsy a vyndal skleněný kotouček zasazený do bronzové rukojeti. Pazourek si jej od něj vzal a podíval se přes něj. Nejdřív jej zvedl k mihotavé lampě, potom jej přesunul blíž ke stěně, aby si mohl prohlédnout strukturu kamene v prostorách mezi čalouny.
Třeba z něj ještě bude permoník, pomyslel si Rohovec.
Chlapec se k němu otočil a usmál se. Jedno oko měl za sklíčkem nesmírně vykulené. Rohovec se zasmál, i když mu do smíchu nebylo. V tu chvíli to vypadalo, že Pazourek není nic víc než se na první pohled zdá, pěti nebo šestileté dítě.
Chaven byl stejného názoru. "Neshledávám na něm nic neobvyklého," řekl tiše, když sledoval, jak si chlapec hraje se

zvětšovacím sklíčkem. "Žádné prsty navíc, žádné záhadné znaky. Dech má příjemný - alespoň na dítě, které dnes jedlo kořeněný tuřín, jak se zdá - a oči má čisté. Zdá se být ve všech ohledech obyčejný. To nic nedokazuje, ale pokud se neobjeví nějaká jiná záhadná vlastnost, musím prozatím předpokládat, že je to, za co ho má tvá žena: smrtelné dítě, které zabloudilo za Stínovou linii a místo aby zabloudilo zpátky, jak se to některým stává, narazilo na jezdce, které jsi zahlédl, a ti je vyvezli ven." Chaven se zamračil. "Říkáš, že si prakticky nepamatuje, kdo je. Jestli neztratil nic víc, měl štěstí. Jak už jsem řekl, ti, kteří se doposud zatoulali na druhou stranu a vrátili se, měli rozum zatemněný, ne li úplně zničený."
"Štěstí. Ano, vypadá to tak." Rohovec měl cítit úlevu, obzvlášť proto, že dítě s nimi alespoň nějaký čas bude bydlet v domě, ale nedokázal se zbavit vtíravého pocitu, že je tu něco víc, co čeká na odhalení. "Ale jestli se Stínová linie pohybuje, proč by… proč by Tiší najednou tak laskavě odvezli smrtelné dítě za hranici? Pravděpodobnější je, že by mu podřízli krk jako králíkovi a nechali ho ležet někde v mlžném lese."
Chaven pokrčil rameny. "Na to neumím odpovědět, příteli. I v dávných dobách, kdy masakrovali lidi u Coldgray Mooru, dělali Šeří věci, které nikdo nechápal. V posledních měsících války jedna rota vojáků z Faelu stěhovala o půlnoci tábor a narazila na slavnost skřítků, ale Qarové, místo aby je pozabíjeli - byli v obrovské přesile - jim pouze dali najíst a zlákali je k opilé zábavě. Někteří vojáci dokonce tvrdili, že se tenkrát v noci vyspali s vílami."
"Qarové?"
"Tak se jim říkalo dřív." Chaven mávl rukou. "Strávil jsem velkou část života jejich studiem, ale pořád o nich vím jen o málo víc, než když jsem začal. Umějí být k lidem nečekaně laskaví, dokonce velkorysí, ale nepochybuj, že jestli se přes nás Stínová linie přežene, přinese s sebou temné, černé zlo."
Rohovec pokrčil rameny. "Na to, abych o tom pochyboval, jsem strávil na jejích hranicích příliš mnoho času." Chvíli si chlapce prohlížel. "Povíte princi regentovi a jeho rodině, že linie se pohnula?"
"Asi budu muset. Ale nejdřív musím o tom všem popřemýšlet, abych k nim mohl přijít s nějakým návrhem. Jinak dojde na rozhodnutí učiněná ve strachu a nevědomosti, a taková mívají málokdy dobré výsledky." Chaven vstal ze své stoličky a uhladil si zmačkané roucho, aby hladce splývalo. "Teď se musím vrátit ke své práci. Ale v neposlední řadě budu přemýšlet o zprávě, kterou jsi mi přinesl."
Když Rohovec vedl Pazourka ke dveřím, chlapec se ještě otočil. "Kde je sova?" zeptal se Chavena.
Lékař na okamžik ztuhl a pak se usmál. "Jak to myslíš, chlapče? Žádná sova tady není a pokud je mi známo, ani nikdy nebyla."
"Byla," prohlásil tvrdohlavě Pazourek. "Bílá."
Chaven vlídně zavrtěl hlavou, zatímco jim držel dveře, ale Rohovci se zdálo, že vypadá poněkud vyvedený z míry.

Když se přesvědčil, že na dohled není nikdo z jeho sluhů, lékař pustil Rohovce a chlapce předními dveřmi observatorní věže. Z důvodů, které pořádně nevěděl ani on sám, se Rohovec rozhodl, že zpátky dojdou po zemském povrchu, Havraní bránou. Strážní se v poledne vyměnili, a tak by ti, kteří budou mít službu nyní, neměli mít důvod pochybovat, že jejich předchůdci Rohovce důkladně vyzpovídali, než ho i s jeho mladým svěřencem vpustili do vnitřní pevnosti.
"Jak jsi to myslel s tou sovou?" zeptal se Rohovec, když scházeli po schodech.
"S jakou sovou?"
"Zeptal ses toho muže, kde je ta sova; sova, která byla v jeho místnosti."
Pazourek pokrčil rameny. Měl delší nohy než Rohovec a nemusel se dívat na schody, a tak pozoroval odpolední oblohu. "Nevím." Upřeně se podíval na něco nad svou hlavou a zamračil se. Dopolední mraky odtáhly. Rohovec neviděl nic než slabý srpek měsíce, bílého jako mořská ulita, zavěšený na modré obloze. "Měl na stěnách hvězdy."
Rohovec si vzpomněl na čalouny pokryté souhvězdími z drahokamů. "Ano, měl."
"List, Zpěváci, Bílý kořen - znám o nich písničku." Zamyslel se a zamračil se ještě víc. "Ne, nemůžu si vzpomenout."
"List…?" Rohovec nechápal. "Bílý kořen? O čem to mluvíš?"
"O hvězdách - copak neznáš jejich jména?" Pazourek už byl na dláždění pod schody a šel rychleji, takže Rohovec, který ještě opatrně sestupoval z posledních vysokých schodů, jen tak tak rozeznal, co řekl. "Je tam Plástev a Vodopád… ale na ostatní si nevzpomínám." Zastavil se a otočil. Jeho tvář pod kšticí skoro bílých vlasů byla plná smutného zmatku, takže vypadal jako nějaký drobný stařec. "Nevzpomínám si."
Rohovec ho dostihl, bez dechu a znepokojený. "Ta jména jsem nikdy neslyšel. Plástev? Kde ses to naučil, chlapče?"
Chlapec znovu vykročil. "Znal jsem takovou písničku o hvězdách. Znám taky jednu o Měsíci." Zabroukal útržek melodie, kterou Rohovec sotva slyšel, přesto se mu nad její tklivou melodií zježily chloupky na šíji. "Slova si nepamatuju," řekl Pazourek. "Ale vypráví o tom, jak Měsíc sestoupil, aby našel šípy, které vystřelil po hvězdách…"
"Ale Měsíc - Luna - je přece žena, ne? Tak tomu všichni vy velcí lidé věříte." Na okamžik se trpce pousmál vlastním slovům - chlapec byl vysoký jenom jako Rohovec, dokonce o něco menší - ale svého zmatku se tím nezbavil. "Mesiya, měsíční bohyně, ne?"
Pazourek se rozesmál. Byla to čirá dětská radost nad hloupostí dospělých. "Ale ne, je to bratříček Slunce. To ví každý."
Vydal se hopsavě napřed, vychutnával si ruch ulic plných lidí a zajímavých výjevů, takže Rohovec musel přidat, aby ho znovu dostihl. Byl si jistý, že se právě něco stalo - něco důležitého - ale za nic na světě si nedokázal představit, co by to mohlo být.

6
Krevní pouta
ÚKRYT:

Zdi ze slámy, zdi z vlasů,
každý pokoj na tři nadechnutí,
každé nadechnutí na hodinu

Věštby vržených kostí

Nezřídila si příbytek v prastarém, bludišti podobném městě Qul na Qar, přestože si svou krví a svými činy - a také krvavými činy - již dávno vysloužila nárok na čestné místo. Raději se usadila v horách na vysokém hřebeni, který se jmenoval Reheq s' Lai, což znamenalo Bludný vítr nebo něco podobného. Třebaže byl její dům dost velký, aby zabral většinu hřebene, z většiny pohledů vypadal prostě, stejně jako ona dáma jako taková. Teprve když padaly paprsky slunce ze správné strany a tvář pozorovatele byla správně natočená, bylo možno zahlédnout, jak se mezi tmavými kameny třpytí ve zdech křišťály a nebeská skla. Alespoň v jednom směru byl její dům jako velký Qul na Qar: sahal hluboko do skalnatého hřebene, měl mnoho místností skrytých před denním světlem a za nimi se jako kořeny starého, prastarého stromu rozbíhalo obrovské množství podzemních chodeb. Nad zemí byla okna vždy zabedněná okenicemi, nebo to tak alespoň vypadalo. Její sluhové byli mlčenliví a jen zřídkakdy k ní zavítal nějaký host.
Někteří mladší Qarové, kteří slyšeli, jak šílí po soukromí, ale samozřejmě ji nikdy neviděli, jí říkali paní Dikobrazová. Jiní, kteří ji znali lépe, se neubránili zachvění, jak je to jméno náhodou příhodné - byli totiž svědky, jak kolem ní ve chvílích hněvu vykvetl nimbus sršatého stínu, oblak přízračných trnů.
Přijala jméno Yassammez, ale málokdo je znal. Její pravé jméno znaly jen dvě nebo tři živé bytosti.
Vysoký dům této dámy se jmenoval Shenen, což znamená "Plačtivý." Jelikož to bylo slovo v jazyce s'a Qar, znamenalo také jiné věci - neslo v sobě náznak nečekaného konce a lehkou vůni rostliny, které se v krajinách zalitých sluncem říká myrta - ale ze všeho nejvíc to znamenalo "Plačtivý."

Říkalo se, že Yasammez se za celý svůj dlouhý život zasmála jen dvakrát. Jednou, když jako dítě poprvé uviděla bitevní pole a ucítila krev a dým z požárů. Podruhé, když byla poprvé poslána do vyhnanství z Qul na Qaru, za zločiny či nestoudné skutky, které již většině živých vymizely z paměti. "Nemůžete mě ukrýt a nemůžete se ukrýt přede mnou," řekla prý svým žalobcům, "protože mě nedokážete najít. Ztratila jsem se, když jsem se poprvé nadechla." Všichni se shodovali, že Yasammez byla stvořena pro válku a smrt, stejně jako meč, předmět, jehož pravou krásu je možno spatřit pouze tehdy, když přináší zkázu.
Také se říkalo, že potřetí se zasměje tehdy, až zemře poslední smrtelník, nebo když se ona sama nadechne naposledy. Žádná z těchto historek nepravila o jejím smíchu víc než to, že je to strašlivý zvuk.

Yasammez stála ve své zahradě nízkých tmavých rostlin a vysokých šedých skal, tvarovaných jako stíny vyděšených snílků, a rozhlížela se po svých srázných končinách. Vítr byl prudký jako vždycky, pevně ji ovíjel pláštěm, vytahoval jí vlasy z kostěných sponek, které je držely, ale ani tak nebyl dost silný, aby rozehnal mlhu skrývající se v roklinách, jež brázdily úbočí jako rýhy od drápů. Přesto vál tak hlasitě, že i kdyby některý z jejích bledých sluhů stál vedle ní, neslyšel by melodii, kterou si paní Yasammez zpívá, a ani by neuvěřil, že by paní někdy mohla něco takového dělat. A určitě by nepoznal tu píseň, která byla stará ještě dřív, než se hora, na níž stála, zvedla ze země.
V uchu jí začal mluvit nějaký hlas a stará hudba utichla. Neotočila se, protože věděla, že hlas nevychází z nikoho ve strohé zahradě nebo ve vysokém domě. Yasammez sice byla tajnůstkářská, zlostná a samotářská, ale znala ten hlas skoro lépe než vlastní. Byl to jediný hlas, který na ni kdy volal pravým jménem.
Teď ji tím jménem zavolal znovu.
"Slyším, mé srdce," řekla paní Dikobrazová beze slov.
"Musím to vědět."
"Už to začalo," odvětila paní domu na vrcholku hory, ale bolelo ji, že slyší takový neklid v myšlenkách svého milovaného, svého velkého vládce, jediné hvězdy své temné, studené oblohy. Ostatně, nastala chvíle, aby se vůle změnily v kámen, aby srdcím narostly trny. "Všechno se dalo do pohybu. Jak sis přál. Jak jsi poručil."
"Už tedy není návratu."
Vypadalo to skoro jako otázka, ale Yasammez věděla, že to otázka být nemůže. "Není návratu," přisvědčila.
"Nuže, až se čas plně rozvine, uvidíme, jaké nové stránky vepíšeme do Knihy."
"Ano." Toužila říct víc, zeptat se, proč tato nenadálá obava, která u někoho, kdo nebyl jenom vládce, ale také učitel, vypadala skoro jako slabost, ale slova se zadrhla. Nedokázala otázku zformulovat dokonce ani v mlčení společných myšlenek. Yasammez a slova nikdy nebyli přátelé; v tomto si slova stála skoro jako všechno ostatní pod Měsícem a Sluncem.
"Tak tedy sbohem. Brzy si pohovoříme znovu, až se tvůj velký úkol naplní. Máš můj vděk."
Pak zůstala paní Dikobrazová znovu sama s větrem a svými myšlenkami, se svými zvláštními, hořkými myšlenkami v zahradě domu zvaného Plačtivý.
#
Delší, těžší meč odskočil od Barrickova krátkého zahnutého a třeskl o malý kulatý štít na jeho levé paži. Ramenem mu projela ostrá, krátká bolest. Vykřikl, klesl na koleno a na poslední chvíli svou zbraň prudce zvedl, aby odrazil druhou ránu. Těžce se vztyčil, zůstal stát a lapal po dechu. Vzduchem vířily piliny. Třebaže jeho meč byl tenký, měl co dělat, aby jej udržel napřažený.
"Dost." Ustoupil, a nenechal sice svůj meč klesnout, ale Shaso, místo aby svoji zbraň spustil, nenadále zaútočil a hrotem bodl po Barrickových kotnících. Překvapený princ na okamžik zaváhal a pak vyskočil, aby se útoku vyhnul.

Byla to chyba. Než těžkopádně dopadl, starý muž stačil meč otočit, takže teď v rukavicích svíral čepel. Prudce udeřil Barricka hruškou meče do prsou a vyrazil mu z plic zbytek vzduchu. Chlapec zalapal po dechu, o krok couvl a zhroutil se na podlahu. Na okamžik ho obestřely černé mraky. Když se mu vrátil zrak, Shaso stál nad ním.
"Proklínám tě!" zasípal Barrick. Chtěl kopnout Shasa do nohy, ale stařec šikovně uhnul. "Neslyšel jsi? Řekl jsem dost!"
"Protože se ti unavila ruka? Protože se ti včera v noci nespalo dobře? Tak to uděláš v bitvě? Budeš prosit o slitování, protože bojuješ jenom jednou rukou a ona se unavila?" Shaso pohrdavě frkl a otočil se k mladému princi zády. Barrick měl co dělat, aby se při tomto projevu pohrdání nezvedl a neudeřil starého Tuance obaleným mečem do hlavy.
Ale nezastavily ho jen zbytky slušnosti a cti, ani vyčerpání; Barrick i ve vzteku pochyboval, zda by se mu podařilo dotáhnout úder do konce.
Místo toho pomalu vstal, sňal štít a stáhl rukavice, aby si mohl paži promnout. Přestože měl levou ruku zkřivenou do něčeho, co připomínalo ptačí spár, a předloktí měl tenké jako dítě, po nesčetných bolestivých hodinách zvedání závaží se železnou hlavou, jimž se říkalo poise, posílil šlachy v nadloktí a rameni natolik, aby mohl malý štít účinně používat. Jenže - velice nerad to přiznával a určitě by to neudělal nahlas - Shaso měl pravdu: pořád neměl dost síly, dokonce ani ve zdravé ruce, jíž musel ovládat svou jedinou sečnou zbraň, protože pro zmrzačené prsty byla i dýka příliš.
Barrick zuřil, zatímco si navlékal volnou jelenicovou rukavici, kterou nosil, aby svou znetvořenou ruku zakryl.
"Připadáš si silný, když porazíš muže, který může bojovat jenom jednou rukou?"
Zbrojíři, kteří dnes dostali poměrně tichý úkol a řezali nové kožené řemínky na obrovském pracovním stole u jižní stěny místnosti, zvedli hlavu, ale jen krátce - byli na takové scény zvyklí. Barrick nepochyboval o tom, že se na něj všichni dívají jako na rozmazlené dítě. Zčervenal a mrštil rukavicemi o zem.
Shaso, který si právě páral svou vycpávanou cvičební vestu, ohrnul ret. "Při stovce cecků Velké matky, chlapče, já tě neporážím. Já tě učím."
Celý den nedokázali najít klid. I jako způsob, jak strávit úmorné, nekonečné hodiny, než bratr svolá radu, to nebylo dobré. Briona by to možná pojala jako něco společenského, možná i příjemného, jenže Briona s nimi nebyla.
Barrick si sedl na zem a začal si sundávat chrániče z nohou. Upíral oči na Shasova záda. Starcovy elegantní, neuspěchané pohyby ho dráždily. Kdo je, že zůstává tak klidný, když se všechno kolem rozpadá? Barrick chtěl mistra zbrojíře něčím zranit.
"Proč vás nazval učitelem?"
Shasovy prsty se zpomalily, ale neotočil se.
"Cože?"
"Vy víte. Ten vyslanec z Hierosolu - ten Dawet. Proč vás nazval učitelem? A jmenoval vás ještě nějak jinak - 'Mor ja.' Co to znamená?"
Shaso shodil vestu. Lněný nátělník měl promočený potem, takže na jeho širokých, snědých zádech bylo vidět každý sval. Barrick jej takto viděl již mnohokrát a dokonce i v hněvu pocítil ke starému Tuanci něco jako lásku - lásku, byť neuspokojivou, k povědomému a známému.
Co když Briona skutečně odejde? pomyslel si náhle. Co když ji Kendrick opravdu pošle do Hierosolu, aby si vzala Ludise? Už ji nikdy neuvidím. Jeho pobouření, že nějaký muž může chtít za nevěstu jeho sestru a že o tom bratr může vůbec uvažovat, najednou ochladlo v jednodušší a mnohem drtivější představu - Jižní Marku bez Briony.
"Byl jsem požádán, abych to vysvětlil před radou," řekl pomalu Shaso. "Uslyšíte, co tam řeknu, princi Barricku. Nechci o tom mluvit dvakrát." Upustil vestu na podlahu a odešel. Barrick se za ním musel jen překvapeně podívat. Shaso zpravidla věnoval svým zbraním a výstroji nejenom až úzkostlivou péči, ale uměl jízlivě sjet každého, kdo to nedělal - a Barricka rozhodně nevyjímaje. A teď vrchní zbrojíř odložil dlouhý meč do stojanu, aniž jej naolejoval nebo dokonce sundal chrániče, vzal si z háčku košili a bez dalšího slova vyšel ze zbrojnice.
Barrick seděl a nemohl popadnout dech, jako by ho Shaso znovu udeřil do břicha. Dlouho měl pocit, že je mezi nedbalými obyvateli Jižního Pomezí jediný, kdo chápe, jak špatná je situace, kdo vidí úskoky a krutosti, které jiní nevnímají nebo záměrně ignorují, kdo cítí sílící nebezpečí hrozící rodině a království. Teď, když se důkaz objevil přímo před ním, si přál, aby to mohl všechno zahnat - aby se mohl otočit a rozběhnout se střemhlav zpátky do dětství.
#
Rohovec večeří nasytil břicho, ale v hlavě mu zůstal neklid. Opálka spokojeně obskakovala Pazourka a měřila ho provázkem s uzlíky, i když se vrtěl. Za několik měděných mincí, které si odložila na nový hrnec, nakoupila plátno, protože chtěla chlapci ušít košili.
"Nedívej se tak na mě," řekla manželovi. "Já jsem ho nevzala ven a nenechala jsem ho, aby si tuhle tak strašně potrhal a zašpinil."
Rohovec zavrtěl hlavou. To, co ho znepokojovalo, nebyly peníze na chlapcovu novou košili.
Zvonek na předních dveřích se rozezvonil, jak někdo párkrát krátce zatahal za šňůru. Opálka podala chlapci uzlíkatý provázek a šla otevřít. Rohovec zaslechl, jak říká: "Propána - pojďte dál, prosím."
Když se vrátila, měla oči navrch hlavy. Za ní vstoupil Cinobr, řešácký permoník s mohutnými kostmi, vůdce důležitého rodu Rtuťových.
Rohovec vstal. "Mistře, prokazujete mi velkou čest. Posadíte se u nás?"
Cinobr přikývl. Jak si sedal, něco zabručel. Byl sice o nějaký tucet let mladší než Rohovec, ale masa jeho svalů se již měnila v tuk. Myslelo mu to však stále bystře; Rohovec na jeho úsudek dal.
"Můžeme vám něco nabídnout, mistře?" zeptala se Opálka. "Pivo? Trochu čaje z modrého kořene?" Byla radostně rozrušená a zároveň nervózní. Snažila se přilákat manželův pohled, ale Rohovec se nenechal rozptýlit.
"Rád si dám čaj, paní, děkuji."
Pazourek, který seděl na podlaze vedle Opálčiny stoličky, znehybněl jako socha. Sledoval příchozího jako kočka, která

nespouští zrak z neznámého psa. Rohovec věděl, že by měl počkat, až Opálka přinese čaj, ale byl velice zvědavý. "Vaší rodině se daří dobře?"
Cinobr si odfrkl. "Nenasytní jako krtkouni, ale to není nic nového. Překvapuje mě, že ty sis pořídil přírůstek."
"Jmenuje se Pazourek." Rohovec byl přesvědčen, že to je pravý důvod návštěvy. "Patří k velkým lidem."
"Ano, vidím. A samozřejmě jsem o něm už hodně slyšel - je toho plné město."
"Je v tom snad něco špatného, že bydlí s námi? Nepamatuje si své pravé jméno ani rodiče."
Opálka se přihrnula do místnosti s podnosem, na němž byla jejich nejlepší čajová konvice a tři šálky. Když jako prvnímu nalila mistrovi, usmívala se až příliš zářivě. Rohovec poznal, že má strach.
U puklin a zlomů, to už je na chlapce tak vázaná?
Cinobr foukl do šálku, který držel v mohutných rukou. "Pokud neporuší žádný zákon Permonického Města, pro mě za mě si můžete hostit třeba jezevce." Otočil bystré oči k Opálce. "Pravda je, že lidé mají řeči a nejsou příliš nakloněni změnám. Ale asi už je pozdě, aby se toto tajemství vyjevilo taktněji."
"To není žádné tajemství!" vyhrkla Opálka, trochu ostře.
"Samozřejmě." Cinobr si povzdechl. "Je to vaše věc. Proto jsem dnes večer nepřišel."
Teď byl zmatený Rohovec. Díval se, jak Cinobr čichá k čaji. Ten muž byl nejenom hlavou svého rodu, ale patřil také k nejdůležitějším osobám kamenického cechu. Rohovec musel být trpělivý.
"Je dobrý, paní," řekl nakonec Cinobr. "Moje žena klidně převařuje tytéž kořínky znovu a znovu, až člověku připadá, jako by pil dešťovou vodu." Přejel pohledem od Opálčiny napjaté, znepokojené tváře k Rohovcově a usmál se. Široký obličej s těžkou bradou mu při tom rozlámaly maličké vrásky, jako když se do břidlice udeří kladivem. "Ach, vidím, že vás mučím, ale to nechci. Slibuji, že na této návštěvě není nic zlého. Potřebuji tvou pomoc, Rohovče."
"Opravdu?"
"Ano. Víš, že tesáme v podloží vnitřní pevnosti? Je to ošemetná práce. Královská rodina chce rozšířit pohřební krypty a propojit různé své budovy podzemními chodbami."
"Samozřejmě jsem o tom slyšel. Řídí to starý Amfibol, že? Je to správný chlap."
"Řídil to. Skončil. Prý kvůli zádům, ale já o tom mám jisté pochybnosti, třebaže už má svůj věk." Cinobr pomalu pokýval hlavou. "Proto potřebuji tvou pomoc, Rohovče."
Nechápavě zavrtěl hlavou. "Co…?"
"Chci, abys tu práci vedl ty. Jak víš, je to choulostivá záležitost - kopat pod hradem. Nemusím snad říkat víc, ne? Slyšel jsem, že muži mají strach. Možná proto už s tím Amfibol nechce mít nic společného."
Rohovce nabídka ohromila. Našlo se přinejmenším tucet jiných permoníků, kteří měli dost zkušeností, aby mohli Amfibola nahradit, starších a významnějších, než byl on, včetně jednoho z jeho bratrů. "Proč já?"
"Protože máš cit. Protože potřebuji někoho, komu mohu jako vedoucímu tohoto úkolu věřit. Už jsi s velkými lidmi pracoval a vedl sis dobře." Zalétl pohledem k Opálce, která mezitím dopila čaj a znovu začala poměřovat chlapce. Rohovec však věděl, že poslouchá každé slovo. "Později si o tom můžeme promluvit víc, jestli mi řekneš, že do toho půjdeš."
Jak mohl odmítnout? "Samozřejmě, mistře. Je to čest."
"Dobře. Výborně." Cinobr vstal. Neobešlo se to bez tichých projevů námahy, kterou mu to působí. "Podej mi na to ruku. Zítra přijď za mnou a já ti předám plány a seznam lidí. A děkuji za pohostinnost, paní Opálko."
Teď byl její úsměv pravý. "Bylo nám potěšením, mistře."
Místo aby odešel, udělal krok a zastavil se nad Pazourkem. "Tak co, chlapče?" zeptal se s předstíranou přísností. "Máš rád kameny?"
Chlapec se na něj pozorně zadíval. "Jaké?"
Cinobr se rozesmál. "Dobrá otázka! Třeba by v sobě mohl mít něco z permoníka, Rohovče, jestli nevyroste tak, že se do tunelů nevejde." Když ho Rohovec doprovázel ke dveřím, ještě pořád se tiše smál.
"Tomu říkám úžasná novina!" Opálce zářily oči. "Tvoje rodina teď bude litovat, že nad tebou ohrnovala nos."
"Možná." Rohovec byl samozřejmě rád, ale znal starého Amfibola jako rozvážného muže. Měl důvod, proč se tak prestižního místa vzdát? Nemohla ta nabídka skrývat nějakou záludnost? Rohovec nebyl zvyklý čekat od představitelů města laskavosti, ale neměl ani důvod nevěřit Cinobrovi, který byl znám čestným jednáním.
"Malý Pazourek nám přinesl štěstí," tetelila se Opálka. "Bude mít košili, já si pořídím ten zimní šátek a… a ty, můj manželi, ty musíš dostat krásné nové boty. Nemůžeš chodit po hradu velkých lidí v těch ubohých starých křápech."
"Neutrácejme stříbro, které jsme ještě neviděli," napomenul ji Rohovec, ale vlídně. Možná si nebyl úplně jistý, jak se k tomuto překvapivému štěstí postavit, ale bylo příjemné vidět Opálku tak spokojenou.
"A ty bys tam toho chlapce nechal," řekla, skoro jako by se jí točila hlava. "Nechal bys naše štěstí sedět v trávě!"
"Štěstí je zvláštní věc," připomněl jí Rohovec, "a jak se říká, je třeba hodně kopat, než se odkryje celá žíla." Usedl, aby dopil čaj.
#
Kendrick svolal radu do Erivorovy hradní kaple, zasvěcené mořskému bohovi, který byl vždycky zvláštním ochráncem rodu Eddonů. Hlavní síni vévodila socha boha ze zeleného mastku ozdobeného lesklým kovem, zlatými chaluhami, které ovíjely Erivorovy vlasy a vousy a velký zlatý oštěp pozvednutý do výše k utišení vod, aby mohli Anglinovi předkové přeplout moře z Connordu. Generace Eddonů dostávaly jméno a vstupovaly do manželství u nízkého kamenného oltáře pod sochou a mnozí tam také byli vystaveni poté, co zemřeli. Občas se zdálo, že ozvěny, které se vracejí z vysokého, kachlíky obloženého stropu kaple, jsou hlasy z jiných časů.
Barrick měl už tak dost starostí s nechtěnými hlasy; neměl kapli moc rád.
Dnes byl na podlaze hned pod schody, jež stoupaly k nízkému kamennému oltáři, rozestaven kruh židlí. "Je to jediná

prostora v tomto hradě, kde můžeme zavřít dveře a získat určité soukromí," vysvětlil Kendrick šlechticům. "Všechno důležité, co zazní v trůnní síni nebo v Dubovém sále, zná celá Jižní Marka dřív, než řečník domluví."
Barrick si na tvrdé židli s vysokým opěradlem poposedl. Necítil se dobře. Od večeře žvýkal vrbovou kůru, ale zmrzačená ruka ho následkem Shasových úderů pořád nepříjemně bolela. Střelil po vrchním zbrojíři kyselým pohledem. Shaso měl na tváři lhostejnou masku; upíral oči na fresky, které při tolika rozsvícených lampách zářily jasně jako ve dne, jako by Erivorovo zrození a triumf byly nejzajímavější věci, jaké kdy viděl. Barrick se neúčastnil mnoha těchto rad: jeho a Brionu zvali teprve od otcova odjezdu, a teď tady byl poprvé bez ní, což jeho neklid umocňovalo. Nedokázal setřást pocit, že mu jedna jeho část chybí, jako by se probudil a zjistil, že má jen jednu nohu.
Gailon ze Summerfieldu tiše mluvil do levého ucha prince regenta. Sisel, hierarcha Jižního Pomezí, dostal čestné místo po Kendrickově druhé ruce.
Hierarcha, štíhlý vitální muž, asi šedesátiletý, byl nejvyšším knězem Pomezních krajů, a přestože byl v některých věcech nucen jednat jako ruka trigonarchy ze vzdáleného Syanu, byl také prvním seveřanem, který ten úřad zastával, a proto byl k Eddonům neobvykle loajální. Trigonarchii se nelíbilo, že se Barrickův otec Olin rozhodl povýšit jednoho z místních kněží nad jejich kandidáta, ale Syan ani Trigon již neměli na severu takovou moc jako kdysi.
V kruhu se nacházelo mnoho dalších předních šlechticů říše: Tyne z Blueshore, kastelán lord Nynor, medvědovitý lord konetábl Avin Brone a Barrickův švihácký bratranec Rorick Longarren, který byl hrabětem z Daler's Trothu (Barrick měl vždycky pocit, že jde zvláštně dohromady s těmi tvrdohlavými, drsnými lidmi) a půltucet dalších šlechticů, z nichž někteří byli po poledním jídle viditelně ospalí, jiní vlažně skrývali své podráždění, že přicházejí o den vyhrazený lovu nebo sokolnictví. Barrick si byl jistý, že takoví by tady ani nebyli, kdyby neměli zájem dočkat se úlev z královské daně. Skutečnost, že to, co se přihazuje, je jeho sestra, je vůbec netrápila.
S požitkem by je všechny viděl napíchnuté na Erivorově zlatém rybím oštěpu.
Jenom Shaso působil vážně, jak se slušelo. Posadil se na druhý konec a mezi ním a nejbližšími šlechtici zůstala po obou stranách mezera. Barricka napadlo, že vypadá tak trochu jako vězeň předvedený k vynesení rozsudku.
"Tvůj argument by měli slyšet všichni," řekl Kendrick nahlas Gailonovi, který mu stále něco šeptal. Na tento pokyn všichni ostatní šlechtici obrátili pozornost k princi.
Vévoda Gailon se odmlčel. Po krku a pohledné tváři se mu rozlil mírný ruměnec. Kromě Barricka a prince regenta byl na shromáždění nejmladší. "Řekl jsem jen to, že podle mne bychom udělali chybu, kdybychom princeznu tak lehce vydali Ludisi Drakavovi," začal. "Všichni netoužíme po ničem víc, než aby se nám král Olin vrátil, ale i kdyby Ludis dohodu dodržel a propustil ho, aniž by nás zradil, co potom? Olin, kéž ho bohové ráčí dlouho zachovat, jednou zestárne a zemře. Do té doby se může stát ledasco a jenom nespavé Sudičky vědí všechno, ale jedna věc je jistá - až náš pán zemře, Ludis a jeho dědicové budou mít věčný nárok na trůn králů Pomezí."
A bude to lepší nárok než tvůj, pomyslel si Barrick, to je tvá hlavní námitka. Přesto ho vzpružilo, že má spojence, byť takového, o kterého stál stejně málo jako o Gailona Tollyho. Tušil, že by měl být rád, že nejstarším synem Tollyho je Gailon. Byl to sice ctižádostivý ješita, ale vypadal ušlechtile jako Silas, když seděl vedle svých bratrů, líného Caradona a šíleného Hendona.
"To se ti lehce řekne, Summerfielde," zabručel Tyne Aldritch, "když už máš svůj podíl na výkupném pohromadě. Ale co my ostatní? Byli bychom pitomci, kdybychom Ludisovu nabídku nevyužili."
"Pitomci?" Barrick se narovnal. "Jsme pitomci, když neprodáme mou sestru?"
"Dost," řekl prudce Kendrick. "Vrátíme se k této otázce později. Nejdřív tu máme naléhavější záležitosti. Dá se Ludisovi a jeho vyslanci vůbec věřit? Je jasné, že pokud bychom na tuto nabídku přistoupili… a mluvím pouze o možnostech, takže buď zticha, Barricku, prosím… nemohli bychom dopustit, aby princezna nezůstala pod naší ochranou, dokud král nebude propuštěn a v bezpečí."
Barrick se až zkroutil hněvem, skoro nemohl popadnout dech - nikdy by nevěřil, že by Kendrick mohl tak bezstarostně mluvit o tom, že dá vlastní sestru banditovi - ale princ regent promluvil s jiným záměrem.
"Vlastně víme o Ludisovi málo," pokračoval Kendrick, "jen různé pověsti, a o jeho vyslanci ještě míň. Shaso, možná bys nám mohl o tomto Dawetu dan Faarovi říct něco víc, protože to vypadá, že ho znáš."
Otázka dosedla na vrchního zbrojíře zlehka jako hedvábná oprátka. Shaso se zavrtěl. "Ano," řekl sklíčeně, "znám ho. Jsme… příbuzní."
To vyvolalo šepot. "Pak byste neměl sedět v této radě, pane," prohlásil nahlas hrabě Rorick. Královský bratranec byl oděn podle poslední módy; jeho temně nachový kabátec měl jasně žluté prolamování. Otočil se k princi regentovi, zářivý a sebejistý jako pták na námluvách. "To je hanba. Na kolika poradách jsme rozhodli nejenom ve prospěch Pomezí, ale také Hierosolu, aniž jsme o tom věděli?"
Zdálo se, že Shaso konečně začal vnímat. Jako starý lev, probuzený ze spánku, zamrkal a předklonil se. Jedna ruka mu klesla k boku, do blízkosti dýky. "Zadrž. Chceš říct, že jsem zrádce, pane?"
Pohled, kterým mu Rorick oplatil, byl povýšený, ale hraběti zbledly tváře. "Nikdy jsi nám neřekl, že jsi s tímto mužem příbuzný."
"A proč bych měl?" Shaso si ho chvíli upřeně prohlížel, potom se odvrátil, jako by vyčerpal svou energii. "Dokud sem nepřijel, nebyl pro nikoho z vás ani trochu důležitý. Do chvíle, kdy sem dorazil, jsem netušil, že vstoupil do Ludisových služeb. Když jsem o něm slyšel naposledy, velel své svobodné kompanii, se kterou kradl a vypaloval v Kracsku a na jihu."
"Co ještě o něm víš?" zeptal se Kendrick, nijak zvlášť vlídně. "Zavolal na tebe jménem - 'Mordiya'?"
"Znamená to 'strýc' nebo někdy 'tchán'. Posmíval se mi." Shaso na chvíli zavřel oči. "Dawet je čtvrtý syn starého krále Tuanu. Když byl mladý, vyučoval jsem ho a jeho bratry, tak jako jsem vyučoval děti v této rodině. V mnoha směrech byl z nich nejlepší, ale v ještě více nejhorší - rychlý, silný a chytrý, ale se srdcem pouštního šakala. Hleděl jen na to, co

by mu přineslo výhodu. Když mne váš otec zajal v bitvě u Hierosolu, myslel jsem, že už nikdy nespatřím jeho ani zbytek své rodiny."
"Jak se tedy tenhle Dawet dostal do služeb Ludise Drakavy?"
"Jak jsem řekl, nevím, Ken… Výsosti. Slyšel jsem, že Daweta z Tuanu vyhnali za… za zločin, který spáchal." Shasova tvář ztvrdla a ztratila výraz. "Pokračoval ve špatném chování, byl čím dál horší a nakonec připravil o čest mladou ženu z dobré rodiny; dokonce ani vlastní otec už ho nechtěl chránit. Musel do vyhnanství, a tak se přeplavil přes oceán z Xandu do Eionu, přidal se k žoldácké kompanii a postupně se jí dostal do čela. Když naši zemi dobyl autarcha, nebojoval za svého otce ani za Tuan. Ani já ne, když na to přijde, protože už jsem byl přiveden sem."
"Složitý příběh," poznamenal hierarcha Sisel. "Nezlobte se, lorde Shaso, ale chcete po nás, abychom mnohé přijali bez ověření. Jak je možné, že jste slyšel, co s ním bylo, i poté, co jste se ocitl tady?"
Shaso se na něho podíval, ale neřekl nic.
"Vidíte," prohlásil Rorick. "Něco skrývá."
"Žijeme ve špatných časech," vmísil se Kendrick, "když jsme všichni tak nedůvěřiví. Ale hierarchova otázka je na místě. Odkud víš, co se s ním dělo, když jsi opustil Tuan?"
Ze Shasova výrazu vyprchalo ještě víc života. "Před deseti lety jsem dostal dopis od své ženy, kéž jí bohové dopřejí pokoj. Byl to poslední, který mi poslala, než zemřela."
"A ten dopis využila k tomu, aby ti vyprávěla o jednom z tvých studentů, kterých jsi musel mít spousty?"
Vrchní zbrojíř si položil snědé ruce dlaněmi na kolena a pozorně se na ně zadíval, jako by do té doby nic tak zajímavého jako své ruce neviděl. "Ta dívka, kterou zničil, byla moje nejmladší dcera. Ze žalu odešla do chrámu a stala se kněžkou Velké matky. Když o dva roky později onemocněla a zemřela, žena mi o tom napsala. Měla za to, že Hanede odešla ze světa proto, že měla zlomené srdce - že naše dcera zemřela hanbou, nejenom horečkou. Napsala mi také o Dawetovi. Byla zoufalá, že by takový muž měl žít a mít se dobře, když naše dcera je mrtvá."
V malé kapli dlouho vládlo ticho.
"To… to mě mrzí, Shaso," promluvil nakonec Kendrick. "A dvojnásob mě mrzí, že jsem tě donutil znovu na to myslet."
"Nemyslím na nic jiného od chvíle, kdy jsem poprvé uslyšel jméno hierosolského vyslance," potřásl hlavou starý muž. Barrick už to u Shasa zažil - jak se uchýlil hluboko do sebe, jako velitel obleženého hradu. "Kdyby Dawet dan Faar neměl glejt od krále Pomezí, jeden z nás dvou by už byl mrtvý."
Kendrick byl očividně překvapený a stejně očividné bylo, že z toho nemá radost.
"To… to samozřejmě nesvědčí o vyslancově dobrém charakteru. Znamená to také, že bychom neměli mít důvěru k jeho nabídce?"
Hierarcha Sisel si odkašlal. "Osobně se domnívám, že nabídka je čestná, byť posel možná není. Jako mnoho banditů, kteří se dostali k moci, Ludis Drakava se zoufale snaží udělat ze sebe pravého monarchu - požádal již Trigon, aby ho uznal za krále Hierosolu. Hodilo by se mu, kdyby se mohl spojit s některým z vládnoucích šlechtických rodů. Syan a Jellon na to nepřistoupí - přestože je oddělují hory, mají Hierosol moc blízko a považují Ludise za příliš ctižádostivého. Řekl bych, že to obrátilo jeho pozornost k Jižnímu Pomezí." Zamračil se, jak se zamyslel. "Možná to dokonce plánoval od začátku a právě proto zajal krále Olina."
Baron z Marrinswalku zavrtěl hlavou. "A předtím si řekl o výkupné, aby nás dostal do úzkých, než nám předloží tuto druhou nabídku?" zeptal se. "To je rafinované."
"Všechny tyhle řeči o tom, proč se něco stalo a co se stalo, nemění fakta," odsekl hrabě Tyne. "On má krále. My ne. Chce královu dceru. Dáme mu ji?"
"Souhlasíš s hierarchou, Shaso?" Kendrick se na vrchního zbrojíře ostře podíval. Nikdy necítil ke starému Tuanci Brioninu loajalitu, ale nesdílel ani Barrickovu zášť. "Dá se té nabídce věřit?"
"Ano, myslím, že je myšlena vážně," řekl nakonec Shaso. "Ale hrabě z Blueshore nám připomněl, jak zní pravá otázka."
"A co si myslíš ty?" pobídl ho Kendrick.
"To mi nepřísluší říct." Starý muž měl přivřené oči. "Není to moje sestra. Král není můj otec."
"Konečné rozhodnutí bude samozřejmě na mně. Ale nejdřív chci vyslechnout radu a ty jsi vždycky patřil k otcovým nejspolehlivějším rádcům."
Barrick si nemohl nevšimnout, že Kendrick označil Shasa za otcova spolehlivého rádce, nikoli svého. Vrchní zbrojíř při této urážce ještě víc zkameněl, ale promluvil opatrně. "Myslím, že je to špatný nápad."
"Zase. Tomu, kdo nemá škodu, se snadno rozhoduje," prohlásil Tyne Aldritch. "Ty nemusíš vybírat žádné výkupné, nemusíš dodávat žádný desátek z úrody. Co ti záleží na tom, jestli to nás ostatní zničí?"
Shaso se nechystal hraběti z Blueshore odpovědět, ale udělal to Gailon Tolly. "Copak nikdo z vás nevidí dál než za hranice svých pozemků?" zeptal se. "Myslíte si, že jenom vy trpíte? Pokud nedáme princeznu Ludisovi, a já myslím, že bychom neměli, všichni budeme muset dál snášet břemeno nejtěžší - královu nepřítomnost!"
"Co řekl náš otec?" zeptal se znenadání Barrick. Celé shromáždění mu připadalo jako špatný sen, zmatek hlasů a tváří. Pořád nemohl uvěřit, že bratr o žádosti lorda Ochránce vůbec uvažuje. "Četl jsi jeho dopis, Kendricku - určitě se k tomu nějak vyjádřil."
Bratr přikývl, ale nepodíval se mladšímu sourozenci do očí. "Ano, ale jen několika slovy, jako by to nebral vážně. Označil tu nabídku za pošetilou." Kendrick zamrkal. Najednou jako by na něho padla únava. "Pomůže nám to rozhodnout, Barricku? Ty víš, že otec by se nikdy nenechal vyměnit ani za nejobyčejnějšího chovatele prasat. Vždycky stavěl své ideály nad všechno ostatní." V jeho hlase zazněl hořký tón. "A ty sám víš, jak Brionu zbožňuje, už od doby, kdy byla v plenkách. Dost často sis na to stěžoval, Barricku."
"Ale on má pravdu! Je to naše sestra!"
"A my Eddonové jsme vládci Jižního Pomezí. I otec vždycky stavěl tuto odpovědnost nad své touhy. Kdo myslíš, že je

pro naše lidi víc, náš otec nebo sestra?"
"Lidé Brionu milují!"
"Ano, milují. Když tu nebude, budou smutní, ale nebudou se bát, jak se bojí, co je pryč král. Království bez monarchy je jako člověk bez srdce. Raději kdyby byl otec mrtvý, kéž ho bohové ochraňují, než nepřítomný!"
Toto prohlášení, které mělo blízko ke zradě, uvrhlo radu do ohromeného mlčení, ale Barrick věděl, že bratr má pravdu. Přestože všichni ostatní se snažili předstírat něco jiného, králova nepřítomnost byla pro Pomezní království jako smrt zaživa, stejně nepřirozená jako rok bez slunce. A teď Barrick poprvé uviděl pod tváří, která mu připadala bezelstná, napětí, obrovské starosti a vyčerpání. Jen ho napadlo, jaké další věci před ním Kendrick tají.
Ostatní šlechtici se začali dohadovat. Rychle se ukázalo, že Shaso a Gailon jsou v menšině. Tyne, Rorick a dokonce i lord konetábl Avin Brone zastávali názor, že Briona by stejně byla jednoho dne provdána pro politický zisk, nebylo by proto nic špatného vyměnit její panenství za něco tak cenného, jako je návrat krále Olina. Ale kromě Týna byl málokdo dost upřímný, aby přiznal, že lákavost plánu spočívá částečně ve skutečnosti, že jim zároveň ušetří hodně zlatých dolphinů.
Emoce se vyhrocovaly a diskuse nabírala na hlasitosti. V jednom okamžiku Avin Brone pohrozil Ivarovi ze Silverside, že mu rozkopne hlavu, přestože oba obhajovali stejný postoj. Nakonec Kendrick požádal o klid.
"Je pozdě a já jsem se ještě nerozhodl," řekl princ regent. "Musím přemýšlet a pak se na to dnes v noci vyspat. Můj bratr Barrick má pravdu zejména v jedné věci - je to moje sestra a já neudělám lehkovážně nic, co by pro ni mělo tak zásadní význam. Zítra oznámím své rozhodnutí."
Vstal. Ostatní se zvedli a popřáli mu dobrou noc, třebaže ve vzduchu stále tkvěla zášť. Barrick byl s mnoha věcmi nespokojený, ale ani na okamžik nezáviděl staršímu bratrovi, který musel jako pastevecký pes chňapat těmto kverulantským býkům po nohách, aby táhli společně.
"Chci s tebou mluvit," řekl Kendrickovi, když vycházeli z kaple. Ostraha prince regenta již za ním vytvořila mlčenlivou zeď.
"Dnes večer ne, Barricku. Vím, co si myslíš. Mám ještě mnoho práce, než půjdu spát."
"Ale… ale, Kendricku, vždyť je to naše sestra! Má hrozný strach - byl jsem u jejích komnat a slyšel jsem, jak vzlyká…!"
"Dost!" Princ regent skoro zakřičel. "Při Perinově kladivu, nemůžeš mě nechat na pokoji? Pokud neumíš tento problém nějak zázračně vyřešit, chci od tebe dnes večer jediné - ticho." Přestože byl rozhněvaný, samotný Kendrick vypadal, že nemá daleko k slzám. Mávl rukou. "Už dost."
Ohromený Barrick jen stál a díval se, jak starší bratr odchází ke svým komnatám. Když klopýtl, jeden člen jeho ostrahy zvedl ruku a podepřel ho.
#
"To stačí, Briono. Nemůžu ti říct víc - prozatím. Musím o celé té věci ještě přemýšlet a mluvit. Jsi moje sestra a já tě miluji, ale musím tady vládnout, když tu náš otec není. Jdi spát."
Ležela potmě na posteli a nemohla usnout. Vzpomínala na Kendrickova slova, stará teprve několik hodin, vracela se v myšlenkách k celému tomu strašnému dni. Soudě podle zvuků, její dámy si hlavu nelámaly: jako vždy, hezká malá Rose chrápala jako starý pes. Brioně se podařilo nakrátko si zdřímnout, ale probudil ji strašný sen, v němž Ludis Drakava - kterého ve skutečnosti nikdy neviděla, věděla o něm jen to, že je starý skoro jako její otec - byl prastarý netvor z pavučin, prachu a kostí a pronásledoval ji šedivým lesem bez pěšin. Potom už nedokázala usnout vůbec. Přemýšlela, jestli to, co připravuje Barricka o spánek a zdraví, nejsou podobné sny.
Kolik je hodin? napadlo ji. Ještě neslyšela chrámové půlnoční zvony, ale půlnoc jistě nebyla daleko. Určitě jsem jediná v hradě, kdo je ještě vzhůru.
Jindy by ji taková myšlenka spíš nadchla než znepokojila, ale teď byla jenom dokladem strašlivého osudu, který nad ní visel jako katova sekera.
Rozhodl už Kendrick?
Když ho večer navštívila v jeho komnatách, neprozradil nic z toho, co se mu honilo hlavou. Plakala, a teď se za to na sebe zlobila. Také ho prosila, aby ji neprovdával za Ludise, a pak se omlouvala za své sobectví. Ale on určitě ví, že si přeji otcův návrat stejně jako všichni!
Po celou dobu, co byla v jeho pokoji, se Kendrick choval odměřeně, ale když se loučili, vzal ji za ruku a políbil ji na tvář, což dělal málokdy. Dokonce ji teď vzpomínka na ten polibek mrazila víc než jeho roztržitost. Byla přesvědčená, že to byl polibek na rozloučenou.
Bolest v srdci ji vyčerpávala. Trvalý strach se změnil v otupělost. Briona nakrátko popustila uzdu fantazii a zkusila si představit všechno možné, dobré i špatné, co se může stát. Otec mohl nějakým způsobem uniknout a Ludis nebude moci po Eddonech nic žádat. Nebo mohla zjistit, že lord Ochránce je jen terčem pomluv, že ve skutečnosti je hezký a milý. Nebo že je horší než pověsti o něm, takže jí nezbude nic jiného než ho zabít, až usne, a potom zabít sebe. Prožila za tu hodinu tolik životů, děsivých i bizarních, že se nakonec pohroužila do pravého spánku, aniž o tom věděla - tentokrát laskavějšího, v němž byla dvojčata zase dětmi a hrála si s Kendrickem na schovávanou - a půlnoční zvonění zaspala.
Nezaspala však zaječení, které se ozvalo o chvíli později.
Briona se na posteli posadila. Zpola byla přesvědčená, že se jí to zdálo. Mladá Rose sebou opodál ve spánku zazmítala, ztracená v nějakém vlastním těžkém snu.
"Černý muž…!" zasténala jedna z dívek.
Briona to uslyšela znovu - vyděšený nářek, čím dál hlasitější. Moina už byla také vzhůru. Něco prudce narazilo do dveří pokoje a Briona úlekem málem spadla z postele.
"Autarcha!" vypískla Moina a chňapla po amuletu, který nosila na krku. "Přišel nás všechny zabít ve spánku…!"
"Je to jen jeden ze strážných," řekla Briona dívce z Helmingsea přísně a snažila se přesvědčit i sama sebe. "Běž a

odtáhni zástrčku."
"Ne, princezno! Znásilní nás!"
Briona vytáhla dýku, kterou měla pod matrací, zavinula se do přikrývky a klopýtavě došla ke dveřím. Když zavolala, aby zjistila, kdo je na druhé straně, srdce jí prudce tlouklo. Hlas nepatřil žádnému strážci, znala ho dokonce ještě líp: když se dveře otevřely, do pokoje vpadla Brionina prateta Merolanna. Noční košili měla zapnutou nakřivo, dlouhé šedé vlasy jí splývaly na ramena. "Bohové, ochraňujte nás!" křičela. "Bohové, ochraňujte nás!"
"Proč všichni křičí?" zeptala se Briona, která bojovala s rostoucí hrůzou. "Hoří?"
Merolanna se klopýtavě zastavila. Prudce oddechovala a krátkozrace se rozhlížela kolem. "Briono, jsi to ty? Jsi to ty? Ach, chvála bohům. Myslela jsem, že vás dostali všechny."
Slova staré ženy jí projela jako ledový nůž. "Všechny…? O čem to mluvíš?"
"Tvůj bratr - tvůj ubohý bratr…"
Chlad hrozil, že jí zastaví srdce. "Barricku!" vykřikla a prodrala se kolem Merolanny.
Venku nebyly žádné stráže, ale chodba byla plná odhmotněných zvuků, nářku a vzdáleného křiku. Když vyšla do vysoké Síně cti, zjistila, že je plná lidí, kteří zmateně tápou skoro naprostou tmou, hlasitě se vyptávají nebo drmolí modlitby či kletby. Několik jich neslo svíčky nebo lampy a všichni byli v nočních úborech. Obrovská síň, zásluhou podivných soch a dalších předmětů přivezených z cizích zemí, jako byla vycpaná hlava slona s obrovskými zuby, která visela nad krbem a byla ohavná jako démoni z Knihy Trigonu, zvláštní dokonce i za bílého dne, teď také jako by byla plná bledých duchů. Steffans Nynor, s komickou noční čepičkou na hlavě a vousy svázanými do zvláštního maličkého pytlíku, stál uprostřed místnosti a vykřikoval rozkazy, ale nikdo ho neposlouchal. Scéna byla o to víc snová, že Brionu nikdo nezastavil a dokonce na ni ani nikdo nepromluvil, když proběhla kolem. Všichni jako by šli špatným směrem.
Ocitla se v chodbě před Barrickovým pokojem, ale zjistila, že je opuštěná a bratrovy dveře jsou zavřené. Měla jen chvíli, aby o tom přemýšlela, než jí něco stisklo ruku. Tiše, přidušeně vykřikla, ale když uviděla, kdo to je, čí tvář s vytřeštěnýma očima má vedle sebe, chňapla po něm a přitáhla si ho k sobě. "Ach, myslela jsem, že jsi… Merolanna říkala…"
Barrickovy zrzavé vlasy byly rozcuchané, jak vstal, divoké jako stoh sena rozfoukaný vichřicí. "Viděl jsem, jak jsi prošla kolem." Vypadal jako někdo vytržený ze spánku, ale pořád ještě snící. Oči měl doširoka otevřené, ale zvláštně prázdné. "Pojď. Ne, asi bys neměla…"
"Cože?" Její úleva se rozplynula stejně rychle, jak přišla. "Barricku, u všech bohů, co se to děje?"
Dovedl ji za roh do hlavní palácové chodby. Chodba byla plná, stráže ozbrojené halapartnami vytlačovaly služebnictvo a dvořany od dveří Kendrickových komnat. Najednou si uvědomila svůj omyl.
"Milosrdná Zorio," zašeptala.
Ve světle pochodní uviděla, že Barrickova tvář není prázdná, ale ochablá hrůzou. Rty se mu chvěly. Vzal ji za ruku a začal ji táhnout davem, který jim uhýbal z cesty, jako by snad dvojčata napadla nějaká epidemie. Několik žen plakalo. Tváře měly groteskně zkřivené jako slavnostní masky.
Strážní, kteří klečeli kolem těla, zvedli hlavu, když dvojčata přišla blíž, ale v první chvíli jako by je nepoznávali. Potom vstal Ferras Vansen, velitel královské gardy, s tváří plnou strašlivého soucitu, a škubnutím odtáhl jednoho z přikrčených vojáků dvojčatům z cesty. Komnata prince regenta byla plná hrůzných pachů, pachů jatek. Kendrick ležel na zádech. Obličej se mu ve světle pochodní rudě leskl.
Krve bylo tolik, že si Briona nakrátko mohla namlouvat, že je to někdo jiný, že tato hrůza postihla cizího člověka, ale Barrickovo zasténání chatrnou naději rozbilo.
Dýka jí vypadla z ruky a zařinčela na kamenné dlažbě. Kolena se jí podlomila. Napůl se zhroutila a pak se odplazila k staršímu bratrovi jako nějaké slepé zvíře. Na okamžik narazila do jednoho strážného, který tiše odříkával modlitbu. Kendrickův obličej sebou zaškubal. Ruka kluzká krví se otevřela a zavřela.
"On žije!" vykřikla Briona. "Kde je Chaven? Poslal pro něho někdo?" Zkusila Kendricka nadzvednout, ale byl příliš vlhký, příliš těžký. Barrick jí chtěl odtáhnout, ale ona jej udeřila. "Pusť mě! On žije!"
"To není možné." Také Barrick byl jakoby v jiném světě. Jeho hlas byl zmatený a chladný. "Vždyť se na něho podívej…"
Kendrick znovu pohnul ústy. Briona si na něho málem vylezla, tak zoufale ho chtěla slyšet promluvit, chtěla vědět, že je ještě její bratr, že má v sobě život. Pátrala, kde má rány, aby mohla zastavit krvácení, ale celá přední strana jeho oblečení byla nasáklá, z košile měl cáry a kůže pod ní byla stejně potrhaná.
"Ne," řekla mu do ucha. "Drž se mě!" Bratr zakoulel očima; snažil se ji najít. Otevřel ústa.
"…Iss…" Syčivý šepot, který slyšela jen Briona.
"Ach, neopouštěj nás, milovaný Kendricku, ne." Políbila ho na zakrvavenou tvář. Bolestivě zakňoural a pak se zkroutil, pomalu jako list na rozpálených uhlících, až nakonec ležel na boku, celý prohnutý. Vykopl jednou nohou a znovu zakňoural. Pak z něj život vyprchal.
Barrick ji stále tahal od těla, ale také plakal - Všichni pláčou, pomyslela si Briona, celý svět pláče. Tlumeně, jako by se to dělo v jiné zemi, slyšela, jak lidé na chodbě křičí.
"Princ je mrtvý! Princ byl zavražděn!"
Velitel stráží Vansen se snažil zvednout ji z Kendricka. Otočila se a ohnala se po něm, potom ho popadla za silnou blůzu a pokusila se ho strhnout na zem. Měla v sobě takový vztek, že skoro nedokázala myslet.
"Jak se to stalo?" zavřískla. Myšlenky měla stejně rudé a kluzké jako ruce. "Kde jsi byl? Kde byly jeho stráže? Jste všichni zrádci, vrahové!"
Vansen ji chvíli držel. Potom se mu tvář křečovitě stáhla žalem a uvolnil sevření. Briona se těžce zvedla, prudce ho udeřila do hrudi a do tváře. Ferras Vansen neudělal na svou obranu nic víc než to, že sklonil hlavu a zůstal tak, dokud

Barrick sestru neodtáhl.
"Podívej!" vyhrkl najednou a ukázal. "Podívej se tam, Briono!"
Oči měla zakalené slzami, a tak v první chvíli nepoznala, co vidí - dvě flekaté tmavé hromady na podlaze vedle lůžka prince regenta. Potom si všimla eddonského vlka na rozseknuté blůze jedné postavy a kaluže lesklé černé krve pod oběma a pochopila, že také Kendrickovy stráže jsou mrtvé.

7
Sestry Úlu
DNY:

Za každé světlo
mezi slunce východem a západem
stojí za to aspoň jednou zemřít

Věštby vržených kostí

Kouřová vůně jasmínových svíček a věčně ospalý bzukot Úlového chrámu, zpola vyděšený, zpola exaltovaný dech ostatních dívek, všechny zvuky a pachy, které ji obklopovaly v okamžiku, kdy se svět měnil k nepoznání, jí už nikdy úplně nevymizí z paměti. Ale jak by to mohlo být jinak? Dost ohromující by bylo jenom setkat se s živoucím bohem na Zemi, autarchou Sulepisem Bishakhem am Xis III., Nushashovým vyvoleným, Zlatým, pánem Velkého stanu a Sokolího trůnu, vládcem všech míst a všeho dění, jehož jméno je tisíckrát velebeno, ale to, co se teď s Qinnitan dělo, bylo - a navždy bude - neuvěřitelné.
Ještě o rok později, až bude muset opustit nádherné pohodlí života v palácovém Ústraní a v hrůze ze smrti prchat temnými ulicemi Velkého Xisu, bude v ní stále žít každý okamžik tohoto dne… dne, který začal jako mnoho jiných tím, že ji kamarádka Duny ve tmě před svítáním vystrkala z postele.
Duny byla ráno tak rozechvělá vzrušením, že měla co dělat, aby zůstala u předpisového šepotu. "Tak vstávej, Qin yo, vstávej! Dnes je ten den! On přichází. Do Úlu!"
Události toho dne vyzvedly Qinnitan do nebeských výšin, k poctám, o jakých nejenom nesnila, ale které byly tak neskutečné, že by bylo absurdní, kdyby si je jen představovala. I kdyby věděla, co všechno přijde, neudělala by nic, aby tomu unikla, tak jako si šakal chycený do pasti v zoufalé touze po svobodě přehryže nohu.

Pospíchaly chodbou, dva zástupy dívek, s vlasy ještě mokrými vodou, kterou si při rituálním omývání nastříkaly na obličej a na hlavu. Hábity se jim lepily na těla a dodávaly svěží chlad, který v sílícím žáru dne nebude mít dlouhé trvání. Samotné Qinnitan visely černé vlasy ve zplihlých, volných kadeřích; když byly mokré, nezvykle načervenalý proužek se skoro ztrácel. Když byla malá, stařeny na ulici U Kočičího oka mu říkaly ježibabí pramen a dělaly ochranné znamení, přestože nenásledoval žádný projev černé magie ani nic neobvyklého. Některé ostatní děti jí říkaly "Pruhovaná Kočka", ale jinak si jí, když byla dost stará, aby se potulovala ulicemi a uličkami v sousedství domu rodičů, nikdo nevšímal víc, než kdyby měla mateřské znaménko na nose nebo šilhala.
"Ale proč sem přichází?" zeptala se Qinnitan, která se ještě pořádně neprobudila.
"Aby zjistil, co si myslí včely," odpověděla Duny. "Samozřejmě."
"Co si myslí o čem?" Kněžky a paní Úlu často mluvily o autarších, kteří přicházejí hledat moudrost posvátných včel, maličkých proroků všemocného boha ohně Nushasha, ale jména, která při tom uváděly, byla z neskutečně dávné minulosti - Xarpedon, Lepthis, vládcové, jejichž jména Qinnitan slýchala, jen když se správci Velkého úlu vychloubali. Ale teď přicházel opravdový, živý autarcha, bůh na zemi osobně, aby se poradil se včelami boha ohně. Nechtělo se tomu věřit. Její otec sloužil jako kněz v Nushashově chrámu celý život, ale nikdy nebyl poctěn návštěvou skutečného autarchy. Qinnitan složila slib akolytky sotva víc než před rokem. Skoro jako by to ani nebylo spravedlivé.
Tento autarcha, Sulepis, byl ještě docela mladý bůh. Seděl na Sokolím trůnu teprve krátce - Qinnitan si pamatovala, jak zemřel jeho otec, starý autarcha Parnad (a po něm divočejším způsobem několik jeho synů, rivalů současného autarchy), když přišla sloužit včelám. Úlový chrám se utápěl v tak hlubokém pohřebním tichu, že ji později překvapilo, když zjistila, že to tak není vždycky. Autarchova mladost možná vysvětlovala, proč dělá tak udivující věci, jako je návštěva kouřem zaplněného včelína v jednom zapadlejším koutě Nushashova rozlehlého, starého chrámu ohně.
"Myslíš, že bude hezký?" zašeptala přidušeně Duny, zřetelně ohromená a rozrušená svou troufalostí. Sulepis strávil většinu prvních měsíců na trůnu přísným trestáním některých okrajových provincií, které se domnívaly, že by nový mladý autarcha mohl být ustrašený. Mýlily se a následně toho litovaly. Sulepis si tak nenašel čas na průvody a veřejné akce, jež dodávaly prostým lidem pocit, že svého vládce znají. Qinnitan mohla jen pokrčit rameny a zavrtět hlavou. Nedokázala o autarchovi přemýšlet takovým způsobem. Hlava ji bolela jen z toho, že to zkusila. Bylo to, jako by se červ snažil určit, jestli hora má tu správnou barvu. Ale nezlobila se: věděla, že přítelkyně má strach, a kdo by neměl? Čekalo je setkání s živoucím bohem, bytostí, která nad nimi stála stejně vysoko jako hvězdy, s někým, kdo by musel vynaložit ještě míň úsilí, kdyby jim všem chtěl vzít život, než Qinnitan, kdyby chtěla zabít mouchu.
Na krátký okamžik - vždycky až moc krátký - akolytky vyšly z úzké chodby do galerie s vysokými okny, která spojovala obytné prostory s chrámovým komplexem. Bylo to nanejvýš dvanáct až patnáct kroků podle toho, jak rychle pochodovala dívka, která je vedla, ale pro Qinnitan to byla jediná příležitost, kdy mohla dole uvidět nádherné město Velký Xis, město, v němž kdysi sice nemohla běhat, kam se jí zlíbilo, ale žila aspoň na úrovni ulice, mezi lidmi, kteří

mluvili normálním hlasem. V Úlu prakticky nikdo nemluvil hlasitěji než šeptem - byť někdy mohl být šepot stejně rušivý jako křik.
"Myslíš, že promluví? Jaký myslíš, že bude mít hlas?"
"Tiše, Duny!"
Qinnitan měla každý den jen několik chvil na to, aby se těšila ze světa mimo chrám, i když jej viděla jen z dálky. Velice se jí po něm stýskalo. Když přecházely galerii s okny, jako vždycky otevřela oči dokořán a snažila se nasát všechno, co mohla vstřebat: modrou oblohu, kouřem milionu ohňů odbarvenou skoro do šeda, perlově bílé střechy táhnoucí se do dálky, kam až se nedalo dohlédnout, jako nekonečná pláž pokrytá čtvercovými kamínky, tu a tam narušená věžemi nejslavnějších rodin vystrčenými do vzduchu. Věže vypadaly díky barevným pruhům a zlatým ornamentům jako rukávy nějakých nádherných oděvů, jako by každá věž byla lidská pěst zvednutá k nebesům. Ale bohatí obyvatelé z věžových rodin samozřejmě proti nebi nic neměli; místo aby byly zaťaté v pěst, věžové ruce měly být spíš doširoka roztažené pro případ, že by se bohové rozhodli přihodit další jmění lidem, kteří se v něm beztak už topili.
Qinnitan často přemýšlela, co by se stalo, kdyby její rodina patřila k vládnoucí elitě a ne ke kupcům ze středních vrstev, kdyby její otec byl majitel pozemků a ne obyčejný funkcionář ve správě jednoho z Nushashových větších chrámů. Předpokládala, že to mohlo být horší - mohl být sluhou některého jiného boha, rychle ztrácejícího moc na úkor mocného boha ohně. "Jsme šťastní, že se to podařilo," řekli jí rodiče, když byla přijata jako akolytka sester Úlu, byť ona sama se modlila - bylo to kacířství, ale co - aby se to nestalo. "Mnohem bohatší rodiny, než je naše, by za takovou poctu ronily krev. Budeš sloužit v autarchově chrámu!"
Samozřejmě se ukázalo, že chrám je komplex propojených budov, který se zdál být jen o málo menší než samotný Velký Xis, a Qinnitan byla jednou z tolika set nových Úlových sester, že i kněžka, která měla na starosti její ubikace, sotva mohla znát víc než pár jmen.
"Nevím, co udělám, jestli se na mě podívá. Jestli omdlím, nechá mě popravit?"
"Prosím tě, Duny. Ne, jsem si jistá, že každou chvíli někdo omdlí. Je to koneckonců bůh."
"Říkáš to tak zvláštně, Qin. Nejsi nemocná?"
S kratičkým výhledem na svobodu byl konce; jak vyšly z galerie do další chodby, mocné město zmizelo. Jedna teta Qinnitan řekla, že Xis je tak velký, že by pták mohl prožít celý život, než přeletí z jedné strany města na druhou. Cestou by si sedal, aby se vyspal, najedl se a možná i založil rodinu. Qinnitan si nebyla jistá, jestli je to pravda - otec se té představě vysmíval - ale určitě byla pravda, že svět venku je mnohem větší než stísněné chrámové prostory, tolikrát rozměrnější než pochod každé ráno z ubikací do chrámu a večer zase zpátky, že toužila být ptákem a vznést se nad město, které nemělo konec.
Dokonce i nedočkavá, upovídaná Duny nakonec zmlkla, když vešly do velkého hypostylu. Velikost kamenných sloupů, tvarovaných jako cedry, které stoupaly tucetkrát výš, než byly dívky vysoké, nebo ještě víckrát, než mizely v inkoustových stínech pod stropem, je všechny každý den naplňovala bázní. Když Qinnitan přišla do chrámu poprvé, připadalo jí zvláštní, že by Nushash měl žít v takovém temném místě, ale po čase zjistila, jak je to správné. Oheň nebyl nikdy jasnější, než když vykvetl ze tmy, nikdy důležitější, než když to bylo jediné světlo v prostoru bez slunce.
Na konci velké síně se už teď otvíraly Nushashovy oči, jak nejstarší kněz chrámu zapaloval velké lucerny. Pohyboval se tak pomalu, že to vypadalo, jako by se člověk snad nemohl pohybovat pomaleji a přitom být naživu; natahoval svou dlouhou zápalnou tyč plouživým tempem brouka, který si myslí, že by ho mohl pozorovat hladový pták. Kněz byl jedním z mála mužů, které Qinnitan a ostatní akolytky při výkonu svých každodenních povinností spatřily. Přestože byl privilegovaný - a proto nejen jeho věk zaručoval, že nebude pro početnou kongregaci panen představovat hrozbu - Qinnitan se domnívala, že ho Úlové sestry určitě vybraly proto, že byl dost starý, aby měly jistotu. Určitě ho nevybraly pro jeho zručnost a pohotovost. Usoudila, že se své práci, pomalé k zešílení, určitě věnuje dnes ráno už hodiny: hořela už více než polovina luceren. Jejich třepetavý svit ukazoval linie posvátného textu, které se vinuly na stěně za nimi. Zlatá písmena Ódy na boha ohně se rudě leskla odraženými plameny:

Z tebe, Slavný, všechno povstává,
mocný Nushashu,
jasnooký, základe nebeské výhně.
I my z tebe povstáváme a jako dým žijeme jen krátce ve vzduchu, vzdalujeme se od tvého tepla,
ale navždy přežíváme v hloubi plamene,
který je tvým nesmrtelným srdcem…

Za mohutným a bohatě zdobeným klenutým průchodem se nacházelo bludiště a vnitřní svatyně samotného Nushasha, nejvyššího boha světa, pána ohně, jehož vozem bylo slunce - vozem ještě větším, než byl autarchův pozemský palác, chvástal se otec Qinnitan, s koly vyššími než nejvyšší věž. (Její otec Cheshret byl na svého chlebodárce velice hrdý.) Mocný Nushash každý den přejížděl oblohu na svém velkém voze a pak, navzdory všem léčkám, které mu nastražoval Argal Temný, navzdory netvorům, kteří se mu tlačili do cesty, ujížděl dál nocí za černými horami, aby mohl každé ráno přivézt na oblohu světlo ohně a tak umožnit zemi a všem, kteří ji obývali, žít.
Někde za průchodem se mračila velká zlatá socha samotného Nushasha. Byly tam nekonečné chodby a síně jeho velkého chrámu, kaple, ubytovny kněží a skladiště, v nichž bylo tolik obětí, že značná část jeho armády duchovních neměla na práci nic jiného, než je přijímat a katalogizovat. Za tím obloukem se nacházelo sídlo moci boha ohně na zemi a tvořilo - spolu s autarchovým palácem - osu celého roztočeného světa. Ale dívky jako Qinnitan ani jiné ženy, dokonce ani autarchova první manželka nebo jeho ctěná matka, samozřejmě neměly vstup do té části paláce povolen.
Procesí akolytek zabočilo doleva do menší uličky a s tichým cupitáním spěšně zamířilo k chrámu Úlu posvátných včel

boha ohně, jak znělo jeho celé jméno. Kdyby nejmladší Úlové sestry nečekaly na tento den týdny, v tuto chvíli by si poprvé uvědomily, že dnešek nebude jako ostatní dny: čekala na ně sama nejvyšší kněžka a vrchní akolytka. Přestože velekněžka Rugan nebyla tolik uctívaná jako orákulum Mudry, byla paní Úlového chrámu a tedy jedna z nejmocnějších žen v Xisu. Na to, čím byla, to byla pozoruhodně obyčejná a dokonce dobrosrdečná žena, i když s pošetilým chováním neměla sebemenší strpení.
Velekněžka Rugan tleskla a všechny dívky, shromážděné v půlkruhu kolem ní, zmlkly. "Všechny víte, jaký je dnes den," oslovila je hlubokým hlasem, "a kdo přijde." Sáhla si na své obřadní roucho a kápi, jako by se chtěla přesvědčit, že si je nezapomněla navléknout. "Nemusím vám říkat, že chrám musí být bez poskvrnky."
Qinnitan potlačila zaúpění. Uklízely celý týden - jak by mohly chrám ještě lépe vyčistit?
Rugan se tvářila náležitě přísně. "Budete pracovat a při tom děkovat. Za tuto poctu budete chválit Nushasha a našeho velkého autarchu. Budete přemýšlet o nesmírném významu, jaký má tato návštěva pro život vás všech. A co je nejdůležitější, při práci si budete brát vzor z posvátných včel a jejich neúnavné, trpělivé dřiny."

"Jsou tak krásné," prohlásila vrchní akolytka.
Qinnitan na okamžik přerušila práci a zadívala se na obrovské úly za oblaky síťoviny ze zakouřeného hedvábí, obrovské válce z pálené hlíny zdobené měděnými a zlatými pásky a v zimě zahřívané hrnci s vařící vodou, které se kladly pod masivní obřadní stupínky - a byla to jedna z nejnepříjemnějších prací, jaké akolytky dělaly. Qinnitan měla na rukách a zápěstích nemálo popálenin, jak se opařila rozlitou vodou. Včely boha ohně žily v příbytcích, jež byly přepychovější než domy nejvyšších a nejšťastnějších lidí. Jako kdyby to věděly, včely tiše, spokojeně zpívaly, bzukotem dost hlubokým, aby z něho šimralo v uších a ježily se chloupky na šíji. "To jsou, paní Chrysso," přitakala Qinnitan a myslela to upřímně. To možná měla na celém Úlovém chrámu nejraději - úly jako takové, včely, pilné a klidné.
"To opravdu jsou."
"Je to pro nás krásný den." Vrchní akolytka byla také ještě mladá žena. Měla hubený obličej, ale byla hezká, když se člověk naučil nevšímat si jizvy, která se jí táhla od oka na tvář. Díky té jizvě byla na ubikaci akolytek terčem mnoha hihňavých spekulací. Qinnitan nikdy nesebrala kuráž, aby se jí zeptala, jak k ní přišla. "Úžasně krásný den. Ale ty, dítě, z nějakého důvodu nevypadáš úplně šťastně."
Qinnitan se nadechla, náhle ohromená a polekaná, že se jí zvláštní nálada na tváři tak jasně zračí. "Ach, to ne, paní. Jsem nejšťastnější dívka na světě, že jsem tady, že jsem Úlová sestra."
Vrchní akolytka se netvářila, že by jí beze zbytku věřila, ale souhlasně přikývla. "Je to pravda. Dívek, které by tady rády zaujaly tvé místo, je pravděpodobně víc než zrnek písku na pláži, a měla jsi ještě větší štěstí, protože jsi zaujala samotnou Její eminenci Rugan. Jinak by dívka tvého… jinak bys možná nebyla vybrána z tolika jiných vhodných kandidátek." Chryssa zvedla ruku a poplácala Qinnitan po paži. "Zasloužil se o to tvůj obratný jazyk, ale ještě se musíš naučit, kdy ho nepoužívat. Myslím, že Její eminence doufá, že bys ty sama mohla být jednou vrchní akolytkou, což by byla ještě větší pocta." Lehkým pokyvováním hlavou vyjádřila uznání k vlastní dřině a štěstí. "Ale je to vysoké a osamělé postavení. Někdy může být těžké vzdát se rodiny a přátel. Vím, jaké to bylo pro mě, když jsem byla mladá."
Dřív, než Qinnitan mohla využít šanci a zeptat se ctěné a tajemné paní Chryssy na něco z jejího dětství před příchodem do chrámu, síť před úly maličko rozvlnil nenadálý průvan, přestože tíha stovek včel, jež na ní visely, jí bránila v příliš prudkém pohybu. Lehký vítr velkou síní něco pronesl - šepot nenadálého strachu a rozrušení, který přiměl vrchní akolytku i její mladou svěřenkyni narovnat se a otočit se ke dveřím, v nichž se náhle objevila velekněžka, s pažemi zvednutými a dlaněmi ve vzduchu rozevřenými jako květy.
"Budiž pochválen nejvyšší," hlesla Chryssa. "Už je tady!"
Qinnitan padla na kolena vedle vrchní akolytky. Šelest kroků nabral na hlasitosti, teď svištěl a duněl po podlaze z leštěného kamene, jak dovnitř začali jeden po druhém pochodovat vojáci. Každý měl na opasku velký zahnutý meč a na rameni nesl dlouhou trubici s rozšířeným ústím, zhotovenou ze zářivě vyleštěné tvarované oceli - určitě to byli autarchovi Leopardi, nikdo jiný černozlaté brnění nosit nesměl. Bylo to úžasné: netušila, že tady, ve velké sloupové síni Úlu, někdy spatří muže, natož aby jich byla stovka a měli muškety. Za touto vzácností kráčelo několik desítek Nushashových kněží v hábitech a ještě větší oddíl vojáků, tentokrát vybavených běžnějšími, ale i tak děsivými zbraněmi, dlouhými kopími a meči. Konečně šoupání nohou utichlo. Qinnitan vykoukla zpoza paní Chryssy, z jejíž tváře vyzařovalo vzrušení a něco ještě silnějšího - radost.
Ve dveřích se objevila obrovská nosítka ze zlatě natřeného dřeva, s těžkými závěsy, na nichž byl vyšit sokol s rozepjatými křídly, znak královského rodu. Svalnatí vojáci, kteří nosítka drželi, je položili těsně vedle dveří a jeden z nich přiskočil, aby odhrnul závěsy. Přestože žádná žena v chrámu ani nehlesla, Qinnitan měla dojem, že je cítí, ty desítky žen, jak se všechny nadechují zároveň. Ze stínů v hloubi nosítek se vynořila tvář, vykreslená světlem luceren.
Qinnitan polkla, třebaže jí to chvíli připadalo jako věc zhola nemožná. Autarcha byl netvor.
Ne, netvor ne, opravila se na druhý pohled. Mladík v nosítkách však byl shrbený a zkřivený, jakoby nesmírným stářím, a hlavu měl v poměru k vytáhlému tělu příliš velkou. Zamrkal a zamyšleně se rozhlédl; podíval se z jedné strany na druhou jako ospalý člověk, který si uvědomil, že otevřel nesprávné dveře. Potom se znovu stáhl do tmy za závěsy svého útočiště.
Qinnitan se s otevřenými ústy dívala, jak všichni Leopardi zvedli zbraně z ramen, podrželi je ve výšce a pak s ohlušujícím třesknutím dupli a udeřili zbraněmi o podlahu - bum, bum! V první chvíli ji napadlo, že všechny ty muškety vystřelily. Několik úlových sester vyjeklo úlekem a hrůzou. Ještě než dozněla ozvěna, ve dveřích se objevil půltucet dalších mužů v černozlaté zbroji a pak za nimi vstoupila do chrámu postava skoro stejně zvláštní jako ta v nosítkách. Byla vysoká, půl hlavy nad nejmohutnější Leopardy, ale ne tak zrůdně, jak se to na první pohled zdálo; ten neobvyklý vzhled jí dodával dlouhý krk, úzký obličej a pavoukovité prsty, které se objevily, když zvedla ruku. Také obličej pod

vysokým, báňovitým temenem vypadal obyčejně, pouze byl protažený trochu víc, než se patří: dlouhá brada a zakřivený, kostnatý nos jako orlí zobák, zvláštní ve spojení s mládím toho člověka, hladká hnědá pokožka přiléhavě napjatá na lebce. Nosil malou, pečlivě zastřiženou černou bradku a když se rozhlédl po síni, jeho oči se zdály nepříjemně velké a jasné. Několik Nushashových kněží vystoupilo a začalo zpívat a houpat kadidelnicemi. Vzduch kolem mladých mužů se naplnil dýmem.
"Kdo to je?" zašeptala Qinnitan, krytá hlukem, který dělali kněží.
Chryssa byla viditelně šokovaná, že se odvážila zašeptat, i když to pod pláštíkem kněžských hlasů bylo víceméně bezpečné. "Autarcha, ty hloupá huso!"
Určitě dávalo víc smyslu, aby jejich vládcem byl ten vysoký - měl v sobě nepopiratelnou sílu. "Ale kdo potom… kdo je ten muž v nosítkách?"
"Samozřejmě že skotarcha - jeho dědic. A teď už buď zticha."
Qinnitan si připadala hloupá. Otec jí kdysi pověděl, že skotarcha, autarchův formální dědic, je nemocný, ale úplně na to zapomněla, a určitě by ji nikdy nenapadlo, že je takto viditelně postižený. Když uvážila, že život a vláda samotného autarchy podle staré xiské tradice závisely na zdraví a neustálé duševní pohodě skotarchy, Qinnitan se chtě nechtě musela podivit, že si autarcha zvolil takto křehké stéblo.
Hned si ale připomněla, že je to jedno. Tito lidé stáli tak vysoko nad ní jako hvězdy na nebi. Všechny skutky vznešeného rodu byly daleko mimo její dosah.
"Kde je paní chrámu?" Autarchův hlas byl vysoko položený, ale silný; zněl velkou síní jako stříbrný zvon.
Eminence Rugan předstoupila, s hlavou skloněnou. Její obvyklá rychlá chůze přešla skoro do plížení vyděšeného zvířete. To pomohlo Qinnitan lépe než vojáci, kněží nebo cokoli jiného pochopit, že se ocitla v přítomnosti jedinečné, hrůzu nahánějící síly: Qinnitan nikdy neviděla nikoho, před kým by se Rugan sklonila. "Tvoje sláva dopadá na nás všechny, pane Velkého stanu," pronesla Rugan lehce rozechvělým hlasem. "Úl tě vítá a včely se v tvé přítomnosti radují. Matka Mudry ti přichází nabídnout veškerou moudrost, kterou mohou Nushashovy svaté včely poskytnout. Prosí o tvou velkorysou shovívavost, Zlatý. Je moc stará na to, aby jí čekání tady ve vnějším chrámu, kde je průvan, nepůsobilo velké těžkosti."
Výraz, který se mihl po autarchově havraní tváři, vypadal jako samolibý úsměv. "Stará Mudry mi prokazuje příliš velkou čest. Nepřišel jsem se poradit s orákulem. Nic od včel nepožaduji."
Přestože sestry Úlu byly zastrašené přítomností stovky ozbrojených vojáků, mnohé se neubránily a zajíkly se překvapením - některé tyto zvuky měly dokonce podezřele blízko k nesouhlasu. Přijít do chrámu a neradit se s posvátnými včelami?
"Obávám… obávám se, že nerozumím, Zlatý." Viditelně zmatená eminence Rugan o krok couvla a pak poklekla. "Velekněžův posel oznámil, že chceš přijít do Úlu, protože něco hledáš…"
Autarcha se dokonce zasmál. Byla v tom zvláštní břitkost. Qinnitan z toho naskočila na rukou husí kůže. Záclona skotarchových nosítek sebou zacukala, jako by nemocný mladík vykukoval ven. "Ano," řekl autarcha. "Hledám. Pojď, Panhyssire, kde jsi?"
Zpoza leopardích gard se vyvalila objemná postava s dlouhou, úzkou bradkou podobnou šedému vodopádu - Panhyssir, Nushashův velekněz, vytušila Qinnitan, a tím pádem další z nejmocnějších lidí na celém xandském kontinentu. Tloušťkou a lhostejností k banálním lidským záležitostem se podobal trubcům v posvátných úlech. "Ano, Zlatý?"
"Řekl jsi, že tady najdu nevěstu, kterou hledám."
Panhyssir nebyl zdaleka tak nervózní jako kněžky Úlu; dohlížel již na výběr stovek nevěst pro autarchu, takže mu to možná připadalo trochu jako rutina. "Určitě je tady, Zlatý. Víme to."
"Je teď tady? Pak si ji najdu sám." Autarcha postoupil o několik kroků a přejel očima po řadách klečících, vyděšených úlových sester. Qinnitan netušila, co se děje, o nic víc než kterákoli z jejích družek, ale viděla, jak autarcha a jeho Leopardi postupují přes chrám směrem k nim, a tak sklopila tvář k podlaze a zkusila zůstat stejně nehybná jako dlažební kameny.
"To je ona," zazněl někde poblíž autarchův hlas.
"Ano, to je nevěsta, Zlatý," promluvil Panhyssir. "Pán Velkého stanu se nedá oklamat."
"Dobře. Večer mi ji přiveďte spolu s jejími rodiči."
Teprve když ji hrubé ruce strážných chytily za paže a postavily na nohy si Qinnitan uvědomila, že tato úžasná, neuvěřitelná věc nepotkala nikoho jiného než ji.

8
Úkryt

LOUKA A NEBE:

Rosa stoupá, déšť padá,
mezi nimi je mlha
mezi nimi leží všechno, co je

Věštby vržených kostí

Byla to nejdelší hodina jeho života. Mladá žena, kterou obdivoval víc než všechny ostatní, bez sebemenší naděje, že by

jeho cit někdy mohl být opětován, na něho právě plivla a obvinila ho z bratrovy vraždy, a on si nebyl jistý, zda se nemýlí. Čůrky krve prozrazovaly, kde mu rozryla tvář nehty. Rány hořely, pálily slzami a potem. Ale co bylo nejhorší ze všeho: jako stěny olověné rakve ho tížilo jeho selhání, selhání všech mužů, kteří odpřísáhli, že budou chránit královskou rodinu. Král Olin byl pryč už několik měsíců, vězněný v daleké zemi. Jeho syn a dědic teď byl mrtvý, rozsekaný ve vlastní ložnici uprostřed Jižní Marky.
Jestli svět opravdu končí, pomyslel si Ferras Vansen, kapitán královské stráže, pak raději ať ten konec přijde rychle. Ukončil by aspoň tuto nejstrašnější noc mého života.
Z pokojů pro hosty v Letní věži přispěchal otřesený hierarcha Sisel. Oči měl vytřeštěné, cosi si šeptal. Skláněl se nad zakrvavenou mrtvolou prince Kendricka a snažil se vybavit si slova pohřebního rituálu - již dávno nebyl obyčejným knězem. Mrtvého prince zvedli na postel a natáhli mu údy stažené předsmrtnou křečí. Ležel teď s očima zavřenýma a rukama u těla, jako by poklidně odpočíval. Tělo měl zakryté zlatě vyšívaným plátnem, takže bylo vidět jen nahá ramena a obličej, ale přehozem již začaly prosvítat šarlatové květy krve. Lékař Chaven, bledý a rozrušený tak, jak ho Vansen ještě neviděl, čekal, aby mohl zavražděného prince prohlédnout, než královské tělo odnesou Kerniosovy služebnice, aby je připravily na pohřeb.
Neschopna slova jako někdo, kdo přežil strašlivou bitvu, dvojčata od mrtvého bratra neodešla. Krev jim na nočních košilích již uschla - hlavně Briona jí byla tak potřísněná, že ten, kdo by nyní přišel a považoval ji za princova vraha, by si zasloužil odpuštění. Klečela na podlaze u lůžka, s hlavou položenou na Kendrickovu paži, a plakala. Princi to musí být nepříjemné, pomyslel si roztržitě Vansen a pak si uvědomil, jakoby ve snu, že prince už teď žádný tělesný nepokoj netrápí.
Lord konetábl Avin Brone, mohutný muž vybavený hlubokým hlasem, který měl k eddonskému rodu nejblíž, jak může mít ten, kdo nesdílí jeho krev, byl pravděpodobně jediný, koho mohlo napadnout pokusit se princeznu od mrtvého bratra odvést. "Je třeba provést jisté úkony, má paní," zamumlal. "Nehodí se, aby tady ležel a nebylo o něho postaráno. Pojďte a nechte lékaře a služebnice smrti dělat svou práci."
"Já od něho neodejdu." Nechtěla se na Broneho ani podívat.
"Přesvědčte ji," zabručel lord konetábl na princeznina bledého sourozence. Barrick vypadal o polovinu mladší, než ve skutečnosti byl, jako vystrašené dítě s vlasy ještě rozcuchanými z postele. "Pomozte mi, Výsosti," požádal ho vlídněji Brone. "Nikdy nezjistíme, co se tu stalo, nikdy neodhalíme krutou ruku, jež vraždu spáchala, když nejsme schopni… když musíme pracovat před očima truchlící rodiny."
"Tmavý muž…" Briona zvedla hlavu, oči se jí najednou horečnatě rozsvítily. "Mou služku probudil sen o tmavém muži. Kde je ten padouch Dawet? Udělal to on? To on zabil mého… mého…?" Rty se jí zkřivily, ztratily tvar, začala znovu vzlykat. Byl to rezavý, srdcervoucí zvuk. Znovu přitiskla hlavu na Kendrickův bok.
"Má paní, musíte odejít," naléhal Brone. Nervózní, zdrcený, tahal se za vousy. "Slibuji vám, že dostanete příležitost, abyste se s princem náležitě rozloučila."
"Není princ - je to můj bratr!"
"Byl obojí, Výsosti."
"Je čas vstát, Briono," nesměle ji vyzval Barrick, jako by vyslovil lež a ani nečekal, že jí někdo uvěří.
Avin Brone pohledem vyhledal pomoc u velitele stráže. Vansen přistoupil k lůžku. Příčilo se mu udělat, co mu velela povinnost. Brone už držel jednu dívčinu paži svýma silnýma rukama. Vansen ji uchopil za druhou, ale Briona se vzepřela a zpražila ho tak nenávistným pohledem, že ji nechal, aby se mu vyškubla.
"Princezno!" sykl Brone. "Váš bratr je mrtvý, a to už nemůžete změnit. Rozhlédněte se kolem sebe. Podívejte se!"
"Nechte mě na pokoji."
"Proklatá noci! Ne, dávejte pozor na dveře!"
Před komnatou prince regenta se na chodbách mlčky vznášel tucet bledých tváří, fantomů světla luceren. Tísnili se tam obyvatelé hradu a nevěřícně, s hrůzou přihlíželi.
"Vy a váš bratr jste teď hlavou rodu Eddonů," řekl jí rezavým šepotem Brone. "Lidé vás musejí vidět silné. Váš zármutek by měl počkat, až se ocitnete v soukromí. Nedokážete se postavit událostem čelem a být před svými lidmi silní?"
V první chvíli se zdálo pravděpodobné, že na něho Briona spíš plivne než promluví, ale po dlouhé odmlce zavrtěla hlavou a pak si otřela tváře a oči hřbetem ruky.
"Máte pravdu, lorde konetáble," přikývla. "Ale neodpustím vám to."
"Nejsem na svém místě proto, abych byl milován nebo aby mi bylo odpouštěno, paní. Ano, máte smutek, ale pořád ještě jste princezna. Pokračujme v tom, co tady musíme udělat." Nabídl jí rámě.
"Ne, díky," odmítla. "Barricku?"
Nejistým krokem k ní přistoupil. "Můžeme…?"
"Půjdeme do kaple." Briona Eddonská teď měla na tváři masku, tvrdou a bledou jako vypálená bílá hlína. "Budeme se tam modlit za Kendricka. Zapálíme svíčky. A jestli se lordu konetáblovi a tomuto údajnému veliteli stráže podaří najít toho, kdo jim našeho bratra zabil přímo před nosem, budeme připraveni vynést nad ním zasloužený rozsudek."
Vzala bratra za ruku, obešla Ferrase Vansena, aniž se na něho podívala, jako by byl kráva nebo ovce, něco příliš tupého, než aby to samo od sebe ustoupilo z cesty. Když ho míjela, všiml si, že jí do očí znovu stoupají slzy, hlavu však držela zpříma. Služebnictvo a další lidé v chodbě se stáhli ke stěnám, aby ji nechali projít. Někteří se ustrašeně vyptávali, ale Briona s Barrickem mezi nimi prošli, jako by to byly jenom stromy a jejich hlasy nebyly víc než šelest větru.
"Půjdete s nimi, Eminence?" zeptal se Avin Brone hierarchy Sisela, když se dvojčata ocitla z doslechu. "Potřebujeme je dostat odsud, abychom mohli pracovat, ale v srdci mám úzkost o ně a o království. Mohl byste jít za nimi a vést je při

modlitbách, pomoci jim najít sílu?"
Sisel přikývl a vykročil za princem a princeznou. Ať Vansen chtěl nebo nechtěl, ohromilo ho, jak se jeho pán hierarchy - sluhy bohů, který se zodpovídal pouze samotnému trigonarchovi v dalekém Syanu - zbavil, jako by to byl nějaký nízký čeledín.
Když všichni odešli, Brone se zamračil a odplivl si. Vansena takový projev neúcty v princově smrtelné komnatě šokoval, ale vypadalo to, že lord konetábl je myšlenkami jinde. "Je dobře, že Havraní brána je na noc zavřená," zabručel. "Ale zítra se zpráva o tom, co se stalo, rozlétne městem od domu k domu jako požár a roznese se do všech okolních zemí, ať se nám to líbí nebo ne. Nemůžeme se vyhýbat otázkám ani zavřít pravdu do trezoru. Mladý princ a princezna se budou muset brzy ukázat, nebo lidé propadnou velkému strachu."
V království zeje díra, uvědomil si Ferras Vansen. Strašlivá díra. Možná nastal čas, aby se do věci vložil silný muž a zaplnil ji. Co když se Avin Brone za takového člověka považuje?
Rozhodně na to vypadal. Lord konetábl byl stejně vysoký jako Vansen, který určitě nebyl malý, ale Brone byl skoro dvakrát silnější, měl obrovské husté vousy a ramena stejně široká jako své velké břicho. V černém plášti - Ferras ho podezíral, že si ho jednoduše přehodil přes noční róbu a bosý skočil do bot - starší muž vypadal jako skála, na které by mohla ztroskotat loď… nebo by se na ní dal postavit velký dům. A v království se našli i jiní, kteří se mohli také považovat za dost významné na to, aby nosili korunu.
Zatímco se Chaven zabýval princovým tělem, Avin Brone odstoupil a zastavil se nad dvěma zavražděnými strážci. "Tenhle je Gwatkin, že? Toho druhého neznám."
"Caddick - je nový." Ferras se zamračil. Bylo to jen několik dní, co se muži Caddickovi Longlegsovi vysmívali, že ještě nikdy nepolíbil děvče. Zato se už seznámil se smrtkou. "Bylo by tady o dva muže víc, ale řekl jsem si, že raději nechám hlídat tu část hradu, kde jsou ubytováni cizinci." Polkl hořkost, která mu stoupala do krku. "Měl jsem poslat o dva víc, aby hlídali prince…"
"A mluvil jste už s těmi strážemi? Při bozích, člověče, co když jsou všechny mrtvé a ti cizinci teď běhají po hradě s krvavými meči?"
"Posel, kterého jsem tam vypravil, už dávno odešel a vrátil se. Vede je jeden z mých nejlepších mužů - Dyer, znáte ho - a přísahá, že hierosolský vyslanec ani nikdo z jeho družiny neopustil přidělený pokoj."
"Hm." Brone špičkou boty šťouchl do těla jednoho strážného. "Podříznutý. Na šermování to vypadá trochu moc čistě. Ale jak mohl oddíl mužů přepadnout a zavraždit prince, aniž si toho někdo všiml? A jak mohlo tak hrůznou práci vykonat něco menšího než oddíl mužů?"
"Nevím, jak by se mohlo stát, že by to byl oddíl a prošel bez povšimnutí, pane. Chodby nebyly prázdné." Ferras pohlédl na Gwatkinův vytřeštěný obličej. Brada mu visela, jako by ho smrt především překvapila. "Ale je pravda, že služebnictvo předtím večer něco zaslechlo - hádku, křik, ale tlumený. Slovům nerozuměli a nepoznali, komu hlasy patří, ale všichni se shodli, že to opravdu znělo, jako když muži bojují o život."
"Kde jsou princovi komorníci? Kde jsou jeho pážata?"
"Pryč." Ferras při Broneho výslechu přes nejlepší vůli trochu trpěl. Copak si lord konetábl myslí, že když je otec velitele Vansena rolník, jeho syn je úplný hlupák? Že ho nenapadlo, aby si tyto věci sám prověřil? "Princ je poslal pryč. Mysleli si, že chtěl být sám, buď proto, aby přemýšlel, nebo proto, aby soukromě s někým probral osud své sestry."
"S někým?"
"Nevědí, pane. Když je posílal pryč, byl sám. Nakonec se uložili v kuchyni s číšníky. Právě jedno páže, které se vrátilo pro nějakou náboženskou cetku, našlo umírajícího prince a spustilo poplach."
"Promluvím si s ním." Brone opatrně podřepl vedle zavražděných strážců. Zatahal nejbližšího muže za kabátec. "Má krunýř."
"Většina krve, kterou má na sobě, pochází z prořízntého hrdla. To ho zabilo."
"I toho druhého?"
"Měl podříznuté hrdlo a krvácel, ale to ho nezabilo, pane. Podívejte se mu do obličeje."
Brone se přivřenýma očima podíval na druhé tělo. "Co se mu stalo s okem?"
"Prošlo jím něco ostrého, pane. A podle toho, co vidím, proniklo to hluboko do lebky."
Avin Brone překvapeně zahvízdal a vztyčil se jako medvěd, který na jaře vyvrávorá ze své jeskyně. "Když nemůžeme najít oddíl atentátníků, znamená to, že máme jen jednoho zabijáka? Náš vrah musí být skvělý bojovník, když zabil dva muže v krunýři. A ani Kendrick není špatný šermíř." Brone, sám překvapený tím, co řekl, udělal znamení na ochranu před zlem. "Nebyl. Měl šanci dostat se ke svému meči?"
"Kromě zbraní stráží jsme zatím žádné nenašli." Na okamžik se zamyslel. "Třeba se to stalo tak, že prince napadli jako prvního. Třeba stráže někam poslal, stejně jako ostatní služebnictvo. A když se vrátily, zjistily, že vrah již udeřil."
Brone se otočil k Chavenovi, který stáhl zlaté plátno a ohledával tělo. Ferrasovi blesklo hlavou, že princ regent již vypadá jako socha na hrobce, studená a bílá jako mramor.
"Tušíš, co ho zabilo?" zeptal se lord konetábl.
Královský lékař zvedl hlavu. V oválné tváři se mu zračilo znepokojení. "Ach, ovšem. Nebo bych spíš měl říct ne, můžu vám ukázat, proč zemřel. Pojďte se podívat."
Ferras a lord konetábl přistoupili k loži. Teď to byl Ferras, kdo se bezděčně znamením chránil před zlem - palec sevřený v pěsti, aby si ho bůh smrti Kernios nevšiml. Od dětství viděl mnoho desítek násilných smrtí, ale nepamatoval si, kdy to znamení dělal naposledy.
Bezkrevně sinalý, s plavými vlasy rozcuchanými, princ se znepokojivě podobal své mladší sestře. Ferrasovi bylo najednou nepříjemné, že má před očima jeho bezmocnou nahotu, přestože Kendricka často vídal, jak se po dlouhé, prašné štvanici koupe v řece. Ruce mrtvoly pokrývaly mělké řezné rány, v nichž již nebyla krev - rány, které si způsobil,

když se bránil. Krev byla setřená také na hrudi a na břiše, ale tato větší zranění, půltucet rovných sečných ran, po okrajích promodralých a v hloubi sytě, znepokojivě rudých, se nedala žádným způsobem přikrášlit.
"Meč to nebyl," prohlásil po chvíli lord konetábl. Dýchal trochu prudčeji, jako by ho ten pohled rozrušil víc, než na sobě dával znát. "Nůž?"
"Možná." Chaven se zamračil. "Možná zahnutý - vidíte, jak jsou rány na jednom konci širší…?"
"Zahnutý nůž?" Brone povytáhl husté obočí. Pohlédl na Ferrase, který ucítil, jak mu srdce zrychluje překvapením a strachem.
"Vím, kdo má takový nůž," poznamenal.
"Všichni to víme," dodal lord konetábl.
#
Barrick měl pocit, že má v hlavě prázdno. Šustění přikrývky, kterou měla Briona omotanou přes noční košili, pleskání nohou, šepot lidí na chodbě, to všechno se mu valilo kolem hlavy jako hukot oceánu v lastuře. Nechtělo se mu věřit, že to, co se přihodilo, je skutečnost.
"Princi Barricku," zavolal někdo - jedno z pážat. "Je opravdu mrtvý? Je náš pán Kendrick opravdu mrtvý?"
Barrick se neodvažoval promluvit. Jen díky pevně zaťatým zubům se nerozbrečel nebo neudělal ještě něco horšího.
Briona mávnutím zahnala přihlížející. Otočili se, aby místo od ní zkusili vyprosit nějaké informace od hierarchy Sisela, a zdrželi ho. Na konci chodby dvojčata zahnula k Erivorově kapli, ale pak, na další křižovatce, Briona rychle zamířila jinam.
"Ne, tudy," opravil ji apaticky Barrick. Ubohá sestra se ztratila ve vlastním domě.
Zavrtěla hlavou a ubírala se chodbou dál. Pak znovu zahnula.
"Kam jdeme?"
"Do kaple ne." Brionin hlas zněl zvláštně bezstarostně, jako by se nestalo nic neobvyklého, ale když se k Barrickovi otočila, měla v očích sežehlou prázdnotu. Ten pohled byl tak neobvyklý, že mu nahnal strach. "Tam by nás našli."
"Co? Jak to myslíš?"
Sestra ho vzala za ruku a začala ho táhnout další chodbou. Pochopil, až když došli ke dveřím staré spíže. "Tady jsme nebyli… léta."
Z police hned za dveřmi vytáhla krátký zbytek svíčky, pak se otočila a zapálila ji od nástěnného svícnu. Když za sebou zavřeli dveře, světlo na policích vrhalo všechny ty stíny, které Barrick kdysi znal stejně dobře jako tvar kloubů svých prstů.
"Proč jsme nešli do chrámu?" zeptal se. Zpola se odpovědi bál. Nikdy sestru takto neviděl.
"Protože nás najdou. Gailon, hierarcha, všichni. A pak nás začnou nutit dělat věci, které nechceme." Tvář měla bledou, ale soustředěnou. "Copak to nechápeš?"
"Co mám chápat? Kendrick… Briono, zabili Kendricka! Někdo zabil Kendricka." Vrtěl hlavou, snažil se v tom nějak vyznat. "Ale kdo?"
Sestřiny oči se zaleskly slzami.
"To je jedno! Tedy není, ale ty to vážně nechápeš? Nechápeš, co se stane? Udělají tě princem regentem a mě pošlou do Hierosolu, abych se vdala za Ludise Drakavu. Teď je ještě jistější, že to udělají. Budou vyděšení - udělají cokoli, aby se otec vrátil."
"Nejsou jediní." Barrick Brioně nestačil. Uvažovala tak rychle, že to vypadalo, jako by skočila do prudké řeky a jeho nechala na břehu, uvízlého v bahně. Barrick v tuto chvíli vůbec nedokázal myslet. Jako by noční můry, které ho pronásledovaly ve spánku, vtrhly i do bdění a ovládly ho. Někdo musel dát všechno do pořádku. Ohromilo ho, když se uslyšel, jak to říká, ale v tu chvíli to byla pravda. "Já taky chci, aby se otec vrátil. Chci, aby tady byl."
Briona začala něco říkat, ale rty se jí chvěly. Sedla si na zaprášenou podlahu spíže a ovinula si rukama kolena.
"Chudák… K Kendrick!" Přemohla slzy. "Byl tak studený, Barricku. Ještě předtím… než přišel konec. Třásl se."
Popotáhla nosem a složila obličej do dlaní.
Barrick zvedl oči ke stropu spíže, který se v mihotavém světle svíčky vlnil jako voda. Přál si, aby byli s Brionou na řece někam odpluli. "Když jsme byli malí, schovávali jsme se tady před ním, vzpomínáš? Vždycky se hrozně rozzuřil, když nás nemohl najít. A tolikrát jsme ho dostali!"
"Teta Merolanna mu to prozradila, ale on to vždycky zapomněl." Se zoufalým úsměvem zvedla hlavu. "Běhal po chodbách. 'Barricku! Briono! Já to řeknu otci!' Byl tak vzteklý!"
Nadlouho se odmlčeli. Čekali na ozvěnu, která nepřišla.
"Co tedy budeme dělat? Nechci být proklínaný princ regent." Barrick se zamyslel. "Můžeme utéct. Když tu nebudeme, nemohou mě udělat princem regentem a tebe nebudou moci dát Ludisovi."
"Jenže kdo bude vládnout Jižnímu Pomezí?" zeptala se Briona.
"Ať to dělá Alvin Brone. Nebo ten ješita Gailon. Bohové vědí, že o to stojí."
"To je další důvod, aby to nedělal. Sestra Utta říká, že lidé, kteří chtějí moc, jsou první, komu by se neměla svěřovat."
"Jenže jsou jediní, kteří o ni stojí." Přitulil se k ní. "Já nechci být princ regent. A proč bys to vlastně nemohla být ty? Jsi starší."
I na samotném dně zoufalství se musela usmát. "Jsi podlý netvor, Barricku. To je poprvé, co jsi to přiznal. A stejně to byla jen chvilka."
Barrick sklonil hlavu. Neměl úsměv, kterým by jí mohl oplatit. Jedovatá únava se mu valila údy, srdcem a hlavou jako šedivý dým, obestírala mu myšlenky. "Chci zemřít, doopravdy. Odejít s Kendrickem. Je to mnohem jednodušší než utéct."
"Ani se neodvažuj to vyslovit!" Briona ho popadla za ruku a předklonila se, až byly jejich tváře vzdálené jen na šířku

dlaně. "Ani se neopovaž uvažovat o tom, že bys mě nechal samotnou."
V prvním okamžiku jí to málem řekl - a vyzradil tajemství, které tak dlouho skrýval, po všechny ty noci plné strachu a trápení. Ale mnohaletý zvyk se ani teď nedal snadno přemoci. "To ty mě opustíš," řekl místo toho vyčítavě.
Uprostřed dlouhého, temného ticha, jež následovalo, někdo zlehka zaťukal na dveře spíže. Dvojčata se na sebe polekaně podívala, oči ve svitu svíčky vytřeštěné. Dveře se skřípavě otevřely.
Vešla jejich prateta, vévodkyně Merolanna. "Věděla jsem, že budete tady. Vy dva. Kde jinde byste byli."
"Oni tě za námi poslali," obvinila ji Briona.
"Poslali - to se ví, že poslali. Celým hradem obchází hrůza, všichni vás hledají. Jak jste se mohli zachovat jako nevychované děti?" Merolanna se však nezlobila tak, jak by se podle hlasu mohlo zdát. Dokonce připomínala spíš dalšího náměsíčníka. Její bledý široký obličej vypadal bez líčidla jako něco vytaženého z doupěte na denní světlo.
"Copak nevíte, že nejhorší, co můžete udělat, je takto zmizet, když… když…"
Briona se hlasitě zajíkla. Přilezla po čtyřech k Merolanně a zabořila obličej do nabírané noční košile staré dámy. "Ach, teto Lanno, oni ho za za zabili! Je… je mrtvý!"
Merolanna ji pohladila po zádech, přestože měla co dělat, aby udržela rovnováhu, když se jí do nohou opírala dívčina tíha. "Já vím, maličká… Ano, náš ubohý, hodný Kendrick…"
A pak ta strašlivá skutečnost znovu vyšplhala Barrickovi po páteři až do hlavy, jako něco přízračného, co zadusilo všechno světlo a rozum, něco, čemu se nedalo odolat. Také se utekl k Merolanně, ovinul jí ruce kolem pasu a znovu ji tak připravil o rovnováhu. Nezbylo jí nic jiného než zašmátrat po regálech a nechat se stáhnout na podlahu spíže do jedné velké, šustivé, zmačkané hromady látky. Držela je oba s hlavami u sebe na klíně. Vlasy obou sourozenců se mísily jako vody dvou řek, rudé a zlaté. Brečeli jako malé děti.
Také Merolanna se znovu rozplakala. "Ach, vy moje ubohá káčátka." Neviděla nic, jak jí slzy stékaly po vrásčitých tvářích. "Ach, vy moje ubohá kuřátka. Já vás mám ráda…"
#
Než se vrátili k Avinu Bronemu a ostatním, Briona si osušila oči a dokonce nechala Merolannu, aby dala jejímu účesu nějaký řád, ale ani tak se nezbavila pocitu, že je vězeň, kterého táhnou z cely, aby vyslechl rozsudek.
Na hierarchovi Siselovi (který podle toho, co jim řekla Merolanna, prošel půlku hradu, jak je hledal) sice bylo pod náležitě vážným a smutným výrazem vidět, že se zlobí, ale lord Brone Barrickovi a Brioně jejich svévolnost nevyčetl.
"Čekali jsme na vás," řekl, když dvojčata přišla. Držela se Merolanny, jako by u ní mohla najít nějakou ochranu. "Čekají nás dnes v noci ještě nepříjemné záležitosti a vy jste teď hlava eddonského rodu."
"Kdo z nás?" zeptal se Barrick trochu popudlivě. "Nemůžete mít dvě hlavy."
"Kterýkoli z vás," odvětil Brone, na okamžik překvapený, jako by o této hádance vůbec nepřemýšlel. "Oba. Ale musíte chápat to, co my, že je činěno zadost spravedlnosti."
"O čem to mluvíte?" zeptala se Briona. Za lordem konetáblem stál Vansen, velitel stráží. Na obličeji měl krvavé škrábance a ona se na okamžik zastyděla, když pomyslela na to, jak ho napadla. Jenže on žije a můj bratr je zavražděný, blesklo jí hlavou a pocit viny se rozplynul. Nepodíval se jí do očí, takže pro ni bylo snazší si ho nevšímat.
"Mluvím o noži, který způsobil rány vašemu bratrovi a jeho strážím, princezno." Brone se otočil za klapavým zvukem. Do chodby vešel oddíl stráží, zastavil se a čekal. "Řekněte jim to, kapitáne Vansene."
Ten muž jí ani teď nedokázal pohlédnout do obličeje. "Byl zahnutý," pronesl tiše. "Lékař Chaven to poznal, když si prohlédl ty… ty rány. Byla to zahnutá dýka."
Brone čekal, že řekne víc, pak netrpělivě zavrčel a otočil se k dvojčatům. "Tuanská dýka, Výsosti."
Brioně chvíli trvalo, než pochopila, co říká. Potom si prudce vybavila škodolibou, hezkou tvář Ludisova vyslance. "Ten Dawat…!" Postará se o to, aby ho stáhli z kůže. Upálili zaživa.
"Ne," zavrtěl hlavou Brone. "Po celou noc neopustil své pokoje. Ani nikdo z jeho doprovodu. Naše stráže je hlídaly."
"Pak ale… pak co?" zeptala se Briona, ale v dalším okamžiku začala chápat.
"Shaso?" Barrickův hlas byl zvláštní, stísněný, plný strachu a zároveň jakéhosi podivného veselí. "Chcete říct, že našeho bratra zabil Shaso?"
"Nevíme to jistě," krčil rameny lord konetábl. "Musíme jít za ním a podrobit ho výslechu. Potíž je v tom, že byl povýšen na peera Jižního Pomezí, je to vážený přítel vašeho otce. Potřebujeme, abyste vy dva byli u toho."
Když s nimi lord Brone vykročil chodbou k zbrojnici, zařadil se za ně oddíl strážných. Tvářili se přísně, oči měli schované ve stínu přileb. Hierarcha a Merolanna je nedoprovodili. Místo toho zamířili do rodinné kaple, aby se modlili.
Co se to děje? podivila se Briona. Copak se všechno na světě rázem obrátilo vzhůru nohama? Shaso? Nemohla to být pravda - starému muži někdo dýku určitě ukradl. A proč by to vůbec měla být Shasova dýka? Bylo pro ni těžké nedůvěřovat Chavenovi, ale určitě existovala jiná vysvětlení - na nábřežních tržištích byly jistě k dostání desítky tuanských zbraní. Když to ale pošeptala Barrickovi, jenom zavrtěl hlavou. Jako by se slzami vyplakal z veškerých bratrských citů, skoro se na ni ani nepodíval.
Milosrdná Zorio, stane se teď z něho další Kendrick? Pošle mě Ludisovi, protože je to pro celé království nejlepší? Do kůže se jí zabodly jehličky zvláštního chladu.
Tři strážní čekali ve zbrojnici přede dveřmi Shasova pokoje. "Neodešel," hlásil jeden z nich. Když mluvil, díval se do prázdna, viditelně zmatený, jestli se má obrátit přímo na lorda konetábla nebo na svého velitele Vansena. "Ale slyšeli jsme zvláštní zvuky. A dveře jsou zavřené na petlici."
"Vyrazte je," poručil Brone a pak se otočil k dvojčatům. "Výsosti, ustupte, prosím."
Stačil půltucet kopanců nohou v těžkých botách, aby se petlice na vnitřní straně ulomila. Dveře se rozlétly. Stráže vešly s napřaženými halapartnami, ale hned zase rychle vycouvaly. Ve dveřích se objevila temná postava. Vypadala jako nestvůrný duch přivolaný z podsvětí.

"No tak mě zabijte," zabručel Shaso, ale zaznělo to zvláštně. Brionu v první chvíli napadlo, že Shasa skutečně posedl démon, takový, který se nenaučil uchvácené tělo řádně používat, protože vrchní zbrojíř se ve dveřích kymácel, neschopný stát rovně. "Asi jsem… zrádce. Tak mě zabijte. Jestli to dokážete."
"On je opilý," řekl pomalu Barrick, jako by to bylo největší překvapení této noci.
"Chopte se ho!" zvolal Avin Brone. "Ale pozor - je nebezpečný."
Briona se nedokázala přesvědčit, aby tomu uvěřila. "Neubližujte mu! Živého! Musíte ho zajmout živého!"
Strážní začali postupovat. Halapartnami vytlačili snědého muže zpátky do jeho pokoje. Briona si všimla, že v místnosti vládne nepořádek: ložní prádlo roztrhané na cucky a poházené po podlaze, svatyně v koutě rozbitá na padrť. Zešílel, nebo je nemocný. "Neubližujte mu!" vykřikla znovu.
"Chcete některého z těchto gardistů odsoudit k smrti?" zabručel Avin Brone. "Ten staroch pořád patří k nejzuřivějším bojovníkům na světě!"
Briona zavrtěla hlavou. Mohla se s Barrickem pouze dívat, jak se stráže snaží Shasa přemoci. Barrick měl pravdu, ten člověk se motal, viditelně opilý nebo nějak postižený, ale i beze zbraně to byla nebezpečná kořist.
Shaso nezůstal neozbrojený dlouho. Vytrhl jednomu strážnému halapartnu, omráčil ho tupým koncem a pak udeřil do přilby druhého, který se pokusil využít toho, že se nekryje. Dva strážní už byli z boje vyřazení. Pokoj byl příliš malý, než aby se v něm halapartny daly pořádně použít. Shaso se opřel zády o stěnu a stál pevně. Hruď se mu dmula. Celé paže a část obličeje měl umazané od krve - od staré krve, zaschlé, že ji na jeho kůži skoro nebylo vidět.
"Kapitáne," promluvil Brone, "přiveďte mi lučištníky."
"Ne!" Briona se pokusila vrhnout do pokoje, ale lord konetábl ji chytil za ruku a udržel ji, přestože se vzpírala ze všech sil.
"Promiňte, paní," omlouval se přes stisknuté zuby. "Ale nechci dnes přijít o dalšího Eddona."
Náhle se kolem něho protáhl někdo jiný - Barrick. Ve stejnou chvíli, kdy Avin Brone zaklel, Brionin bratr se těsně za dveřmi zastavil.
"Shaso!" zvolal. "Odlož to!"
Stařec zvedl hlavu a zavrtěl jí. "To jsi ty, chlapče?"
"Co jsi to udělal?" Princi se chvěl hlas. "Ať tě proklejí bohové, co jsi to udělal?"
Shaso na chvíli tázavě naklonil hlavu a pak se trpce usmál. Byl to děsivý úsměv. "To, co jsem udělat musel - co bylo správné. Zabiješ mě za to? Pro čest rodu? Je to od tebe ironické."
"Vzdej se," řekl Barrick.
"Ať se mě stráže zmocní, jestli to dokážou." Přestože byl Shasův smích zastřený pitím, šel z něj strach. "Moc mi na tom nezáleží, jestli budu žít nebo ne."
Chvíli nikdo nepromluvil. Briona byla otupělá zoufalstvím. Zdálo se, že temná křídla její zlověstné nálady vůbec nejsou černá, ale krvavě rudá; nyní se rozprostřela nad celým eddonským rodem.
"Vděčíš za svůj život našemu otci." Barrickův hlas byl stažený utrpením, strachem nebo něčím jiným, co Briona nedokázala rozeznat. "Mluvíš o cti - a chceš se vzdát i jejího posledního zbytku? Zabít některé z těchto nevinných mužů, místo aby ses vzdal?"
Shaso na něho vypoulil oči. Na okamžik ztratil rovnováhu, jak se opíral o zeď, ale pak znovu rychle zvedl halapartnu.
"To bys mi udělal, chlapče? Připomenul bys mi to?"
"Ano. Otec ti zachránil život. Přísahal jsi, že budeš poslouchat jej a všechny jeho dědice. My jsme jeho dědicové. Odlož zbraň a udělej, co je čestné, jestli ti už čest není úplně cizí. Buď muž."
Vrchní zbrojíř pohlédl nejdřív na něho a potom na Brionu. Vyrazil štěkavý smích, který skončil přerývaným nadechnutím. "Jsi krutější, než kdy byl tvůj otec - dokonce krutější, než tvůj bratr." Odhodil halapartnu na zem, až zařinčela. V dalším okamžiku se znovu zapotácel, ale tentokrát se zhroutil a upadl. Strážní se na něho sesypali, dokud nebylo jasné, že nic nepředstírá, že se skácel opilostí, vyčerpáním nebo něčím jiným.
Strážní ho zvedli z podlahy, každý za jednu ruku nebo nohu. Nebylo to jednoduché - Shaso byl mohutný muž. "Do pevnosti s ním," poručil jim Brone. "Dobře ho spoutejte. Až se probudí, důkladně ho vyslechneme, ale já nepochybuji, že jsme našli vraha."
Když ho nesli kolem Briony, Shaso otevřel oči. Uviděl ji a pokusil se něco říct, ale dokázal pouze zasténat, pak se mu oči zase zavřely. Jeho dech byl cítil kořalkou.
"To není možné. Já tomu nevěřím."
Ferras Vansen, velitel stráží, si všiml něčeho, co leželo na podlaze vedle Shasovy rezervní postele. Zvedl to leštícím hadříkem a přinesl to ukázat dvojčatům a lordu konetáblovi. Držel to s přehnanou opatrností, jako sluha, který nese královskou korunu.
Byla to tuanská dýka dlouhá skoro jako mužské předloktí - dýka, kterou každý z nich už viděl, v pouzdře na Shasově opasku. Rukojeť byla ovinutá zdobenou kůží. Ostrá čepel, vždy vyleštěná do třpytu, byla celá umazaná krví.

9
Lesk bledých křídel
OPASEK HORSKÉHO DUCHA:

Je obalený jmelím a pižmem včel,
blesk dává stromům růst
a zemi nutí k výkřiku

Věštby vržených kostí

"Toby!" zahřímal lékař, když vrávoravě prošel dveřmi. Nevěděl, jestli má plakat, křičet nebo bušit hlavou do zdi - krotil své pocity až příliš dlouho. "Kde se schováváš, mizero?"
Ostatní dva členové služebnictva, jeho starý sluha a hospodyně (která jen tak tak přišla domů dříve než Chaven, jak spěchala ze shromáždění znepokojených občanů na pochodněmi ozářeném náměstí mezi Západní loukou a Havraní branou) odcupitali chodbami observatoře. Měli radost, že pánova nespokojenost dopadla na někoho jiného než na ně.
Mladík se vynořil a otřel si ruce do haleny. "Ano, pane?"
Chaven se zaškaredil, když si všiml černých šmouh na Tobyho oblečení, ale překvapilo ho, že se mládenec věnuje svým úkolům tak časně ráno; obvykle bylo těžké přimět ho k práci i tehdy, kdy slunce stálo vysoko na obloze. "Přines mi něco k pití. Víno - tu torvijskou břečku už mám otevřenou na nočním stolku. Bohové, svět se rozpadá."
Mladík zaváhal. Chaven zahlédl pod obvyklou zamlklostí strach. "Je… bude… bude válka?"
Chaven zavrtěl hlavou. "Válka? Jak to myslíš?"
"Paní Jennikinová a Harry říkají, že starší princ je mrtvý, pane. Zavražděný. Táta mi kdysi řekl, že když zemřel Olinův bratr, skoro vypukla válka."
Lékař přemohl nutkání zahrnout tento ubohý, tupý nástroj výčitkami. Na hradě byli všichni vyděšení - on sám nepocítil takové zoufalství za celá ta léta od útěku z Ulosu. Proč by měl chlapec cítit něco jiného? "Ano, Toby, starší princ je mrtvý. Ale když zemřel Olinův bratr Lorick, země byla bohatá a nikdo ji neohrožoval. Proto stálo mnoha ambiciózním šlechticům za to věnovat čas úsilí, aby se pokusili dosadit na trůn Jižního Pomezí místo nezletilého dědice sebe nebo nějakou loutku, kterou budou moci využívat. Myslím, že teď připadne regentství Barrickovi a nikdo se nepohrne nést vinu za to, co se tady stane, proto mu rádi dopřejí tu čest zahřívat otcovo křeslo."
"Tak válka nebude?" Toby Chavenovu smutnou ironii nevnímal, jako by to byl nějaký cizí jazyk. Nedokázal se pánovi podívat do očí přímo, a tak skláněl hlavu jako umíněný kozel, který se nechce nechat provést bránou. "Mluvíte pravdu, pane? Víte to jistě?"
"Jistě nevím nic," prohlásil Chaven. "Nic. A teď běž a přines mi to víno a možná i kousek sýra, chléb a sušenou rybu. Pak mě nech přemýšlet."

Nechal závěs klesnout přes okno. Venku byla stále tma, třebaže on už ve větru cítil svítání. Mělo ho to uklidňovat, ale neuklidňovalo. Víno také nijak nezmírnilo tlak v jeho lebce, strach, že je svědkem prvních okamžiků kolapsu, který se možná brzy začne šířit tak rychle, že nepůjde zastavit. Už se ve víru takového šílenství jednou ocitl, i když ne v Jižním Pomezí. Nechtěl to zažít znovu. A ze všech lidí, kteří se dnes v noci na hradě vyrovnávali s hrůzou smrti prince regenta, byl Chaven jediný, kdo věděl o pohybu Stínové linie.
Měl v hlavě otázky, na které chtěl znát odpovědi, než usne - na které potřeboval znát odpovědi. Neobvyklé otázky.
Ta myšlenka ho užírala od prvního hrůzného okamžiku, kdy se podíval na Kendrickovo zavražděné tělo, a od té doby mu nedala pokoje, mnohem silnější než touha po víně, kterou právě uspokojil. Snažil se to nutkání zapudit, protože ho silně zahanbovalo a on si předsevzal, že mu tak brzy znovu nepodlehne, ale ubezpečil se, že dnes je jednoznačně výjimečná noc, noc, kdy může svá pravidla porušit. A (říkal si také) věci, které se snad dozví, mu mohly zachránit život, možná dokonce zachránit i království.
"Kloe?" zavolal tiše. Luskl a rozhlédl se. "Kde jsi, paní?"
Neobjevila se hned. Možná se zlobila, že poté, co předtím tak hrubě a nakvap opustil jejich společné lože, je zpátky v domě už hodinu, ale jako by si na ni až do této chvíle nevzpomněl.
"Kloe, omlouvám se. Bylo to ode mě nezdvořilé."
Nechala se uchlácholit, vynořila se zpoza závěsu a protáhla se. Měla na sobě skvrny jako leopard, ale všechny ve stínových tónech černé a šedé, jen kolem očí trochu bílé. Chaven nedokázal přesně říct, proč mu připadá tak krásná, ale bylo to tak. Znovu luskl a ona k němu přišla, přesně tak pomalu, aby mu předvedla, kdo koho potřebuje víc. Ale když ji poškrábal pod bradou, zapomněla se a začala příst.
"Pojď," řekl, dal kočce poslední kousek sušené ryby a zvedl ji. "Máme práci."

Byla to místnost, kterou žádná živá osoba z Jižní Marky kromě Chavena nikdy nespatřila, malá tmavá komora hluboko pod observatoří, jejíž dveře ústily do chodby a jimiž vpustil permoníka Rohovce a jeho zvláštního chráněnce. Podél jedné stěny začínaly police hned u podlahy z plochých kamenů a sahaly až k nízkému stropu. Na každé byla řada předmětů zakrytých tmavými látkami. Když za sebou Chaven dobře zavřel dveře a zajistil je petlicí, odložil svícen a zvedl zakrytou věc, která byla moc velká na to, aby měla místo vedle ostatních, a proto ležela přímo na podlaze, opřená o stěnu. Kloe chvíli přecházela po místnosti, potom si vyskočila na jednu horní polici a stočila se do klubíčka. Oči jí zářily a byla ve střehu.
Chaven velice opatrně stáhl sametovou přikrývku a roztáhl dřevěná křídla, aby zrcadlo mohlo stát samo. Bylo to jedno z největších, která měl: když stálo na podlaze, sahalo mu skoro do pasu.
Chaven se posadil na dlažbu před zrcadlem a dlouho mlčel, jen hleděl hluboko do skla. Světlo svíčky vykreslovalo věci zvláštním způsobem a vrhalo dlouhé, kymácivé stíny: kdyby se v hlubinách zrcadla skutečně něco hýbalo, pozorovatel by potřeboval chvíli, aby získal jistotu.
Chaven se dlouho velice tiše díval. Nakonec, aniž se od zrcadla odvrátil, řekl: "Kloe? Pojď teď sem, paní. Pojď."
Kočka se protáhla, seskočila z police a lehce přešla po podlaze k němu. Když se zastavila, natáhl ruku a poklepal na zrcadlo.

"Vidíš to? Podívej se tam, Kloe! Myška!"
Kočka přiblížila plochý, šedočerný obličej těsně k zrcadlu a zadívala se do něj. Škubla ušima. V tmavém koutě místnosti se skutečně něco pohybovalo, ale pouze v místnosti, jejíž odraz byl v zrcadle. Kloe se přikrčila. Švihla ocasem a při tom sledovala cupitající stín v hlubinách zrcadla. Chaven na něj rovněž upřeně zíral, jako by se neodvažoval zavřít oči a dokonce ani dýchat. Bylo to zvláštní, ale vypadalo to, jako by se v zrcadle neodrážela kočka ani lékař, ale pouze prázdná místnost za nimi.
Kloe se bez varování vrhla do skla. V první chvíli se skutečně zdálo, že tlapka zrcadlivým povrchem prošla, ale vzápětí kočka zklamaně prskla, jako by narazila jen na studený povrch. Chaven ji rychle zvedl a pohladil ji, potom odsunul petlici a vypustil ji ven do chodby.
"Počkej na mě."
Zklamaná, ale těžko říct čím, Kloe podrážděně zaprskala.
"Tady by se ti to nelíbilo," řekl jí, když zavíral dveře. "A obávám se, že na té myšce by sis stejně nikdy nepochutnala."
Znovu se posadil před zrcadlo. Svíčka zřejmě dohořívala, protože místnost se rychle hroužila do tmy. V zrcadle bylo vidět pouze odražené stěny, ale v odražené místnosti ležel na odraženo podlaze nedaleko přední strany zrcadla maličký uzlík tmy.
Chaven krátce zazpíval cosi ve velice starém jazyce, chvilku byl zticha a pak znovu zazpíval. Seděl a upíral zrak na tu malou tmavou věc. Čekal.
Když se to stalo, bylo to jako nenadálý plamen, výbuch bledého světla. Přestože měl pevné, vycvičené nervy, Chaven překvapením tiše zamručel. V hlubinách zrcadla se rozvlnilo a zalesklo peří, jak to popadlo mrtvou myš ho drápů, a pak se to shýblo, aby to uchopilo oběť ostrým zobákem. Ocásek chvilku visel jako nit, ale v dalším okamžiku byla stínová myš pozřena a ze skla se očima jako roztavená měď dívala obrovská bílá sova.
#
"Nerozumím," zamračil se malý Pazourek. "Mám podzemní chodby rád. Proč musíme jít vrchem?"
Rohovec se ohlédl, aby se přesvědčil, že permonická pracovní četa za ním jde v uspořádaném zástupu. Jitro právě začínalo prosvětlovat oblohu a stříbřit stíny. Kdyby byli velcí lidé a nebyli zvyklí na tmu, nesli by si pochodně.
Rohovcovi cechovníci zůstávali maličko pozadu, několik si jich živě šeptalo, ale to bylo v mezích náležité úcty. Otočil se k chlapci. "Protože když jdeme pracovat do pevnosti, vždycky jdeme dovnitř bránou. Pamatuj si, že do vnitřního hradu žádné chodby zdola nevedou." Významně se na chlapce podíval a modlil se při tom v duchu ke starším země, aby dítě nezačalo na doslech ostatních permoníků žvanit o podzemních dveřích do Chavenovy observatoře.
Pazourek zavrtěl hlavou. "Mohli jsme ale ujít velký kus cesty pod zemí. Já mám podzemní chodby rád!"
"To rád slyším, protože jestli u nás zůstaneš, strávíš v nich hodně času. A teď tiše - už budeme u brány."
Ve strážní věži Havraní brány na ně čekal mladý kněz Trigonu. Byl silný v pase a vypadal, že si mnoho neodpírá, k Rohovci se však nechoval tak, jako by byl poloviční nejenom výškou, ale i rozumem, takže všechno bylo příjemnější.
"Jsem Andros, zástupce lorda kastelána Nynora," oznámil kněz. "A ty jsi…" nahlédl do knihy vázané v kůži, "…Amfibol?"
"Ne, ten onemocněl. Jmenuji se Rohovec a tuto práci povedu." Vytáhl astion cechu kameníků, kroužek z křišťálu vybroušený tak, že byl velice tenký (ale překvapivě pevný), který nosil na šňůrce kolem krku. "Tady je můj odznak."
"To je v pořádku, pane." Kněz se roztržitě zamračil. "Nejsem tady proto, abych zkoumal vaše oprávnění, ale proto, abych vám sdělil, že vaše úkoly se změnily. Víte, co se tu stalo minulou noc?"
"Samozřejmě. Celé Permonické Město již truchlí." Což nebyla tak úplně pravda, ale zpráva se za uplynulý chmurný den roznesla od domu k domu jako ozvěna a většina obyvatel podzemního města prožívala ohromení a strach. "Váhali jsme, jestli se patří dnes ráno přijít, jak bylo původně dohodnuto, ale jelikož jsme nedostali jiný pokyn…"
"Správně. Ale místo práce, která byla v plánu, pro vás máme smutnější a naléhavější úkol. V rodinné hrobce, v níž bude spočívat princ Kendrick, již není místo. Samozřejmě jsme o tom věděli, ale nečekali jsme, že bude potřebovat zvětšit tak brzy, protože by nás nenapadlo…" Zarazil se a otřel si nos rukávem. Rohovec poznal, že tento muž upřímně truchlí. No co, určitě prince znal - možná s nim často hovořil. Samotný Rohovec cítil poměrně silné pohnutí, a to prince regenta nikdy nespatřil na kratší vzdálenost než sto yardů. "Rádi posloužíme," odpověděl Androsovi.
Kněz se smutně usmál. "Jistě. Mám pro vás instrukce přímo od lorda Nynora. Práce musí být rychlá, ale mějte na paměti, že se jedná o místo odpočinku pro eddonského prince. Nebudeme mít čas novou hrobku náležitě vymalovat, ale můžeme zajistit, aby byla přinejmenším čistá a dobře rozměřená."
"Odvedeme nejlepší práci, jakou umíme."

Z vnitřku krypty padl na Rohovcovo srdce stín. Ve stěnách hrobky byly vytesány výklenky a v každém výklenku ležel sarkofág. Pohlédl na drobného Pazourka. Oči měl chlapec dokořán, ale tísnivé kamenické výtvory, stylizované masky vlků cenících zuby z hlubokých stínů a podoby spících bojovníků a královen na starých kamenných rakvích ho neznepokojovaly. "Máš strach?"
Chlapec se na něho podíval, jako by ta otázka nedávala smysl. Rázně zavrtěl hlavou.
Kéž bych mohl říct totéž, pomyslel si Rohovec. Členové pracovní čety, kteří za ním postupovali bludištěm hrobky, také mlčeli. Tím, co ho znepokojovalo, nebyla představa smrtelnických duší, duchů - třebaže v tomto tmavém, tichém prostoru nebylo snadné se jí zbavit - ale celkové marnosti světa. Ať děláš co děláš, stejně skončíš takto. Ať sedíš sám ve svém domě a skrblíš peníze, nebo hlasitě zpíváš v cechovním domě a platíš korbele mechovice všem svým přátelům a příbuzným, nakonec najdeš toto - nebo si to najde tebe…
U jednoho výklenku se zastavil. Na víku rakve byl vytesán muž v plné zbroji, s přilbou pod loktem a jilcem meče přitisknutým na prsa. Vousy měl ovinuté stuhami, z nichž každá byla vyvedena do jemných, skoro až láskyplných

detailů.
"Tady leží králův otec," řekl Pazourkovi. "Starý král Ustin. Byl to krutý muž, ale dokázal zatočit s nepřáteli země a s námi zacházel spravedlivě."
"Byl to necitelný parchant," řekl tiše někdo z pracovní čety.
"Kdo to řekl?" Rohovec se přísně podíval. "Ty, Pemzo?"
"A co když jo?" Mladý permoník, který nebyl členem cechu ani tři roky, se mu podíval do očí. "Co pro nás Ustin nebo kdokoli z jeho rodu kdy udělal? Stavíme jim hrady a kováme jim zbraně, aby mohli zabíjet sebe navzájem a jednou za několik generací i nás - a co z toho máme?"
"Máme své město…"
Pemza se zasmál. Měl pichlavé oči, byl snědý a hubený. Rohovce se zmocnil pocit, jako by se mladík nějakým způsobem narodil do špatné rodiny. Měl to být Obsidián. "Krávy mají taky pole. A můžou si svý mlíko nechat?"
"Tak dost." Pár ostatních členů pracovní čety se ošívalo, ale Rohovec nepoznal, jestli jsou Pemzovými řečmi zneklidnění, nebo s ním souhlasí. "Máme tady práci."
"No jasně. Chudáček nešťastný mrtvý princ. Našel si aspoň jednou za život cestu do Permonického Města?"
"Plácáš nesmysly, Pemzo. Co to do tebe vjelo?" Pohlédl na Pazourka, který jejich rozhovor sledoval s prázdným výrazem.
"To se ptáš ty mě? Jenom proto, že jsem nikdy neměl v oblibě velké lidi? Jestli by někdo měl něco vysvětlovat, myslím, že jsi to ty, Rohovče. Z nás ostatních si nikdo nevzal jednoho z nich k sobě domů."
"Jdi ven," řekl Rohovec chlapci. "Jdi a hraj si - nahoře je zahrada. Vlastně spíš hřbitov, ale skoro jako zahrada."
"Ale…!"
"Nehádej se se mnou, chlapče. Potřebuji si s těmito muži promluvit a ty by ses jedině nudil. Jdi ven. Ale nevzdaluj se od vchodu."
Pazourek zjevně cítil, že by ho rozhovor určitě nenudil, ale zamaskoval své pocity v tomto směru, přešel hrobku a vydal se po schodech nahoru. Když byl pryč, Rohovec se obrátil k Pemzovi a ostatním členům pracovní čety.
"Vadí někomu z vás, že jsem vedoucí? Nebudu totiž mistrovat mužům, kteří reptají a kňučí, a nepovedu práci, když nemohu svým dělníkům věřit. Vyjádřil ses jasně, Pemzo. Nelíbí se ti mé postoje k našim pánům. Myslím, že na to máš právo - jsi svobodný a jsi cechovník. Chceš o mně říct ještě něco jiného?"
Zdálo se, že mladší muž chce spustit znovu, ale předběhl ho starší permoník, jeden z bratranců Sádrovcových. "On nemluví za nás ostatní, Rohovče. Po pravdě řečeno, poslední dobou jsme ho poslouchali až moc." Několik ostatních mužů souhlasně zabručelo.
"Jste zbabělci," ušklíbl se pohrdavě Pemza. "Otročíte, jako byste byli v autarchových dolech, udřete se málem k smrti a pak ještě padnete na kolena, abyste velkým lidem za to privilegium poděkovali."
Rohovcovy rty zkřivil trpký úsměv. "Jestli tě někdy uvidím, jak se udřeš skoro k smrti, Pemzo, bude to v den, kdy se celý svět konečně převrátí vzhůru nohama jako vozík s rudou." Ostatní muži se rozesmáli a nebezpečí bylo zažehnáno. Několik kamenů se uvolnilo, ale k žádnému sesuvu nedošlo. Rohovec přesto neměl dobrý pocit; děsilo ho, že se taková zášť projevila hned první den.
Třeba starý Amfibol jenom nechtěl pracovat s Pemzou. Možná je to dostatečná záminka pro bolavá záda… Nebylo ani hodinu od svítání a jeho už bolela hlava. "Tak, chlapi. I když si někteří z vás možná myslí něco jiného, toto jsou smutné časy a my máme důležitý úkol. Tak se pusťme do práce."
#
"Nevydržím tady sedět," prohlásil náhle Barrick.
Briona to cítila jako útok ze zálohy, že se do ní pustil před Avinem Bronem a ostatními šlechtici. "Jak to myslíš?" zašeptala. Její hlas připomínal ostrý sykot hada; cítila, jak se na ni všichni členové rady, sami muži, dívají s nesouhlasem. "Shaso se nepřiznal, Barricku. Není jisté, že Kendricka zabil on. Po všech těch letech bys tomu muži měl být trochu vděčný!"
Barrick mávl rukou - vypadalo to jako odmítavé gesto a Briona pocítila bodnutí hněvu, stejně ostré jako kterýkoli tuanský nůž. Potom si všimla, že Barrick má zavřené oči a ve tváři je ještě bledší než obvykle. "Ne. Není… mi dobře," vydechl.
Dnešní ráno bylo tak strašlivé, tak postavené na hlavu, že se jí sice při pohledu na bratrovu voskově bledou tvář - tak hrůzně podobnou Kendrickově bezkrevné, mrtvé masce - sevřelo srdce, ale přesto se jí zmocnilo nepříjemné podezření. Nemůže jít o to, že Barrick z nějakého důvodu nechce mít nic společného s tím, co přijde? Že by s ním lord konetábl Brone a ostatní už mluvili?
Při vstávání lehce zavrávoral. Jeden ze strážných k němu přistoupil a chytil ho za loket. "Pokračuj," vyzval ji Barrick. "Já si musím lehnout."
Další a ještě hrůznější myšlenka: Co když mu není jenom špatně - co když je otrávený? Co když se někdo rozhodl vyvraždit všechny Eddony? Vyděšená a vystrašená, tiše se pomodlila k Zorii a pak svědomitě požádala o pomoc rovněž Trigon. Kdo by mohl něco takového udělat? Koho by taková šílenost mohla napadnout?
Někoho, kdo má zájem o trůn… Pohlédla na Gailona ze Summerfieldu, ale na vévodovi bylo vidět docela normální starost, když viděl, jak je Barrick zpocený a slabý. "Doveď ho rovnou do postele a pošli pro Chavena," poručila muži, jenž ho držel za ruku. "Ne, ať jde jedno z pážat pro Chavena hned teď, aby za ním přišel do jeho komnat."
Když Barrick opustil místnost, Briona s jistým uspokojením shledala, že její maska zůstala na místě - veřejná maska klidu, kterou ji naučil používat otec. V noci, kdy byl zavražděn Kendrick, Avinem Bronem pohrdala, že je bezcitný despota, ale byla ráda, že jí připomněl povinnosti. Nesla odpovědnost k rodu Eddonů a také ke svému lidu: pro příště nehodlala vyjevit své pravé pocity tak snadno. Jenže ono bylo těžké tvářit se škrobeně a přísně, když měla takový

strach!
"Můj bratr, princ Barrick, se už nevrátí," řekla. "Proto nemá smysl nechávat našeho hosta déle čekat. Přiveďte ho."
"Ale Výsosti…!" začal vévoda Gailon.
"Copak, Summerfielde, myslíte si, že v hlavě nemám vůbec nic? Že jsem loutka, která umí mluvit jen v přítomnosti otce nebo některého bratra, kteří tahají za provázky? Nařídila jsem, abyste ho přivedli." Odvrátila se. Zorio, dej mi sílu, pomodlila se. Jestli jsi mě někdy milovala, miluj mě teď. Pomoz mi.
Za běžných okolností by Briona byla velice zneklidněná tím, jak si členové rady mezi sebou šeptají, ale toto nebyly běžné okolnosti a bylo možné, že takové už nikdy nenastanou. Gailon Tolly a hrabě Tyne z Blueshore se ani nesnažili skrývat, jak se na ni hněvají. Těmto mužům se málokdy stávalo, že museli přijmout příkaz od ženy, byť to byla princezna.
Nemůžu si dovolit brát ohledy na to, co si myslí, a nemůžu k nim dokonce ani být tak shovívavá jako otec. U něj to považují za zvláštní humor. U mě to budou určitě brát jako slabost…
Dveře se otevřely a královská garda uvedla snědého muže. Velitel stráže Ferras Vansen si opět dával záležet, aby se na ni nedíval - byla přesvědčena, že je to další muž, který ji považuje za neschopnou. Briona se zatím nerozhodla, co s Vansenem udělá, ale nějakého exemplárního potrestání bylo nepochybně třeba. Mohla snad dopustit, aby byl vládnoucí princ Pomezního království zavražděn ve své posteli a nestalo se o nic víc, než kdyby prodavači ukradli z káry jablko?
Když kývla hlavou, stráže se zastavily a nechaly muže, jehož doprovázely, aby sám pokračoval ke stupínku a ke dvěma křeslům dvojčat, která teď stála vedle sebe před trůnem krále Olina.
Dawet dan Faar se uklonil.
"Přijměte mou nejhlubší soustrast," řekl. Parádu, kterou měl před několika dny na sobě, vyměnil za zdrženlivou černou. Bylo to zvláštní, ale byla na něm exoticky slušivá. "Pochopitelně nemohu říci nic, co by vaši ztrátu zmírnilo, paní, ale je kruté vidět vaši rodinu postiženou takovou ztrátou. Jsem si jist, že můj pán Ludis by chtěl, abych vyřídil také jeho hlubokou účast."
Briona pozorně hledala v poslově tváři stopu posměchu, sebemenší odlesk krutého pobavení v očích. Poprvé si všimla, že to není mladý muž, že je možná jenom o deset let mladší než její otec, ale hnědou pleť má bez vrásek a bradu pevnou jako mladík. Jinak nepostřehla nic nepatřičného. Jestli něco skrýval, dělal to znamenitě.
Ale to on přece umí - musí to umět. Kdyby nebyl zkušený pokrytec a lichotník, nedělal by vyslance ctižádostivému Ludisovi. A pak tu byla také historka se Shasovou dcerou, kterou se dozvěděla od Barricka - další důvod, proč tímto mužem pohrdat. Ale nedalo se popřít, že na pohled vypadá dobře.
"Nejste zcela mimo podezření, lorde Dawete, ale stráže mi oznámily, že vy ani nikdo z vaší družiny jste se z pokojů nevzdálili…"
"Je od nich laskavé, že říkají to, co není nic než upřímná pravda." Přitažlivý a naprosto nedůvěryhodný úsměv, který jí utkvěl v paměti, se toho dne objevil poprvé, ale jenom na okamžik, než jej znovu zahnala závažnost celé situace. "Spali jsme, paní."
"Možná. Ale vraždu nemusí vždycky spáchat ruka viníka." Zjišťovala, že je čím dál snazší tvářit se nesmlouvavě, dívat se přísně a nemrkat. "Vražda se dá koupit stejně snadno jako koláč v krámě."
Teď se jeho úsměv vrátil. Vypadalo to, jako by se upřímně bavil. "A co vy víte o kupování věcí v krámech, princezno?"
"Mnoho ne," připustila. "Bohužel, o vraždě vím v těchto dnech trochu víc."
Přikývl. "To je pravda. A užitečná připomínka, že mne sice baví ostře si s vámi vyměňovat názory - a mne to opravdu baví, paní - ale máme před sebou smutnější a vážnější záležitosti. Proto mi dovolte, Výsosti, abych se vás místo toho, že budu předstírat rozhořčení, na něco zeptal. Co by mi přineslo za užitek, kdybych vašeho ubohého bratra zabil?"
Musela se prudce kousnout do rtu, aby zadržela hlasitý projev utrpení, který si náhle hledal cestu ven. Ještě velice nedávno byl Kendrick naživu. Kéž by šlo vrátit se do předvčerejšího dne, jako se dá vstoupit do domu oknem, místo aby člověk musel chodit dokola až ke dveřím, kéž by šlo změnit ty strašlivé události nebo jim úplně zabránit. "Co byste z toho měl za užitek?" zeptala se, zatímco si pořádala myšlenky. "Nevím." Její hlas nebyl tak pevný, jak by si byla přála. Avin Brone a ostatní ji pozorně sledovali - měla pocit, že nedůvěřivě. Jako by snad měla být méně pozorná a pochybovačná jen proto, že ten muž je hezký a má příjemný projev! Po tvářích se jí zlostí rozlila horkost.
"Promluvme si upřímně, paní. Doba je strašlivá a upřímnost je možná pro nás všechny nejlepší přítel. Můžeme to pojmenovat různými způsoby, ale můj pán, Ludis Drakava, drží vašeho otce jako rukojmí. Očekáváme buď obrovské výkupné ve zlatě, nebo výkupné ještě cennější - protože vy, krásná princezno, budete jeho součástí." Poslův úsměv byl znovu lehce posměšný. Ale dělal si legraci z ní, nebo z někoho jiného? Třeba dokonce ze sebe? "Z pohledu Hierosolu smrt vašeho staršího bratra pouze zakalí vody a zpozdí výplatu výkupného. Máme krále a neublížili jsme mu - proč bychom měli teď zavraždit prince? Ve skutečnosti se mě ptáte vlastně jedině proto, že jsem na hradě cizí… a ne zrovna přítel. Ale toho posledního lituji. Upřímně toho lituji."
Nemohla si dovolit nechat se rozptýlit. Byl příliš úlisný, příliš rychlý - přesně tak se určitě cítila myš před hadem. Jenže tahle myš se nenechá zmást tak snadno. "Ano, protože jste cizí a nejste přítel. A protože, jak možná víte, se zdá, že bratr byl zabit tuanským nožem. Jako je ten, který máte na opasku."
Dawet se na zbraň podíval. "Vytáhl bych ho, abych vám ukázal, že na něm není žádná krev, princezno, ale velitel vaší stráže mi jej pevně zavázal v pouzdře, než mě k vám přivedl."
Briona zvedla hlavu a zjistila, že Ferras Vansen, který si jí předtím nevšímal, na ni teď upřeně hledí. Ale když zavadila o jeho pohled, zčervenal a sklopil oči k podlaze. Je snad šílený?
"Nejraději by mi ho byl vzal úplně," navázal Dawet, "ale u nás muž po dosažení dospělosti nůž neodkládá. Pouze v posteli."

Teď se zarděla pro změnu ona. "Vychází z vás mnoho slov, lorde Dawete, ale málo je jich k věci. Nože se dají umýt. Pověst se tak snadno neočistí a neobnoví."
Vytřeštil oči. "Už zase šermujeme, Výsosti? Prověřujeme navzájem svůj styl boje? Ne, myslím, že se s vámi neutkám. Vidím totiž, že patříte k těm, kteří si vyměňují údery jen krátce a pak zamíří přímo na srdce. Co o mně víte, princezno? Nebo co si myslíte, že o mně víte?"
"Víc, než kolik bych chtěla nosit v paměti. Shaso nám pověděl, co se stalo s jeho dcerou."
Nyní se mu ve tváři mihlo něco, co ji překvapilo. Nebyla to hanba ani zlost, že byl přistižen, ale opravdový a prudký vztek, jako když se bůh Perin probudil na hoře Xandis a zjistil, že mu někdo ukradl kladivo. "Skutečně?"
"Ano. A že ji vaše krutost zahnala do chrámu, kde později zemřela."
Nato se s Dawetovým hněvem stalo něco ještě podivnějšího - plamen nenadále uhasl. Nebylo to nepodobné tomu, jak se za svou kamennou tvář často uchyloval Shaso. Asi to nebylo překvapivé - byli ostatně příbuzní. "Ano, zemřela. A on řekl, že já jsem ji tam vyhnal?"
"Není to pravda, pane?"
Nechal oči s dlouhými řasami na chvíli zavřené. Když od sebe víčka znovu odskočila, upřel zrak na ni. "Je mnoho druhů pravdy, paní. Jedna je taková, že jsem ve své zemi zničil dívku ze šlechtického rodu. Další by mohla být taková, že jsem ji miloval a že víc, než jsem ji kdy zranil já, jí ublížila rána zasazená její pověsti. A že když ji otec vyhnal z domu, byl bych ji přijal, udělal bych z ní svou ženu, ale ona nedokázala snést, že ji otec a matka navždycky vyloučili ze svého života. Doufala - pošetile, myslel jsem si - že ji třeba jednou přijmou zpět. Proto raději odešla do chrámu. Zemřela tam? Ano. Na zlomené srdce? Ano, snad. Ale kdo jí je zlomil?" Zavrtěl hlavou a poprvé se rozhlédl po šlechticích Jižního Pomezí.
Teď, když na ní již nespočíval jeho pohled, si Briona uvědomila, že se v křesle předklání. "Kdo je zlomil?" optal se znovu, tiše, ale se silou, která ukazovala, že skutečně mluví k celé místnosti. "To je otázka, o níž by mohli vést spory i ti nejmoudřejší."
Opřela se, trochu znejistělá. Šlechticové, zejména pak členové rady, se po ní podezíravě dívali. Tentokrát jim to nemohla mít úplně za zlé: zdálo se jí, a jim to muselo být velice zřetelné, že v místnosti již nějakou dobu není nikdo jiný než ona a snědý cizinec.
"Nuže… vy obviňujete Shasa ze smrti jeho vlastní dcery?"
Pokrčil rameny. "Moudří lidé si umějí pohrát s jakýmkoli tvrzením a pravda někdy vypadá velmi proměnlivě. Taková je doba, v níž žijeme."
"Což znamená, že na tu otázku neodpovíte přímo, když už jste ji tady tak hezky vymaloval, aniž byste se musel ukázat jako ten špatný. Ale jestli to tak cítíte, musím předpokládat, že byste uvěřil i tomu, že by mohl být vrahem mého bratra."
Dawet se zatvářil maličko překvapeně. "Copak on se k vraždě nepřiznal? Někdo mi řekl, že ano. Myslel jsem, že mě zpovídáte ohledně mé neviny ve věci smrti vašeho bratra jen proto, abyste zjistila, jestli nejsem také jeho spoluviník, když jsem jeho krajan. Ale já vás ujišťuji, paní, že zeptáte li se Tuance, který už není malé dítě, poví vám každý o Shasově slavné nenávisti, kterou ke mně cítí." Zamračil se. "Ale pokud není dokázáno, že zabíjel - pak ne. Nepovažoval bych ho za vraha."
"Cože?" Brionin hlas zazněl mnohem hlasitěji, než chtěla. Gailon ze Summerfieldu na ni nesouhlasně pohlédl. Na okamžik se jí zmocnila touha nechat mladému vévodovi nasadit pouta na nohy - královny takové věci dělat směly, tak proč ne princezna regentka? Přestože měl jiné nedostatky, Dawet dan Faar se na ni aspoň nemračil jako starý sluha jenom proto, že zvýšila hlas. "Žertujete?" otázala se. "Vy toho muže nenávidíte. Čiší to z každého vašeho slova a pohledu!"
Vyslanec zavrtěl hlavou. "Nemám ho v lásce a tak jako si on myslí, že jsem já ublížil jemu, já se domnívám, že stejně, ne li víc, ublížil on mně. Ale má neúcta z něho nedělá vraha. Nedokážu uvěřit, že by zrádně zabil, obzvlášť někoho z vaší rodiny."
"Jak to myslíte?"
"Všichni vědí, že měl u vašeho otce čestný dluh. Když můj otec bojoval proti poslednímu autarchovi, Parnadovi Nespavému, Shaso se nevrátil, aby mu pomohl, protože nemohl porušit přísahu danou vašemu otci. Nevrátil se, ani když onemocněla jeho žena, protože nemohl tu přísahu porušit, a nevrátil se ani na její pohřeb. A teď se mě ptáte, jestli si myslím, že by zabil Olinova syna? V opilosti nebo zradou? Je možné, že z Xandu vyšly neohebnější páteře a nezlomnější srdce, než má Shaso dan Heza - ale já jsem se s nimi nesetkal."
To, co řekl, ještě posílilo její nejistotu, a nejenom ve věci Shasovy viny. Byl tenhle Dawet vychytralá zrůda, nebo byl špatně chápán? O Barrickovi si lidé také často mysleli, že je nepříjemný, dokonce krutý, protože ho neznali celého. Barrick. Projelo jí leknutí. Leží v posteli a není mu dobře. Měla bych za ním jít. Po pravdě řečeno ji rozhovor hodně zneklidnil. Nevadilo by jí jej ukončit. "Zvážím vaše slova, lorde Dawete. Teď můžete odejít."
Znovu se uklonil. "Ještě jednou přijměte mou soustrast, paní."
Když odešel, členové rady na ní dál viseli pohledy, ale jejich obličeje byly uzavřenější než předtím. Náhle si uvědomila, že většinu z nich zná celý život, tyto sousedy, rodinné přátele a dokonce příbuzné, nedůvěřuje však ani jednomu z nich.
"Musíš se mít na pozoru přede všemi kromě své rodiny," řekl jí jednou otec, "společnost, která ti zůstane, je tak nepočetná, že si můžeš všechny dobře hlídat." Myslela si tenkrát, že žertuje.
Jenže z rodiny mi stejně moc nezbývá, pomyslela si. Matka a Kendrick jsou mrtví. Otec je v zajetí a možná se už nikdy nevrátí. Jediný, koho mám, je Barrick.
Místnost jako by byla plná záštiplných cizích lidí. Najednou zatoužila po jediném - vidět své dvojče. Vstala a bez jediného dalšího slova opustila trůnní sál; tak rychle, že strážní museli pořádně přidat, aby ji dostihli.
#

"Nebude to snadné," řekl Rohovec Opálce, když dojedl polévku. "Na to, abychom to udělali pořádně, nemáme dost lidí a cech mi možná nebude schopen poskytnout víc času - pohřeb se má konat za pět dní. Proto zatím sypeme suť do těch jam, kde jsme měli pracovat, než princ zemřel. Potom to budeme muset všechno znovu vyklidit."
"Kdo mohl udělat něco tak strašlivého?" zeptala se nešťastně.
Byl duchem natolik zabraný do svého úkolu, že mu chvíli trvalo, než pochopil, co má na mysli. "Aha. Mluvíš o zavraždění prince?"
"Samozřejmě, ty starý hlupáku. O čem jiném?" Ženin mrzutý výraz, nasazený hlavně na efekt, změkl. "Ten rod je prokletý. Lidé o tom dnes mluvili na Lomovém náměstí. Král v zajetí, mladší princ mrzák, a teď tohle. A přidala bych asi i smrt matky těch dětí, i když to bylo už před lety…" Zamračila se. "Ale co nová královna? Jestli se něco stane s ubohými dvojčaty, zdědí trůn její dítě? Představ si to… ještě než se narodí."
"U puklin a zlomů, ženská jedna, dvojčata ještě žijí - chceš snad na ně něco přivolat? Nedávej zahálčivým bohům podnět k přemýšlení." Představa, že by se něco stalo mladé Brioně, která s ním vždycky mluvila mile a bez zábran, jako by byl přítel nebo člen rodiny, ho vystrašila tak, jak to nedokázal ani celý den v královské hrobce. "Kde je Pazourek?"
"Na lůžku. Byl unavený."
Rohovec vstal a došel do ložnice. Chlapcův slamník teď ležel u nohou jejich postele. Chlapec rychle něco zastrčil pod smotanou košili, kterou si dával pod hlavu jako polštář.
"Co to je? Co to máš, chlapče?" Obyčejné dítě by nejspíš všechno zapřelo, pomyslel si Rohovec, když se sklonil, Pazourek však pouze sledoval přivřenýma očima a s určitým soustředěním, jak mu Rohovec sáhl pod košili a uchopil podivnou kombinaci tvarů.
Když to vytáhl a podržel na světle, zjistil, že jsou to dva samostatné předměty, malý černý pytlík na šňůrce, který mu byl trochu povědomý, a kousek průsvitného, šedobílého kamene.
Zvedl pytlík. "Co to je?" zeptal se. Ať obal skrýval cokoli, bylo to tvrdé a těžké skoro jako kámen. Vršek pytlíku byl zašitý, ale zbytek byl bohatě a krásně vyšívaný. "Kde jsi to našel, chlapče?"
"Nenašel to," řekla ze dveří Opálka. "Měl to na sobě, když jsme ho našli my. Je to jeho, Rohovce."
"Co je uvnitř?"
"Nevím. Nepřísluší nám to otevírat a on to udělat nechtěl."
"Ale mohlo by to… Nevím, třeba bychom z toho nějak poznali, kdo jsou jeho praví rodiče. Třeba je to šperk, na kterém bude jméno rodiny." Nebo zděděná cennost, která by pomohla splatit jeho byt a stravu, neubránil se té myšlence Rohovec.
"Je to jeho," řekla znovu tiše Opálka. Klekla si k chlapci a pohladila ho po světlých vlasech. Rohovci v tu chvíli došlo, že možná ani nechce zjistit chlapcovo pravé jméno nebo jména jeho rodičů…
"Tak dobrá," začal. Díval se na pytlík, ale jeho pozornost upoutal kámen. To, co v prvním okamžiku považoval pouze za hrudku usazené horniny ohlazené deštěm nebo mořem nebo možná jenom vybledlý kus keramiky, bylo něco mnohem zvláštnějšího. Byl to kámen, to se zdálo jasné, ale když si ho Rohovec prohlížel, uvědomil si, že takový kámen ještě nikdy neviděl, dokonce ani nedokázal poznat, kam v rodině kamenů a, kovů patří. Permoník, který nepozná zařazení kamene, je něco jako dobytkář, který narazí na kravské plemeno, které nejenže je nové, ale umí létat.
"Podívej se na to," vybídl Opálku. "Říká to ti něco?"
"Mrakovec?" zkusila vzácně se vyskytující druh křišťálu. "Zemní led?"
Zavrtěl hlavou. "Ne, jeden ani druhý. Pazourku, chlapče, kde jsi ten kámen našel?"
"Na zahradě. Tam, kde jste kopali, venku." Chlapec natáhl ruku. "Vrať mi ty věci."
Rohovec odhlédl od chlapce k pytlíku na šňůrce, záhadnému zašitému pytlíku. Podal jej Pazourkovi, ale zakalený křišťál si nechal. Potřeboval si s Opálkou o tomto záhadném dědictví promluvit, ale nemělo smysl připouštět si všechny starosti najednou. "Tenhle kámen si vezmu," řekl chlapci. "Ne proto, abych si ho nechal, ale proto, že jsem něco takového nikdy neviděl a chci zjistit, jestli by mi někdo mohl říct, co to je." Pohlédl na chlapce, který se na něho díval, jako by na něco čekal. Rohovci chvíli trvalo, než pochopil proč. "Tedy, jestli můžu," dodal. "Našel jsi ho koneckonců ty."
Chlapec spokojeně přikývl. Když Rohovec a Opálka odešli, Pazourek se překulil na záda, upřel oči do stropu a stiskl kožený váček v hrsti.
Opálka se vrátila k uklízení, ale Rohovec jenom seděl a znovu a znovu obracel křišťál v ruce. Vypadalo to, že tvar kamene je umělý, zvláštní, pravidelný - jako by byl odseknut z nějakého většího kusu, ale žádné stopy zlomu na něm nebyly; hrany byly dokonce poměrně zaoblené. A rozhodně, nevyvratitelně to bylo něco, co ještě nikdy neviděl. V hlubinách kamene jako by se pohybovala tmavá skvrna.
Dělalo mu to starosti a čím déle o tom přemýšlel, tím víc v něm znepokojení sílilo. Vypadalo to jako něco, co mohlo pocházet jedině z druhé strany Stínové linie, ale jestli to tak je, co to dělá hluboko uvnitř Jižní Marky? A byla náhoda, že to chlapec našel na hřbitově, jen několik set kroků od pokojů, kde byl zavražděn princ regent? Nebo že to našel právě chlapec zpoza Stínové linie?
Podíval se na Opálku, která se spokojeným výrazem látala díru na koleni Pazourkových krátkých kalhot. Zoufale se jí chtěl zeptat na názor, ale věděl, že on sám stráví z větší části bezesnou noc a nechtěl ji připravit možná na dlouhou dobu o poslední spokojený spánek. Protože strach v něm narůstal.
Jak to řekl Chaven? "Nepochybuj, že jestli se přes nás Stínová linie přežene, přinese temné, černé zlo."
Ať má Opálka alespoň tuto noc, rozhodl se. Ať je tuto noc šťastná.
"Jsi zticha, Rohovče. Necítíš se dobře?"
"Všechno je v pořádku, má stará lásko," vzhlédl. "Neměj strach."

10
Ohnivé chodby
VZÝVÁNÍ:

Tady je království, tady jeho slzy,
dvě hůlky,
o žádném minulém dni se nic neví

Věštby vržených kostí

V krajinách spánku to bylo vždycky špatné, ale dnes to bylo horší než jiné noci, mnohem horší. Dlouhé chodby hradu byly opět plné přízraků, nehmotných, ale neodbytných postav, které kanuly a plynuly jako černá krev, prýštily z puklin mezi kameny a pak dostávaly tvar bez obličeje, šeptaly. Dnes v noci ale měly všude, kam šly, v patách plameny. Pronásledovaly je, vyšlehávaly, až to vypadalo, že začne hořet samotný vzduch.
Všude kudy kráčel se objevovaly další, vyvěraly zpod dlažebních kamenů, srážely se v chuchvalce, jak za ním klouzaly nebo se šouraly, zhmotňovaly se do nezřetelných tvarů podobných člověku. Dívaly se, i když neměly oči, a volaly na něho i bez úst, výhružně i vábivě. Pronásledovaly ho, mnohé ještě spojené se svými druhy v téměř celistvou masu, a za nimi šel oheň, rozhoříval se v čalounech a vyháněl jazyky plamenů nahoru ke starému stropu, zatímco lidé bez tváří následovali jeho beznadějné pokusy prchnout z jednoho pokoje do druhého, z jedné chodby do druhé.
Zabili Kendricka! Srdce jako by měl v hrudi zmačkané, plíce mu hořely. Plameny zachvacovaly jeden pokoj za druhým, ale temní lidé se za ním rojili dál.
Chtějí zabít i mě - chtějí nás zabít všechny! Vzduch byl tak horký, že mu spaloval nosní dírky a pokrýval krk sítí prasklin, jako by se celý palác proměnil v pec. Tyto přízraky ze sazí, stínů a krve zabily bratra a teď zabijí také jeho, budou ho honit jako zraněného jelena nekonečnými ohnivými chodbami, než ho uštvou k smrti…
#
"Uzdrav ho!"
Chaven pomalu vstal. Páže, které se pod ním krčilo vedle Barrickova lože, otíralo princi čelo vlhkým hadříkem. "Není to tak snadné, princezno…"
"To je mi jedno! Bratra spaluje horečka!" Briona cítila, jak se její vnitřní rovnováha nebezpečně hroutí. "Má bolesti!"
Chaven zavrtěl hlavou. "Při vší úctě, Výsosti, neřekl bych, že je to tak hrozné. To je jedno z dobrodiní horečky - zastírá většinu bolesti, kterou nemoc přináší, a dovoluje mysli, aby se osvobodila od těla a vzlétla."
"Osvobodila a vzlétla?" Měla co dělat, aby se ovládla, ale prst se jí třásl, když jím ukázala na sourozence, který se svíjel a sténal. "Podívej se na něho! Myslíš, že je od něčeho osvobozený?"
Druhý lékař, bratr Okros, si odkašlal. "Paní, viděli jsme jiné, kteří byli takto postiženi, ale po několika dnech se mnozí uzdravili."
Otočila se k tomu drobnému, bázlivému muži, který přišel na poradu s Chavenem z Akademie Východního Pomezí, z města na pevnině. Okros o krok ustoupil, jako by od ní dostal ránu, a jí se na okamžik zmocnila hysterická radost z jeho strachu, z moci, kterou jí vlastní hněv dává. "Opravdu? Mnozí? Co to znamená? A jak dlouho všichni víte o této epidemii horečky?"
"Od konce posledního měsíce slavností, Výsosti." Lékařův hlas byl maličko pisklavý. Okros byl kněz, ale z větší části pouze titulem, jinak byl učitel věd, který od svého vysvěcení pravděpodobně do chrámu Trigonu mnohokrát nevstoupil. "Vašeho bratra - vašeho druhého bratra - Akademie informovala, když k nám začaly přicházet první skupiny trpících. Ale on…"
"Byl zabit? Ano." Zhluboka se nadechla, ale neuklidnilo ji to. "Ano, to by mohlo vysvětlovat, proč se té záležitosti nevěnoval. Chtěli jste počkat, až budou z toho či onoho důvodu mrtví všichni ostatní z mé rodiny, než se rozhodnete povědět o té epidemii mně?"
"Princezno, prosím," ozval se Chaven. "Briono, prosím."
To, že dvorní lékař použil její jméno, ji na okamžik zaskočilo. Pohlédla na něho. Nedokázala úplně přečíst výraz v jeho kulaté tváři, ale bylo zjevné, že se jí snaží něco sdělit. To, že ze sebe dělám hlupáka. Rozhlédla se po služebnictvu a strážích v Barrickově pokoji a došlo jí, že další hradní lidé jsou venku, nepochybně s ušima nalepenýma na dveře. Zamrkala, aby potlačila slzy, které jako by se jí začínaly drát do očí. Naháním všem strach.
"Nejedná se o epidemii, Výsosti," namítl opatrně Okros. "Zatím ne. S takovým obdobím horeček se setkáváme skoro každý rok. Tentokrát je to prostě silnější než ve většině ostatních let."
"Stačí, když mi řeknete, co bude s mým bratrem."
"Jeho živly jsou vyvedeny z rovnováhy," vysvětlil Chaven. "Je plný ohně, přinejmenším v jistém slova smyslu. Nechci vás urážet něčím, co vám může připadat jako staré pověry, ale nemoc se těžko vysvětluje, aniž se zároveň odhalí, jak jsou živly v nás ve shodě s živly mimo nás - v naší zemi a na naší nebeské báni." Unaveně si promnul čelo. "Proto řeknu jen to, že jeho krev se příliš zahřívá, poněvadž živly přestaly být v rovnováze. Normálně by živly země a vody, které má v sobě, tuto rovnováhu udržely, tak jako kameny oheň obkrouží a voda jej uhasí, když je to nutné. Jenže on je teď samý oheň a vzduch, prudký vítr a plameny."
Prudký vítr a plameny. Zděšeně pohlédla na Barrickovu tvář, nyní tak zrůzněnou a nepřítomnou. Ach, milosrdná Zorio, neber mi ho, prosím. Nenechávej mě samotnou v tomto hrůzném místě. Prosím.
"Mnozí se z této horečky uzdravili, princezno," řekl drobný bratr Okros. "Už dřív jsme se o ní doslechli od poutníků z

jihu. V Syanu a Jellonu ji mají už několik měsíců."
"Třeba připlula s lodí z Hierosolu," nadhodil Chaven. Odtáhl mladé páže a znovu začal Barricka vyšetřovat, přičichl k jeho dechu. Brionin sourozenec se maličko uklidnil, ale i tak si znepokojeně ze spaní mumlal a obličej se mu leskl potem.
"Na tom nezáleží," řekla. Znovu cítila skličující a krutou vůli bohů, temná křídla, která se rozpínají nad nimi všemi. Naplňovaly se neblahé předtuchy. "Na tom nezáleží, odkud přišla. Povězte mi hlavně jedno - kolik lidí na ni zemře a kolik přežije."
"Velice neradi vydáváme prohlášení takového druhu, paní…" začal lékař z Akademie.
Chaven se na něho zamračil. "Přinejmenším polovina přežila. Pokud to nebyly malé děti nebo staří lidé."
"Polovina?" nechybělo mnoho, aby znovu vykřikla. Zavřela oči a ucítila, jak se svět kolem ní točí. Všechno zešílelo. Úplně zešílelo. "A jak se to dá léčit?"
"Otevřenými okny," odvětil pohotově Okros. "Dát hlínu z Kerniosova chrámu pod hlavu a nohy jeho postele. A zabalit ho do mokrého plátna - obzvlášť dobrá by byla samozřejmě voda z Erivorových chrámových nádrží, neboť Erivor je zvláštním ochráncem vašeho rodu. To všechno zmírní vliv ohně a vzduchu."
"Také některé byliny by mohly pomoci." Když si Chaven znovu začal zamyšleně mnout čelo, Briona si poprvé všimla, že dvorní lékař vypadá hrozně. Byl bledý a povadlý v obličeji, pod očima měl kruhy, tmavé jako modřiny. "Vrbová kůra. A horečku by mohl srazit také čaj uvařený z květů černého bezu…"
"Měli bychom mu také pustit žilou," dodal Okros, který byl rád, že je řeč o něčem, co má smysl. "Když bude mít trochu míň krve, uleví se mu."
Briona odstrčila Chavena stranou, nijak zvlášť jemně, a za hlasitého šustění sukní poklekla vedle bratra. V těch šatech jsem stažená jako vzpurný kůň, pomyslela si, jak se snažila zaujmout lepší polohu. Nebo zajatý vězeň. Bolí to, i když se jen skloním.
Bratrovy oči byly pouhé štěrbiny, ale panenky mu mezi víčky těkaly sem a tam.
"Barricku? To jsem já, Briona. Prosím, prosím, slyšíš mě?" Sáhla mu na tvář a pak ho vzala za ruku; byla teplá, ale i mokrá jako něco vytaženého z tůně ve skalách. "Já tě neopustím."
"Musíte ho opustit, paní," promluvil nový hlas. Briona zvedla hlavu. Spatřila, že ve dveřích stojí Avin Brone a svou rozložitou postavou je celé vyplňuje. "Omlouvám se, ale je třeba vyslovit pravdu. Práce je mnoho. Zítra pohřbíme prince regenta a někdo musí převzít žezlo, aby lidé viděli, že na trůnu stále sedí Eddon. Jestli bude princ Barrick příliš chorý, budete to muset být vy. A mám pro vás také jiné zprávy."
Pocítila zvláštní rozechvění. Na trůně bude jediná osoba, na kterou se můžu absolutně spolehnout, že mě nepošle Ludisovi, uvědomila si. Na okamžik si představila všechno, co by mohla udělat, všechny drobné křivdy, které by napravila. Pak znovu pohlédla na Barricka a myšlenka na to, co by mohla dokázat, jí připadla nicotná.
"Kolik dalších lidí je takto nemocných?" zeptala se Chavena.
"Kolik lidí má horečku?" Podíval se ná lékaře z Akademie. "Ve městě možná několik stovek. Je to tak, Okrosi? A zhruba tucet na hradě. Myslím, že tři služebníci z kuchyně. Komorná vaší nevlastní matky a dvě Barrickova pážata." Pohladil po hlavě malého chlapce, který držel vlhké plátno. "O těch jsem věděl, když se u vašeho bratra začala nemoc projevovat."
"Anissina komorná? Ale jak je na tom samotná Anissa?"
"Vaše nevlastní matka je zdravá, stejně jako dítě, které nosí."
"A z těch, kteří přijeli s Dawetem, horečku nemá nikdo?"
Chaven zavrtěl hlavou.
"Podivné, že by ji měla přivézt jejich loď a přitom by nikdo z nich neonemocněl."
"Jistě, ale horečka je zvláštní věc," řekl Chaven, bledý a velmi unavený - muž, který jí připadal skoro jako cizinec. Přistihla se, jak možná poprvé v životě přemýšlí, co dělá, když je sám, jaký život a jaké myšlenky skrývá před ostatními, tak jako to dělá každý. "Na jednoho může sáhnout a druhého, který stojí hned vedle něj, nechá bez újmy."
"Jako vražda," řekla.
Briona byla jediná v místnosti, kdo po těchto slovech neudělal ochranné znamení proti zlu. Dokonce i Barrick z horečnatého spánku zasténal.
#
Běžel tak dlouho, až se mu podařilo uniknout z bezprostředního dosahu těch šeptajících postav bez obličejů, které se hemžily místnostmi a větřily jako psi. Byl v hradním křídle, které neznal, procházel pokoji, v nichž se bez ladu a skladu povalovaly zaprášené, neznámé předměty. Na stole stálo rozbité planetárium. Kovová ramena byla zohýbaná a trčela všemi směry jako ostny nějakého pichlavého tvora. Koberce a goblény se válely jeden přes druhý, naházené na hromadu a na krajích zmačkané. Pokrývaly dokonce i dřevěný strop, takže se dalo těžko poznat, kde vlastně je nahoře, a začínaly se kroutit horkem.
Zastavil se. Někdo - nebo něco - jej volal jménem.
"Barricku! Kde jsi?"
Sevřela ho křeč hrůzy, když si uvědomil, že po něm nepátrají jenom přízraky, postavy z kouře a krve, ale také něco jiného. Něco temného a vysokého a výjimečného. Něco, co ho pronásledovalo už dlouho, velice dlouho.
Změnil rychlou chůzi v běh. Krátce nato se z ní stal divoký, střemhlavý úprk. Jeho jméno k němu přesto dál připlouvalo jako osamělá ozvěna nesoucí se od jednoho tmou zahaleného vrcholku hory na druhý, nebo jako výkřik ztracené duše ztroskotané na Měsíci.
"Barricku? Vrať se."
Zjistil, že je v dlouhé chodbě, z jedné strany otevřené, běží s vypětím všech sil po ochozu, vedle něhož zeje hlubina, takže od závratného pádu na kamennou dlažbu ho dělí jediný chybný krok. Požár jistě už zachvátil celý hrad - tady

doutnaly dolní okraje gobelínů a plameny začínaly šplhat po stylizovaných loveckých výjevech, po vyobrazeních odvážných činů bohů a dávných králů usazených v nádheře.
"Barricku?"
Zpomalil, ale srdce mu zrychlilo. Plameny šplhaly výš, ochoz plnil černý dým. Po celé pravé straně cítil na kůži spalující žár. Chtěl běžet, ale v kouři před ním se něco pohybovalo, něco, na čem mihotavá zář ohně vykreslovala rudé a oranžové skvrny.
"Zlobím se. Moc se zlobím."
Srdce jako by Barrickovi chtělo proskočit prsní kostí. Postava těžkopádně vyšla z hustého šera. Kouř z ní stékal jako voda, v tmavých vousech se svíjely plameny.
"Neměl bys přede mnou utíkat, chlapče." Pohled Barrickova otce byl tupý a prázdný, zakalený jako oči mrtvých ryb ve džberu. "Neměl bys utíkat. Musím se pak na tebe zlobit."
#
Přestože nebyla s předepsanými šaty spokojená, Briona byla tentokrát ráda, že ji Moina a Rose zašněrovaly tak pevně, že korzet je tuhý jako brnění. Měla pocit, že je to jediné, co ji drží zpříma na otlučeném dřevěném křesle - křesle, které se přinejmenším pro tento šílený okamžik stalo trůnem všech Pomezních království.
Cítil někdo totéž co ona? Cítili to všichni? Byli všichni tito dvořané v nazdobené parádě také jenom zmatené duše schované v kostýmech, které stejně jako tvrdé ulity hlemýžďů chránily bezmocné, nahé tvory v nich žijící?
"Co že říká?" Měla znovu strach, i když se donutila nedat to na sobě znát. Přemáhala se, aby udržela oči na lordu konetáblovi a nedovolila jim odbíhat do stínů, kde by znepokojeně pátraly po atentátnících a zrádcích, kteří jako by ve strašné hodině Kendrickovy smrti byli všude kolem ní, ale po Shasově uvěznění jejich přízraky z větší části zmizely.
"Našli jsme přece ten nůž celý od krve - to jste mu určitě oznámili. Co k tomu říká?"
"Nechce říct ani slovo." Avin Brone vypadal skoro stejně unaveně jako Chaven; jeho mohutné tělo klesalo pod vlastní tíhou. Bylo na něm vidět, že by si rád sedl, ale Briona nenechala přinést sedátko. "Jednoduše říká, že vašeho bratra ani jeho stráže nezabil."
"Těch nesmyslů si nevšímejte, Briono." Zdálo se, že hněv Gailona Tollyho je pravý a projednou není namířen proti ní. "Copak by nevinný člověk neřekl všechno, co ví? Shaso se propadá hanbou, to je všechno. Překvapuje mě jenom to, že se to u takového ničemy vůbec může stát."
"Ale co když mluví pravdu, vévodo Gailone?" Briona se otočila k Bronemu. "Anebo co když není jediný vrah? Tak jako tak je zvláštní, že by dokázal zabít všechny tři sám."
"Tak zvláštní to zase není, Výsosti," nadhodil lord konetábl. "Je to nebezpečný bojovník a oni jistě nebyli připraveni - žádný z nich netušil nic zlého. Pravděpodobně bodl prvního strážného a v mžiku se vrhl na toho druhého. Jakmile ho zabil, zaútočil na vašeho neozbrojeného bratra."
Brioně se zvedl žaludek. Nedokázala o tom přemýšlet - představovat si, jak Kendrick sám, bezmocný, zvedá ruce, aby se snad bránil muži, kterého celý život znal a kterému důvěřoval.
"A stále tvrdíte, že na hradě není nikdo jiný, kdo by to mohl spáchat, nebo alespoň Shasovi při vraždě pomáhat?"
"To jsem neřekl, paní. Řekl jsem, že takovou osobu i přes největší snahu nejsme schopni najít; není jisté, jestli se nám to vůbec může podařit. I v noci přebývají na tomto hradě stovky osob. Kapitán Vansen a jeho stráže vyslechli téměř všechny, prohledali skoro každou místnost, ale deset stovek dalších, kteří se mohli schovat a potom při poplachu a ve zmatku po vraždě uniknout, sem přichází během dne."
"Vansen." Pohrdavě si odfrkla, ale potom ji přemohl hněv. "Na celém světě není deset stovek těch, kteří by chtěli zabít mého bratra! Ale jsou takoví a já si myslím, že mnohé z nich znám." Dvořané se nervózně rozvlnili a ještě víc se ztišili. V trůnní síni jich bylo mnohem méně než obvykle: desítky zůstávaly ve strachu z atentátníků i z horečky ve svých pokojích a domech. "Deset stovek, lorde Brone - to je slovní hříčka! Chcete mi tvrdit, že prosťáček, který na hrad donese tuříny přivezené na vozech z Marrinswalku, by mohl být jedním z Kendrickových vrahů? Ne, to je někdo, kdo má co získat."
Brone se zamračil a odkašlal si. "Prokazujete mně… a sobě… špatnou službu, Výsosti. To, co říkáte, je samozřejmě pravda. Ale i když musíme podezírat téměř všechny, nesmíme nikoho zbytečně urážet. Chtěla byste snad, abych zavřel do vězení každého šlechtice, u něhož připadá v úvahu, že by mohl mít ze smrti prince regenta prospěch? To přikazujete?" Rozhlédl se po místnosti, která se náhle pohroužila do ticha. Dvořané vypadali překvapeně jako husy, které venku zaskočila bouřka.
Zčásti by byla upřímně ráda, kdyby viděla, jak se všichni tihle zahálčiví, vyfintění, přehnaně nalíčení lidé musejí zodpovídat ze svých činů, ale zároveň Briona věděla, že to z ní mluví jen vztek a zoufalství. Jeden nebo dva z nich možná byli vinni, byli se Shasem součástí spiknutí, ale ostatní nikoli a špatné zacházení by právem nesli ve zlém. Šlechta vlastnící půdu se nevyznačovala právě trpělivostí a pokorou. A kdyby Eddonové neměli podporu této šlechty, nebyli by nic.
Ztratili jsme otce a Kendricka. Neztratím také náš trůn!
"To samozřejmě nechci," odměřovala slova. "Drsné časy přinášejí drsné žerty, lorde Alvine, proto vám odpouštím, ale prosím, neříkejte mi, co mám dělat. Jsem možná ještě mladá, ale v otcově nepřítomnosti a v situaci, kdy je bratr Barrick nemocný, jsem vládcem Jižního Pomezí já."
Bronemu se něco mihlo v očích, ale sklonil hlavu. "Pokárala jste mne po zásluze, Výsosti."
Brioně docházely síly. Potřebovala si lehnout a vyspat se - za posledních několik nocí neměla víc než pár nesouvislých hodin spánku. Chtěla, aby jeden bratr byl zdravý a druhý bratr naživu. Ze všeho nejvíc chtěla, aby se vrátil otec, někdo, kdo ji podrží a ochrání. Pomalu, zhluboka se nadechla. Na tom, co chtěla ona, samozřejmě nezáleželo: v nejbližší době se na odpočinek těšit nemohla.

"Ne, lorde Brone, pokáráni jsme všichni," řekla. "Bohové nám ukazují, jak jsme nízcí."
#
Obličej byl zkřivený téměř k nepoznání, ale nebylo pochyb, komu patří. Barrick se otočil a dal se na útěk. Dým a plameny kolem něho vířily, jako by padal střešním komínem nebo průrvou v zemi do panství ohně. Bylo slyšet rozléhající se dunění těžkých bot na dlažebních kamenech, jak otec kráčel za ním, dýmající Kernios s vousy v jednom ohni a hřímavým hlasem.
"Pojď sem, synu! Nutíš mě, abych se na tebe velice zlobil!"
Klesající schodiště se stáčelo velkým obloukem jako větve stromu zmučeného větrem, v dýmu rozmazané jako něco, co člověk vidí hluboko ve vodě, ale byl to jediný únik, který se mu nabízel, a on neváhal. Chvíli ho nohy nesly pevně, ale potom mu po zádech chňapla ruka, zachytila se jeho oděvu, pokusila se ho zadržet.
"Stůj…!"
A pak najednou ztratil půdu pod nohama a kutálel se dolů ze schodů vedle propasti, klouzal, skákal jako oblázek, narážel do kamenných stupňů, až si vyrazil dech z plic a mozek z hlavy. Jak padal, hlasy šeptajících přízraků se změnily v křik, řev. Jediné, co ho napadlo, bylo: Víckrát už ne!
Bohové, víckrát už ne…!
Probudil se. Třásl se a plakal. Nevěděl kde je ani kdo je.
Skláněl se k němu baculatý muž s vážným, přátelským obličejem, ale on na okamžik znovu spatřil jinou tvář, známou tvář zkřivenou do nenávistné masky a obklopenou plameny. Vyjekl a ohnal se po ní. Jak byl slabý, ruka sebou sotva škubla; zavřísknutí vyznělo jako přidušený sten.
"Odpočívej," řekl ten muž. Jmenoval se Chaven. "Máš horečku, ale je o tebe postaráno."
Horečku? pomyslel si. To není žádná horečka. Hrad stojí v plamenech, jsou napadeni. Zlo proudilo zdmi jako otrávená krev umírajícím tělem. Briona! Náhle si na ni vzpomněl. A tak jako se společně narodili, vrátilo se s jejím jménem i to jeho. Musí se to dovědět - někdo jí to musí říct. Znovu napnul síly, aby vyloudil nějaký zvuk, tentokrát řeč.
"…Briona…"
"Je v pořádku, Výsosti. Vypijte toto." Do hrdla mu nateklo něco, co krásně chladilo, ale on si v prvním okamžiku nemohl vzpomenout, jak se polyká. Když přestal prskat a kašlat a napil se ještě trochu, Chavenova studená ruka mu sáhla na čelo. "Teď spěte, Výsosti."
Barrick se pokusil zavrtět hlavou. Jak je možné, že to nechápou? Cítil, jak se tma rozlézá, aby ho stáhla do hlubin. Musel jim říct o přízracích, které se hemžily hradem, o požárech. Léta se ukrývaly, ale teď vyšly ven v plné síle. Nepřátelé rodu byli možná jen o několik místností dál! A musel říct Brioně také o otci - co kdyby přišel za ní? Co kdyby to nevěděla, nechápala, a pustila ho dál?
Tma ho vlekla, vsávala, měnila v tekutinu.
"Řekněte Brioně…" dostal ze sebe a pak znovu sklouzl pod hladinu světla do hořících temnot.
#
Mladý Raemon Beck dokázal jen těžko myslet na něco jiného než na Helmingsea. Byli ještě dva dny západně od Jižní Marky a jeho domov se nacházel další dva dny jízdy dál, ale byl pryč už půldruhého měsíce a tak dost dobře nešlo nemyslet na ženu a dva malé synky, už nedokázal krotit nedočkavost.
Bylo to lehčí, když jsme byli v Settlandu a od domova nás dělily ještě týdny, napadlo ho. Bylo to lehčí, když jsme se měli čím zabývat, smlouváním, nakupováním, prodejem. Teď se nedá dělat nic jiného než jet na koni a přemýšlet…
Zahleděl se dopředu podél jejich malé karavany čítající skoro dvě desítky vysoko naložených mul a poloviční počet koní zapražených do vozů, to vše řízeno pevnou rukou bratrance Danneta Becka, který zase velel tomuto kupeckému podniku za svého otce, Raemonova strýce. Raemon měl za to, že Dannet udělal za uplynulé týdny několik chyb - jako mnoha nezkušeným mužům mu stačilo málo, aby bral odpor vůči své autoritě jako osobní urážku - ale celkově si nevedl špatně a muly a vozy byly naložené mílemi nejjemnější obarvené vlněné příze ze Settlandu, připravené pro manufaktury Jižního Pomezí. A samotný Raemon měl mít z tohoto obchodu prospěch nejenom v podobě svého podílu, který bude sice maličký, přesto mu vynese víc peněz, než kdy ve svých pětadvaceti měl - možná dost, aby mohl opustit dům svých rodičů a postavit si vlastní - ale také v podobě větších závazků do budoucna a jednou možná i slušného podílu na rodinném podniku.
Ale když odhlédl od svých zlepšujících se majetkových poměrů, většinou se až zajíkal, jak se nemohl dočkat, až znovu uvidí Derlu a přitiskne ji k sobě, až uvidí své děti, otce a matku a bude jíst chléb u vlastního stolu. Dělilo ho od nich jen několik dní, ale teď mu to čekání připadalo delší než na úplném začátku cesty.
Postupovali bychom rychleji, kdybychom se nepřidali k dceři settského prince a její družině. Sotva čtrnáctiletou dívku s očima vyděšené laně poslali, aby se provdala za Roricka Longarrena, hraběte z Daler's Trothu a blízkého příbuzného rodu Eddonů. Podle toho, co Beck o Rorickovi věděl, bylo překvapivé, že je vůbec ochoten se oženit, natož s dívkou z odlehlých a horských krajů na západě, ale zdálo se, že královská krev je královská krev a dcera jakéhokoli prince nebyla špatná partie.
Beck proti dívce nic neměl, a i v těchto celkem mírových časech bylo uklidňující, když karavanu doprovázel tucet jejích ozbrojených stráží, ale často jí bylo špatně. Skupiny musely přinejmenším třikrát předčasně zastavit denní postup, což Reamona Becka sužovaného steskem po domově dohánělo téměř k zoufalství.
Ohlédl se po Settlanďanech a pak se znovu zadíval dopředu na nepravidelný konvoj soumarů. Jeden honák si všiml, že se dívá, zamával a pak ukázal na mezery mezi stromy a bezmračnou podzimní oblohu, jako by chtěl říct: "To máme štěstí!" První dny zpáteční cesty jim ztrpčoval studený déšť ze západních hor, takže to byla vskutku příjemná změna. Také zamával, ale po pravdě řečeno se mu tyto lesnaté kopce příliš nezamlouvaly. Pamatoval si je z cesty tam, kdy to vypadalo, jako by se v dešti skláněly a tísnivě se tlačily k sobě. Působily tak dokonce i teď, když na obloze zářilo

slunce. Dokonce i v poměrně teplý den, jako byl dnešní, si držely na vrcholcích a v údolích mezi svahy vlastní mlhu. Jeden jazyk mlhy jako by se táhl po úbočí před nimi i teď, splýval mezi stromy a přes tmavě zelenou trávu k cestě. Pořád je to rychlejší než cesta po moři, pomyslel si. Až dolů na jih, úžinami a nahoru kolem východního pobřeží, a to byla jen cesta tam - byl bych pryč od Derly a synů půl roku…!
Vpředu někdo zakřičel. Raemona Becka překvapilo, že jazyk mlhy již přehradil karavaně cestu. Dál než na dvě desítky kroků teď viděl o málo víc než tmavé stíny stromů a nejasné obrysy lidí a soumarů. Zvedl hlavu. Obloha rychle ztmavla, jako by se mlha vkradla nejenom pod stromy, ale i nad ně.
Bouřka…?
Křik se teď ozýval poměrně hlasitě a zněla v něm zvláštní naléhavost - slyšel v hlasech mužů nejenom zmatek nebo podráždění, ale opravdový strach. Chloupky na šíji a pažích se mu naježily.
Útok? Lupiči, kteří využili nenadálé mlhy? Zkusil najít pohledem ozbrojence, kteří doprovázeli princovu dceru, uviděl, jak se dva z nich vyřítili z mlhy a přehnali se kolem něho a ohromeně si uvědomil, že mlha je už i za ním. Všichni v ní pluli jako čluny na oceánu.
Jak přimhouřenýma očima mžoural do mlhy, najednou z ní něco vyskočilo a jeho kůň se polekaně vzepjal. Raemon Back měl jen chvilku na to, aby zahlédl, co koně vyděsilo, ale ten okamžik stačil, aby mu srdce vynechalo a málem se zastavilo hrůzou: stvoření z rozevlátých cárů a pavučin - bledé, dlouhoruké a slepé - s ústy jako roztržený pytel.
Kůň se znovu vzepjal a pak klopýtl, když došlápl na zem. Beck se držel, jako by mu šlo o život. Křik lidí se teď ozýval všude kolem - a také ržání koní, a hrůzné vřeštění, které se nepodobalo ničemu, co kdy slyšel.
Vrávoravé postavy mužů a bytostí se nořily z mlhy a mizely v ní, chňapaly po sobě, zápasily. Uslyšel, že některé hlasy, které původně přisuzoval svým druhům, volají nebo dokonce zpívají nějakým neznámým jazykem. Z houští se trhaně vynořila další odraná stvoření, byl to však jen malý zlomek bizarních postav, jež tančily mlhou a cosi drmolily.
Vypadalo to, že někteří útočníci jsou jen o málo hmotnější než mlha jako taková. Lidé vříkali a koně ržáli dál, ale strašlivé zvuky již začaly slábnout, jako by mlha houstla v něco těžkého jako kámen nebo jako by samotný Raemon spadl do nějaké díry, v níž byl teď zasypáván.
Z trávy vyskočila skupina maličkých rudookých postav, které vypadaly jako zlomyslné vousaté děti, a začala se mu sápat po třmenech. Jeho kůň si jimi prokopával cestu a v prudké panice vyhazoval. Větve bičovaly Raemonu Beckovi obličej, ale nakonec ho jedna silnější větev úplně vyhodila ze sedla, mrštila jím o zem a jedinou ranou mu vyrazila dech a zatemnila vědomí.

Když přišel k sobě, připadal si jako pytel rozbitých vajec. Na okamžik se mu zastavilo srdce, když uviděl, jak na něho z mlhy, která stále vířila okolo, hledí nějaká tvář - zvláštně krásná, ale studená a mrtvá jako sochy bohů na chrámu Trigonu. Zadržel dech, jako by tak mohl uniknout pozornosti démona, ale on se na něho jenom upřeně díval. Pleť měl bledou, oči mu svítily jako plamen svíčky za silným sklem chrámového okna. Připadalo mu, že je mužského pohlaví, ale bylo opravdu těžké dívat se na to jako na něco jednoduchého a lidského. Pak se to ztratilo, jednoduše to zmizelo, mlha se snesla, zavířila a zbarvila svět do šeda.
Raemon Back pevně zavřel oči a zalapal po dechu. Čekal, že zemře. Když tak ležel bez hnutí dost dlouho, aby si uvědomil bolest v zádech a žebrech, hučení v hlavě a nespočet řezných ran a škrábanců na kůži, otevřel znovu oči. Mlha byla pryč. Ležel ve stínu hlubokého údolíčka, ale nad sebou viděl přes listí kousky modré oblohy.
Posadil se a rozhlédl se. Údolíčko bylo prázdné.
Těžce se postavil. Škubal sebou bolestí, ale snažil se nedělat hluk. Potom se plahočivě vydal zpátky cestičkou zlámaných větví, která zůstala po úprku jeho koně; ostatně po zvířeti nebylo ani památky. Nebylo slyšet žádné zvuky zvířat ani lidí. Beck se v duchu připravil na hrůznou scenérii, která ho jistě čeká.
Došel na cestu. Stál tam kůň - ne ten jeho, ale jeden z karavany - jako kdyby na něho čekal. Boky se mu prudce zvedaly a klesaly, ale jinak byl nezraněný a uždiboval trávu. Když k němu Beck vykročil, kůň se maličko polekal, ale pak se nechal pohladit. Po chvíli se uklidnil a znovu se začal pást.
Kromě tohoto jednoho zvířete byla cesta prázdná. Po desítkách mužů, koních, mulách, vozech s vlnou, ozbrojených vojácích a princově dceři, nemluvě o té armádě děsivých přízraků, která je napadla, nebylo ani stopy. Dokonce i mlha se rozplynula.
Hrůza a nevěřícnost ho zmáčkly jako krutá ruka. Raemon Beck ucítil, jak mu žaludek sevřela křeč, a vyzvracel zbytky snídaně. Otřel si ústa a rychle vylezl koni do sedla. Vyjekl bolestí v žebrech a v zádech. Jeho druhové zmizeli tak dokonale, že ho vůbec nenapadalo, kde by je měl začít hledat, a on je hlavně hledat nechtěl, nechtěl už na tomto prokletém místě strávit ani okamžik. Chtěl jenom jet a jet, dokud se nedostane do míst, kde žijí lidé.
Věděl, že se už nikdy nebude schopen do těchto kopců vrátit. Jestli to znamenalo, že se bude muset vzdát svého postavení v rodinném podniku a jeho žena a děti s ním budou muset žebrat o měďáky na ulici, nedalo se s tím nic dělat.
Patami kopl nového oře do žeber a vyrazil na východ, schýlený ke krku zvířete. Po tvářích mu tekly slzy.
#
Bylo časně ráno a Briona nedokázala usnout - přes obrovskou únavu celou noc nespala. Ležela ve své posteli, hleděla do tmy a poslouchala zvuky, které ze spánku vydávaly Rose, Moina a tři další mladé šlechtičny, které zůstaly noc před Kendrickovým pohřbem na hradě. Jak můžou spát, divila se. Copak nevědí, že všechno je ohroženo - že celé království se otřásá v základech?
Jestli byl vrahem Shaso a jednal sám, neměl pro to žádný pochopitelný důvod. Jak potom mohla ještě někdy někomu věřit? Jestli byl podplacený, nebo jestli tu strašlivou vraždu spáchal někdo jiný a vinu hodil na něho, pak byli Eddonové cílevědomě zasaženi do srdce strašlivým nepřítelem a stalo se to, když spali ve vlastním domě. Jak potom může ještě někdo spát?

Srdce jí začalo tlouct rychleji, ještě než si uvědomila, co je zač ten nový zvuk: tiché klepání na dveře komnaty. Věděla, že venku jsou stráže. Ani ten nedbalý hlupák Ferras Vansen by ji v takové době nenechal bez ochrany. Přetáhla si přes noční košili plášť - místnost a kamenná podlaha byly studené - a zamířila ke dveřím.
Ale Kendrick měl také stráže, vzpomněla si a roztřásl ji hlubší chlad. Taky by si byl myslel, že mu nic nehrozí.
"Princezno?" Hlas byl tichý, ale poznala ho. Vzápětí dostala strach z úplně jiného důvodu. Přidala do kroku, ale pak znovu krátce zaváhala.
"Chavene? Jsi to ty? Opravdu ty?"
"Ano."
"My jsme tady také, Výsosti." Byl to jeden ze strážných. Poznala ten chraplavý hlas, i když si nemohla vzpomenout, jak se muž jmenuje. "Můžete otevřít dveře."
Hrůza uplynulých dní byla přesto tak velká, že se musela hodně přemáhat, aby neucukla, když se dveře nakonec otevřely. Chaven a stráže stáli venku v kaluži světla pochodní a čekali. Lékařova tvář byla vážná a propadlá vyčerpáním, ale strašlivý výraz, který čekala, v ní nebyl.
"Jde o bratra?"
"Ano, paní, ale nemějte strach. Přišel jsem vám říct, že si myslím, že se mu podařilo překonat horečku. Nějakou dobu potrvá, než bude zase sám sebou, ale pevně věřím, že přežije a uzdraví se. Volal vás."
"Milosrdná Zorio! Díky všem bohům!" Briona padla na kolena a ztišila hlas, aby se pomodlila. Měla šílet radostí, ale místo toho se jí najednou zatočila hlava. Teď, když z ní tato hrozná obava spadla, jako by síla, která ji až doteď držela zpříma, v mžiku povolila. Zkusila vstát, ale místo toho zavrávorala a začala se kácet. Chaven a jeden ze strážných ji chytili za ruce.
"Přežijeme," zašeptala.
"Ano, princezno," kývl, "ale dnes v noci se vrátíte do postele."
"Ale Barrick…!" Místnost se s ní roztočila.
"Řeknu mu, že přijdete s prvním světlem. Stejně teď nejspíš spí."
"Pověz mu, že ho mám moc ráda, Chavene."
"Povím."
Dovolila jim, aby jí pomohli do lože - v první chvíli se neubránila pomyšlení na nebohého Kendricka, který je právě teď v rukou Kerniosových služebnic smrti. Ale tato hrůza ani stěny, které jako by se pomalu otáčely, nedokázaly odehnat vyčerpání.
"Řekni Barrickovi…" hlesla, "… řekni Barrickovi…" ale to bylo všechno, co ze sebe vypravila, než únava konečně prolomila hradby a ovládla ji.

11
Nevěsta boha

BOBULE:

Bílé jako kosti, rudé jako krev,
rudé jako uhlíky, bílé jako den,
copak žádné nejsou sladké?

Věštby vržených kostí

Jestli se Qinnitan domnívala, že autarchova trůnní síň bude komornějším prostředím než obrovský chrám Úlu, velice se mýlila: velkolepost doprovodu Zlatého působila ještě úžasněji tady, v bíločerně dlážděné síni zaplněné stovkami vojáků, sluhů, zástupců desítek šlechtických rodů, obchodních a úřednických kruhů, všech pohromadě pod zraky pozorných bohů s velkýma očima, jejichž malby zdobily strop. Samotný autarcha seděl uprostřed dění na velkém Sokolím trůnu s obrovskou ptačí hlavou pokrytou topazovým peřím, s očima z červeného jaspisu; samotný Sulepis Bishakh am Xis III. byl usazen pod markýzou tvořenou horní částí široce otevřeného zlatého zobáku gigantického dravce. Autarcha byl obklopen svými legendárními mušketýry, Leopardy, a Leopardi měli kolem sebe pro změnu skoro stejně slavný oddíl perikalských žoldnéřů, Bílých psů. Všichni tito Psi pocházeli už ze druhé nebo třetí generace. Jejich předky původně zajal dědeček současného autarchy ve slavné námořní bitvě. Jen málo z nich umělo ještě mluvit perikalským jazykem, ale vládce většiny xandského kontinentu měl k dispozici více než dost žen s bledou pletí, aby současná generace Psů zůstávala stejně bílá jako jejich předkové. I vystrašeným, zmateným očím Qinnitan připadali tito seveřané zvláštní, stavění spíš jako medvědi, které viděla na obrázcích, než jako psi: chlupatí a vousatí, širocí v plecích a ramenou.
Zpoza perikalských žoldnéřů se na ni jeden Leopard upřeně díval - zřejmě důležitý voják, soudě podle dlouhého černého ocasu na přilbě. Jeho zamračený výraz vypadal jako sečná rána a propracovaná zbroj ještě zdůrazňovala rozložitá ramena. Qinnitan se lekla, že už udělala něco špatně, a sklopila zrak.
Když znovu vzhlédla, od Sokolího trůnu šouravě, pozpátku ustupoval hlouček dvořanů, s mnoha úklonami a máváním rukou, a ona znovu spatřila autarchu. Mladý bůh na zemi se zaklonil, zadíval se na protáhlý zobák nad svou hlavou, jako by v síni kromě něho nikdo nebyl, a krátce se poškrábal na dlouhém nose. Zlaté náprstky, malincí ochránci veškerého stvoření, se zatřpytily: stejně neotřesitelně, jako že obloha je modrá, platilo, že autarcha se bezděčně nesmí dotknout ničeho nečistého.

Qinnitanina matka se znovu rozplakala. Qinnitan byla rovněž vystrašená, ale přesto nedokázala takové chování pochopit. Loktem dloubla matku do boku, přestože ve většině rodin by taková drzost byla nemyslitelná. "Tiše!" zašeptala, což by bylo považováno za ještě nemyslitelnější.
Matka popotáhla. "Potkalo nás takové štěstí!" řekla.
Nás? I přes hrůzu, že byla vybrána, přes drtivou cizost celého prostředí a dokonce i přes nevyhnutelný záchvěv hrdosti, že zaujala nejmocnějšího muže světa, si Qinnitan uvědomovala jedno: že se nechce vdát za autarchu. Něco ji na něm silně děsilo, a nebyla to jenom jeho nesouměřitelná moc nebo pověsti, které slyšela o jeho krutých rozmarech. Měl něco v očích, něco, co nikdy neviděla v očích jiného člověka, ale možná to jednou zahlédla v očích koně, který vyhodil svého jezdce ze sedla a když se muži zachytila noha ve třmenu, usmýkal nebožáka na zaplněném tržišti k smrti, na sto krocích mu rozbil hlavu o dláždění, než nějaký voják zvíře skolil šípem. Když pak kůň ležel na zemi a s rudými bublinami ze sebe vyrážel poslední dech, uviděla, jak se jeho oko v jamce zakoulelo, oko někoho, kdo neviděl to, co skutečně je.
Autarcha byl sice klidný a tím, co viděl kolem sebe, se viditelně bavil, ale měl právě takový pohled. Nechtěla - nechtěla - aby ji dali takovému muži, aby s ním šla do postele, svlékla se před ním a dovolila mu, aby se jí dotýkal a vnikl do ní, i kdyby to opravdu byl bůh na zemi. Stačilo, aby si to představila, a roztřásla se, jako by měla horečku.
Ne že by ovšem měla jinou možnost. Odmítnout by znamenalo zemřít a přihlížet, jak před ní umírají otec, matka, sestry a bratři - a byla přesvědčená, že nikdo z nich by nezemřel rychle.
"Kde jsou rodiče té včelí dívky?" zeptal se znenadání autarcha. Místnost při zvuku jeho hlasu ztichla. Někdo tiše, nervózně zakašlal.
"Tam stojí, Zlatý," řekl postarší muž ustrojený do něčeho, co vypadalo jako ceremoniální zbroj zhotovená ze stříbrné látky, a ukázal prstem k místu, kde se na kamenné podlaze krčili se sklopenou hlavou její otec a matka. Qinnitan si náhle uvědomila, že se nepokořila, a také sklonila hlavu. Domnívala se, že muž ve stříbrném je určitě Pinimmon Vash, nejvyšší ministr.
"Přiveďte je nahoru," poručil autarcha silným, vysokým hlasem. Někdo znovu zakašlal. V tichu, jež následovalo po autarchových slovech, to znělo dost hlasitě, a ona byla strašně ráda, že to nebyl některý z jejích rodičů.
"Vzdáváte se jí, aby se stala nevěstou boha?" zeptal se ministr matky a otce, kteří se stále krčili a nedokázali se na autarchu ani podívat. Přestože měla dost svého trápení, Qinnitan se za otce styděla. Cheshret byl kněz, který se dokázal sám postavit před Nushashův oltář, tak proč by teď neměl snést setkání s autarchou?
"Samozřejmě," řekl otec. "Je to pro nás čest… takže… jsme…"
"Ano, jste." Autarcha ukázal třpytivými prsty na dřevěnou skříňku. "Dejte jim peníze. Jeddine, pošli někoho ze svých mužů, aby jim to pomohl odnést domů." Leopard, který se na ni předtím díval, polohlasně pronesl několik slov. Dva autarchovi elitní střelci vystoupili a zvedli skříňku. Bylo vidět, že je těžká.
"Stříbro v ceně deseti koní," prohodil autarcha. "Štědrá odměna za čest, že smíte přivést svou dceru do mého domu, ne?"
Muži, kteří nesli truhlici s penězi, již vykročili přes trůnní síň k východu. Qinnitanini rodiče se nemotorně hrabali za ní, snažili se, aby jim nezmizela z dohledu, ale zároveň neměli odvahu otočit se k autarchovi třeba jen maličko zády.
"Jsi příliš laskavý, pane Velkého stanu," zvolal otec, aniž se přestal uklánět. "Přinášíš do našeho domu příliš velkou čest." Matka znovu plakala. O chvilku později už byli pryč.
"A teď," začal autarcha, když vtom někdo znovu zakašlal. Autarchova hubená tvář se zkřivila zlostí. "Kdo je to? Přiveďte ho sem."
Z pódia seskočili do síně tři další Leopardi. Naleštěné, zdobené zbraně drželi vysoko, aby nikomu neublížili. Dav před nimi couvl. Krátce nato se k pódiu vrátili a táhli rachitického mladíka. Dav ustoupil ještě víc, jako by mladík měl nějakou smrtelnou nemoc, což pravděpodobně měl, když na sebe upoutal rozezlenou pozornost boha na zemi.
"Chováš ke mně takovou nenávist, že mě musíš přerušovat svým hýkáním?" optal se autarcha. Mladík, který padl na kolena, když ho leopardští vojáci pustili, dokázal jen zavrtět hlavou a rozplakat se hrůzou. Byl tak vyděšený, že jeho obličej získal barvu šafránu. "Kdo jsi?"
Mladík byl viditelně tak vyvedený z míry, že nebyl schopen odpovědět. Nakonec to udělal nejvyšší ministr. "Je to účetní písař z mého ministerstva pokladu. Umí dobře počítat."
"To umí i tisíc kupců na Trhu ptačích ok. Můžeš mi říct jediný důvod, proč bych ho neměl nechat zabít, Vashi? Promarnil už příliš mnoho mého času."
"Ovšemže, Zlatý," odvětil nejvyšší ministr s gestem nekonečné lítosti. "Jediné, co pro něho mohu udělat je zmínit se, že je to prý dříč, který je mezi ostatními písaři velice oblíben."
"Opravdu?" Autarcha na okamžik vzhlédl ke slavnému kachlovému stropu a znovu se poškrábal dlouhým prstem na protáhlém nose. Vypadalo to, že už ho celá věc nudí. "Dobrá, toto je můj rozsudek. Odveďte ho, Leopardi. Ztlučte ho a zpřerážejte mu kosti železnou tyčí. Jestli má přežít, ať se o něho ti jeho takzvaní přátelé z pokladnice postarají, krmí ho a tak dál. Uvidíme, jak daleko jejich přátelství ve skutečnosti sahá."
Početný dav souhlasně zamručel nad moudrostí autarchova rozsudku. Qinnitan ve stejném okamžiku potlačila zděšený, rozezlený výkřik. Mladého muže odvedli. Jak mu táhli nohy po podlaze, zůstala za ním mokrá cestička jako po hlemýždi. Omdlel, ale až poté, co neudržel moč. Trojice služebných přicupitala, aby dlažební kameny znovu vytřela do sucha.
"A teď ty, děvče," vyzval ji autarcha. Stále se zlobil a Qinnitanino srdce náhle začalo tepat ještě rychleji. Že by už jí měl dost? Chtěl ji nechat zabít? Právě si ji od rodičů koupil jako slepici na trhu a pro její záchranu by nikdo nehnul prstem.
"Postav se přede mne."
Nějakým způsobem se jí podařilo přimět nohy k pohybu aspoň tolik, aby ji vynesly po schodech na pódium. Byla ráda, když došla před Sokolí trůn, ráda, že může padnout na kolena a nemusí cítit, jak se jí třesou. Položila čelo na chladný kámen a přála si, aby se zastavil čas, aby nikdy nemusela opustit toto místo a zjistit, co ji ještě čeká. Nos jí naplnila

silná, sladká vůně, až se lekla, že kýchne. Vyhlédla zpod přivřených víček. Skupina kněží ji obklopila jako mravenci drobek z placky a kadidlem z bronzových mís ji pro autarchu parfémovala.
"Máš veliké štěstí, dceruško," řekl Pinimmon Vash. "Dostalo se ti pocty, jaké se nedostane skoro žádné ženě na Zemi. Víš to?"
"Ano, pane. Samozřejmě, pane." Přitlačila čelo na kámen ještě víc a cítila, jak se jí po kůži rozlézá chlad. Rodiče ji autarchovi prodali, aniž se aspoň zeptali, co s ní bude. Přemýšlela, jestli by dokázala udeřit hlavou o dlažbu dost prudce, aby se zabila, než ji někdo zadrží. Nechtěla se vdát za pána světa. Stačilo, aby se podívala do té protáhlé tváře a zvláštních, ptačích očí a měla pocit, že se jí zastaví srdce. Takto zblízka se jí skoro zdálo, že cítí, jak z něho vychází žár, jako by byl kovová socha, která stála celý den na slunci. Představila si, jak se jí ty tenkoprsté ruce dotýkají, zlaté náprstky jí rozdírají kůži a ta tvář se sklání k její…
"Vstaň." Teď promluvil samotný autarcha. Poslechla. Byla tak nejistá, že ji nejvyšší ministr musel suchou starou rukou podepřít. Bledé, velice bledé oči živoucího boha jí přejely po těle, zastavily se u obličeje a pak znovu sklouzly po těle. Nebyla v tom žádná chlípnost, nic doopravdy lidského; připadala si, jako by visela na řeznickém háku.
"Je hubená, ale ošklivá není," prohlásil autarcha. "Musí jít samozřejmě do Ústraní. Předejte ji staré Cusy a řekněte jí, že této se musí dostat zvláštní a velice pozorné péče. Panhyssir jí vysvětlí, co se očekává."
Qinnitan užasle zjistila, že zvedá oči k autarchovým a slyšela se, jak říká: "Pane a vládce, nevím, proč sis mě vybral, ale vynasnažím se, abych ti sloužila co nejlépe."
"Posloužíš mi dobře," řekl a zvláštně, dětinsky se při tom zasmál.
"Mohu tě o něco požádat, slavný vládce?"
"Budeš autarchu Sulepise oslovovat jako 'živoucího boha na zemi' nebo jako 'Zlatého'," pokáral ji přísně nejvyšší ministr. Její troufalost vyvolala ve shromážděném davu šepot.
"Zlatý, smím tě o něco požádat?"
"Žádej."
"Mohu se rozloučit se svými sestrami z Úlu, svými přítelkyněmi? Byly na mne hodné."
Chvíli se na ni díval a potom přikývl. "Jeddine, pošli několik svých Leopardů. Ať ji odvedou zpátky, aby se mohla rozloučit, a přinesou všechno, co ze svého starého života potřebuje. Pak vstoupí do Ústraní." Bledé oči se maličko přivřely. "Nevypadáš, že bys byla šťastná z pocty, kterou jsem ti věnoval, děvče."
"Jsem… ohromená, Zlatý." Sevřel ji strach. Jen s potížemi promluvila dost hlasitě, aby ji na vzdálenost několika kroků slyšel; věděla, že ostatní shromáždění v obrovské síni neuslyší nic, dokonce ani šepot. "Prosím, věř mi, že nemám slova, kterými bych své štěstí popsala."
* * *
Oddíl Leopardů ji provedl dlouhými chodbami Sadového paláce, labyrintem, o němž jenom slyšela, ale který, jak se zdálo, bude po zbytek života jejím domovem. Myšlenky jí vířily hlavou jako dusivé kadidlo.
Proč chce mě? Vždyť se na mě před dnešním dnem skoro ani nepodíval. "Ošklivá není," řekl. To se říká o dohodnutém sňatku. Jenže já nic nepřináším. Moji rodiče - nikdo! Proč proboha by si měl vybrat mě, i kdyby jen jako jednu novou manželku ze stovek…?
Kapitán skupiny Leopardů, svalnatý voják s vážnou tváří jménem Jeddin, si ji znovu prohlížel. Vypadalo to, jako by tak činil už dlouhou chvíli, ale ona si toho všimla teprve teď. "Omlouvám se, paní," řekl, "ale nemohu vám poskytnout na rozloučení dlouhou dobu. Brzy nás očekávají v Ústraní."
Přikývla. Měl divoké oči, ale jejich lesk působil rozhodně lidštěji než síla, která oživovala autarchův bezedný pohled.
Když došli do Úlu, všechny dívky jako by už o jejím příchodu věděly. Třeba to předpovědělo orákulum, pomyslela si, zatrpklá a nešťastná. Měla odejít tam, kam se nedostanou ani zlaté včely, a ta představa ji děsila. Z ženských hlubin Úlu do ženského vězení zvaného Ústraní. Čest, že byla vybrána, byla sice úžasná, ale nevypadalo to jako dobrý obchod.
Velekněžka Rugan se s ní rozloučila s hrdostí, ale téměř bez sentimentu.
"Přinesla jsi nám velkou čest," řekla a políbila Qinnitan na obě líce, než se vrátila do svých pokojů a ke svým účtům.
Zato na vrchní akolytce Chrysse bylo vidět, jak ji doopravdy mrzí, že Qinnitan odchází, byť měla ve tváři také obrovskou hrdost. "Ještě nikdo neodešel z Úlu do Ústraní," řekla. Z očí jí při tom zářilo totéž světlo zbožnosti, které je naplňovalo, když hovořily včely. Qinnitan věřila, že Chryssa je schopná snít, jak by bylo úžasné, kdyby byla namísto Qinnitan vybrána ona.
Qinnitan dělala totéž.
"Opravdu musíš odejít?" Duny plakala, ale zdálo se, že je stejně rozrušená a má stejnou radost jako Chryssa. "Proč bys nemohla žít tady, dokud se to nestane?"
"Nebuď hloupá, Dunyazo," napomenula ji vrchní akolytka. "Někdo, kdo se má stát manželkou autarchy, nemůže žít v Úlu. Co kdyby někdo… co kdyby ona…?" Chryssa se zamračila. "Prostě by to nebylo správné. Vždyť on je Živoucí bůh na zemi!"
Když vrchní akolytka odešla, Qinnitan si začala skládat do vaku těch pár osobních věcí, které jí patřily - vyřezávaný kostěný hřeben, který dostala od matky, když byla povolána k posvátným včelám, náhrdelník z leštěných kamínků od bratrů, maličké kovové zrcátko od sester a slavnostní šaty, které od doby, co se stala úlovou sestrou, nikdy na sobě neměla. Zatímco se balila a snažila se co nejlépe odpovídat Duny na její vzrušené otázky - co jí ostatně mohla říct, když sama neměla ponětí, co s ní bude, proč byla vybrána nebo čím zaujala? - uvědomila si, že odteď už nebude osobou, alespoň pro své úlové sestry, ale příběhem.
Budu Qinnitan, dívka, jíž si všiml autarcha a vytáhl ji z jejich středu. V noci si o mně budou povídat. Budou přemýšlet, jestli by se to mohlo přihodit znovu, některé z nich. Budou si myslet, že je to krásná, romantická pohádka jako Dasmet a

dívka bez stínu.
"Nezapomeňte na mě," řekla znenadání.
Duny na ni užasle pohlédla. "Zapomenout na tebe? Qin yo, jak bychom mohly…?"
"Ne, tak to nemyslím. Nezapomeňte na pravou Qinnitan. Nevymýšlejte si o mně hloupé historky." Dívala se na svou kamarádku, projednou ohromenou tak, že ztratila řeč. "Já mám strach, Duny."
"Vdát se není taková hrůza," uklidňovala ji kamarádka. "Starší sestra mi říkala…" Odmlčela se a vytřeštila oči. "Zajímalo by mě, jestli to bohové dělají stejně jako lidé…?"
Qinnitan zavrtěla hlavou. Duny to nikdy nemohla pochopit. "Myslíš, že bys mě někdy mohla přijít navštívit?"
"Cože? To myslíš… do Ústraní?"
"Samozřejmě. Jenom muži tam nesmějí. Slib mi, že přijdeš."
"Qin, já… ano! Ano, přijdu hned, jak mě sestry pustí."
Objala ji. Ve dveřích síně akolytek stála paní Chryssa a dávala jí na vědomí, že vojáci před chrámem začínají být netrpěliví. "Nezapomeňte na mě," zašeptala kamarádce do ucha Qinnitan. "Neudělejte ze mě nějakou… princeznu."
Duny se zmohla jen na nechápavé zavrtění hlavou. Qinnitan si vzala vak s chudou sbírkou svých statků a vykročila za vrchní akolytkou.
"Ještě jedna věc," zastavila ji Chryssa. "Než odejdeš, chce s tebou mluvit matka Mudry."
"Orákulum…? Se mnou?" Mudry sotva mohla Qinnitan znát. Od chvíle, kdy Qinnitan přišla do Úlu, se k sobě nedostaly blíž než na tucet kroků. Že by i důstojná stařena chtěla mít u autarchy nějakou přímluvu? Qinnitan usoudila, že musí. Jenže nejhezčí, co o mně řekl bylo to, že nejsem ošklivá. To mi nedává velkou moc, abych se mohla za něco přimluvit, no ne?
Prošly nejtemnější částí Úlu. Z větracích šachet vysoko na stěnách se dovnitř linul ospalý šelest včel - v Úlu nebylo jediné místečko, kde by jejich píseň nebyla slyšet. Jestli si včely všimly, že jedna z jejich mladších akolytek odchází, nedaly najevo, že by je to trápilo.
V místnosti orákula to vonělo levandulovou vodou a kadidlem ze santálového dřeva. Věštkyně Mudry seděla na křesle s vysokým opěradlem. Obličej měla nedočkavě zvednutý ke dveřím, pod víčky se pohybovaly slepé oči. Zvedla k ní ruce. Qinnitan zaváhala: vypadaly jako pařáty.
"To je to dítě? Ta dívka?"
Qinnitan se rozhlédla, ale Chryssa ji ve dveřích do pokoje nechala samotnou. "Jsem to já, matko Mudry."
"Vezmi mě za ruce."
"Je to od vás velmi laskavé…"
"Tiše!" Řekla to přísně, ale bez hněvu, jako varování dítěti, aby nesahalo do otevřeného plamene. Sevřela Qinnitan prsty. "Ještě nikdy jsme žádnou neposlaly do Ústraní, ale Rugan mi pověděla, že jsi jí připadala… zvláštní." Zavrtěla hlavou. "Věděla jsi, že to kdysi všechno patřilo nám, děvče? Surigali byla paní Úlu a Nushash byl její ustrašený choť."
Qinnitan netušila, co to znamená, a měla za sebou dlouhý a chaotický den. Stála mlčky, zatímco jí Mudry tiskla prsty. Náhle stařena znehybněla, jako by se zaposlouchala. Obličej měla zvednutý ke stropu, podobně jako se předtím díval do prázdna autarcha, když rozhodoval, aby zpřeráželi kosti mladému muži, protože zakašlal. Mudryiny ruce se zahřívaly, byly už skoro horké a Qinnitan se musela přemáhat, aby neucukla. Vrásčitá tvář věštkyně jakoby povadla. Nato se bezzubá ústa zděšeně otevřela dokořán.
Mudry pustila Qinnitan. "Je to tak, jak jsem se obávala," řekla. "Je to špatné. Velice špatné."
"Cože? Jak to myslíte?" Věděla věštkyně něco o jejím osudu? Zabije ji její nastávající, tak jako bylo zabito mnoho jiných?
"Pták před bouří uletí." Mudry promluvila tak tiše, že ji Qinnitan skoro neslyšela. "Je ale zraněný, sotva se udrží ve vzduchu. Přesto je to jediná naděje, která zbývá, když spáč procitne. Stará krev je přesto silná. Není velká naděje…"
Chvíli se kolébala a pak zůstala obličejem otočená přímo ke Qinnitan. Kdyby viděla, možná by se na ni upřeně dívala.
"Promiň, jsem unavená. Nemůžeme udělat mnoho a bylo by zbytečné tě děsit. Musíš si pamatovat, kdo jsi, děvče, to je všechno."
Qinnitan netušila, jestli se stará žena takto chová obvykle, ale věděla, že ji věštkyně skutečně děsí, ať chce nebo ne.
"Jak to myslíte, pamatovat? Že jsem úlová sestra?"
"Pamatuj si, kdo jsi. A až se klec otevře, musíš ulétnout. Dvakrát se neotevře."
"Já ale nerozumím…!"
Chryssa strčila hlavu do dveří. "Je všechno v pořádku? Matko Mudry?"
Stařena pokývala hlavou. Naposledy slabě stiskla Qinnitan ruku a pak ji pustila. "Pamatuj. Pamatuj."
Qinnitan měla co dělat, aby se nerozplakala, když ji vrchní akolytka předala vojákům a jejich veliteli, mlčenlivému, zamračenému Jeddinovi, aby mohli novou nastávající nevěstu odvést do skryté pevnosti Ústraní.

12
Spánek v kameni

ZA DLOUHÉHO ODPOLEDNE:

Copak to tu spadlo?
Třpytí se to u cesty jako drahokamy, jako slzy
Nejsou to hvězdy?

Věštby vržených kostí

Rohovec se díval, jak Slída a Mastek otesávají kámen na stěně nad hrobkou. Břidlicovi uměli držet pospolu, a jelikož to byli Amfibolovi synovci, napadlo ho, že by mohli tomu, kdo jejich strýce vystřídal, dělat potíže, ale místo toho byli velice platní. Vlastně celá jeho parta se chovala příkladně - dokonce i Pemza dělal svou práci jen s občasným brbláním. Ať už se jim na původní práci nelíbilo cokoli, přenesli se přes to, aby hrobku prince regenta připravili včas. A dobře udělali. V místě, kde Rohovec stál, poskytovaly jediné světlo pochodně zasazené do držáků v kamenné stěně - čtyř nově vytesaných - ale on si byl jistý, že nad východním cimbuřím jistě už stoupá ranní slunce, což znamenalo, že do pohřbu zbývá posledních pár hodin.
Nebylo to vůbec snadné a Rohovec mohl jen děkovat svým předkům z rodu Modrokřemenů, že vybudování jedné nové prostory byl poměrně malý úkol a že pracovali většinou s vápencem. Přesto to museli několikrát říznout, jak se dalo. To neznamenalo, že výsledek byl jako podle pravítka: nová komora měla nezvyklý tvar a na druhém konci, kde se otevírala nízká chodba do dalších podzemních prostor, ještě nebyla dokončená. Navíc opracovali pouze stěnu, do níž byla hrobka prince regenta vytesána. Ve všech dokončených stěnách pluly jako ostrovy hrudky tvrdého pazourku a také většinu sochařských prací bude třeba dokončit později. Uhlík měl jen velice málo času ozdobit hrobku jako takovou a stěnu v její bezprostřední blízkosti, přesto odvedl i navzdory spěchu kvalitní práci a proměnil nezačištěnou díru v kostech Hory v jakýsi lesní altánek. Kamenný podstavec, na němž měla rakev prince regenta spočinout, vypadal jako lůžko z vysoké, živé trávy; kmeny stromů a svěšené olistěné větve vytesané do stěn krypty byly provedeny tak jemně, že to vypadalo, jako by ubíhaly do dálky, jedna řada za druhou. Rohovec si skoro připadal, že by mohl sochařským výtvorem vykročit k srdci živého lesa.
"Je to nádherné," řekl Uhlíkovi, který dělal poslední drobné úpravy na skupince květů na podstavci. "Nikdo nebude moci říct, že permoníci neudělali, co měli, a ještě cosi navrch."
Malý Uhlík si otřel pot ze zpocené tváře. Na svůj věk vypadal starší - byl ženatý jenom pár let, ale už měl seschlé rysy děda a bílá, která mu prokvétala vousy, nepocházela z vápencového prachu. "Ale je to smutná práce. Čekal bych, že to bude dělat můj syn nebo dokonce vnuk, ne já. Ubohý princ, odešel příliš mladý. A koho by napadlo, že to udělá ten Jižan? Po tolika letech vypadal skoro civilizovaně."
Rohovec se otočil a zavolal na ostatní, aby si pospíšili s odklízením lešení. Slída a Mastek byli už na zemi, skoro hotoví, ale pracovní četa ještě musela zasádrovat díry, kde byly trámy lešení ukotveny do stěn, a musela to udělat rychle: kastelán Nynor nechal čekat tucet mužů a žen, kteří měli vyzdobit rodinnou hrobku Eddonů květinami a svíčkami.
Uhlík si přimhouřenýma očima prohlédl kamenný květ, několikrát do něho naposledy rýpl dlátem a pak jej začal opracovávat leštící tyčinkou. "Když je řeč o synech, kde je ten tvůj?"
Rohovce se zmocnila zvláštní směsice hrdosti a podráždění, že o chlapci někdo mluví jako o jeho synovi. "Pazourek? Poslal jsem ho ven, ještě než jsi přišel - bude si hrát nahoře. Z toho, jak se tady pletl, bych se zbláznil." Byla to ale jen část pravdy. Chlapec se choval tak zvláštně, až ho to trochu vyplašilo. Pazourek dokonce zlobil tak, že Rohovec na chvíli dostal strach, že koncem hrobky, který pokračoval jeskyní, proniká dovnitř špatný vzduch - jeho lidé tomu říkali dech černé hlubiny a v průběhu let to stálo mnoho permoníků život - na nikom jiném se ale nic neprojevilo. Chlapcovo chování se rychle ukázalo natolik podivným, že by to nevysvětlila ani kapsa špatného vzduchu: vypadalo to, jako by ho černý otvor na konci hrobky přitahoval a zároveň mu naháněl strach. Když do něho nahlížel, broukal si pro sebe jako mnohem mladší dítě - nebo dokonce jako zvíře, pomyslel si s obavami Rohovec - a zpíval si útržky nesrozumitelných písní. Když ale chlapce od otvoru odtáhl, Pazourek mu na jeho otázky odpověděl stejně skoupě jako jindy. Ať to znamenalo cokoli, prohlásil, že ho jeskyně za hrobkou děsí, že slyší hlasy a něco čichá.
"Něco, čemu nerozumím, čemu nechci rozumět." To bylo jediné vysvětlení, které chtěl nebo mohl poskytnout, ale když Rohovec vzal kus svítícího korálu, klekl si a strčil hlavu do nezačištěné, vápencové jeskyně za hrobkou, nic neobvyklého nenašel.
Jelikož měl naléhavou práci a čerstvě se mu vybavovalo, co řekl Cinobr o lidské tvrdohlavosti, Rohovec se rychle rozhodl. Nechtěl, aby chlapec tropil zmatky a odváděl muže od práce, proto vyvedl Pazourka po schodech nahoru a nařídil mu, aby zůstal na hřbitově, ale za žádných okolností nechodil někam, kde by ho nebylo vidět z horních schodů hrobky. Jeho muži celý den vyváželi z hory v kolečkách úlomky vápence, a tak si říkal, že chlapec nemůže nic hrozného vyvést, aniž by si toho někdo nevšiml.
Když teď Uhlík mokrým hadříkem položeným do jemného písku obrušoval poslední nedokonalosti, Rohovec se zamyslel a uvědomil si, že chlapce už nějaký čas neviděl ani neslyšel, i když by čekal, že už touto dobou sejde dolů a bude se shánět po svačině. Zavolal několik posledních doporučení na muže, kteří rozebírali lešení, poplácal Uhlíka po rameni a belhavě odešel, aby se podíval, co chlapec provádí.
Ve vnějších síních hrobky pracovalo několik Nynorových velkých lidí. Uklízeli ji a připravovali na pohřební průvod, drhli saze ze stěn v místech, kde hořely pochodně, rozprostírali po podlaze rákosí a nevadnoucí květy. Všechny tyto živoucí věci vyplňovaly skalní síně vůní, která Rohovci připomínala dny, kdy se dvořil Opálce, bral ji nad zem a procházel se s ní po loukách u moře v Landsendu. Později mu řekla, že pro dívku, která skoro nikdy nevycházela z Permonického Města, bylo vzrušující a zároveň děsivé stát tam a dívat se na moře a nezměrnost širé oblohy. On si pamatoval, že měl pocit blahobytné pýchy - jako by to všechno pro ni vytvořil on.
Ale vůně květin a několik šťastných vzpomínek na dny, kdy byl mladší, nemohly změnit povahu tohoto místa. V jednom výklenku vedle druhého ležely smrtelné ostatky Eddonů, kteří vládli Jižnímu Pomezí, zbytky životů, které kdysi mohly být slavné nebo bezvýznamné, ale teď na tom byly všechny stejně. Dokud však žili, někomu na nich záleželo, pomyslel si. Jejich těla sem přivezli truchlící pozůstalí, tak jako jiní dnes přinesou zavražděného prince, a pak je nechali spát v kameni, dokud je soukolí času nerozdrtí na suchý prach a hrudky kostí.

Rohovce to nenaplňovalo bázní, i když sami permoníci své mrtvé nepohřbívali, zároveň ale nemohl přítomnost tolika uzavřených životů přehlížet. Na některých velkolepějších rakvích zhotovených z kamene nebo kovu, aby přetrvaly věky, byly figuríny, které ukazovaly zemřelého nikoli tak, jak vypadal za života, byť i takových se našlo mnoho, ale po smrti, seschlého a podléhajícího rozkladu. Takovým způsobem se pohřbívalo před třemi stoletími a dřív. Zdálo se, že tenkrát po morové epidemii mnozí umírající chtěli připomenout živým, jak pomíjivé bude jejich štěstí.
Proč všechno to tajemno? divil se Rohovec. Tato naše těla pocházejí ze země, pocházejí ze všeho, co jíme, pijeme a dýcháme, a nakonec se do země vracejí bez ohledu na to, co bohové udělají s tou jiskřičkou, která je uvnitř nás. Ale nedokázal být tak lehkovážný, jak by si byl přál, a přestože v katakombách kolem něho byli velcí lidé v pilné práci, měl naspěch. Poslední dobou - ještě před smrtí prince regenta - se mu začalo zdát, že na všem okolo vidí studený dech smrtelnosti, náznak konce.
Projednou byl jako dítě skály rád, že vidí netlumené denní světlo, ale jeho zlepšená nálada neměla dlouhé trvání. Pazourek nebyl v dohledu, a přestože Rohovec prošel celý hřbitov a dokonce i zahrady za ním, přestože volal a volal, nemohl ho najít.
#
Briona byla po koupeli a byla jí zima. Stála nahá, dívala se na své bledé údy a nenáviděla slabost svého ženství Kdybych byla muž, pomyslela si, Summerfield, lord Brone a ostatní by mě nechytali za každé slovo. Nebrali by mě jako slabou. I kdybych měla seschlou ruku jako Barrick, báli by se mého hněvu. Ale protože jsem se narodila taková, jaká jsem, jsem svým pohlavím podezřelá.
V místnosti bylo chladno a ona se třásla. Ach, otče, jak jsi nás mohl opustit? Zavřela oči a na okamžik se stala znovu dívenkou, která se chvěje zimou, chůvy ji obskakují a osušují jí tělíčko flanelem, palác je plný známých zvuků. Kam čas odejde, když uplyne? napadlo ji. Je jako zvuk hlasů, který se znovu a znovu rozléhá ozvěnou v dlouhé chodbě, slábne čím dál víc, až je tak slabý, že není slyšet? Je někde ozvěna té doby, kdy jsme byli všichni spolu - Kendrick žil, otec byl doma, Barrick byl zdravý?
Ale i kdyby ano, byla by to jen umírající ozvěna zabydlená duchy.
Zvedla paže. "Oblečte mě," přikázala Moině a Rose.
Myšlenka na otce, náhlá touha vidět ho nebo alespoň slyšet jeho hlas, jí něco připomněla: kde je ten dopis, který Dawet dan Faar přivezl z Hierosolu? Možná je mezi jinými Kendrickovými věcmi - zatím neměla příležitost se všemi probrat. Ale otcův dopis nebyl jako ostatní listiny: nejenom že jej potřebovala vidět, chtěla to, a zoufale. Rozhodla se, že po pohřbu se po něm podívá. Po Kendrickově pohřbu.
Z hrůzy, kterou měla před sebou, se jí podlamovala kolena, ale narovnala se a snažila se zůstat pevná. Nechtěla, aby na ní její dámy poznaly, jaký má strach, jak je bezmocná a zoufalá.
Rose a Moina byly zvláštně mlčenlivé. Briona uvažovala, jestli jsou utrápené stejně jako ona, nebo pouze respektují její rozpoložení a hrůznou tíhu celého dne. A co na tom záleželo? Smrt si tak či onak zjednala respekt.
Oblékly jí dámskou košili. Dalo jim trochu práce, aby ji na vlhkou pokožku natáhly. Spodničku na zádech sepnuly háčky. Briona byla ještě bosá a měla ji shrnutou kolem chodidel. Když jí Rose šněrovala korzet, příliš tkanice utáhla. Briona zareptala, ale nenařídila, aby je povolila. Zjistila, že tento společenský oděv plní svůj účel: jako brnění vojáka dodává navenek zdání síly, i když tělo uvnitř je slabé.
Jenže já nechci být slabá! Chci být silná jako muž, abych pomohla rodině a našemu lidu. Jenže co to znamenalo? Jsou různé druhy síly; medvědí síla lidí jako Avin Brone nebo nenápadnější síla, jakou měl Kendrick: starší bratr jednou při zápase mrštil jedním větším gardistou tak prudce, že muže museli odnést. Z pomyšlení na něho se jí zadrhl dech. Byl tak živý - jak je možné, že už není? Jak může jediná noc tak změnit svět?
Ale jsou i jiné druhy síly, přemýšlela, když jí Moina a Rose pomáhaly do šatů z černého hedvábí, ztužených černým brokátem a jemným, stříbrozlatým filigránem. Otec skoro nikdy nezvyšuje hlas a nikdy jsem neviděla, že by v hněvu někoho udeřil, ale jen blázni si o něm troufli říct, že je slabý. A proč jsou za silné považováni jenom muži? Kdo tuto rodinu v uplynulých dnech držel pohromadě? Já ne, kéž mi Zoria odpustí. Nebyl to ani Barrick, dokonce ani lord konetábl. Ne, tím, kdo organizoval život a našel ve smrti nějaký smysl, byla Brionina prateta Merolanna.
Rose a Moina kmitaly jako včely kolem tmavé květiny. Narovnaly a rozprostřely zmačkané manžety Brioniných šatů, ustřihly nitku, která utekla z okraje, a nakonec nazuly princezně boty. Jedna ji vždycky podepřela, aby mohla zvednout nohu, a druhá nasunula černý střevíc tam, kde měl být. Na chvíli pocítila k těmto dívkám lásku. Uvědomila si, že i ony jsou statečné. Muži vedli své války daleko a dokazovali svou odvahu před armádami jiných mužů. Ženské války byly rafinovanější a jejich svědkem byly většinou jiné příslušnice jejich pohlaví. Její dvorní dámy a všechny ostatní ženy na hradě bojovaly s chaosem, snažily se dát smysl světu, který vypadal, jako by jej ztratil.
Brioně se nelíbilo, do čeho ji svět vmanévroval, ale usoudila, že dnes je ještě hrdá, že je tím, čím je.
Když dvorní dámy skončily s botami, přehodily jí plášť z těžkého černého sametu, který dostala od otce, ale dosud nikdy jej neměla na sobě. Seděla na vysoké stoličce, nebo se spíš opírala; zpola stála, aby Rose mohla vystavit její šperky a Moina s jednou mladší služebnou ji mohly začít česat.
"Tím se netrapte," řekla Moině, ale vlídně. Dvorní dáma se zarazila. Už měla v ruce kulmu. "Vezmu si čelenku - tu se stříbrným vyšíváním."
Stejně obřadně, jako když věštec vytahuje nejposvátnější věc v chrámu, Rose položila na polštář klenotnici a odklopila víko. Vytáhla největší náhrdelník, těžký zlatý řetěz s rubínovým přívěskem, dar Brionina otce matce, kterou téměř nepoznala.
"Ten ne," zavrtěla hlavou Briona. "Dnes ne. Ten - jelena a nic jiného."
Rose se zmatkem ve tváři zvedla tenký stříbrný náhrdelník. Přívěsek se skákajícím jelenem byl malý a bezvýznamný a nehodil se k vážnému majestátu slavnostního šatu.

"Dal mi ho Kendrick. K narozeninám."
Rose vhrkly do očí slzy, když jej zavěsila své paní kolem krku. Briona se pokusila dívce slzy setřít, ale rukávy její róby byly příliš tuhé, plášť příliš těžký. "Proklatě, neopovažuj se spustit. Rozpláčeš i mě."
"Plačte, jestli chcete, paní," popotáhla Moina. "S vaším obličejem jsme ještě nezačaly."
Briona se proti své vůli krátce zasmála. Ty mizerné rukávy jí nedovolily, aby utřela oči ani sobě, a tak mohla jenom bezmocně sedět, dokud Rose nepřinesla kapesník a sama ji neosušila.
S vlasy staženými na šíji do uzlu seděla, jak nejtrpělivěji dovedla, zatímco dvě dvorní dámy jí začaly líčit tváře a víčka. Nesnášela líčení, ale dnes nebyl obyčejný den. Lidé - její lidé - již ji viděli plakat. Dnes ji museli vidět silnou, s očima suchýma a maskou vyrovnanosti. A tato nezvyklá volnost byla rozptýlení i pro Rose a Moinu: když jí nanášely líčidlo, už se zase smály, přestože měly oči ještě vlhké.
Když skončily, nasadily jí čelenku a připevnily ji sponkami, potom jí rozprostřely po ramenou a zádech splývavý černý samet. Briona si připadala tuhá a neohebná. "Stráže pro mě budou muset přijít a odnést mě - přísahám, že nemůžu pohnout ani palcem. Přineste mi zrcadlo."
Moina se vysmrkala. Rose zatím rychle odešla pro zrcátko. Ostatní služebné vytvořily uctivý půlkruh a šeptaly si. Briona poznala, že na ně udělala dojem. Zhodnotila se: od hlavy až k patě celá v černém, jen se stříbrným odleskem na čele a na prsou.
"Vypadám jako měsíční panna Siveda. Jako Bohyně noci."
"Vypadáte nádherně, Vaše Výsosti," řekla Rose, najednou hrozně škrobená.
"Vypadám jako loď pod plnými plachtami. Velká jako svět." Briona si povzdechla a zadrhl se jí dech. "Bohové, pojďte mi pomoci vstát. Musím pohřbít svého bratra."
#
Chlapec se držel vysoko na vnější straně kaple, ale ani v tomto čase strachu, kdy vrahové byli patrně stále na svobodě, si ho zřejmě nikdo z Jižní Marky nevšiml. Nyní se krčil v rohu obrovského okenního rámu a barevné sklo ho obklopovalo jako pozadí na obrazu. Kaple sice byla plná lidí, ale jestli si někdo všiml stínu na spodním konci velkého okna, usoudil, že je to jenom špína nebo naváté listí.
Skupina sluhů pospíchala pěšinou od hřbitova ke dveřím, jež vedly do vnitřního hradu. Stále měli koše, které před hodinou snesli dolů, ale na dně zůstávalo již jen několik okvětních lístků; zbytek rozsypali uvnitř hrobky a na cestu, která se hřbitovem vinula. Chlapec se na ně dolů nedíval a oni byli až příliš zabraní do úkolů, které právě splnili, a svého šeptem vedeného hovoru, než aby vzhlédli.
Chlapcovu pozornost upoutalo něco nad jeho hlavou. Motýl, velký motýl, celý žlutočerný, se snesl na okraj střechy, seděl tam a mával křídly, pomalu jako srdce, které je v klidu. Na motýly bylo už v tuto roční dobu pozdě.
Chlapec nahmatal krátkými špinavými prsty rám a zvedl se, takže teď stál na parapetu okna z olověného skla. Každý, kdo by se díval zevnitř, by uviděl, jak se závěj listí najednou změnila ve vertikální sloup. Z druhé strany skla však k němu nedolehl žádný zvuk s výjimkou tichého hučení sboru, který zpíval "Baladu o Kerniosovi" nejdelší pohřební píseň. Krátce nato sloup zmizel a na okno už zase nepadal žádný stín.
Pazourek se vytáhl na vystupující reliéf, který zdobil vnější stěnu kaple, pak se jako pavouk přesunul bokem na sousední a vylezl nahoru na vyšší. V několika okamžicích, právě když se brána na druhé straně hřbitova za sluhy s koši zavřela a jejich hlasy umlkly, se vyhoupl na střechu.
Střecha kaple byla rozsáhlá šikmá plocha z břidlicových tašek, z níž vždy po několika yardech vyrůstaly jako stromy točité komíny. Mezi břidlicí vykukoval mech a dokonce i trsy živé trávy. Podzimní vítr navál ke komínům velké hromady listí, které vypadalo jako červenohnědý sníh. Z místa, kde ležel, bylo vidět mnoho dalších střech, ploch, které se málem dotýkaly, jak se přetlačovaly o místo na slunci, většina věžovitého vnitřního hradu ale i tak čněla ze všech stran vysoko nad jeho hlavu jako les komínů vyvedených v obří velikosti.
Zdálo se, že Pazourek si ničeho z toho nevšímá. Nejdřív jenom ležel na břiše a upřeně hleděl na místo, kde nedaleko hřebene střechy seděl motýl a lhostejně mával křídly. Potom chlapec začal šplhat nahoru. Nohama se opíral do rozbujelého mechu a vyvýšených tašek, až se dostal tvorečkovi na dosah. Natáhl ruku, ale motýl ho najednou vycítil, poroučel se přes okraj střechy a zmizel. Chlapec se však nezastavil. Jeho prsty sevřely něco úplně jiného. Vytrhl to z trávy a dal si to těsně před obličej.
Byl to šíp, malý jako látací jehla.
Pazourek přimhouřil oči. Šíp byl opatřen maličkými letkami, které byly stejně žlutočerné jako křídla motýla.
Chlapec dlouho ležel mlčky, nehybně, a prohlížel si šíp. Kdyby ho někdo pozoroval, mohl by si myslet, že usnul s očima otevřenýma, tak dokonalá byla jeho nehybnost, tento pozorovatel by se však mýlil. Chlapec se znenadání překulil a přelezl po střeše k nejbližšímu komínu, rychle jako útočící had. Tam jednou dvakrát vymrštil ruku a chňapl po něčem, co prchalo lesíkem trávy u paty cihel.
Náhle znovu znehybněl. Přitáhl ruku zaťatou v pěst zpátky, přidržel si ji u těla a posadil se tak, že se opíral zády o komín. Když ruku otevřel, to, co se mu choulilo na dlani, se nepohnulo, dokud do toho zlehka nestrčil prstem. Mužíček, který se krčil v Pazourkově ruce, nebyl o mnoho větší než dětský prst. Jeho kůže se zdála černá jako saze, ale bylo těžké říct, kolik té barvy je opravdu kůže a kolik špína. Oči měl dokořán, malé bílé špendlíkové hlavičky ve stínu chlapcovy ruky. Pokusil se vyskočit, ale Pazourek udělal z prstů klícku a mužíčkovi nezbylo, než se v ní znovu poraženě skrčit. Oblečený byl do hadrových cárů a kousků šedé kožešiny. Na nohou měl měkké boty, přes rameno stočenou hrubou nit a na zádech toulec šípů.
Pazourek se shýbl a zvedl něco z trávy. Byl to luk, tak dobře vypjatý, že tětivu téměř nebylo vidět. Pazourek si jej chvíli prohlížel a potom jej položil na dlaň vedle mužíčka. Zajatec přejel pohledem od luku ke svému věznitele a pak jej uchopil. Užasle, pomalu si podal luk z jedné ruky do druhé, jako by se z něj od okamžiku, kdy se ho dotkl naposledy, stalo něco

úplně jiného. Pazourek se na něho upřeně díval. Neusmíval se a čelo měl zachmuřené.
Mužíček zalapal po vzduchu. "Prosím, neubližuj mi, pane," vypískl. V očích, kde předtím byla jenom hrůza, se objevilo něco jako naděje. "Dostal jsi mě, jako že jsem holý pod oblohou. A já ti za to splním přání. Každý ví, že střešák umí držet slovo."
Pazourek se zamračil a pak mužíčka posadil zpátky na břidlicovou tašku. Vězeň vstal, zaváhal, udělal několik kroků, pak se znovu zastavil. Pazourek se nehýbal.
Mužíček, tvářičku zkřivenou zmatkem, se nakonec otočil a začal šplhat po mechových cestičkách mezi taškami. S lukem, který se mu houpal v ruce, zamířil k hřebeni střechy. Vždy po několika krocích se ohlédl, jako by čekal, že se z jeho zdánlivé svobody vyklube jenom krutá hra, ale už byl nahoře a chlapec se pořád ještě nepohnul.
"Dobrého srdce jsi, mládče!" vykřikl mužíček. Jeho hlas nebylo na vzdálenost půldruhého yardu skoro slyšet. "Šupsemtam a potomníci jeho pamětlivi tebe budou. Toť přípověď!" Zmizel za hřebenem střechy.
Pazourek seděl opřený o komín, dokud slunce nestálo vysoko, dokud nářek sboru v kapli neutichl. Pak začal lézt dolů.
#
Byla ráda, že má vedle sebe Rose s kapesníkem, a měla na sebe vztek, že ho potřebuje. Nechtělo se věřit, jak strašlivá může být taková truhla z lakovaného dřeva. Pohřební písně monotónně zněly dál a dál, ale ona byla vděčná i za to: dávalo jí to šanci se vzchopit.
Zdálo se ostudné odnést Kendricka do hrobky ve vypůjčené rakvi, ale na přípravu pořádné nezbyl čas. Ve skutečnosti ji Nynor ujistil, že permoničtí řemeslníci udělali dobře, když pouze připravili skromnou hrobku. Prohlásil, že na skutečnou rakev s tesanou figurínou by se nemělo spěchat - chtěla by snad, aby do věčnosti hleděla jen nedokonalá podoba jejího bratra, jako by se musel schovávat za neumělou maskou? Kendricka bude možné přestěhovat do kamenné rakve, až bude hotova.
Stejně to byla ostuda.
I přes přítomnost členů domácnosti, jako byly Rose a Moina, neplačící, ale vážný Chaven a dokonce starý Rébus, bez pokrývky hlavy a oblečený do černošedé kombinace, s vlasy připlácnutými k hlavě v temných pramíncích, lavice královské rodiny v popředí kaple byla zaplněná jen zpola. Kousek opodál seděla vedle Merolanny Brionina nevlastní matka Anissa, s rukama složenýma na břiše, jako by je chtěla chránit. Tvář měla schovanou za černým závojem, ale nahlas vzlykala a popotahovala. Alespoň jsme našli něco, co ji vytáhne z postele, pomyslela si trpce Briona. Poslední dobou královnu mnoho neviděla. Vypadalo to, jako by Anissa proměnila Jarní věž v jakousi pevnost, zakryla všechna okna těžkými závěsy a obklopila se ženami, tak jako by se obležený monarcha možná obklopil vojáky. Briona si macechu nikdy zvlášť neoblíbila, ale teď k ní poprvé začínala cítit opravdovou antipatii. Tvůj manžel je uvězněn, ženo, a jedno z jeho dětí bylo zavražděno. I když nosíš dítě, určitě máš víc povinností než se jenom skrývat v tom svém hnízdě jako vrána na vejcích.
Sbor konečně dozpíval a hierarcha Sisel, oblečený do svého nejlepšího, rudostříbrného šatu, vstal a zaujal místo před rakví, aby zahájil pohřební řeč. Takové věci uměl Sisel nejlépe a bylo zřejmé, proč si ho král Olin na tak významné místo vybral i přes námitky Siselových přímých nadřízených ze Syanu (kteří se domnívali, že hájí politiku současného trigonarchy příliš vlažně). Přednesl známá slova se zjevným soucitem a upřímností. Když Erivorovu kapli vyplnila chlácholivá hierosolská litanie, Briona si skoro dovolila uvěřit, že našla jednu z ozvěn minulosti, pozůstatek časů, kdy si při bohoslužbě šeptala s bratry, zlobila Merolannu a trápila starého kněze otce Timoida, který věděl, že jejich otec by nikdy nenechal děti vyplísnit za přečin, který samotný Olin považoval za nevýznamný.
Jenže já už nejsem dítě. Nemám se před tou chvílí kam skrýt.
Když pak Sisel odříkával slova epitafu a šlechticové poslušně opakovali důležité pasáže, Brionu vytrhl ze soustředění rozruch vedle ní. Moina ostře, ale tiše mluvila s nějakým mladým pážetem.
"Co chce?" zašeptala Briona.
"Přicházím od vašeho bratra, Výsosti," řeklo dítě.
Briona, pevně sevřená těsnými šaty, se pokusila k chlapci co nejvíc naklonit; znemožnilo jí to dýchat. "Od Barricka?" Ale samozřejmě to muselo být od Barricka. Kdyby jí poslal zprávu druhý bratr, nepřinesl by ji mladý chlapec, kterému teče z nosu. "Je v pořádku?"
"Je mu lépe. Posílá mne, abych vyřídil, že byste neměla chodit do kr… do kr…"
Chlapec byl nervózní a nedokázal si to slovo vybavit.
Koneckonců ten usmrkánek proti sobě má Bohyni noci, pomyslela si. Už jste spokojený, lorde Brone? Už nejsem plačící děvče - stala jsem se tím, čím se straší děti. "Do krypty?"
"Ano, Výsosti." Chlapec rychle přikývl, ale ani teď se jí nedokázal podívat do očí. "Říká, že byste neměla chodit do krypty, dokud si neprohlédnete, co vám posílá."
"Co posílá?" Briona se podívala na Rose, která zvlhlýma očima zkroušeně hleděla na rakev na oltáři. Byla zahalená do praporu, na němž byl vyveden eddonský vlk s hvězdami, ale hrdá přikrývka nijak neubírala té věci na hrůznosti. Briona za sebou zaslechla, jak si dvořané hlasitě šeptají a pocítila, jak v ní roste hněv nad jejich neúctou. "O čem to ti blázni mluví? Rose, slyšela jsi, co řekl ten chlapec? Co by mohl Barrick posílat?"
"Sebe."
Otočila se a srdce jí v prsou bolestivě zabušilo. V dlouhém černém plášti, který jen nedokonale zakrýval bílou noční košili, a s obličejem ještě bledším než obvykle by Barrick mohl být samotným Kendrickem v pohřebním rubáši. Dvojče stálo v uličce kaple a u každého lokte mělo člena královské gardy, který mu pomáhal udržet se na nohou. Jen to, že sem Barrick přišel, ho viditelně stálo mnoho sil; tvář měl zvlhlou potem a oči se nechtěly podívat do jejích.
Briona se zvedla a protlačila se kolem Moiny. Byla ráda, že je v přední části kaple a ne vklíněná mezi řady lavic jako karavela v příliš těsném přístavišti. Prudce Barricka objala, jak jí to těžké šaty a korzet dovolovaly, a pak si uvědomila,

že se na ně určitě dívá celá kaple. Maličko se zaklonila a políbila ho na tvář, která byla ještě teplá horečkou nebo námahou.
"Co tady děláš, ty úžasný blázínku," řekla tiše. "Měl bys být v posteli!"
Když ho objímala, stál toporně. Teď ustoupil a setřásl oba gardisty, kteří se mu snažili pomáhat. "Co tady dělám?" zeptal se nahlas. "Jsem princ z rodu Eddonů. Myslíš si, že bys mohla našeho bratra pohřbít beze mne?"
Briona si zakryla ústa rukou, překvapená jeho tónem a ještě víc šokovaná výrazem chladného hněvu v bratrově tváři. Něco v jejím obličeji jako by na něho zapůsobilo tak, jak objetí ani polibek nedokázaly: dostal přívětivější výraz a lehce poklesl v ramenou. Jeden z gardistů ho chytil za loket. "Promiň, Briono. Byl jsem moc nemocný. Bylo hrozně těžké dojít až sem, musel jsem se vždycky po několika krocích zastavovat, abych popadl dech, ale musel jsem… kvůli Kendrickovi. Toho si nevšímej. Hlavou se mi honilo tolik hloupostí…"
"Samozřejmě - samozřejmě, Barricku. Sedni si." Pomohla mu, aby se posadil na lavici vedle ní. I když už seděl, její ruku nepustil, dál ji pevně držel vlhkými, horkými prsty.
Hierarcha Sisel počkal, až se dvořané znovu posadí, a jen s velice nepatrným a nanejvýš taktním výrazem zmatku navázal přerušený chvalozpěv.

"'Bez ohledu na to, zda se rodíme v čase radosti nebo v čase smutku, a bez ohledu na to, zda si svým životem vysloužíme obdiv všech, nebo hanbu před zraky nebes, bohové nám stejně dopřávají pouze čas, který je nám vyměřen,' pravil věštec Iaris v dobách hierosolské slávy a mluvil pravdu. Žádný člověk nemá jistého nic než smrt, i kdyby byl sebevíc velebený. Ale i kdyby byl sebevíc nízký, stejně může jeho duch zasednout s nesmrtelnými v nebi. Kerniosovi z černé, plodné země odkazujeme smrtelné pozůstatky našeho milovaného Kendricka Eddona. Erivorovi z vod vracíme krev, jež kolovala v jeho žilách. Ale Perinovi z oblohy nabízíme jeho duši, aby ji vynesl do nebe a do komnat bohů, tak jako ptáka nosí větry, dokud se nevrátí do bezpečí svého hnízda.
Kéž našemu milovanému bratrovi Trojice požehná. Kéž Trojice požehná také těm, kteří musejí zůstat. Světlo, kterým byl a které nyní zhaslo, bude ve světě chybět, bude však jasně zářit v komnatách bohů a bude hvězdou na nebi…"
Když hierarcha domluvil, posypal rakev hrstí hlíny a pokropil ji několika kapkami vody z obřadní nádoby. Nakonec na ni položil jedno bílé pero. Poté, co shromáždění šlechticové odpověděli na Siselova slova, přistoupili k rakvi čtyři gardisté a protáhli držáky dvě dlouhé tyče. Vyšitou hlavu eddonského vlka při tom přehnuli tak, že to vypadalo, jako by se její útočná grimasa změnila ve zmatený výraz. Pak rakev zvedli a zamířili s ní k východu z kaple.
Briona zaujala své místo za rakví.
Šla pomalu, aby jí Barrick stačil. Natáhla ruku a zvedla rodinný prapor, aby se mohla leštěného dřeva dotknout. Chtěla něco říct, ale nedokázala uvěřit, že v té truhle skutečně je Kendrick, kterého znala.
Bylo by až příliš kruté, kdyby tam byl - uložit ho pod takovou tíhu kamene. Rád jezdil na koni, běhal…
Když rakev za slavnostní gardou opouštěla kapli a všichni urození truchlící se řadili do průvodu za dvojčata, znovu se rozplakala.
Ostatní obyvatelé paláce čekali po stranách pěšiny vysypané květy, služebnictvo a příslušníci nižší šlechty, kterým se tak skýtala jediná příležitost zahlédnout schránku s princovými ostatky. Mnozí plakali a stkali, jako by Kendrick zemřel právě teď, a Briona zjistila, že ji ten zvuk dojímá a zároveň jaksi rozčiluje - na okamžik dokonce tak silně, že se musela přemáhat, aby se neotočila a neutekla zpátky do kaple. Místo toho se podívala na Barricka a zjistila, že si davu prakticky nevšímá. Se zaťatými zuby a zuřivým výrazem hleděl do země, vynakládal všechny síly jen na to, aby udržel krok s rakví. Brionu až příliš bolelo dívat se na něho, skoro jí to nahánělo strach: vypadal, jako by se ještě neprobral z horečnatého snu, jako by se mezi živé vrátilo jen jeho tělo.
Odvrátila se od bratra a jak očima přejela po davu, všimla si drobné tváře, která to všechno pozorně sledovala ze zdi. Byl to plavovlasý chlapec, který tam zřejmě vyšplhal, aby lépe viděl. V první chvíli o něho dostala strach - byl ve výšce korun stromů - ale chlapec sám vypadal nevzrušeně jako veverka.
Barrick ji znovu dostihl a pošeptal jí do ucha: "Jsou totiž všude kolem."
Nejdřív si myslela, že mluví o malých chlapcích, jako byl ten, který se držel na zdi. "Kdo?"
Přitiskl si prst na rty. "Tiše, tiše. Oni si myslí, že to nevím, ale já to vím. A až se ujmu svého dědictví, přinutím je zaplatit za to, co udělali." Zaostal o krok a znovu nechal pohled klesnout k zemi. Ústa měl stažená do upjatého, ztrápeného úsměvu.
Prosím, ať to brzy skončí, pomodlila se. Milosrdná Zorio, ať jenom uložíme našeho bratra do země a tento den skončí.
Když došli na hřbitov, průvod se klikatil mezi prodlužujícími se stíny starých náhrobků, až došel ke vstupu do rodinné krypty. Briona, Barrick, Anissa, Merolanna a několik dalších následovali gardisty a jejich břemeno pod zem. Ostatní šlechtice, opuštěné a rozpačité, nechali stát na trávě u vstupu.
#
Hřbitov byl plný velkých lidí ve smutečních šatech. Rohovec měl pocit, jako by se ztratil v houštině černých stromů. Po chlapci nebylo nikde ani památky.
Mohl jen čekat. Pohřeb byl skoro u konce. Za několik okamžiků vyjde královská rodina z hrobky a dav se rozptýlí. Třeba se mu pak podaří najít stopu, která by mu napověděla, kam dítě zmizelo.
To mi Opálka nikdy neodpustí, pomyslel si. Co se mu mohlo stát? Nemohl narazit na svou pravou rodinu, když tady byli všichni ti lidé? Rohovec tušil, že s tím by se dokázala smířit i Opálka, pokud by to věděli jistě.
Jenže nejde jenom o Opálku, přiznal si. I mně ten kluk bude chybět, bude mi smutno, že je pryč. U puklin a zlomů, poslouchej se! To jsou řeči, jako by do tmy neukládali prince, ale Pazourka. Jenom se někam zaběhl, to je všechno…
Ucítil na zádech dotek ruky. Otočil se a zjistil, že chlapec stojí za ním.
"Ty! Kde jsi byl?" Srdce se mu rozbušilo nečekanou radostí a úlevou. Pak překvapil sám sebe, když chlapce popadl do

náruče a přitáhl ho k sobě. Bylo to jako objímat kočku, která o to nestojí. Rohovec chlapce pustil a prohlédl si ho. Vypadal zamlkle, jako by byl něčeho plný - možná tajemství, ale to nebylo nic nového. "Kde jsi byl?" zeptal se znovu Rohovec.
"Potkal jsem někoho ze starých lidí."
"Kdo to je? Jak to myslíš?"
Ale Pazourek neodpověděl. Díval se za Rohovce k místu, kudy královská rodina sestoupila do hrobky. Rohovec se otočil a uviděl, že někteří z nich už vyšli ven. Pohřeb skončil.
"Ještě pořád jsi mi neřekl, kam jsi zmizel, chlapče…"
"Proč se na mě ta paní dívá?"
Rohovec se otáčel, až uviděl statnou starou ženu v černozlatém brokátu, která patřila k účastníkům pohřbu. Skoro ji poznával, uvažoval, jestli by to nemohla být Merolanna, prateta zavražděného prince. Skutečně si chlapce upřeně prohlížela, ale jak se na ni Rohovec díval, maličko se zapotácela, jako by se chystala omdlít. Pazourek rychle vklouzl za Rohovce, ale nevypadal polekaně, spíš opatrně. Rohovec se znovu otočil a uviděl, jak služebné pomáhají staré dámě udržet rovnováhu a vedou ji zpátky do vnitřního hradu, ale i za chůze se stále ohlížela, jakoby po chlapci, v obličeji se zvláštní směsicí hrůzy a potřeby, dokud se před Rohovcovým zrakem neztratila v hemžení davu.
Než mohl pochopit, co viděl, davem proběhla vlna, tichý šepot. Chytil chlapce za rukáv, aby se pojistil, že mu znovu nezmizí. Mladému princi a princezně pomáhali po schodech ven z krypty. Oba vypadali otřeseně, obzvlášť princ byl tak bledý a měl tak propadlé oči, že by sám mohl být jedním z obyvatel hrobky, který na chvíli utekl na vzduch.
Nešťastný Eddonský rod, pomyslel si Rohovec, když dvojčata proplula kolem, obklopena dvořany a sluhy, ale zároveň jaksi strašlivě sama, jako by byla jen částečně ve světě, který sdílela s ostatními obyvateli hradu. Nechtělo se věřit, že je to tentýž pár, který jen před několika dny zahlédl při vyjížďce v kopcích.
Tíha světa, to je to, co teď nesou, pomyslel si. Vůbec poprvé pořádně pocítil význam té staré fráze. Zachvěl se.

ČÁST DRUHÁ
MĚSÍČNÍ SVIT
Krále Klaona, milovaného vnuka otce Vod, znepokojovalo, co mu žebrák řekl, a tak přísahal, že všechny děti, jež nesou znamení hanby, budou nalezeny a pak zničeny…

Kompendium známých věcí
Kniha Trigonu

13
Vansenův úkol
SÍŇ ŠTVANICE:

Silák ten, který nezpívá,
zpěvák ten, který se neotočí
ani když se zavřou dveře

Věštby vržených kostí

"Já už to nechci poslouchat!" Byl unavený a bolela ho hlava. Pořád se cítil na smrt nemocný - cítil se, jako by mu už nikdy nemělo být opravdu dobře. Chtěl se jenom vrátit ke hře, házet si tvrdým koženým míčkem o podlahu, která byla rozrytá stářím už za jeho pradědečka, a na nic nemyslet.
"Prosím, Barricku, naléhavě tě prosím." Gailon Tolly, vévoda ze Summerfieldu, se snažil ze všech sil, aby z jeho hlasu nebylo slyšet netrpělivost. Barricka to bavilo, ale zároveň ho to rozčilovalo.
"Princi Barricku. Jsem teď princ regent. Už nejsem tvůj malý bratránek a ty se tak ke mně nesmíš chovat."
Gailon trhl hlavou. "Ovšemže, Výsosti. Odpusťte, že jsem nebyl dost uctivý."
Barrick se usmál. "To bylo lepší. A teď mi to zkus říct ještě jednou."
"Mám…" Vévoda znovu nasadil trpělivý výraz. "Jde jednoduše o toto. Vaše sestra se dnes ráno znovu setkala s Ludisovým vyslancem. S tím snědým mužem, Dawetem."
"Sama? Za zavřenými dveřmi?"
Gailon zčervenal. "Ne, Výsosti. V zahradě, v přítomnosti jiných."
"Ach tak." Barrick znovu hodil míčkem o zem. Ve skutečnosti ho to znepokojovalo, ale nechtěl to dát najevo a dopřát Gailonovi tu radost. "Moje sestra, princezna regentka, hovořila v zahradě s vyslancem muže, který drží v zajetí našeho otce."
"Ano, ale…" Gailon se zachmuřil a otočil se k Avinu Branému. "Princ Barrick mi nechce rozumět, Brone. Vysvětlete to vy."
Obrovitý lord konetábl pokrčil rameny. Vypadalo to jako pohyb, který by mohl strhnout lavinu. "Zdá se, že je jí společnost toho muže příjemná. Velice pozorně poslouchá, co říká."
"Když jste byl nemocný, poskytovala mu dlouhé audience, Výsosti," přidal se Gailon. "Všechny ostatní, kteří tam byli,

ignorovala."
Ignorovala, pomyslel si Barrick. Přes všechny znepokojivé vidiny, které mu z hlavy úplně nevymizely, přes únavu a nitky horečky, které ho dosud ovíjely jako pavučiny, pochopil význam tohoto slova okamžitě. "Všímá si ho víc než tebe, to chceš říct, Gailone?"
"Ne…!"
"Mně to připadá, že se snažíš mezi mou sestru a mne vrazit klín." Barrick prudce mrskl kožený míček na podlahu. Dopadl na hranu dlaždice a odrazil se do místnosti. Dvě mladá pážata uskočila z cesty jednomu z velkých psů, který se za ním rozběhl, zahnal jej do kouta za skříň a tam na něj vzrušeně, nemohoucně vrčel. "Ale má sestra a já jsme skoro totéž, vévodo Gailone. To si musíte uvědomit."
"Křivdíte mi, Výsosti." Gailon se otočil k Bronemu, ale mohutný muž věnoval pozornost psovi, který hrabal za skříní, a dával tak jasně najevo, že za vévodovu malou misi nechce nést žádnou odpovědnost. "Žijeme ve strašlivé době. Musíme být silní - všechny rody Jižního Pomezí musejí držet pospolu. Eddonové, Tollyové, my všichni. Jsem si toho vědom. Ale také by si prostí lidé neměli šeptat o… flirtování mezi vaší sestrou a únosci vašeho otce."
"Zacházíte příliš daleko." Barrick se hněval, ale ten hněv byl vzdálený jako blesk za dalekými kopci. "Opusťte hned tuto místnost a já vám odpustím váš neobratný jazyk, Gailone, ale dávejte si pozor. Jestli něco takového řeknete před mou sestrou, může se stát, že budete muset bojovat o čest a ona nepožádá o žádného zastánce. Utká se s vámi sama."
"Bohové, je celá tahle rodina šílená?" vybuchl vévoda, ale to již Brone držel Gailona Tollyho za ramena, strkal ho ke dveřím a šeptal mu do ucha, aby ho uklidnil. Když lord konetábl Gailona vyváděl, věnoval Barrickovi zvláštní pohled. Stejně jako udivený souhlas to mohlo být nedokonale maskované opovržení.
Barrick se necítil dost silný, aby se v tom všem pokusil vyznat. Za tři dny, od chvíle, co vstal z postele, při tom příšerném pohřbu a stejně nekonečném, vyčerpávajícím obřadu v obrovském hradním chrámu, k zadušení prosyceném kadidlem, kdy bylo regentství svěřeno Brioně a jemu, se ani na okamžik necítil úplně dobře. Ta strašlivá horečka se přes něj přehnala jako požár lesní mýtinou. Základní věci byly zničeny, kořeny a větve, a potrvá dlouho, než dorostou. Zároveň jako by horečka samotná po sobě zanechala neznámé spory, semínka nových myšlenek. Cítil, jak v něm dozrávají a čekají na vyklíčení.
Co se ze mě stane? pomyslel si s pohledem upřeným na vlastní zmrzačenou levou ruku. Už tak jsem zrůda. Terč posměchu, pronásledovaný děsivými sny, pronásledovaný… otcovým dědictvím. Jsem teď také terčem zrady? Tyto nové myšlenky ne a ne odejít, pocity nedůvěry, které na něho dorážely každou hodinu, ať spal či bděl, jako krysy ve stěnách. Modlil se a modlil, ale nezdálo se, že by bohům stál za to, aby mu ulevili.
Měl bych v té věci Gailonovi naslouchat pozorněji? Jenže Barrick bratranci nedůvěřoval. Všichni věděli, že Gailon je ambiciózní, třebaže z rodiny zdaleka nebyl nejhorší: vedle svých bratrů, vychytralého Caradona a nebezpečně nezodpovědného Hendona, vypadal vévoda ze Summerfieldu skoro jako ostýchavá panna. Ve skutečnosti Barrick nedůvěřoval žádnému šlechtici z Jižního Pomezí, Bronemu, Tynemu Aldritchovi z Blueshore a dokonce ani starému kastelánovi Nynorovi, bez ohledu na to, jak cenné služby prokazovali jeho otci. Nevěřil nikomu jinému než své sestře, a teď Gailonova slova začala nahlodávat i toto pouto. Barrick vstal, tak plný hněvu a zoufalství, že mu šel z cesty dokonce i pes. Jeho dvě pážata se tvářila vážně a čekala, pozorovala ho tak, jako mladší zvířata pozorují větší, které by mohlo mít hlad. Od chvíle, co se vyhrabal z lože, na němž ho sužovala horečka, se na ně již mnohokrát rozkřikl a oba přinejmenším jednou uhodil.
"Musím se obléknout," řekl. Snažil se zachovat vyrovnanost.
Rada se měla sejít za hodinu. Možná by se měl Briony zeptat rovnou, o co jí šlo s tím snědým mužem, vyslancem. Při vzpomínce na Dawetovu hubenou, hnědou tvář a povýšený úsměv Barrickovi proběhl páteří lehký záchvěv nervozity. Příliš se to podobalo něčemu z horečnatých snů, těm přízračným, krutým bytostem, které ho pronásledovaly. Jenže to, co od té doby prožíval za bdění, bylo také jako těžký sen. Měl co dělat, aby si připomínal, že je vzhůru, že zdi jsou pevné, že ho z každého kouta nepozorují oči.
Málem jsem Brioně řekl o otci, uvědomil si. To bylo jediné, co nikdy nesměl udělat. Mohl by tím rozvrátit veškeré štěstí, které kdy mezi nimi mohlo existovat. "Proklatě, já čekám!"
Pážata právě zvedala ze skříně tmavé roucho lemované kožešinou. Rychle k princi zamířila, ale tíha oděvu jim dělala potíže. Nesla tu těžkou věc jako tělo mrtvého nepřítele.
Jaké má Briona s vyslancem záměry? A co bylo důležitější, proč mu o nich nepověděla jemu, svému bratrovi? Nedokázal zapomenout, že se tvářila, jako by byla připravená přijmout regentství bez něho, nechat ho samotného ležet v bolestech…
Ne. Zahnal ty myšlenky, ale neodešly daleko: jako když se křikne na hladové žebráky, jenom se stáhly z bezprostřední blízkosti. Ne, Briona ne. Jestli můžu někomu důvěřovat, je to Briona.
Kolena se mu třásla, když se obě pážata postavila na špičky, aby mu přehodila roucho přes ramena. Nepotřeboval vidět jejich obličeje. Věděl, že se po sobě dívají. Věděl, o čem uvažují: že mu něco je.
Nemám dosud horečku? napadlo ho. Nebo je to ta věc, o které mluvil otec? Tohle je pravý začátek?
Na chvíli se vrátil do tmavých chodeb své nemoci a hleděl daleko dolů do rudě prokvétající tmy. Neviděl žádnou cestu ven.
#
V úzké tváři sestry Utty bylo vidět pobavení, ale také obavy. Promluvila opatrně. "Myslím, že je to velice smělá myšlenka, Výsosti."
"Ale dobrá není, to chcete říct?" Briona byla nervózní. V posledních dnech se v ní míchalo tolik věcí, příval pocitů, potřeb a někdy dokonce… ano, bylo to jako síla, ta, kterou měla znovu a znovu skrývat. Všechny tyto soupeřící síly jí škubaly údy a myšlenkami, jako by byla na provázcích, kterými se vodí loutky. "Myslíte si, že si koleduji o potíže.

Chcete, abych to nedělala."
"Jste teď princezna regentka," řekla Utta. "Uděláte to, co budete považovat za vhodné. Ale toto je neklidný čas - vody jsou zvířené a kalné. Opravdu je vhodná doba, aby první žena země nosila to, co budou všichni považovat za mužské oblečení?"
"Jestli je vhodná doba?" Briona zoufale spráskla ruce. "Kdy, když ne teď? Všechno se mění. Ještě před týdnem mě Kendrick chtěl poslat, abych se provdala za lupiče z Hierosolu. Teď vládnu Jižnímu Pomezí."
"S bratrem."
"Ano, s bratrem. Se svým dvojčetem. Můžeme dělat, co budeme chtít, co budeme považovat za správné."
"Hlavně si uvědomte, že Barrick je vaše dvojče, ale nejste to vy," řekla Utta.
"Chcete říct, že se na mě bude zlobit? Že se oblékám, jak chci, nosím praktický, pevný oděv a ne volánky tupého stvoření, které má sloužit jen jako potěcha oka?"
"Neříkám nic než to, že i váš bratr viděl, jak se svět, který zná, obrátil vzhůru nohama. A s ním všichni obyvatelé země. Nebylo to jen několik dnů změny, princezno Briono. Před rokem při podzimní sklizni seděl na trůnu váš otec a zdálo se, že bohové jsou spokojení. Teď je všechno jinak. Uvědomte si to! Blíží se tmavá, studená zima - vysoko v kopcích už leží sníh. Lidé se budou choulit u ohňů, poslouchat hvízdání větru mezi došky a přemýšlet, co bude dál. Král je vězněn. Králův nástupce je mrtvý - zavražděný, a nikdo neví proč. Myslíte si, že za těch tmavých, studených nocí budou říkat: "Díky bohům, že teď máme na trůně dvě děti, které se nebojí obrátit všechny staré zvyky naruby?"
Briona hleděla do krásné, vážné tváře Zoriiny sestry. Co bych za to dala, kdybych vypadala jako ona, pomyslela si. Moudrá, tak moudrá, a klidná - potom by o mně nikdo nepochyboval! Jenže já vypadám většinou jako dojička od krav, zrudlá a upocená. "Přišla jsem k vám pro radu, ne?" řekla.
Utta graciézně pokrčila rameny. "Přišla jste na hodinu."
"Děkuji, sestro. Budu o vašich slovech přemýšlet."
Ani se nestačily pořádně vrátit k četbě Clemonových Dějin Eionu a jeho národů, když někdo tiše zaklepal na dveře.
"Princezno Briono?" zavolala z chodby Rose Trellingová. "Výsosti? Už je skoro čas, abyste odešla na zasedání rady."
Briona vstala. Než vyšla za dívkami, které na ni čekaly, políbila Uttu na chladnou tvář. V úzké chodbě nebylo dost místa, aby šly všechny tři vedle sebe, a tak se Rose a Moina zařadily za ni. Briona slyšela, jak sukně šustí o stěny.
Moina Hartsbrooková si odkašlala. "Ten muž… říká, že by byl poctěn, kdyby vás zítra znovu našel v zahradě."
Briona se musela dívčinu nesouhlasnému tónu pousmát. "Tím 'mužem' myslíš lorda Daweta?"
"Ano, Výsosti." Všechny šly chvíli mlčky, ale Briona cítila, že se Moina snaží najít odvahu znovu promluvit.
"Princezno," odhodlala se nakonec, "odpusťte, ale proč se s ním scházíte? Je to nepřítel království."
"Stejně jako mnozí cizí vyslanci. Hrabě Evander ze Syanu a ten starý, sípavý chlap ze Sessia, který páchne jako koňský trus - ty nepovažuješ za naše přátele, ne? Určitě si vzpomeneš na to tlusté prase Angela, vyslance z Jellonu, který se na mě každý den usmíval a tak dlouho podlézal Kendrickovi, až jsme se jednoho dne probudili a dozvěděli se, že jeho pán, král Hesper, prodal otce do Hierosolu. Sama bych Angela zabila nebýt toho, že se předtím vytratil pod záminkou lovecké výpravy a pláchl zpátky do Jellonu. Jenže dokud je nepřistilmeme při nějaké špatnosti, musíme je snášet. Říká se tomu diplomacie."
"Ale… ale jestli je to opravdu tak, proč se s ním bavíte?" Moina byla umíněná; nevšímala si lokte, kterým ji Rose dloubala do žeber. "Jen kvůli… diplomacii?"
"Ptáš se, jestli s ním trávím čas proto, že mi připadá hezký?"
Moina zrudla a sklopila zrak. Brionina druhá společnice jako by se jí také nechtěla podívat do očí. "Mně se taky nelíbí," přiznala Rose.
"Jestli ti vrtá hlavou tohle, nechystám se za něho provdat."
"Výsosti!" Obě dvorní dámy byly ohromené. "Samozřejmě že ne!"
"Ano, je hezký. Ale nezapomínejte, že je skoro stejně starý jako můj otec. Zajímá mě, co ví o mnoha místech, která viděl, o jižním světadílu, kde se narodil, a jeho pouštích, nebo o starém Hierosolu se všemi rozvalinami. Neměla jsem totiž mnoho příležitostí vidět cizí kraje." Její komorné na ni pohlédly s výrazem mladých žen, které si cestování do cizích zemí nespojují skoro s ničím jiným než se strádáním a možností znásilnění. Věděla, že by nikdy nepochopily její touhu poznat věci za zdmi tohoto vlhkého, tmavého, starého hradu. "Ale ještě víc mě zajímá samozřejmě to, co ví o Shasovi. Který, jak si možná vzpomenete, je v řetězech, protože to vypadá, že zabil mého bratra. Je pro vás dvě přijatelné, že se snažím pochopit důvody, proč byl zavražděn princ Kendrick?"
Rose a Moina se honem začaly koktavě omlouvat, ale Briona věděla, že není zcela upřímná: její city k Dawetovi zahrnovaly víc než jenom obdiv k jeho obsáhlým zkušenostem, byť si sama nebyla úplně jistá, jaké city to vlastně jsou. Říkala si, že už není pouhé děvče, aby se rozplývala nad krásnou tváří, ale ten muž ji něčím opravdu zaujal a ona mu věnovala víc pozornosti, než měla. Zajímalo ji, co si myslí o ní a o jejím dvoru.
Bez váhání by mě byl odvezl Ludisovi, připomněla si. Takový je to muž. Kdyby to Kendrick vyhlásil o den dřív, byla bych už na půli cesty do Hierosolu, za manželem, lordem Ochráncem.
Náhle pochopila, že jelikož si je jistá, že Kendrick se nakonec rozhodl dát ji Ludisovi v zájmu Jižního Pomezí, smrt prince regenta přišla v posledním možném okamžiku, aby tomu zabránila. Ta myšlenka byla tak očividná a tak překvapivá, že se v půli chodby zastavila a obě dámy do ní zezadu narazily. Chvíli trvalo, než se všechny vzpamatovaly a znovu vykročily, ale Briona teď litovala, že musí do zasedací síně. Ta zvláštní nová myšlenka způsobila, že všechno vypadalo jinak, jako by mrak, který se nasunul před slunce, změnil jasný den v nenadálé šero.
Jenže kdo by tolik toužil zabránit Kendrickovi poslat mě Ochránci? A jak by do toho spiknutí zapadal Shaso? Nebo to někdo zosnoval nikoli proto, aby v Jižním Pomezí zůstala Briona jako taková, ale aby se mohl zmocnit trůnu? Ale i kdyby to byl někdo, kdo má rodinný příbuzenský nárok, někdo jako Gailon Tolly nebo Rorick, stále jsou před každým z

nich dva lidé s platnějším nárokem - Barrick a já. Museli by zabít i nás.
Ne, před Gailonem a Rorickem jsou více než dva nároky, vzpomněla si Briona. Jsou tři. Je tu také dítě v Anissině břiše. A dědicem trůnu by bylo tohle dítě, samozřejmě pokud by se narodilo bez bratra nebo sestry.
Anissa? Briona už najednou nechtěla o takových věcech přemýšlet. Nikdy se o nevlastní matku příliš nestarala, ale žádná žena by určitě nevyvraždila celou nevinnou rodinu kvůli nenarozenému dítěti - dítěti, které ani nemuselo žít! To jistě ne. Ale bylo znepokojivě těžké vymýtit takové podezření, jakmile jednou začalo zapouštět kořeny. Nebyla Anissina rodina z Devonisu nějak spřízněná s králem Hesperem z Jellonu, tím, který prodal Brionina otce do Hierosolu? Gailon, Rorick Longarren, otcova manželka - nedokázala na žádného z nich pomyslet bez podezření. To způsobila vražda, uvědomila si. Došla ke dveřím zasedací síně a počkala, až bude ohlášena. Barrick se hrbil v jednom ze dvou vysokých křesel v čele stolu, s rukama pevně přitisknutýma na prsa, jako by mu byla zima. Obličej zarámovaný límcem z černé kožešiny měl ještě bledší než obvykle. Nevyvolává pouze jeden přízrak - vyvolává jich stovky.
Kdysi byly tyto síně plné lidí, které jsem znala, i když jsem je třeba všechny neměla ráda. Teď je dům plný démonů a duchů.
#
Počkejte, zavolám vás, přikazoval vzkaz od Avina Broneho. I bez eddonského vlka s hvězdami a Broneho pečetě otisknuté do vosku by husté, černé tahy pera lorda konetábla byly nezaměnitelné.
Ferras Vansen čekal hned za dveřmi do zasedací síně, mezi dvěma svými gardisty. Dva další strážní čekali venku na chodbě s mužem, kterého chtěli členům rady předvést. Zasedací síň, pro mohutný dřevěný stůl uprostřed známá jako Dubová komnata, byla stará místnost, která kdysi v nebezpečných časech nájezdů Šedých rot sloužila jako hradní pokladnice, velká prostora bez oken a jen se dvojími dveřmi, schovaná v bludišti chodeb za trůnní síní. Velitel královské gardy tu nehostinnou, kamennou místnost nikdy neměl rád: byl to typ místa, jaké se staví pro poslední obránce, pro strašlivé hrdinství porážky a katastrofy.
Velitel gardy zpočátku zuřil, že se lord Brone staví k jejich zprávě tak ledabyle a nařizuje počkat s ní až na konec dlouhého zasedání plného nicotnějších záležitostí, ale jak uběhla první a pak druhá hodina, Vansen začal věřit, že chápe Broneho uvažování. Od smrti prince Kendricka - vraždy, kterou většina obyvatel Jižního Pomezí stále brala jako nevysvětlenou, přestože samotný vrah byl dopaden - uplynulo již mnoho dní. Od té doby se záležitostem země prakticky bez výjimky nevěnovala pozornost a mnoho věcí naléhavě čekalo na odpověď či rozhodnutí ještě před smrtí prince regenta. Kdyby Vansen mohl svou zprávu přednést na začátku, mohlo se stát, že se už na žádnou z těchto ostatních záležitostí nedostane.
Proto čekal - ale nebylo to jednoduché.
Nechal zrak bloudit po tuctu šlechticů, kteří tvořili současnou radu, a hrál si hru, v níž předpokládal útok na královská dvojčata. Vážil jednoho šlechtice po druhém a snažil se vymyslet, jak by mu čelil. Vansenovi se zdálo, že rádci vypadají znuděně. Jako by si neuvědomovali, že po nedávných událostech je nuda výsadou, možná dokonce přepychem, který si nikdo nemůže dovolit.
Ferras měl rovněž dojem, že mladý princ Barrick stále působí velice nemocně, i když ve skutečnosti byl mladík možná jenom vyčerpaný starostmi. Ať už byla příčina jakákoli, Barrick rozhodně nevěnoval záležitostem království nejbedlivější pozornost. Jak byl předkládán případ za případem - nájmy za královské pozemky, jimž bylo třeba věnovat pozornost, přijetí oficiálních poselstev s vyjádřením zármutku a podpory z Tallena, Sessia a Perrikalu, důležité majetkové spory, které byly postoupeny ke konečnému rozhodnutí ze soudních dvorů nebo chrámových soudů - mladý princ jako by řečníky ani pořádně nevnímal. Většinou jednoduše počkal, až promluví Briona, a pak přikývnutím projevil souhlas. Po celou dobu si mnul zmrzačenou ruku, kterou držel na klíně jako psího mazlíčka. Zdálo se, že jedině otázka kastelána, lorda Nynora, probudila mladíka z letargie a zažehla mu v očích světlo zájmu: Nynor chtěl vědět, jak dlouho se u nich ještě zdrží hierosolský vyslanec Dawet dan Faar, neboť dvorní pokladna přidělila peníze pouze na dvoutýdenní pobyt. Přestože Barricka otázka viditelně zaujala, výsledkem Brioniny odpovědi bylo nanejvýš to, že princ ještě víc zamlkl a znehybněl. Princezna řekla, že samozřejmě nemohou uspěchat odpověď muži, který má ve svých rukou bezpečí krále, obzvlášť v neklidných časech. Působila skoro stejně roztěkaně jako bratr. Ferras Vansen se domníval, že Barrickovi se její odpověď příliš nezamlouvá, princ však nevyjádřil žádnou námitku nahlas a Nynor byl s reptáním propuštěn, aby přeskupil dvorní finance.
Princezna s bratrem vyřídili v průběhu dvou hodin několik desítek podobných otázek. Shromáždění šlechtici vznášeli návrhy, několikrát i nesouhlasné názory, ale zdálo se, že většinou sledují počínání dvojčat v nové roli - pozorují je a hodnotí. Gailon ze Summerfieldu si odpustil obvyklé námitky a dokonce to vypadalo, že je ponořen do vlastních úvah podobně jako princ a princezna. Když přišla na pořad záležitost vyslance Daweta, zdálo se, že Gailon možná něco řekne, ale pak ta chvíle pominula a pohledný vévoda se vrátil k rýpání malou obřadní dýkou do nohy zasedacího stolu. Bylo na něm vidět, že s potížemi skrývá nějaké velké zklamání, ale Ferras Vansen neměl ponětí, co by mohlo být příčinou. Vansen poprvé viděl summerfieldského vévodu takového, jaký přes všechnu svou moc a bohatství doopravdy byl: jako muže mladšího, než byl on sám, a také méně cvičeného, pokud šlo o mlčení a trpělivost.
S tím opileckým, chvastounským otcem to musel mít těžké. Mimo summerfieldský dvůr se po starém vévodovi Lindonovi nikomu příliš nestýskalo a Vansen tušil, že pravděpodobně ani ve vévodství se nenajde mnoho lidí, jimž by chyběl.
Odpoledne pomalu ubíhalo a nepřinášelo nic zajímavějšího než hlášení o prudkém nárůstu počtu podivných stvoření, jež, jak se zdálo, přecházela Stínovou linii. Něco, co mělo ostny a zuby, těžce poranilo několik dětí v blízkosti Redtree a jednoho muže zabila bezoká koza s černými rohy, kterou místní lidé okamžitě chytili, zabili a spálili, ale většina zpráv se týkala tvorů, kteří sice byli podivní, ale jinak vypadali neškodně; mnozí byli zmrzačení a umírali, jako by nebyli uzpůsobeni pro svět na této straně neviditelné bariéry.

Nakonec se začala stírat i novost těchto historek. Někteří členové rady přestali vnímat jednotlivé body jednání a otevřeně se spolu bavili, navzdory ostrým pohledům, které si tím vysloužili od Broneho. Vansena zaujalo, že lord konetábl na sebe podle všeho vzal také roli prvního ministra, od smrti vévody ze Summerfieldu před rokem neobsazenou. Uvažoval, jestli to není jeden z důvodů rozladěnosti mladého vévody.
Tolik věcí je v nepořádku, co král odjel, pomyslel si.
"A teď, jestli dovolíte, Výsosti," ohlásil Avin Brone poté, co po dlouhé debatě o stavbě nového chrámu Trigonátu většina přítomných začala zívat, "je tu jistá důležitá věc, kterou jsme si nechali na konec."
Několik šlechticů, shrbených a unavených, se narovnalo, jak je konečně něco zaujalo. Vansen se chystal předvést svědka, jenže Brone ho překvapil: otočil se k němu zády a přivolal dva lidi, které Vansen nikdy neviděl, muže s kulatýma očima a mladou dívku. Muž byl holohlavý jako želva, byť jinak vypadal na zdravá střední léta, a dokonce i na dívku byl zvláštní pohled: zřejmě si úplně vytrhala obočí, jak to bylo v módě před sto lety, a linie vlasů jí začínala vysoko na čele. Měla na sobě sukni a velký vlněný šátek, který skrýval většinu těla, ale muž měl nápadně klenutou hruď a dlouhé svalnaté ruce, typické pro rasu, k níž patřil.
Čvachtové! Za hradními zdmi žily stovky příslušníků rasy, která milovala vodu, a třebaže se většinou drželi mezi svými a na svých místech, Vansen se s nimi setkával často. Přesto ho překvapilo, že je vidí v zasedací komnatě nejvyšší rady, obzvlášť proto, že si myslel, že jako další přijde na pořad jeho zpráva.
"Výsosti," promluvil Avin Brone, "toto je rybář Turley Longfingers a jeho dcera. Chtějí vám něco říct."
Barrick poposedl. "Co to má být, něco pro pobavení? Pustili jsme starého Rébuse konečně na pastvu a našli nové talenty?"
Briona střelila po bratrovi podrážděným pohledem. "Princ je unavený, ale v jedné věci má pravdu - je to neobvyklé, Brone. Vypadá to jako malá maškaráda schovaná na konec."
"Bohužel, na konec ne," odvětil lord konetábl. "To není všechno. Ale za překvapení se vám omlouvám. To, že přijdou a přednesou, co se jim stalo, jsem se dozvěděl těsně předtím, než rada zasedla ke stolu. Několik dní jsem se po té zvěsti pídil."
"Tak dobrá." Briona se otočila k rybáři, který pařátovitýma rukama, podle nichž určitě dostal jméno, mačkal beztak již beztvarou čapku nebo klobouk. "Ty se jmenuješ Turley?"
Muž polkl. Vansen uvažoval, co mohlo jednomu z obvykle chladnokrevných čvachtů, kteří běžně plavali mezi žraloky a zabíjeli je noži, když bylo třeba, dodat tak zmučený výraz. "Ano, Turley," potvrdil zastřeným hlasem. "Je to tak, královno."
"Já nejsem královna a můj bratr není král. Pravý král je náš otec a zatím žije, díky všem bohům." Pozorně se na něho zadívala. "Slyšela jsem, že vy čvachtové mezi sebou nepoužíváte connorská jména."
Turley vytřeštil oči. Na okrajích měly velice málo bělma. "Je to pravda, Veličenstvo, opravdu máme vlastní řeč."
"Jestli chceš raději používat takové jméno, můžeš."
Chvíli to vypadalo, že muž skutečně uteče z místnosti, ale nakonec zavrtěl blyštivou hlavou. "Raději ne, Veličenstvo. Svá jména a řeč si necháváme mezi sebe. Ale nic se nestane, když vám povím, jak se jmenuje náš klan. Říkají nám Zpátky s přílivem při západu slunce."
Maličko se usmála, ale Barrick se zatvářil deprimované. "To je moc hezké jméno. A teď nám pověz, proč tě lord Brone před radu přivedl."
"Vlastně by to měla vyprávět moje dcera Ena, ale bála se mluvit před někým tak urozeným jako vy, a tak jsem přišel s ní." Muž roztáhl dlouhé paže a dcera se k němu přitiskla. Byla tak zvláštní, drobná postavou, s obrovskýma pozornýma očima, že Vansenovi skoro připadala hezká, ale úplně tu jinakost přehlížet nedokázal: čvachtové nosili svou cizost jako plášť. Ještě se mu nestalo, aby s některým hovořil, a přitom mu jeho oči, uši a dokonce nos několikrát nepřipomněly, že mluví s čvachtou a ne s normálním člověkem.
"Tak dobrá," řekla Briona. "Posloucháme."
"V noci… Stalo se to v noci o den dřív, než došlo k vraždě," řekl Turley.
Briona se na křesle maličko napřímila. V místnosti bylo takové ticho, že Vansen slyšel, jak jí zašelestily sukně.
"K vraždě?"
"Prince. Toho, který byl právě pohřben."
Ani Barrick se už nehrbil. "Pokračuj."
"Tady moje dcera byla… byla…" Holohlavý muž se znovu zatvářil zmateně, jako by ho někdo vytáhl ze stinného bezpečného místečka ven a na jasné světlo. "Byla venku, když být neměla. S jistým mladým mužem, jedním z klanu Písek škrábe trup, který měl vědět, co se patří."
"A kde je ten mladý muž?" zeptala se Briona.
"Léčí si pár modřin," prohlásil s jistým zlověstným zadostiučiněním Turley Longfingers. "Už nebude brát mladé dívky o půlnoci na cachtání v naší laguně."
"Tak pokračuj. Nebo nám třeba tvoje dcera, když nás teď viděla a slyšela, bude moci sama říct, co se stalo. Eno?"
Dívka sebou trhla, když uslyšela své jméno, přestože poslouchala každé slovo. Zčervenala a Vansen si pomyslel, že tmavé skvrny, které jí naskákaly na krku a na tvářích, ji obraly o chvilkovou krásu, kterou se mohla pochlubit předtím.
"Ano, Veličenstvo," promluvila dívka. "Viděla jsem člun, Veličenstvo."
"Člun?"
"Bez světel. Proplul kolem místa, kde jsem plavala se… se svým přítelem. Všechna vesla krájela vodu."
"Krájela vodu?"
"To znamená, že zajížděla do vody šikmo." Turley to předvedl. "Říkáme tak záběrům, používaným když se někdo snaží nedělat hluk."

"To bylo v Jižní laguně?" zeptal se Barrick. "Kde?"
"Blízko břehu u ulice Pověšených kůží," odpověděla dívka. "Někdo ně něj čekal na Starokoželužském molu. Tak mu říkáme. Tomu, co je blíž věži, na které jsou všechny ty prapory. Měli lucernu - tedy, ten na molu - ale byla zastíněná. Člun k ní připlul, pořád krájel vodu, a pak jim něco dal."
"Jim?" Briona se předklonila. Princezna vypadala nezvykle klidně, ale Ferrasi Vansenovi se zdálo, že pod bledou tváří zahlédl něco jiného, strach, který se snažila skrýt, a na okamžik se v něm vzedmul všechen ten marný cit, který k ní choval. Uvědomil si, že by pro Brionu Eddonskou udělal cokoli, aby ji ochránil, bez ohledu na to, co si o něm myslí.
To má být vtip, Vansene? Nepotřeboval nepřátele - uměl si dobírat sám sebe. Udělal bys cokoli? Už jsi chránil jejího staršího bratra a teď je mrtvý.
"Ten ve člunu," opravila se dívka, "dal něco tomu na molu. Neviděli jsme, co to bylo ani kdo to byl. Potom člun znovu odjel směrem k přednímu vlnolamu."
"A to jsi to nepřišla ohlásit, ani když byl další den zavražděn princ?" zeptala se jí Briona. Princeznina tvář zpřísněla. "Ani po vraždě vládce Jižního Pomezí? To jste tak zvyklí vídat na laguně podobné věci?"
"Tiše veslující tmavé čluny? Ano, občas," odpověděla jí dívka. Postupně se osmělovala. "Naši a rybáři se spolu svářejí, lidé si dělají potíže a… dějí se jiné věci. Ale já jsem si i tak myslela, že to neznamená nic dobrého, ta zastíněná lucerna. Bála jsem se ale něco říct, kvůli… kvůli mému Rafeovi."
"Tvému Rafeovi!" odfrkl si její otec. "Jestli ho ještě jednou uvidím, jak se motá u našeho domku na molu, nebude to ničí Rafe. Ruce má jemné jako rejnoční kůže a je to Trupoškrab!"
"Je hodný," namítla tiše dívka.
"Myslím, že to nám stačí." Avin Brone přistoupil blíž. "Pokud vaše Výsosti nemají další otázky…?"
"Mohou jít," kývla Briona. Ona i Barrick vypadali znepokojeně. Ferras Vansen si to mezitím srovnával v hlavě a uvědomil si, že věž, o které se dívka zmínila, musí být Jarní věž - a že to určitě vědí i princ a princezna.
Sídlo královny Anissy, napadlo ho. Ale na té straně hradu jsou i jiné stavby - observatoř, spousta krčem a přinejmenším jedna naše strážnice, nemluvě o obydlích stovek čvachtů i obyčejných lidí. Ve skutečnosti to není příliš užitečná informace. Přesto v sobě ta myšlenka měla něco, co ho zaujalo natolik, že na chvíli málem zapomněl na důležité poslání, které ho sem přivedlo.
Když ozbrojenci lorda Broneho odváděli oba čvachty, proklouzl kolem nich dvorní lékař Chaven a zastavil se u vzdálenějších dveří komnaty. Jeho kulatá tvář nesla znepokojený výraz.
"A zbývá nám poslední bod," prohlásil Brone. "Je to jen maličkost, takže si myslím, že po tak dlouhém mluvení a poslouchání bychom mohli poslat pryč stráže a sluhy, které nepotřebujeme, aby se mohli zapojit do přípravy poledního jídla. Dovolíte mi to, princi Barricku, princezno Briono?"
Dvojčata souhlasila. O několik okamžiků později se místnost vyprázdnila až na samotné členy rady, Vansena s gardisty a Chavena, který stále postával u druhých dveří jako školák, který čeká na trest.
"Nuže?" Z Barrickova hlasu zněla únava a dětinské podráždění; nechtělo se věřit, že jsou s Brionou stejně staří. "Je zřejmé, že chcete zamezit klepům, lorde Brone, tak proč jste čekal až po zprávě o tom záhadném člunu? Už v tuto chvíli půlka lidí, které jste vyhodil, spěchá najít někoho, komu by to mohla říct."
"Protože chceme, aby lidé mluvili právě o tomhle, Výsosti," odpověděl Brone. "Je to pravda, ale zároveň to v tuto chvíli nemá žádný význam. Lidi to nevyděsí, jenom zaujme. A především to bude znamenat, že se nikdo nezačne rychle pídit po tom, o čem mluvíme teď."
"Ale stejně už vědí, o čem budeme jednat, ne?" zeptala se Briona. "Budeme probírat, co ta čvachtovská dívka viděla, a zda to něco znamená."
"Možná," kývl Brone. "Ale možná také ne. Odpusťte mi, že hraji složitou hru, můj pane a paní, ale mám pro vás další zprávu, a ta by vyvolala mnohem poplašnější klepy. Kapitáne Vansene?"
Ten okamžik přišel tak nenadále a jemu se ještě honilo hlavou tolik otázek souvisejících s čvachty a myšlenek na princeznu jako takovou, že Ferras Vansen mučivě dlouho jenom stál a pořádně Broneho neslyšel. Pak si najednou uvědomil, že lord konetábl se na něho upřeně dívá a čeká, stejně jako všichni ostatní přítomní. Přiskočil ke dveřím, přesvědčený, že slyší, jak princ a princezna se za ním chichotají, vyšel na chodbu a zavolal, aby přivedli mladíka.
"Znovu před námi stojíte, Vansene," oslovila ho Briona, když se do komnaty vrátil. "Nečekáte snad povýšení, že ne?"
Chvíli počkal, aby měl jistotu, že udrží svůj hlas pod kontrolou a neřekne nic špatně. Jestli ho nenáviděla, musel věřit, že si to zasloužil. "Vaše Výsosti, lordi, tento muž se jmenuje Raemon Beck. Dorazil do Jižní Marky dnes ráno. Může vám sdělit něco, co byste měli slyšet."

Když muž domluvil a opadla první vlna ohromených otázek, ve studené místnosti bez oken se rozhostilo ticho.
"Co to znamená?" zeptala se nakonec princezna. "Obludy? Elfové? Přízraky? Zní to jako opravdu neuvěřitelná historka." Pohlédla na Raemona Becka, který se třásl, jako kdyby přišel ze sněhové vánice a ne z teplého dne prozářeného podzimním sluncem. "Jak máme s takovou zprávou naložit?"
"Je to hloupost," zabručel Tyne z Blueshore. Několik dalších členů rady ho podpořilo rázným přikyvováním. "Lupiči, to ano - cesty na západ nejsou bezpečné ani v klidnějších dobách. Ale ten muž dostal ránu do hlavy a zbytek se mu zdál. Nebo si chce udělat jméno."
"Ne!" vykřikl Beck. Do očí mu vhrkly slzy. Schoval hlavu do dlaní, které ztlumily jeho hlas. "Stalo se to - to všechno je pravda!"
"Ať lupiči nebo strašidla, jak je možné, že jsi přežil jenom ty?" zeptal se jeden z baronů.
Chaven se odlepil od zdi. "Omlouvám se, páni, ale domnívám se, že tento muž byl pouze vybrán, aby přinesl zprávu."
"Jakou zprávu?" Na lících prince Barricka se rozhořely malé skvrnky, jako by znovu dostal horečku. Vypadal skoro

stejně vyděšeně jako Raemon Beck. "Že svět zešílel?"
"Nevím, o jakou zprávu jde," odvětil Chaven. "Ale myslím si, že vím, kdo ji posílá. Někdo, koho znám a komu věřím, mi sdělil… že Stínová linie se dala do pohybu."
"Do pohybu?" Avin Brone, který již vyprávění mladého kupce slyšel, se teď poprvé zatvářil opravdu překvapeně. "Jak to?"
Chaven vysvětlil, jak jeden permoník, který pátral v kopcích po vzácných kamenech, zjistil, že linie postoupila o několik yardů blíž k hradu - pohnula se poprvé, co kdo pamatoval. "Chtěl jsem vám o tom říct, Vaše Výsosti, ale tragické události, o nichž víte, mne zcela zaměstnaly, a potom jsem vás nechtěl zatěžovat, když vás čekal pohřeb vašeho bratra."
"Od té doby uplynula už řada dní," řekla rozčileně Briona. "Proč jsi i pak mlčel?"
Gailon Tolly zachránil lékaře před nutností odpovědět hned. "Co má tohle všechno znamenat?" zeptal se hlasitě vévoda ze Summerfieldu. "Učenče, ty a tenhle hlupák z Helmingsea ze sebe sypete pohádky, jako byste mluvili o opravdových místech, jako jsou Fael nebo Hierosol. Stínová linie? Není za ní nic než mlha, mokřiny, ve kterých je moc chladno na obdělávání půdy a… staré pověsti."
"Vy jste mladý, pane," řekl vlídně Chaven. "Ale váš otec věděl. A jeho otec. A váš prapraprapředek byl jedním z těch, kdo vyrvali Jižní Pomezí a tento hrad ze spárů Šerého plemene." Drobný muž pokrčil rameny, avšak v tom gestu bylo něco hrozného, celý jazyk odevzdanosti, který nezakrýval strach. "Je možné, že po všech těch letech jej Tichý lid chce získat zpět."
Zdálo se, že všichni členové rady začali křičet najednou. Nikdo nikoho neposlouchal. "Ticho! Chavene, okamžitě přijdeš za mým bratrem a za mnou do kaple nebo kamkoli jinam, kde můžeme mít soukromí. Řekneš nám všechno, co víš. Ale to nestačí. Na Settlandské cestě byly okradeny a možná i zavražděny desítky našich krajanů. Musíme ihned zjistit všechno, co se zjistit dá, než po útočnících zmizí všechny stopy." Podívala se na sourozence, který přikývl, ale ve tváři se mu zračilo, jak je nešťastný. "Musíme se vypravit na místo, kde se to stalo, s vojskem. Musíme najít stopu těch tvorů a sledovat ji. Když mohou unést lidi z cesty, určitě po nich nějaká stopa zůstala." Otočila se k Raemonu Beckovi, který se přikrčil, jako by už ho nohy nemohly unést. "Přísaháš, že jsi nám řekl pravdu? Protože jestli zjistím… jestli zjistíme, že sis tu historku vymyslel, strávíš zbytek svého krátkého a nešťastného života v okovech."
Kupec se zmohl jen na zavrtění hlavou. "To všechno je pravda!"
"V tom případě ihned vyšleme oddíl vojáků," nařídila. "Aby tu stopu sledovali, kam je dovede. To je to nejmenší, co můžeme udělat, když zvážíme, co to může znamenat, jaká… zpráva nám byla zaslána."
"Za Stínovou linii?" Zdálo se, že Avina Broneho Brionin nápad překvapil. "Vy byste poslala muže za Stínovou linii?"
"Vás ne," odsekla posměšně. "Nebojte se."
Lord konetábl vstal. "Nemusíte mne urážet, princezno."
Nikdo jiný než oni dva nestál. Jejich oči se nad hlavami ostatních setkaly.
"Opět jsme mne dohnal k ukvapenosti, lorde Brone," řekla Briona po krátkém mlčení. Každé slovo znělo čistě, jako když se cinkne do malého zvonku. "Přes lstivost, již jste použil, abyste nám dnes předvedl toto divadlo, si nezasloužíte takový hněv, jaký jsem vůči vám projevila. Omlouvám se."
Toporně se lehce uklonil. "Samozřejmě přijímám, Výsosti. S díky, i když mi prokazujete příliš velkou čest."
"Pojedu já," řekl náhle Gailon. Také vstal. V obličeji byl brunátný, jako by pil. "Dovedu tam oddíl vojáků. Najdu ty lupiče - a vsadím své dobré jméno na to, že nebudou nic víc! Ale ať je to kdokoli, vrátím se s nimi nebo s jejich mrtvolami, aby se zodpovídali ze svého zločinu."
Vansen si všiml, že Briona si s bratrem vyměnila pohled, který velitel královské gardy nedokázal rozluštit.
"Ne," řekl Barrick.
"Cože?" Vévoda se zlostně otočil k princi. Vypadalo to, že Gailon Tolly ztratil svou obvyklou vyrovnanost. Vansenovy svaly se napjaly, když se na to díval. "Ty sám jet nemůžeš, Barricku! Jsi nemocný, jsi mrzák! A tvoje sestra si možná myslí, že je muž, ale bohové vědí, že není! Žádám o čest vést tento oddíl!"
Briona vložila do hlasu odměřenou starostlivost. "Ale o to právě jde, bratranče," řekla. "Není to čest. A ten, kdo půjde, musí jít s otevřeným srdcem, ne s úmyslem dokázat, že má pravdu."
"Ale…!"
Otočila se k němu zády a přejela pohledem řadu šlechticů kolem stolu, Tynea, Roricka a mnoho dalších, než padl na Ferrase Vansena, jenž stál za zhrouceným, vzlykajícím kupcem Raemonem Beckem. Chvíli se mu dívala do očí a Vansenovi se zdálo, že zahlédl, jak se jí na rtech mihl nepatrný úsměv. Nebyl to laskavý úsměv. "Vy, kapitáne. Nedokázal jste zabránit bratrově vraždě a nedokázal jste najít důvod, který by vysvětlil, proč by tu vraždu měl spáchat lord Shaso, jeden z nejvěrnějších dvořanů naší rodiny. Třeba budete v plnění tohoto nového úkolu úspěšnější."
Nedokázal se na ni déle dívat. S pohledem upřeným na vlastní boty řekl: "Ano, Výsosti, přijímám ten úkol."
"Ne!" Gailon znovu opustil své místo. Byl tak vzteklý, že si Ferras chvíli dělal starosti, jestli vévoda skutečně na prince a princeznu nezaútočí. Vansen nebyl jediný - šlechtici popadli Gailona Tollyho za ruce, ale neudrželi ho. Broneho ruka sklouzla k jilci meče, ale lord konetábl byl skoro stejně daleko jako velitel gardy a byl mnohem pomalejší.
Bohové! Ferras vrávoravě udělal pár kroků. Příliš pozdě, znovu příliš pozdě, zase jsem zklamal! Ale Summerfield se pouze otočil a dlouhými kroky zamířil od velkého stolu ke vzdálenějším dveřím zasedací komnaty. Když se mladý vévoda ve dveřích obrátil, jeho tvář byla znovu klidná, skoro až děsivě.
"Vidím, že mě tady není třeba, na této radě ani na tomto hradu. S vaším svolením, princi Barricku a princezno Briono, se vrátím na své državy, kde možná budu užitečný." Gailon Tolly požádal o povolení odejít, ale nepočkal s odchodem z místnosti, až je dostane. Podrážky jeho bot zaduněly chodbou.
Briona se znovu obrátila k Vansenovi, jako by Gailon v místnosti nikdy nebyl. "Vezmete s sebou tolik mužů, kolik bude podle vás a lorda konetábla vhodné. Vezmete také tohoto muže…" ukázala na Becka, "a odejdete na místo, kde došlo k

přepadení karavany. Odtamtud pošlete na hrad posly, aby nám oznámili, co jste zjistili, a pokud bude možné lupiče pronásledovat, pronásledujte je."
Raemon Beck si uvědomil, o čem je řeč. "Neposílejte mě zpátky, Výsosti!" vykřikl a začal se po kolenou sunout k princi a princezně. "Pro smilování bohů, to ne! Raději mě vsaďte do želez, jak jste slíbila, než abyste mě nutila tam jít."
Barrick odtáhl nohu, aby ho za ni muž nechytil.
"Jak jinak poznáme, že jsme na správném místě?" zeptala se vlídně princezna Briona. "Jestli všechny stopy zmizely, jak jsi řekl? Tvoji druhové jsou možná naživu. Chtěl bys je připravit i o tu malou šanci na záchranu?" Otočila se k členům rady, kteří seděli s otevřenými ústy, řada zmatených masek jako sbor z nějaké staré němohry. "Vy ostatní můžete odejít, ale zavazuji vás mlčenlivostí ve věci tohoto přepadení. Ten, kdo se o něm zmíní jediným slovem, přidá se v pevnosti ke Shasovi. Chavene, ty a lord Brone půjdete s bratrem a se mnou do kaple. Roricku a Tyne, za hodinu přijďte za námi, prosím. Kapitáne Vansene, vyrazíte zítra za svítání."
Poté, co odešla a komnata se téměř vylidnila, Vansen a dva jeho gardisté pomohli plačícímu Raemonu Beckovi vstát z podlahy.
"Princezna nemá pochopení pro škemrání," řekl Ferras Vansen mladému kupci, když ho odváděli ke dveřím. Myšlenky samotného velitele gardy byly pomalé a tupé jako ryby na dně zamrzlého potoka. "Její starší bratr byl zabit - to jsi nevěděl? My ale uděláme, co bude v našich silách, abychom se o tebe postarali. Teď bychom si mohli někde najít víno a postel. To je to nejlepší, co nás dnes večer potká… a myslím, že i v nejbližší době."

14
Bílý oheň

HUDBA BOUŘE:

Tento příběh se vypráví na mysech,
mocný vychází z hlubin,
jeho oko je zastřená perla, jeho hlas je vítr oceánu

Věštby vržených kostí

První, co Barricka napadlo bylo, že ten muž vypadá jako připoutané zvíře, které nahání strach a zároveň vzbuzuje soucit, jako medvěd, kterého přivedli do hradu při poslední oslavě Perinova dne a přinutili tancovat v trůnní síni. Všichni dvořané se smáli - dokonce i on se smál, když viděl jeho nemotorné skotačení a slyšel, jak rozčileně frká, úplně jako člověk, když ho cvičitel přetáhl bičem přes nohy do O. Jenom Briona se zlobila.
Jenže ona si vždycky dělá větší starosti o zvířata než o lidi. Kdybych byl jeden ze psů, ani by se ode mě nehnula, když jsem byl nemocný.
Náhle si vybavil, že se nesmál ani otec. Tenkrát na Perinův den totiž ještě byli všichni spolu. Olin vládl v Jižním Pomezí, Kendrick byl naživu, všechno bylo tak, jak mělo být. Teď je všechno jinak a od horečky, kterou prodělal, jsou i jeho vlastní myšlenky podivné a nespolehlivé.
Přinutil se soustředit a doufal, že v pohledu, který na Shasa upřel, je správný výraz, jaký má mít vládnoucí princ ke zrádnému poddanému. I přes řetěz na kotníku, schovaný ve slámě na podlaze a druhým koncem přikovaný ke kamenné zdi, Tuanec vypadal spíš jako zajatý lev než jako medvěd.
Lva nikdy nepřinutíš tancovat na řetězu.
"Měly by tu být stráže," podotkl Avin Brone. "Není to bezpečné…"
"Jste tady s námi vy," odpověděla mile Briona. "Jste přece slavný bojovník, lorde konetáble."
"To je i lord Shaso, se vší úctou."
"Ale on na rozdíl od vás je v okovech. A není ozbrojený."
Shaso se pohnul. Barrick si ho odjakživa nedokázal představit jinak než jako nestárnoucího, teď se mu však roky projevovaly v prověšené kůži a na tvářích zarostlých šedými vousy. Dostal čisté šaty, ale byly nuzné a ošoupané. Nebýt svalů, které mu stále hrály na předloktí, a zad, která se pořád nenaučila ohýbat, mohl by tento stařec klidně být pouliční žebrák v Hierosolu nebo některém jiném velkém městě na jihu. "Neublížím vám," zabručel. "Tak hluboko jsem neupadl."
Barrick potlačil vlnu hněvu. "To jsi řekl Kendrickovi, než jsi ho zabil?"
Vězeň se na něj upřeně podíval. Jeho tmavá tvář se zdála světlejší, jako by na něho z okolních kamenů napadala vrstvička jemného prachu, nebo jako by čas strávený v hlubinách, kam nepřišlo slunce, barvu trochu vyluhoval. "Já jsem vašeho bratra nezabil, princi Barricku."
"Tak co se stalo?" Briona přistoupila blíž, ale zastavila se, než ji Brone musel chytit za ruku. "Chtěla bych ti uvěřit. Co se stalo?"
"Už jsem to pověděl Bronemu. Když jsem odešel, Kendrick ještě žil."
"Ale na tvé dýce byla krev, Shaso. Našli jsme ji ve tvém pokoji."
Starý tuanský bojovník pokrčil rameny. "Nebyla to princova krev."
"Čí tedy byla?" Briona udělala další krok, což znervóznilo dokonce i Barricka - byla teď v dosahu starcova řetězu a všichni tři návštěvníci věděli, že umí být hbitý jako kočka. "Řekni mi aspoň to."
Shaso si ji dlouho prohlížel. Potom zkřivil ústa do grimasy, která by se dala označit za úsměv, nebýt toho, že v ní nebyla ani stopa veselí, vůbec nic šťastného. "Moje vlastní. Ta krev je moje vlastní."

Barrickův hněv se rozhořel znovu. "Vypráví zastírací historku, Briono - já vím, že mu chceš věřit, ale nenech se oklamat! Byl u Kendricka. Byl zabit náš bratr a dva muži a rány byly zakřivené jako jeho dýka, kterou jsme našli zakrvácenou. Neumí si ani vymyslet dobrou lež."
Briona chvíli mlčela. "Barrick má pravdu," řekla nakonec. "Žádáš nás, abychom uvěřili mnohému, co vypadá neuvěřitelně."
"Nežádám nic. Je mi to jedno." Ale Barrick měl za to, že Shasa zradily dokonce i vlastní ruce - ležely mu na klíně jako něco neškodného, ale tmavé prsty se pohybovaly, zatínaly se a povolovaly.
"Tobě je jedno, že můj bratr je mrtvý?" Briona už nedokázala zachovat hlas klidný. "Že byl Kendrick zavražděn? Choval se k tobě hezky, Shaso. Všichni jsme se k tobě chovali hezky."
"Ale ovšem, chovali jste se ke mně hezky, vy Eddonové." Maličko se pohnul a řetěz zacinkal. Avin Brone se postavil vedle Briony. "Váš otec mě porazil na bojišti a nechal mě naživu. Je to dobrý muž. A potom si mě přivezl domů jako psa, kterého našel na cestě, a udělal ze mě svého sluhu. Velice dobrý muž."
"Jsi horší než pes, ty nevděčná bestie!" rozkřikl se Barrick. Toto byl jiný Shaso, zatrpklý a sebelítostný, ale pořád to byl jeho mučitel, pořád to byl ten, kdo ho mnohokrát přinutil cítit, že není zdravý. "Nikdy se s tebou nezacházelo jako se sluhou! Udělal z tebe lorda! Dal ti půdu, dům, čestné postavení!"
"A tím byl nejkrutější ze všech." Ten děsivě prázdný úsměv se vrátil, bledý šrám ve snědé tváři. "Zatímco starý život mi utekl jako loďka, která se vzdaluje od břehu, dal mi nový, plný bohatství a cti. Nedokázal jsem ho ani nenávidět. A později, to je pravda, jsem sám hrál otrokáře, prodal jsem vlastní svobodu. Ale to, že z nás dvou jsem já byl větší zrádce, ještě neznamená, že jsem mu odpustil."
"Přiznává, že je zrádce!" Barrick zatahal Brionu za ruku, ale sestra se mu vzepřela. "Pojď! Přiznává, že nenávidí naši rodinu. Už jsme slyšeli dost." Nechtěl setrvávat ve tmavé pevnosti už ani o chvíli déle, oddělený od slunce a vzduchu yardy kamene, lapený v tomto místě, které bylo cítit neštěstím. Najednou se lekl, že Shaso skrývá tajemství, která jsou strašlivější než jakákoli dýka, ničivější než vražda. Chtěl, aby ten stařec zmlkl.
Briona chvíli počkala, než promluvila. "Nerozumím všemu, co říkáš, ale vím, že jestli cítíš k naší rodině alespoň loajalitu, třebas ne úplně čistou, musíš nám říct pravdu. Jestli je to tvoje krev, jak se tam dostala?"
Shaso pomalu zvedl paže. Řezné rány vedené křížem krážem se už skoro zahojily. "Pořezal jsem se."
"Proč?"
Pouze zavrtěl hlavou.
"Pravděpodobnější je, že ho zranily stráže nebo Kendrick," poznamenal Barrick. "Při obraně svého života."
"Byla na jejich zbraních krev?" zeptala se. "Nemůžu si vzpomenout." Briona při všech těch řečech o krvi pobledla. Věděla, že před půl rokem by Barrick něco prohodil, aby ji rozptýlil, aby jí usnadnil hovor o těchto hrozných věcech, ale teď byl vyprázdněný, nitro měl spálené do černa.
"Váš bratr neměl žádnou zbraň," odpověděl Avin Brone. "Jeho vražda je tak ještě zbabělejší. Stráže byly po celém těle potřísněné krví ze svých ran, takže se nedalo poznat, jestli jejich čepele byly od krve, než muži zemřeli."
"Stále jsi nic nevysvětlil," řekla Briona starému muži. "Jestli chceš, abychom tomu uvěřili, řekni nám, proč ses pořezal. O čem jste s Kendrickem mluvili, že to vedlo k něčemu tak podivnému?"
Vrchní zbrojíř zavrtěl hlavou. "To je mezi mnou a ním. Zemře to se mnou."
"Je možné, že to nejsou planá slova, lorde Shaso," promluvil Avin Brone. "Jak víte, za krále Olina jsme nezaměstnávali kata tolik jako za jeho otce, ale meč má pořád ostrý."
Vrchní zbrojíř obrátil zarudlé oči nejdřív k Barrickovi a potom k Brioně. "Jestli chcete mou hlavu, vezměte si ji. Jsem unavený životem."
"Ať tě bohové zatratí za tu tvou tvrdohlavost!" zvolala Briona. "Raději zemřeš, než bys nám pověděl, co se přihodilo? Jakého podivného bodu cti ses chytil, Shaso? Jestli ti něco může zachránit život, pak tě zapřísahám při všech bozích, vysvětli mi to!"
"Řekl jsem vám pravdu - vašeho bratra jsem nezavraždil. Neublížil bych mu, ani kdyby mi přiložil na krk vlastní nůž, protože jsem přísahal, že budu chránit vašeho otce a jeho rodinu."
"Že bys mu neublížil?" Na Barricka znovu padla únava a nevolnost - i jeho hněv se stal jenom vzdálenou bouří.
"Zvláštní slova - mě jsi srazil na zem a ztloukl mnohokrát. Od posledně mám ještě nezahojené modřiny."
"To nebylo proto, abych vám ublížil, princi Barricku." Starcova slova zněla ostře, chladně. "To jsem se snažil udělat z vás muže."
Teď to byl Barrick, kdo se zvednutýma rukama vykročil k vrchnímu zbrojíři. Shaso se ani nepohnul, ale Barrick se zastavil, ještě než se k němu dostal Avin Brone. Vzpomněl si na dvořany, kteří házeli po tančícím medvědovi třešňové pecky a chlebové kůrky, a na to, jak se smál, když viděl, jak připoutané zvíře po projektilech rozzlobeně chňapá.
"Jestli jsi vrah našeho bratra," řekl, "a já si myslím, že jsi, pak se brzy dočkáš trestu. Lord Brone má pravdu - Jižní Pomezí ještě má kata."
Shaso přezíravě mávl rukou. Brada mu klesla na hruď, jako by byl tak unavený, že už nedokáže udržet hlavu zpříma.
"To je tvoje poslední slovo?" zeptala se Briona. "Že jsi Kendrickovi neublížil, že krev na tvém noži byla tvoje vlastní, ale neřekneš nám, jak se tam dostala?"
Starý muž nevzhlédl.
"To je moje poslední slovo."
Když Barrick vycházel za Brionou ze dveří, přemýšlel, jestli je možné, aby tak šílená historka byla pravdivá. Pokud však byla, pak se ani pravdě nedalo věřit, protože žádné jiné vysvětlení Kendrickovy smrti neexistovalo, jiný podezřelý než Shaso nebyl. Pokud se však nedalo na této pravdě stavět, pak se všechno propadalo do stínu, stejně zrádného a nestálého jako nejhorší horečnaté sny.

Vrahem musí být on, řekl si Barrick. Jestli ne, rozum mele z posledního.
#
Ferras Vansen si prohlížel zástup mužů, jako by to byla nenadále objevená rodina - a svým způsobem to tak bylo. Budou spolu žít týdny nebo měsíce, putovat do divokých míst. Dokonce ani v rodině nejsou vztahy těsnější než ve společnosti vojáků - nebo v některých případech větší pohrdání. Dohromady jich bylo jen půl pentakontu - jakýkoli větší počet by budil příliš velkou pozornost - a tento nevelký oddíl se ztrácel nejenom vedle věže Vlčí zub, která se tyčila hned za nimi, ale také v prázdnotě velké kasárenské přehlídkové plochy. Vansen se rozhodl vzít sedm jezdců včetně sebe a půldruhého tuctu pěšáků, z nichž dva byli čerství odvedenci, o málo víc než kluci ze statku, kteří měli na starosti káru taženou oslem. Aby usnadnil situaci svému zástupci Jemu Tallowovi, který měl velet hradní stráži za jeho nepřítomnosti a potřeboval schopné, rozvážné muže, Vansen záměrně vybral svůj oddíl tak, aby více než polovinu tvořili mladí a nezkušení. Těch, na které Vansen v boji opravdu spoléhal, nebylo ani deset. Doufal, že to bude stačit. Raemon Beck dostal koně a meč. S obojím zacházel způsobem odpovídajícím tomu, co byl - kupcův synovec. Vansen uvažoval, že by mladého muže vybavil také brněním, ale sám si před třemi lety odnesl z tažení proti lupičům ponaučení, že ten, kdo není na těžkou zbroj zvyklý, nakonec znesnadní situaci ostatním, dokonce i v koňském sedle. Chtěl si mladíka držet nablízku, aby na něho mohli on a starý mazák Collum Dyer dávat pozor; to bude pro mladíka nejlepší brnění.
"Netvař se tak ponuře," řekl Beckovi. "Tvoji karavanu útok zaskočil a jenom bohové vědí, jak dobří byli bojovníci, které jste měli s sebou. Teď máš půl pentakontu srdnaté gardy Jižního Pomezí. Mnozí prošli ohněm v Krace a proti posledním Šedým rotám. Ti před stíny neutečou."
"Pak jsou to blázni." Beck byl bledý a ústa se mu maličko chvěla, když mluvil, ale od audience u prince a princezny se uklidnil. "Oni ty stíny neviděli. Neviděli démony, kteří v nich žijí."
Vansen pokrčil rameny. Ani on nebyl svým úkolem zvlášť nadšený; mluvil hlavně proto, aby mladého kupce povzbudil. Ferras Vansen byl dítě Daler's Trothu a vyrostl jen kousek od rozvalin staré Západní Marky, ve kterých strašilo - ve dnech, kdy jižní vítr odvál mlhu, bylo vidět z nejvyšších vrcholků pobořený plášť hradu. On a jeho lidé věděli, že není radno mluvit pohrdavě jako vévoda ze Summerfieldu o tom, co se za zastřenou hranicí nachází. Ale jako zbytek jeho lidí, divoké a obecně nepřístupné komunity farmářů a pastevců z kopců, si zároveň zřetelně uvědomoval, že rodinná půda je majetek, který je v rukou smrtelníků jenom několik generací. Lidé z údolí odedávna cítili, že za Stínovou linií čekají síly, které si tu půdu chtějí vzít zpět, a zároveň v sobě nosili stejně líté a tvrdošíjné odhodlání nedopustit to.
Na přehlídkovou plochu přiběhl posel od lorda Broneho. Vansen oddíl sešikoval. Koně neklidně přešlapovali a osel ukusoval uschlou trávu, která vyrůstala mezi dlažebními kostkami. Dopoledne již pokročilo, ale nedalo se dělat nic jiného než čekat. Dlouhý stín vrhaný Vlčím zubem se začínal stahovat do sebe.
Konečně dorazila, štíhlá postava ve smutečních černých šatech doprovázená dvěma služebnými a mohutnou masou lorda konetábla, který, pokud se nestával rovnou králem, ze sebe dělal něco jako otce prince a princezny a navzdory tomu, že jeho titul byl poměrně nízký, si osoboval jakési formální přednostní právo rozhodovat o záležitostech rodiny Eddonů. Byl však bohatý, vlastnil rozlehlé pozemky a byl dost schopný, aby se v přízni královské rodiny vypracoval výš než kdokoli z jejich bližších příbuzných. Vansena napadlo, jestli spíš než cokoli jiného právě tohle nevyštvalo mladého Gailona ze Summerfieldu na statky vévodství jeho rodu - vědomí, že lord Brone uzavřel cesty ke královským sourozencům a ponechal Gailona v situaci, kdy měl sice původem přednostní nárok, ale jeho vliv byl druhořadý.
Když princezna přišla blíž, Ferras Vansen nedokázal udržet myšlenky u tak bezkrevných záležitostí. Uplynulé týdny k ní nebyly laskavé - od bratrova pohřbu si nenalíčila obličej a podle modrých stínů pod očima bylo vidět, že nespí dobře. Přes to všechno, přes chladný pohled, který na něho vrhla, si nedokázal představit jinou tvář, která by v něm probudila city, jimž tak bezmocně propadal.
Možná je to doopravdy tak, jak se říkalo dřív, pomyslel si. Možná je srdce skutečně kus vyschlého březového dřeva, které může chytit a zahořet jasným plamenem pouze jednou - a každý oheň, který přijde potom, bude jenom uhlík, menší a studenější. To je to moje zrádné štěstí, že musím zahořet právě pro ni, pro tu, kterou nikdy nemohu mít, čestně ani nečestně, a která mě v každém případě nenávidí.
"Kapitáne Vansene," oslovila ho rezavým, pevným hlasem, "můj bratr odpočívá, ale posílá vám přání, aby vašemu úkolu přáli bohové." Vansena maličko překvapilo, že v jejím obličeji vidí jiný výraz než pohrdání. Bylo to poprvé od smrti Kendricka Eddona, co jí tvář rozsvítilo něco jiného, když se na něho podívala. Potíž byla v tom, že výraz, za kterým mohla být jedině únava nebo nezájem, nedokázal rozluštit. "Vidím, že muže máte připravené."
"Ano, Výsosti. Omlouvám se, ale určitě chcete, abychom vyrazili tak otevřeně uprostřed dne? Všichni si o tom budou šeptat."
"Beztak si už šeptají. S kolika lidmi mluvil tamhleten člověk, Beck, než byl přiveden do hradu? Myslíte, že na Nábřeží nebo u Tří bohů je někdo, kdo už jeho historku nezná? Vyjedete se svými muži Trhovou ulicí, přes hráz a rovnou přes město. Všichni se dozvědí, že Eddonové nejsou tak ochromeni zármutkem a strachem, že si ani nevšímají útoků na karavany a únosů šlechtičen." Pohlédla na Broneho, který souhlasně přikývl. "A není to jen divadlo, Vansene. Bratr a já to nebereme na lehkou váhu. Proto věřím, že využijete důvěryhodné poutníky, které cestou potkáte, a budete nám posílat zprávy o svém postupu."
"Ano, Vaše Výsosti. Mniši z univerzity provozují poštovní službu, která jezdí po Settlandské cestě jednou za dva týdny, a potrvá ještě dlouho, než je zima zastaví. Budu vás a lorda Broneho informovat, ale upřímně doufám, že nebudu pryč tak dlouho."
"Vrátíte se teprve tehdy, až nám budete moci poskytnout odpovědi," prohlásila. Nenadálý hněv zazněl jako prásknutí bičem.
"Samozřejmě, Vaše Výsosti." Zabolelo ho to, ale v tom okamžiku zahlédl v princeznině výrazu nejenom hněv, ale něco

hlubšího a podivnějšího, jako by zpoza její tváře vykoukl vyděšený vězeň. Ona má strach! Strhlo to v něm lavinu absurdních myšlenek, divokou touhu políbit jí ruku, vyznat se z trýznivé lásky k ní. Jelikož se ten nenadálý záblesk šílenství nemohl vybít přirozeným směrem a musel si najít jinou únikovou cestu, jako pára, která syčivě uniká zpod pokličky, srazil ho na kolena.
"Tentokrát vás nezklamu, princezno Briono," prohlásil. "Vykonám, co jste mě poslala udělat, i kdybych při tom měl zemřít."
Přestože měl hlavu skloněnou, ucítil, jak ostatními gardisty proběhl záchvěv překvapení, a uslyšel, jak se Avin Brone prudce nadechl.
"Vstaň, Vansene." Brionin hlas měl zvláštní zvuk. Když uposlechl, uviděl, že se jí do očí vrátil hněv, ale přibyl k němu třpyt, který mohl patřit slzám. "Už mám dost smrti, dost přísah, dost mužských řečí o cti a závazcích - polykala jsem je tak dlouho, že bych křičela.
Možná si myslíš, že ti dávám vinu za bratrovu smrt. Částečně ano, a nejenom tobě, ale nejsem tak hloupá, abych si myslela, že jiný velitel stráže by ho byl zachránil. Možná si myslíš, že jsem tě tímto úkolem pověřila proto, že tě chci potrestat. Možná je na tom trocha pravdy, ale také tě znám jako muže, který mnoho věcí udělal dobře a který se těší důvěře svých vojáků. Slyšela jsem, že také umíš zachovat rozvahu." Přistoupila k němu tak blízko, až je odděloval pouze široký pás jejích sukní. Vansen chtě nechtě zadržel dech. "Jestli zemřeš, aniž bys toto tajemství rozluštil, ničeho nedosáhneš. Jestli budeš žít, třebaže úkol nesplníš, můžeš jindy vykonat pro tuto zemi něco dobrého."
Odmlčela se. Vansena se na okamžik zmocnil vrávoravý pocit, že snad nedokáže odpovědět.
"Ale jestli ještě někdy budeš mít na bedrech bezpečnost mé rodiny," dodala nakonec s úsměvem, který by byl krutý, kdyby v něm nebylo tolik únavy, "pak samozřejmě máš mé povolení při plnění úkolu zemřít, kapitáne Vansene."
Otočila se k jeho mužům a zavolala na ně: "Kéž vás ochraňují všichni bohové. Kéž vám samotný Perin uhladí a narovná cestu." V dalším okamžiku už se vracela přes nádvoří a Brone se dvěma dvorními dámami pospíchali, aby ji dohonili.
"Nejste zrovna dvorní oblíbenec, kapitáne, co?" zeptal se Collum Dyer a zasmál se
"Nasedat." Ferras Vansen nechápal, co se právě odehrálo, ale měli před sebou mnoho mil, mnoho dnů jízdy, a on bude mít spoustu času o tom přemýšlet.
#
Ta, která byla známá jako Metla z Rozechvělé planiny, sjela ze Shehenu na svém statném černém koni. Nechávala zvíře, aby si samo hledalo cestu po úzkých horských pěšinách, jen tu a tam uchopila uzdu, třebaže místy byla propast tak hluboká, že ani nebylo vidět ptáky, kteří v ní poletovali. Yasammez nepotřebovala spěchat. Její myšlenky putovaly před ní, okřídlení poslové rychlejší než jakýkoli pták, dokonce rychlejší než vítr.
Sestoupila z výšin a zamířila k nejstarším zemím a největšímu městu ze všech, které stálo na březích černého oceánu těsně před obrovskou severní obručí mrazu a ledu. Našli se Qarové, kteří žili dokonce i na nejsevernějších územích za Qul na Qarem, zvláštní tvorové, kteří chodili trvalou tmou, jež tam panovala, a svými prsty a studenou kůží tvořili písně, zůstávali však v ústraní už tak dlouho, že většina z nich měla se zbytkem svého plemene jen málo společného. O ztracená území na jihu se prakticky nezajímali, neboť tam nikdy nežili, a proto trpěli rukou osudného nepřítele nejméně ze všech příslušníků Šerého plemene. Paní Dikobrazové Studení sloužit nebudou; bude muset sebrat vojska z Qul na Qaru a končin, které se nacházejí jižně od něj, až po třikrát požehnanou bariéru, jíž smrtelníci říkali Stínová linie a kterou samotní Qarové nazývali A 'sish Yarrit Sa, což znamenalo "Bouře ticha", nebo s trochu jinou intonací hlasu nebo gestem ruky "Bílé myšlenky".
Severané se o smrtelné zloděje možná nezajímali, ale ti, kteří žili jižně od jejich mrazivých území, ano. Jak Yasammez jela, vycházeli z jeskynních měst Qirush a Ghatu, "Prvohlubin", a z lesních vesnic ve velkých tmavých hvozdech, aby její putování viděli. Tanečníci při svitu hvězd se na kopcích zastavovali a umlkali, když procházela kolem. Ti, kteří ji neznali - bylo to totiž dávno, co Yasammez naposledy opustila svůj dům na Shenenu - věděli jen to, že jde kolem jedna z mocných, strašlivá a krásná jako kometa, a třebaže měli k takové moci respekt, nevítali ji s jásotem, ale dívali se v ustaraném tichu. Zato ti Qarové, kteří ji znali odedávna, byli vášnivě rozpolcení, protože všichni věděli, že všude, kam se paní Dikobrazová vypraví, nesou ji větry války a krve. Někteří se vrátili ke svým rodinám nebo do vesnic, aby řekli ostatním, že přichází zlé povětří, že je čas udělat si zásoby a posílit zdi a brány. Jiní ji následovali v mlčenlivém, ale rostoucím davu, který se za ní dmul jako nevěstina vlečka. Ti všichni věděli, že ženich, za kterým jde, je Smrt, a že její manžel a pán nebude hledět na to, koho s sebou bere; přesto za ní šli. Staletí hněvu a strachu je tlačila k sobě, mačkala je jako pěst.
Yasammez byla dýka, kterou ta pěst v minulosti zvedla. Teď bude zvednuta znovu.

Její příjezd rozpoutal v Qul na Qaru zmatek. Než projela mohutnými šikmými branami v čele tichého hejna Qarů, prastará citadela se již stačila rozdělit na tábory fanatických příznivců a stejně fanatických odpůrců a skupinu větší, než tyto dvě dohromady, jejíž jedinou společnou filozofií byl odpor k oběma extrémům a ochota počkat, jak se věci vyvinou. Nic z toho se však neprojevovalo nápadně a náhodnému pozorovateli - pokud by tady byl - by to připadalo, že ve velkoměstě pokračuje obvyklý, klamně klidný život, prastarý organizovaný chaos.
Služebníci, kteří na Yasammez v Qul na Qaru čekali - skoro všichni se do služby narodili až po její poslední návštěvě ve městě -, se rozběhli vyvětrat její komnaty na rozlehlé východní straně hradu, poprvé po desítkách let vytáhnout rolety a otevřít okna. Pokoje naplnily studené mořské větry a neustálý hluk oceánu, jako by dýchalo nějaké obrovské zvíře, když spěchali, aby vše pro svou paní připravili. Všichni věděli, že tento den bude mít jednou vlastní kapitolu v Knize lítosti.
Když však Yasammez projížděla Síní brány, pod živými sochami, aniž se na ně nahoru podívala, měla kolem sebe nejenom patolízaly, ale také všechny, kteří v temném městě prahli po vzrušení - ty se zářivýma očima, kteří fušovali do

efektnější magie, jiné, kteří tak dlouho zdokonalovali své umění války a dvoření, až se jedno od druhého téměř nedalo rozeznat, všechny plánovače tajných tažení a pátrače po zapomenutých mystériích. Obklopovali ji rovněž věřící, kteří toužili po hlasu, jenž by dodal mocný zvuk jejich řečem o katastrofě, uspokojil jejich touhu po všeničící zkáze. Všichni zpívali a vyvolávali otázky; některé zněly v jazycích, jimiž nemluvila ani samotná Yasammez. Nevšímala si nikoho a prošla ze Síně brány do Síně černých stromů a pak dál do mnoha dalších, Síně stříbrných kostí, Síně plačících dětí a Síně drahokamů a prachu. Před Zrcadlovou síní se zastavila, ale nevešla dovnitř, přestože za dveřmi čekali slepý král a němá královna, kteří věděli, že přijede, ještě než vůbec opustila svůj velký dům.
Místo toho přikázala sluhovi, který hlídal vstup - Dítěti smaragdového ohně, které i přes šat a masku vydávalo typickou slabou záři -: "Před branou jsou tisíce příslušníků našeho plemene, kteří sem za mnou přišli z venkova. Zařiď, aby o ně bylo dobře postaráno. Brzy k nim promluvím."
Postava v masce neodpověděla, ale uklonila se. Yasammez se odvrátila od Zrcadlové síně - ještě nepřišel čas zpečetit Zrcadlovou úmluvu, ale nadejde dřív, než znovu opustí Qul na Qar - a odebrala se do svých starých komnat s výhledem na moře a temnou soumračnou oblohu. Davu, který se uvnitř velkého hradu shromáždil a táhl za ní chodbami jako mravenci trouchnivým stromem, nezbylo než stát, čekat, s radostí, hanbou nebo šílenstvím se po sobě dívat a nakonec se rozejít. Nezáleželo na tom. Yasammez věděla, že na všechny se dostane.

Oblékla si brnění ukované ve Velkých hlubinách v dobách ještě před Knihou a po staletí konzervované v ledové hoře bez jména. Černé bodce je pokrývaly podobně jako jejího jmenovce ostny. Plášť, který vypadal skoro stejně nehmotně jako bouřkový mrak, tmavé bodliny maskoval, ale neskrýval. Hlavu nechala nepokrytou; nevýraznou přilbu položila na stůl vedle sebe, jako by to byl oblíbený mazlíček a ona chtěla, aby viděl, co se bude dít dál.
U kulatého stolu v komnatě paní Dikobrazové sedělo sedm dalších postav. V místnosti byla tma, hořela pouze jedna svíčka, jejíž plamen se před otevřeným oknem třepotal, ale Yasammez a její spojenci se nepotřebovali vidět.
Něco z toho, co řekli, zaznělo nahlas, něco proběhlo pouze ve společných myšlenkách.
"Měsícožroute, jak to vypadá s klanem Proměnlivých?"
"Mnozí jsou s námi. Cítím hněv. Cítím připravenost. Naši byli často první, kdo se ve světě před porážkou setkali s opicemi kamenů, a také první, kteří trpěli. Všichni nejsou bojovníci, ale ti, kteří nejsou, budou dělat uši a oči ostatním, rychlé letce a tiché lezce."
"Mnozí? Kolik to je?"
Zabručení. "Mnoho. Víc, než kolik umím spočítat."
"A Zelený parádník? Co Šotci?"
"Opatrní, ale ochotní naslouchat, jak bys mohla čekat. Náš kmen vždycky s oblibou stanoví, která strana zvítězí, a pak se k ní ve vhodný čas přidá - ne moc pozdě, ale rozhodně ne moc brzy."
"Tvoje upřímnost zaslouží chválu."
"Dá se žába naučit létat? Říkám ti jenom to, co je pravda."
"Tento boj nebude mít vítěze, ani když bude triumf patřit nám. Je to jenom okamžik velké porážky. Ale smrtelníci budou trpět a naše utrpení se zmírní. To, co opice kamenů zdědí, až budeme pryč, jim už nebude chutnat sladce - už nikdy to nebude chutnat sladce. Nepleťte se, přišel čas, abyste se vy Šotci - a všichni ostatní také - rozhodli, jakým způsobem zahynete, ne jako jednotlivci, ale jako rodiny Lidí."
"Ale proč, paní? Proč musíme dopustit porážku? Jsme pořád silní a staré tradice jsou také silné. Slabé bylo jen naše odhodlání."
"K tobě jsem ještě nedošla, Kameni vzpurných. Už brzy se tě zeptám, jak smýšlí Hlídka duchů…"
"Zeptej se mě hned."
Odmlka. "Mluv."
"Smýšlí stejně jako já. Že už nemůžeme dál ustoupit a že nemůžeme déle žít ve vyhnanství a porobě. Musíme je vytlačit z našich území. Musíme spálit všechny jejich domy a zasít nemoc do všech jejich postelí. Musíme strhnout jejich chrámy a zahrabat jejich kruté železo do země, kde se může znovu stát něčím čistým. Musíme přivodit Starou noc."
"Vyslechla jsem tě. Ale bez ohledu na to, jaká mají přání, půjdou příslušníci tvého klanu tam, kam je povedu, cestou, kterou zvolím? Protože této věci může velet jenom jeden."
"A ty můžeš vést, paní? Co úmluva?"
"Zrcadlová úmluva nebude mít žádnou váhu, bude to prázdný slib. Ale staré zákony není možné pominout, s tím jsem souhlasila. Bylo to podepsáno. Před pouhou hodinou jsem to stvrdila svou krví."
"Tys podepsala úmluvu? Dali ti Válečnou pečeť?"
Odpověděla tím, že zvedla ze stolu svou přilbu. Věc, která ležela pod ní, v temné místnosti zazářila jako roztavený kámen. Uchopila červený drahokam na těžkém černém řetízku, navlékla si ho a nechala kámen dopadnout s tupým zachřestěním na svou hruď. "Tady je."
Chvíli bylo slyšet pouze zvuk oceánu, bušení vln do skal.
"Hlídka duchů půjde s tebou, paní Yasammez."
Ostatní promluvili jeden po druhém, zpravili ji o svých klanech, o jejich připravenosti či nepřipravenosti, ale všichni se shodli, že je jich dost, aby se shromáždili. Dost, aby překročili hranici a rozpoutali válku.
"A pak vám chci ukázat ještě jednu věc." Yasammez si sáhla pod plášť. Přezky cinkly. V dalším okamžiku zvedla pochvu a hodila ji na stůl, pak ovinula prsty kolem jilce meče a tasila. Od hrotu po hrušku byl bílý jako udusaný sníh, jako olízaná kost. Plamen svíčky, který už další chladný závan nevydržel, se zatřepetal a zhasl. Jediným světlem v místnosti teď byla slabá záře samotného meče, připomínající slepýše.
"Vytáhla jsem, z pochvy Bílý oheň." Hlas Yasammez, Ohně pomsty, byl věcný, ten, který bylo slyšet, i ten přenášený

okřídlenou myšlenkou. Jejím slovům dodávalo váhu, kdo je a co říká. "Nevrátí se do ní dřív, než budu mrtvá, nebo než to, co nám bylo vzato, bude naše a královna znovu ožije."
#
Překvapená, rozzlobená Briona ho našla venku, jak se prochází tichou a poněkud ponurou západní palácovou zahradou. Jenže on se neprocházel: díval se nahoru na linii střechy, kde se komíny tísnily jako houby, které vyrazily po dešti.
"Vi… Viděla jsi to?" Barrick si promnul oči.
"Co jsem měla vidět?"
"Zdálo se mi, že jsem zahlédl…" Zavrtěl hlavou. "Zdálo se mi, že jsem na střeše zahlédl malého kluka. Je to horečka? Když jsem měl horečku, viděl jsem spoustu věcí…"
Přimhouřila oči a zavrtěla hlavou. "Tak vysoko by nikdo nevylezl, a rozhodně ne dítě. Proč nejsi v posteli? Přišla jsem se na tebe podívat a dozvěděla jsem se, že jsi odmítl zůstat ve svém pokoji."
"Proč? Protože jsem chtěl vidět slunce. Ale už skoro zapadlo. Když ležím v tom tmavém pokoji, připadám si jako mrtvola." Barrickův výraz se znovu uzavřel, chvilkovou zranitelnost vystřídalo něco hrubšího. "A vůbec, neříkej, že mě potřebuješ."
Brionu to ohromilo. "Jak to myslíš? Milosrdná Zorio, že tě nepotřebuju, Barricku? Jsi všechno, co mi zůstalo! Gailon právě opustil hrad - nadobro odjel z Jižní Marky. Za několik dní bude zpátky v Summerfieldu, plný nespokojenosti, a bude o tom vyprávět všem, kteří budou ochotni naslouchat - a vévodovi ze Summerfieldu bude naslouchat mnoho lidí."
Pokrčil rameny. "A co můžeme dělat? Pokud Gailon nepovede vlastizrádné řeči, nemůžeme mu zabránit, aby vykládal, co chce. Nebylo by to jednoduché dokonce ani tehdy, kdyby vedl vlastizrádné řeči. Summerfield Court má hradby silné skoro stejně jako Jižní Marka a Tollyové si tam vydržují malou armádu."
"Na takové starosti je zatím příliš brzy, a jestli budou bohové vlídní, nebo jestli má Gailon v těle trochu cti, nebudeme si je muset dělat vůbec. Ale potíží máme spoustu, Barricku, takže už dost těchto nesmyslů, prosím. Potřebuji tě zdravého. Několik dní nudy a neklidu v posteli je lepší, než abys prostonal celou zimu. Nech Chavena, aby tě ošetřoval."
"Dost jakých nesmyslů?" Střelil po ní dalším podezíravým pohledem. "Určitě mě nechceš jenom odklidit z cesty, abys mohla udělat nějakou hloupost? Třeba dát milost Shasovi?"
Měla pocit, jako by se jí srdce změnilo v kus olova. Jak si mohlo její dvojče, její milovaná druhá polovina, myslet takové věci? Opravdu ho horečka tolik změnila? "Ne! To ne, Barricku, takovou věc bych bez tvého souhlasu nikdy neudělala."
Díval se na ni, skoro jako by byla někdo cizí. "Prosím tě, teď není vhodná chvíle, abychom se hádali. Jsme všechno, co z rodu zůstalo!"
"Ještě je tu Merolanna. A Hlučná myš."
Briona se ušklíbla. "Když už o tom mluvíš, je to zvláštní. Nikdy jsem neviděla tetu Merolannu tak ztrápenou - možná je to kvůli Kendrickovi, ale stejně je to podivné. Před pohřbem byla pevná jako kámen, ale od té doby truchlí jako šílená, prakticky ani nevychází ze svých komnat. Byla jsem ji dvakrát navštívit, ale skoro se mnou nemluvila, jako by se nemohla dočkat, až odejdu. Vlastně to vypadá, jako by se celá rodina, která nám zbyla, drolila. A ještě jedno překvapení - když už ses o ní zmínil, měla bych ti říct, že naše macecha nás požádala, abychom s ní zítra povečeřeli."
"Co to má znamenat?"
"Nevím. Ale buďme otevření a věřme, že teď, když je Kendrick mrtvý, chce mít ke svým nevlastním dětem blíž."
Barrickovo pohrdavé odfrknutí jasně vyjádřilo jeho pocity.
"A další věc. Viděl jsi ten dopis, který napsal otec? Ten, který Kendrick dostal z Hierosolu den předtím… před…"
Barrick zavrtěl hlavou. Vypadal mrzutě - ne, bylo to něco víc. Vypadal skoro vyděšeně. Proč? "Ne. Co v něm je?"
"O to právě jde - zmizel nevím kam. Nemůžu ho najít."
"Já ho nemám!" řekl ostře a pak se chabě omluvil mávnutím ruky. "Promiň - asi jsem opravdu unavený. Nic o něm nevím."
"Ale je důležité, abychom ho našli!" Podívala se na něho a poznala, že ničemu nepomůže, když na něho bude naléhat; byl vyčerpaný. "Ať je to jakkoli, nezapomeň, že jsi potřebný, Barricku. Já tě potřebuji. Zoufale tě potřebuji. Teď jdi spát. Odpočiň si a nech mě zítra udělat, co je třeba, pak ti o tom povyprávím, až půjdeme na večeři s Anissou."
Podíval se na ni a pak se rozhlédl po zahradě. Slunce kleslo za západní křídlo paláce a střechy se rychle stávaly temnými siluetami; teď by se na nich klidně mohla schovávat armáda dětí vyvolaných horečkou.
"Tak dobrá. Zítra ještě zůstanu v posteli," slíbil. "Ale pak už ne."
"Skvělé. Doprovodím tě."
"Víš, já nerad spím," vysvětloval, když se vraceli po pěšině. Skoro si ani nevšimla, že ji vzal za ruku, jak to dělával, když byli oba děti. "Vůbec nemám rád spánek. Mám takové hrozné sny - že celá naše rodina je prokletá…"
"Ale nic víc to není, Barricku, můj milý Barricku. Sny z horečky." Z jeho slov však zamrazilo i ji, právě když se zahradou zatočil první večerní závan větru a rozšustil listy živých plotů a okrasných stromů.
"Zdá se mi, že temnota se valí jako bouře," řekl skoro šeptem. "Briono, já ve svých snech vidím konec světa."

15
Ústraní
BRATROVA PANENSKÁ DCERA:

Zmizí, když se všichni postavíme,

objeví se, když si lehneme.
Hleď! Korunu má ze zlata a vřesových květů

Věštby vržených kostí

Qinnitan brzy zjistila, že Ústraní není budova, dokonce ani skupina budov, ale něco mnohem většího, opevněné město uvnitř autarchova obrovského paláce. Budovy z pískovcových cihel byly zasazeny do pečlivě upravovaných pozemků. Většina měla uprostřed chrámy a voňavé zahrady a všechny byly propojeny krytými lávkami, jež poskytovaly tolik potřebný stín, aby obyvatelka Ústraní mohla přejít z jedné strany komplexu na druhou, což jí mohlo zabrat skoro celou hodinu, aniž na pokožce pocítila přímý dotek krutého xandského slunce. Skutečně to bylo samostatné město, domov nejenom stovek autarchových manželek, ale také armády lidí potřebných k tomu, aby o ně pečovali, tisíců služebných, kuchařek, zahradnic a podúřednic. Muž však mezi nimi nebyl ani jediný.
Nebyl mezi nimi žádný muž v běžném smyslu, ale za vysokými hradbami Ústraní se určitě našlo mnoho stovek lidí, kteří se narodili s alespoň základními atributy mužství, pouze se jim z toho či onoho důvodu nepodařilo všechny si je ponechat.
Ústraní zaujímalo značnou část autarchova gigantického Sadového paláce, tak jako samotný palác zaujímal velkou část Velkého Xisu, Matky měst.
Po pravdě řečeno byl podíl Ústraní proporcionálně větší než podíl ostatních částí starého, nestvůrného areálu budov, oficiálně známého jako Palác kvetoucího jarního sadu, protože ti, kteří žili a pracovali v jiných částech velkého paláce, mohli společně využívat zahrady, jídelny a kuchyně, avšak Ústraní muselo být trvale izolované a chráněné a tak musela být každá funkce uvnitř jeho hradeb zdvojená a museli ji zastávat pouze ženy nebo privilegovaní.
Jestli Ústraní bylo malé město, pak privilegovaní byli jeho kněží a správci.
Díky slavné oběti Habbiliho, Nushashova syna, byl Xis vždycky královstvím, v němž vykastrovaní požívali určité úcty - byla to skoro stejně jistá cesta k chodbám moci jako ke kněžství. Privilegovaní ve skutečnosti vládli nejenom Ústraní, ale také mnoha úřadům Sadového paláce, takže troufalejší vojáci autarchovy armády občas trpce žertovali - samozřejmě v soukromí - že o opravdové muže není ve většině paláce zájem a vítáni by byli pouze v té části, která je jim absolutně zapovězena, v Ústraní. Skutečná pravda byla taková, že mnoho obyčejných mužů, kteří ještě varlata měli, zastávalo na autarchově dvoře vlivná místa, jako třeba první ministr Pinimmon Vash. Privilegovaní jako skupina patřili k autarchovým nejmocnějším podřízeným, ale v žádném případě nebyli všemocní. Tak jako to dělali všichni, i oni museli bojovat o každou špetku pozornosti kraloboha Sulepise, z něhož veškerá moc a sláva vyzařovala jako sluneční paprsky. Ale v obrazné tmě Ústraní, v zemi žen, kde ženy neměly žádnou formální moc - třebaže významnější autarchovy manželky se za mocné považovaly - privilegovaní vládli vlastně bez konkurence.
Privilegovaní z Ústraní se možná z úcty k tradici, jejíž počátky si už nikdo nepamatoval (nebo možná z jiných, méně vznešených pohnutek) považovali za ženy, nijak výrazně odlišné od těch, na něž dávali pozor, a přijali za své tradiční ženské vlastnosti, byť v podobě, která hraničila s parodií: skoro všichni byli mimořádně popudliví, romantičtí, mstiví a nevypočitatelní. A také manželky a jejich služebné, které se jako ženy narodily, měly své spletité pavučiny vlivu a intrik. Celkově vzato vejít do Ústraní bylo jako vstoupit do kouzelné jeskyně z pohádky, místa protkaného neviditelnými nitkami a oky, plného krásných věcí střežených smrtonosnými pastmi. Role, kterou má v tom místě Qinnitan, byla od počátku nejasná. Stačilo jí několik dní, aby začala toužit po jistotě svého starého života, po nekomplikované roli, již zastávala jako jedna z nejmladších a tedy nejnižších z nízkých mezi Úlovými sestrami. Všechny autarchovy manželky a nastávající - a občas bylo těžké říct, co ten rozdíl v postavení znamená, když tak vzácně navštěvoval jedny i druhé - byly nekonečně důležitější než kdokoli ze služebnictva Ústraní, přesto musela stá manželka, natož pak novopečená Qinnitan, která byla spíš tisící, čekat týdny i na tu nejkratší schůzku s Cusy, neskutečně tlustou představenou privilegovaných z Ústraní - královnou eunuchů, jak se jí občas se smíchem říkalo v Sadovém paláci.
Ale v Ústraní by se staré Cusy nikdo do tváře nevysmál.
Ze všech obyvatel toho místa by se jediná Arimone, autarchova první manželka - krásná mladá žena, tvrdá jako křemen a známá jako Večernice, autarchova sestřenice a bývalá manželka posledního staršího bratra, jehož Sulepis nechal zavraždit, aby si vyčistil cestu na trůn - Cusy bez velkého rozmýšlení postavila.
Jelikož Arimone žila skoro stejně odděleně od Ústraní jako samotný autarcha (měla vlastní malý palác se zahradami na jednom konci tohoto obrovského areálu, jakousi nejvnitrnější komůrku v loděnce, kam nikdo, dokonce ani ostatní vysoce postavené manželky, nevstoupil bez pozvání), nebyl nikdo, kdo by mohl autoritu královny eunuchů zpochybnit.
Qinnitan měla obrovské štěstí - alespoň jí to tak v tu chvíli připadalo - že ji vzala pod ochranná křídla Luian, jedna z Cusyiných pobočnic, mateřská privilegovaná (přinejmenším proporcemi a chováním, protože nebyla nijak zvlášť stará), která projevila o novou manželku nečekaný zájem a už několik dní po příjezdu Qinnitan pozvala, aby k ní přišla na čaj.
Qinnitan byla pohoštěna slíbeným čajem, cukrovanými sanijskými fíky a několika druhy sladkého pečiva v jedné z Luianiných komnat s baldachýnem pod stropem a polštáři na podlaze.
Vedle pohoštění se jí dostalo přívalu klepů a dalších užitečných informací o Ústraní, ale teprve na konci jídla jí Luian vysvětlila, proč si jí vlastně všimla.
"Ty mě nepoznáváš, že?" optala se, když se Qinnitan sklonila, aby jí na rozloučenou políbila ruku. Qinnitan zaujaly Luianiny velké ruce, jedna z mála věcí, které prozrazovaly, že původně byla muž, a proto otázce v prvním okamžiku neporozuměla.
"Jestli tě poznávám?" zeptala se Qinnitan, když konečně pochopila význam otázky.

"No ovšem, zlatíčko. Přece si nemyslíš, že bych plýtvala časem na každou královničku, která projde branou Ústraní."
Luian se poplácala na prsou, jako by z té představy měla dýchací potíže; šperky se na ní rozchřestily. "Propána, tento měsíc k nám přišly už dvě z Krace, což je skoro na Měsíci. Byla jsem šokovaná, když jsem slyšela, že dokonce mluví lidskou řečí. Kdepak, má milá, pozvala jsem tě proto, že jsme vyrostly ve stejné čtvrti."
"Za ulicí U Kočičího oka?"
"No ovšem, zlatíčko! Pamatuju si tě, když jsi sotva chodila, ale jak vidím, ty si na mě nevzpomínáš."
Qinnitan zavrtěla hlavou. "Já… musím přiznat, že ne, privilegovaná Luian."
"Jenom Luian, miláčku, buď tak hodná. Samozřejmě jsem tenkrát byla jiná. Velká a nemotorná. Učila jsem se v semináři. To jsem si myslela, že budu knězem, než jsem se stala privilegovanou, a pak jsem na to ztratila chuť. Dokonce jsem se jednou byla poradit s tvým otcem. Chodívala jsem sem a tam uličkami mezi Kočičím okem a uličkou Pod pěřovým pláštěm a odříkávala čtyři sta Nushashových modliteb, nebo se snažila…"
Qinnitan pustila Luianinu ruku a vstala. "Ach! Dudon! Ty jsi Dudon! Vzpomínám si na tebe."
Privilegovaná lenivě mávla rukama. "Psst, nevyslovuj to jméno! To bylo před lety. Dnes to jméno nenávidím - to nehezké, nešťastné stvoření. Dnes jsem mnohem krásnější, ne?" Usmála se, jako by se chtěla sama sobě vysmívat, ale v té otázce bylo obsaženo něco jiného než posměch k sobě samotné. Qinnitan se zadívala na postavu před sebou - teď, když si vybavila její dřívější já, bylo trochu těžší uvažovat u Luian jako o ženě - nenápadně si prohlédla širokou tvář, silnou vrstvu líčidla, mohutné ruce pokryté prsteny -, a řekla: "Teď jsi samozřejmě velice krásná."
"Samozřejmě." Luian se polichoceně zasmála. "Je to tak, a tobě se dostalo prvního poučení. V Ústraní je každý krásný, manželky i privilegovaní. I kdyby ti některá z nás držela nůž na krku a chtěla slyšet, že ten den vypadá špatně, kolem očí je trochu vyzáblá nebo má pleť maličko růžovější, než by měla být, řekneš jen to, že jsi ji nikdy neviděla krásnější."
Luianiny oči, kolem dokola načerněné, zpřísněly a dostaly vychytralý výraz. "Rozumíš?"
"Ale já jsem to myslela upřímně."
"A to je druhé ponaučení - říkej všechno upřímně. Páni, ty ale jsi chytré děvče. Škoda, že s tvým zaučováním budu mít tak málo společného."
"A proč, Luian?"
"Protože Zlatý z nějakého důvodu přikázal, že tě musí školit Panhyssirovi kněží. Ale já tě budu dobře sledovat a ty se mnou často budeš chodit na čaj, jestli budeš chtít."
"Ale ano, Luian." Qinnitan si nebyla úplně jistá čím si vysloužila takovou pozornost, ale neměla v úmyslu otočit se k ní zády. Mít kontakt na jednu z privilegovaných, obzvlášť tak důležitou jako Luian, mohlo sehrát obrovskou roli v tom, jak je člověk ubytován, v umu a taktu služebnictva, které mu bylo přiděleno, ve spoustě věcí včetně trvalé přízně samotného autarchy. "Ano, byla bych moc ráda." Ve dveřích se zastavila. "Ale jak jsi mě poznala? Když jsi z naší staré čtvrti odešla, nemohla jsem přece být o mnoho víc než malé dítě - jak jsi mě mohla poznat?"
Luian se usmála a pohodlně dosedla do polštářů. "Já ne. Můj bratranec."
"Bratranec?"
"Náčelník Leopardů. Velmi, velmi pohledný Jeddin." Privilegovaná Luian si povzdechla způsobem, který naznačoval, že chová k tomuto pohlednému bratranci komplikované city. "On tě poznal."
Najednou si i Qinnitan vybavila bojovníka s vážnou tváří. "On… mě poznal?"
"A ty jsi nepoznala ani jeho, jak vidím. Asi by mě to nemělo překvapit. Změnil se skoro tolik co já. Vzpomněla by sis, kdybych mu neříkala Jeddin, ale Jin? Malý Jin?"
Qinnitan si zakryla rukou ústa. "Jin? Pamatuju si ho - byl o něco starší než já. Honíval se s bratrem a jeho kamarády. Ale byl tak hrozně malý!"
Luian se z hloubi hrdla vydral bublavý smích. "Vyrostl. To si piš, že vyrostl."
"A on mě poznal?"
"Myslel si to, ale nebyl si jistý, dokud neuviděl tvoje rodiče. Mimochodem, napiš své matce, prosím, že v pravý čas dostane pozvání, aby tě navštívila, a že nás má přestat obtěžovat svými prosebnými vzkazy."
Qinnitan se cítila trapně. "Udělám to, privilegovaná Lu… Chci říct, že to udělám, Luian. Slibuji." Ještě se nevzpamatovala z představy, že svalnatý velitel Leopardů by mohl být Malý Jin, chlapec, který měl věčně mokrý nos a kterému její bratři nejednou vlepili pohlavek a poslali ho s brekem domů. Jin - Jeddin - teď vypadal, jako by mohl jednou rukou udělat z kteréhokoli Qinnitanina bratra dva malé. "Už jsem tě moc zdržela, Luian," řekla nahlas. "Velice ti děkuji, že jsi tak laskavá."
"Rádo se stalo, zlatíčko. Ostatně, my holky od Kočičího oka musíme držet spolu."

"Zahrady jsou nádherné!" prohlásila Duny. "A květiny tak úžasně voní. Ach, Qinnitan, žiješ na tak krásném místě!"
Qinnitan odtáhla přítelkyni od popínavých růží k lavičce uprostřed nádvoří. Zahrada královny Sodan byla v Ústraní největší a živé ploty v ní byly nízké, proto si ji vybrala.
"Žiju na místě, které je velice nebezpečné," řekla tiše Duny, když se posadily na lavičku. "Jsem tady dva měsíce a toto je první rozhovor, ve kterém se nebudu muset strachovat, jestli se osoba, se kterou mluvím, nerozhodne nechat mě otrávit, pokud řeknu něco špatně."
Duny poklesla brada. "To ne!"
Qinnitan se chtě nechtě musela zasmát. "Ano, to víš, že ano. Jenže ty o tom nemáš ani ponětí, má nejmilejší Dunyazo. To, jak byly starší sestry v Úlu zlé, jak se vozily po mladších nebo hezkých - to nebylo nic. Když jsi tady moc hezká, tak tě nejenom porazí na chodbě nebo ti dají špínu do polévky. Když na tebe někdo žárlí a ty nemáš mocného ochránce, skončíš mrtvá. Za dobu, co tady jsem, zemřelo pět lidí. Vždycky se říká, že onemocněli, ale všichni vědí, jak to je."
Duny se na ni nepřívětivě podívala. "Ty si ze mě děláš legraci, Qin yo. Tomu nedokážu uvěřit. Tyhle ženy přece vybral

samotný autarcha! On by nepřipustil, aby se jim něco stalo, chváleno buď jeho jméno."
"On sem prakticky nechodí a nás jsou tak jako tak stovky. Pochybuju, že si pamatuje víc než několik. Většina nevěst se vybírá kvůli politickým spojenectvím - z významných rodin v jiných zemích - ale některé jsou jako já. Nikdo neví, proč byly vybrány."
"My víme proč! Protože se do tebe zamiloval."
Qinnitan si odfrkla. "Myslela jsem, že jsem tě požádala, aby sis o mně nic nevymýšlela, Duny. Zamiloval se do mě? Skoro si mě nevšiml, dokonce ani když sjednával podmínky s mými rodiči, a že to byly podmínky!" Zatvářila se kysele. "Asi stejně nemohli odmítnout, ale prodali mě."
"Autarchovi! To není prodej, to je velká pocta!" Dunyin obličej náhle ztuhl. "Nebudeš z toho mít potíže, když říkáš takové věci?" zašeptala.
"Teď víš, proč jsem tě přivedla sem, kde nejsou žádné zdi ani vysoké živé ploty, za kterými by se mohli schovávat špehové." Qinnitan měla pocit, jako by od odchodu z Úlu zestárla o deset let, cítila se teď úplně jako starší sestra. "Vidíš tu zahradnici u altánku?"
"Myslíš toho muže, co na něm oblečení tak visí?"
"Ano, ale není to muž a chraň tě bohové, kdybys to snad někdy řekla před ní. To je Tanyssa, jedna z privilegovaných. Většinou tady používají ženská jména. Ona má každopádně za úkol mě hlídat, i když nevím, kdo jí ten úkol zadal. Ať přijdu kamkoli, je tam - zdá se, že na to, že je zahradnice, se pohybuje z jedné části Ústraní do druhé velice volně. Včera ráno byla v lázních a předstírala, že tam něco vyřizuje mladému privilegovanému, který tam ohřívá vodu." Qinnitan pohlédla na svalnatého zahradníka s nechutí a Tanyssa předstírala, že si prohlíží listy opičí jabloně. "Zabila prý tu mladou akariskou princeznu, která zemřela minulý měsíc. Vyhodila ji z okna, ale samozřejmě se říká, že vypadla."
"Ale to je strašné, Qin!"
Pokrčila rameny. "Tak to tady chodí. Taky mám pár přítelkyň - samozřejmě ne takových, jako jsme přítelkyně ty a já, i když i takové si možná někdy najdu. Takové, jaké musíš mít, když chceš zůstat naživu, když nechceš padnout mrtvá poté, co si někdy večer vypiješ čaj."
Duny se na ni podívala a dlouho mlčela - alespoň dlouho na Duny. "Jako bys byla jiná, Qinnitan. Tvrdá jako některé z těch kočovných děvčat, která tančí na náměstí Sluneční pouti."
Od Qinnitan bylo trochu hrubé, že se rozesmála, ale Dunyina nevinnost ji něčím popudila. Hlavně tím, že Duny si ještě mohla dovolit být nevinná - víc než cokoli jiného. "Víš, asi jsem. Všichni tady mluví mile - hrozně mile, opravdu. A až na občasnou syčivou hádku je všechno docela poklidné a příjemné. Líbí se ti moje šaty?" Zvedla ruku a nechala zřasený rukáv klesnout. Byl elegantní a průsvitný jako křídlo vážky.
"Jsou nádherné."
"Ano, jsou. Jak jsem řekla, všechno je docela poklidné a příjemné… na povrchu. Ale pod ním je to jáma plná štírů."
"Nemluv tak, Qin. Děsíš mě." Duny ji vzala za ruku. "Jsi královna! Musí to být úžasné, i když lidé tady jsou protivní. Jaký je autarcha? Už jsi… to…?" Zrudla.
Qinnitan se neovládla a obrátila oči v sloup - byla to ostatně vymoženost, kterou si většinou dovolit nemohla. "Duny! Copak ty mě neposloucháš? Už jsem ti řekla, že autarcha sem skoro vůbec nechodí. Když se chce setkat s některou ze svých manželek, nechá si ji přivést do paláce. Tedy, tohle je asi všechno jeho palác, ale ty víš, jak to myslím. Od chvíle, co si mne od rodičů koupil, se mnou nepromluvil, natož aby se se mnou pomiloval! Takže ano, když ti to vrtá hlavou, jsem pořád ještě panna. Jak si možná vzpomeneš z poslouchání starších děvčat, ve většině případů je ke ztrátě panenství třeba, aby dotyčný muž a žena byli v jedné místnosti."
"Qin yo, neměla bys tak mluvit!" vyhrkla Duny, ale nebylo jasné, jestli proto, že jí bylo trapně, nebo proto, že nechtěla, aby její bujné iluze utrpěly další újmu. Po chvíli se zeptala: "Ale jestli se do tebe nezamiloval a nejsi princezna odněkud - to nejsi, ne? - tak… tak proč se s tebou oženil?"
"Především se se mnou zatím neoženil. Alespoň si myslím, že to neudělal. Byla jsem na nějakém náboženském poučení u kněží - na velice zvláštních rituálech - možná proto, aby mě připravili na svatební obřad. Některé zdejší ženy obřadem prošly, ale některé jiné si autarcha… jenom vzal. Ale pokud jde o to, proč si vybral mě… já vážně nevím, Duny. A vypadá to, že ani nikdo jiný z tohoto otráveného místa pořádně neví proč."

"Mám pro tebe hezký výlet, zlatíčko," oznámila jí Luian, když Qinnitan dorazila, trochu udýchaná, do pokojů privilegované. "Musíme se obě vyparádit a připravit. A nemáme moc času." Luskla. Do pokoje vešly jako stíny dvě její mlčenlivé tuanské otrokyně.
"Ale… ale, Luian. Díky. Co budeme…"
"Jedeme do paláce, moje milá. Ven z Ústraní! Chce se s tebou setkat někdo velice zvláštní."
Qinnitan se chvíli nedokázala nadechnout. "Myslíš… autarcha?"
"Ale ne!" Luian prudce zvedla ruce a rozesmála se. Tuanská dívka s kulmou, která své paní málem popálila ruku, maličko zbledla. "Ale ne, kdyby to byl samotný autarcha, připravovali by tě několik dní. Ne, jedeme navštívit mého bratrance."
Qinnitan chvíli trvalo, než pochopila. "Jeddina? Z Leopardů?"
"Ano, moje nejmilejší, jsme pozvané na návštěvu ke krásnému Jeddinovi. Chce s tebou mluvit, poslechnout si historky z naší staré čtvrti. A já mám to štěstí, že ti budu dělat garde. Moc toho mladého muže obdivuji."
"Ale… smím se vůbec stýkat s muži?"
Luianino napudrované čelo rozryly vrásky mrzutosti. "Není to jen tak nějaký muž, je to velitel Leopardů, kterého vybral samotný autarcha, chvála jeho jménu. A kromě toho s tebou budu já, dítě, to jsem ti přece řekla. Jestli to není počestné, tak co potom je?" Ale oči privilegované krátce zalétly k tuanské otrokyni a Qinnitan se neubránila myšlence, zda je to

všechno opravdu tak samozřejmé a normální, jak to Luian staví.
Když byly obě připravené, privilegovaná Luian, nastrojená do róby s třásněmi a korálky jako slavnostní bárka, a Qinnitan v méně okázalé a náležitě panenské bílé róbě s kapuci, která se lišila pouze kvalitou od té, kterou by zřejmě měla na sobě při úlovém procesí, vyrazily na cestu. Přestože Qinnitan měla obavy, neubránila se vzrušení: bylo to poprvé za tři měsíce, co se mohla dostat mimo hradby Ústraní, byť jenom do jiné části rozlehlého Sadového paláce. Poprvé tak mohla spatřit někoho zvenčí kromě Duny a své matky (která většinu návštěvy strávila pláčem nad tím, jaké jejich rodinu potkalo štěstí). A nebylo třeba říkat, že Jeddin bude první přirozený muž, kterého uvidí od chvíle, co ji sem se svými vojáky přivedl, do tohoto neproniknutelného vězení s krásnými květy, zurčícími fontánami a chladivými kamennými arkádami.
Privilegovaní, kteří střežili vnější bránu Ústraní, se vůbec neoblékali jako ženy. Byli to nejmohutnější lidé, jaké kdy Qinnitan viděla, půl tuctu hřmotných tvorů se slavnostními meči, jejichž ploché, zakřivené čepele byly skoro tak široké, že by mohly sloužit jako čajové podnosy. Dlouho spolu šeptem diskutovali, než nechali Luian, Qinnitan a dvě mlčenlivé tuanské otrokyně konečně vyjít z Ústraní do většího paláce, a i potom jeden ze strážných jejich malý průvod uzavíral jako obrovský pes, který hlídá stádo ovcí. Nepočetná družina pokračovala skoro celou hodinu svěžími, ale prázdnými zahradami a nepoužívanými chodbami a nádvořími, které byly tak bohaté, že se zdálo, jako by byly připraveny pro nějaké královské princátko, které se do nich ještě nenastěhovalo.
Nakonec došli na malé, ale hezky vyzdobené nádvoří, kterým se rozléhaly zvonivé zvuky fontány. Na jednom okraji, kde dlažbu střídala maličká zahrádka s pěšinkami vysypanými světlým pískem, seděl na hromadě polštářů pod pruhovanou plátěnou stříškou, dost velkou pro tucet hostů, velký mladý muž. Jako by byl ženich a Qinnitan jeho nevěsta, také on měl na sobě splývavé bílé roucho. Když přišly blíž, vstal, krátce zaváhal mezi Qinnitan a Luian, mezi formálním postavením a skutečnou mocí, a potom si před dívkou klekl.
"Paní. Je od vás velice laskavé, že jste přišla." Vstal a otočil se k Luian. "Vážená sestřenice, prokazuješ mi čest."
Luian vytáhla z rukávu vějíř a klapavě jej rozevřela, jako když vzlétá orel. "Je mi vždy potěšením, kapitáne."
Jeddin pokynul hostům, aby ho následovali pod stříšku, a poslal sluhu pro pohoštění. Po náležitě dlouhé nezávazné konverzaci s Luian na téma jejího zdraví a zdraví různých důležitých obyvatel Ústraní se otočil ke Qinnitan.
"Luian mi řekla, že už si na mě vzpomínáte."
Zčervenala, protože v mnoha nejvýznamnějších vzpomínkách, které na něho měla, ho ponižovali starší chlapci. Teď, když ho znovu uviděla, to šlo s přítomností dohromady ještě hůř. Svaly se veliteli Leopardů vlnily pod snědou kůží stejně jako opravdovému leopardovi, kterého jednou viděla v kleci na tržišti Sluneční pouti, nejděsivějšímu zvířeti, s jakým se kdy setkala. Ale i když byl silný, i když měl hrozivé zuby a drápy, připadal jí ten leopard smutný a ne úplně přítomný, jako by neviděl davy lidí, ale stinné pralesy, kterými se kdysi toulal - viděl ta místa, ale věděl, že se do nich už nikdy nedostane.
Kupodivu se jí zdálo, že něco z toho nachází také v Jeddinových očích, ale věděla, že si to určitě jenom romantizuje, plete si tohoto krásného mladého muže s uvězněným zvířetem. "Ano. Ano, kapitáne, pamatuji si vás. Znal jste se s mými bratry."
"Ano." Jako význačný muž, vyzvaný, aby si vybavil klíčové okamžiky své kariéry, Jeddin začal dlouze vzpomínat na dny v ulici U Kočičího oka a popisovat dobrodružství party malých uličníků, mezi nimiž, jak považoval za nutné přiznat, nebyl ten nejmíň zlomyslný. Podle toho, jak mluvil, byl jedním ze sobě rovných a nic z jeho útrap, které si za něho vybavovala Qinnitan, se ve skutečnosti nestalo. Bylo to zvláštní, jako by prožil své dětství na druhé straně ozdobné zástěny, než byli ostatní, sám se rozhodoval, co které věci znamenají, a viděl jen to, co vidět chtěl. Qinnitan se několikrát musela kousnout do jazyka, když bylo nutkání opravit ho příliš silné. Něco ve způsobu, jak Jeddin mluvil, jí napovídalo, že kdyby mu teď připomněla, že třeba jen malá část jeho paměti je falešná, bylo by to úplně stejné, jako když ho její bratři občas zezadu postrčili, když běžel, takže byl najednou moc rychlý, než aby ho nohy mohly unést, zakopl a upadl.
Přinesli jim pohoštění. Když sluhové nalévali čaj a rovnali na talíře cukrovinky, Qinnitan se dívala, jak Luian pozoruje Jeddina. Privilegovaná to dělala s dychtivostí, jakou zpravidla vyhrazovala jídlu, třeba když si do misky nabírala růžový pudink. Bylo to nezvyklé; nikoli to, že Luian připadá Jeddin atraktivní - byl víc než to, tělo měl pevné a nádherně tvarované jako socha, obličej náležitě vážný a vznešený, s rovným a silným nosem a překvapivě zářivýma očima pod hustým obočím - spíše to, že by někdo jako Luian, kdo jako by ve všech ostatních ohledech sklouzl do jakéhosi předčasného, matrónského stáří a kdo se ostatně už před lety vzdal svých původních orgánů, měl stále chovat takové pocity.
"No ne," ukončila náhle Luian mlčení, "kdo by si pomyslil, že se my ze staré čtvrti po tolika letech znovu setkáme tady!"
Kapitán obrátil své smaragdové oči ke Qinnitan. "Vy jste jistě velice šťastná, paní. Máme se dobře všichni, ale vy jste z nás dosáhla nejvýš. Manželka samotného Zlatého." Sklopil oči. "To je pocta, jíž se nic nevyrovná."
"Ano, samozřejmě," I když by to by ve výsledku vyšlo nastejno, kdybych byla provdaná za podnožku nebo sandál, řekla málem, ale neudělala to. Jeddin vypadal jako zbožný muž a zjevně musel být oddaný přinejmenším autarchovi jako takovému. "Jsem blažená, že mám jeho pozornost."
"A on je blažený, že…" Zmlkl. Užasla, když zjistila, že to vypadá, jako by zčervenal.
"A on, náš autarcha, je blažený, že má požehnání všech nebes, zejména pak svého nebeského otce Nushasha," vpadla prudce a hlasitě Luian.
"Ano, jistě. Všechna chvála Zlatému," řekl Jeddin. Qinnitan požehnání zopakovala, ale neubránila se pocitu, že se právě stalo něco důležitého a jí to uniklo.
"Měly bychom už jít, bratranče." Luian pokynula tuanským dívkám, aby jí pomohly vstát, což udělaly. Zápasily s

velkou váhou privilegované jako kočovníci, kteří se snaží postavit stan v silném větru. "Děkuji ti za pohoštění a za tvou milou společnost." Do Luianina hlasu se vloudil nový tón, lehce chladný.
Jeddin se těžce zvedl. "Ovšem, vážená sestřenice. Tvá přítomnost je pro nás ctí." Uklonil se nejdřív jí a pak svému druhému hostu. Udělal to elegantně, ale to Qinnitan nepřekvapilo. Předpokládala, že i pro vojáka musí být na autarchově dvoře umění klanět se skoro stejně důležité jako zacházet s mečem nebo střelnou zbraní. "Škoda, že se nemůžete zdržet déle."
"Společenská pravidla to nedovolují," odvětila krátce Luian a vyplula ke dveřím. Její otrokyně a Qinnitan za ní spěchali jako racci za lodí. V chodbě se za ně zařadil obrovský privilegovaný strážný. Mlčel a oči měl ospalé.
"Udělala jsem něco špatně, Luian?" zeptala se Qinnitan, když šly chvíli mlčky a blížily se k bráně Ústraní. Luian pouze mávla rukou. Těžko říct, jestli ji k tomu vedl takt nebo rozčilení.
Když se zbavily obrovského strážného a vrátily se za hradby, Luian se k ní naklonila a řekla chraptivým šepotem, který možná byl a možná nebyl dost tichý, aby to tuanské otrokyně slyšely. "Musíš být opatrná. A Jeddin nesmí být hloupý."
"Jak to myslíš? Proč se na mě tak zlobíš?"
Luian se zamračila. Líčidlo na rtech se jí začalo trochu rozpíjet do pudru na obličeji. Qinnitan poprvé připadala groteskní a dokonce z ní šel trochu strach. "Nezlobím se na tebe, i když ti připomenu, že už nejsi děvče ze spodní kasty v průchodech za ulicí Pod péřovým pláštěm. Dostalo se ti velké cti, ale žiješ v nebezpečném světě."
"Nerozumím."
"Cože? Ty sis nevšimla toho, co jsem viděla stejně jasně jako své prsty na konci paže? Ten muž je do tebe zamilovaný."
Ani ve svém úžasu se Qinnitan neubránila pomyšlení, že zmučený výraz Luianiny tváře připomíná spíš odvrženou milenku než přehlíženého strážce.

16
Velký a vážený nos
CO PLAVE NA JEZÍRKU:

Provaz, uzel, ocas, cesta,
zde je místo mezi horami,
kde obloha zamrzá.

Věštby vržených kostí

Collum Dyer si uchoval dobrou náladu po celý den jízdy. Sypal ze sebe škodolibé poznámky a směšná hodnocení života v Jižní Marce a podařilo se mu vyloudit několik chabých úsměvů dokonce i na rtech kupce Raemona Becka, když však dorazili ke křižovatce, padlo ponuré mlčení i na něho. Dyer pocházel z blízkosti brenského pohraničí na východě a Severopomezní cestu nikdy neviděl. Ferras Vansen projížděl touto křižovatkou mnohokrát, ale pořád měl z toho místa znepokojivý pocit.
"Bohové," řekl Collum. "Je obrovská - tři vozy by po ní mohly jet vedle sebe."
"Není zas o tolik širší než Settlandská cesta," odvětil Ferras. Cítil potřebu bránit obyčejnější dopravní tepnu, která mu v mládí tolik učarovala a která ho přivedla do Jižní Marky a k současnému životu.
"Ale podívejte, kapitáne," ukázal jeden z pěšáků na poslední viditelný úsek široké a tísnivě prázdné Severopomezní cesty, než mizela v mlze. "Terén na druhé straně klesá, ale cesta zůstává vysoko."
"Protože ji tak postavili," odpověděl mu Vansen. "Protože na sever odsud je v zimních měsících ještě víc mokro. Zvedli vozovku kameny a kládami, aby zůstala nad bahnem. Tenkrát dělali věci pořádně. Za starých časů vozy a jezdci putovali sem a tam mezi Severním a Jižním Pomezím každý den a také cesta do Západního Pomezí se na ni napojovala hned na druhé straně těch kopců." Ukázal, ale kopce bylo vidět jen v paměti; mlha byla dnes tak hustá, jako by někdo zahalil lesnaté kraje obrovskou bílou dekou. Bylo zvláštní si představit, že tady, na místě dnes tak bezútěšném, bylo kdysi tolik života, kupců, princů s družinami a nejrůznějších poutníků.
Hlavou se mu mihla myšlenka, rychlá a překvapivá jako netopýr. Pro Ferinovo kladivo, co když budeme muset vjet do mlhy? Co když budeme muset pronásledovat karavanu přes Stínovou linii do té… prázdnoty? Slyšel za život vyprávění půl tuctu lidí, kteří tvrdili, že se vrátili z druhé strany té hranice, ale žádnému z nich nevěřil. Jediný muž z jeho vesnice, o němž všichni věděli jistě, že Stínovou linii překročil, netvrdil nikdy nic. Vlastně po návratu nepromluvil vůbec, běhal po okrajích vesnice jako pes, který se živí zbytky, dokud ho nezabila zima. Jako dítě Ferras zahlédl mužův trvalý výraz užaslé hrůzy - výraz, který napovídal, že to, co se mu za Stínovou linií stalo, se mu děje pořád a bude se mu dít v každičkém okamžiku každého dne. Přestože se nikdo nevyjádřil jinak než uctivě a zbožně, všem ve vesnici se ulevilo, když starý muž zemřel.
Collumova otázka ho prudce vrátila do přítomnosti a na místo, kde se nacházel. "Jak daleko ta cesta vede?"
Ferras zavrtěl hlavou. "Myslím, že Severní Marka byla odsud čtyři nebo pět dní jízdy. Tak to aspoň říkali staří tatíci u nás ve vesnici, přestože naposledy se tam ještě mohl někdo vypravit přinejmenším sto let předtím, než přišli na svět. A myslím, že její území a města sahala ještě o hodně dál na sever."
Collum Dyer mlaskl jazykem o zuby. "U Mesiyiných cecků! Jen si to představte - teď je to všechno prázdné."
Vansen se upřeně díval na širokou cestu, jak ubíhá pahorkatým krajem k místu, kde se ztrácí v mlze. "To si myslíš ty.

My v to doufáme. Ale abych řekl čistou pravdu, nechci o tom teď přemýšlet. Tohle místo se mi nelíbí."
Collum se otočil a kývl hlavou k Raemonu Beckovi, který seděl na svém koni na druhém konci oddílu stráží a odhodlaně hleděl k jihu. Obličej měl při tom bledý jako rybí břicho. "Jemu taky ne."

Ferras Vansen cítil, jak jím cloumá nostalgie, když na Settlandské cestě míjeli města a vesnice Daler's Trothu - Little Stell, Candlerstown a Dale House, sídlo hraběte Roricka Longarrena, který by si byl vzal za manželku mladou ženu unesenou z karavany Raemona Becka. Vansen nenavštívil svou kopcovitou domovinu od doby, co byl ještě neostřílený mladý voják. Bylo těžké nepředstavovat si, jak budou někteří muži v hospodě U Creedyho v Greater Stellu valit oči, až ho uvidí v čele celého oddílu, jak plní úkol na přímý rozkaz princezny regentky.
Ano, úkol, který je o něco málo lepší než vyhnanství, připomněl si.
Představa, že by se měl naparovat, na něj v každém případě nijak zvlášť nepůsobila. Poté, co mu rok před jeho odchodem zemřela matka, ho k tomuto kraji dětství poutalo jen málo. Sestry se svými manžely odešly za ním do Jižní Marky. Zdejší lidé, které si pamatoval, si na něho sotva vzpomenou, a vůbec, proč by se měl vyžívat v tom, že se bude snažit, aby měli ze svého nuzného života ještě horší pocit? Jediný, koho by rád ponížil, byly děti opravdu bohatých sedláků, ty, které se mu posmívaly kvůli bídě nebo proto, že jeho vuttský otec mluví divně, ale jestli zdědily statky svých otců, byly určitě bohatší než obyčejný velitel stráže, dokonce i velitel stráže královské rodiny.
Opravdu tady teď nic nemám, uvědomil si, trochu překvapeně. Jenom hroby rodičů, a ty jsou od cesty půl dne jízdy.
Začalo drobně pršet. Vansenovi chvíli trvalo, než mezi jezdci s kapucemi na hlavách poznal Raemona Becka. Zařadil se vedle mladého kupce.
"Říkal jsi, že máš doma ženu a nějakou drobotinu, že?"
Beck přikývl. Tvářil se pevně, ale byla to pevnost dítěte, kterému stačí ještě jedno tvrdé slovo, aby se rozplakalo.
"Jak se jmenují?"
Mladý kupec se na něho podezíravě podíval. Ne všechny hrubé žerty Colluma Dyera byly příjemné a Beck viditelně přemýšlel, jestli si z něho i Vansen chce dělat legraci. "Derla. Manželka se jmenuje Derla. A mám dva syny." Zhluboka se nadechl a s nepravidelným sykotem vypustil vzduch z plic. "Ten starší je Raemonek. A Finton je ještě… ještě v plenkách." Beck se odvrátil.
"Závidím ti."
"Závidíš? Neviděl jsem je skoro dva měsíce! A teď…"
"A teď musíš čekat ještě několik dalších týdnů. Já vím. Ale poslali jsme jim zprávu, že jsi v pořádku a pracuješ pro korunu…"
Beck se chraptivě rozesmál. "Týdnů…? Jste blázen, kapitáne. Vy jste neviděl, co jsem viděl já. Seberou vás všechny a mě s vámi. Už svou rodinu nikdy nespatřím."
"Možná. Možná si bohové přejí naši smrt. Mají vlastní plány, vlastní způsoby." Ferras pokrčil rameny. "Kdybych mohl ztratit víc, asi bych měl větší strach. Já upřímně doufám, že se ke své rodině ve zdraví vrátíš, Becku. Udělám pro to, co bude v mých silách."
Mladý kupec upíral zrak na šíji svého koně. Beck měl příjemnou tvář, pevný nos a čisté oči, ale bradu skoro žádnou. Vansen uvažoval, jak asi vypadá jeho žena. Záleží na tom, jaké vyhlídky má Beckův rodinný podnik, usoudil. Někdy stačilo, aby přibyli zámožní příbuzní, a muž překvapivě vyrostl a získal na kráse.
"Vy… vy jste ženatý?" zeptal se ho znenadání Beck.
"S královskou gardou!" zvolal ze vzdálenosti několika yardů Collum Dyer. "A je to vášnivé spojení - o každé výplatě s námi všemi garda pěkně vyjebe!"
Ferras pobaveně zabručel. "Ne, nejsem ženatý," řekl. "A nejspíš ani nebudu. A v jedné věci má Dyer pravdu - jsem sezdaný s gardou." Za ta léta se našlo několik žen, u nichž si říkal, že by to šlo, obzvlášť dcera jednoho kupce, se kterou se seznámil na tržišti. Líbili se jeden druhému, několikrát se setkali a povídali si, ale byla už zaslíbená a taky se poslušně vdala za syna kožešníka z Marrinswalku s výnosnou brenskou klientelou. Jinak jeho flirtování mířilo buď moc nízko nebo moc vysoko, k dceři hospodského z krčmy zvané Quillerův zdroj, milé, ale dvakrát ovdovělé a o pět let starší než on, a, když nastoupil ke gardě, k ženě z nižší šlechty, které si manžel nevšímal.
Moc vysoko…? napadlo ho. Ne, to nebylo moc vysoko - alespoň ne ve srovnání s šíleností, kterou nosím v srdci teď.
Vybavil si tvář princezny Briony, když ho posílala pryč, jak byla zvláštní, jako by k němu nakonec necítila jenom nenávist. Nosím to v sobě už rok, tu strašnou, beznadějnou bolest. Není nic vyššího nebo pošetilejšího, čeho by se mi mohlo zachtít. Jak bych si mohl vzít jinou? Nanejvýš abych měl společnost. Jenže jak bych si mohl vzít nějakou ženu, když bych stejně myslel jenom na ni?
Třeba se její přání splní, pomyslel si. Třeba mi tato cesta poskytne příležitost čestně zemřít a všichni budou spokojeni.
Ne, všichni by nebyli spokojeni, uvědomil si. Ve skutečnosti chtěl Ferras Vansen žít počestně, dokonce šťastně. A vzít si princeznu, i když to se nemohlo stát v tomto světě ani v žádném jiném, který si dokázal představit.
#
Čekal na ni u Merolanninych komnat, v zadní chodbě hlavního paláce známé jako Vlčí chodba, protože velkou část její jižní stěny zabíral vybledlý goblén s rodovým erbem. Bylo na něm příliš mnoho hvězd a nad vlčí hlavou s vyceněnými zuby visel záhadný měsíční srpek, který napovídal, že se jedná o pozůstatek nějaké starší generace Eddonů. Nikdo si nevzpomínal a dokonce ani netušil, jak dlouho tam visí.
Stejně jako Briona, i on Merolanně slíbil, že přijde sám - bez stráží, bez pážat. Samozřejmě musela být na Rose a Moinu hodně nepříjemná, aby ji pustily samotnou. Její dámy se očividně bály, že má schůzku s Dawetem, ale jejich odpor ji rozčilil právě natolik, aby se jim to neobtěžovala vyvracet.
Dívala se, jak bratr volným krokem přichází, přes šikmé sloupy podzimního světla, jež pronikalo okny, nestejnoměrného

světla, v němž chodba vypadala, jako by byla pod vodou, a které dělalo z kbelíku s mopem, z neznámých důvodů ponechaného uprostřed chodby, a z malé obětní svatyně Zorie na širokém stole matně lesklé artefakty, které vypadaly, jako by se vysypaly z útrob potopené lodě. Než si Briona podle toho, jak dvojče drželo ruku u těla, všimla, že ho bolí, chvíli se mohlo zdát, že jsou zase děti, které dopoledne utekly svým učitelům, aby po rozlehlém hradě tropily rošťárny. Ale poznala, že něco se změnilo. Vypadal líp - už se nepohyboval jako umírající, šouravě a pomalu - ale místo aby se znovu stal přezíravým, nešťastným Barrickem Eddonem, kterého znala skoro stejně dobře jako sebe, vykračoval si s energií, jež působila stejně cize, a když přišel blíž, oči jako by mu hořely škodolibým elánem.
"Tak někdo z naší rodiny konečně souhlasí, že si s námi promluví." Barrick se nezastavil, aby ji políbil, nezastavil se vůbec, ale přehnal se kolem ní a nepřestával rychle hovořit. Vedl ji k Merolanninym dveřím, jako by on čekal na Brionu a ne naopak. "Po naší maceše si začínám myslet, že mají strach, aby ode mě nechytili mor."
"Anissa řekla, že se necítí dobře. Je koneckonců těhotná."
"A přišlo to na ni hodinu předtím, než jsme s ní měli povečeřet? Možná za tím nic jiného není. Možná."
"Lekáš se stínů."
Otočil se a podíval se na ni. V tu chvíli znovu zapochybovala, že už opravdu nemá horečku. Proč jinak ty oči, lesklé jako ptačí, proč to zvláštní chování, jako by se mohl každým okamžikem rozlétnout na kusy? "Stínů? Zvláštní, žes použila zrovna tohle slovo." Odmlčel se a jako by se maličko našel. "Já se jenom divím, proč s námi naše nevlastní matka nechce mluvit."
"Dopřejme jí ještě několik dní. Pak jí to dáme příkazem."
Barrick zvedl obočí. "To můžeme?"
"Uvidíme." Zvedla ruku a zaklepala na Merolanniny dveře. Otevřela je Eilis, drobná vévodkynina služebná. Dlouho stála bez hnutí a mrkala jako myš přistižená na desce stolu. Nakonec udělala pukrle a našla hlas: "Paní vévodkyně leží, Výsosti. Chce, abych vás k ní přivedla."
Uvnitř sedělo a vyšívalo několik starších žen a pár mladých. Všechny vstaly a uklonily se princi a princezně. Briona každé řekla pár slov. Barrick pokyvoval hlavou, ale usmál se jen na ty mladé a hezké. Viditelně neměl stání, jako by ho už mrzelo, že přišel.
Merolanna se na lůžku posadila, když služebná roztáhla závěsy.
"Eilis? Popros ostatní dámy, aby odešly, prosím. A ty jdi taky. Chci být s Barrickem a Brionou sama." Briona s jistou úlevou zpozorovala, že jejich prateta nevypadá nemocně. Pravdou bylo, že vypadala unaveně a staře. Briona nebyla zvyklá vídat Merolanninu tvář nenalíčenou, a tak si těžko mohla být jistá, jestli jsou změny opravdové, nebo jsou to jen běžné daně času, pouze tentokrát nezakryté. Ale napuchlé oči nepřipouštěly pochyby. Vévodkyně plakala.
"Tak," vydechla stará žena, když se místnost vyprázdnila. "Nemohu strpět, aby někdo poslouchal." V jejím hlase byla neobvyklá hrubost. Máchla vějířem. "Některé věci nemají druzí vědět."
"Jak se ti daří, teto? Dělali jsme si o tebe starosti."
Vyrobila pro Brionu úsměv. "Tak, jak by se dalo čekat, děvenko. Jsi hodná, že se ptáš." Otočila se k Barrickovi. "A co ty, chlapče? Jak se cítíš?"
Barrickův úsměv neměl daleko k samolibému úšklebku. "Zdá se, že Kerniosův stisk klouže trochu víc, než si všichni myslí."
Merolanna zbledla. Přiložila si ruku na hruď, jako by chtěla udržet srdce uvnitř. "Takové věci neříkej! Při milosrdné Zorii, Barricku, nepokoušej bohy. Alespoň ne teď, když už nám přivodili tolik neštěstí."
Briona se na bratra zlobila, v nemalé míře proto, že skutečně bylo hloupé se takto vytahovat, ale také byla zmatená Merolanninou reakcí, jejíma vystrašenýma očima a roztřesenýma rukama. Po celou dobu před Kendrickovým pohřbem byla prateta nejpevnějším pilířem rodiny a domácnosti. Snad jí jen došly síly?
"Zeptám se znovu, teto." Briona ji vzala za ruku. "Dělali jsme si o tebe starosti. Jsi nemocná?"
Smutný úsměv. "Ne tak, jak to myslíš, má milá. Ne, ne tak, jak byl chudák Barrick."
"Už je mi dobře, teto."
"Vidím." Ale podívala se na něho, jako kdyby tomu úplně nevěřila. "Ne, asi jsem jenom… zažila šok. Těžký okamžik. Ale vyděsil mě a přinutil přemýšlet, že jsem se nezachovala správně. V poslední době jsem o tom hodně mluvila s hierarchou Siselem. Je to velice laskavý muž. Dobrý posluchač."
"A s otcem Timoidem ne?" Bylo to zvláštní - Merolanna a rodinný kněz Eddonů zpravidla tvořili dvoučlenné spiklenectví.
"Je to hrozná klepna."
"Nikdy předtím ti to nevadilo."
Merolanna se na ni podívala zpříma, skoro jako by mluvila s cizím člověkem. "Nikdy předtím jsem si o to nemusela dělat starosti."
Barrick se nenadále, rezavě rozesmál. "Copak, teto? Zapletla ses s někým? Nebo kuješ pikle, aby ses sama zmocnila koruny?"
"Barricku!" Briona ho málem uhodila. "Jak můžeš říct něco tak hrozného?"
Merolanna se na něho podívala a zavrtěla hlavou, ale Brioně stařena stále připadala zvláštním způsobem netečná.
"Ještě před několika týdny bych na tebe vzala hůl. Jak můžeš takhle mluvit se mnou, která tě vychovala skoro jako matka?"
"To byl vtip!" Založil si ruce a opřel se o sloupek postele. Místo tváře měl rozmrzelou masku. "Vtip."
"Tak o co jde?" zeptala se Briona. "Něco se děje, teto. Co to je?"
Merolanna se znovu začala ovívat. "Začínám šílet, to je všechno."
"O čem to mluvíš? Nezačínáš šílet." Ale Briona si všimla, jak se Barrick předklonil a zasmušilost z něj rázem vyprchala.

"Teto?" zeptal se.
"Dones mi pohár vína. Z toho džbánku. A trochu vody." Když dostala pohár do ruky, Merolanna se napila a posadila se rovněji. "Pojďte, sedněte si na postel, oba. Nesnesu, abyste stáli a dívali se na mě dolů." Poplácala postel rukou, skoro je prosila. "Prosím. Tak. A teď poslouchejte. A prosím, na nic se mě neptejte, dokud neskončím. Protože jestli to uděláte, začnu brečet a nikdy nepřestanu."
#
Konečně přišel bohoslav a po něm bude ještě posledněk. Rohovec byl rád, že je volno. Kosti ho bolely a v zádech cítil prudkou tepavou bolest, která ne a ne povolit. A byl rád, že má tu dekádu za sebou, i z jiných důvodů. Princův pohřeb, kterým začala, s celou tíhou dřiny a strašlivým smutkem, mu vzal mnoho sil, a chlapcovo zmizení, k němuž ten den došlo, ho hodně vylekalo.
Co je zač? uvažoval. Nejde jen o to, že je zvláštní, ale čím je pro nás? Je naším synem? Přijde někdo, jeho praví rodiče, a odvede nám ho? Podíval se na Opálku, která čichala k řadě hrnků, které vyrovnala na druhou stranu stolu. Jestli od nás ten kluk odejde, pro mou starou to bude rána do srdce.
Ale i pro mě, uvědomil si náhle. Dítě přineslo do domu život; život, který mu chyběl, jen si to doteď neuvědomoval.
"Nezdá se mi, že by tenhle borůvkový džem byl něco zvláštního," prohodila Opálka, "i když mě stál tři krejcary. Na, ochutnej ho."
Rohovec se zakabonil. "Jsem snad pes? 'Tady máš, to se nám zkazilo, ochutnej to'?"
Teď se zamračila Opálka. Uměla to líp než on. "Ty starý blázne - neřekla jsem, že se zkazil, řekla jsem, že podle mě není nic zvláštního. Chci znát tvůj názor. Jindy jsi většinou dost pohotový, abys mi ho sdělil."
"Tak dobrá, dej to sem." Popadl hrnek, strčil do něj kousek chleba a zvedl si ho k nosu. Voněl jako borůvkový džem, nic víc a nic míň, ale přivedl ho na zvláštní myšlenku: jestli byly staré pověsti pravdivé a permoníci byli na světě dřív než velcí lidé, kdo tenkrát pěstoval na slunci zeleninu? Kdo pěstoval ovoce? Stvořil nás Horký mokrý kámen tak, abychom jedli krtky a jeskynní cvrčky a do ovoce se nikdy nezakousli? Ale jestli ne, odkud by se takové věci vzaly? Měli staří permoníci farmy na povrchu? Byla to zvláštní představa, ale ještě podivnější bylo představit si svět bez…
"Džem, dědku. Co si myslíš o tom džemu?"
Rohovec zavrtěl hlavou. "Cože?"
"Beru to zpátky - ty nemáš dost rozumu, abys byl blázen, dědku. Tobě je to úplně jedno. Ten džem!"
"Aha. Chutná jako džem, nic víc a nic míň." Rozhlédl se. "Kde je chlapec?"
"Hraje si před domem, ale ty by sis ničeho nevšiml, ani kdyby se šel utopit do Slané tůně."
"Nebuď zlá, Opálko. Jsem unavený. Ta hrobka byla nepříjemná práce."
Vzala si hrnek s džemem zpátky. "Promiň, staříku. Je pravda, že se nadřeš."
"Tak mi dej pusu a přestaňme se hádat."

Opálka odešla navštívit svou přítelkyni Achátku, manželku jednoho Rohovcova bratrance. Rohovec se ujistil, že Pazourek pořád buduje přede dveřmi složitá miniaturní opevnění z mokré hlíny a kamínků, nalil si džbánek mechovice a vytáhl záhadný kámen, který Pazourek našel. Ani po týdnu o něm nevěděl nic: zakalený, nezvykle zaoblený krystal stále neodpovídal ničemu, co kdy viděl nebo o čem aspoň slyšel. Chaven na několik dní odjel, objížděl s kolegou okolní města, aby prověřil šíření nemoci, která málem zabila prince Barricka, a Rohovce teď mrzelo, že si o tom s lékařem nepromluvil, než odjel. Ten kámen ho znervózňoval, byť pro to nedokázal najít jiný důvod než ten, že vypadal jako něco, co mohlo pocházet z druhé strany Stínové linie. Měl ostatně přímo v domě půl tuctu jiných kamenů od Stínové linie - těch, které nikdo nechtěl koupit, ale Rohovci připadaly příliš zajímavé, než aby je vyhodil - a o žádném nějak zvlášť nepřemýšlel. Ale tenhle…
Mohl bych ho vzít do cechu, napadlo ho. Ale cítil zvláštní jistotu, že by ho nepoznali ani tam - možná starý Živec, který věděl o kamenické práci a o kamenech jako takových víc než zbytek Permonického Města dohromady, jenže Zivcův popel se vrátil do země před třemi lety a Rohovec se nedomníval, že se teď v cechu najde mnoho lidí, kteří by znali víc než on. Určitě ne o kamenech od Stínové linie…
"Kdy půjdeš tam, kde se mluví a zpívá?" zeptal se hlas za ním, až sebou Rohovec škubl a pivo mu vystříklo ze džbánku. Ve dveřích stál Pazourek. Ruce měl tak špinavé, že to vypadalo, jako by na nich měl rukavice. Jako by byl přistižen při něčem špatném, Rohovec hodil zvláštní kamínek zpátky do váčku a zatáhl za šňůrku.
"Místo, kde se mluví a zpívá?" Vzpomněl si, jak chlapec reagoval první den v hrobce. "Aha. Dnes do práce nepůjdu, chlapče, ale jestli tam v jiné dny nechceš chodit, můžeš zůstat doma s Opálkou. Bude ráda, když…"
"Chci, abys tam šel. Teď."
Rohovec zavrtěl hlavou. "Dnes je den odpočinku, chlapče. Všichni mají každou dekádu volné dny, a tohle je jeden z těch mých."
"Ale já tam musím jít." Chlapec nebyl rozčilený ani rozrušený, jenom byl neoblomný jako tvrdě zaražený klín. "Chci jít tam, kde pracuješ."
Pazourek svůj nenadálý zájem neuměl nebo nechtěl vysvětlit, ale ani si ho nenechal vymluvit. Rohovce náhle napadlo, jestli to nějak nesouvisí s tím kamenem - chlapec ostatně tvrdil, že jej našel u chrámu nedaleko hrobky. "Ale já dnes nemůžu pracovat," vysvětlil Rohovec. "Je bohoslav - nikdo jiný nepřijde. A mlátit krumpáči a majzlíky by každopádně byla urážka všech ostatních, kteří odpočívají." Neubránil se a v duchu dodal: Nad zemí i pod zemí. Začal být na práci v hrobce trochu opatrný, i když si o sobě pořád myslel, že na něho pověry velkých lidí nepůsobí. Ale věděl, že nebude smutný, až ta práce skončí a on bude moci přejít na jiné úkoly na jiných místech.
"Tak půjdeš tam jenom se mnou?" zeptal se Pazourek. "Zavedeš mě tam?"
Rohovce to chtě nechtě ohromilo. Chlapec byl obvykle způsobný, byť trochu zvláštní, ale tolik toho nenamluvil už

mnoho dní a Rohovec si nepamatoval, že by někdy o něco požádal, natož takto, s umíněností vojska, které se rozhodlo k obléhání.
"Chceš, abych tě zavedl do hrobky?"
Chlapec zavrtěl hlavou. "Do chrámové zahrady. Říká se tomu tak, ne? Blízko ní." Zamračil se, jak se snažil na něco přijít. "Hlavně pojď." Natáhl k němu ruku.
S pocitem, jako by prošel svými dveřmi a ocitl se v domě někoho jiného, Rohovec vstal a vyšel za chlapcem na ulici.
"Nepůjdeme permonickými cestami," řekl stroze chlapec. "Nechci jít blízko těm místům, kde se mluví a zpívá."
"Jestli mluvíš o rodinné hrobce Eddonů, odsud k ní žádné podzemní chodby nevedou, dokonce ani do její blízkosti."
Pazourek mu věnoval pohled, který vypadal skoro až soucitně. "Nevadí. Půjdeme nahoře po zemi."

"Chlapče, ty nechápeš, že mě bolí záda a nohy a chci si prostě sednout?" Rohovec měl co dělat, aby chlapci stačil. Pazourek jako by dokázal jít klidně jenom chvilku, pak se prudce rozběhl a vzápětí se vrátil zpátky jako pes, který se nemůže dočkat, až vyrazí za kořistí. Jedinou příležitost, aby popadl dech, měl Rohovec u Havraní brány. Strážní už byli na permoníka s adoptovaným synem velkých lidí zvyklí, ale i tak jim to připadalo zábavné. Tentokrát jim byl Rohovec vděčný, že je přinutili počkat, než vymyslí něco vtipného, co by mohli říct, a teprve pak je pustili.
Když pak procházeli křivolakými uličkami vnitřní pevnosti k chrámové zahradě a rodinným hrobkám, nakonec chytil chlapce za košili, aby ho zadržel - už jednou zažil, jak rychle Pazourek umí zmizet.
"Kam jdeme?"
"Tam nahoru." Pazourek ukázal na střechu jedné palácové budovy. "Čekají na mě."
"Čekají na tebe? Kdo?" Chvíli trvalo, než mu to došlo. "Počkej chvilku - tam nahoře? Na střeše? Tam já nepolezu, chlapče, a ty taky ne. Tam nemáme co dělat."
"Čekají na mě." Pazourek byl naprosto klidný a velice odhodlaný.
"Kdo?"
"Staří."
"Ne, ne a říkám jasně, že ne. Nechápu, proč si myslíš…" Rohovec nedostal příležitost větu dokončit. Dopustil se té chyby, že pustil chlapův límec a Pazourek vyrazil přes chrámovou zahradu jako šipka. "Vrať se!" vykřikl Rohovec. Byla to jedna z těch zbytečnějších věcí, které kdy řekl.

"Nikdy jsem nevzal na dítě řemen…" zabručel Rohovec, ale pak musel zavřít ústa, jak se na něho z chytu sesypal kamenný prach, malta a kousky uschlého mechu. Taky jsi nikdy neměl dítě, na které bys ho mohl vzít, pomyslel si trpce. Záda ho bolela víc než jindy a v rukách a v nohách měl pocit, jako by se celé dopoledne oháněl těžkým krumpáčem, což naposledy dělal někdy v mládí. A nikdy na nikoho řemen nevezmeš, jestli spadneš a zpřelámeš si kosti, tak dávej pozor, co děláš. Ale měl vztek a byl dost překvapený. Nevěděl, že dítě se může člověku takovým způsobem podívat do obličeje a pak ho neposlechnout. Pazourek byl dítě s vlastním rozumem a vlastními tajemstvími od prvního okamžiku, co se k nim nastěhoval, ale ještě nikdy s ním nebyly takové potíže.
Rohovec se podíval dolů a vzápětí toho zalitoval. Bylo to už mnoho let, co pracoval na lešeních, a každopádně bylo něco jiného podívat se na vzdálenou zem, když člověka uklidňovalo, jak se mu nad hlavou klenul skalní strop Permonického Města. Šplhat po vnějšku budovy pod otevřeným nebem, i na této zdi, která poskytovala rukám poměrně dobré záchytné body, bylo něco úplně jiného. Docela se mu točila hlava.
Zachvěl se, zvedl zrak a rozhlédl se. Byl si jistý, že právě teď si nějaký strážný všiml vetřelce šplhajícího po zdi paláce a nasazuje na tětivu šíp, kterým se ho chystá napíchnout jako veverku. Nezahlédl nikoho, ale jak dlouho to mohlo trvat?
"Nikdy jsem nevzal na dítě řemen, ale tentokrát…"
Když konečně vyšplhal nahoru, zmohl se jen na to, že se vytáhl na taškovou střechu a zůstal ležet. Lapal po dechu a nohy se mu klepaly. Když se konečně zvedl do podřepu a rozhlédl se, zjistil, že Pazourek sedí jen kousek od něho, pod hřebenem střechy, zády opřený o jeden velký komínový nástavec a klidně, napjatě čeká - podle všeho však ne na svého adoptivního otce, protože se na něho ani nepodíval. Rohovec si otřel z obličeje pot a začal opatrně přelézat po mechem pokryté šikmé střeše k chlapci. Ke každému vydechnutí přidával kletbu. Výšky. Neměl rád výšky. Zjišťoval, že vlastně ani nemá rád děti. Tak co u všech Starších Země dělá na střeše Jižní Marky a honí šíleného chlapce?
Když vylezl až ke komínu, nohy se mu klepaly tak silně, že se musel chytit cihel, aby se protáhl a zbavil křeče. Pazourek mu věnoval tentýž prostý pohled, který používal na všech ostatních místech a ve všech ostatních situacích.
"Zlobím se, chlapče," zabručel Rohovec. Rozhlédl se, aby zjistil, jestli je z horních oken může někdo zahlédnout, ale chlapec si vybral místo, kde nízkou střechu zakrývaly vyšší části paláce, zdi bez oken, které z této části vytvářely jakýsi taškami obložený kaňon, do něhož nebylo vidět ze žádné bližší věže. Dokonce i vrcholek mohutného Vlčího zubu bylo nad nimi vidět jen tak tak, protože jej zakrýval převis nedaleké střechy. Přesto měl Rohovec silné nutkání zašeptat:
"Tys mě neslyšel? Řekl jsem, že se zlobím…!"
Pazourek se k němu otočil a přitiskl si prst na rty. "Psst."
Těsně předtím, než Rohovec úplně ztratil rozum, všiml si nenápadného pohybu na hřebeni střechy. Naprosto ohromeně zíral na postavičku, která se tam objevila. V první chvíli si myslel, že ta maličká figurka je někdo, kdo stojí na nejvyšším místě nějaké vzdálené věže, kterou nevidí přes střechu, na níž on a chlapec sedí - jak jinak se dal takový pohled vysvětlit? Ale když postavička začala slézat po střeše směrem k nim, přičemž se pohybovala mechem porostlými prostory mezi taškami s překvapivou rychlostí a elegancí, Rohovec již nemohl předstírat, že nově příchozí není človíček o velikosti prstu. Prudce se nadechl, až to přidušeně zahvízdalo, a človíček se zastavil.
"To je Rohovec," vysvětlil postavičce Pazourek. "Přišel se mnou. Bydlím v jeho domě."
Maličký človíček začal znovu slézat, tentokrát rychleji, skoro jako by se houpal od jednoho záchytného bodu k

druhému, až se dostal k Pazourkovi. U chlapce se zastavil a zadíval se na Rohovce s výrazem - pokud se Rohovec vyznal ve tváři o velikosti knoflíku - jistého podezření.
"Pakli díš, že to dobročinec jest, chci tomu víru přikládati." Mužíčkův hlas byl vysoký jako zpěv drozda, ale Rohovec rozuměl každému slovu.
"Střešák…" hlesl Rohovec. Bylo neskutečně zvláštní vidět, jak před vámi stojí oživlá stará pověst, která dýchá a není větší než cvrček. Měl za to, že střešáky si buď úplně vymyslely generace permonických matek a babiček, nebo alespoň zmizeli v dějinách tak dávno, že to vyjde nastejno. "U puklin a zlomů, kde jsi ho sebral?"
"Našel?" Tvoreček udělal pár kroků k němu, pěsti zvednuté k bokům. "Jakže? Což Šupsemtam Lukostřelec dětinná hračka jest, jižto sebratiže a opět zase odvrci možno? Počestným bojem mne přemohl."
Rohovec nechápavě zavrtěl hlavou, ale Šupsemtamovi jako by to bylo jedno. Otočil se, vytáhl z kabátce maličkou stříbrnou věc a přiložil si ji ke rtům. Jestli vydala nějaký zvuk, byl pro Rohovcovy staré uši příliš slabý nebo příliš vysoký, ale v dalším okamžiku se na hřebeni objevil celý dav maličkých postaviček. Pohybovaly se tak rychle a tiše, že to v jednu chvíli vypadalo, jako by k nim po taškách klouzal malý koberec.
Shromáždění, delegaci nebo co to vlastně bylo, tvořily alespoň dva nebo tři tucty dalších střešáků. Ti vepředu seděli na šedých myších a měli dlouhé oštěpy. Jejich brnění vypadalo, jako by bylo zhotoveno z ořechových skořápek, a jako přilby používali pomalované lebky ptáků. Zastavili své oře se sametovou kožešinou a zlověstně si Rohovce prohlíželi očními otvory nad dlouhými zobáky.
Zbytek skupiny je následoval pěšky, ale jinak nebyl o nic méně působivý. Oblečení pěšáků mělo sice téměř jednolitě tmavé barvy a bylo zhotoveno z látek, které byly příliš těžké a tuhé, než aby se mohly řasit jako oděvy permoníků a velkých lidí, ale bylo vidět, že mu věnovali mnoho času - jejich výstroj měla složitý střih a jak muži, tak ženy se pohybovali s důstojností lidí, kteří mají na sobě své nejlepší šaty.
Tohle všechno sem přišlo kvůli Pazourkovi? podivil se, obestřený oparem úžasu.
Ale když se malincí muži a ženy zastavili v uctivém půlkruhu za jezdci na myších, ukázalo se, že překvapením toho dne ještě není konec. Ten, který si říkal Šupsemtam, znovu zvedl stříbrnou píšťalu a zahvízdal. V dalším okamžiku se na hřebeni střechy objevila ještě bizarnější podívaná - tlustý mužíček, nepatrně větší než Rohovcův palec, na hřbetě skákajícího drozda. Když pták nemotorně sestoupil po střeše ke zbytku shromáždění, Rohovec si všiml, že mu křídla tisknou k tělu řemeny vysokého, hranatého krytého sedla. Tlouštík pod stříškou bojovně škubal za otěže, snažil se řídit ptákův sestup po taškách, ale zdálo se, že mu to není moc platné: pták šel stejně jenom tam, kam chtěl.
Zkusím si to zapamatovat, kdyby mi někdo někdy nabídl svezení na drozdovi, pomyslel si Rohovec. Spíše než vlastní žert ho ohromilo, že je za takových okolností vůbec schopen šprým vymyslet. Bylo to celé jako sen.
Když se drozd konečně kolébavě zastavil za myšmi, jeho jezdec napůl visel ze sedla ven, ale když se dva myší jezdci pohnuli k němu, aby mu pomohli, mávnutím je poslal zpět. Narovnal se a pak ze svého krytého sedátka slezl - překvapivě čiperně na to, jak byl tělnatý. Trochu mu při slézání překážel šat - měl na sobě róbu s kožešinovým límcem a na prsou lesklý řetěz. Když slezl na tašky, přijal hluboké úklony ostatních střešáků, jako by mu náležely, úkosem se podíval na Rohovce s Pazourkem a postoupil k nim blíž - ne však natolik, aby se dostal víc než krok nebo dva za ochrannou linii myších jezdců.
"To je král?" zeptal se Rohovec, ale Pazourek neodpověděl. Sami střešáci sledovali drobného tlouštíka vykulenýma očima, když se naklonil celým tělem dopředu a… začichal.
Narovnal se, zamračil se a pak znovu začichal. Natáhl do plic vzduch tak mocně, že to Rohovec zaslechl jako tiché zahvízdnutí. Tlouštíkovo zamračení se prohloubilo. Nato řekl něco rychlým, pisklavým hlasem, kterému Rohovec vůbec nerozuměl, ale všichni ostatní střešáci zalapali po dechu, několik kroků couvli a se strachem vzhlédli k Rohovci a Pazourkovi, jako by jim znenadání narostly tesáky a drápy.
"Co říkal?" zeptal se Rohovec, který se nechal úplně strhnout.
Šupsemtam předstoupil, bledý v obličeji, ale odhodlaný. Uklonil se. "Za prominutí prosím, Velký a vážený nos není v obrovém mluvení tak ohbitý jako my, Okapoví zvědi." Důstojně zavrtěl hlavou. "Odpusťte slovům mým, leč on dí, že s královnou dnes nelze potkati se, neb jeden z vás zlý smrad od sebe dává."
#
"Stalo se to už dávno - moc dávno," začala Merolanna. "Když jsem přišla z Faelu, abych se vdala za vašeho prastrýce Damana. Vy si ho samozřejmě nepamatujete - zemřel dlouho předtím, než jste se vy dva narodili."
"Jeho obraz je v Dlouhé síni," vzpomněla si Briona. "Vypadá… moc vážně."
"Řekla jsem ti, drahá, že mě nesmíš přerušovat. Už tak je to dost těžké. Ale ano, vypadal tak. Byl to vážný muž, čestný, ale ne… ne laskavý. Alespoň ne tak laskavý, jak je váš otec nebo jako byl Damanův bratr, bývalý král, když byl opilý nebo jinak v dobré náladě." Povzdechla si. "Nevykládejte si to, co řeknu, špatně, děti. Váš prastrýc nebyl krutý a já jsem se do něho svým způsobem zamilovala. Ale ten první rok, kdy mě vzali od rodiny, dovedli do země, kde jsem se skoro nedomluvila, a provdali za muže téměř dvakrát staršího, jsem byla velice smutná, ustrašená a osamělá. Potom Daman odjel do války."
Pro Barricka bylo velice těžké zůstat klidně sedět. Byl dnes plný nápadů, plný elánu. Chtěl něco dělat, vynahradit si čas ztracený v době nemoci, ne tady sedět a poslouchat historky své pratety. Zaujalo ho, když se Merolanna předtím zmínila o šílenství - skoro to vypadalo, že se chce přiznat ke stejným nočním návštěvám, jaké soužily jeho, ale místo toho se zdálo, že se zaplétá do vyprávění o událostech, které byly tak staré, jako by se odehrály v úplně jiném světě. Měl chuť vstát z postele, možná dokonce i odejít, ale koutkem oka si všiml, že Briona ztuhla, a rozhodl se zůstat zticha. Všechno bylo poslední dobou tak obtížné: nedokázal se smířit s myšlenkou, že se svou tvrdohlavou sestrou musí bojovat.
"Byla to maličkost, a stalo se to vlastně těsně před válkou," vysvětlovala Merolanna. "Jeden z perikalských mořských

baronů - hrozný muž, na jeho jméno si už nevzpomínám - přepadal lodě na západním pobřeží a Ustin poslal svého bratra na pomoc settlandskému králi. Daman odjel a já jsem byla ještě osamělejší než předtím, den za dnem sama v tomto neznámém, ponurém místě, mezi všemi těmi tmavými kameny, pod všemi těmi zamračenými starými obrazy.
Omluvit se to nedá, jak jsem řekla hierarchovi Siselovi, ale… ale po nějaké době jsem se začala scházet s jedním mladým mužem od dvora. Byl jediný, kdo se obtěžoval za mnou přijít, jediný, kdo se ke mně choval, jako bych byla něco jiného než cizák, který je v novém jazyce tak neohrabaný, že neumí vtipně konverzovat, a je příliš vzdálen centru dvorního života, než aby se s ním dalo zajímavě drbat. On jediný jako by mě obdivoval takovou, jaká jsem byla. Zamilovala jsem se do něho." Stará žena se posadila trochu více zpříma, ale oči upírala na strop. Přestala se ovívat vějířem. "Víc než to. Odevzdala jsem se mu. Zradila jsem svého manžela."
Barrickovi chvíli trvalo, než pochopil, co prateta říká. Pak ho zaplavil úžas a odpor.
Jedna věc byla chápat, že starší lidé kdysi museli cítit touhy těla, něco jiného bylo nechat si o nich vyprávět a pak si je muset představovat. Ale než mohl něco říct, Briona mu stiskla paži.
"Byla jsi sama na cizím místě, teto," řekla vlídně. "A stalo se to dávno." Ale Barrickovi se zdálo, že i Briona vypadá ohromeně.
"Ne, právě v tom to je," řekla Merolanna. "Tobě to tak připadá - že pro někoho, kdo je starý jako já, to musí být tak dávná minulost, že si to skoro ani nepamatuje. Jenomže jednou to poznáš, má drahá, jednou to poznáš. Mám pocit, jako by to bylo včera." Pohlédla na Barricka a potom na Brionu. V obličeji měla něco, co přemohlo Barrickův odpor k činu, o němž mluví, něco ztraceného, smutného a vzdorovitého. "Víc než to. Mám pocit, jako by se to stalo dnes."
"Nerozumím," řekla Briona. "Jak se ten muž jmenoval, teto? Ten tvůj… milenec."
"To není důležité. Je mrtvý ještě delší dobu než Daman. Všichni jsou pryč, úplně všichni." Merolanna zavrtěla hlavou. "A když se Daman vrátil z bojů na západě, už to tak jako tak skončilo. Zůstala mi jen hanba. A dítě."
"Dítě…?"
"Ano. Nečekáš, že bych měla takové štěstí, ne? Že by můj prohřešek prošel tak snadno, tak… bez úhony." Merolanna se krátce zasmála a osušila si oči. "Ne, čekala jsem dítě, a třebaže jsem si myslela, když jsem na to přišla, že bych je mohla vydávat za manželovo, protože se měl brzy vrátit domů, zdržely ho bouře a malicherné hádky mezi vítěznými vůdci a vrátil se skoro až za rok. Zoriiny sestry mi pomohly, kéž jsou požehnány. Zachránily mě - přijaly mne na poslední měsíce do svého kláštera v Helmingsea. Na hradě si všichni mysleli, že jsem se vrátila k rodině do Faelu, abych vyčkala manželova návratu. Ano, drahá, jen se podívej. Jeden klam za druhým. Napadlo tě někdy, že tvoje prateta je tak zkažená žena?" Znovu se zasmála. Barrickovi to připadalo, že ten smích zní jako něco zlomeného, drásavého. "A pak… pak se dítě narodilo."
Merolanna se na chvíli odmlčela, aby se znovu nadechla a uklidnila. "Samozřejmě jsem si je nemohla nechat. Byl to chlapec. Zoriiny sestry našly ženu, která souhlasila, že se o něho postará, a já jsem ji na oplátku vzala s sebou do Jižního Pomezí, na statek v kopcích za městem. Dnes už je také mrtvá, ale léta jsem potají prodávala každý rok nějaké manželovy dary, abych její pobyt mohla zaplatit. Dokonce i potom, co dítě unesli."
"Unesli?" Barrick znovu zpozorněl. "Kdo je unesl?"
"To jsem se nikdy nedozvěděla." Stará dáma si osušila oči. "Občas jsem ho navštěvovala, mého chlapečka. Ach, byl zdravý a krásný, nejkrásnější! Ale nemohla jsem tam jezdit často - příliš mnoho lidí by si toho všimlo a někdo by mohl začít být zvědavý. Můj manžel byl koneckonců králův bratr. A tak když mi ta žena řekla, že ho ukradli, nejdřív jsem jí nevěřila - myslela jsem, že její prostoduchá lakota se nakonec proměnila v něco horšího, že dítě ukryla a chce vyhrožovat, že to poví manželovi, pokud jí nezaplatím víc, ale rychle jsem poznala, že je opravdu zničená žalem. Byla to ubohá žena a samozřejmě obvinila z krádeže Šeré plemeno - 'Skřítci ho odnesli!' tak to řekla. Byly mu necelé dva roky."
Vévodkyně se odmlčela, aby se vysmrkala. "Bohové, podívejte se na mě! Stalo se to před padesáti lety, a jako by to bylo včera!"
"Ale proč tě to po všech těch letech tak bolí právě teď, teto?" zeptala se Briona. "Je to strašné a smutné, ale proč jsi nyní ulehla?"
"Taková bolest nikdy úplně nezmizí, má drahá. Ale to, že mě srdce bolí, není jen tak. Milosrdná Zorio, je to proto, že jsem ho viděla. Na Kendrickově pohřbu. Viděla jsem své dítě."
Barrick se chvíli jen dokázal dívat na Brionu. Měl zvláštní pocit a bylo mu špatně od žaludku. Nic už nedávalo smysl a vévodkynino přiznání bylo jen další rozdrolení toho, co mělo být normální a jisté. "Stín," řekl a znovu ho napadlo, jak asi vypadají Merolanniny sny. "Hrad je jich v těchto dnech plný."
"Chceš říct, že jsi viděla své dítě, jak vyrostlo? To je možné, teto. Nikdo ti přece neřekl, že je mrtvé…"
"Ne, Briono, viděla jsem ho jako dítě. Ale ani ne takové dítě, jaké byl, když jsem ho viděla naposledy. Vyrostl. Ale jenom trochu. Jenom… o pár let…" A znovu se rozplakala.
Barrick zavrčel a znovu se podíval na sestru, aby mu pomohla vyznat se v tom, ale Briona si vlezla na postel, aby mohla starou ženu obejmout.
"Ale teto," začala.
"Ne." Merolanna bojovala, aby nepropadla pláči. "Ne, jsem možná stará - možná jsem dokonce i šílená - ale nejsem hloupá. To, co jsem viděla, ať už to byl duch, výmysl nebo noční můra za bílého dne, bylo moje dítě. Byl to můj chlapec - moje dítě. Dítě, které jsem dala pryč!"
"Ach, teto." Najednou se rozbrečela i Briona. Barrickovi to bylo velice nepříjemné. Nenapadlo ho nic jiného než vstát, nalít Merolanně další pohár vína a pak s ním stát vedle postele a čekat, až ta bouře slz přejde.

Černé květiny
LEBKA:

Hvízdá, tahle si hvízdá,
píseň větru a věcí, co rostou,
báseň teplých kamenů v popelu

Věštby vržených kostí

Velký a vážený nos, větší a tlustší než ostatní střešáci, ale stejně ne větší než Rohovcův prst, promluvil: z těchto cizinců je cítit špatnost. Setkání s královnou se neuskuteční. Rohovec nevěděl, jestli to má brát jako úlevu nebo jako zklamání - vlastně nevěděl skoro nic. Když dnes ráno vstal, vůbec ho nenapadlo, že by mohl skončit na střeše hradu s davem lidiček menších než polní myši.
Většina střešáků po Nosově oznámení před oběma velkými návštěvníky ustrašeně couvla. Malý Pazourek se dál díval a jako vždy dobře skrýval své myšlenky a pocity. Zdálo se, že jenom mužíček jménem Šupsemtam aktivně přemýšlí, až má čelíčko rozryté vráskami.
"Poshověti račte, páni, úsilně prosím," vyhrkl najednou, překvapivě rychle odcupital po šikmé střeše k Velkému a váženému nosu a něco tomu buclatému hodnostáři řekl. Bylo to slyšet jako slabé, rychlé pískání. Nos mu odpověděl. Šupsemtam promluvil znovu. Všichni shromáždění dvořané zaujatě poslouchali a vydávali tiché užaslé zvuky, které se podobaly pípání právě vylíhnutých vrabčáků.
Šupsemtam a Nos na sebe trylkovali tak dlouho, až se Rohovec začal ptát sám sebe, jestli se náhodou nezbláznil, jestli se celé toto divadlo neodehrává jenom v jeho hlavě. Sáhl si na střešní tašky, pohladil pálenou hlínu mezi prsty a dloubl do vlhkého mechu mezi nimi. Všechno bylo opravdové. Uvažoval, co by asi na tyto tvorečky řekla Opálka. Naskládala by je všechny do koše, odnesla je opatrně domů a krmila je přímo z ruky chlebovými drobky? Nebo by je vyhnala koštětem?
Ach, moje dobrá stařenko - do jakého šílenství jsme se s tímhle zbloudilým chlapcem dostali?
Nakonec se Šupsemtam otočil a seběhl po střeše k nim. "Ještě jednou vás prosím o slitování, pánové. Velký a vážený nos dí, že s královnou naší setkati se možno jest, toliko osadí li rámě vaše dvé lučištníků. Toť mně na mysl připadlo a nelibost věci této budiž mi prominuta." Skutečně se tvářil, jako by se styděl. Rozpačitě mačkal v ruce svou čepičku.
"Cože?" Rohovec pohlédl na Pazourka a pak zpátky na Šupsemtama. "Slyším dobře, že nám chceš posadit na ramena mužíčky s luky a šípy? Aby nás mohli střelit do očí, když uděláme něco, co se jim nebude líbit?"
"Velký a vážený nos není svolen k čemužkoli jinému přivoliti," opáčil Šupsemtam. "Za mládce ručiti mohu slovem svým, leč vy, pane, znám nejste ani mně."
"Ale slyšel jsi ho přece. Slyšel jsi, jak říkal, že u mě bydlí - že jsem jeho… asi nevlastní otec." Přestože měl zlost, Rohovec se proti své vůli i trochu bavil, když si pomyslel, že s tímhle neskutečným mužíčkem mluví, jako by to byl normální člověk. Pak se mu do hlavy vloudila nenadálá, chmurná myšlenka: dívali se podobně velcí lidé na něho? Prokazovali mu laskavost, když se k němu chovali jako k opravdové osobě? Zastyděl se. Právě permoník by měl ze všech nejlépe vědět, že nemá posuzovat někoho jiného podle velikosti. "To je všechno, o co jim jde? Vézt se nám na ramenou a bránit nám udělat něco špatného?" Uvědomil si, že si stejné starosti jako o sebe dělá o Pazourka. U puklin a zlomů, ze mě se doopravdy stává otec, ať chci nebo ne. "Co když někdo z nás zakašle? Klopýtne? Netoužím dostat šípem do oka, i když malým, kvůli špatnému kroku nebo nenadálému chladu na prsou."
Tlustý střešák pronikavým hlasem navrhl něco jiného.
"Velký a vážený nos radí, ať pouta obváží nohy i ruce tvé," vysvětlil Šupsemtam. Sloužilo mu ke cti, že to řekl trochu pochybovačně. "Drahný čas jest tomu dáti, však špatnosti pak báti se netřeba."
"V žádném případě," řekl rozzlobeně Rohovec. "Nechat někoho, aby mi svázal ruce a nohy, tady nahoře na vysoké, kluzké střeše? Ne, v žádném případě." Všiml si, že Pazourek se na něho dívá; chlapec nedával ve tváři nic znát, ale Rohovec z něho přes všechno cítil výčitku: jako by se vecpal někam, kde o něho nikdo nestál, a teď to všem kazil.
To je možné, že o mě nikdo nestál. Ale to jsem měl kluka jen tak beze slova nechat, aby vylezl na střechu, a nepokusit se vylézt za ním? Jaký opatrovník bych pak byl? Přesto to vypadalo, že je na něm, aby situaci urovnal.
"Tak dobrá," svolil nakonec. "Pro mě za mě, ať si na mě vaši lučištníci posedají jako veverky na větev. Půjdu pomalu a chlapec taky - slyšíš mě, Pazourku? Pomalu. Ale řekni svým lidem, že jestli mne nebo chlapce někdo bezdůvodně bodne, můžou počítat s tím, že budou mít co do činění se vzteklým obrem." Přes své rozčilení a strach si překvapeně uvědomil, že přesně to pro tyto lidičky je - obrovský a hrůzostrašný obr. Rohovec Obr. Rohovec Lidožrout.
Mohl bych je nabírat po hrstech a jíst, kdybych chtěl, jako Brambinag Kamenná bota ze starých pověstí. S těmito myšlenkami se střešákům samozřejmě nesvěřil. Seděl nejklidněji, jak dovedl, a po rukávech mu začaly šplhat dvě myši, každá s jezdcem. Škrábavé drápky ho šimraly. Byl v pokušení jednoduše jezdce i s jejich oři vyzvednout na místo, ale uměl si představit, že by si takové gesto mohli špatně vyložit. Obličeje mužíčků byly pod přilbami z ptačích lebek vystrašené, ale odhodlané. Nepochyboval, že jejich maličké oštěpy a šípy jsou ostré.
"Mimochodem, čemu se tím vlastně pomůže?" zeptal se, když už měl stráže na ramenou. "Chlapče, ještě jsi mi neřekl, proč tady jsi a kde ses s těmito lidmi setkal, nic. Co to všechno znamená?"
Chlapec pokrčil rameny. "Chtějí, abych se setkal s královnou."
"Ty? Proč ty?"
Pazourek znovu pokrčil rameny.
Je to jako snažit se odseknout žulu kouskem namočeného chleba, pomyslel si Rohovec. Jako obvykle, chlapec byl

sdílný asi jako kořen.
Rohovcovu pozornost upoutal šum v davu maličkých lidí, dvořanů, kteří byli všichni pečlivě ustrojení do svých hrubých, ručně tkaných látek, zdobených něčím, co vypadalo jako kousky motýlích křídel, zrníčka křišťálu a kovu a pírka tak malá, že mohla pocházet z hrudi kolibříků. Všichni se začali nedočkavě otáčet ke hřebeni střechy. Dokonce i Rohovec se přistihl, že tají dech.
Podobně jako Velký a vážený nos, přijela na ptáku, ale tento byl buď úspěšněji vycvičený, nebo nebylo zábrany vidět: sněhobílá hrdlička neměla žádnou pásku kolem křídel. Bytůstka na ní se nekymácela na hranatém krytém sedle jako Nos, ale seděla hrdličce přímo mezi křídly. Nohy měla složené pod sebou a otěže vypadaly v jejích rukou sotva jako třpytivé pavučiny. Šaty měla hnědošedé, bohatě zdobené, a vlasy temně rusé.
Hrdlička se zastavila. Všichni dvořané a strážci poklekli, včetně těch, které měli na ramenou Pazourek a Rohovec, i když Rohovec cítil jehlově tenký hrot kopí jednoho vojáka na krku - možná jako bezpečnostní opatření. Dokonce i Velký a vážený nos si lehl na zem.
Šupsemtam zvedl hlavu jako první. "Její přestkvoucí a nejpamětlivější Milost, královna Alištěbita," ohlásil.
Podle toho, co Rohovec viděl, byla královna spíš hezká než krásná. V očích, které k němu vzhlížely z jemné tváře s pevnými kostmi, nebylo znát žádný strach. Rohovec se přistihl, že se uklání. "Vaše Veličenstvo," řekl a nevnímal v tu chvíli žádný rozpor. "Jsem Rohovec z rodu Modrokřemenů. Toto je můj… můj chráněnec Pazourek."
"Dítě již známe." Mluvila pomalu, ale i když zněl jazyk Pomezí v jejím podání trochu zastřeně, byl její projev mnohem zřetelnější než Šupsemtamův. "Oba vás vítáme."
Nos se ztěžka zvedl z ponížené pozice a přistoupil blíž ke královně. Něco při tom štěbetal.
"Náš rádce tvrdí, že z tebe cítí špatnost," prohlásila královna. "Já ji necítím, ale on mi byl vždycky spolehlivým pomocníkem. Je ze šesté generace těch, kteří jsou První u sýra - jeho nos je z ušlechtilého rodu. Ale zároveň nevidíme žádnou špatnost v tobě ani v chlapci, byť si myslíme, že dítě má v sobě jiné, nevyřčené příběhy. Je to tak, Rohovče z Modrokřemenů? Opravdu v tobě není žádná špatnost?"
"Pokud je mi známo, Vaše Veličenstvo, tak ne. Ještě před hodinou jsem nevěděl ani to, že vaši lidé ještě existují. Určitě k vám nepřináším žádnou zlou vůli." Rohovec si uvědomoval, že královnina velikost mnoho neznamená. Udělala na něho dojem a on jí chtěl udělat radost. Opálka by se durdila, kdyby to věděla!
"Dobrá řeč." Královna Alištěbita mávla rukou. Dva vojáci přiskočili, aby jí pomohli sesednout ze hřbetu hrdličky. Krátce vzhlédla ke kamenným stěnám bez oken. "Toto místo je pro schůzku dobře zvolené - i když je to již dávno, co jsme je my nebo naši předkové pro takové shromáždění použili. Jistě nás omluvíš, Rohovče z Modrokřemenů, ale nejsme zvyklí mluvit s obry, třebaže jsme se starým způsobům učili, abychom byli na takový den připraveni, byť jsme jeho příchod měli za nepravděpodobný."
"Mluvíte naším jazykem velice dobře, Veličenstvo." Rohovec zalétl pohledem k Pazourkovi. Chlapec se díval, ale nezdálo se, že by mu to připadalo zajímavější než jakýkoli jiný rozhovor mezi dospělými. Proč Pazourka vůbec pozvali? Co od něj chtěli získat?
Královna se usmála a přikývla. "Žijeme sice ve stínech a často si hledáme obživu pod vašimi stoly a ve vašich kredencích, ale prošly generace, co jsme spolu naposledy hovořili. Domníváme se však, že nyní to doba vyžaduje."
"Jsem trochu zmatený, Veličenstvo. Co doba vyžaduje?"
"Abychom vy a my spolu zase mluvili. My z výšek totiž máme strach, a nejenom o sebe. To, o čem jsme si mysleli, že spí - měli jsme ve svém královském opatrování příliš mnoho vědění, než abychom to považovali za mrtvé - se nyní probouzí. To, před čím jsme dávno prchli, tak šťastní, že se nám to podařilo, teď znovu natahuje spáry… ale bát se toho musejí nejenom Sni'sni'snik'soonah." To rychlé mlaskání vypadalo jako zvuk, jaký by měla umět vyloudit jenom veverka nebo drozd.
"Nejenom kdo?"
"Moji lidé. Ve vašem jazyce střešáci." Královna pokývala hlavou. "Proto nám musíte pomoci rozhodnout, co je třeba udělat. To, že ten chlapec našel Šupsemtama - zdá se nám, že v tom cítíme Ruku nebes. Rozhodně je to nesmírně dávno, co nás některý obr zahlédl proti naší vůli. Nemůžeme se ubránit úvahám, že je možná opravdu načase, abychom s vámi našli společnou řeč. Možná nás nebudete poslouchat a my budeme muset znovu prchnout, i když nám to, bojím se, stejně nebude mnoho platné, ale třeba poslouchat budete. Jenom to nás nezachrání, ale byl by to začátek."
Rohovec zavrtěl hlavou. "Bohužel, já tomu vůbec nerozumím. Ale snažím se. Proto, že chlapec přistihl jednoho z vás, chcete najít společnou řeč s velkými lidmi? Proč?"
"Protože jsme sice dlouhá léta žili schovaní ve stínech, ale Stará noc je stín, který padne na všechno a nikdo z nás už nenajde cestu ven." Královská maska jako by jí poprvé maličko sklouzla. Rohovec uviděl strach, který pod ní ukrývala. "Blíží se to, Rohovče z Modrokřemenů. Přišli bychom na to tak jako tak, ale dozvěděli jsme se pravdu přímo od Pána štítu." Když se díval, jak mluví, tak důstojně a pečlivě, Rohovec nepochyboval, že je schopná vládkyně. Navzdory tomu, jak byla drobná, k ní cítil velký obdiv. "Bouře, jíž jsme se báli ještě před dobou praměti naší praměti, se blíží," řekla královna Alištěbita. "Přijde brzy."
#
"Kéž nás bohové ochraňují," zašeptal Raemon Beck, ale nezdálo se, že by mladík věřil, že to udělají. Ferras Vansen se mlčky rozhlížel po údolí, které se před nimi rozkládalo. Také ho znervózňovalo, ale chvíli mu trvalo, než pochopil, co ho na něm tolik děsí. Potom si vzpomněl na dům staré ženy a na to, co v něm našel. Bylo mu tenkrát jenom osm nebo devět, dorůstal už do mužné výšky, ale hubený byl jako luk. Samozřejmě si myslel, že je velice odvážný.

Ferrasova matka si dělala starosti o vdovu, která žila v sousední usedlosti, možná proto, že v situaci, kdy se jejímu manželovi poslední dobou tak špatně dýchalo a skoro nedokázal vstát z postele, předpokládala, že se také stane

vdovou. Ale ona měla aspoň děti; stará sousedka ne. Neviděli ji už několik dní a její kozy se potulovaly po zelených, ale létem vysušených kopcích. Matka se bála, že žena onemocněla tak vážně, že se o sebe nedokáže postarat, a poslala Ferrase, svého nejstaršího, na druhou stranu údolí, aby jí přinesl džbán mléka a malý bochník.
Poznal, že v tichosti toho místa něco je, když od něj byl ještě několik yardů - ale sám pořádně nechápal, co cítí. Dřevěný domek byl známé místo - Ferras tam byl několikrát se sestrami, když stařeně přinesli sváteční pečivo nebo nějaké květiny od matky. Stařena toho nikdy mnoho nenamluvila, ale vždycky to vypadalo, že děti vidí ráda, a pokaždé jim na oplátku něco dala, přestože zřídkakdy mohla postrádat víc než lesklý dřevěný korálek z náhrdelníku, který přišel o šňůrku, nebo sušené ovoce z některého pahýlovitého stromu na své zahrádce. Nyní však něco chybělo a mladý Ferras cítil, jak se mu chloupky na pažích a na šíji ježí a šimrají ho.
Vítr foukal z jiného směru, jinak by tělo ucítil mnohem dřív, než došel na práh. Bylo to uprostřed léta, a tak když strčil do nedovřených dveří, puch se vyvalil ven a zaútočil mu na nos a oči, až vrávoravě couvl. Udělalo se mu špatně a musel si utřít slzy, které mu vhrkly do očí. Stále se džbánem v ruce, neboť generace domkářské šetrnosti mu bránily vylít třebas jen jedinou kapku mléka, ať se děje co se děje, Ferras se několik kroků od domu zastavil, nerozhodný, co si počít. Nebylo to poprvé, co ucítil smrt: už velice dobře věděl, proč poslední dobou stařenu nezahlédli. Ale když první šok pominul, pocítil mocné lákání, zvědavost, potřebu vědět.
Zacpal si nos a vstoupil do dveří. Dveřmi kolem něho proniklo trochu denního světla, ale domek měl jen jedno okno, zavřené okenicí, takže mu chvíli trvalo, než uviděl něco jiného než tmu.
Byla mrtvá, ale byla živá.
Ne, nebyla živá, doopravdy ne, ale to, co leželo uprostřed hliněné podlahy vystlané rákosím - tváří dolů, jak zjistil po dlouhém dívání, jako by se snažila, doplazit ke dveřím - se celé hemžilo. Mouchy, brouci a nespočet jiných plazivých tvorů, které nedokázal zařadit, ji celou pokryli a vytvořili masu lesklého, svíjejícího se života ve tvaru člověka. Kromě několika chomáčů bílých vlasů nebylo z těla stařeny vidět skoro nic. Bylo to hrůzné, ale zároveň svým způsobem zvláštně vzrušující; sice se za ten pocit později styděl, ale vzpomínka mu zůstala navždy. Tolik života, který nachází potravu v jedné smrti.
Ve slabém světle to vypadalo, jako by stará žena na sobě měla blyštivé černé brnění, něco jako "čabraku světla", jak slyšel na slavnosti mluvit kněze o šatu, do něhož se odějí mrtví hrdinové, když se vydají na setkání s bohem…

"Co se děje, kapitáne? Není vám dobře? Co se stalo?" Vansen zavrtěl hlavou. Odpovědět Collumu Dyerovi nedokázal. Den byl už tak dost těžký, plný podivných objevů. Místa se zářivě kvetoucími lučními květinami, která nacházeli kolem cesty, byla sama o sobě podivná. Několik měsíců mimo svůj čas, v čerstvém podzimním větru, který neměly nikdy poznat, se květiny ohýbaly skoro tak, že ležely. A pak ta opuštěná vesnice před několika mílemi, kde Vansen a ostatní sešli z cesty, aby napojili koně - jistě, velice malá vesnice, taková, jaké se občas vyprázdnily, když dobytek zasáhla nemoc nebo jediná studna vyschla, ale bylo vidět, že tato byla ještě nedávno obydlena. Ferras Vansen stál uprostřed těch prázdných domů, v ruce držel vyřezávanou dřevěnou hračku, kterou našel, kouzelně povedeného koníka, kterého by se žádné dítě dobrovolně nevzdalo, a byl si čím dál jistější, že v celém tomto klidném kraji se děje něco znepokojivého. Když si nyní prohlížel scenérii před sebou, již nepochyboval, že vesnice a květiny rozkvetlé v nezvyklou dobu jsou něco víc než nešťastná shoda okolností.
Na rozdíl od vesnice bylo údolí před nimi velice živé, ale způsobem, který víc, než bylo Vansenovi příjemné, připomínal mrtvou vdovu. Barvy byly… špatné. Zpočátku bylo těžké říct proč - stromy měly hnědé kmeny, zelené listí, tráva byla zežloutlá, ale ne víc, než by se v této roční době, před příchodem silných dešťů, mohlo zdát přirozené - ale určitě něco chybělo, světlo vyvádělo nějakou nezbednost, kterou v prvním okamžiku kladl za vinu nízko visícím mrakům. Byl sychravý, šedivý den, ale on byl přesvědčen, že jen to nemůže být příčinou skutečnosti, že barvy údolí jsou tak poraněné, tak… olejové.
Když oddíl začal sestupovat do vlastního údolí, Vansen si všiml, že stromy a louky na svazích sice skutečně vypadají, jako by měly nepřirozený odstín, ale většinu této podivnosti má na svědomí jediný druh, trnitá popínavá rostlina, která jako by ostatní vegetaci dusila. Pronikla v údolí skoro všude, dokonce až k okraji široké Settlandské cesty. Listy měla tak tmavé, že by byly skoro černé, ale tak jednoduché to nebylo: když se podíval blíž, postřehl odstíny nachové, tmavě modré a ještě tmavší břidlicově šedé, barvy, které skoro jako by se hýbaly; listy se leskly jako hrozny vína po dešti a ze spirálovitých lián šel tichý strach, jako by to byli spící hadi. Studený vítr rostliny čechral, ale jemu se skoro až zdálo, že se pohybují víc, než by ve slabém větru měly, že se chvějí vlastním životem jako ten hrůzný hmyzí koberec v chalupě staré domkářky.
Liány měly rovněž trny, hrozivé ostny dlouhé do půlky prstu, ale nejzvláštnější ze všeho byly květy, velké, sametové květy tvarem připomínající hlávku zelí, temné jako hábity Kerniosových kněží. Vypadalo to, jako by se údolí dusilo v černých růžích.
"Co to je?" zeptal se přiškrceně Dyer. "Nikdy jsem nic podobného neviděl."
"Já taky ne. Becku, poznáváš to?"
Tvář kupcova synovce byla bledá, ale zároveň zvláštně smířená, jako by nyní viděl za bílého dne něco, co se mu už dlouho zjevovalo v těžkých snech. Přesto zavrtěl hlavou. "Ne. Když jsme… tam, kde přišli… nebylo nic neobvyklého. Jenom ta mlha, o které jsem vám říkal, dlouhý výběžek mlhy."
"Na kopci je nějaké stavení," všiml si Vansen. "Chaloupka. Nezajdeme se podívat, jestli tam někoho nenajdeme?"
"Je celá zarostlá tím trním." Collum Dyer dnes mnoho nežertoval a nezdálo se, že by se od něj dal v nejbližší době nějaký žert čekat. "Uvnitř nezůstal nikdo. Ta vesnice se vylidnila, i když jsme nenašli žádný důvod, tak kdo by zůstával a čekal, až se přes něho to odporné svinstvo převalí. Nemá smysl tam chodit - jsou pryč."
Ke stejnému závěru došel i Ferras a v duchu se mu ulevilo. Nijak netoužil brodit se k opuštěnému domu těmi

popínavými rostlinami, které ve větru vzdychaly a vlnily se.
"Máš pravdu," řekl poručíkovi. "Pojedeme tedy dál, protože myslím, že tady se neutábořím."
Dyer přikývl. I on byl rád, že budou pokračovat v cestě. Raemon Beck měl zavřené oči a vypadal, jako by se modlil. Prošli údolím mlčky a rozhlíželi se při tom na všechny strany, jako by jeli divokou neznámou krajinou, a ne po klidné cestě do Settlandu.
Kopce se natlačily blíž. Obrovské květy se pod dotekem neviditelných prstů větru zlehka pohupovaly a listy se o sebe otíraly, takže to skoro vypadalo, jako by Vansen a jeho muži byli obklíčeni šeptajícími pozorovateli.

Ferrasi Vansenovi a zbytku mužstva se ulevilo, když zjistili, že houština černých lián nesahá za údolí, třebaže lesy podél kopcovité cesty zůstávaly neobvykle tiché.
Co sem mohlo přijít, že to zaplašilo i ptáky? divil se Vansen. Totéž, co se zmocnilo karavany? Nebo si jen dělám zbytečné obavy? Třeba ta nemoc, která vyprázdnila vesnici, zahnala také zvířata a ptáky. Divoce žijící tvorové vědí mnohé, co my jsme již zapomněli.
Klesající mraky a jeho rozpoložení dodávaly obyčejné cestě přes kopce vzhled, jako by byla z jiného světa. Chtě nechtě uvažoval, jak asi tato země vypadala, než do ní přišli osadníci. Pokud pověsti nelhaly, Šeré plemeno tady žilo po mnoho století, než sem přišli naši předkové. Co tady dělali? Co si mysleli, když nás poprvé uviděli, divoké kmeny, které přišly přes vodu nebo z jihu? Báli se nás?
Samozřejmě, uvědomil si, stínoví lidé by se nových tvorů právem obávali. Protože tito tvorové jim brzy vezmou jejich půdu.
Všechna tato místa patřila, kdysi jim. Poprvé ho to napadlo ještě v dětství, jednoho dne, kdy se vlastní nepozorností ocitl daleko od domova ve chvíli, kdy světla v sevření kopců začalo rychle ubývat. Ticho v údolích bylo děsivé a zároveň kouzelné, světlo se změnilo, jako by se samotná obloha nadechla a na chvíli dýchat přestala, než sfoukne svíčku slunce. A jemu se v hlavě jako dým vynořil temný svět stovek příběhů od ohně. Všechno tohle bylo jejich - jiných lidí. Starých.
A co když to teď chtějí zpátky? pomyslel si. Dvorní lékař řekl, že Stínová linie je v pohybu. Co když šlo o víc než jenom o jednu oloupenou karavanu? Co když se Šeré plemeno rozhodlo vzít si všechna tato území zpět, jako když se nejstarší syn vrátí z války a zjistí, že mladší bratři mu rozkrádají jeho dědictví.
A jestli je to tak, co udělají s námi? Vytlačí nás… nebo nás jednoduše zničí?

Dva Vansenovi muži ji našli, když šli pro spadlé soušky na večerní táborák. Odráželo všeobecnou náladu, že i když byla mladá a pod špínou, kterou měla na sobě, možná dokonce hezká, zaznělo pár hrubých žertů. Když ji k němu přivedli, drželi ji za ruce, i když nevypadala, že by měla zájem utéct. V tmavookém obličeji nebyl žádný strach, pouze prázdnota, která se střídala s okamžiky zmatku a něčeho, co skoro vypadalo jako záblesky němého pobavení.
"Bloudila," řekl Vansenovi jeden z mužů, kteří ji zajali. "Jenom hleděla na oblohu a na stromy."
"Mluví nesmysly," přidal se druhý. "Myslíte, že se zranila? Nebo že má horečku?"
Najednou zneklidněl, pustil dívku a zadíval se na ruce, jako by se na nich příznak nemoci mohl projevit skvrnou. Kolovaly řeči o nemoci, která do Jižního Pomezí pronikla, o horečce, která postihla prince Barricka, a třebaže jeho život ušetřila, zabila několik starých lidí a více než jedno malé dítě ve městě.
"Nechte mi ji." Vansen odvedl dívku v potrhané selské haleně kousek od ohně, ale ne tak daleko, aby na ně muži neviděli. Ani tak ho netrápilo, co by si mohli pomyslet o jeho pohnutkách, ale spíš to, co cítili všichni, pocit, že jsou ztracení v cizí zemi a ne že táboří u známé cesty v Pomezních královstvích na severním okraji Silverside.
Dívka vypadala, jako by už nějakou dobu žila v lesích. Přes slepené vlasy a špínu na obličeji a na rukou se dalo těžko poznat, jak je stará; cokoli od dítěte na prahu ženství po někoho skoro v jeho věku.
"Jak se jmenuješ?"
Odhadla ho očima zpod spleti vlasů jako kupec, kterému byla nabídnuta směšně nízká cena, ale on tuší, že smlouváním by mohl dojít k něčemu lepšímu. "Chundelka," odpověděla nakonec.
"Chundelka!" Překvapeně se zasmál. "Co je to za jméno?"
"Dobré jméno pro kočku, pane," namítla. "A dokud se nezměnilo počasí, byla vždycky hodná, moje Chundelka." Měla místní přízvuk, který se příliš nelišil od toho, s nímž vyrostl Vansen. "Dokud se nezměnilo počasí, byla nejlepší lovec myší v království. Zlatíčko."
Vansen zavrtěl hlavou. "Ale jak se jmenuješ ty?"
Dívka měla ruce v klíně a poškubávala za volná vlákna své vlněné haleny. "Dřív jsem mívala strach z hromu," zašeptala. "Když jsem byla malá…"
"Máš hlad?"
Najednou se roztřásla, jako by dostala horečku. "Ale proč jim oči tak září?" Tiše zasténala. "Zpívají o přátelství, ale mají oči jako oheň!"
Nemělo smysl se s ní bavit. Omotal jí kolem ramen svůj plášť, zašel k ohni, nabral do poháru z rohoviny polévku a přinesl jí ji. Držela pohár opatrně a zdálo se, že je jí příjemné teplo, které ji hřeje, ale viditelně nechápala, co s ním má udělat. Vansen jí ho vzal z rukou, přidržel jí ho u úst a nechával ji po troškách usrkávat, až jej nakonec uchopila sama. Když se díval, jak polyká, uvědomil si, že je příjemné udělat malou laskavost. Zvedla pohárek, že by chtěla víc, a on se usmál a došel pro další. Bylo příjemné moci se o někoho starat. Poprvé za celý znepokojivý den, a přestože záhad spíš přibývalo než naopak, byl skoro spokojený.
#
Mraky přešly, odpluly na východ. Další armáda oblaků čekala nad oceánem, připravená přitáhnout, ale v tuto chvíli se

většina vnitřní pevnosti Jižní Marky koupala v paprscích slabého, jasného slunce. Barrick si našel místo, kde nebyl vůbec žádný stín. Jak nasával teplo, připadal si jako ještěrka, která právě vylezla z tmavé vlhké škvíry. Slunce bylo nádherné a cizinec by si poprvé po mnoha dnech všiml, že všechny hlavní věže hradu, čerstvě opláchnuté deštěm, mají různou barvu, počínaje starými kameny Vlčího zubu, které byly jakoby od sazí, po měděně zelenou střechu Jarní věže, bíločervené tašky Podzimní, ozdoby z tepaného zlata na Letní a šedý kámen s černým kovaným železem na Zimní. Jako by byly součástí gigantické kytice.
Briona byla pořád ještě uvnitř, dokončovala každodenní výuku u sestry Utty. Barrick dost dobře nechápal, co víc by se měl člověk učit, když už je regentem země - to přece nebylo jako být učedník u svíčkaře nebo páže; ti se snad mohli chtít zlepšit, ne? Kromě pokračujícího tréninku v osobním boji a taktice války Barrick své oficiální vzdělávání ukončil a nedovedl si představit, proč by měl potřebovat víc. Uměl číst a psát (i když ne tak plynule jako Briona). Uměl jezdit na koni, lovit pomocí dravých ptáků, lovit, jak mu to zmrzačená ruka dovolovala, a poznávat erby přinejmenším stovky různých rodů - což bylo, jak mu kdysi řekl kastelán Steffans Nynor, velice důležité ve válce, aby se člověk mohl rozhodnout, kterého z protivníků by bylo nejlepší zajmout kvůli výkupnému. Věděl hodně o vlastním rodu, počínaje Anglinem Velkým, přiměřeně o historii Pomezních království, pár věcí o ostatních zemích Eionu a dost příběhů o Trigonu a ostatních bozích, aby chápal, o čem otec Timoid mluví, pokud se obtěžoval dávat pozor.
Nevěděl samozřejmě všechno: když viděl, jak Briona předsedá soudům, plná názorů a zájmu o věci, které mu připadaly tak málo důležité, cítil se skoro úplně mimo. Stávalo se, že sestra pozastavila projednávání programu na celou hodinu a dohadovala se s různými úředníky o nuancích spravedlnosti, jež pokládala za důležité, čímž ovšem nechala desítky reptajících žalobců posunout do programu dalšího dne. "Raději opožděná spravedlnost než odepřená," obhajovala svou pošetilost.
Uvažoval, jestli by před půl rokem byl stejný - samozřejmě ne ve vztahu k zákonům, které mu vždycky připadaly nanejvýš nudné, ale v pátrání po pravdě za útokem na karavanu nebo dokonce ve snaze přesvědčit se o Shasově vině. Na začátku Kendrickova regentství se Barrick bavil přemýšlením, co by dělal, kdyby byl na bratrově místě on, co všechno by dělal lépe. Teď na bratrově místě byl, ale většinou po další noci nepokojného spánku sotva našel dost vůle, aby vyšel na nádvoří a sedl si na slunce.
To, co ho drželo v drápech, byly samozřejmě sny a tíha hrozných tajemství, nemluvě o horečce, která ho málem zabila. To dokázal pochopit určitě každý, no ne? Málem umřel, ale občas to vypadalo, že kdyby se to stalo, nikomu by to příliš nevadilo. Ani Brioně…
Ne, pokáral se. To je proradný hlas. To není pravda. Ale měl další problém: horečka jakoby úplně neustoupila. Odnepaměti byl náměsíčný a měl těžké sny, dokonce ještě před tou nocí, která všechno změnila k horšímu. Když byl malý, jednou nebo dvakrát ho dokonce ráno našli mimo palác, roztřeseného a zmateného. Ale teď skoro každá noc jeho nepravidelného spánku ožívala bytostmi nahánějícími hrůzu, s přízračnýma rukama a zářivýma očima, a neměl od nich úplný pokoj ani tehdy, když bděl. Sny jako by mu také lezly do hlavy a mluvily na něho, říkaly mu věci, kterým zpravidla nevěřil a určitě věřit nechtěl - že všichni kolem něho jsou falešní, že si o něm za jeho zády šeptají, že hrad je plný maskovaných nepřátel, kteří pozvolna nastoupili na místa těch, které znal, a teď jenom čekají, až jich bude tolik, že už nebude možné ubránit se… ubránit se…
Čemu? Posadil se, náhle roztřesený v každém svalu. Třeba je to všechno doopravdy! Navzdory nerušenému slunci a příjemnému pocitu, že se kámen pod jeho stehny ohřívá, takže přes vlněné nohavice cítil příjemné teplo, musel zkřížit ruce na prsou, dokud třas neustal. Byl to samozřejmě pozůstatek nemoci, stejně jako ty podivné myšlenky, ty hlasy, které ho sužovaly. Briona je pořád Briona, jeho milované, nerozlučné druhé já, a lidé a věci kolem něho jsou stále stejní. Je to jenom horečka. Byl si tím jistý. Skoro jistý.
I když ho tyto myšlenky rozrušily, dřív než podle čehokoli jiného poznal tu mladou ženu podle chůze. Její postava v mořsky zelených šatech byla sice pořád strašně dráždivá, ale vypadalo to, že zhubla. Také v obličeji byla hubenější, než si pamatoval, ale houpavý pohyb boků zůstal beze změny.
Seděl na místě, a když došla doprostřed nádvoří a všimla si ho, viděl, že překvapeně zamrkala a na okamžik se zastavila.
"Princ Barrick?" Vtom si uvědomila, že se neuklonila, zakryla si ústa rukou a rychle své opomenutí napravila.
"Ahoj, Selio." Služebná nevlastní matky byla hloupě daleko, několik yardů: příliš daleko na normální rozhovor. Přál si, aby k němu došla. Možná se bála přijít blíž, narušit soukromí jeho úvah. "Prosím tě, pojď na chvíli ke mně. Slunce dnes krásně svítí, co říkáš?" Tak, pomyslel si spokojeně. Určitě ani slavný bard Gregor ze Syanu by na dámu nedokázal promluvit jemněji.
"Jestli je si Vaše Výsost jistá…" Blížila se k němu pomalu, jako jelen připravený při sebemenším zvuku uskočit. Díky pohublosti, kterou v obličeji dřív neměla, vypadaly její oči ještě větší. Barrick si také všiml, že pudrem maskuje tmavé kruhy, které pod nimi má. Až pak si vzpomněl, co o ní řekl Chaven.
"Byla jsi nemocná. Měla jsi to co já."
Podívala se na něho. "Ano, měla jsem horečku. Ale Vaše Výsost byla určitě víc nemocná než já."
Mávl rukou jako opravdový šlechtic: taková srovnání neměla smysl. I s tímto gestem byl spokojený a zdálo se, že i na dívku udělal dojem.
"Jak se cítíš teď?"
Sklopila zrak k rukám. "Myslím, že pořád trochu… divně. Jako by svět nějak nebyl takový, jaký má být. Ano? Rozumíte mi?"
"Rozumím." Přestože Seliina blízkost velice rozptýlila Barrickovu pozornost - připadalo mu, že vidí každý její vlas, vysvobozený zpod čepečku a splývající na šíji, že by mohl v mžiku spočítat všechny lesklé tmavé prameny a ani by nemusel chtít - zároveň měl trochu zvláštní pocit, jako by byl moc dlouho na slunci. Zvedl hlavu. Najednou byl přesvědčený, že ho z některé střechy někdo pozoruje, i když to bylo velice nepravděpodobné. Nevšiml si však ničeho

neobvyklého.
"Ach! Určitě jste už zdravý, princi Barricku?"
Přikývl a zhluboka se nadechl. "Ano. Myslím, že jsem. Chvílemi mám také podobný pocit. Jako by svět nebyl úplně takový, jaký by měl být."
Tvářila se velmi vážně. "Je to děsivý pocit, že? Alespoň pro mě. Vaše macecha si myslí, že ji neposlouchám, jenže já jsem jenom někdy… zmatená."
"To se zlepší," řekl, i když ho k tomu neopravňovalo nic jiného než přání říci hezké mladé ženě něco uklidňujícího.
"Kolik je ti let, Selio?"
"Sedmnáct."
Barrick se maličko zachmuřil. Litoval, že sám není starší - dívka, která byla o dva roky starší, se o něho určitě zajímala jenom proto, že je princ. Na druhou stranu teď opravdu vypadala spokojeně: když princ regent poručí, přijde každý, ale v jejím případě se nezdálo, že by spěchala pryč. Zkusil ji vzít za ruku. Nebránila se. Pleť však měla překvapivě studenou. "Určitě je ti dost dobře, abys nemusela ležet?" zeptal se. "Je ti zima."
"Ach ano, ale někdy je mi horko, velice horko," řekla a krátce se zasmála. "Někdy nevydržím přikrytá, ani když je chladná noc. Oblečení mám tak rozpálené, když spím, že si je musím sundat." Barrickovi se otevřela představa, která mu ještě víc ztěžovala schopnost soustředění. "Vaše macecha mě velice hubuje, že špatně spím." Sklopila zrak a ještě víc vykulila velké oči. "Princi Barricku, vy mě držíte za ruku."
Pustil ji. Byl si provinile jistý, že to skončila jen kvůli jeho vysokému postavení. Vždycky se mu hnusili muži, kteří využívali svou moc, aby vnucovali ženám svou vůli. Protestoval, když Gailon Tolly a jiní šlechtici, dokonce i jeho bratr, sváděli služebné. Trochu ho zabolelo, když si vzpomněl, jak před několika měsíci rozpoutal hlasitou hádku s Kendrickem, jejíž příčinou bylo bratrovo chování k jedné takové dívce, hezké malé služebné jménem Grenna, kterou Barrick potají měsíce obdivoval. Kendrick při nejlepší vůli nedokázal pochopit, proč se mladší bratr hněvá, a podotkl, že na rozdíl od některých jiných mužů nikdy žádnou ženu k ničemu nepřinutil silou nebo hrozbou, že dívky samotné se těchto her ochotně účastnily a přijaly pár nákladných darů, než flirt skončil. Kendrick Barrickovi také řekl, že je příliš mladý, aby se ujímal role mravokárce, a že udělá líp, když se bude věnovat svým pletkám a nebude hodnotit ty, kteří jsou starší než on.
Musíš se k nim chovat, jako by to byli ptáčci, pomyslel si zmateně Barrick, tenkrát i teď. Musíš je nechat létat, jinak ti doopravdy nepatří. Jenže jemu nikdy nikdo nepatřil, takže co mu dávalo právo myslet si, že tomu rozumí?
Přestože Seliinu ruku pustil, dívka zatím nevyužila příležitosti a neutekla.
"Neřekla jsem, že na tom je něco špatného, když mě držíte…" Stočila rty do úsměvu, ale přerušil ji příchod další osoby.
"Barricku? Jsi tady?"
Nikdy neměl menší radost, že vidí sestru. Briona ale už šla dlážděnou pěšinou k místu, kde se Seliou seděl. Rukou si clonila oči. Na jejím oblečení bylo něco zvláštního, ale Barrick byl tak zdrcený pouhým faktem, že se tu objevila, že v první chvíli nepochopil, co to je.
Když k nim došla blíž, zaváhala. "Ach, promiň, Barricku. Nevěděla jsem, že s někým mluvíš. To je Selia, že? Anissina služebná?"
Selia vstala a poklonila se.
"Ano, Výsosti."
"Jak se daří naší nevlastní matce? Byli jsme zklamaní, že s ní nemůžeme povečeřet."
"Také byla zklamaná, paní. Ale necítila se dobře kvůli dítěti, jehož narození se blíží."
"Tak jí vyřiď naše pozdravení a pověz, že se těšíme na další pozvání, že je nám po ní smutno."
Barrick konečně poznal, co je na Brioně zvláštní: měla na sobě jezdeckou sukni, rozstřiženou a až příliš neformální pro dvorní funkce. "Proč jsi takhle oblečená?" zeptal se jí. "Jdeš se projet?" Vroucně doufal, že je to pravda a že hned odejde.
"Ne, ale teď by se to těžko vysvětlovalo. Potřebuji s tebou mluvit."
"Měla bych odejít," vyhrkla Selia. Ostýchavě se na Barricka podívala. "Beztak už jsem se zpozdila a moje paní se bude divit."
Barrick chtěl něco říct, ale zkáza již byla dokonána; musel se vzdát bez boje. Selia se znovu poklonila. "Děkuji vám za příjemný rozhovor, princi Barricku. Jsem ráda, že i vy už jste zdravější." Obrátila se k odchodu. Možná nebyla jako dřív, ale v její chůzi zůstalo to krásné, život obohacující pohupování, na které se Barrick mohl s obrovskou lítostí jen dívat.
Nezlobila se, že jsem ji vzal za ruku, pomyslel si. Ani si neříkala, že to prostě musí vydržet. Aspoň si to myslím…
"Kdybys na chvíli dokázal odtrhnout oči od jejího zadku," řekla Briona, "potřebujeme si o něčem promluvit."
Skoro se na ni rozkřikl. "Jako o čem?"
"Ovládej se, mladíku." Nakrátko se zasklebila, ale pak jí obličej zvážněl. "Promiň mi to, Barricku. Nevyrušila jsem tě schválně."
"Tomu se mi nechce věřit."
"Víš, nemusím takovou malou couru schvalovat, ale svoje už jsem řekla. Mám tě ráda, jsi můj milý, nejmilejší bratr a kamarád, ale nehodlám tě špehovat a snažit se, abys dělal jen to, co chci já."
Pohrdavě si odfrkl. "To je zvláštní, protože ve výsledku to tak dopadne." Na chvíli se v něm vzedmul opravdový hněv. "A ona není žádná malá coura. Není. Vždyť ji ani neznáš."
Briona vytřeštila oči. "Uznávám. Ale tebe znám a vím, jaká jsi želva."
"Želva?"
"Ano, s tvrdým krunýřem navenek. Jenže želva má krunýř proto, že je pod ním bezbranná. A já se bojím, že ti pod ten tvůj někdo pronikne - někdo, komu nevěřím, že to s tebou myslí dobře. To je všechno."

Její zájem ho zvláštním způsobem dojal, ale také rozzuřil. Jeho dvojče, milovaná sestra si myslí, že je bezbranný, že se nedokáže bránit. Bylo to stejné, jako by řekla, že je hloupý - nebo hůř, slabý. "Tak mi pod krunýř nelez ani ty, Briono. Je koneckonců můj." Vylétlo to z něj trochu hruběji, než měl v úmyslu, ale měl v sobě dostatečný vztek, aby to tak nechal.
Překvapeně na něho hleděla. Vypadalo to, že k tomu řekne ještě něco, možná se znovu omluví, ale pak ten okamžik pominul. "V každém případě potřebujeme mluvit o jiných věcech," řekla rázně. "A kvůli jedné z nich jsem za tebou přišla. Kvůli otcově dopisu."
"Přišel další dopis?" Jako vždycky pocítil štěstí a zároveň strach. Jaké to bude, až se vrátí? Zamrazilo ho. A co když se nevrátí? Co potom? Úplně sami…
"Ne, další dopis ne - ten poslední."
Chvíli mu trvalo, než pochopil. "Myslíš ten, který přivezl ten vyslanec z Hierosolu, ten Tuanec? Tvůj… přítel?" Nezvýšila hlas do nepříjemného tónu.
"Ano, ten. Kde je?"
"Jak to myslíš?"
"Kde je, Barricku? Já jsem ho nečetla - ty ano? Myslím, že ne. Ani Brone, Nynor a nikdo jiný, pokud je mi známo. Jediný, kdo jej doopravdy viděl, byl Kendrick. A teď zmizel."
"Určitě bude mezi ostatními věcmi, které měl v pokoji. Nebo v jeho psacím stole, tom s řezbami Erivora. Nebo ho má Nynor mezi účty a neví o tom." Zmocnila se ho temnější nálada. "Anebo nám někdo lže."
"Mezi Kendrickovými věcmi není. Hledala jsem ho. Čeká tam spousta jiných věcí, kterým se budeme muset věnovat, ale žádný dopis od otce tam není."
"Ale co jiného se s ním mohlo stát?"
Briona prudce zavrtěla hlavou; na okamžik v ní uviděl královnu bojovnici, kterou se možná jednou stane, a smutně si pomyslel, že on u toho asi nebude; mísily se v něm láska, hrdost a hněv, vířily jako mračna, která nad oba hnal vítr.
"Někdo jej ukradl - možná jeho vrah," usoudila. "Třeba tam bylo napsáno něco, co jsme neměli vidět. Jsem si tím vlastně jistá."
Barricka zalila vlna hrůzy. Tmavnoucí nádvoří mu najednou připadalo jako nechráněné, nebezpečné místo, a už pochopil, proč se ještěrky při každém zvuku tak rychle schovají do puklin - ale v dalším okamžiku si uvědomil, že otcovo tajemství, jeho tajemství, nebylo něco, co by král Olin svěřil dopisu, ani kdyby to byl dopis nejstaršímu synovi. Přesto i ta krátká představa byla strašlivě nepříjemná.
"Co tedy uděláme?" zeptal se. Den mu zhořkl.
"Najdeme ten dopis. Musíme ho najít."
#
Přišla uprostřed noci, vlezla si k němu pod silný plášť a přitiskla se mu k hrudi. V první chvíli si myslel, že je to součást snu a přitáhl si ji k sobě, oslovil ji jménem, o němž věděl, že by je neměl mumlat ani z polospánku. Pak ale ucítil, jak se chvěje, v nose ho zašimral pach kouře a vlhkost z jejích šatů a probudil se.
"Co to děláš?" Vansen se zkusil posadit, ale ona na něm visela. "Co to děláš, děvče?"
Přitiskla mu hlavu na plece. "Zima," zasténala. "Drž mě."
Z ohně už zůstaly jenom uhlíky. Několik uvázaných koní neklidně přešlapovalo, ale žádný z ostatních mužů se nehýbal. Dívka po Vansenovi sklouzla svým tvrdým, drobným tělem; zoufale hledala útěchu. Samota a strach na okamžik vystupňovaly jeho pokušení. Ale Vansen si vybavil ten pohled vyděšeného dítěte, hrůzu, která jí vyzařovala z očí jako zraněnému zvířeti zahnanému do houští. Vyprostil se a sedl si, potom ji zabalil do pláště a přitáhl si ji. Silnou vlnou jí ovinul tělo i ruce. Dokázal by koneckonců snášet, jak se o něho slepě, dychtivě otírá, jen do jisté míry, než by se jeho odhodlání rozdrolilo jako zdi z písku. "Jsi v bezpečí." řekl jí. "Neboj se. Jsi v bezpečí. Jsme královi vojáci."
"Otče?" Hlas měla chraptivý a zmatený.
"Já nejsem tvůj otec. Jmenuji se Ferras Vansen. Našli jsme tě, jak bloudíš po lese - vzpomínáš si?"
Po tvářích jí tekly slzy; cítil je, když mu otřela tvář o šíji. "Kde je? Kde je můj otec? A kde je Collum?"
V první chvíli si myslel, že mluví o Collumu Dyerovi, ale Collum bylo v Pomezních královstvích dosti obvyklé jméno - tušil, že by to mohl být bratr nebo milý. "Nevím. Jak se jmenuješ? Vzpomínáš si, jak ses dostala do lesa?"
"Tiše! Uslyší tě. V noci, když je na obloze měsíc, smíš jedině šeptat."
"Kdo? Kdo mě uslyší?"
"Vrbo, ovce jsou pryč. Tak to řekl. Vyběhla jsem ven a měsíc zářil tak jasně, tak moc jasně! Jako oči."
"Vrba? Tak se jmenuješ?"
Zavrtala se mu do hrudi, snažila se k němu pod pláštěm, který ji spoutával, dostat co možno nejblíž. Její potřeba byla tak překvapivá a smutná, že těch několik myšlenek na milování, které ještě zůstávaly, zmizelo. Byla jako štěně nebo kotě, které stojí u mrtvé matky a šťouchá nosem do vychladlého těla.
Co se tedy stalo s jejím otcem? A s tím Collumem? "Jak ses dostala do lesa, Vrbo? Tak se jmenuješ, že? Jak ses dostala do lesa?"
Její slepé tápání se zpomalilo, ale měl za to, že spíše vyčerpáním, jak musela bojovat se záhyby těžkého pláště, než menšící se strach. "Nedostala," řekla pomalu a zvedla obličej. V měsíčním světle jako by se temné zřítelnice jejích očí scvrkly v pouhé tečky obklopené bělmem. "Copak to nevíš? Les přišel ke mně. On mě… spolkl."
Ferras Vansen už takový pohled viděl. Bodl ho jako nůž. S tímhle pohledem chodil ten starý blázen ve vesnici, kde před mnoha a mnoha lety vyrostl - stařec, který překročil Stínovou linii a vrátil se…
Jenže nám pořád ještě zbývají míle k místu, kde byla karavana přepadena, uvědomil si. Ty pohupující se černé květy, opuštěná vesnice… Bohové, šíří se to rychle.

18
O jednoho hosta méně
MASKA KRÁLÍKA:

Den skončil, stíny se uhnízdily
Kampak se poděly děti?
Všechny běží, každé jinam.

Věštby vržených kostí

Ten šílený zmatek života umí s člověkem zatočit tak, že by si nejraději lehl na zem, zavřel oči a proměnil se v slepýše, pomyslel si Rohovec. Slepýši určitě nemusejí řešit takové nesmysly.
"Slído! U puklin a zlomů! To neumíš svůj a můj čas využít jinak než hádkami?"
Amfibolův synovec se podíval po bratrovi. S každým z nich bylo občas těžké pořízení, ale když byli sami, byli mnohem míň bojovní. "Není to správné, Rohovče, razit chodby tady. Je to moc hluboko, moc blízko Mystérií. Jestli se propadnou do dalšího patra, budou přímo na tom podlaží, kde by neměli být!"
"O tom ti nepřísluší rozhodovat. Královi lidé chtějí tuto soustavu chodeb rozšířit a my to uděláme. Cinobr a ostatní představitelé cechu plány odsouhlasili."
Slída se ušklíbl. "Oni tady nebyli. Většina z nich nepracovala se surovým kamenem už léta a ještě delší dobu sem žádný z nich nepáchl." Když se přiblížil bratr, rozzářil se. "Řekni mu to."
"Co mi má říct?" Rohovec se zhluboka nadechl. Posledních několik dní od toho bizarního miniaturního divadla na střeše hradu bylo zvláštních; chaotické úvahy a otázky se mu mačkaly v hlavě tak, že se jen stěží dokázal soustředit na práci. To byl samozřejmě problém - Amfibolovi synovci a ostatní muži potřebovali, aby na ně pečlivě dohlížel. Permoníkům se odjakživa těžko pracovalo tak blízko sídla a hrobů královské rodiny - pro pověry a zášť se nikdy nešlo daleko - ale tato blízkost míst, jež byla svatá pro samotné permoníky, představovala ještě větší problém. Nemohl si dovolit věnovat práci jen polovinu obvyklé pozornosti.
"Že chceme jít před cechovní radu," prohlásil Slídův bratr Mastek. Byl starší a rozumnější z obou bratrů. "Chceme k ní promluvit."
"Promluvit, to je to, co chcete vy mladí vždycky - promlouvat. A o čem chcete promluvit? Že máte pocit, že se s vámi špatně zachází. Že musíte moc tvrdě pracovat. Že to, co máte dělat, není správné, příjemné nebo… co já vím." Rohovec se znovu dlouze nadechl. "Myslíte si, že váš strýc nebo já jsme se někdy směli tolik ptát? Brali jsme práci, kterou jsme dostali, a byli jsme rádi, že ji máme." Protože on sám se učil na konci řádění Šedých rot, vzpomněl si Rohovec, ale neřekl to - protože velcí lidé měli v té době strach a práce nebylo mnoho ani pro zkušené permonické řemeslníky. Stovky, možná tisíce jich opustily domov svých předků pod Jižní Markou, vydaly se hledat práci jinam a už se nevrátily. Usadily se po celém středním a jižním Eionu, kde předtím museli s kamenem pracovat velcí lidé. Ale za Rohovcova života se situace změnila: dokonce i malá města dnes budovala velké chrámy a podzemní lázně, nemluvě o nespočtu hrobek pro bohaté kupce a kleriky. O většinu permoníků byl zájem přímo doma v Pomezních královstvích.
Mastek zavrtěl hlavou. Byl tvrdohlavý, ale zároveň chytrý - ten nejhorší typ ulejváka, pomyslel si Rohovec. Ale je vůbec ulejvák? Rohovce náhle přepadl pocit, že je prázdný a unavený, jako skalní stěna, z níž bylo vysekáno lože cenné horniny. Třeba i oni cítí něco z toho, co cítím já. Jak to řekla ta maličká královna? "My z výšek totiž máme strach, a nejenom o sebe." Také mám strach, ale to je věcmi, které jsem viděl, cítil…
Pokusil se vystrnadit z hlavy všechno to jankovité brebentění.
"Tak dobrá. Požádám představitele cechu, aby vás vyslechli, když se dáte znovu do práce a dokončíte dnešní šichtu. V nových tunelech je třeba podpírat a vyztužovat, pokud se ovšem příliš nebojíte tam pracovat s kamarády."
Amfibolovi synovci pořád ještě reptali, když odcházeli, ale z živosti jejich chůze bylo patrné, že se potají cítí jako vítězové. Na Rohovce z toho znovu padla únava.
Ještěže je Chaven už zpátky. Vypravím se za ním, až budou mít muži přestávku na jídlo. Tentokrát ale půjdu předními dveřmi.

Když se Rohovec proplétal křivolakými uličkami vnitřní pevnosti a snažil se nevnímat lidi, kteří měli pocit, že je přijatelné civět na permoníka jenom proto, že je permoník, byl rád, že Pazourek šel s Opálkou na trh. Rohovcovo úžasné líčení schůzky se střešáky vyslechla s uspokojením, které ho ohromilo skoro ještě víc než střešáci jako takoví.
"Samozřejmě že mezi kamením a hvězdami je toho víc, než se kdy dozvíme," řekla manželovi. "Ten chlapec je jiskra - jen se podívej! Dokáže v tomto světě úžasné věci. A já jsem stejně vždycky věřila, že střešáci jsou."
Teď uvažoval, jestli nemohla úmyslně přehlížet nebezpečí. Manželka byla chytrá žena - přece si nemohla myslet, že tohle patří do normálního života. Bála se toho, co tato spousta nových věcí předznamenává - Pazourek sám o sobě, Stínová linie, zpráva o bájných bytostech skrývajících se ve střechách, které mluví o blížícím se neštěstí - a tak to všechno obestírala rouškou známého?
Rohovec si uvědomil, že Opálce svěřil jen velmi málo svých obav. Zčásti to tak chtěl dělat i nadále, chránit ji, neboť to cítil jako svou povinnost. Ale zčásti si uvědomoval, že rubem takové povinnosti může být velká osamělost.
V observatoři mu nepřišel otevřít mladík Toby, ale lékařův starý vousatý sluha Harry. Vypadal popleteně, dokonce nervózně, a Rohovec se v prvním okamžiku lekl, že Harryho pán je snad nemocný.
"Oznámím mu, že jste přišel," řekl starý muž a nechal Rohovce čekat v předsíni. Byla tam Zoriina svatyně se zapálenými

svíčkami; to přišlo Rohovci zvláštní - pokud měl dvorní lékař svatyni bohů velkých lidí, neměl to být oltář Trigonátu? Nebo třeba Kupilase, boha hojení? Ale Rohovec se ve velkých lidech a v jejich záplavě bohů nikdy moc nevyznal.
Harry se vrátil, stále s tím neklidným výrazem, a pokynul Rohovci, aby se vydal chodbou k místnostem, kde Chaven prováděl svoje experimenty. Možná právě to vysvětlovalo sluhovo chování; pán dělal něco, co on považoval za nebezpečné.
Když vešel do tmavé místnosti s dlouhým vysokým stolem zaplněným knihami a neznámým vybavením - měřícími přístroji, lupami, pomůckami pro mletí a míchání látek, lahvičkami, nádobkami a svíčkami snad na každé z velice mála volných ploch, Rohovec překvapeně zjistil, že Chaven není sám.
Toho mladíka jsem už někde viděl… blesklo mu hlavou zmateně.
Zrzavý mladík vzhlédl, když se za Harrym zavřely dveře. "To je přece permoník!"
Chaven se otočil a usmál se na Rohovce. "Říkáte to, jako by to bylo překvapení, Výsosti. Přesto jste si snad musel všimnout, že v této místnosti každý ví, že můj přítel Rohovec je permoník."
Mladík se zamračil. Byl oblečený od hlavy k patě v černém - boty, nohavice, kabátec, dokonce i čapka. Rohovec už poznal, kdo to je, a snažil se nedat ve tváři znát ohromení, když si chlapec postěžoval: "Děláš si ze mě legraci, Chavene."
"Tak trochu, Výsosti." Otočil se k Rohovci. "Představuji ti jednoho z našich regentů, prince Barricka. Princi Barricku, toto je můj přítel Rohovec z rodu Modrokřemenů, velice dobrý muž. V nedávné době vaší rodině ve smutném čase pomohl, když urychlil stavbu hrobky pro vašeho bratra."
Barrick sebou maličko škubl, ale šlechtilo ho, že se na nově příchozího usmál. "To bylo laskavé."
Rohovec nevěděl, co má dělat. Uklonil se nejlépe, jak uměl. "Bylo to to nejmenší, co jsme mohli nabídnout, Výsosti. Můj lid vašeho bratra miloval." Většina mého lidu, dodal v duchu. Nebo alespoň jeho slušná část.
"A co tě za mnou přivádí dnes, Rohovče?" otázal se Chaven. Zdálo se, že je v hovorném rozpoložení - zvláštní u někoho, kdo objížděl nemocné a umírající.
Jak můžu mluvit o tom, co jsem viděl, před princem regentem? zalekl se Rohovec. Chtě nechtě zvažoval nutkání zatajit všechno neobvyklé před těmi, kteří mají víc moci. Ale opačný popud byl skoro stejně silný, touha hodit tu podivnou situaci na bedra někoho jiného. Jsem spíš ten typ, který chce nejdřív vědět, co dělá, usoudil Rohovec. A rozhodně nehodlám vyklopit tuto směsici obav, podezření a oživlých starých pověstí před někým z královské rodiny.
"Chtěl jsem si jen poslechnout, co jsi zažil na cestách," řekl nahlas, ale pak si uvědomil, že nechce další dny čekat, než se svěří lékaři se svými obavami. "A možná si trochu promluvit o té záležitosti, o které jsme hovořili posledně…"
Princ Barrick se zvedl ze stoličky, na níž se jako každý normální mladý muž houpal tak, že se s ním málem převrhla. "Nebudu tě tedy zdržovat," obrátil se k lékaři. Promluvil bezstarostně, ale Rohovci se zdálo, že z jeho slov zaslechl zklamání a něco jiného - hněv? Starost? "Ale chtěl bych si s tebou promluvit znovu. Třeba zítra?"
"Samozřejmě, Výsosti, jsem vám k službám kdykoli. Prozatím by snad mohla trochu pomoci sklenka silnějšího vína před spaním. A pamatujte si, co jsem řekl, prosím. Když na všem leží noc, věci vždycky vypadají jinak. Když dovolíte, doprovodím vás ke dveřím."
Barrick obrátil oči v sloup. "Moji strážci jsou v kuchyni a obtěžují tvou hospodyni a její dceru. Od Kendrickovy vraždy nemůžu na krok, aniž bych narážel lokty do chlapů v brnění. Měl jsem co dělat, abych je přesvědčil, že opravdu nechci, aby se mnou byli v jedné místnosti." Mávl zdravou rukou. "Trefím ven sám. Třeba se mi podaří proplížit se kolem kuchyně a získat hodinku pro sebe, než zjistí, že jsem pryč."
"Nedělejte to, Výsosti!" Chavenův hlas byl srdečný, dokonce veselý, ale byla v něm nervozita. "Lidé mají strach. Kdybyste zmizel, třeba jen nakrátko, někteří z těch strážných to odnesou."
Barick se zakabonil, ale pak se krátce zasmál. "Asi máš pravdu. Půjdu a upozorním je, než vezmu nohy na ramena."
Roztržitě kývl hlavou Rohovci a odešel.

"Tak střešáci?" Chaven si sundal brýle, které mu seděly na nose, a otřel si je do manžety svého hávu - překvapivě špinavého vzhledem k tomu, že jej měl na sobě, když přijímal člena královské rodiny - pak si je znovu nasadil a věnoval Rohovci lišácký pohled. "Je to velice neobvyklá zpráva, ale přiznávám, že mnozí by byli překvapení víc než já, kdybys jim to řekl."
"Tys to už věděl?"
"Ne - nebo jsem je alespoň nikdy neviděl, natož abych se na tak nezvyklé audienci setkal s jejich královnou. Ale postupem času jsem narazil na… náznaky, ze kterých mi vysvítalo, že by střešáci mohli být víc než jenom pověst."
"Ale co to znamená? Všechny ty řeči o stínech a bouři, která se blíží? Je to tím, že se dala do pohybu Stínová linie? Doma na Lomovém náměstí se mluví o tom, že v kopcích na západě něco přešlo Stínovou linii a uneslo to celou karavanu."
"Výjimečně je to pravda," přiznal Chaven a rychle svému hostovi odvyprávěl příběh Raemona Becka. "Princ a princezna právě vyslali oddíl vojáků na místo, kde k tomu došlo."
Rohovec zavrtěl hlavou. "Nemůžu tomu uvěřit - jsem víc než kdy jindy přesvědčen, že staré pověsti ožívají. Je prokletím žít v takových časech."
"Možná ano. Ale z velkého strachu a nebezpečí může vzniknout i hrdinství a krása."
"Já ti žádného hrdinu dělat nebudu," prohlásil Rohovec. "Mně stačí, když mi dáš měkké ložisko a na konci dne teplé jídlo."
Chaven se usmál. "Ani já si na hrdinství zrovna nepotrpím," řekl, "ale mám v sobě něco - nespíš zvědavost - co nemá rádo příliš velké pohodlí. Myslím, že je to vykrádač poznání nebo alespoň pravého pochopení."
Rohovec potlačil zachvění. "Těžko říct, o jakých poučeních to střešáci mluvili - Stará noc! Zní to děsivě. A ten Pán

štítu, který je varoval, je určitě nějaký střešácký bůh. Takovým poučením bych se každopádně raději vyhnul."
"Pán štítu?" Zdálo se, že Chavenovo nadšení trochu ochladlo. "Tak to řekli?"
"A ano - o tom jsem nemluvil? Nejspíš jsem zapomněl. Řekli, že pravdu jim svěřil Pán štítu."
Chaven si ho chvíli prohlížel, jakoby z dálky, až se Rohovec polekal, že se proti jejich starému, ale nepřirozenému přátelství nějak provinil. "Asi máš pravdu," kývl nakonec lékař. "Bude to nějaký jejich bůh." Náhle se pohnul a promnul si ruce. "Udělal jsi dobře, že jsi za mnou přišel. Omluv mě, ale poskytl jsi mi mnoho nových podnětů k přemýšlení a já mám na starosti víc než tělesné schránky členů královské rodiny."
"Bylo… bylo zvláštní setkat se s princem Barrickem. Je tak mladý!"
"On i jeho sestra rychle stárnou. Žijeme v krutých časech. A teď doufám, že mě omluvíš, příteli Rohovče - mám mnoho práce."
Rohovec měl zřetelný pocit, že je spěšně vyprovázen. Byl už skoro u dveří, když si na něco vzpomněl: "Ach! A ještě něco pro tebe mám." Zašmátral v kapse kazajky a vytáhl ten zvláštní kámen. "Malý Pazourek, ten, se kterým ses setkal, to našel nedaleko rodinného hřbitova Eddonů. Žiju a pracuju s kamenem, co jsem chlapec a muž, ale nic takového jsem nikdy neviděl. Říkal jsem si, že třeba budeš vědět, co to je." Náhle ho něco napadlo. "Nedošlo mi to, ale měl jsem to u sebe, když jsem se setkal se střešáky. Jejich malý Nosáč prohlásil, že cítí zlo. Říkal jsem si, že třeba Pazourek na sobě pořád nosí pach stínových končin… ale možná to bylo tohle."
Chaven kámen vzal a letmo si ho prohlédl. Netvářil se, že by na něj udělal velký dojem. "Nebo to třeba všechno byla nějaká nepochopitelná střešácká taktika - je to staré plemeno, o kterém dnes víme velmi málo. Každopádně to dobře prozkoumám, příteli Rohovče." Ještě jednou se na kámen podíval a pak si ho zastrčil do rukávu šatu. "A teď ti přeju dobrý den. Promluvíme si víc, ale ne teď, když jsem se sotva vrátil z venkova."
Rohovec znovu zaváhal. Chaven mu ještě nikdy nedal najevo, že není vítán. Měl chuť tu neznámou situaci propátrat jako bolavý zub.
"A cesta proběhla dobře?"
"Tak dobře, jak se dalo doufat. Horečka, která postihla prince, vstoupila do mnoha domů, ale myslím, že nebyla tím, čeho jsem se kdysi obával - něčím, co pochází z druhé strany Stínové linie." Stál trpělivě u dveří.
"Díky za tvůj čas," loučil se permoník. "Sbohem. Doufám, že tě brzy znovu uvidím."
"Budu se těšit," odvětil Chaven, než za ním pevně zavřel dveře.
#
Obloha byla čistá a jasná, ale od severu bodal studený vzduch a Briona byla ráda, že má teplé holínky. Všichni se netvářili, že schvalují její volbu mužských šatů: vlněných nohavic a blůzy, která kdysi patřila Barrickovi. Avin Brone jí věnoval jediný pohled a odfrkl si, pak se ale rychle pustil do záležitostí, které byly na pořadu dne, jako kdyby si netroufal její vzezření komentovat. Místo toho si postěžoval, že Barrick se zřejmě nebude obtěžovat a nepřijde.
"Princ sám rozhoduje o svém času a důvodech," řekla Briona, ale potají nebyla nespokojená. Měla důvody spěchat, a přestože se usilovně snažila věnovat pozornost řešeným věcem, určování výše daní a nesčetným příběhům, které jejich vypravěči toužili přednést právě jen jejímu královskému já, byla roztěkaná a dávala pozor jen chvílemi.
Když skončili, zašla do svých komnat sníst kousek studeného kuřete a chleba. Raději by si v takový den dala něco teplejšího, ale měla smluvenou schůzku…
Jak o tom můžu takhle přemýšlet! Bavila se a zároveň se trochu styděla. Je to práce - práce vladaře, která navíc měla být už vyřízená.
Rose a Moina s jejím dnešním chováním horlivě nesouhlasily, jak s neslušným mužským oblečením, tak s její volbou schůzek. Žádná z nich sice nebyla natolik troufalá, aby to řekla, ale rychle se ukázalo, že mladé šlechtičny se domluvily a nehodlaly se nechat poslat pryč, aniž by se to obešlo bez rozruchu. Poté, co Brionina vznětlivá slova narazila na tuhý odpor - samozřejmě však zamaskovaný jako nejvyšší poslušnost princezniných příkazů - vzdala to a nechala je, aby ji doprovodily. Vlastně to nevadí, řekla si. Je to koneckonců naprosto nevinná záležitost a takhle aspoň odpadnou klepy.
Přesto v ní malá zlost zůstala. Vládkyně všech severních zemí - jistě, spolu s bratrem - a nemůže se s někým setkat, aniž by byla obklopena ostražitýma očima, jako by byla dítě, které si může samo ublížit.
Čekal na ni v kořenářské zahradě. V důsledku její hádky s dámami čekal déle, než jí bylo milé. Neubránila se myšlence, jestli je takové studené počasí krutější pro někoho, kdo vyrostl v teplých jižních krajích, ale jestli Dawet dan Faar nějak trpěl, byl příliš rafinovaný, než aby to na sobě dal znát.
"Měla jsem v plánu projít se po zahradě," řekla, "ale je hrozná zima. Přejděme raději do salónku královny Lily."
Vyslanec se usmál a uklonil se. Možná byl opravdu rád, že půjdou někam, kde je tepleji. "Ale zdá se, že vy jste se oblékla přiměřeně počasí," poznamenal, když si ji prohlédl od hlavy k patě.
Briona měla na sebe zlost, když si uvědomila, že se červená.
Salónek byl maličký, bylo to jenom místo, kde Anglinova vnučka ráda sedávala nad šitím a těšila se z vůní bylinkové zahrady. Nejdřív to vypadalo, že všichni Brionini strážní jsou odhodláni natlačit se do útulné, dřevem obložené místnůstky s ní, ale to už bylo příliš: všechny kromě dvou poslala zase ven. Dvojice se posadila ke dveřím, kde se mohla dívat, jak Rose a Moina vyšívají, potom se všichni čtyři usadili tak, aby mohli bedlivě, byť nenápadně, sledovat svou paní.
"Doufám, že se cítíte dobře, lorde Dawete," oslovila vyslance, když jim přinesli svařené víno.
"Tak, jak se dá čekat, Výsosti." Upil. "Přiznávám, že v takove dny, kdy je vítr studený a kousavý, se mi stýská po Hierosolu."
"Ani se vám nedivím. Toto chladné počasí je velice nepříjemné, ale vypadá to, že zima nakonec vystřídala podzim. Ostatně na to, že je dekamen, jsme měli neobvykle teplé dny."
Vypadalo to, že vyslanec chce něco říct, ale pak si to rozmyslel. "A je to opravdu počasím, Výsosti, že jste takto

oblečená?" Pokynul k silným nohavicím a dlouhé blůze - Barrickově, kterou nikdy nenosil - již si nechala pečlivě upravit, aby jí padla na štíhlejší pas a širší boky.
"Cítím, že nesouhlasíte, lorde Dawete."
"Při vší úctě, Výsosti, nesouhlasím. Připadá mi jako hřích proti přírodě, aby se žena, obzvlášť tak mladá a krásná jako vy, oblékala takto sprostě."
"Sprostě? To je princova blůza, princův kabátec - prohlédněte si to zlaté zdobení. To přece není sprosté."
Zamračil se. Bylo mnohem příjemnější, než by ji kdy napadlo, vidět ho v rozpacích - jako dívat se na pohrdavou kočku, jak nemotorně padá. "Jsou to mužské šaty, princezno Briono, bez ohledu na přepych látek a kvalitu řemeslné práce. Dělají sprostým to, co je od přírody vytříbené."
"Stačí tedy, abych si oblékla jiné šaty, a přestanu být vytříbená, přestanu být urozená? Obávám se, že to mi ponechává velice omezený prostor k jednání, lorde Dawete, mám li už tak blízko ke sprostotě, že mě k ní může dovést obyčejný kabátec."
Usmál se, ale měl překvapivě rozhněvaný výraz. "Snažíte se dělat si ze mě legraci, Výsosti. A to můžete. Ale měl jsem pocit, že jste se ptala, jestli s tím souhlasím, a já jsem k vám chtěl být upřímný. Nesouhlasím."
"Kdybych byla vaše sestra, zakázal byste mi takto se oblékat?"
"Kdybyste byla moje sestra nebo jakákoli jiná žena, jejíž čest mi byla svěřena, ano, určitě bych vám to zakázal."
Dawetův temný pohled, zlostný a určitým způsobem přísný, se náhle setkal s jejím. Bylo to zvláštní; jako by si hrála s něčím, co považovala za neškodného mazlíčka, a on náhle ukázal, že může kousnout.
"To je vlastně důvod, lorde Dawete, proč jsem vás požádala, abyste se ke mně dostavil."
"Takže ne 'požádali jsme' a 'k nám', Výsosti?"
Cítila, jak se jí po tvářích znovu rozlévá horkost. "Požádali jsme? K nám? Přeceňujete se, lorde Dawete."
Sklonil hlavu, ale Briona zahlédla nepatrný náznak úsměvu - toho starého, samolibého. "Vyjádřil jsem se nejasně, Výsosti. Omlouvám se. Šlo mi jen o to, že jste neřekla 'požádali jsme', a tak mě napadlo, že toto možná není audience u vás a vašeho královského bratra, jak mi bylo oznámeno. Jestli tomu dobře rozumím, chcete mluvit víc… neformálně?"
"Ne." Zatracený chlap. "Ne, tak jsem to nemyslela, i když dnes samozřejmě jednám jako spoluregent a s bratrovým souhlasem. Nutíte mne litovat, že s vámi hovořím přátelsky, lorde Dawete."
"Kéž Nejvyšší Trojice přinese zkázu mému domu, jestli mi šlo o něco takového, princezno - jestli mi šlo o něco jiného než o úctu a náklonnost. Jednoduše jsem chtěl vědět, jakého druhu je naše setkání."
Upila vína a chvíli počkala, aby znovu získala sebedůvěru. "Jak jsem řekla, vaše poznámka, že bych mohla být ženou ve vaší péči, byla případná. Před pouhými několika týdny jsem mohla takovou politováníhodnou bytostí být, kdyby mě s vámi poslali, abych se provdala za vašeho pána jako… jako součást výkupného. Nezapomínejte, lorde Dawete, že jste sem přišel jako vyslanec našeho nepřítele."
"Máte větší nepřátele, Výsosti, než je můj pán Ludis. A obávám se, že máte také přátele, kteří jsou spolehliví ještě méně než já. Ale odpusťte mi - přerušil jsem vás. Opět jsem neodpustitelně hrubý."
Znovu ji zneklidnil, ale hněv jí dal něco, čeho se mohla chytit, jistý pevný bod. "Konečně nadešel čas, aby koruna Jižního Pomezí a Pomezních království odpověděla vašemu pánovi, Ochránci Hierosolu, na jeho nabídku sňatku. Dokud byl regentem můj bratr, mohla být odpověď jiná, ale nyní, jak možná tušíte, zní odpověď ne. Vyplatíme mého otce penězi, ne mým panenstvím. Jestli si Ludis přeje ožebračit severní království, pak zjistí, že až přijde k jeho dveřím autarcha, Hierosol se nedočká pomoci ze severu. To se spíš budeme z porážky Ludise Drakavy radovat, přestože autarchu nenávidíme a za běžných okolností bychom nechtěli vidět, jak získává třeba jen hrstku eionské půdy."
Odmlčela se, zpomalila dech, našla pevnější hlas. "Ale kdyby to váš pán uviděl jinak - kdyby bylo možné propustit krále Olina za něco menšího než například toto přemrštěné množství zlata - pak by Ludis mohl zjistit, že tady má spojence, u kterého to v příštích dnech bude mít dobré."
Dawet povytáhl obočí. "To je vzkaz, který mu mám vyřídit, princezno Briono?"
"Ano."
Pomalu pokýval hlavou. "A rozumím tomu dobře, že to znamená, že již nejsem vězeň? Že se mohu se svým doprovodem vrátit do Hierosolu?"
"Pochybujete o mém slovu?"
"Nepochybuji, Výsosti. Ale někdy se věci dějí tam, kam ozvěna princova hlasu nedolehne."
"Avin Brone, lord konetábl, zná moje přání… naše přání. Vrátí vašim mužům zbraně. Myslím, že vaše loď je již připravená."
"Váš kastelán byl tak laskav, že se postaral, aby se s ní nemohlo stát nic zlého a abych na ní směl nechat malou posádku, která dohlédne, že všechno zůstane, jak má." Dawet roztáhl tvář do širokého úsměvu. "Přiznávám, že sice budu v mnoha ohledech litovat, že odjíždím, ale je příjemné vědět, že budu znovu svobodný, přestože vy budete mít o jednoho hosta méně."
"Jistě, hosta. Bez ohledu na to, co si namlouváte, lorde Dawete, myslím, že nemůžete říct, že bychom se k vám chovali zrovna jako k vězni."
"Och, v nejhorším případě jako k vězni, který má velkou cenu," odvětil. "Ale to je malá útěcha pro někoho, kdo strávil roky života v koňském sedle a nikdy nespal na jednom místě dvakrát." Poposedl. "Mohu odejít a pustit se do příprav?"
"Samozřejmě. Jistě budete chtít vyplout, než se počasí změní nadobro." Cítila zvláštní zklamání, ale věděla, že rozhodla správně. On a jeho hierosolský doprovod vnášeli do hradu neklid; přitahovali klepy a zášť, jako med přitahuje mouchy. Ano, přítomnost tohoto Daweta dan Faara byla velice zneklidňující. Teď, když Brone ji a Barricka nezpochybnitelně přesvědčil, že vyslanec ani jeho družina nemohli být osobně zapleteni do Kendrickovy vraždy, nemělo smysl nechávat je tady a živit je po celou dlouhou zimu.

Uklonil se, o několik kroků couvl a řekl: "Smím být upřímný, Výsosti? Princezno Briono?"
"Samozřejmě."
Zalétl pohledem ke strážím a dvorním dámám, potom se vrátil a sedl si na lavici vedle ní. Takto blízko byla z něho cítit kůže a nějaký voňavý olej do vlasů. Briona si všimla, jak se Rose a Moina na sebe podívaly. "Vezmu vás za slovo, paní, a doufám, že se mnou hrajete čestně," řekl tiše. "Prosím, dobře mě poslouchejte.
Jsem rád, že jste nepřijala nabídku mého vládce Ludise. Myslím, že by vám život na jeho dvoře nebyl příliš příjemný - domnívám se, že především zájmy a záliby mého pána by vám nebyly po chuti. Ale doufám, že někdy jižní kraje navštívíte, princezno, možná dokonce Xand… nebo alespoň ty jeho části, které nedusí autarchova moc. Jsou tam krásy, o nichž by se vám nesnilo, zelená moře, hory červené jako ruměnec mladé dívky a rozlehlé džungle plné zvířat, jaká si sotva dovedete představit. A pouště - jistě si vzpomenete, jak jsem vám vyprávěl o tichých, holých pouštích. Jednou z vás možná bude velká královna, ale ze světa jste viděla málo, a já myslím, že je to škoda."
Briony se to dotklo. "Byla jsem v Settlandu, v Brenlandu a… a ve Faelu." Bylo jí teprve pět, když ji otec vzal na návštěvu k Merolanniným příbuzným - nepamatovala si skoro nic kromě velkého černého koně, kterého otci věnoval jako dar vládce Faelu, a toho, jak stála na balkoně nad mořem a dívala se, jak si dole ve vodě hrají vydry.
Dawet se uculil - jinak se to nazvat nedalo. "Odpusťte mi, paní, že nepočítám Settland a Brenland mezi největší boží triumfy." Úsměv rychle povadl. "A mé přání, abyste ze světa viděla víc, je zčásti nejapné a sobecké… protože bych chtěl být jedním z těch, kteří vám tyto věci ukážou." Zvedl dlouhou, hnědou ruku. "Prosím, neříkejte nic. Dovolila jste mi mluvit upřímně. A to není všechno, co mám na srdci." Ztišil hlas tak, že teď šeptal. "Hrozí vám nebezpečí, paní, a máte je blíž, než si myslíte. Nedokážu uvěřit, že Shaso je tím, kdo zabil vašeho bratra, ale také nemohu dokázat, že to neudělal. Mohu vám ale říct, a mám o tom povědomí, že někdo, kdo je vám mnohem blíž než já, to s vámi myslí špatně. Až k vraždě špatně." Dlouze se jí podíval do očí; Briona si připadala ztracená, jako by se ocitla v těžkém snu, v němž padá. "Nevěřte nikomu."
"Proč byste mi měl něco takového říct?" zašeptala chraptivě, když znovu našla hlas. "Proč bych měla věřit, že vy, sluha Ludise Drakavy, se pouze nesnažíte zasít svár mezi mne a ty, jimž věřím?"
Úsměv se naposledy vrátil, ale byl zvláštně pokřivený. "Ach, za život, který jsem vedl, si to mnohokrát zasloužím. Ale já vás nežádám, princezno Briono, abyste podle mých slov jednala, pouze abyste je zvážila - abyste si je zapamatovala. Možná přijde den, kdy si spolu budeme moci znovu sednout a vy mi povíte, jestli jsem to s vámi dnes myslel špatně… nebo dobře." Vstal a znovu vklouzl do bezstarostného vystupování, jako by to byl plášť. "Samozřejmě doufám, že budete vhodněji oblečená." Velice nápadně ji vzal za ruku a přejel po ní rty. Všichni ostatní v místnosti nepokrytě vyvalili oči. "Děkuji vám a vašemu bratrovi za štědrou pohostinnost, princezno, a cítím zármutek nad vaší ztrátou. Vyřídím svému pánovi v Hierosolu váš vzkaz."
Uklonil se a opustil salónek.
"Už mě nebaví dívat se, jak si vy dvě špitáte," zahartusila Briona na své dvorní dámy. Nebyla si jistá, co vlastně cítí, ale příjemné to nebylo. "Odejděte. Chci být chvíli sama. Chci přemýšlet."
#
Tmavovlasá dívka, které říkali Vrba, přišla za dne trochu k sobě, i když v některých ohledech působila tak dětinsky, že Ferras Vansen uvažoval, jestli její potíže způsobil pouze pobyt za Stínovou linií - třeba byla trochu prostoduchá už předtím. Ať už to bylo jakkoli, pod troškou slunce, která pronikla mraky, se z ní stal nejveselejší článek celkově zamlklé družiny. Jela před Vansenem a žvatlala o rodině a sousedech jako malé dítě, které jede na trh.
"…Je hrozně malá, ale nejumíněnější z celého stáda. Odstrkuje ostatní kozy od jídla - dokonce i největší bratříčky!"
Collum Dyer poslouchal dívčino brebentění s kyselým výrazem v obličeji. "Raději vy než já, kapitáne."
Ferras pokrčil rameny. "Já jsem rád, že mluví. Možná z ní časem vyleze něco, za co budeme Perinovi Mrakochodci vděční, že jsme se to dozvěděli."
"Možná. Ale jak jsem řekl, raději vy než já…"
Po pravdě byl Ferras Vansen za to rozptýlení opravdu skoro vděčný. Krajina, kterou procházeli, nebyla tak nápadně zvláštní jako v úseku, kterým putovali předchozí dva dny, opuštěná a trochu ponurá, ale jinak zhruba taková, jakou by čekal, když se blížili do poloviny cesty; tedy nepříliš zajímavá. Jelikož největší města Settlandu a Pomezních království byla oběma směry vzdálena několik dní jízdy, po druhé válce s Šerým plemenem se tyto končiny vyprázdnily. Zůstali zde jenom domkáři, nejrůznější dřevaři a občas nějaký ten statkář. Pár malých měst jako Candlerstown a Faneshill vyrostlo na jih od Settlandské cesty, daleko od Stínové linie. (Tato města byla zároveň příliš z cesty, než aby stálo za to je při této výpravě navštívit, k velké lítosti Dyera a ostatních Vansenových mužů.) Blíž k moři na východě nebo na západě byly také zimy mírnější: jen málokdo toužil žít tady v tak dramatické samotě. Settlandská cesta procházela mezi nízkými kopci a křovinami, které byly ještě jednotvárnější než krajina, kde Ferras strávil dětství.
Znovu linii spatřili jen několik mil na sever - nebo alespoň nerovné čelo mlhy, která ji vymezovala. Bylo únavné jet hodinu za hodinou a mít ji tak blízko, bylo těžké nevidět ji jako zlovolného tvora, který je pozoruje a čeká na příležitost uškodit, ale Ferras byl mnohem spokojenější, když věděl, kde je, když viděl, že hranice mezi ním a Stínem je jasná.
Vrba přešla od koz k otci a prasatům a začala vysvětlovat, co si on myslí o tom, když se prasata pustí na žaludy - "dubové zrní", jak jim říkala. Vansen, který se po většinu uplynulých deseti let svého života snažil zapomenout na vše, co souviselo s chovem prasat a ovcí, se k ní naklonil a zeptal se: "A co Collum? Tvůj bratr?"
Buď bylo jeho tušení správné, nebo byla šílená víc, než čekal. "Ten by raději chodil na rákosí než s prasaty. Náš Collum je puťka. Jenom deset zim. A takové má sny!"
"A kde je teď?" Snažil se zjistit, jestli něco z toho, co vykládá, má nějaký význam.
Vrbin pohled posmutněl, dokonce se do něho vkradl strach, a Ferras skoro zalitoval, že se zeptal. "Odešel uprostřed noci. Říkal, že ho volá měsíc. Chtěla jsem jít taky - je ještě maličký! - ale otec mě chytil a nepustil mě ze dveří." Jako by

to téma bylo pro ni bolestivé, začala znovu mluvit o sekání rákosí na rákosové svíčky, což byla další činnost, kterou Vansen znal až příliš dobře.
Měsíc ani nic jiného by na mě nemuselo volat dvakrát, abych utekl, pomyslel si Vansen. Ale z nějakého důvodu si nemyslím, že bratr tohoto děvčete odešel za štěstím do města.

Pozdě odpoledne, když se slunce rychle klonilo k západu, Vansen rozhodl, že se výprava utáboří. Cesta je celý den vedla mezi nízkými pahorky, jen tu a tam zarostlými, ale teď před sebou měli lesnatý úsek. A tento porost nebyl místem, kde by chtěl v houstnoucí tmě bloudit.
"Podívejte!" vykřikl jeden muž. "Jelen."
"Budeme mít čerstvé maso!" zaradoval se další.
Ferras Vansen zvedl hlavu a uviděl, že zvíře stojí těsně za hranicí stínů na okraji lesa, půl sta kroků od vojáků. Byl to mohutný zdravý samec s působivým parožím, ale jinak vypadal docela obyčejně. Přesto jej to, jak se na ně díval, zatímco několik mužů nasazovalo šípy na tětivy, znepokojilo.
"Nestřílejte," přikázal. Jeden voják zvedl luk a zamířil. "Ne!" Přestože se jelen díval přímo na ně, při Vansenově výkřiku jako by poprvé pochopil nebezpečí. Otočil se a dvěma dlouhými skoky zmizel mezi stromy.
"Mohl jsem ho dostat," zavrčel lučištník, starý harcovník Southstead. Právě pro jeho kverulantství ho Vansen raději vzal s sebou, než aby ho nechal šířit klepy a nespokojenost ve zbytku gardy.
"Nevíme, co je tady přirozené a co ne." Ferras si dával pozor, aby mu z hlasu nezazněl hněv. "Viděli jste ty květiny. Viděli jste ty prázdné domy. V rancích a sedlových brašnách máme jídla dost, abychom neumřeli. Nezabíjejte nic, co vás neohrožuje - slyšíte mě všichni?"
"Copak," zeptal se Southstead, "myslíte, že by to mohlo být další děvče, začarované do jelena?" S hlasitým, zlostným smíchem se otočil k ostatním gardistům. "Jedno už má - tomu říkám nenasytnost."
Vansen si uvědomil, že voják je z této cesty končinami, které přestaly být normální, vyděšený. Jako my všichni, řekl si, ale o to jsou takové řeči nebezpečnější. "Jestli si myslíš, že víš líp než já, jak tenhle oddíl vést, Mickaeli Southsteade, tak to řekni mně, ne jim."
Southsteadův úsměv znejistěl. Muž si olízl rty. "Myslel jsem to jen jako žert, pane."
"No dobrá. Nechme toho a zbudujme tábor. Žerty budou vítanější u ohně."
Když plameny šlehaly k nebi a mladá Vrba si hřála ruce, přišel k Vansenovi Collum Dyer. "Budete si na našeho Micka muset dávat pozor, kapitáne," řekl tiše. "Už moc roků do sebe lije moc vína. Zahořklo mu z toho srdce a mozek, ale nemyslel jsem, že to s ním zašlo tak daleko, aby si dobíral svého velitele. To by si za Murroye nikdy nedovolil."
"Když bude potřeba něco udělat, pořád obstojí dobře." Vansen se zakabonil. "Raemone Becku, pojď sem."
Mladý kupec, který jako by byl po většinu cesty uvězněný v těžkém snu, ze kterého se nemůže probudit, pomalu došel k Vansenovi a Dyerovi.
"Jsi čestný muž, Becku?"
Překvapeně se na Ferrase Vansena podíval. "No ano, jsem."
"Ano, kapitáne," zabručel Dyer.
Vansen zvedl ruku; nepovažoval to za důležité. "Dobrá. V tom případě chci, abys té dívce dělal doprovod. Dostat z ní něco rozumného vyjde každopádně nastejno jako prosít za každé zrnko pšenice tisíckrát tolik plev. Možná poznáš lépe než já, když řekne něco, co by se nám mohlo hodit."
"Já?"
"Protože jsi tady jediný, kdo prošel něčím, co zřejmě viděla, slyšela a cítila ona, aspoň si to myslím." Ferras se podíval, jak muži snášejí další soušky na oheň. "A také, abych byl upřímný, je lepší, když budou mít chlapi vztek na tebe než na mě."
Beck nevypadal, že by měl z úkolu velkou radost, ale Collum Dyer stál hned vedle něho a čistil si špinavé nehty velice dlouhou dýkou, takže se jenom zakabonil a namítl: "Ale já jsem ženatý muž!"
"Tak se k ní chovej stejně, jak bys chtěl, aby se jiní chovali k tvé manželce, kdyby ji našli, jak bloudí nemocná a zmatená kolem cesty. A jestli ti poví něco, co by se podle tebe mohlo hodit, cokoli, hned mi to oznam."
"Jak hodit?"
Vansen si povzdechl. "Třeba k tomu, abychom zůstali naživu."
Spolu s Dyerem se díval, jak se pokořený Beck vrací k ohni a sedá si vedle Vrby, skoro ještě dítěte.
"Myslíte, že jsme v takovém nebezpečí, kapitáne?" zeptal se Dyer. "Vážně? Kvůli několika květinám a pitomé malé holce?"
"Možná ne. Ale budu raději, když vás přivedu zpátky celé a zdravé a budu poslouchat, jak se mi posmívají, že jsem moc opatrný - ty ne?"

Noc uběhla bez zvláštních událostí a během dopoledne zašli tak hluboko mezi stromy, že již neviděli ponuré kopce ani zlověstnou Stínovou linii. Zpočátku to vypadalo jako požehnání, ale jak den plynul a slunce, viditelné jen tu a tam škvírami v klenbě vegetace, prošlo nejvyšším místem na obloze a začalo se klonit k západu, Vansena napadlo, že možná budou muset strávit noc v obklíčení lesa. Nebyla to příjemná představa. Když v poledne jedli suchary a sýr, znovu si zavolal Raemona Becka.
"Není o čem mluvit," brblal mrzutě Beck. "Za celý život jsem nevyslechl tolik žvanění o prasatech a kozách. Kdybychom teď měli narazit na statek jejího otce, snad bych ho sám zapálil."
"Na to se tě ptát nechci. Když jste projížděli těmito lesy, jak dlouho vám to trvalo? Myslím cestou do Settlandu."
Zkusil se vlídně usmát. "Pochybuji, že na zpáteční cestě sis takových věcí moc všímal."

Beckův výraz byl skoro pobavený, ale úzkost nezamaskoval. "Na cestě tam jsme žádným takovým lesem nejeli."
"Jak to myslíš? Jeli jste po Settlandské cestě, ne?"
Kupcův synovec byl bledý, unavený. "Vy to nechápete, kapitáne? Všechno se změnilo. Všechno. Vybavuji si z té cesty sotva polovinu míst."
"Co je to za nesmysl? Vždyť to bylo jenom před jedním dvěma týdny. Museli jste tímto lesem jet. Cesta není řeka - nevymele břehy a nenajde si nové koryto."
Beck jenom pokrčil rameny. "Pak mi tento les musel vypadnout z paměti, kapitáne Vansene."
Odpoledne pokračovalo. Volný prostor, kde cesta procházela mezi stromy, byl tichý a stísněný, ale bylo vidět známky života - několik jelenů, veverky, dvě stříbrné lišky, které proklouzly mýtinou jako měsíční světlo v poledne, než zase zmizely v houští, a havran, který jako by s nimi chvíli držel krok, přelétal z jedné větve na druhou, zvedal hlavu a prohlížel si je zářivě žlutýma očima. Potom ho jeden z pěšáků, který už havranovu neodbytnost a mlčení nedokázal déle snášet, zahnal kamenem. Vansen neměl to srdce mu vynadat.
Nakonec, když se ostré obrysy listí a větví začaly ztrácet ve stínech, došel k závěru, že nemohou pokračovat v naději, že se z lesa vymotají, než padne noc. Do tmy zbývala hodina. Poručil oddílu, aby se zastavil a vybudoval tábor na kraji stromů, vedle cesty.
Právě když klečel u hromádky třísek na podpal a snažil se vykřesat vzpurným pazourkem jiskru, přiběhl k němu jeden z nejmladších gardistů.
"Kapitáne! Kapitáne!" křičel. "Na cestě vpředu někdo je."
Vansen vstal. "Jsou ozbrojení? Poznal jsi to? Kolik jich je?"
Mladík zavrtěl hlavou. Oči měl vytřeštěné. "Je jenom jeden - myslím, že to byl nějaký stařík. A šel směrem od nás. Viděl jsem ho! Měl hůl a plášť se zvednutou kapuci."
Vansena překvapilo mladíkovo skoro až horečnaté vzrušení. "To bude určitě nějaký místní dřevorubec."
"Připadal… připadal mi zvláštní."
Ferras Vansen se rozhlédl. Práce na budování tábora se zastavily a všichni se dívali na něho. Cítil jejich zvědavost a neklid. "No tak se na to podíváme. Půjdeš se mnou. Dyere? Ty taky. Jestli ten děda žije někde poblíž, třeba bychom dnes mohli všichni nocovat trochu pohodlněji."
Oba se vyšvihli na koně a vydali se za mladíkem až za místo, kde se cesta stáčela, takže jim tábor zmizel z očí. Před nimi skutečně pospíchala malá, tmavá postava. Byla sice ohnutá, ale Vansen měl pocit, že jestli je to stařík, musí být velice čiperný.
Nechali mladého pěšáka za zády a rozjeli se. Mysleli si, že zahalenou postavu dohoní v několika okamžicích, ale tma rychle houstla a oni ho nemohli najít, přestože se cesta tentokrát stáčela jenom zvolna.
"Slyšel nás a schoval se mezi stromy," soudil Collum Dyer.
Jeli ještě kus dál, až před sebou uviděli rovný úsek cesty. I ve slabém světle bylo celkem jasné, že před nimi nikdo nepospíchá. Otočili se a vydali se zpátky. Jeli pomalu a nahlíželi do houští po obou stranách, jestli se tam jejich lovná neskrývá.
"Nějaká finta," prohlásil Dyer. "Myslíte, že to byl nepřítel? Zvěd?"
"Možná, ale…" Vansen se najednou uprostřed cesty zastavil. Jeho kůň by neklidný, netrpělivě hrabal kopytem. Ze země začala stoupat večerní mlha. "Na zpáteční cestě jsme projeli už dva ohyby cesty," řekl. "Kde je tábor, Collume?"
Dyer se zatvářil překvapeně a pak se zamračil. "Vyděsíte nás oba, kapitáne. Ještě o kousek dál - v tom slábnoucím světle jsme jenom špatně odhadli vzdálenost."
Vansen se nechal vést, ale po další chvíli jízdy Dyer náhle zadržel koně a začal volat.
"Haló! Haló! Kde jste všichni? To jsem já, Dyer - haló!"
Nikdo mu neodpověděl.
"Ale jsme přece pořád na stejné cestě!" vyhrkl Collum Dyer v panice a vzteku. "Není ani úplná tma!"
Ferras Vansen zjistil, že se trochu chvěje, třebaže večer nebyl zvlášť chladný. Mlha se lenivě převalovala mezi stromy. Udělal znamení Trigonu a uvědomil si, že už chvíli tiše šeptá modlitby k bohům. "Není," řekl pomalu, "ale někde, nějak, aniž jsme si toho všimli… jsme přejeli Stínovou linii."

19
Kralobůh
HLUBOKÁ DÍRA:

Zvuk rohu v dálce
slaná vůně plačícího dítěte
vzduch se těžko dýchá

Věštby vržených kostí

Jako obvykle, velekněz do tmavé místnosti nevstoupil dřív, než Qinnitan prošla vyčerpávajícím sledem modliteb a postavili před ni kouřící zlatý pohár. Velekněz Panhyssir byl další privilegovaný, a byl přinejmenším stejně obrovský a impozantní jako Luian, ale zdálo se, že stejně jako si Luian pozorně nastudovala způsoby rozených žen, on se zaměřil na chování opravdových mužů. Také to vypadalo, že si varlata ponechal až do doby, kdy dospěl v muže - vousy měl sice řídké, ale dlouhé, a vládl překvapivě hlubokým hlasem, který uměl velice působivě používat.

"Už dokončila projevy úcty?" otázal se. Když akolytka přikývla, velekněz zkřížil ruce na prsou. "Dobrá. A co zrcadlové modlitby - odříkala je všechny?"
Qinnitan spolkla hněv. Neměla ráda, když se o ní mluvilo, jako by byla jen dítě, které nic nechápe, a vzhledem k tomu, že několikahodinové modlitební rituály v této malé, zrcadly obložené místnůstce v chrámu se nikdy neměnily a nikdy nesměla vynechat ani jeden z několika desítek složitých zpěvů (mnohojmenných vzývání různých Nushashových funkcí odříkávaných do největšího posvátného zrcadla, chvalozpěvů na boha v jeho převtěleních do Rudého koně, Zářícího jitřního oka, Zabijáka nočních démonů, Zlaté řeky, Ochránce spánku, Žongléra s hvězdami a všech ostatních), zdálo se jí, že si kněz dovoluje příliš, když se chová, jako by po dobu jeho nepřítomnosti mohla místo toho dělat něco jiného.
"Ovšem, Velký, milovaný Nushashem." Nižší kněz, rovněž jeden z privilegovaných, měl hlas a hladkou pleť jako mladý chlapec, přestože již viditelně dosáhl plného vzrůstu. Byl také ješitný: rád se pozoroval v posvátných zrcadlech, když si myslel, že se Qinnitan nedívá. "Je připravená."
Qinnitan převzala pohár - nádhernou věc, jež měla vyšší cenu než celá čtvrť, v níž vyrostla, zhotovenou z drahokamů a tepaného zlata a tvarovanou jako okřídlený býk, který táhl po obloze Nushashův velký vůz - a snažila se tvářit slavnostně a vděčně. Velekněz Panhyssir byl koneckonců jedním z nejmocnějších lidí na světě a pravděpodobně měl v rukou její život. Přesto se neubránila a maličko zkřivila obličej, když polkla první doušek.
Měla štěstí, že mladý kněz vždycky odříkával svou formuli tak nahlas - pomohlo jí to pít pomalu a nemusela si dělat starosti se zvuky, které z ní vycházely, když se nutila tu odpornou břečku polykat. Elixír, Krev slunce, jak tomu říkali, skutečně chutí trochu připomínal opravdovou krev, byl slaný a měl kouřovou příchuť pižma, což byl jeden z důvodů, proč se Qinnitan musela přemáhat, aby se jí neobrátil žaludek. Příchutí bylo víc, ale žádná zvlášť příjemná, a přestože nebyl kořeněný, ústa ji pálila, jako kdyby snědla příliš mnoho malých žlutých marashských papriček.
"Teď zavři oči, dítě," nařídil jí Panhyssir svým hlubokým, sebejistým hlasem, když dopila obsah poháru. "Ať tě bohové najdou a dotknou se tě. Je to velká, obrovská pocta."
Pocta přišla rychleji než obvykle a tentokrát to nebyl jen letmý dotek, žádné snové polaskání jako v předchozích dnech. Spíš jako by ji popadlo něco obrovského a zatřáslo jí. Začalo to jako pocit horka v žaludku a rychle se to rozšířilo páteří nahoru i dolů, oběma směry současně, jako když se oheň s praskotem rozběhne vyschlou trávou. Nakonec jí to vzplanulo pod víčky a mezi nohama, takže by byla spadla ze židle, kdyby ji mladší kněz nezachytil. Cítila jeho ruce, jako by byly daleko, velice daleko, jako by se dotýkaly její sochy a ne opravdové Qinnitan. Hluk a tma jí vtrhly do hlavy s takovou silou, že byla dlouhou chvíli přesvědčená, že zemře, že jí lebka pukne jako borový suk ve výhni pece.
"Pomozte mi!" vykřikla - nebo se pokusila, ale ta slova existovala jen v jejích myšlenkách. Místo toho jí vyšlo z úst zvířecí zachrochtání.
"Položte ji," poručil Panhyssir. Jeho hlas jako by se ozýval z jiné místnosti. "Tentokrát ji to vzalo opravdu pořádně."
"Může se něco…?" Qinnitan mladého kněze neviděla - byla v mlze temné jako noc - ale jeho hlas zněl vystrašeně. "Bude…?"
"Cítí dotek boha. Je připravována. Polož ji na polštáře, aby si neublížila. Slavný bůh na ni mluví…"
To není pravda, pomyslela si Qinnitan, zatímco Panhyssirův hlas čím dál víc slábl a zanechával ji samotnou a ve tmě. Nikdo na mě nemluví. Jsem úplně sama. Jsem úplně sama!
Pak to kolem ní zhoustlo - třebaže nevěděla, neměla ani tušení, co "to" je. Měla co dělat, aby vůbec udržela vědomí, co je a kým je, ve svém srdci: temnota hrozila, že ji celou vysaje, vypije úplně všechno, co z ní dělalo Qinnitan, tak jako zimní noci jí v dětství vyškubly teplo z obličeje, když zpocená po skákání a hraní s bratranci a sestřenicemi vyběhla ven.
Tma se začala měnit. Qinnitan pořád nic neviděla, ale prázdnota kolem ní začala tvrdnout jako křišťál a každá nová myšlenka, která se jí v hlavě zrodila, jako by zazvonila. Bylo to hluboké, pomalé vyzvánění, jako nějaký nestvůrný zvon z ledu. Byla těžká, těžší a starší než jenom obyčejná živá věc. Qinnitan chápala, co to je být kamenem, ležet bez hnutí v zemi, odměřovat myšlenky stejně rozvážně, jako se zvedají hory, cítila, jaké je žít nejenom prchavé okamžiky, ale tisíce let, ve kterých každý sen je dlouhý jako celý věk.
A pak ucítila něco mimo sebe, ale blízko, děsivě blízko, jako by byla moucha, která se probudila, nic netušíc, na břiše spícího člověka.
Spala? Možná ne. Teď totiž vnímala skutečnou velikost myšlenek, které ji obklopovaly a pronikaly do ní, myšlenek, o nichž si chvíli myslela, že jsou její, byť si nyní uvědomovala, že není schopna pochopit význam těchto obrovských myšlenek o nic víc, než umí mluvit jazykem chvějící se země.
Nushash? Je možné, že to je sám velký bůh?
Qinnitan už nechtěla být zavřená v této rezonující tmě, tvrdé jako diamant. Hrůzné chvění bohova pomalého přemítání bylo pro její křehké myšlenky příliš, tak vzdálené a tolikrát větší než ona nebo kterýkoli obyčejný muž či žena mohl kdy být, obrovské jako hora - ne, obrovské jako samotný Xand, ještě větší, něco, co může zalehnout celou noční oblohu a vyplnit ji jako hrob.
A pak si jí to, co to bylo, konečně všimlo.
Qinnitan přišla k sobě. Házela sebou, srdce jí bušilo do žeber, jako by jí chtělo vyskočit z hrudi. Probudila se do spalujícího jasu lamp v malé chrámové místnosti a plakala tak silně, až si myslela, že jí popraskají kosti. V ústech měla chuť, která jí připadala jako maso z mrtvoly. Mladší privilegovaný kněz jí podržel hlavu, když začala zvracet.
Nakonec, o hodinu později, když po ní služebné uklidily, vykoupaly ji a oblékly, byla odvedena zpátky k Panhyssirovi. Nejvyšší kněz vzal její tvář do rukou a podíval se jí do očí, nikoli s účastí, ale jako kupec s drahokamy, který hodnotí fasety.
"V pořádku," řekl. "Zlatý bude spokojen. Pokračuješ dobře."

Pokusila se promluvit, ale nešlo to. Byla unavená a všechno ji bolelo, jako by byla zbitá.
"Autarcha Sulepis si tě zavolal, děvče. Dnes večer budeš připravená. Zítra tě k němu odvedou."
S tím ji opustil.
#
Přípravy byly tak vyčerpávající a šla kvůli nim spát tak pozdě, že ještě když ji popoháněli chodbami Sadového paláce na ranní setkání s autarchou - a z postele vstala jenom o hodinu dřív -, klopýtala únavou. Navíc stále trpěla účinky elixíru, který jí den předtím podal velekněz: cítila to silněji než kdykoli předtím. Dokonce i ve stinných chodbách se světlo zdálo tak bolestivě jasné a ozvěny tak neodbytné, že měla chuť rozběhnout se zpátky do postele a přetáhnout si něco přes obličej.
U zlatých dveří autarchovy ložnice musela ona i její nepočetný doprovod ustoupit a počkat, až do chodby nemotorně vymanévrují sluhové s velkými nosítky, která už jednou zahlédla. Zmrzačený skotarcha Prusas odtáhl ochromenými prsty záclonku, aby viděl, co se děje, potom zahlédl Qinnitan a otočil k ní hlavu. Ústa měl otevřená jakoby ohromením, ale ona měla za to, že je to spíš ochablostí dolní čelisti než opravdovým překvapením, že spatřil nedůležitou nastávající nevěstu čekat na audienci u autarchy. Prohlédl si ji od hlavy k patě. Hlava se mu na tenkém krku třásla, a jestli pohled, který jí věnoval, nebyl pohrdavý nebo dokonce nenávistný, byla si jistá, že byl podobným pocitům hodné blízko: mrazivé zkoumání, které jeho křečovité záškuby a zajíkavá nadechnutí dělaly ještě znepokojivějším.
Proč by si nejmocnější muž na světě měl vybrat jako svého skotarchu tak chatrné, šílené stvoření? Qinnitan neměla ponětí. Skotarchie byla stará tradice Sokolího trůnu, jejímž smyslem bylo zajistit, aby byl vždy k dispozici následník, dokud autarchův vlastní syn nebude dost starý, aby převzal moc; měla předejít ničivému boji, který často propukal mezi jednotlivými klikami, když autarcha zemřel bez připraveného nástupce. Nejsilnější a nejstarší součástí rituální tradice bylo však to, že pokud skotarcha zemřel, znamenalo to, že autarcha ztratil přízeň nebes a musel se vzdát trůnu. Smyslem bylo zabránit zradě ze strany synů a příbuzných, kteří se sotva mohli těšit, že budou jmenováni nástupci, a díky tomuto starému xiskému omezení, platnému dokonce i pro kralobohy, byli skotarchové vybíráni nikoli s ohledem na svou reálnou schopnost vládnout, ale s ohledem na zdraví a pravděpodobnou výdrž, a podobně jako u závodních koní se u nich cenily jasný zrak a silné srdce. Ještě před několika generacemi se vždycky vybírali při rituálních hrách, kdy museli zemřít všichni účastníci kromě vítěze. Bylo to považováno za příhodné, neboť stejně fungovala cesta k Sokolímu trůnu pro ty, kteří se chtěli stát autarchou, jen úmrtí nebyla zpravidla tak veřejná.
Když se Qinnitan dívala, jak Prusasova roztřesená postava koktavým výkřikem popohnala nosiče a stáhla se do polstrovaných útrob nosítek, mohla se jen divit, jak si někdo, obzvlášť někdo jako Sulepis, komu se vhodný mužský dědic ještě ani nenarodil, natož aby byl připraven vládnout, mohl vybrat za skotarchu tak žalostné stvoření, jako byl Prusas, mrzák, který působil dojmem, že se potácí nad hrobem. (Qinnitan samozřejmě nebyla sama; zdálo se, že odpověď na tuto otázku nezná nikdo, třebaže po celém Sadovém paláci se o tom velice spekulovalo. Někteří odvážní šeptali, že to dokazuje, že autarcha Sulepis je buď nejšílenější z celé své duševně labilní rodiny, nebo, když se zvolí příjemnější výraz, dotýkaný bohy.)
Vysoké dveře se za skotarchovými nosítky ani nestačily pořádně zavřít, když se znovu rozlétly pro Qinnitan, dvě služky jejího doprovodu a doplňkový pár privilegovaných stráží.
Ložnice se štíhlými, nachovozlatými sloupy byla jen o málo menší než velká trůnní síň, ale bylo v ní mnohem méně lidí, pouze tucet vojáků, z větší části rozestavených v zadní části pódia, a další dva tucty sluhů a kněží. Za jiných okolností by měla zvláštní pocit, kdyby po tak dlouhé době v Ústraní byla terčem tolika mužských pohledů, ale třebaže jedním z těch, kteří ji pozorovali, byl Jeddin, velitel Leopardů, s očima fascinovanýma, ale myšlenkami ukrytými jakoby za záclonou, její pohled přitahoval jako magnet muž na bílé kamenné lavici. To, co uchvátilo dívčinu pozornost, nebyla jen autarchova moc, jasně patrná z toho, jak k němu ostatní v místnosti stáli co nejblíž, ale zároveň se ho viditelně báli - jako mrznoucí rolníci kolem obrovské hranice - ani divoká šílenost jeho očí, nemilosrdných jako oči loveckého ptáka, jejichž sílu cítila i na vzdálenost několika desítek kroků. Tentokrát ji téměř přimrazilo něco jiného: s výjimkou zlaté čelenky ve vlasech a zlatých nástavců na konečcích prstů byl autarcha úplně nahý.
Qinnitan si uvědomila, že se jí po tvářích rozlévá horkost, jako by ji kralobůh skutečně spálil plamenem. Nevěděla, kam se má dívat. Nahota jako taková ji neobtěžovala, dokonce ani nahota dospělého muže - často viděla otce a bratry, jak se koupou, a obyvatelé Velkého Xisu toho na sobě mnoho nenosili, ani když chodili po přecpaných, sluncem spalovaných ulicích - a autarchovy zlatohnědé údy sice byly dlouhé a hubené, ale v žádném případě ne ošklivé. Sulepis měl přesto v sobě jakousi zneklidňující přirozenost, díky níž jeho nezahalené tělo vypadalo spíš jako tělo zvířete, které neví, že je nahé, než muže, který to ví a líbí se mu to. Po celém těle měl lesklou vrstvičku potu. Penis mu ležel na stehnech, ochablý a dlouhý jako rypák nějakého slepého zvířete.
"Vida," řekl autarcha znuděným tónem, jenž neodpovídal výrazu jeho očí, "tady ji máme, mladou nevěstu. Nemám pravdu, Panhyssire? Není to ona?"
"Máš pravdu jako vždy, Zlatý." Kněz vystoupil zpoza otroků s vějíři a čekal za pohovkou.
"A jmenovala se…jmenovala se…"
"Qinnitan, Zlatý - dcera Cheshreta z Třetího chrámu."
"Máš ty ale neobvyklé jméno, dítě." Autarcha zvedl ruku a ukázal na ni jedním dlouhým, lesklým prstem. "Pojď blíž."
Nikdy v životě se horečněji nechtěla otočit a utéct, co jí budou síly stačit. Živočišná panika ji zasáhla stejně prudce, jako by jí někdo vychrstl na kůži nádobu studené vody. Na chvíli znovu ucítila nekonečné hlubiny, které se před ní náhle rozevřely, když vypila elixír Sluneční krve: měla pocit, že pokud něco neudělá, zřítí se do tmy a nikdy nepřestane padat. Stála a zoufale toužila uprchnout, byť nedokázala pořádně říct proč; každopádně toho ale nebyla schopna a jen lapala po dechu.
"Přistup blíž!" nařídil ostře Panhyssir. "Zlatý na tebe promluvil, děvče."

Díval se jí do očí a ona zjistila, že udělala jeden malý krok a potom druhý. Prst se zlatou špičkou se ohnul a ona přistoupila ještě blíž, až stála vedle pohovky a podlouhlou tvář kraloboha měla jen na šířku dlaně nebo dvě pod sebou. Už věděla, že takové oči ještě nikdy neviděla; nedokázala si představit, že by tyto zářivé, šílené hlubiny mohly být spojeny s něčím, co chodí po dvou nohách. Pod růžovým olejem a dalšími parfémy číhalo něco nízkého a znepokojivého, slaná příchuť jako krev nebo dokonce horký kov - autarchův dech.
"Myslím, že původ je na ní vidět." Nejmocnější muž na Zemi zvedl ruku a dotkl se jí. Nejdřív ucukla, ale pak nehybně držela, když jí špička prstu v košíčku z teplé zlaté síťoviny přejela po tváři. Představovala si, jak jí rozdírá kůži a zanechává na ní krvavou stopu. Zavřela oči; měla pocit, že každým okamžikem vyjde najevo, že to celé je nějaký strašlivý žert a někdo k ní přistoupí, srazí ji na zem a usekne jí hlavu. Skoro jí připadalo, že by to mohla být úleva.
"Otevři oči, děvče. To ze mě jde takový strach? Ústraní je plné žen, které se z mého doteku radovaly, a mnohé jiné se ještě modlí, abych za nimi brzy přišel."
Podívala se na něho. Bylo to velice těžké. Vypadalo to, jako by ve velké místnosti nebylo nic jiného - žádné sloupy, žádné stráže, nic než ona a ty oči v barvě starého lnu.
"Neměj strach," pokračoval tiše. "Naopak, raduj se. Budeš matkou mé nesmrtelnosti, maličká nevěsto. Dostane se ti cti jako žádné jiné."
Nebyla schopná promluvit, nedokázala dokonce ani přikývnout, dokud nespolkla knedlík, který jí vězel v krku.
"Dobře. Udělej, co ti starý kněz přikáže, a dočkáš se svatební noci, která tě slavně pozvedne nad všechny ostatní."
Nechal ruku sklouznout z obličeje na ňadra. Ucítila, jak jí bradavky pod tenkou róbou tvrdnou jako v zimnici.
"Nezapomeň, že toto všechno patří tvému bohu." Ruka mu sklouzla po břiše dolů, a když ji bezohledně chytila v rozkroku, náprstníky byly tvrdé a kruté jako drápy supa. "Připrav se a raduj se."
Pustil ji, otočil se a zvedl ruku. Číšník přiskočil, aby mu dal napít.
Autarcha s ní zjevně skončil. Panhyssir tleskl a stráže ji odvedly ke dveřím. Qinnitan se při odchodu z ložnice tak třásla, že málem upadla a musela se nechat podepřít. Měla pocit, že pod róbou stále cítí každý okamžik autarchova doteku, jako by tam jeho prsty zanechaly pálivou skvrnu.

20
Ztracen v Měsíční zemi

UPROSTŘED HVOZDU:

Vyjmenuj strážné stromy -
Bílé srdce, Kamenná paže, Skryté oko, Sémě hvězd.
Teď se pokloň a ony pokloní se též, se smíchem.

Věštby vržených kostí

Barrick zuřil - být povolán uprostřed noci přes celý obrovský palác k Avinu Bronemu, jako kdyby byl obyčejný dvořan. Zavrčel na drobného chlapce, který mu u lorda konetábla přišel otevřít, protože mu dost rychle neuhnul z cesty, byl však rozrušen také naléhavými slovy Broneho posla.
"Lord konetábl vás prosí, abyste se dostavil do jeho komnat, Výsosti," vyřídilo mu páže. "Uctivě žádá, abyste si pospíšil."
Jak tomu bývalo často, Barricka ve spaní opět pronásledovaly zlé sny; když se dveře otevřely, jeho chorobně vystrašené já mu vnuklo myšlenku, zda mohutný muž nechystá zradu. Barrick skoro ucukl, když k němu lord konetábl přes salónek vykročil. Na sobě měl nestvůrnou noční košili, boty s přezkami nazuté přímo na bosé nohy. Když Brone neudělal nic podezřelejšího, než že se lehce uklonil a podržel dveře otevřené, Barricka napadlo něco jiného.
"Kde je moje sestra? Je v pořádku?"
"Pokud je mi známo, měla by dorazit každým okamžikem." Brone pokynul ke křeslu, jednomu ze dvou postavených vedle sebe. "Prosím, posaďte se, Výsosti. Všechno vysvětlím." Vousy, nerozčesané a nesvázané stužkou, se mu rozlézaly po obličeji a po hrudi jako divoké houští: to, co zavdalo příčinu k tomuto zvláštnímu pozvání, zřejmě přišlo až v době, kdy byl lord z Landsendu v posteli.
Když se Barrick posadil, Brone nechal svou mohutnou postavu klesnout na stoličku; druhé křeslo zůstalo prázdné.
"Poslal jsem chlapce pro trochu vína. Omlouvám se za svou chabou pohostinnost."
Barrick pokrčil rameny. "Dám si trochu svařeného vína."
"Dobrá volba. Na chodbách je nepříjemný chlad."
"To tedy rozhodně je," oznámila od dveří Briona. "Určitě máte dobrý důvod, abyste mě vytáhl z teplé postele, lorde Brone."
Brionin obrovský sametový plášť s kapuci úplně nezakryl skutečnost, že i ona je v noční košili. Jediný Barrick měl z nich tří denní oděv. Nerad se poslední dobou ukládal do postele a raději usínal v křesle, oblečený. Z jakéhosi důvodu měl pocit, že by ho tak těžké sny mohly hledat obtížněji.
"Děkuji, Výsosti." Brone znovu vstal a uklonil se, než Brionu dovedl ke druhému křeslu. Maličko se chvěl. Barricka to v první chvíli pouze zaujalo - lord konetábl, podobně jako Shaso, vždycky působil jako muž z něčeho pevnějšího, než je obyčejné maso - ale vzápětí se ho zmocnila obava. Co kdyby Brone zemřel? Nebyl ostatně žádný mladík. V situaci, kdy otec a vrchní zbrojíř seděli ve vězení a Kendrick byl mrtvý, zbývalo jen málo lidí, kteří se dokonale vyznali v politických záležitostech Jižního Pomezí a Eddonové jim mohli důvěřovat. Barrick si najednou víc než kdy jindy připadal jako dítě,

které poslali, aby zastalo práci dospělého.
Lord konetábl musel něco z této myšlenky v Barrickově tváři zahlédnout. Jeho úsměv byl smutný. "Tyto chladné noci jsou pro mé staré klouby zkouškou, Výsosti, ale není to nic, co bych nepřekonal. Přesto jsem rád, že máte před sebou mnoho let, než se budete muset takovými věcmi trápit."
Zdálo se, že Briona se víc zajímá o bratra než o vetchost lorda konetábla. "Ty jsi nebyl v posteli, Barricku?"
Nebylo mu příjemné, že se ho před Avinem Bronem vyptává, jako by byla starší sestra nebo dokonce matka a ne jeho dvojče. "Četl jsem si. Schvalujete to, Vaše Výsosti?"
Lehce zčervenala. "Jenom jsem si říkala…"
"Chtěl jsem se vás zeptat, princezno," promluvil lord konetábl, "jestli vám moje neteř Rose Trellingová slouží dobře."
Nepodíval se jí do očí, pohled měl nesoustředěný, skoro zmatený, jako by probudili oni jeho a ne naopak. "Byli jsme velice rádi, že jste jí prokázala takovou laskavost. Je to hodné děvče, i když někdy trochu hloupé."
"Jsem s Rose velice spokojená." Briona se na něho podívala. "Ale nechce se mi věřit, že jste nás probudil po půlnočním zvonění, abyste se zeptal, jak mi slouží dvorní dámy."
"Odpusťte, Výsosti, ale čekám s tou pravou záležitostí, až…" Lord konetábl se odmlčel a významně pokynul k pážeti, které se vrátilo se třemi konvičkami vína. Chlapec si klekl k ohni, jednu po druhé ji pohrabáčem ohřál a potom podal první Brioně. Bylo jasné, že Alvin Brone nebude mluvit, dokud chlapec neodejde, a tak si všichni sedli a pozorovali ten zdánlivě nekonečný proces. Jediným zvukem v místnosti bylo tiché hučení a praskání ohně.
Když chlapec odešel, Brone se předklonil. "Ještě jednou se omlouvám, že jsem vás oba vytáhl z postelí a přivolal sem. Je to proto, že pro mne je jednodušší zbavit své pokoje zvědavých uší, a není to tak podezřelé. Kdybych přišel já k vám a požádal, abyste všechny pážata, služebné a stráže poslali pryč, zítra by se o tom mluvilo po celém hradě."
"A vy si myslíte, že se nikdo nedozví, že jsme k vám přišli přes celý hrad, a nebude se o tom mluvit?"
"Nevzbudí to tolik spekulací. A mám další důvod, abych se s vámi setkal tady, se kterým vás seznámím."
"Ale proč ten poplach?" Barrick nedokázal zaplašit strach v útrobách. Je to vždycky takové, být králem? Půlnoční schůzky plné strachu? Neustálá nedůvěra a pochybnosti? Kdo by o něco takového stál? Náhle ho vyděsila hrozná představa - modlil se, aby to byla jen hrozná představa a ne předtucha - že by přišel o Brionu, nebo že by zemřela a on by musel vládnout sám. "Co je tak naléhavé?" skoro vykřikl. "Co nemůže počkat do rána a musí být drženo v tajnosti?"
"Dvě věci, dvě informace, obě se ke mně dostaly v průběhu dnešního večera," řekl Brone. "Jedna z nich bude vyžadovat, abyste vstali, a tak začnu tou druhou, než dopijete víno." Dlouze se napil ze své konvičky. "Díky Erilovi za požehnané hrozny," řekl vroucně. "Kdybych si nemohl večer dopřát jeden dva poháry teplého vína, abych ohnul své staré nohy, musel bych spát vestoje jako kůň."
"Mluvte," procedil Barrick přes zaťaté zuby.
"Promiňte, Výsosti." Brone se zatahal za prošedivělé vousy. "Toto je první zpráva, ať znamená cokoli. Zdá se, že Gailon Tolly zmizel."
"Cože?" Barrick a Briona promluvili současně. "Vévoda ze Summerfieldu?" zeptal se nevěřícně. "Ten Gailon Tolly?"
Avin Brone přikývl. "Ano, princi. Do Summerfield Courtu vůbec nedorazil."
"Ale odjel odsud přece s tuctem ozbrojenců," vpadla Briona. "Tolik rytířů určitě nemůže jen tak zmizet. A od jeho matky bychom se něco dozvěděli, ne?"
"To je pravda," potvrdil Barrick, "kdyby se Gailonovi něco stalo, ta stará kráva by už stála před branou a obviňovala nás z vraždy."
Lord konetábl bezradně zvedl své velké ruce. "V Summerfield Courtu jim teprve začalo docházet, že se pohřešuje. Když odsud odjel, poslal zprávu po rychlém kurýrovi. Očekávali ho před týdnem, ale když nedorazil, nikoho to nepřekvapilo - nejspíš si mysleli, že se někde zastavil na lov, nebo navštívil některou svou… sestřenici." Podíval se na Brionu a pak rychle odvrátil zrak. "Teprve předevčírem lidé začali panikařit. Kůň, který patřil jeho příteli, Evonu Kinnayovi, synovi barona z Longhowe - určitě si pamatujete mladého Kinnaye…?"
"Falešník," utrhl se Barrick. "Pořád vykládá, jak chtěl být knězem, a přitom osahává služky."
"…Kinnayova koně, se sedlem a sedlovou houní, našli toulat se několik mil od Summerfield Courtu. Gailon se v dopisu matce zmínil, že Kinnay je jedním z mužů, kteří se vracejí s ním. Tollyové prohledali celou oblast kolem lesa. Nenašli ani stopu."
Briona odložila pohár s vínem. Tak, jak teď vypadala, se Barrick cítil od chvíle, kdy ho k sobě Brone zavolal. "Kéž nás bohové chrání před zlem. Myslíte, že se jim přihodilo totéž, co té kupecké karavaně? Mohlo je napadnout… Šeré plemeno?"
"Ale Summerfield Court je mnoho mil od Stínové linie," připomněl spěšně Barrick. Představa, že by temné bytosti proklouzávaly bariérou a potulovaly se územím lidí, mu nebyla příjemná. Od zprávy o karavaně nezažil jedinou klidnou noc. "My k ní máme mnohem blíž než oni."
"Nic není nemožné," připustil Avin Brone. "Chci, abyste zvážili také pravděpodobnější možnost. Gailon Tolly opustil Jižní Marku jako velice rozezlený muž - a také velice mocný muž, obzvlášť nyní, když je váš bratr Kendrick mrtvý. Nemusím vám vykládat, že v zemi je mnoho vlivných lidí, kteří si myslí, že vy dva jste příliš mladí, než abyste vládli. Někteří dokonce tvrdí, že jste moje loutky."
"Možná byste to měl uvážit, až nás příště poženete uprostřed noci přes celý hrad do svého pokoje, Brone." Zlost Barrickovi pomohla cítit se o něco lépe - bylo to jako strčit rozpálený pohrabáč do vína, podělit se o žár.
"Co na tom záleží, co si lidé myslí?" zeptala se Briona. "My jsme Gailonovi nic neudělali! Byla jsem ráda, že mu vidím záda."
"Ale přemýšlejte o tom," žádal lord konetábl. "Představte si, že se Gailon za několik dní objeví. Představte si, jak Tollyové křičí, že jste za ním poslali vojáky, aby ho zabili, že jste se báli jeho nároku na trůn…"

"To je přece nesmysl! Nárok? Gailon by měl nárok pouze tehdy, kdyby byl mrtvý náš otec a celá jeho rodina!" Znovu se do Barricka vlil hněv a byl tak silný, že musel vstát a začít se procházet. "To znamená, že bychom museli být mrtví i Briona a já. A taky dítě naší nevlastní matky…"
Brone zvedl ruku a vyžádal si ticho. Barrick přestal mluvit, ale znovu si sednout nedokázal. "Žádám vás pouze, abyste si představili určitou možnost, Výsosti. Představte si, kdyby se Gailon za několik týdnů objevil s tvrzením, že jste se ho pokusili zabít - mohl by tvrdit, že jste nechtěli zaplatit výkupné za svého otce, abyste mohli vládnout sami, a on byl proti, nebo něco takového."
"To by byla zrada - vzpoura!" Barrick se v křesle znovu nahrbil. Najednou si připadal slabý a nešťastný. "Ale jak bychom mohli dokázat, že nemluví pravdu?"
"To je problém pomluv," přikývl Avin Brone. "Velice těžko se dokazuje, že něco není pravda - mnohem obtížněji než lze dokázat, že to pravda je."
"Ale proč o tak nepravděpodobné možnosti vůbec mluvíte?" zeptala se Briona. "Nemám Gailona zrovna v lásce, ale i kdyby si Tollyové dělali nároky na trůn, Gailon by určitě počkal, až se objeví nějaký problém - špatná úroda nebo mnohem horší epidemie horečky než ta, která postihla Barricka a ostatní - počkal by, až lidé budou opravdu vystrašení, a teprve pak by se pokusil obrátit je proti nám, ne? Bratra a mě skoro ani neznají. Vládneme jenom pár měsíců."
"Právě proto by mohli uvěřit lžím, které o vás někdo rozšíří," řekl Brone.
Briona se zamračila. "Ale i tak, nezacházíte pro odpověď příliš daleko? Jestli se Gailon opravdu ztratil a není jenom na lovu, jak si lidé mysleli, najde se tucet pravděpodobnějších vysvětlení než to, že se nás chystá obvinit, že jsme mu chtěli ublížit."
"Možná ano." Mohutný muž pomalu vstal a položil ruku na plochu stoličky, aby neztratil rovnováhu. Vzal petrolejku a stíny v místnosti se daly do pohybu. "Teď ale přejděme k další části mých obav. Můžete mne následovat?"
Vyšli ze salónku a pokračovali úzkou, nezdobenou chodbou. Brone se zastavil před obyčejnými dveřmi. "Proto dnes nejsem v posteli, Výsosti." Opřel se do dveří a otevřel je.
Místnost byla osvětlená mnoha lampami a svíčkami - bylo jich mnohem víc, než by se v ložnici zdálo normální. Přestože bylo světla tolik, Barrick měl v první chvíli co dělat, aby se vyznal v propletenci tvarů na posteli: až potom poznal, že jeden muž leží a druhý nad ním klečí, hlavu natlačenou na hruď ležícího v poloze, která vypadala skoro jako milenecké objetí. Ten nahoře si přitiskl prst na rty a vyžádal si tak klid. Jeho vráskitá tvář byla Barrickovi povědomá. Měl pocit, že se dívá na něco, co zahlédl v jednom ze svých těžkých snů, a musel potlačit polekané vyjeknutí.
"Myslím, že oba jistě znáte bratra Okrose z učené Akademie Východního Pomezí," řekl Brone. "Přišel vám na pomoc, když jste byl nemocný, Barricku. Teď pečuje o… o jednoho z mých sluhů."
Na posteli, na prostěradlech byla krev. Bratr Okros ji měl na rukou. Mnich se na ně letmo, roztržitě usmál. "Jistě mi odpustíte, Výsosti. Tento muž ještě není mimo nebezpečí a já mám moc práce."
Muž na rudě potřísněných prostěradlech měl tmavé, nezastřižené vousy a jeho kůže, vlasy a šaty byly velice špinavé, ale ani kdyby byl upravený a čistý, nikdo by se na něho nepodíval dvakrát. Otevřenýma očima zíral do stropu, zuby měl zaťaté, jako by chtěl zadržet namáhavý, chrčivý dech. Košili měl rozhalenou a bratr Okros držel prsty hluboko v ošklivé ráně v mužově hrudi, těsně pod ramenem.
"Okamžik," řekl kněz a lékař v jedné osobě a Barrick si konečně vzpomněl, že ten hlas zná, i když obličej ne: vybavil si, že jej slyšel v jednom horečnatém snu, jak mluví o správných seřízeních a zlepšených rovnováhách. "Ještě je tady zaklíněný hrot šípu. Tak… och! Tady je." Bratr Okros se posadil. Konečky prstů držel zakrvácené kleště, které měly mezi čelistmi kousek něčeho, co vypadalo jako kov. "Tak. Aspoň se mu nedostane do plic nebo do srdce." Opatrně, ale rázně pacienta překulil - ze zraněného se vydral hluboký sten, jen částečně ztlumený lůžkovinami - a začal otírat další krvavou ránu nad mužovou lopatkou. "Tudy se to dostalo dovnitř - vidíte? Budu muset ránu obalit kostivalem a plackou z vrbové kůry…"
Briona byla bledá určitě stejně jako Barrick, ale polkla a klidně promluvila: "Proč leží ten zakrvácený muž u vás, lorde Brone? A proč ho ošetřuje bratr… bratr Okros? Proč ne náš hradní lékař? Chaven se vrátil už před několika dny."
"Za chvíli všechno vysvětlím, ale chtěl jsem, abyste to slyšeli ze rtů tohoto muže. Prosím tě, otoč ho, Okrosi. Potom tě necháme na pokoji, abys mu mohl ovázat rány a dát mu všechny ostatní léky, které bude potřebovat."
Brone a drobný kněz společně obrátili vousatého muže zpátky na záda. Okros mu pevně držel na ranách z obou stran kousky plátna.
"Rule," oslovil ho lord konetábl. "To jsem já, Brone. Poznáváš mě?"
Mužovy oči zamrkaly. "Ano, pane," zachroptěl.
"Řekni mi ještě jednou, co jsi viděl v Summerfield Courtu, Rule. Řekni mi, proč ses sem tak kvapně rozjel a proč sis pravděpodobně vysloužil šíp do zad." Brone se zadíval na dvojčata. "Tento muž měl cestou zemřít. Někdo si zjevně myslel, že nepřežije."
Rule znovu zasténal. "Autarchovi muži," dostal ze sebe nakonec. "V Summerfieldu." S vypětím sil si navlhčil rty a těžce polkl. "Ti prokletí xisští lotři byli… čestnými hosty staré vévodkyně."
"Autarchovi muži…? U Tollyových?" Barrick se proti své vůli rozhlédl, jako by čekal, že se každou chvíli vynoří ze stínů muži z jeho těžkých snů, s obličeji zahalenými rubášem.
"Ano." Brone byl zachmuřený. "A teď pojďte se mnou, povím vám zbytek té historky."
Jelikož noc byla chladná, Brone si zahalil mohutná ramena houní. Zakrývala mu polovinu vousů. Barricka napadlo, že vypadá jako obr ze staré pověsti, jako něco, co ohlodávalo kosti a rukama bořilo kamenné zdi.
Kolik toho o něm vlastně víme? Barrick měl potíže se soustředit. Připadal si lehkomyslně, jako by ho horkými a zároveň i studenými prsty znovu štípala horečka. Náš otec mu důvěřoval, ale stačí to? Kendricka někdo zabil. Teď nám Brone vypráví, že Gailon Tolly zmizel, a také že Gailonova rodina se paktuje s autarchou. Co když zločincem je sám náš lord

konetábl? Možná nemám Tollyho rád - vlastně jsem nikdy neměl rád jeho ani jeho nepříjemného otce s tím jeho červeným nosem a uřvaným hlasem - ale stačí uvěřit Broneho slovu nebo slovu jeho zvěda, že je to zrádce?
Jako by myslela na totéž co on, Briona řekla: "V každém případě jsme vám vděční za to, co jste pro korunu udělal, hrabě Avine, ale tohle je příliš, než aby se to dalo vstřebat najednou. Kdo je ten muž na posteli? Proč jste nezavolal královského lékaře?"
"Co je podstatnější, kde je Gailon?" zeptal se Barrick. "Hodí se, že tady není, aby mohl sebe a svou rodinu bránit."
Barrick si byl jist, že to, co na okamžik zahlédl v očích lorda konetábla, byl záblesk zlostného světla. Brone zůstal zticha a upil vína; když pak promluvil, hlas měl klidný. "Nemohu vám mít za zlé, že jste překvapení, ani vaši nedůvěřivost. A na poslední otázku neumím odpovědět. Rád bych znal odpověď." Zamračil se. "Už je studené - myslím to víno."
Odbelhal se ke krbu a vložil pohrabáč do ohně. "Pokud jde o to ostatní, řeknu vám své a vy si to pak musíte přebrat sami." Zabručel a kysele se usmál "Jako vždycky. Jak jste vytušili, Rule je špión. Je do hrubý chlapík, ne zrovna takový, jakého bych chtěl na Summerfield Courtu mít, ale musel jsem volit nouzové řešení. Vzpomínáte si na toho hudebníka Robbena Hulligana? Zrzavého?"
"Ano," kývla Briona. "Přátelil se se starým Rébusem. Zemřel, ne? Vloni ho zabili lapkové na Jižní cestě."
"Lapkové… možná. Zemřel, když se vracel ze Summerfieldu, několik týdnů poté, co jsme se dozvěděli, že váš otec padl do zajetí, ale tenkrát jsem to nebral jako důležitou věc, pouze jako nepříjemnost, která mi ztíží práci. Možná vás překvapí, možná ne, když vám řeknu, že většinu toho, co jsem věděl o Tollyových a Summerfieldu, jsem měl od Hulligana. Přátelil se s mnoha lidmi na tamním dvoře a stará vévodkyně ho zbožňovala. Mohl si chodit, kam chtěl, jako psí mazlíček."
"Vy myslíte… myslíte, že byl zavražděn? Protože vám dělal špióna?"
Brone se ušklíbl. "Nechci dělat ukvapené závěry z každého stínu podezření. Jediná jistota je, že od Robbenovy smrti jsem měl o dění v Summerfieldu málo zpráv a dělalo mi to takové starosti, že jsem tam poslal Ruleho. Umí spoustu věcí a obvykle mu nedělá potíže najít u dvora práci - ovládá dráteničinu, výrobu šípů, může pomáhat ve stájích."
"Tihle špióni," řekl pomalu Barrick. "Máte je na všech dvorech Pomezních království?"
"Samozřejmě. A abych vám ušetřil otázku, Výsosti - ano, mám špióny i na tomto dvoře. Doufám, že si nemyslíte, že bych se bez nich obešel. Už jsme ztratili jednoho člena královské rodiny."
"Tomu vaši špióni nijak nezabránili!"
Brone mu věnoval chladný pohled. "Ne, Výsosti, nezabránili, a já jsem strávil mnoho bezesných nocí přemýšlením právě o tom, co jsem mohl udělat pečlivěji. Ale tím se nemění, co máme před sebou. Rule je pozorný muž. Když tvrdí, že na Summerfield Courtu jsou autarchovi agenti, já mu věřím a velice důkladně vás nabádám, abyste neodmítali vyslechnout, co ví."
"Než budeme pokračovat," ozvala se Briona, "pořád by mě zajímalo, proč ho ošetřoval ten kněz a ne Chaven."
Brone přikývl. "Jistě. Odpověď zní: bratr Okros nebyl na hradě, když byl zabit váš bratr. Chaven ano."
"Cože?" Briona se napřímila. "Vy podezříváte z bratrovy vraždy Chavena? Z krutého ubodání? Je to rodinný lékař! Kdyby chtěl Kendricka zabít, mohl ho otrávit, zařídit, aby to vypadalo jako nemoc…" Odmlčela se a náhle pohlédla na svého sourozence. Chvíli mu trvalo, než její úvahy pochopil.
"Ale já jsem naživu," řekl Barrick. "Jestli se mě někdo pokusil zabít, nepodařilo se mu to." Ale dobře se necítil. Zavrtěl hlavou. Mrzelo ho, že k lordu konetáblovi vůbec šel, že nezůstal v posteli a nezápasil raději s nočními můrami, které aspoň s největší pravděpodobností existovaly jen v jeho fantazii. "Brone, chcete tvrdit, že Chaven mohl Kendricka zavraždit nebo být ve spojení s tím, kdo to udělal?"
Starý muž strčil do džbánku pohrabáč a odfoukl páru, aby se mohl dívat, jak víno bublá. "Ne. Nic takového netvrdím, princi Barricku. Ale nevěřím téměř nikomu a dokud nezjistíme, kdo vašeho bratra zabil, podezřelý je každý, kdo se k němu mohl přiblížit."
"Včetně mne?" Barrick se skoro rozesmál, ale znovu v něm hořel hněv. "Včetně mé sestry?"
"Kdybych vás nenechal hlídat, tak ano." Úsměv Avina Broneho se projevil jako neradostné zaškubání hluboko ve vousech. "Následníci jsou vždycky nejpravděpodobnější vrazi. Neberte to jako urážku, můj pane a paní. Je to má povinnost."
Barrick se ohromeně opřel. "Nemůžeme tedy věřit nikomu kromě vás?"
"Mně nejmíň ze všech, Výsosti - jsem tady už příliš dlouho, znám příliš mnoho tajemství. A svého času jsem zabíjel." Přísně se na oba podíval, skoro jako by je vyzýval. "Jestli nemáte jiné zdroje informací než mne, princi Barricku a princezno Briono, pak nejste dosti opatrní." Odšoural se ke své stoličce. "Ale bez ohledu na to, co dalšího se dnes v noci možná ještě dovíte, tato zpráva o autarchových lidech v Summerfieldu je velice důležitá, o tom není pochyb. Musím se obávat, že zmizení Gailona Tollyho s tím souvisí. A také je jisté, že někdo pojal k Rulemu dostatečnou zášť, aby mu poslal do zad šíp, když se vracel Cestou tří bratrů. Kdyby to nebyl houževnatý starý voják, kterého tvoří hlavně klacky a tuhá kůže, tuto informaci bychom neměli."
Briona dopila víno. Byla bledá, sklíčená. "To je příliš. Co si máme myslet?"
"Myslete si, co chcete, hlavně když myslíte." Brone nespokojeně zavrčel, jak se snažil najít pohodlnější polohu. "Pochopte, prosím, že nemám žádný vážný důvod pochybovat o Chavenově oddanosti, ale bohužel je jedním z velice mála lidí na hradě, kteří o autarchovi vědí hodně. Je vám známo, že jeho bratr byl v autarchových službách?"
Barrick se předklonil. "Chavenův bratr? Je to pravda?"
"Chaven je Ulosan - to jste určitě věděli. Ale nevěděli jste, že jeho rodina patřila k prvním, které přivítaly autarchu v Ulosu, prvním území na eionské pevnině, které si Xis podrobil. Říká se, že Chaven se kvůli tomu s bratrem a otcem pohádal a prchl do Hierosolu. Proto ho král Olin přivedl sem - protože nejenom umí léčit nemocné, ale v neposlední řadě zná i klepy, které si jeho rodina přivezla z xiského dvora. Nikdy se neprojevil jinak než jako oddaný sluha, ale jak

jsem řekl, z mého pohledu má tu smůlu, že je jedním z mála, kteří o autarchovi ledacos vědí. Jeden z těch pár ostatních, kteří mají přímou zkušenost, je momentálně uvězněn v pevnosti."
"Shaso," řekla těžce Briona.
"Stejný případ. Bojoval s autarchou a prohrál - tedy, po pravdě řečeno, bojoval proti otci tohoto autarchy. Pak, později, bojoval s vaším otcem a prohrál. I kdyby Shaso nebyl s největší pravděpodobností vrahem vašeho bratra, nevím, nakolik užitečná by jeho rada mohla být - jak prohrávat bitvy může radit skoro každý."
"To není spravedlivé," namítla Briona. "Xis neporazil nikdo - alespoň zatím. Nikdo tedy nemůže poradit lépe, nebo snad ano?"
"To je pravda. A proto teď spolu mluvíme jenom vy dva a já. Hrozby z jihu se bojím víc než skřítků na našem prahu."
Brone sáhl do kapsy a vytáhl hromádku zmačkaných papírů. "Tohle byste si měli přečíst. Je to dopis vašeho otce Kendrickovi. Zmiňuje se o autarchově rostoucí moci."
Briona na něho vytřeštila oči. "Vy máte ten dopis!"
"Právě jsem ho objevil." Brone jí papíry podal. "Jedna stránka chybí. Zdá se, že to, co chybí, nemá velký význam - úvahy o údržbě hradu a jeho obranných opatřeních - ale jistý si být nemohu. Třeba si všimnete něčeho, co mně uniklo."
"Neměl jste právo to číst!" vykřikl Barrick. "Žádné právo! Byl to soukromý dopis od našeho otce!"
Lord konetábl pokrčil rameny. "V této době si nemůžeme dovolit soukromí. Potřeboval jsem zjistit, jestli v něm není informace o bezprostředním nebezpečí - ostatně, nebyl k nalezení dlouhou dobu."
"Žádné právo," zopakoval trpce Barrick. Představoval si to jenom, nebo si ho Brone opravdu pozorně prohlížel? Bylo v dopisu něco, co přivedlo hraběte z Landsendu na stopu Barrickova tajemství?
Briona zvedla oči. "Řekl jste, že jste ho našel. Kde? A jak víte, že jedna stránka chybí?"
"Ten dopis byl v hromadě listin, které mi Nynor nechal v pracovně, ale on říká, že o něm nic neví a já mu věřím. Myslím, že jej někdo nenápadně zasunul mezi ostatní papíry na mém stole, možná proto, že chtěl, aby to vypadalo, že jej původně vzal Nynor nebo já - možná dokonce, aby nás kompromitoval…" Zamračil se. "Přečetl jsem si jej samozřejmě také proto, že mě zajímalo, jestli nesouvisí se smrtí vašeho bratra."
"Ta chybějící stránka…?"
Naklonil se a prolistoval stránky silným ukazováčkem. "Tady."
"Tato stránka končí tím, že otec mluví o opevnění vnitřního hradu…" Briona přimhouřila oči, jak porovnávala dvě stránky dopisu. "A na další stránce uzavírá tím, že nás žádá, abychom všechny tyto věci udělali. Máte pravdu, něco chybí. 'Řekněte Bronemu, aby nezapomněl na kanály.' Co to znamená?"
"Vodní cesty. Některé brány na laguně jsou už staré. Dělal si starosti, že při obléhání by mohly být slabým místem."
"Dělal si starosti s obléháním?" zeptala se Briona. "Proč?"
"Váš otec je člověk, který chce být vždy připraven. Na všechno."
"Nevím proč, ale nevěřím vám, lorde Brone. Alespoň v této záležitosti."
"Ujišťuji vás, Výsosti, že mi křivdíte." Lord konetábl působil skoro lhostejným dojmem, příliš znavený, než aby bojoval. Barrick, který už nejhorší úlek překonal, také začínal podléhat apatii. K čemu tohle pózování a domýšlení? Co na tom záleží, co otec napsal, nebo co to znamená? Ten, kdo Kendricka zabil, ukončil život prince regenta uprostřed veškeré moci Jižního Pomezí, ať už byla jakákoli. Jestli to udělal autarcha, který si již podmanil skoro celý kontinent a teď začíná sousto po soustu pohlcovat další území, jak může maličké království jako to naše doufat, že se zachrání? Zatím je chránila jenom vzdálenost, ta ale nebude hrázi navždy. "Zřejmě máme ve svém středu zrádce," řekl Barrick.
"Člověk, který měl dopis, mohl mít souvislost s Kendrickovou smrtí, Výsosti."
"Je tu ještě jiná otázka," promluvila Briona. "Proč jej vůbec vracel? V situaci, kdy jedna stránka chybí, je to jako vyhlášení, že jej četl někdo cizí. Proč ho teď vrátil?"
Avin Brone přikývl "Přesně tak, paní. A teď, jestli mě omluvíte, vás požádám, abyste si dopis odnesli. Jestli budete chtít, můžete pro mne vymyslet příhodný trest za to, že jsem si ho přečetl. Jsem starý a unavený a ještě si musím najít místo, kde dnes budu spát - pochybuji, že mi bratr Okros dovolí vystěhovat Ruleho z mé postele. Jestli si se mnou budete chtít promluvit o tom, co se v něm píše, ráno pro mne pošlete a já hned přijdu." Brone se lehce zapotácel; vzhledem ke své velikosti vypadal jako hora, která se každou chvíli zřítí, a Barrick proti své vůli o krok ustoupil.
"Nastaly nám těžké časy, Výsosti. Nejsem jediný, kdo spoléhá na vás dva, přestože jste tak mladí. Prozatím, a to si zapamatujte, princi Barricku a princezno Briono, a dávejte pozor, co a komu říkáte."
Zdvořilost padla za oběť vyčerpání. Nechal je, ať si sami najdou cestu.
#
Ukázalo se, že rozdělat oheň nebude snadné. Les byl vlhký a padlých soušek v něm bylo málo. Ferras Vansen se zadíval na hromádku nasbíraného dřeva uprostřed kruhu kamenů a neubránil se toužebnému pohledu k mohutným větvím, jež se rozpínaly nad nimi. Sekeru neměli, ale kdyby se oba hodinu oháněli mečem, mohli by mít s Collumem tolik dřeva, kolik by chtěli. Jenže stromy působily dojmem, jako by je sledovaly a na podobné znesvěcení čekaly: slyšel šepot, který se zdál být něco víc než vítr. Vystačíme si s padaným dřevem, rozhodl se.
Collum se u pyramidy z klacků mořil s pazourkem. Třesk oceli narážející na kámen se rozléhal mýtinou jako zvuk kladiv hluboko v zemi. Vansen se neubránil úvahám o všech těch historkách, které jako malý vyslechl, o Jiných, kteří číhali v tmavých lesích a jeskyních a hrabali ve studené zemi.
"Dokázal jsem to."
Dyer se naklonil a foukl do doutnajících červených věchýtků. Foukal tak dlouho, až se plameny rozrostly. Okolní mlha se trochu rozestoupila a ukázala oblohu nad vzdálenými korunami stromů, poprašek hvězd v hluboké sametové tmě. Po měsíci nebylo ani památky.

"Co myslíte, kolik je hodin?" zeptal se Dyer, když se posadil. Oheň už hořel sám, ale zůstával malý a chabý. Prokvétaly jím zvláštní barvy, odstíny zelené a modré. "Jsme tady už hodiny a pořád je večer."
"Ne, je o trochu víc tma." Vansen nastavil ruce ohni; vydával jen maličko tepla.
"Nemůžu se dočkat pořádného denního světla." Dyer se pustil do žvýkání kusu sušeného masa. "Nemůžu se dočkat."
"Možná se nedočkáš." Vansen si povzdechl a složil ruce do klína. Vítr, který necítil, rozhoupával koruny stromů nad nimi. Oheň byl sice malý, ale na mlhavé, šeré mýtině vypadal jako nějaká rána. Neubránil se pocitu, že les chce tu trhlinu rychle zahojit, zarůst ji, spolknout plameny i oba muže a překrýt zraněné místo mechem a vlhkou, tichou tmou.
"Já myslím, že tady plné denní světlo není nikdy."
"Máme nad sebou oblohu," prohlásil pevně Dyer, ale hlas mu zněl ostře. "To znamená, že slunce tam bude, až přijde den, i když je neuvidíme. To ani všechna mlha na světě nedokáže změnit."
Vansen na to neřekl nic. Collum Dyer, veterán mnoha tažení, obchodník a hazardér se smrtí, měl strach jako malé dítě. Vansen, který ve vlastní rodině zastával úlohu staršího bratra, věděl, že nemá smysl dohadovat se s vystrašeným dítětem o maličkostech, dokud nebezpečí nepomine.
Maličkosti. Jako třeba to, že už nikdy neuvidíme slunce.
"Vezmu si dnes v noci první hlídku," řekl nahlas.
"Musíme dál zkoušet volat ostatní." Dyer vstal, došel na kraj mýtiny a udělal si z rukou troubu. "Halóóó! Adcocku! Southsteade! Halóóó!"
Ferras Vansen sebou při tom zvuku, rychle pohlceném stromy, proti své vůli škubl. Všechny instinkty mu napovídaly, aby zůstal zticha, pohyboval se pomalu, nepřitahoval pozornost. Jako myš na stole, pomyslel si s trpkým pobavením. Hlavně nikoho neprobudit. "Já myslím, že touto dobou už ostatní určitě zbudovali tábor," řekl. "A kdyby stačilo křičet, byli by nás našli už před několika hodinami."
Dyer se vrátil a posadil se k ohni. "Najdou nás. Hledají nás. Dokonce i Southstead, i když o tom možná pochybujete, kapitáne. Příslušník královské gardy neodejde, když jsou dva jeho druhové ztracení."
Vansen přikývl, ale myslel si něco úplně jiného. Tušil, že ostatní gardisté, ubohý Raemon Beck a šílená dívka, jsou někde úplně stejně ztracení a vyděšení jako on a Dyer. Doufal, že měli dost rozumu, aby zůstali na místě a nikam nechodili. Začínal trochu chápat, co se stalo Vrbě, a dokonce i tomu bláznovi z vesnice, kde prožil dětství, tomu, který se vrátil z druhé strany Stínové linie.
"Zkus usnout, Dyere. Vezmu si první hlídku."

Nejdřív si myslel, že je to jenom pokračování zvláštních snů, které napadaly jeho čím dál zoufalejší snahu zůstat bdělý. Ještě nebyla úplná noční tma - tušil, že naprostá tma nenastane, protože mlhou prosvítala zář měsíce, který se nakonec objevil na obloze nad stromy, kulatý a bledý jako temeno vyleštěné lebky - ale byl to každopádně nedopalek noci. Dyera měl probudit už před několika hodinami. Usnul, nechal tábor nehlídaný, což bylo na tak podivném místě nebezpečné. Nebo spal i teď? Vypadalo to tak, protože i vítr jakoby tiše zpíval, popěvek beze slov, který sílil a slábl. Mezi stromy na okraji mýtiny se něco pohybovalo.
Vansen zatajil dech, jednou rukou sáhl po meči a druhou chtěl zatřást Collumem Dyerem a probudit ho, ale společník z místa, kde ještě před chvilkou ležel a spal, zmizel. Vansen měl jen několik tepů srdce, aby se vyrovnal s hrůzou tohoto objevu, potom se pohyb na okraji mýtiny změnil v postavu zahalenou bílým rubášem s kápí, zvláštně průsvitnou jako nějaký destilát mlhy. Zdálo se, že je to žena, nebo alespoň postavu to mělo ženskou, a on se na chvíli opájel nepravděpodobnou nadějí, že mladá Vrba ve spánku odešla z tábora gardistů, že Dyer měl pravdu a zbytek oddílu je přece jenom někde nablízku. Ale chloupky, které se mu zježily na šíji, mu dokázaly, že je to lež, ještě než si všiml, že chodidla postavy pod lehce mihotavými šaty se nedotýkají země.
"Smrtelníku." Ten hlas mu zazněl v hlavě, pod víčky, ne v uších. Nedokázal poznat, jestli je starý nebo mladý, dokonce ani zda je mužský nebo ženský. "Tady nemáš co pohledávat." Zkusil promluvit, ale nešlo to. Z tváře té bytosti prakticky neviděl víc než sinalé světlo a slabé stíny, jako kdyby byla schovaná za mnoha závoji matně svítící látky. Jediné, co opravdu viděl, byly oči, obrovské, černé a ani trochu lidské. "Staré zákony už neplatí," pokračovalo zjevení. Svět jako by se zhroutil do tmavého tunelu, který měl na druhém konci světélkující, nezřetelnou tvář. "Nezbývají žádné hádanky k vyřešení. Nejsou úkoly, jimiž si lze vysloužit přízeň. Všechno spěje ke konci. Hlasy stínů, které kdysi byly halasně proti, v Domě lidí zmlkly."
Postava se přiblížila.
Vansen cítil, jak mu srdce buší v hrudi tak prudce, až se zdálo, že ho to musí roztrhat na kusy, přesto nedokázal z vlastní vůle pohnout jediným svalem. Mlhavá ruka mu sáhla na vlasy a skoro jako by jím prošla. Byla studená, ale přesto ho na tváři zasvědila, jako když jiskry z táborového ohně dopadnou na vlhkou kůži.
"Kdysi jsem znala jednoho jako ty." Jako by nechybělo mnoho, aby v tom hlase rozpoznal cit, ale nakonec ta emoce zůstala jeho chápání příliš cizí. "Zůstal se mnou dlouho, dokud se jeho slunce neunavilo. Nakonec musel odejít." Jak se tvář naklonila blíž, vypadalo to, jako by byla nabitá měsíčním svitem. Vansen chtěl zavřít oči, ale nešlo to. Na okamžik se mu zdálo, že ji vidí jasně, třebaže úplně nechápal, na koho nebo na co se vlastně dívá - krása jako ostří nože, černé oči, podivně plné světla, jako je noční obloha plná hvězd, nekonečně smutný úsměv - přesto měl v tom okamžiku dojem, jako by mu srdce sevřela studená ruka, zmáčkla je do nepřirozeného tvaru, z něhož se už nikdy úplně nevzpamatuje. Jako by jej držela samotná smrt… ale krásná smrt, moc krásná smrt. Duše Ferrase Vansena vyskočila k těm tmavým očím, k hvězdám v tom pohledu, jako když losos zdolává horský potůček a je mu jedno, zda ho na konci pouti čeká smrt.
"Nevyhlížej slunce, smrtelníku." Zdálo se mu, že z jejích slov slyší něco jako soucit. Pokořilo ho to. Nestál o soucit - chtěl být milován. Nechtěl nic než zemřít, milován touto bytostí z páry a měsíčního světla. "Sem za tebou slunce

nepřijde. Stejně tak nevěř stínům, že ti povědí něco jiného než lži. Raději se dívej po mechu na stromech. Stromy mají kořeny v zemi. Ony vždycky vědí, kde je slunce, dokonce i v této zemi, kde je jediným vládcem jeho bratr."
Pak zmizela a mýtina zůstala prázdná a tichá až na syčení větru v listoví. Vansen se posadil. Lapal po dechu, srdce mu klopýtalo. Byl to sen? Pokud ano, přinejmenším část se ukázala jako pravdivá - po Dyerovi nebylo ani stopy. Vansen se rozhlédl, nejdřív omámeně, ale s čím dál větším strachem. Oheň už skoro vyhasl, ve tmě uvnitř kruhu z kamenů se svíjeli malí, červeně zářící červi.
Něco za ním zapraskalo. Vyskočil a uchopil jílec. Na mýtinu vklopýtala postava.
"Dyere!" Vansen nechal meč klesnout.
Collum Dyer zavrtěl hlavou. "Je pryč." Ve vojákově hlase byl smutek. "Nestačil jsem…" Vypadalo to, že teď poprvé vidí Vansena pořádně; zkřivil obličej do tajnůstkářské masky. Ferras Vansen měl na okamžik dojem, že si může v Dyerových jasných myšlenkách číst, že vidí, jak se rozhoduje, že se mu se svým viděním nesvěří.
"Není ti nic?" zeptal se Vansen. "Kdes byl?"
Dyer se pomalu vrátil k ohni. Vyhýbal se velitelovým očím. "Jde to. Měl jsem… sen, nejspíš. Probudil se poutník." Lehl si a přikryl se pláštěm. Už nechtěl mluvit.
Vansen si také lehl. Věděl, že jeden z nich by měl držet hlídku, ale měl pocit, jako by se ho dotklo něco divokého a silného a byl podvědomě přesvědčen, že ten dotek udrží ostatní temné bytosti opodál… alespoň pro tuto noc.
Byl unavený, jako by měl za sebou míle běhu. Pod stromy a těmi zvláštními hvězdami rychle usnul.

Probudil se do stejného kalného, šedého světla - možná bylo trochu mléčnější, ale rozhodně nepřipomínalo ráno. Vítr stále mluvil beze slov. Collum Dyer spal jako mrtvola, ale probudil se jako nemocné dítě, sténal a tvářil se mrzutě.
Vansen měl dosud v hlavě slova půlnočního návštěvníka, ať to byl duch nebo sen. Dopřál Dyerovi jenom tolik času, aby se stihl vymočit, a zatímco voják si zavazoval šňůrky na kalhotách, netrpělivě čekal v sedle.
"Nemůžeme aspoň rozdělat oheň?" reptal Dyer. "Abych si ohřál ruce. Je svinská zima."
"Ne. Než se rozhoří, budeme zase unavení a potom usneme. Nikdy se nedostaneme ven. Zůstaneme tady a ten les se kolem nás zatočí jako oceán a udusí nás." Nevěděl přesně, co to znamená, ale nezpochybnitelně cítil, že je to pravda.
"Musíme jet, dokud můžeme, než z nás tohle místo vysaje všechno odhodlání."
Dyer mu věnoval nevěřícný pohled. "Mluvíte, jako byste o téhle zemi hodně věděl."
"Tolik, kolik potřebuji." Nelíbil se mu vyčítavý tón vojákova hlasu, ale nechtěl se nechat zatáhnout do hádky. "Dost, abych věděl, že nechci dopadnout jako ta šílená malá Vrba a toulat se zmatený po lesích."
"A jak najdeme cestu? Pátrali jsme celé hodiny. Ztratili jsme se."
"Vyrostl jsem na okraji těchto lesů, nebo alespoň něčeho, co se jim podobalo." Náhle ho napadlo, jestli vůbec jsou ve světě, který zná, nebo zda bloudí krajem, který je vzdálenější než země bohů. Byla to mučivá představa. Jak to řekl ten přízrak? "…Dokonce i v této zemi, kde je jediný vládce jeho bratr." Čí bratr? Slunce? Ale měsíc byl určitě bohyně, běloprsá Mesiya, sestra velkého Perina…
To bylo pro Vansenovu hlavu příliš. Přinutil se vrátit k tomu, co teď měli před sebou, naději na únik. Ale bylo to těžké - hlas větru byl všudypřítomný a našeptávačský, vybízel je ke spánku a ke kapitulaci. "Mech roste nejhustěji na jižní straně stromů," řekl. "Když půjdeme dost dlouho na jih, určitě najdeme cestu zpátky do zdravých krajin."
"Opustit toto místo," řekl tiše, zamyšleně Dyer. Bylo to zvláštní, ale Vansenovi se zdálo, jako by se mu skoro nechtělo. Kapitánovi gardy se tím postřehem rozběhl páteří tep strachu.
Ráno, nebo alespoň hodiny po probuzení, rychle ubíhalo. Mech byl všude, skoro na každém stromě - hluboké, husté, zelené porosty. Jestli byl na jedné straně kmene hustší než na druhé, rozdíl byl nepatrný; Vansen po chvíli začal pochybovat, že je schopen to rozlišit. Jiný plán ale neměl a strach v něm sílil. Cesta se jim ztratila v houští černolistých stromů, tak hustých, že se jimi nedalo projít, a už ji nenašli. Neviděl nic, co by mu připadalo povědomé. Bylo těžké necítit, že les kolem nich neustále roste, že jeho hranice se šíří rychleji, než jsou on a Dyer schopni jet, a že nejenom nenajdou cestu ven, ale stínový les brzy překryje všechno, co kdy znal, jako když se víno z převrženého džbánku rozlije po stole.
Také mu dělala starosti Dyerova nálada. Vousatý gardista byl čím dál nepřítomnější, i když jeli bok po boku; s velitelem skoro nemluvil, zato hodně mluvil sám se sebou a zpíval útržky písní; Vansenovi připadalo, že by je měl znát, ale neznal je. Také se na něho zvláštně díval, jako by i Dyer měl své pochybnosti - jako by už nepoznával někoho, kdo mu byl po léta druhem.
Něco je tady ve vzduchu, pomyslel si zoufale Vansen. Něco ve stínech těch stromů. To místo nás požírá. Byla to strašlivá představa, ale jakmile se mu jednou zaklínila v mysli, nedokázal s ní hnout. Jako ve snu viděl sebe a Dyera ležet vedle ztracené cesty, mrtvé a v rozkladu jako ta žena, kterou kdysi našel v jejím domku, avšak nepožírá je hmyz, ale samotný les - zelené úponky jim vrůstají do úst, do nosu a do uší, vlhká, tmavá vegetace vyráží ze semen z jejich břicha a lebky, plní klenbu hrudníku.
Třeba je to vidění skutečnosti, napadlo ho. Třeba už jsme mrtví, nebo nám k tomu moc nechybí. Třeba už naše těla mizí pod mechem a nám se jenom zdá, že jedeme dál touto tmavou zemí pod nekonečnými, prokletými stromy…
"Cítím ohně," promluvil znenadání Dyer.
"Jaké ohně?"
Koně se zastavili; stáli nehybně a tiše. Zalesněné údolí se kolem gardistů sevřelo z obou stran, jako by byli v ústech nějakého obrovitého tvora, jenž každou chvíli sklapne čelisti a navždycky je odřízne od světla.
"Ohně kováren," odpověděl nepřítomně vousatý gardista. "Ty, jež hoří pod Tichým vrchem. Vyrábějí zbraně do války, zářivé prsty, zařikané šípy, vosy, kruté kameny. Lid se probudil. Je vzhůru."
Zatímco se Vansen snažil najít v Dyerových bizarních slovech nějaký smysl, ucítil, jak se kaňonem žene prudký, ale

nehlučný vítr. Mlha se vířivě vznesla, zvedla se a roztrhala a jemu se na okamžik zdálo, že vidí na horním konci údolí celé město, město, které je zároveň součástí lesa, masu temných stromů a temnějších věží, přičemž obojí se od sebe téměř nedá odlišit, a světla v tisíci oknech. Jeho kůň se vzepjal, otočil se od toho zjevení a vyrazil zpátky stezkou, po které přišli. Slyšel, jak kopyta Dyerova koně dusají těsně za ním, ale slyšel ještě jiný zvuk.
Jeho společník si tiše, ale nevázaně zpíval jazykem, který Vansen nikdy neslyšel.

Dyer mu byl stále v patách, ale teď mlčel: odmítal svému veliteli odpovědět na jakékoli otázky, a tak se Vansen nakonec přestal ptát a jednoduše byl vděčný, že není sám. Šero zhoustlo. Velitel gardy již nedokázal v tloušťce mechu na stromech rozeznat žádný rozdíl - měl co dělat, aby vůbec rozeznal stromy od tmy. Hlasy ve větru mu mezitím nalezly hluboko do hlavy, kde ho teď přemlouvaly, šeptaly si, vplétaly mu do myšlenek útržky melodie, která jeho vlastní úvahy ovíjela stejně jako houstnoucí ostružiní kopyta koní; museli jít čím dál pomaleji.
"Přicházejí," oznámil znenadání Dyer hlasem polekaného snílka. "Pochodují."
Ferras Vansen se ho nepotřeboval ptát, o čem mluví: také cítil, jak vzduch kolem nich zhoustl, podvečerní šero se prohloubilo. Slyšel z nezřetelných hlasů větru triumf, ale stále neslyšel hlasy jako takové, pouze jejich ozvěnu hluboko v nitru lebky.
Jeho kůň se znenadání postavil na zadní a polekaně zaržál. Zaskočený Vansen vypadl ze sedla a zřítil se na zem. Kůň zmizel v lese. Bylo slyšet, jak se prodírá podrostem, skáče a vyděšeně frká. Vansen byl v první chvíli tak ohromený, že ani nedokázal vstát, ale pak ho popadla nějaká ruka a zvedla ho na nohy. Byl to Collum Dyer. Jemu kůň také utekl. Z gardistovy tváře zářilo něco, co snad mohla být radost, ale také to trochu připomínalo hrůzu, již cítil i Vansen, příkrov hrůzy, který v něm probouzel nutkání vrhnout se na zem a zabořit hlavu do mokré trávy.
"Teď," řekl Dyer. "Teď."
A najednou Ferras znovu spatřil cestu, kterou hodiny marně hledali. Byla jen kousek od nich, klikatila se mezi stromy - ale on si jí skoro ani nevšiml. Po cestě se valila mlha a v té mlze viděl siluety. Některé postavy, pokud je nezkreslovala mlha, byly vysoké po koruny stromů, jiné zase neskutečně široké, zavalité a mohutné. Byly tam stínové tvary, které neodpovídaly žádné srozumitelné skutečnosti, a věci méně děsivé, přesto však ohromující, například jezdci s lidskou podobou, nezřetelně viditelní, ale mučivě krásní, usazení vysoko a zpříma na koních, kteří dusali, frkali a vyráželi ze sebe oblaka páry. Mnozí jezdci měli kopí, lesklá jako led. Na hrotech se třepetaly stříbrné nebo bažinatě zelené a zlaté plamence.
Armáda na pochodu, stovky nebo možná tisíce postav, které jely, šly - některé dokonce letěly, nebo to tak aspoň vypadalo: nad mohutným vojskem mávaly křídly a poletovaly hemžící se stíny. Křídla se jim leskla měsíčním svitem, jako když se do vzduchu vyhodí hrst třpytivých rybích šupin. Ale i když Vansen cítil našlapování všech těch kopyt, chodidel, tlap a pařátů až v kostech, postupující vojsko nevydávalo sebetišší zvuk. Jedině hlasy ve větru nadšeně zesílily, když mohutná armáda procházela kolem.
Jak dlouhý je spánek? Jak dlouhá je smrt? Vansen nevěděl, kolik času uběhlo, zatímco ohromeně stál a pozoroval vojsko, tak pobláznění, že se ani neschoval. Když odešlo, cesta zela prázdnotou, zahalená jen několika cáry mlhy.
"Musíme… musíme za nimi," hlesl nakonec Vansen. Bylo těžké, trýznivě těžké najít slova a říci je. "Jdou na jih. Do zemí lidí. Půjdeme s nimi za sluncem."
"Země lidí zmizí."
Vansen se otočil a uviděl, že Collum Dyer má oči pevně zavřené, jako by držel pod víčky vzpomínku, kterou si chce uchovat navždycky. Všechny údy se mu chvěly a vypadal jako člověk, kterého svrhli z hory bohů: otřesený, ale triumfující.
"Slunce se nevrátí," zašeptal Dyer. "Stín je na pochodu."

21
Pikolíkův delfín

CESTA MODRÉHO PRASETE:

Dolů, dolů, z peří na šupiny
Ze šupin na kámen, z kamene na mlhu,
déšť je služka bezejmenných

Věštby vržených kostí

V Qul na Qaru stála věž, jejíž jméno znamenalo něco jako "Duchové oblaků", "Duchové v oblacích", nebo snad dokonce "Co si myslí oblaka" - nikdy nebylo jednoduché přinutit smrtelnická slova tančit podle qarských myšlenek - a právě do ní Ynnir chodil, když potřeboval opravdový klid. Byla to vysoká věž, i když ne nejvyšší v Qul na Qaru: jiná se zlověstně tyčila nad celým velkým hradem jako vztyčené kopí, štíhlá jehla; té se říkalo jednoduše "Výšina", její historie však byla od let Křiku temná a dokonce ani Qarové ji často nenavštěvovali a nevzhlíželi k ní přes mlhu, která jejich největší stavbu obvykle obestírala.
Ynnir din'at sen Qin, pán větrů a myšlenek, seděl na jednoduché židli před oknem v jedné z nejvyšších místností Věže oblačných duchů. Potrhaný oděv se na něm ve větru maličko třepotal, ale on sám se nehýbal. Byl jasný den, alespoň na poměry Qul na Qaru: na šedé obloze sice nebylo vidět žádné slunce, jako vždy, ale prudký odpolední vítr rozehnal mlhu: štíhlá postava, která trpělivě čekala ve dveřích místnosti, až Ynnir promluví, viděla, jak se všechny střechy

rozlehlého hradu, temně lesklé po dopoledních deštích, rozprostírají v tlumené duze odstínů černé a tmavě šedé.
Ten, kdo čekal, musel mít trpělivost. Uběhla téměř hodina, než se slepý král konečně pohnul a otočil hlavu. "To jsi ty, Harsare? Měl jsi promluvit, starý příteli."
"Dívat se z okna přináší klid."
"Ano." Ynnir udělal jisté gesto, složitý pohyb prstů, který značil vděčnost za maličkosti. "Celé dopoledne jsem naslouchal hněvu shromáždění, všem těm hádkám o Zrcadlové úmluvě, a přemýšlel jsem, že přijdu sem, daleko od toho všeho, a budu ve tváři cítit vítr z M'aarenolu." Zvedl prsty a dotkl se jimi očí, jednou, podruhé a potřetí, to vše s přesností rituálu. "Stále vidím, co bylo venku ten den, kdy jsem ztratil zrak."
"Nezměnilo se to, pane."
"Všechno se změnilo. Ale pojď, trpělivě jsi na mě čekal, Harsar so. Nevěřím, že tě sem přivedl jenom ten výhled."
Harsar nepatrně naklonil lysou hlavu. Byl jedním z klanu Kamenného kruhu, jehož příslušníci byli malí a mrštní, sám však byl neobvykle vysoký: když Ynnir vstal a Harsar k němu přistoupil, aby mu pomohl, hlava mu sahala králi skoro po ramena. "Přináším dobré zprávy, pane."
"Mluv."
"Yasammez se svým vojskem překročila hranici."
"Tak rychle?"
"Je velice silná. Dlouhá léta čekala a připravovala se."
"Ano." Král pomalu pokýval hlavou. "A co rubáš?"
"Má jej s sebou, alespoň prozatím, ale učenci z Hluboké knihovny se domnívají, že nevydrží, pokud se natáhne příliš daleko. Ale zatím se rozšířil všude, kam vpadla, vzal zpět, co je naše. I když se rubáš zastaví, ona bude pokračovat - ohněm, drápy a čepelí." Ani trpělivý Harsar nedokázal udržet hlas úplně klidný; v jeho slovech se zmítal náznak radostného triumfu. "A všude, kudy projde, budou obyvatelé slunečných zemí lkát při hledání svých mrtvých."
"Ano." Ynnir dlouho stál mlčky. "Ano. Děkuji ti za tyto noviny, Harsar so."
"Čekal bych, že budeš mít větší radost, pane." Samotného rádce zaskočilo, co řekl. Sklonil hlavu. "Och, omluv mou nezdvořilost, prosím, Synu prvního kamene. Jsem hlupák."
Král zvedl ruku a dlouhými prsty udělal gesto, které značilo "přijatelný zmatek". "Nemáš se za co omlouvat, příteli. Musím prostě zvažovat mnoho věcí. Yasammez je mocná zbraň. Teď, když byla vypuštěna, změní se celý svět." Znovu otočil hlavu k oknu. "Buď tak laskav a omluv mne, Harsar so. Jsi hodný, že jsi vážil tak dalekou cestu, abys mi tuto zprávu předal." Králův protáhlý obličej byl vážný a nehybný. Nad hlavou se mu rozsvítila tečka; vznášela se a blikala. Vypadala jako modročervená světluška. "Potřebuji přemýšlet. Potřebuji… spát."
"Promiň, že se vnucuji, velký Ynnire. Dovolíš mi ještě jeden neodpustitelný požadavek? Směl bych ti nabídnout, že tě doprovodím do tvých komnat? Schody jsou vlhké."
Na tváři slepého krále se objevil nepatrný úsměv. "Jsi laskavý, ale budu spát tady."
"Tady?" Ve Věži oblačných duchů bylo jen jedno lůžko. Bylo to místo s velkou mocí, mocí tvarovat a směrovat sny. V dalším okamžiku si příslušník klanu Kamenného kruhu zakryl ústa rukou. "Odpusť, pane! Nechtěl jsem znovu zpochybnit tvé rozhodnutí. Jsem dnes hlupák, velký hlupák."
Tentokrát měla Ynnirova reakce o stupínek dva blíž k mrazu. "Nezneklidňuj se, rádce. Nic se mi nestane."
Harsar se znovu a znovu ukláněl. Vycouval z místnosti tak rychle, až by náhodný pozorovatel mohl dostat strach, že spíš jemu než slepému králi hrozí pád z dlouhého, prudkého schodiště, na prvním schodu se však elegantně otočil na patě, než začal sestupovat. Mnohé věže v Qul na Qaru měly schodiště, z nichž se linula tichá hudba, a neblaze proslulé schody Výšiny tiše sténaly jako děti v neklidném spánku, ale jediným zvukem, který vydávalo schodiště ve Věži oblačných duchů, byly návštěvníkovy kroky. Ynnir poslouchal, jak rádcovy sametově měkké kročeje slábnou a utichají, až ťiplně zanikly v kvílení větru.
Ynnir din'at sen Qin prošel dveřmi ve stěně, jež rozdělovala nejvyšší část věže na dvě místnosti. Druhá místnost, zrcadlově obrácená, měla také okno, neotevíralo se však nad hrad a jeho nesčetné střechy, vlhce lesklé jako kameny na pláži, ale k mlhou obestřenému jihu - ke Stínové linií, velkému vojsku paní Yasammez a územím smrtelníků. Podobně jako její protějšek byla zařízená jen střídmě. Ve druhé místnosti byla židle, tady stálo nízké lůžko. Král na ně ulehl, složil ruce na prsou a začal snít. Levandulové světélko mu stále zářilo nad čelem.
#
Rohovec skoro nespal. Dlouhé hodiny bezesného nočního převalování byly jako hosté, kteří cítí, že nejsou vítáni, a o to víc si dávají načas s odchodem.
Zapletli jsme se do špatných věcí. To byl podtón každé myšlenky. Poprvé pochopil, jak to velcí lidé myslí, když se ho ptají, jak může vydržet žít v jeskyni pod zemí. Jeho však netížila skála Permonického Města, tak jako rybu netíží voda; trápil ho pocit, že on a jeho malá rodina jsou obklopeni a opleteni anonymním, neviditelným něčím, a právě proto, že nevěděl, co to je, si připadal tak zoufalý, tak bezmocný. Zapletli jsme se do špatných věcí a je to čím dál horší.
"U všech Mystérií, co je to s tebou?" Opálčin hlas byl otupělý ospalostí. "Házel jsi sebou celou noc."
Byl v pokušení odbýt ji, že to nic není, ale přestože se občas škorpili, Rohovec nepatřil k mužům, jimž je příjemněji ve společnosti jiných mužů než v manželčině. Měli za sebou dalekou cestu a on věděl, že potřebuje nejenom její útěchu, ale také její dobrý úsudek. "Nemůžu spát, Opálko. Mám starosti."
"Jaké?" Posadila se a odhrnula si prameny vlasů, které jí utekly z nočního čepečku. "A nemluv tak nahlas - probudíš chlapce."
"Jeho se to taky týká." Vstal, tiše došel ke stolu a uchopil džbánek s vínem. Permoníci doma málokdy používali svítilny, vystačili si se slabou září, která se linula dovnitř z pouličních luceren, a připadalo jim zábavné, že velcí lidé nahoře zřejmě potřebují pro své klopýtání záplavu světla. Vzal z římsy nad krbem pohár. "Nedáš si trochu vína?"

"Proč bych měla v tuto hodinu chtít víno?" Ale Opálčin hlas teď byl určitě stejně ustaraný jako jeho. "Co se děje, Rohovče?"
"Já vlastně nevím. Všechno je divné. Ten chlapec, střešáci, to, co Chaven říkal o Stínové linii." Vrátil se s pohárem vína k posteli a schoval nohy pod těžkou prošívanou přikrývku. "Že se chlapec objevil, nebyla jen tak nějaká náhoda, Opálko, ani že ho odtamtud vyvezli a pohodili u nás ve stejný den, kdy jsem zjistil, že se Stínová linie poprvé za mnoho let pohnula."
"Ten chlapec za to nemůže!" zvýšila hlas, přestože se předtím domáhala ticha. "Nic špatného neudělal. Příště řekneš, že je to nějaký… špión, démon nebo… nebo přestrojený čaroděj!"
"Nevím, co je. Ale už nebudu další noc přemýšlet, co má v tom váčku na krku."
"Rohovče, to nemůžeš. Nemáš právo…!"
"To je nesmysl, ženo, a ty to víš. Toto je náš dům. Co kdyby přinesl domů jedovatého hada - ohnivce nebo něco takového? Dovolili bychom mu, aby si ho nechal?"
"To je jenom hloupé…"
"Možná, ale přinejmenším stejně hloupé je tvářit se, že jsou běžné časy a běžné okolnosti, když nebezpečí číhá všude, když se může stát, že Šeří vyjdou ze starých báchorek a zabuší ti na dveře. Našli jsme ho, Opálko, neporodili jsme ho. Nevíme kdo je - nebo dokonce co je - kromě toho, že pochází z druhé strany Stínové linie. Tys neviděla, jak se k němu chovali ti střešáci - jako by to byl starý přítel, uznávaný spojenec…"
"Jednomu z nich přece pomohl. Sám jsi to řekl!"
"A má u sebe něco, na co jsme se nepodívali a co by nám mohlo prozradit o jeho minulosti víc."
"To nevíš jistě."
"Ne, a ty nevíš, že se pletu. Proč se mnou bojuješ, Opálko? To se tak bojíš, že bychom o něho mohli přijít?"
Měla v očích slzy - nepotřeboval světlo, aby to poznal: slyšel to. "Ano! Bojím se, že bychom ho mohli ztratit. A hlavně proto, že tobě by to nevadilo!"
"Cože?"
"Slyšel jsi mě. Chováš se k němu docela hezky, protože jsi dobrý muž, ale ne… ne… nemiluješ ho." Stálo ji hodně sil promluvit. "Ne jako já."
Chvíli jím současně probíhal hněv a úžas. Opálka se otočila na bok. Matrace se chvěla vzlykotem. Ten zoufalý zvuk v sobě měl něco, co všechno ostatní odsunulo. Ten, kdo vyděšeně plakal, byla jeho Opálka. Objal ji.
"Promiň, má stará lásko. Promiň." Slyšel se, co říká, a litoval těch slov, ještě než mu vyšla z úst. "Netrap se. Nikomu nedovolím, aby ti ho vzal."

"Jinak to nejde?" zeptala se Opálka. Rozsvítili jednu z nejmenších lampiček; obličej měla v jejím světle rudý a oči opuchlé. "Mně to připadá jako hrozná věc - připadá mi to špatné."
"Jsme teď rodiče," odvětil Rohovec. "Nejspíš si musíme zvyknout, že budeme mít hrozný pocit z mnoha věcí, které budeme muset udělat. Nejspíš je to tunelné za to, že má člověk dítě."
"To jsi celý ty," zašeptala, zpola rozzlobená a zpola pobavená. "Jen se na něco dáš, myslíš si, že o tom víš všechno. Jako s těmi krtčími závody."
Spící chlapec, který se jako obvykle odkopal, ležel na břiše, obličej otočený na stranu jako plavec, který se chce nadechnout. Světlé vlasy měl bílé jako jinovatka. Rohovec si ho prohlížel se směsí lásky a strachu. Věděl, že svým způsobem se právě upsal, že za možnost podívat se na obsah váčku prakticky slíbil podrobit se Opálčinu rozhodnutí, ať bude uvnitř cokoli. A v hloubi duše věděl, že pokud nenajdou důkaz, že dítě doopravdy spáchalo vraždu - a ne snad nějakou starou vraždu, ale něco důležitého a nedávného - neuzná to za důvod, aby chlapce poslala pryč.
Jak se to mohlo stát tak rychle? pomyslel si. Všechny ženy jsou stejné - připravené milovat dítě, jakékoli dítě, tak jako je ruka připravená uchopit a oko připravené vidět? Proč to tak necítím i já? Protože sice věděl, že mu na chlapci záleží, ale neměl v sobě nic, co by se podobalo divoké dychtivosti, kterou cítila jeho žena, skoro až zoufalé potřebě. Hoří Opálka příliš? Nebo je moje srdce moc chladné?
Díval se, jak chlapec tiše zakňoural a převalil se. Přejížděl pohledem po hladké, zranitelné šíji a otevřených ústech a přistihl se, jak upřímně doufá, že neobjeví nic usvědčujícího.
Někdo to dítě využívá. Rohovec si tím najednou byl jistý, ale nevěděl, proč ho to napadlo nebo co to znamená. Ať je to pro dobro nebo pro zlo, má za sebou cizí vůli. Ale co vlastně je? Zbraň? Posel? Pozorovatel?
Zmatený těmito myšlenkami, Rohovec si klekl a opatrně zasunul ruku pod košili, ze které si chlapec udělal polštář. Nahmatal prsty něco tvrdého, ale spočívala na tom Pazourkova hlava. Kdyby to zkusil vytáhnout, chlapec by se probudil. Strčil ruku dítěti pod rameno a lehce zatlačil.
"Vždyť ho vzbudíš…!" zašeptala Opálka.
A stalo by se něco tak hrozného? uvažoval Rohovec. Neměli přece důvod skrývat, co dělají. Dokonce by rád počkal až do rána, kdyby nevěděl, že by neusnul. Ale když chlapec zívl a překulil se na bok, takže umožnil Rohovci vytáhnout váček se šňůrkou zpod smotané košile, opravdu si připadal jako zloděj, a nejenom trochu.
Aspoň že to neschoval, pomyslel si Rohovec. To je dobré znamení, ne? Kdyby věděl, že je to něco špatného, přece by to schoval, ne…?
Rohovec to odnesl z ložnice ke stolu, tak těsně následován Opálkou, jako by ta věc nebyla jen Pazourkovým majetkem, ale jako by to skutečně byl kus chlapce. Posledně odvedl Rohovcovu pozornost nález podivuhodného kamene, který potom předal Chavenovi. Teď zkoumal váček znovu. Bylo to velké asi jako slepičí vejce, ale skoro ploché, tlusté jen na prst. Váček byl nádherně a složitě vyšívaný přízemi mnoha barev, ale byl na něm vzor, nikoli obrázek, a on se z něj dozvěděl velice málo. "Viděla jsi někdy takovou práci?"

Opálka zavrtěla hlavou. "Jednou jsem viděla na trhu něco pleteného z Connordu, ale to bylo mnohem jednodušší."
Rohovec to zlehka vzal do ruky a dloubl do toho prstem. S tichým pružným chřupnutím to povolilo, ale uprostřed bylo něco tvrdého, tvrdého jako kost. "Kde mám nůž?"
"Ten humpolácký krám?" Opálka vykročila přes pokoj k truhlici s šitím. "Když už chceš tomu chlapci krást věci a rozřezávat je, nemusíš to dělat jako nějaký řeznický učeň." Vrátila se a podala mu maličký nožík se střenkou z leštěné stvořitelovy perly. "Udělej to tímhle. Ne, rozmyslila jsem si to. Dej to sem. Já to pak budu muset zašít, až se v tom přestaneš vrtat."
Pokud je to něco, co půjde do toho pytlíku vrátit, jako by se nic nestalo, pomyslel si Rohovec, ale nahlas to neřekl. Chlapec takový rozhodně nebyl, tak proč by tohle mělo být jiné?
Opálka opatrně přeřízla několik nití na té straně, kde bylo jen málo ozdobných stehů. Rohovec musel uznat, že to by ho nenapadlo, on by otevřel vršek a většinu vyšívání by zničil.
"Co když… co když ty stehy jako takové jsou nějaká stínová magie?" řekl znenadání. "Co když jsme ji zničili, když jsme to rozřezali, a to, co je uvnitř, už tam nepůjde udržet?" Sám přesně nevěděl, co se snaží říct, ale takto hluboko v noci bylo těžké necítit, že se ocitají na neznámém a možná nepřátelském území.
Opálka mu věnovala kyselý pohled. "To jsi celý ty, že tě to napadlo, až když jsem začala." Ale přestala řezat a ve tváři se jí najednou objevilo znepokojení. "Myslíš, že je tam něco živého? Něco, co… co kouše?"
"Tak mi to raději dej," řekl Rohovec a zkusil to obrátit v žert. "Jestli má někdo přijít o prst, neměl by to být ten, kdo tu věc bude muset zašívat."
Maličko váček zmáčkl, aby se rozříznutý šev rozevřel, a podržel jej u světla. Zahlédl pouze něco, co vypadalo jako kousky sušených květin a listů. Naklonil se a opatrně přičichl. Vůně byla exotická a neznámá, směs kořeněných pachů. Zkusil strčit dovnitř prst. Snažil se dávat pozor, ale drtil usušené rostlinky a vůně sílila. Nakonec se dotkl něčeho tvrdého a plochého. Zkusil to vytáhnout, ale bylo to skoro stejně velké jako pytlík.
"Budeš muset přeříznout těch nití víc," řekl a podal jej zpátky Opálce.
Přičichla k otevřené straně. "Moly a srdcovka nádherná. Ale to není všechno. Zbytek nepoznávám." Když otvor zvětšila na celou spodní stranu a ještě o kousek dál, Rohovec znovu uchopil pytlík.
Zlehka zatáhl. Usušené květy vypadly na stůl. Zatáhl znovu a předmět konečně vyklouzl ven. Byl to bílý ohlazený ovál - letmý pohled mu prozradil, že není zhotoven z kamene, ale z něčeho oživeného teprve nedávno a prudčeji - zdobený řezbami, které podobně jako vyšívání neměly zobrazovat nic, co by bylo na první pohled zřejmé. V první chvíli na to dokázal jen překvapeně zírat - proč by někdo s takovou pečlivostí vyřezával a leštil obyčejný kulatý kousek slonoviny nebo kosti - ale Opálka věc vzala, pokývala hlavou a položila mu ji na dlaň zpátky, tentokrát druhou stranou nahoru.
"Vždyť je to zrcátko, ty starý blázne." V hlase jí zazněla úleva. "Kapesní zrcátko, jaké by u sebe mohla mít urozená dáma. Troufnu si říct, že ta tvá princezna Briona jich pár vlastní."
"Moje princezna Briona?" Vklouzl do starých kolejí, protože to tak bylo nejjednodušší; i jemu se ulevilo, třebaže ne tolik jako jeho ženě. "Určitě se velice pobaví, až to uslyší." Zadíval se na zrcátko, zvedl je a otáčel jím, až se v něm odrazila lampa. Vypadalo docela obyčejně. "Ale proč má chlapec zrcátko?"
"Ty to nechápeš?" Opálka zavrtěla hlavou nad jeho zabedněností. "Je čiré jako nebeské sklo. Určitě patřilo jeho… jeho pravé matce." Říkala ta slova nerada, ale statečně pokračovala. "Nejspíš mu je dala jako… takovou památku. Třeba byla v nebezpečí a měla jenom chvilku, než ho musela poslat pryč. Chtěla, aby ten, kdo ho najde, poznal, že přišel z dobré rodiny, že ho matka milovala."
"Připadá mi zvláštní," začal Rohovec, neschopný úplně skrýt nedůvěru, "že by nějaká žena nosila zrcátko tak pevně zašité v pytlíku."
"To víš, že nenosila! Zašíla je proto, aby je neztratil."
"Tak podle tebe nějaká šlechtična, které zbývalo posledních pár chvil se svým synem - když byl hrad v obležení nebo hořel, jako v některé té baladě velkých lidí, které tak ráda posloucháš, když jdeme na trh nad zem - si našla čas zašít tenhle pytlík těmito pečlivými malými stehy?"
"Ty z toho jenom děláš problémy." Opálka se tvářila pobaveně, ne rozčileně. Mohla si dovolit být velkorysá, protože tentokrát jasně zvítězila. Bylo to jenom zrcátko, žádný prsten s rodovým erbem nebo dopis, který by podrobně vyčísloval Pazourkovo dědictví nebo přiznával strašlivý zločin. Rohovec jen tak pro jistotu vytáhl na stůl zbytek sušených listů a květin, ale v pytlíku už nic jiného nebylo. Opálka se mu tiše posmívala.
"Jestli už jsi s tím děláním svinčíku skončil, nasyp to všechno zpátky." Triumf teď byl nepřeslechnutelný. "Dá mi spoustu práce, abych to spravila, než se chlapec probudí. A ty by ses mohl vrátit do postele, dědku."
A to taky udělal. Ale stejně neusnul, třebaže ho nijak nerušily tiché zvuky, jak se Opálka ohánělа jehlou. Ukázalo se, že v pytlíku není nic hrozného. Nic se nezmění, alespoň prozatím. Jenže to byl jen jeden z problémů.
Povím o tom Chavenovi, až příště budu mít příležitost. Byl unavený, hrozně unavený, a zoufale toužil usnout. Ještě zoufaleji chtěl uvěřit, že Opálka měla pravdu, že není důvod k obavám, ale něco mu do srdce stále zasévalo nepokoj. Ano, Chavenovi, jestli mě přijme. Posledně se netvářil, že by měl z mé společnosti radost. Jenže nikoho jiného se zeptat nemůžu. Ano, Chaven se v takových věcech vyzná. Třeba mi řekne, co by to mohlo znamenat - jestli zrcátko může být něco víc než obyčejné zrcátko…
#
Briona proplakala hodiny. Znovu a znovu si prohlížela známé písmo, jako by to byla otcova pravá tvář a ne jenom slova, která napsal. Dokud si dopis nepřečetla, neuvědomovala si, jak moc jí chybí, a při četbě slyšela otcův milý hlas, jako by byl v pokoji s ní a ne půl roku stovky mil daleko. Mohla být taková prostá, důvěrná věc příčinou Kendrickovy vraždy?
Ale na to, že se jednalo o předmět, k němuž se vázalo tolik rodinného smutku, byl jeho význam poněkud nejasný.

Opravdu mluvil o autarchovi, jak řekl Brone, a o obavách krále Olina z jižního dobyvatele.

A teď, Kendricku, můj synu, se dostáváme k jádru mých obav,

přečetla si pošesté nebo posedmé,

jímž je skutečnost, že všechny zvěsti o autarchově rozpínavé říši, které k nám na sever doputovaly, nejsou přehnané. Pod nadvládu Xisu padl celý xandský kontinent nad velkou Bílou pouští, a na rozdíl od jeho otce a děda, kterým stačilo pouze dobýt a vybírat dávky, nevládne nejnovější autarcha takto porobeným vlídnou rukou. Říká se, že se považuje nejenom za krále, ale i za boha, a že ho všechny tyto podmaněné země musejí uctívat jako pravé dítě samotného slunce - ano, slunce, které svítí na obloze! Zatím nevznesl tak tvrdé požadavky na eionská města a státy, které padly pod jeho vliv, ale nemohu pochybovat, že po nich bude chtít totéž, až svou vládu náležitě upevní.
Nemysli si však, že když je šílený, je také hloupý. Tento autarcha je vykován opravdu z horkého kovu. Narodil se jako Sulepis, třetí nejmladší z šestadvaceti bratří královské xiské rodiny - hnízda zmijí, které se stalo pověstným dokonce i v nepokojném Xisu, kde nebyla mezi vládnoucími rody nikdy nouze o barbarství a vraždy. Říká se, že v době, kdy Sulepis konečně usedl na trůn, rok po otcově smrti, byl už naživu pouze jeden bratr, ten nejmladší. Poté, co tento bratr při korunovaci položil korunu na Sulepisovu hlavu, odvedli toho ubožáka a vhodili ho do roztaveného bronzu. Když zmučená postava vychladla, autarcha ji nechal postavit před královský palác. Jeden poutník mi řekl, jak autarcha s oblibou vypráví vyděšeným hostům, že tato ozdoba má znázorňovat Důležitost rodiny.
Xand už ovládá téměř celý, ale třebaže dobyl území i na Eionu, všechno jsou to malé státy se špatnými přístavy, nebo úplně bez přístupu k moři. Ví, že žádný z nich mu neposkytne vhodnou základnu pro invazi a že bez zabezpečeného opěrného bodu jeho armáda odvedenců, ať sebepočetnější, neporazí odhodlané muže bojující za své země, obzvlášť pokud Syan, Jellon a Pomezní království budou držet pospolu…

Briona dopis odložila. Měla stejnou zlost, jako když ho četla poprvé. Jellon - ten močál zrady! To je celý otec, že i ve vězení, kde strádá v důsledku jellonské hrabivosti, stále věří, že se mu podaří přesvědčit toho vepře, krále Hespera, aby se zachoval správně a spojil síly proti většímu nepříteli.
A nejspíš ho i přesvědčí, když bude mít dost času, pomyslela si Briona. Co potom udělám já? Co když skutečně spojíme síly a oni sem pošlou toho úlisného hraběte Angelose? A já se k němu budu muset chovat jako ke spojenci, místo abych mu propíchla mečem srdce, což bych udělala raději? Slíbila si, že se odpoledne vypraví do zbrojnice a bude chvíli cvičit útoky mečem. Barrick se možná ještě cítil příliš nemocný, než aby dával a přijímal rány, ale ona mohla klidně hodinu předstírat, že panák vycpaný pilinami je Angelos nebo jeho pán Hesper. Bylo by dobré něco probodnout.
Pokud šlo o chybějící pasáže dopisu, netušila, co mohlo vést kohokoli k tomu, aby je ukradl. Podle toho, co pochopila ze začátku a konce, se zdálo, že se jednalo pouze o povšechnou a obyčejnou rozmluvu týkající se údržby hradních zdí a bran. Je možné, že se jich zmocnil nějaký autarchův zvěd nebo nějaký bližší nepřítel, neboť se domnívá, že by se Olin mohl zmínit o nějaké slabině v obraně Jižní Marky? Mohli si snad myslet, že by otec byl tak pošetilý a svěřil informaci, jež by mohla ohrozit jeho rodinu a domov, do rukou vyslance Ludise Drakavy? To ho neznali. Jak řekl Avin Brone, Olin Eddon byl člověk, který nebral nic za zaručené.
Přeskočila na konec dopisu, i když věděla, že se nad ním znovu rozpláče.

A vyřiďme nejvroucnější pozdravy také Brioně. Řekni jí, že mě mrzí, že jsem vězněn a nemohu být s ní na jejich společné narozeniny s Barrickem. Mám tady v tom obstarožním hradě, jímž se prohání věčný průvan, kočku, která si zvykla spát v nohách mé postele, a podle toho, jak ztloustla, myslím, že z ní brzy bude máma. Vyřiď Brioně, že se nejenom brzy vrátím k rodině, ale přivezu s sebou malé překvapení, které bude moci rozmazlovat, jak bude chtít, protože, na rozdíl od psů a většiny dětí, kočku přemíra láskyplné pozornosti nezkazí.

Byla se sebou spokojená. Nerozplakala se. Nebo to aspoň bylo jenom pár kapek, které se daly snadno otřít, než se Rose a Moina vrátí.

Přestože měl jednu ruku nepoužitelnou, díky větší síle byl bratr při šermování Brioně zpravidla více než rovnocenným soupeřem, ale stále cítil vliv nemoci: brzy zbrunátněl v obličeji a zanedlouho začal prudce dýchat. Byl pomalejší než obvykle, a tak ho Brionin cvičný meč několikrát zasáhl. Jemu se na oplátku podařilo dotknout se jí pouze jednou. Po kratší době, než se Brioně zamlouvalo, ustoupil a svůj falchion odhodil. Zbraň tlumeně zarachotila.
"To není fér," prohlásil. "Víš, že ještě nejsem úplně zdravý."
"O důvod víc, abys znovu nabral sílu. No tak, mrzoute, pojď to zkusit ještě jednou. Jestli chceš, můžeš si tentokrát vzít štít."
"Ne. Jsi stejně hrozná jako Shaso. Myslíš si, že když tady není a nemůže mě trápit, zastoupíš ho ty?"
V jeho tónu bylo o trochu víc než obyčejný hněv a Briona musela přemoci vlastní rozmrzelost. Byla neklidná, plná vzteku a smutku jako bouřkové mraky. Po dnech, kdy jen seděla a poslouchala, jak na ni lidé mluví, toužila po jediném: protáhnout si údy, rozmáchnout se mečem, být něco jiného než princezna. Věděla však, že snažit se Barricka k něčemu nutit je zbytečné. "Tak dobrá. Možná bychom si raději měli promluvit. Přečtu ještě jednou otcův dopis."
"Já nechci mluvit. U Perinova kladiva, Briono, poslední dobou jsem toho namluvil až dost! Spiknutí a intriky. Jsem už z toho unavený. Půjdu si zdřímnout."
"Ale vždyť jsme o všech těch věcech, které nám pověděl Brone, skoro nemluvili - o Gailonu Tollym, o dopise, o

autarchovi…"
Odmítavě mávl rukou. "Brone pořád vymýšlí potíže. Kdyby nás nemohl chránit před intrikami a záhadnými spiknutími, neměl by žádný vliv." Barrick si skoro ani nerozvázal hrudní chránič, než jej ze sebe strhl. Byl vzpurný jako dítě vykázané od večeře.
"Tak podle tebe se nemáme čeho obávat? Když bratra zavraždili přímo pod naší střechou…?"
"Ne, tak to nemyslím! Nepřekračuj moje slova! Řekl jsem, že nevěřím, že se od Avina Broneho dozvíme pravdu, která by se mu nehodila do krámu. Nezapomeň, že to byl on, kdo otce přesvědčil, aby se oženil s Anissou. Nynor a teta Merolanny byli proti, ale Brone nedal pokoj, dokud otce nepřemluvil, aby to udělal."
Zamračila se. "Byli jsme moc malí - skoro si to nepamatuju."
"Já ano. Všechno si to pamatuju. Je to jeho chyba, že máme na krku tu šílenou ženskou."
"Šílenou ženskou?" Brioně se výraz dvojčete nelíbil - divokost, kterou nebyla zvyklá na bratrově tváři vídat. "Barricku, já ji taky nemám ráda, ale je kruté říct to takhle a navíc to není pravda."
"Skutečně? Selia tvrdí, že se chová velice podivně. Že ji nesmí navštěvovat nikdo kromě žen z venkova. Selia tvrdí, že některé mají ve městě pověst čarodějnic…"
"Selia? Nevěděla jsem, že ses s ní znovu setkal."
Červeň, která se už začala vytrácet, se najednou vlila zpátky. "A co když setkal? Je ti do toho něco?"
"Ne, Barricku, není. Ale nenajdou se jiné dívky, které by si tvůj zájem zasloužily víc? Nic o ní nevíme."
Pohrdavě si odfrkl. "Mluvíš úplně jako teta Merolanna."
"Rose i Moina tě obdivují."
"To je lež. Rose mi říká princ Nespokojený, prý si pořád stěžuju. Sama jsi mi to řekla." Zakabonil se.
Uchovala vážnou tvář, přestože byla poprvé od začátku rozhovoru v pokušení usmát se. "To bylo před rokem, trumbero. Teď už to neříká. Dokonce si o tebe dělala velké starosti, když jsi byl nemocný. A Moina… myslím, že se jí líbíš."
Na okamžik se mu ve tváři objevilo něco jako upřímný údiv, k němuž se přidal tak mocně toužebný pohled, že to Brionu skoro ohromilo. Ale vzápětí zmizel a Barrick nasadil masku, kterou znala až moc dobře.
"No ne, tobě nestačí, že jsi princezna regentka. Chováš se, jako bys chtěla být královna - jako bych tady ani nebyl a nesměl do ničeho zasahovat. Teď mi chceš nařizovat, s kým se můžu bavit a s kým ne, a možná na mě dokonce nasadit jednu ze svých dam, aby dělala, že se jí líbím, a mohla mě tak hlídat. Jenže to nemůžeš, Briono." Otočil se, nechal spadnout na zem zbytek své tréninkové výstroje a odkráčel ze zbrojnice. Dva jeho strážní, kteří stáli diskrétně u zadní stěny, ho následovali.
"To není pravda!" zavolala. "Ach, Barricku, to není pravda…!" Ale bratr už byl pryč.

Ve skutečnosti nevěděla, proč tam šla. Měla pocit, že jde v prudkém větru a snaží se udržet pohromadě nějakou prapodivně složitou a jemnou věc - jako je některý z Chavenových vědeckých přístrojů -, ale stokrát větší a křehčí. V některých chvílích se jí zdálo, že celá rodina je prokletá.
Podsaditý strážný jí nechtěl otevřít dveře cely. Hádala se s ním, ale i když byla princezna regentka a mohla dělat, co chtěla, bylo jasné, že kdyby na svých svrchovaných právech trvala, strážný by šel rovnou za Avinem Bronem, a ona nechtěla, aby lord konetábl věděl, že Shasa navštívila. Vlastně tomu sama nerozuměla a nedokázala si představit, jak by to tvrdohlavému a praktickému Bronemu vysvětlila.
Nakonec se postavila k zamřížovanému okénku ve dveřích cely a zavolala. Nejdřív nedostala žádnou odpověď. Když zavolala znovu, uslyšela pohyb a tupé cinkání železných řetězů.
"Briono?" V tom hlase byl jen zlomek bývalé síly. Předklonila se, pokusila se ho zahlédnout ve stínech u protější zdi.
"Co chceš?"
"Promluvit si." Páchlo to tam strašně. "Zeptat se tě… na něco."
Shaso vstal. Tma se nakupila, jako by stíny samy nabraly tvar člověka. Vězeň se pomalu odlepil od zdi a řetěz, který mu poutal kotníky, táhl za sebou. Zastavil se kousek od dveří. V cele nebylo žádné světlo a tak mu tvář ozařovala pouze pochodeň, která hořela v držáku za ní, ale stačila, aby si Briona všimla, jak zhubl. Ramena měl stále široká, ale dlouhý krk teď vypadal skoro křehce. Když otočil hlavou, aby ji lépe viděl - uvědomila si, že před pochodní musí být jenom silueta - rozeznala pod kůží tvar jeho lebky. "Milosrdná Zorio," zašeptala.
"Co chceš?"
"Proč mi nechceš říct, co se stalo?" Vůlí se ovládala, aby zachovala klidný hlas. Dost na tom, že plakala v soukromí svého pokoje. Nechtěla se rozplakat před tímto přísným starcem nebo před strážným, který stál jen několik yardů od ní a předstíral, že neposlouchá. "Tu noc. Chci ti věřit."
"Určitě je to osamělý pocit."
"Nejsem jediná. Dawet nevěří, že bys Kendricka zabil."
Dlouho neodpovídal. "Ty jsi s ním mluvila? O mně?"
Briona nepoznala, jestli je ohromený nebo rozzuřený. "Byl vyslancem otcova únosce. Také mohl být vrah. Mluvili jsme spolu mnohokrát."
"Řekla jsi 'byl'."
"Odjel. Do Hierosolu, zpátky za svým pánem, Drakavou. Ale řekl mi, že podle něho jsi moc čestný, než abys porušil přísahu danou rodu Eddonů, ať to vypadá jak to vypadá."
"Je to samozřejmě lhář a vrah." Slova zněla chladně, tíživě. "Nemůžeš mu nic věřit."
Vedla urputnou bitvu, aby do hlasu nevpustila hněv, a prohrávala. "I když tvrdí, že věří ve tvou nevinu?"
"Jestli má nevina visí na jeho slovu, pak si cestu na popraviště zasloužím."

Udeřila do dveří plochou dlaně tak prudce, že strážný překvapeně nadskočil a rychle k ní o několik kroků přistoupil. Rozčileně ho odehnala mávnutím ruky. "Proklínám tě, Shaso dan Hezo, a proklínám tvou neohebnou páteř! Tobě se to líbí? Sedíš tady ve tmě a máš radost, že jsme konečně předvedli, jak málo jsme si tě doopravdy vážili, libuješ si v pomyšlení, jak mizerně jsme se ti odvděčili za všechny služby, které jsi pro nás za ta léta vykonal?" Předklonila se, skoro ta slova přes zamřížované okénko zasyčela. "Pořád se mi nechce věřit, že bys bratra zabil, ale začínám si myslet, že by ses nechal zabít - prakticky by ses zavraždil - z čisté zášti."
Shaso znovu zmlkl, velká hlava mu klesla na hruď. Nepromluvil tak dlouho, až Brioně začalo vrtat hlavou, jestli třeba neusnul, vyčerpaný tvrdostí žaláře, nebo dokonce nezemřel vestoje, jak se to údajně stalo slavnému Silasovi z Perikalu, když odmítal padnout, přestože měl v sobě tucet šípů.
"Nemohu o té noci říct nic víc než to, že jsem Kendricka nezabil," řekl nakonec Shaso. Hlas měl zvláštně rezavý, jako by potlačoval slzy, ale Briona věděla, že na světě není nic nepravděpodobnějšího. "Proto musím zemřít. Jestli mi skutečně chcete prokázat laskavost, princezno - Briono - už za mnou nechoďte. Působí mi to příliš bolesti."
"Shaso, co…?"
"Prosím. Jestli jsi doopravdy jediný osamělý tvor v této zemi, který si myslí, že jsem svou přísahu nezradil, prozradím ti ještě tři věci. Nedůvěřuj Avinu Bronemu - je to šťoural a záleží mu hlavně na sobě. A nedůvěřuj Chavenovi, dvornímu lékaři. Má mnoho tajemství a všechna nejsou neškodná."
"Chavenovi…? Ale proč jemu - co udělal…?"
"Prosím." Shaso zvedl hlavu. Oči měl divoké. "Jenom poslouchej. Nemůžu ti své tvrzení nijak dokázat, ale… ale nechtěl bych, abys přišla k úhoně, Briono. Ani tvůj bratr, přestože hodně zkoušel mou trpělivost. A nechtěl bych vidět, jak přijdete o království vašeho otce."
Byla nemálo ohromená. "Řekl jsi… tři věci."
"Nedůvěřuj svému bratranci Gailonovi Tollymu." Zasténal. Byl to nečekaný, podivný a strašlivý zvuk. "Ne. Víc říct nemůžu."
"Gailon." Zaváhala - skoro mu chtěla vyklopit zprávu o Gailonově zmizení a, co bylo důležitější, Broneho tvrzení, že Tolly hostil autarchovy agenty, ale náhle propadla zmatku. Shaso řekl, že Bronemu ani Gailonovi nemá důvěřovat; tak který byl zrádce, vévoda ze Summerfieldu nebo lord konetábl? Nebo oba?
Říct mu to? Začínám šílet? Ta myšlenka byla jako cáknutí ledové vody, nenadálé a šokující. Bez ohledu na to, čemu chci věřit, tento muž možná zabil mého bratra. Sám by mohl být arcizrádce, nebo by mohl sloužit někomu ještě nebezpečnějšímu než xiskému autarchovi. Dost na tom, že jsem za ním přišla sama, bez Barricka - to se k němu mám chovat, jako by pořád byl důvěryhodný rodinný rádce?
"Briono?" Shasův hlas byl slabý, ale byla z něj slyšet obava.
"Musím jít."
Otočila se a odešla. Zkusila na rozloučenou kývnout na strážného, jako by se nestalo nic mimořádného, ale než došla ke schodům stoupajícím ze žaláře do hradu, prakticky běžela. Hlavně chtěla být venku z toho hlubokého, temného místa.
#
Matty Tinwright se probudil ve své komůrce pod střechou Quillerova zdroje s pocitem, že má hlavu plnou špinavé podpalubní vody. Přesto, že nad hospodou bydlel už dva roky (a proto by se dalo čekat, že bude prostor komůrky znát), podařilo se mu praštit se hlavou do trámu, když vstal - lehce, jenom lehce, budiž pochválen Zosim, bůžek opilců i básníků (užitečná kombinace, neboť jedni často patřili i k těm druhým) a sténavě padl zpátky na postel.
"Brigid!" křikl. "Ženská zatracená, pojď sem! Mám rozbitou kebuli."
Jenže Brigid byla samozřejmě pryč. Mohl se utěšovat jedině tím, že se večer musí vrátit do hostince, protože v něm byla zaměstnaná. Potom jí bude moci vyčíst, jak je krutá, že ho opustila. Třeba z toho vyjde hádka nebo projev soucitu. Obojí bylo přijatelné. Básníci potřebovali vzrušení, prudké citové hnutí.
Bylo čím dál jasnější, že nikdo mu nic nepřinese. Tinwright se posadil, podrbal se na hlavě a sebelítostivě zakňoural. Vymočil se do nočníku a pak se odbelhal k oknu. V časnějších nebo pozdějších hodinách by se obešel bez nočníku jakožto zbytečné mezifáze, jenže Krejčovská ulice byla plná lidí. Spíš z opatrnosti než ze slušnosti si dal záležet, aby nočník vylil tam, kde zrovna nikdo nešel: minulý měsíc se jednomu statnému námořníkovi nelíbilo, že byl z vysokého okna pomočen, a Tinwright jen tak tak vyvázl životem.
Po zdánlivě nekonečném schodišti sešel do lokálu v přízemí. Lavice, kde ho Finn Teodoros a Hewney minulou noc udrželi u své kruté pijácké hry až přes půlnoc, byla teď prázdná, ale na půltuctů jiných lavic seděli mlčenliví muži, dělníci z Cínové ulice, kteří přišli na časnou svačinu. Matty Tinwright nechápal, jak je možné, že úředník s básnickými spády a dramatik mohou být o dvacet let starší než on, a přitom vypít tolik. Musel s nimi držet krok, pokud si chtěl zachovat čest, a výsledkem bylo, že teď měl hlavu jako rozbitý hrnek v pytli. Bylo hrozné, jak to vedli a jak sváděli mladé muže jako Tinwright na scestí.
Po majiteli Conarym nebylo ani stopy. Pikolík Gil - pletl by se, kdo by čekal chlapce, protože vypadal přinejmenším o deset let starší než Tinwright - seděl na stoličce za pultem a hlídal sudy. Ve tváři měl podivný, nepřítomný výraz, ale Gil nebyl nikdy dvakrát bystrý. Pracoval v Quillerově zdroji už v době, kdy tam Tinwright přišel poprvé, a za celou tu dobu neřekl nikdy nic, co by bylo aspoň vzdáleně zajímavé.
"Pivo," požádal básník. "Potřebuju rychle pivo. Žaludek mám jako bouřku na moři - utišit ji může jenom slunce uschované ve sládkově chmelu." Opřel se o pult a nepříjemně říhnul. "Slyšíš? Hřmí!"
Gil se neusmál, třebaže obvykle měl pro Tinwrightovy vtipy celkem pochopení, i když je nedával hlasitě najevo. Po chvíli neobratné manipulace, která trvala déle než obvykle, přisunul přes pult korbel. Mžoural při tom jako sova na denním světle a vypadal ještě popleteněji než obvykle; Tinwright s potěšením zaznamenal, že nechce zaplatit. Conary

už nedal svému nájemníkovi bez mince v ruce ani přičichnout a vyhrožoval, že ho vystěhuje i z komůrky na konci horního patra. Tinwright nechtěl toto nečekané štěstí ohrozit a chystal se odejít s korbelem k sobě do pokoje, než pikolíkovi dojde, co udělal. Proto ho zkrušilo, když uslyšel Gilův hlas: "Ty jsi básník…?"
Ke schodům bylo příliš daleko, než aby dělal, že neslyšel. Otočil se, na rtech připravenou výmluvu.
"Chci říct umíš psát, ne?" zeptal se ho muž s pohublou tváří. "Máš dobrý rukopis?"
Tinwright se ušklíbl. "Jako by anděl namáčel do inkoustu vlastní brk. Jedna velká dáma mi kdysi řekla, že moje óda na ni by byla úplně stejně krásná a prospěšná, kdyby slova byla poskládána v úplně jiném pořadí."
"Chtěl bych, abys mi pomohl napsat dopis. Uděláš to?" Gil si všiml Tinwrightova zaváhání. "Dám ti peníze. Bude to stačit?" Natáhl ruku. V dlani se mu jako kapka ryzí sluneční záře choulil zlatý dolphin. Tinwright vytřeštil oči a málem korbel upustil. Odjakživa měl Gila, který jenom civěl a mlčel, za trochu prostoduchého, ale tohle byla pitomost jako dar od bohů. Zdálo se, že modlitby prostého básníka doputovaly k Zosimovým uším a zastihly dnes ráno boha ve velkomyslném rozpoložení.
"Samozřejmě," odvětil pohotově. "Moc rád ti pomůžu. Tohle si vezmu…" sebral minci z pikolíkovy dlaně, "a ty za mnou přijdeš nahoru do pokoje, až se Conary vrátí." Dlouhým, hltavým douškem vyprázdnil korbel a podal jej Gilovi. "Tady máš - ať to později nemusíš odnášet dolů."
Gil přikývl. Ve tváři měl pořád ten prázdný výraz jako ryba vystavená na stánku v přístavu. Tinwright rychle vyšel po schodech do patra. Napůl byl přesvědčený, že dolphin bude pryč, až dorazí do pokojíku se zešikmeným stropem, rozplyne se jako nějaký pohádkový dar, ale když otevřel dlaň, mince tam pořád ležela. V první chvíli se ho zmocnilo podezření a zkusil do ní kousnout, ale měla tu pravou, měkkou pevnost. Ne že by Tinwright dostal za svých dvacet let mnoho příležitostí kousnout si do zlata.

Gil stál hned za dveřmi s rukama svěšenýma podél těla.
Vážně je ještě divnější než obvykle, pomyslel si Tinwright, ale pro mě je to jedině dobře. Musel zapřemýšlet, jestli Gil nemá nějaké další drobné úkoly, při kterých by mohl potřebovat pomoc Mattyho Tinwrighta - třeba spravit košili nebo pomoci sundat holínky. Jestli má dolphinů víc, rád ho budu nazývat svým zaměstnavatelem, když je tak pitomý. Pak se poprvé zarazil nad jistou myšlenkou. Jenže kde by pikolík přišel ke zlatu? Zamordoval někoho? Doufejme jenom, že ten dotyčný nebude nikomu chybět…
Nakonec Gil promluvil. "Chci poslat dopis. Napiš slova, co řeknu. Když budou potřebovat změnit, napiš je správně."
"Samozřejmě, kamaráde." Tinwright se chopil svého psacího prkna, jedné z mála věcí, které dosud nemusel zastavit, a přiostřil si pero starým nožem, který ukradl Conarymu v kuchyni. S tímhle zlatem dostanu zpátky svůj perořízek s kostěnou střenkou. Cha! Budu si moci pořídit nožík se střenkou ze slonoviny!
"Nevím, jaký pozdrav se na dopis sluší. Napiš ho ty."
"Skvěle. A komu ten dopis je?"
"Princi Barrickovi a princezně Brioně."
Tinwrightovi vypadlo pero z ruky. "Cože? Princi a princezně?"
"Ano." Gil se na něho podíval. Hlavu měl nakloněnou na stranu a jeho výraz připomínal spíš psa nebo ptáka než člověka. "To napsat neumíš?"
"Samozřejmě umím," pospíšil si Matty. "Nepochybně ano. Když to nebude nic zrádcovského." Ale dělal si starosti. Možná se ukvapil, když Zosimovi tak děkoval. Byl to koneckonců velice nevypočitatelný bůžek.
"Dobrá. Jsi hodný, Tinwrighte. Chci jim sdělit důležité věci. Napiš to, věci, co budu říkat." Nadechl se. Oči měl skoro zavřené, jako by spíš vzpomínal, než si něco vymýšlel. "Řekni princi a princezně Jižního Pomezí, že s nimi musím mluvit. Že jim můžu říct důležité věci, které jsou pravda."
Tinwright si úlevně vydechl a pustil se do složitého pozdravu, protože bylo jasné, že nepůjde o nic jiného než žvásty negramotného venkovana, který je sice přesvědčený, jak jsou důležité, ale královským dvojčatům určitě ani nepřijdou na oči. "Urozeným a nejšlechetnějším Barrickovi a Brioně," napsal, "princi regentovi a princezně regentce Jižního Pomezí, od jejich pokorného sluhy…"
"Ale jak se vlastně jmenuješ? Celým jménem?"
"Gil."
"Žádné jiné jméno nemáš? Jakojájsem nejenom Matthias, ale Matthias Tinwright?"
Pikolík se zadíval na básníka tak nechápavě, že Tinwrightovi nezbylo než pokrčit rameny. "… Od jejich pokorného sluhy Gila," napsal, "pikolíka v hostinci známém jako…"
"Napiš, že jim hrozí horší věci, než si myslí. Hrozí válka. A abych jim dokázal, že vím, o čem mluvím, řeknu jim, co se stalo s dcerou settlandského prince a modrým drahokamem, který měla jako věno, a proč byl ušetřen kupcův synovec. Musíš použít přesně ta slova, která ti řeknu."
Tinwright přikývl a začal spokojeně sepisovat Gilovo koktavé sdělení. Dostal za velice jednoduchý úkol velkorysou odměnu. Tyhle snové nesmysly nebude brát nikdo vážně, natož někdo z královské rodiny.
Když byl hotov, dal dopis pikolíkovi a rozloučil se s ním - Gil prohlásil, že jej chce sám odnést do velké pevnosti a předat princi a princezně, ale Tinwright věděl, že se ten ubohý blázen nedostane dál než ke strážnému v Havraní bráně, kterého buď pobaví nebo rozčílí. Když se ze schodů ozvaly pikolíkovy vzdalující se kroky, Tinwright si lehl na záda na postel, aby si rozmyslel, za co všechno své peníze utratí. Hlava už ho nebolela. Život byl najednou velice příjemný.
Gil se odpoledne do Quillerova zdroje nevrátil. Tinwrighta zatkla královská stráž hodinu před západem slunce, se skvrnami od inkoustu na prstech a zlatem, které ještě nestačil utratit.

22
Královské slyšení
BEZE JMEN:

Tvrdí jako kámen pod zemí,
bzučí jako vosy,
splétají se jako kořeny, jako hadi

Věštby vržených kostí

Matty byl rád, že ho aspoň nevsadili do želez, ale jinak na té zkušenosti nic moc příjemného neshledával. Málem si pustil do kalhot, když ho stráže přišly do Zdroje zatknout. Když pak uviděl hradní žalář a ucítil vlhké staré kameny a různé pachy nešťastných zavřených lidí, málem se mu to stalo znovu. Jedna věc byla psát kuplety o utrpení perikalského Silase v pevnosti krutého Žlutého rytíře, ale realita hradního vězení byla mnohem krušnější, než si představoval.
Povzdechl si. Hned nato dostal starost, že by to mohlo znít, jako že si stěžuje. Nechtěl, aby se na něho tito velice obrovití gardisté s velkýma, mozolnatýma rukama a zamračenými obličeji rozzlobili. Dva seděli na nízké lavici a mluvili spolu, třetí stál jen několik yardů dál, po jeho druhém boku, s píkou v ruce. Z toho měl nejnepříjemnější pocit: pořád se na Tinwrighta díval, jako by doufal, že se vězeň pokusí uprchnout a on ho bude moci nabodnout jako králíka k opékání na naostřený klacek.
Jenže básník se nehodlal pohnout. Upnul se na to, aby zůstal netečný jako střelka kompasu mířící na sever. I kdyby se ten podělaný hrad zničehonic zřítil, seděl bych tady na podlaze dál. Matty Tinwright tomu mizerovi se zlýma očima žádnou záminku nedá.
Z místa, kde seděl, viděl pikolíka Gila, jak se hrbí na podlaze na druhé straně stolu strážných. Tinwright bral jako dobré znamení, že mezi Gilem a dveřmi jsou tři gardisté, zatímco mezi ním a dveřmi jenom jeden, že za skutečného lotra zřejmě mají Gila. Ne že by pikolík vypadal jako pravděpodobnější kandidát na pokus o útěk než básník. Jeho hubený obličej byl bez výrazu. Zíral do prázdného místa na protější zdi jako popletený dědeček, kterého někdo náhodou zapomněl na tržišti.
Drátěná košile zachřestila, jak strážný, který si Tinwrighta nepříjemně prohlížel, popošel o několik kroků blíž a zastavil se těsně nad ním. Muž opatrně - ale ne zas moc opatrně - zastrčil hrot svého kopí do škvíry v kamenné podlaze jen několik palců od Tinwrightových slabin. Kdyby to byla důležitá příležitost, nebo alespoň důležitá příležitost příjemnějšího druhu, určitě by Mattymu pokrčil poklopec.
"Viděl jsem tě v Jezevcových botách," prohlásil strážný. Tinwright, který si bolestivě uvědomoval píku vraženou mezi svá stehna jako vlajka dobyvatele, v první chvíli nic nechápal. Myslel si, že ho strážný obviňuje z krádeže obuvi nějakému maskotovi gardy. "Slyšel jsi mě, prcku?"
Najednou mu mozek začal znovu pracovat. Ten muž mluvil o hospodě u Baziliščí brány, kam Tinwright několikrát zavítal, obvykle ve společnosti žíznivého Nevina Hewneyho. "Ne, pane, to si mě s někým pletete," řekl tak upřímně, jak jen to dokázal předstírat… "Nikdy jsem nepřekročil práh. Já jsem přívrženec Quillerova zdroje v uličce Rozvrzaných schodů. Muž jako vy samozřejmě nemůže Zdroj znát - je to špatný, podřadný podnik."
Strážný se uculil. Byl mladý, ale nosil už pořádné břicho a těstovitý, nepříjemný obličej. "Přebral jsi mi ženskou. Napovídal jsi jí, že s mazaným lišákem, jako jsi ty, si užije víc zábavy než s vepřem, který jí dělá kavalíra."
"Určitě se mýlíte, dobrý pane."
"Řekl jsi, že má prsa jako krásné bílé bochánky a zadek jako granátové jablko."
"To ne, určitě to byla broskev." Tinwright si vzpomněl, jak byl tu noc opilý a zděsil se pomyšlení, že snad mohl použít tak neobratné a nehezké přirovnání jako "granátové jablko." V dalším okamžiku si zděšeně zakryl ústa rukou, ale bylo již pozdě. Vlastní neukázněný jazyk ho znovu zradil.
Strážný mu věnoval široký úsměv, který měl na místě mnoha zubů mezeru. Básník byl přesvědčen, že tento projev nemá mnoho společného se zájmem o jeho blaho, ani nevyjadřuje uznání jeho mistrnému flirtování. Strážný se předklonil, natáhl ruku, tlustými prsty chytil Tinwrighta za nos a zakroutil. Držel tak dlouho, až básník vyděšeně vyjekl bolestí. Strážný se sklonil, až se jeho ústa páchnoucí po sýru ocitla jen na šířku prstu od Mattyho obličeje, takže to, že Tinwright měl právě nos tak bolestivě zmáčknutý, byla malá výhoda. "Jestli lord konetábl nebude chtít, abys přišel o hlavu - a jestli ano, přihlásím se na ten úkol jako první - zastavím se za tebou v Quillerově zdroji, a bude to brzo. Pár kousků si z tebe odříznu," - znovu mu zakroutil nosem, aby dodal svým slovům důraz - "a pak uvidíme, jak se budeš líbit dámám."
Dveře žaláře se s rachotem otevřely. Strážný pustil Tinwrightův nos a narovnal se, ale ještě předtím jím naposledy krutě zakroutil. Tinwrightovi vyhrkly do očí slzy. Měl pocit, jako by mu uprostřed obličeje někdo rozdělal oheň.
"U Perinových spodků, ten šejdíř pláče?" zaduněl odněkud těsně nad ním něčí hlas. "Copak v tomto království nezůstal kromě vojáků žádný opravdový chlap? Jsou všichni ostatní jenom kuplíři, podvodníci a zženštilí ufňukanci jako tenhle?" Nad Mattym se tyčila obrovitá postava lorda konetábla Avina Broneho, s vousy jako šedočerný bouřkový mrak. "To fňukáš kvůli svým zločinům proti koruně, chlape? Možná ti to pomůže u kněží Trigonátu, ale u mě ne."
Tinwright zamrkal, aby zahnal slzy. "Ne, pane, ničím jsem se neprovinil."
"Tak proč potom brečíš?"
Tinwrightovi něco říkalo, že by nebyl dobrý nápad žalovat, co mu strážný provedl. Výprask, který mu ten muž chtěl

uštědřit, by se tak mohl změnit v něco osudnějšího. "Mám… mám katar, pane. Občas to na mě tak přijde. Ten vlhký vzduch…" Mávl rukou a gestem ukázal na okolí, ale vzápětí znovu propadl panice. "Ne že bych si na cokoli tady mohl stěžovat, pane, bylo se mnou zacházeno velice dobře." Žvanil. Tinwright nikdy neviděl Broneho na kratší vzdálenost, než co by kamenem dohodil; ten člověk vypadal, že by jednou masitou rukou dokázal básníkovi rozdrtit hlavu. "Zdi jsou velice pevné, pane, podlaha dobře udělaná."
"Řekl bych, že tě někdo praštil," prohlásil lord konetábl. "A jestli okamžitě nezavřeš ústa, pravděpodobně to udělám taky." Otočil se k příslušníkovi královské gardy, který vstal z lavice. "Beru si oba vězně." Mávl na jednoho ze dvou vojáků, které nechal čekat u dveří žaláře; oba měli uniformu Landsendu, Broneho léna. "Odveď tenhle párek," poručil muži. "Klidně je ztluč, jestli to bude nutné."
Strážný ze žaláře se zatvářil lehce překvapeně. "A… princ a princezna?"
"Samozřejmě o tom vědí," zavrčel Brone. "Kdo myslíš, že mě pro ně poslal?"
"Ano. Jistě. Výborně, pane."
Tinwright se ztěžka postavil. Byl rozhodnutý jít a nedělat potíže. Nechtěl, aby se mu stalo něco dalšího, a určitě nechtěl, aby se ten obrovský, hrůzu nahánějící lord konetábl rozčilil víc, než už byl.

Navzdory zděšení se Tinwright neubránil překvapení, když je Brone a dva vojáci provedli spletitou zadní částí velkého paláce až do malé, ale krásně zařízené kaple. Jediný pohled na malby na stěnách mu prozradil, že to určitě bude samotná Erivorova kaple, zasvěcená mořskému bohovi, jenž byl patronem Eddonů, jedna z nejslavnějších místností v celé Jižní Marce. Výzdoba se svým způsobem hodila, neboť pikolík Gil šel celou cestu pomalu a neklidně, jako by se pohyboval vodou, která mu sahá nad hlavu. Tinwright byl zmatený tím, kde se ocitl, ale cítil se o něco líp: věřil, že ho rovnou nezabijí, přinejmenším proto, že by krev potřísnila slavné nástěnné malby.
Ledaže by mě uškrtili. Nedělalo se to, že se zrádci škrtili? Srdce se mu prudce rozběhlo. Zrádci! Ale tohle je šílenství - já nejsem žádný zrádce! Jenom jsem napsal dopis, protože mě, ubohého básníka, ten zlosyn Gil oslepil svým nečestně získaným zlatem!
Než Avin Brone usedl na dlouhou lavici umístěnou v blízkosti oltáře, Tinwright už málem znovu brečel.
"Tiše," napomenul ho Brone.
"Pane, já… já…"
"Zavři hubu, pitomče. Nemysli si, že když jsem si sedl, nemůžu zase vstát a jednu ti vrazit. To potěšení bude stát za tu námahu."
Tinwright se okamžitě uklidnil. Pěsti, které Bronemu trčely z krajkových manžet, byly velké jako sváteční bochníky. Básník se kradmo podíval po Gilovi, který nejenom nevypadal vyděšeně, ale dokonce jako by ani pořádně nevnímal, co se kolem něho děje. Proklínám tebe i to tvoje zlato! chtěl na něj zakřičet Matty Tinwright. Jsi jako jedový skřítek z nějaké pohádky, který každému přinese smůlu.
Nakonec usoudil, že jestli se nechce dostat do potíží, bude nejlepší pevně zavřít oči a ústa a modlit se k bohu básníků a opilců (i když to vypadalo, že odezva na jeho poslední modlitbu ho dovedla na práh zrádcovské cely), a tak si v první chvíli nevšiml, že do místnosti kdosi vstoupil. Překvapeně otevřel oči, až když uslyšel dívčí hlas.
"Tihle dva?"
"Ano, Výsosti." Brone ukázal na Gila. "Tento přišel s tím tvrzením. Druhý říká, že to za něho jenom napsal, ale moc mu nevěřím - když se na ně podíváte, uvidíte, který spíš vypadá, že toho druhého navedl k nějaké darebnosti."
Tinwright měl silnou touhu zakřičet, že je nevinný, ale pomalu se učil, jak se chovat v situaci, kdy nemůže nic dělat. Do kaple přibylo půl tuctu dalších lidí. Čtyři z nich byli královští gardisté, kteří se postavili ke dveřím, odkud lehce pohrdavě pokukovali po rudozlatě oblečených Landsenďanech lorda konetábla. Zbylí dva, jak s úžasem poznal, byli dosud žijící děti krále Olina, princezna Briona a princ Barrick.
"Proč právě tady?" zeptala se plavovlasá princezna. Tinwright se musel podívat dvakrát, aby se přesvědčil, že mluví opravdu ona. Byla docela hezká, i když vysoká a vyhublá - Mattymu Tinwrightovi se líbilo, když žena byla měkká, bledá a zaoblená jako letní mrak - ale vlasy měla rozpuštěné a byla velice zvláštně oblečená - do jezdecké sukně, nohavic a dlouhé modré blůzy jako muž. Její nezdravě bledý bratr se zrzavými kadeřemi byl celý v černém. Tinwright slyšel, že se princ obléká, jako by stále držel smutek, ale bylo opravdu úžasné vidět Barricka Eddona takto zblízka, jako by to byl nějaký piják u Zdroje - vidět oba mladé regenty přímo před sebou, tak blízko a tak opravdové, jak jen to šlo, jako by samotný Tinwright byl nějaký dvorní oblíbenec, kterého přišli navštívit. Ta představa ho na kratičký okamžik zahřála. To by byla nádhera, mít takové královské mecenáše…!
"Jsme tady, protože zde máme soukromí," odpověděl Brone.
"Ale říkal jste, že nás chtěli jen podvést, abychom jim zaplatili za nepravdivé zprávy."
Tinwright náhle ztratil zájem o mecenášství a o to, jak jsou princ a princezna oblečeni. Dokonce měl najednou velké potíže s polykáním: nemohl se ani nadýchnout, jako by mu do krku vlezl ježek. Kdyby došli k závěru, že chtěl připravit královskou rodinu o peníze, mohlo ho to klidně stát hlavu; v lepším případě by ho odvezli do vyhnanství na některý menší ostrov, nebo ho poslali pracovat na pole a nechali ho tam, až bude starý, až mu ani dráteníkova vyhublá manželka nepodstrčí měďák za jeho kouzelné řeči (a smyslnější projevy přízně). Pokus o podvod na královské rodině! Pevně stiskl nohy k sobě, aby se před eddonskými dvojčaty nepomočil.
"Řekl jsem, že je z toho podezírám," odvětil Brone. Trpělivě přehlížel princův hádavý tón. "Ale kdyby jeden z nich nebo oba skutečně něco věděli, soudím, že bude lepší, když se to dozvíme tady a ne před celým dvorem."
Briona, která si Tinwrighta prohlížela s výrazem, jenž nebyl úplně nevlídný - i když nevypadal ani nijak zvlášť mile - se náhle otočila ke staršímu muži s hubenou bradou. "Ty. Prý děláš číšníka v nějaké pivnici ve vnější pevnosti. Jak bys mohl vědět, co se stalo s karavanou ze Settlandu, něco víc než hospodské klepy?"

Gil se pohnul, ale vypadalo to, že mu dělá potíže zaostřit na ni zrak. "Já… já nevím. Vím jenom to, že jsem měl sny, a ty sny mi… ukázaly výjevy."
"Řekni 'Vaše Výsosti', mizero," obořil se na něho Brone.
Briona mávla rukou. "On je… nevím, myslím, že nemá všech pět pohromadě. Proč s ním vůbec ztrácíme čas? S oběma těmi hlupáky."
Tinwright litoval, že nemá odvahu naježit se, zaprotestovat. Zklamalo ho, že princezna podle všeho není obeznámena s jeho nevelkou, ale rostoucí reputací. Přesto přece muselo být již od pohledu na něho jasné, že není stejného rozumu jako ten chudák Gil.
"Má pravdu," promluvil princ Barrick. Mluvil pomaleji a váhavěji, než by se dalo čekat podle pověstí o jeho rtuťovité nátuře. "Ten kupec nejspíš vyzvonil každému z Jižního Pomezí, co se mu stalo. A roztrousil to po polovině venkova, ještě než vůbec došel sem."
"Když se podíváte na dopis, který nám tihle dva poslali," vmísil se trpělivě Brone, "stojí tam: 'Můžu vám říct, co se stalo s dcerou settlandského prince a modrým drahokamem, který měla jako věno.' Proto s těmito hlupáky ztrácíme čas."
"Nerozumím," namítla princezna.
"Kupec Beck totiž nevěděl o velkém safíru, který ta dívka vezla hraběti Rorickovi jako součást svého věna. Nikdo z karavany o něm nevěděl, dokonce ani stráže, protože její otec se bál krádeže. Vím to jenom já, protože jsem před několika dny obdržel dopis ze Settlandu, který mi přivezl jeden mnich. Princ se mě ptal na svou dceru a zda je v bezpečí, neboť se doslechl znepokojivé zprávy, a výslovně se zmínil o safíru - dokonce to vypadalo, že je pro něho stejně důležitý jako vlastní dítě, takže ten kámen je buď velice drahý, nebo princ není zrovna slepě milující otec. V každém případě zůstává otázka, jak…?"
"Jak se mohl obyčejný pikolík o drahokamu dozvědět?" dokončila za něho Briona. Otočila se ke Gilovi. "A ty tvrdíš, že ti to ukázaly sny? Co dalšího nám můžeš říct?"
Gil pomalu zavrtěl hlavou. "Už jsem zapomněl něco z toho, co jsem chtěl říct, něco z věcí, co jsem slyšel a viděl, když jsem spal. Chtěl jsem si to nechat všechno sepsat od Tinwrighta, jenže pak přišly stráže a z Quillerova zdroje mě odvedly."
"I když možná opravdu něco věděl, teď už to neví," ušklíbl se Barrick. Z jeho slov čišelo znechucení.
"Vím, že jste viděl ty v černém," obrátil se k princi Gil.
"Cože?"
"Ty v černém. Zdi v plamenech. A muže s vousy, jak běží a volá na vás. Vím, že jste to viděl…"
Nedomluvil, protože Barrick k němu přiskočil a začal ho škrtit. Gil byl sice dospělý, ale nekladl žádný odpor. Barrick srazil vychrtlého muže na podlahu, sedl si mu na hruď a rozkřikl se: "Co to znamená? Jak můžeš vědět, co se mi zdá?"
"Barricku!" Briona se k bratrovi vrhla a chytila ho za ruce. Pikolík se nevzpíral, ale jeho obličej strašlivě, horečně rudl.
"Pusť - vždyť ho zabiješ!"
"Odkud to víš? Kdo tě poslal? Odkud to víš?"
Tinwright ohromeně sledoval, jak lord konetábl - na to, jak byl mohutný, byl překvapivě rychlý - mladíka strhl z Gila, který sice lapal po dechu, ale stále nekladl odpor. "Omlouvám se vám, Výsosti, ale copak jste zešílel?" zeptal se.
Princ se mohutnému muži vytrhl. Dýchal prudce, jako by tím skrčeným byl on a ne naopak. "Neříkejte to! Neopovažujte se to říct!" vykřikl na Broneho. "Nikdo o mně nesmí takhle mluvit!" Vypadalo to, že se rozpláče, nebo znovu rozkřičí, ale místo toho mu obličej náhle zkameněl, jako by patřil soše. Potom se otočil a vyšel dveřmi kaple ven, byť chůzí, které chyběl jen jeden zbrklý krok, aby přešla v běh. Dva strážní se na sebe unaveně podívali, opustili formaci a vydali se za ním.
Pikolík si sedal a tiše sípal.
"Jak je možné, že znáš bratrovy sny?" zeptala se Briona Eddonská.
Gilovi chvíli trvalo, než odpověděl. "Řekl jsem jenom to, co jsem viděl. Co jsem slyšel."
Otočila se k Bronemu. "Ochraňuj mě, milosrdná Zorio. Občas se mi zdá, že ztrácím rozum - asi to tak bude, protože jinak si nedovedu vysvětlit, co se tady děje. Vy tomu aspoň trochu rozumíte?"
Lord konetábl si dal s odpovědí načas. "Tedy… ve většině věcí jsem stejně zmatený jako vy, paní. Nějakou představu mám, ale nechtěl bych se o ní šířit před těmihle dvěma." Ostře pokynul bradou k Tinwrightovi a pikolíkovi.
"Ale něco s nimi udělat musíme, to je jasná věc." Briona se zamračila. Tinwrightovi princezna stále nepřipadala zvlášť okouzlující, ale rozhodně v sobě měla něco, co přitahovalo jeho pozornost, a nebyla to jen sláva a moc. Byla velice… energická. Jako nějaká bohyně bojovnice, blesklo mu hlavou.
"Je jasné, že si musíme nechat přinejmenším toho pikolíka, dokud neodhalíme tajemství jeho vědomostí," prohlásil Brone, čímž v básníkovi vykřesal jiskřičku naděje. Třeba ho pustí! "Nemluvě o tom, že je třeba zjistit, jak se dostal ke zlatému dolphinu, který dal tomuhle takzvanému básníkovi. Předpokládám, že pro pikolíka najdu místo ve strážnici - bude tam pod dohledem mnoha očí. Ale nejsem si jist, jestli chci, aby tenhle druhý roznášel po hospodách, co viděl."
Brone se zakabonil. "Asi mi nedovolíte, abych ho jednoduše zabil." Tinwrightovi se najednou nedostávalo dechu. Mohl jen doufat, že je to myšleno jako žert. Ulevilo se mu, když princezna zavrtěla hlavou. "Škoda," pokrčil rameny Brone, "protože takových budižkničemů není dvakrát třeba a v Jižním Pomezí už jsou jich armády."
"Je mi jedno, co uděláte s tím, který napsal dopis." Briona se upřeně dívala na Gila; Tinwright si to nedokázal vysvětlit, ale uvědomil si, že žárlí. "Pochybuji, že má s tou věcí něco společného. Pošlete toho básníka domů a řekněte mu, že ho zkrátíme o hlavu, jestli komukoli pošeptá třebas jen jediné slovo. Potřebuji přemýšlet."
Tinwright si trpce uvědomil několik neradostných věcí. Pokud se vrátí do Quillerova zdroje, brzy se nevyhne slíbené návštěvě strážného, kterého zřejmě připravil o ženu; nejenže schytá krutý výprask, ale navíc to bude za něco, co si ani

nepamatoval - pitka s Hewneyem skoro vždycky skončila tak, že o sobě nevěděl. Mohl jen doufat, že ta holka byla hezká, i když při pohledu na strážného o tom pochyboval. Ale jelikož lord konetábl mu zlatý dolphin zabavil, stěhování jinam si nemohl dovolit. Momentálně neměl žádnou dobře zaopatřenou paničku, která by ho přijala, jenom Brigid, která bydlela u Zdroje. A přišlo chladné počasí. Spatná doba pro život na ulici.
Tinwright pocítil nebývalou vlnu sebelítosti. V první chvíli ho napadlo vymyslet si vlastní historku, aby se udělal užitečnějším a důležitějším; mohl třeba předstírat, že některé zvláštní věci, které zná pikolík, ví i on, ale jediný pohled na mohutného Broneho ho přesvědčil, že je to hloupost. Gil z nějakého důvodu skutečně věděl věci, které vědět neměl, ale Tinwright si žádnou takovou zbraň opatřit neuměl, ani jako bluf. Pak v myšlenkách zabloudil k rozrušené princezně a něco ho napadlo. Přišlo to tak náhle, že se neubránil pomyšlení, jestli se mu Zosim nesnaží vynahradit vrtkavou krutost svého druhého daru. Padl na kolena.
"Má paní," oslovil Brionu svým nejupřímnějším hlasem, tím, kterým si zaopatřoval jídlo a pití od doby, kdy poprvé utekl z domova, "Výsosti, smím vás poprosit o laskavost? Vím, že si troufám příliš a jsem až příliš nízký, ale prosím vás, abyste mě alespoň vyslechla…"
Podívala se na něho. To byl přinejhorším první krok. "O co jde?"
"Jsem básník, princezno - prostý, takový, jehož talent se ne vždy dočkal odměny, ale ti, kteří mě znají, vám povědí o mých kvalitách." Princezna ztrácela zájem, a tak si pospíšil. "Přišel jsem k vám svíraný strachem a úzkostí. Svou snahou pomoci hloupému příteli pikolíkovi jsem vám a vašemu bratrovi způsobil bolest. To je můj konec…"
Trpce se usmála. "Jestli to někomu vyzradíš, počítej s tím, že to opravdu bude tvůj konec."
"Prosím, jen mě vyslechněte, Výsosti. Jen vyslechněte svého pokorného sluhu. Jste vytížena starostmi o blaho země, a tak nepochybně nemůžete vědět o panegyrikonu, který o vás skládám." Co na tom, že ještě před okamžikem nic takového neskládal.
"Panegyrikon?"
"Oslavu vaší nesmírné krásy." Všiml si jejího výrazu a rychle dodal: "A především vaší moudrosti a laskavosti." Znovu se usmála, ale byl to spíš nepříjemný úsměv, i když jen lehce. "A jak tady sedím, šťastný, že jsem se konečně ocitl na dosah jasné záře vaší přítomnosti a nemusím vás vzývat jako vzdálenou lunu, vidím, že jsem byl se svou ústřední myšlenkou ještě blíž pravdě, než jsem doufal - že jste skutečně… skutečně…"
Už ji nebavilo čekat. "Co skutečně jsem?"
"Přímo ztělesnění Zorie, bohyně bojovnice a vládkyně moudrosti." Tak. Mohl jen doufat, že hádal správně, že princeznino podivné oblečení a dovolávání se milosti bohyně nebyly náhoda. "Když jsem byl mladý, často jsem o Perinově statečné dceři snil, ale v těch snech jsem byl oslepený její září - nikdy jsem si nedokázal doopravdy představit výraz nebeského obličeje. Teď už znám pravou tvář bohyně. Vidím ji znovuzrozenou v panenské princezně Jižního Pomezí." Náhle se lekl, že zašel příliš daleko. Netvářila se tak polichoceně, jak doufal, ale nevypadala ani rozzlobeně. Zadržel dech.
"Mám ho nechat zmlátit, než ho pošlu zpátky do toho bordelu?" zeptal se jí Brone.
"Abych řekla pravdu, připadá mi… zábavný," zauvažovala Briona. "Řadu dní jsem se nezasmála a teď se mi to málem podařilo. To je dnes vzácný dar." Prohlédla si Tinwrighta od hlavy k patě. "Chtěl bys být můj básník? Vyprávět světu o mých ctnostech?"
Nebyl si jistý, co se děje, ale nemohl připustit, aby ten okamžik pokazil pravdou. "Ano, má paní, má princezno, to byl odjakživa můj největší sen. Kdybyste byla mou mecenáškou, Výsosti, byl bych ten nejšťastnější muž na zemi, nejšťastnější básník v Eionu."
"Mecenáškou?" Povytáhla obočí. "Co to znamená? Že bych ti dávala peníze?"
"Ach, to ne, paní!" Všeho do času, pomyslel si. "Ne, prokázala byste mi neocenitelné dobrodiní, kdybyste mi pouze dovolila pozorovat vás - samozřejmě z dálky - abych mohl svou báseň lépe vytvořit. Pracuji na ní již léta, Výsosti, je to hlavní náplň mého života, ale bylo obtížné skládat ji jen na základě toho, že jsem vás několikrát zahlédl při veřejných slavnostech. Jestli mi dopřejete příležitost sledovat vás alespoň přes zaplněný sál, jak moudře vládnete šťastným obyvatelům Jižního Pomezí, bude to laskavost, jíž dokážete, že skutečně jste znovuzrozená Zorie."
"Jinými slovy chceš mít kde spát." V Brionině úsměvu se poprvé objevilo něco jako nefalšované veselí. "Brone, zjistěte, jestli by pro něho Rébus něco nenašel. Mohli by být v jedné místnosti - dělat si navzájem společnost."
"Princezno Briono…!" Brone se zlobil.
"Potřebuji si teď promluvit s bratrem. Do západu slunce se sejdeme znovu, lorde konetáble." Vykročila ke dveřím, potom se zastavila a ještě jednou si Tinwrighta důkladně prohlédla. "Sbohem, básníku. Očekávám, že tu ódu vyslechnu velice brzy. Těším se na ni."
Matty Tinwright se za ní díval a nebyl si tak docela jistý, jestli den, který prožívá, je nejlepší nebo nejhorší. Usoudil, že určitě bude nejlepší, ale v žaludku mu zůstal slabý, nepříjemný pocit, který určitě neměl patřit ke dni, v němž byl jmenován dvorním básníkem královského dvora.
#
Zpočátku se zdálo, že Collum Dyer bude schopen vojsko skřítků sledovat jako slepec slunce: navzdory choatičnosti mlhou obestřeného lesa a zrádné nesouvislosti cesty, gardista vyrazil takovým způsobem, který by Vansen neváhal označit za sebejistý - nebýt toho, že ke zbytku jeho chování se něco tak jednoduchého a lidského jako sebejistota vztáhnout nedalo. Spíš by se Dyer dal označit za náměsíčného, který vrávorá a cosi si šeptá pro sebe jako jeden z šílených kajícníků, kteří za Velké smrti chodili od města k městu s figurínami boha Kerniose.
Rychle se však ukázalo, že jestli je Dyer slepec, který sleduje slunce, pak to slunce zapadá. Neuplynula doba delší než hodina a oni už zase bloudili v kruzích. Lesní labyrint byl tak spletitý, že by si Vansen nemohl být jistý ani tím, že se vracejí na stejná místa, kdyby Dyer nešlápl na vlastní opasek, který ten den ztratil za pochodu dávno předtím.

Vyčerpaný a zničený Vansen usedl na zem, skrčil se a obličej skryl do dlaní. Zpola čekal, že Dyer půjde dál bez něho, a bylo mu to vlastně jedno. Ale ke svému údivu ucítil na rameni ruku.
"Kde jsou, Ferrasi? Byli tak nádherní." Přes černé vousy na tváři Collum Dyer ze všeho nejvíc připomínal dítě: oči měl vytřeštěné, ústa se mu chvěla.
"Šli dál," odvětil Vansen. "Šli dál zabíjet naše přátele a rodiny."
"Ne." To, co řekl, však Dyera rozrušilo. "Ne, něco přinášejí, ale smrt to není. Copak jsi je neslyšel? Jenom si berou zpátky, co už jednou bylo jejich. Nic víc nechtějí."
"Jenže na tom, co už jednou bylo jejich, žijí lidé. Lidé jako my." Vansen si ze všeho nejvíc přál lehnout a spát. Měl pocit, jako by bez konce plaval tímto oceánem stromů, ale ani jednou nezahlédl břeh. "Myslíš si, že statkáři a malorolníci se jednoduše seberou a odstěhují se, aby tvé Šeré plemeno mohlo dostat zpátky své staré území? Možná bychom mohli strhnout i Jižní Marku a postavit ji znovu v Jellonu nebo Perikalu, kde by jim nevadila."
"Ale to ne," namítl velice vážně Dyer. "Hrad chtějí zpátky. Ten je také jejich. Tys je neslyšel?"
Vansen zavřel oči, ale dosáhl tím jedině toho, že se mu zatočila hlava. Byl ztracený za Stínovou linií ve společnosti blázna. "Já jsem nic neslyšel."
"Oni přece zpívali! Měli tak krásné hlasy…!" Teď pro změnu Dyer pevně zavřel oči. "Zpívali… zpívali…" Dětská tvář znovu povadla, jako by se měl každým okamžikem rozbrečet. "Já si na to nevzpomínám! Nevzpomínám si, co zpívali."
To byla první dobrá věc, kterou Vansen v posledních hodinách slyšel. Třeba se Dyerovi navracel rozum. Ale proč nejsem šílený i já? napadlo ho.
Jenže jak poznám, že nejsem?
"Pojď," zatahal ho gardista za ruku. "Vzdalují se nám."
"Nemůžeme je dohnat. Už jsme se zase ztratili." Vansen potlačil hněv. Ať už měl Collum Dyer rozum zatemněný z jakéhokoli důvodu a on ne, nebo alespoň ne tolik, Dyerova vina to nebyla. "Máš pravdu, musíme se odsud dostat, ale nebudeme sledovat příslušníky Šerého plemene, kteří jdou do války." Zdálo se, že několik pošramocených cárů cti je tím posledním, co ho drží pohromadě. Pevně se jich chytil. "Musíme o tom říct princezně… a princi. Musíme to říct Avinovi Bronemu."
"Ano." Collum přikývl. "Budou šťastní."
Vansen tiše zaúpěl a začal se rozhlížet, zda najde dost zvlhlých větviček, aby se mohl pokusit rozdělat oheň. "Nevím proč, ale myslím si, že nebudou."

Po několika navazujících hrozných snech, ve kterých ho nekonečnými, mlhou zahalenými zahradami a neosvětlenými chodbami pronásledovaly postavy bez tváří, se Ferras Vansen dalšího spánku vzdal. Hřál si ruce u ohně a trápil se bezútěšnou situací, do níž se dostali, ale byl vyčerpaný a nic užitečného ho nenapadalo: dokázal nanejvýš tak civět do nekonečných zástupů stromů a ovládat se, aby nezačal zoufalstvím křičet. Jako venkovské dítě by ho nikdy nenapadlo, že by mohl pojmout nenávist k něčemu tak známému, jako je les, k něčemu tak obyčejnému, jako jsou pouhé stromy, jenže tady nebylo samozřejmě obyčejné nic. Stromy tohoto vlhkého lesa stínů, navenek známé - poznával duby, buky, jeřáby, břízy a olše a na výše položených místech mnoho druhů jehličnanů - jako by v sobě měly zádumčivý život, záměrnou a zároveň mocnou tichost. Když přivřel oči, skoro si dokázal představit, že okolo jsou kněží a kněžky oblečení do šedozelených hábitů, vysocí, statní a nijak zvlášť přátelsky naklonění jeho vpádu na svá posvátná území.
Když se Collum Dyer konečně probudil, také vypadal, jako by procitl z nějaké zlé představy, které se nemohl zbavit. Rozhlédl se, pomalu zamrkal a pak zasténal: "Při Perinově kladivu, kdy do tohohle prokletého místa přijde den?"
"Dokud se nevrátíme na lidská území, lepší den než tohle neuvidíš," objasnil Vansen. "To už bys měl vědět."
"Jak dlouho tady jsme?" Dyer sklopil zrak na své ruce, jako by měly patřit někomu jinému. "Necítím se dobře. Kde jsou ostatní?"
"Ty si nevzpomínáš?" Pověděl gardistovi, co se stalo, co viděli. Dyer se na něho nedůvěřivě díval.
"Na nic z toho si nevzpomínám. Proč bych vykládal takové věci?"
"Já nevím. Protože tohle místo sesílá na lidi šílenství. Pojď - jestli máš pocit, že jsi to znovu ty, měli bychom sebou hodit."
Šli, ale jestli si Vansen hýčkal alespoň chabou představu, že ví, který směr by je mohl zavést zpátky přes Stínovou linii na území smrtelníků, rychle o ni přišel. Den ubíhal. Dyer proklínal osud a Vansen potlačoval hněv, který ke svému společníkovi cítil - jemu se nedostalo přepychu být dva dny šílený, a po celou dobu, co Collum Dyer blábolil, jak jsou Šeří lidé nádherní, musel trpět v téhle nekonečné, duši ubíjející krajině. Začalo to vypadat, že budou nejenom muset znovu přespat v lese, ale možná vůbec nikdy nenajdou cestu ven. Byli beznadějně ztracení a neměli už téměř žádné jídlo a pití. Vansen nechoval důvěru k vodě v klidných potocích této končiny, ale zdálo se, že se jí brzy budou muset napít, nebo zemřou.
Někdy v bezčasové, libovolně určitelné polovině dne Vansen zahlédl skupinu vzdalujících se postav. Těžce postupovaly po hřebeni, který se zdál asi půl míle daleko. Byli s Dyerem v malé rokli, ukrytí stromy, a jeho v prvním okamžiku napadlo schovat se, dokud tato stvoření nepřejdou. Ale nejzavalitější ze šplhajících postav něčím zaujala jeho pozornost a po chvíli se pozornost změnila v nedůvěřivou radost.
"Při všech bozích, přísahal bych, že to musí být Mickael Southstead! Poznal bych ho podle chůze kdekoli, jde, jako by měl mezi nohama sud."
Dyer přimhouřil oči. "Máte pravdu. Díky - koho by napadlo, že budu jednou šťastný, když uvidím toho starého zkurvysyna!"
Naděje jim vlila nové síly. Běželi tak dlouho, až nemohli popadnout dech; pak pokračovali ve výstupu po strmém úbočí pomaleji. Dyer chtěl zakřičet - měl strach, že své druhy znovu ztratí - ale Vansen nechtěl dělat víc hluku, než bylo nutné:

už tak se zdálo, jako by samotná krajina o jejich přítomnosti věděla a nesouhlasila s ní.
Nakonec vyšplhali na vrchol, doklopýtali na hřeben a zastavili se, aby popadli dech. Když se narovnali, spatřili ostatní pachtit se jen o několik set yardů dál; o Vansenovi a Dyerovi neměli ani tušení. Radost z tohoto pohledu trochu podkopával celkový výhled z hřebene. Les se táhl na všechny strany, kam až oko dohlédlo, a neskýtal nápadnější orientační body než několik pahorků podobných tomu, na němž stáli, vyčnívajících v nepravidelných rozestupech z mlh, jež stínovou zemi halily, takže vypadala jako ostrovy Vuttského souostroví obklopené studeným severním mořem.
Vansen ještě popadal dech, ale Dyer už se rozběhl. Teď, když byli tak blízko, Vansen poznal, že ze všech ostatních přežili jenom čtyři a jedním z nich je mladá Vrba. Ulevilo se mu - ve chvílích, kdy mu to myslelo jasněji, se trápil představou, že tu ubohou ztrápenou dívku přivedl zpátky do míst, která ji napoprvé tak těžce poznamenala - ale jen málo. Mnohem znepokojivější byli chybějící gardisté. Až doteď se dokázal přesvědčovat, že zbytek oddílu je pohromadě a hledá je. Teď musel připustit, že špatné je nejenom to, že se Vansen a Dyer ztratili, ale ještě horší je, že Ferras Vansen, velitel královské gardy, ztratil většinu svých mužů.
Princezna měla pravdu, pomyslel si trpce, když vyrazil za Dyerem. Bezpečnost její rodiny se mi nedá svěřit. A neměly mi být svěřeny ani životy těchto mužů.
Dyer je dostihl a objal Mikaela Southsteada, přestože ho nikdy neměl moc rád. Když pak Dyer rozpřáhl ruce na další dva vojáky - Balka a Dawleyho, jak se zdálo - Southstead se otočil se samolibým úšklebkem k Ferrasi Vansenovi. "Tak tady jste, veliteli. Věděli jsme, že vás najdeme."
Vansenovi se nesmírně ulevilo, že vidí alespoň tuto maličkou část svého oddílu naživu, ale nebyl si jistý, jestli úplně souhlasí se Southsteadovým pohledem na to, kdo koho našel. "Taky jsem rád, že vás vidím," odpověděl Southsteadovi a poplácal ho po ramenou. Bylo to trochu rozpačité, ale o žádná objetí nestál.
"Otče?" promluvila na něho dívka. Vypadala hůř než ostatní, šaty měla potrhané a zablácené a z tváře jí vyprchalo veselí, které si i ve svém třeštění ponechávala. S hrůzou si uvědomil, co se mohlo v době jeho nepřítomnosti dít, ale zároveň věděl, že s tím nemůže dělat nic, vůbec nic. Ukázal jí, aby šla k němu.
"Já nejsem tvůj otec, Vrbo," opravil ji vlídně. "Ale mám radost, že tě vidím. Jsem Ferras Vansen, velitel těchto mužů."
"Nechtěli mě pustit domů, otče," postěžovala si. "Chtěla jsem jít, ale oni mě nepustili."
Vansen se proti své vůli zachvěl, ale když se otočil zpátky k ostatním, řekl jen: "Zřídíme tábor, ale ne tady. Sejdeme do údolí, kde na nás nebude tolik vidět."

Vansen a zbytek jednotky dali dohromady dost sucharů a sušeného masa, aby to vystačilo na skrovné jídlo, ale vyčerpali tím poslední zásoby a také měchy na vodu měli skoro prázdné. Bylo jasné, že zanedlouho budou nuceni pít ze stínových potoků a možná také jíst stínovou stravu. Už předtím měl co dělat, aby Dyerovi zabránil sbírat lesní bobule a jiné plody, když spolu putovali. Některé byly od pohledu známé a vypadaly zdravě, takže jak obtížné to asi bude teď, když jich musel hlídat pět?
Rychle vyšlo najevo, že Southstead a ostatní zažili stejné věci jako Vansen a Dyer, ale ne všechny; Stínová linie je přelezla, když spali, a ostatní muži spolu s kupcem Beckem zřejmě zešíleli, tak jako se to stalo Dyerovi. Zmizeli i s koňmi a nechali Southsteada, Dawleyho, Balka a mladou Vrbu, aby si poradili sami a opěšalí. Southstead a jeho skupina ale nezahlédli pochodující vojsko Šerého plemene a poté, co se Collumu Dyerovi vrátil rozum, si je pořádně nevybavoval ani on, takže Vansen zůstal jako jediný svědek. Zdálo se mu, že ostatní se po něm dívají divně, když o tom mluví, jako by si mysleli, že si to celé vymyslel.
"A co by jako měli dělat, veliteli?" zeptal se mladý Dawley. "Jít do války? Proti komu?"
Vansen se snažil zachovat klid. "Proti nám. Proti našemu plemenu. Proto musíme doufat, že se nám podaří vrátit se s tou zprávou do Jižní Marky dřív, než tam ta armáda nepřirozených stvoření dorazí."
Také se rychle ukázalo, že navzdory Southsteadovu tvrzení, že Vansena našel, byli on a ostatní dva gardisté naprosto ztracení. Southstead přesto prohlašoval, že by byl cestu z lesů našel, "kdyby dostal pořádnou šanci". Skutečnost, že magie lesa stínů tyto tři gardisty, z nichž ani jednoho Vansen nepovažoval za zvlášť bystrého, nedohnala k šílenství, vnesla trochu víc nejistoty, pokud šlo o jeho vlastní odolnost. Zdálo se, že se nedá logicky odvodit, koho podivnost tohoto místa úplně přemůže, a koho se jenom dotkne. Co bylo znepokojivější, odolnost podle všeho neposkytovala schopnost najít cestu ven, ale Dyer, pokud setrvával ve svém šílenství, jako by věděl jistě, kterou cestou se dát.
Zatímco se muži dohadovali, kdo bude držet hlídku, Vansena náhle něco napadlo. Přestože se obával, že jeho muži s mladou Vrbou nezacházeli dobře a možná ji dokonce znásilnili, uvědomil si, že v zajetí hněvu možná špatně pochopil, co se mu snažila říct.
Seděla nedaleko něho, nemluvila, ale viditelně se v blízkosti muže, v němž občas viděla otce, cítila lépe. "Říkala jsi, že tě nechtěli pustit domů," promluvil na ni rychle. "Jak jsi to myslela?"
Zavrtěla hlavou. Oči měla vytřeštěné. "Já vidím cestu! Snažila jsem se jim to říct, ale oni mě neposlouchali. Ten, který vypadá jako náš starý buldok, říkal, že ví, kam jít, a že mám být zticha." Přisunula se k němu blíž. "Ale ty mi dovolíš jít domů. Já to vím."
Vansen se dívčinu popisu málem rozesmál - Southstead se spoustou faldů a vrásek skutečně připomínal buldoka - ale to, co řekla, bylo důležité. Už jednou našla cestu ze stínů, pomyslel si, než jsme ji objevili. Pohladil ji po hlavě, opatrně vyprostil ruku, za kterou ho chytila - svírala ji opravdu pevně - a vstal. "Vezmu si první hlídku," oznámil. "Vy ostatní si hoďte kostkami nebo jinak určete, jak se prostříláte. Zítra budete mít nového vůdce."
Southstead se netvářil spokojeně, přesto se zazubil. "Samozřejmě, kapitáne, jak je libo. Ale vám ani Dyerovi se nevedlo líp než nám."
"Taky vás nepovedu já," odvětil, "ale Vrba."

Přestože muži reptali, za několik hodin poté, co vstali a vydali se šedivým lesem za Vrbou, se Vansenovi poprvé od doby, co je obestřel stín, podařilo zahlédnout měsíc. Byl to jen okamžik, když ve výškách vítr, který necítili, krátce rozptýlil mlhu, a jeho trochu zneklidnilo, že je možná půlnoc, i když tělo mu hlásí, že je den, ale i tak to považoval za dobré znamení. Zdálo se, že dívka si je jistá. Šla ve svých roztrhaných bílých šatech před nimi jako duch, který vede poutníky na místo své vraždy.
Možná za to mohl hlad - Vansen se za dobu, co dělal velitele stráží, naučil, že čím je muž mladší, tím častěji myslí na jídlo - ale někdy v době, kterou všichni kromě bledého kotouče Mesiye považovali za odpoledne, se Dawley znenadání zastavil.
"V tom houští něco je," pošeptal Vansenovi, který byl nejblíž. Sundal z ramene luk a vytáhl jeden ze dvou šípů, které si šetřil od doby, co jejich mise zkrachovala a koně i soumaři zmizeli. "Jestli je to jelen, kapitáne, tak ho střelím. Je mi úplně jedno, jestli je to přestrojený král Říše skřítků, tak jako tak ho sežeru."
Vansen chytil mladíka za ruku, když nasadil šíp na tětivu, a prudce ji stiskl.
"Ale co když je to Adcock nebo některý z ostatních gardistů, který tu bloudí ztracený, možná zraněný?" Dawley nechal luk pomalu klesnout. "Dobře. Vezmi si Dyera a Balka a zkuste se tam potichu dostat."
Zatímco Vansen, Southstead a mladá žena mlčky přihlíželi, muži houští obklíčili. Dawley se znenadání vrhl do nejhustší změti větví a Balk se tam prodral za ním. Listí šustilo a Dawley i Balk na sebe křičeli.
"Tam! Utíká to tam!"
"Je to kočka."
"Ne, je to nějaká opice! Ale je sakra rychlá!"
Dyer se vnořil do křoví jako poslední a všichni tři se uprostřed sešli. Větve sebou zuřivě zaškubaly, vzápětí se Dyer narovnal. V náručí se mu zmítalo něco o velikosti malého dítěte. Vansen a ostatní k nim pospíšili.
"Perinovy koule!" zaklel Vansen. "Ať tě to nepoškrábe, Collume. Co je to?"
Skučivý, skřípavý křik, jímž stvoření doprovázelo marný zápas s mnohem větším Dyerem, byl sám o sobě nepříjemný, ale slyšet je znenadání promluvit společnou řečí bylo vyloženě děsivé. "Pust mě!" zavřísklo to.
Překvapený Dyer je opravdu málem pustil, ale pak je zmáčkl a držel, dokud se nepřestalo zmítat. Gardista prudce dýchal, oči měl vytřeštěné strachem, ale třímal stvoření pevně. Vansen už chápal, jak si je ostatní mohli splést s opicí nebo s kočkou. Tvor se v hrubých rysech podobal člověku, ale ruce měl dlouhé a nohy krátké a navíc byl po celém těle porostlý srstí, jejíž odstíny přecházely mezi šedou, hnědou a černou. Obličej připomínal masku démona, jaké nosí děti o svátcích, ale tento démon se zdál stejně vystrašený jako oni.
"Co jsi zač?" zeptal se Vansen.
"Něco prokletého," řekl Southstead. Hlas mu přeskočil.
Stvoření pohlédlo na gardistu s výrazem velmi podobným pohrdání, a pak obrátilo pohled k Vansenovi. Zářivě žluté oči neměly žádné bělmo a místo zřítelnic jenom tenké černé šikmé štěrbiny jako koza. "Jsem šotek," řeklo to skřípavým hlasem. "Z kmene Pod třemi vodami. Jste mrtví, všichni."
"Mrtví?" Vansen potlačil záchvěv pověrčivosti.
"Ona přináší bílý oheň. Spálí všechny vaše domy na černé kameny." Vyrazilo to zvláštní syčivý, prskavý zvuk. "Já špatný, moje noha stará a zkřivená. Zůstal pozadu. Nikdy nespatřit její nádheru, až ona s vámi skoncovat."
"Zabij to!" procedil zaťatými zuby Southstead.
Vansen zvedl ruku, aby ho umlčel. "Šel za armádou Šerého plemene. Možná k nim patří - určitě je jejich poddaný. Třeba se od něho něco dozvíme." Rozhlédl se. Snažil se vymyslet, čím by mohli tvora, který se v Dyerově sevření začal znovu zmítat, svázat.
"Nikdy!" vyprsklo to stvoření; slova byla rezavá a zvláštně tvořená. "Nikdy nepomoci slunečnímu plemenu!" V dalším okamžiku se prudce a divoce zazmítalo, zkroutilo se tak, jako by snad ani nemělo páteř, a zahryzlo se Collumu Dyerovi do ruky. Zařval bolestí a překvapením a tvora pustil na zem. Snažil se rychle odplazit, ale jednu nohu měl viditelně ochromenou a táhl ji za sebou. Než Vansen stačil otevřít ústa, aby zakřičel, mladý Dawley přiskočil o dva kroky blíž, chytil šotka a lukem jej srazil na zem. V dalším okamžiku přiskočil Dyer, se zakrvácenou rukou u těla, a začal do svíjející se postavičky kopat. Southstead se k nim přidal mečem a ústy plnými vzteklých kleteb. Ostatní dva couvli, když začal do šotka sekat. Všichni tři muži vydávali zvuky jako pominutí psi, vyli hrůzou a vztekem.
Než se k nim Vansen prodral, šotek byl už dávno mrtvý a světlo v očích mu uhasínalo jako lampy. Na mechové lesní půdě zůstala jen krvavá změť masa a srsti.
#
Barrick se s ní nadále odmítal setkat, ale Briona byla neoblomná. Bratrovy výlevy a výbuchy hněvu byly zlé už předtím, ale teď jí opravdu nahánět strach. Vždycky byl naježený a zůstával v ústraní, ale zvláštní chování vyvolané tím pikolíkem bylo něco jiného.
Naklonila se až k pážeti s vytřeštěnýma očima, které stálo zády opřené o dveře princova pokoje, jako by je chtělo svým desetiletým životem bránit. "Vyřiď princi, že se po večeři vrátím a budu si s ním chtít promluvit. Řekni mu, že spolu mluvit budeme."
Když odcházela, zaslechla, jak páže spěšně otevřelo dveře a pak jimi za sebou skoro prásklo, jako by právě uniklo z klece, v níž je lvice.
Bojí se mě tady někteří lidé stejně jako Broneho? Stejně jako se bojí Barrickových nálad? Byla to zvláštní myšlenka. Nikdy si o sobě nemyslela, že by z ní mohl jít strach, byť věděla, že nemá vždy trpělivost s tím, co považuje za hloupost nebo nejistotu.
Zorio, panenská bojovnice, Zorio v rukou obratná, dej mi sílu být vlídná. Modlitba jí připomněla toho bláznivého básníka a vlastní nenadálý rozmar. Proč se rozhodla nechat si na hradě takové stvoření? Jen proto, aby naštvala

Barricka a lorda konetábla? Nebo proto, že jí to lichocení, třebaže komické, opravdu bylo příjemné?
S hlavou těžkou těmito myšlenkami prošla dlouhou chodbou pod portréty svých živých i mrtvých předků, svého otce, dědečka Ustina, pradědečka a třetího Anglina, aniž by si jich doopravdy všimla. Dnes si nedokázal získat její pozornost dokonce ani obraz královny Lily, metly Šedých rot a nejslavnější ženy v dějinách Pomezních království, třebaže jindy u něho dokázala stát hodiny, prohlížet si tu hezkou, tmavovlasou ženu, která udržela zemi pospolitou v jedné z nejsmutnějších hodin, a uvažovat, jaké to je zanechat ve světě takovou stopu. Ale i když se jí dnes známý pohled na ostatní příslušníky a příslušnice jejího rodu nedotkl, upoutal její zrak obraz královny Sanasu, manželky Kellicka Eddona.
Bylo neobvyklé, že obrazu věnovala více než letmý pohled. To málo, co o královně Sanasu věděla, byla úmorná nuda: jak dlouhé roky po smrti slavného krále Kellicka tryznivě truchlila, jak z ní zarytě mlčenlivé a osamělé vdovství udělalo přízrak na jejím vlastním dvoře. V rodině se tradovalo, že ve druhé polovině svého života se Sanasu izolovala natolik, že záležitosti království plně přešly na jejího syna roky předtím, než se fakticky stal králem. Pro odpovědnou Brionu to byl důvod, aby k té ženě pojala odpor, aniž o ní věděla něco víc. Dnes ale, přestože byla tak pohroužená do svých starostí, se Briona neubránila určitému poznání: zahleděla se na podobiznu a spatřila něco, čeho si nikdy předtím nevšimla: Sanasu se velice podobala Barrickovi - nebo spíš Barrick, její prapraprapravnuk, se velice podobal Sanasu. Podobu ještě víc podtrhávalo černé smuteční oblečení, kterému oba dávali přednost. A dnes, když jeho sinalost a nepokoj v očích ještě zdůrazňoval záchvat horečky, se Barrick podobal dávno mrtvé královně víc než jindy.
Briona si stoupla na špičky, aby viděla lépe, a zalitovala, že ve staré chodbě není víc světla. Umělec, který portrét namaloval, královnu určitě udělal hezčí, ale i tak měla Sanasu na obraze skoro až průhledný výraz někoho, kdo je velice nemocný. Rusé vlasy jí tak kolem tváře vystoupily ještě ostřeji, jako krvavá rána. Vypadala také překvapivě mladě na to, že manžela ztratila ve středních letech. Sanasina tvář byla zvláštní i jinak, ale bylo těžké vyjádřit přesně jak. Vidím v ní i otcovy oči a jeho pleť. Briona náhle zalitovala, že neví o vdově po slavném Kellickovi téměř nic. Portrét dodával Sanasu vzezření někoho tajemného a cizího. Briona si nedokázala vybavit, zdají někdo pověděl, odkud melancholická královna přišla, než se za Kellicka provdala, ale vzdálená země jejího původu byla již po staletí součástí rodového dědictví. Briona si ohromeně uvědomila, že její krev, krev Eddonů, je jako velká řeka, v níž se věci vynořují, mizí, a znovu se vynořují. A nejenom podoba, ale i nálady, zvyky a silné emoce, pomyslela si. Královna Sanasu se proslavila tím, že přestala se všemi mluvit a odsoudila se k vyhnanství ve Vlčím zubu, takže ji navštěvovalo pouze pár sluhů, a na dvě nebo tři desítky let před smrtí se stala prakticky neviditelnou. Čekalo něco takového i jejího náladového, milovaného Barricka?
Ta děsivá myšlenka a nepolevující fascinace bílou tváří Sanasu, pocházející jakoby z jiného světa, pohltily Brionu natolik, že málem vykřikla, když ze stínů opodál vyšel starý šašek Rébus.
"Při všech bozích, člověče, co to děláš?" zeptala se, když jí srdce v hrudi znovu zpomalilo. "Úplně jsi mě vyděsil, jak ses připlížil."
"Omlouvám se, princezno, moc se omlouvám. Ale… čekal jsem na vás."
Vypadalo to, jako by váhal, zda by měl pokleknout na velice rozvrzané koleno.
Briona si připomněla svou modlitbu za Zoriinu trpělivost. "Neomlouvej se. Přežiju to. Co se děje, Rébusi?"
"Já… totiž…" Vypadal nervózně jako Barrickovo páže. "Slyšel jsem, že někdo se mnou bude bydlet."
Briona se nadechla. Trpělivost. Vlídnost. "Je to moc velká potíž? Byl to okamžitý nápad. Určitě bychom pro toho člověka našli jiné místo. Říkala jsem si, že by ti třeba mohl dělat společnost."
"Básník?" Zdálo se, že Rébusovi unikají souvislosti. "No, uvidíme, Výsosti. Třeba spolu budeme vycházet. Je pravda, že si s mnoha lidmi nepromluvím, co… co váš otec odjel. A co zemřel můj přítel Robben. Mohlo by příjemné mít…"
Zamrkal vodnatýma očima. Král Olin byl možná jediným člověkem na celém světadílu, kterému kdy Rébus připadal zábavný, nebo alespoň zábavný tak, jak se šašek snažil být. Jaké to asi je, uvažovala, vůbec se nehodit pro práci, již člověk celý život dělá? Třebaže s ním teď neměla trpělivost, Briona se neubránila lítosti, když si vzpomněla, jak si s Barrickem kostnatého starého muže celá ta léta dobírali.
"Jestli se ukáže, že ti nepadne do oka, řekni Nynorovi a on tomu básníkovi najde jiné bydlení. Tinwright, nebo jak se jmenuje, je mladý a měl by být příjemný. Špatní básníci musejí být příjemní." Pokývala hlavou. "Mám teď mnoho práce…"
Starý muž se jí stále nedokázal podívat do očí. "Paní," odhodlal se, "proto jsem s vámi mluvit nechtěl - nebo alespoň to nebylo tak důležité."
"Co mně tedy chceš říct?"
"Něco mě velice trápí, paní. Něco, na co jsem si vzpomněl, a bojím se, že jsem to měl říct dřív." Zarazil se a polkl. Vypadalo to, že pro něho vůbec není snadné promluvit. "Myslím, že víte, že jsem navštívil vašeho bratra tu noc, kdy zemřel. Zavolal si mě po večeři a já za ním přišel do jeho komnaty, abych ho pobavil."
"Ano, Brone mi o tom řekl." Už dávala pozor.
"A že jsem odešel dřív, než se dostavil lord Shaso."
"Ano? Opravdu? Při všech bozích, Rébusi, nechtěj, abych to z tebe páčila slovo od slova!"
Škubl sebou. "Totiž… váš bratr, kéž bohové dopřejí jeho duši klid, mě tu noc vyhnal. Nebyl… vlídný. Řekl, že ho nerozptyluji a nikdy jsem ho nerozptyloval - že moje triky a šprýmy mu ještě víc… ještě víc připomínají, že život nestojí za nic."
Kendrick řekl jen to, co byla pravda, ale Briona věděla, že musel být rozrušený, když byl na starého Rébuse tak hrubý. Starší bratr byl vždycky tím nejzdvořilejším v rodině. "Byl nešťastný," řekla tiše šaškovi. "Byla to nešťastná noc. Určitě si to doopravdy nemyslel. Musíš si uvědomit, že si dělal starosti o mě, o výkupné za krále a o to, zda mě má poslat Ludisovi."

Šašek zmateně a poraženě zavrtěl hlavou. Neměl na ní nic, ale to gesto bylo tak známé, že skoro uslyšela cinkání rolniček na čapce. "To jsem vám říct nechtěl, Výsosti. Když se mě lord Brone na tu noc ptal, řekl jsem všechno, na co jsem si vzpomněl, ale na něco jsem zapomněl. Myslím, že to bylo tím, jak mě rozrušilo, co princ Kendrick řekl - musíte uznat, že to byla těžká rána pro někoho, kdo zasvětil svůj život obveselování Eddonů…"
"Na důvodu nesejde. Na co jsi zapomněl?" Bohové, chraňte mě! On vážně umí člověku vyzkoušet trpělivost.
"Když jsem šel z komnaty, všiml jsem si, že proti mně kráčí vévoda Gailon. Byl jsem v hlavní chodbě, takže mě nenapadlo, že by mohl jít za vaším starším bratrem, a ani jsem se o tom nezmínil před lordem konetáblem po… té strašné události. Ale hodně jsem přemýšlel - občas tak v noci ležím a trápím se - a teď mám za to, že pokud šel do svých pokojů, měl jít jinudy. Myslím si, že mohl mířit za princem Kendrickem." Sklonil hlavu. "Jsem hlupák."
Briona se neobtěžovala ho utěšit. "Chtěla bych to pochopit. Říkáš, že jsi na odchodu zahlédl Gailona Tollyho, jak jde k rezidenci. A Shasa jsi neviděl?"
"Tu noc ne, ale šel jsem potom rovnou spát. Hněváte se moc, Výsosti? Jsem starý člověk a občas mám strach, že se ze mě stává prosťáček."
"Dost. Budu si to muset promyslet. Řekl jsi to ještě někomu jinému?"
"Jenom vám. Totiž… věřil jsem, že…" Znovu zavrtěl hlavou, neschopný mluvit o tom, čemu věřil. "Mám to jít povědět lordu konetáblovi?"
"Ne." Přikázala to až příliš rázně. "Ne, myslím, že prozatím bys to neměl říkat nikomu. Bude to naše tajemství."
"Nenecháte mě vsadit do žaláře?"
"Něco mi napovídá, že pro tebe bude dostatečným trestem bydlení s tím básníkem. Můžeš jít, Rébusi."
Ještě dlouho poté, co se starý muž odpotácel, stála před obrazy předků a přemýšlela.

23
Letní věž
SPÁČI:

Nohy z kamene, chodidla z kamene,
srdce z vonného cedru, hlava z ledu,
tvář odvrácená pryč

Věštby vržených kostí

Musel se zástupy dvorních dam a služebných skoro probojovat, aby se k ní dostal. Cítil jejich nesouhlas, jako by byl dlouho nepřítomný milenec, který jí udělal dítě a potom ji nechal zostuzenou a samotnou. Jenže tady je otcem král, ne já, a Olin není nepřítomen z vlastní vůle.
Královna Anissa se na břiše tak zakulatila, že zbytek její křehké postavy jako by se tím ještě zmenšil. Když ji uviděl uprostřed postele, obklopenou jemnými závěsy, které vypadaly jako vlající pavučiny, na okamžik si ji představil jako pavoučici, zlověstnou a nehybnou. Bylo to samozřejmě nespravedlivé, ale přimělo ho to k zamyšlení.
"To je Chaven?" Aby mu udělala místo, odstrčila jednoho svého psíka, který spal přitisknutý k oblému boku břicha jako krysa, která sní sen, jak ukradne hypogryfí vejce. Pes zamžoural, zavrčel a pak se odšoural za svým druhem, jenž chrápal královně u nohou. "Rychle, pojď sem. Myslím, že budu každým okamžikem rodit."
Podle toho, jak se mu jevila, měla možná pravdu. Překvapily ho tmavé kruhy, které měla pod očima. V této místnosti, se závěsy na oknech, kde byla jediným zdrojem světla zář oltáře posázeného svíčkami, vypadala, jako by ji někdo ztloukl.
"Potřebujete sem vpustit víc vzduchu." Vzal ji za ruku a letmo, formálně ji políbil. Kůže byla suchá a teplá - trochu moc obojího. "A řekl bych, že jste málo spala, má královno."
"Málo spala? Kdo by mohl v takovém čase spát? Když ubohého Kendricka zavraždil ve vlastním domě spolehlivý sluha a pak se po celém městě rozmohla ta nemoc? Ještě se diví, že nechávám okna zavřená, aby se dovnitř nedostal špatný vzduch?"
Nazvat Shasa spolehlivým sluhou vypadalo jako zajímavá charakteristika a to, že do výčtu strastí nezahrnula manželovu nepřítomnost, by se také dalo považovat za zvláštní, ale Chaven jí neodpověděl. Místo toho začal vyšetřovat královnin tep, jas očí a barvu dásní, potom se sklonil a přičichl k jejímu dechu, který se zdál být trochu kyselý. "Nemoc už se prakticky vyřádila, Výsosti, a myslím, že víc vás ohrožovalo, když ji měla vaše služebná, než když poletovala městem."
"Také jsem ji poslala pryč, dokud se jí neudělá líp, tím si buď jist. Ne snad, Selio? Kam zmizela? Šla zjistit, proč jsem ještě nedostala snídani? Au! Musíš do mě tak šťouchat, Chavene?"
"Chci mít jen jistotu, že vy i dítě jste v pořádku." Přejel rukama po oblouku břicha, napjatého jako buben. Stará porodní bába po něm stále vrhala pohledy, které se nedaly označit za přátelské. "Co myslíte, paní Hisoldo? Mně královna připadá vcelku zdravá, ale vy máte s takovými věcmi víc zkušeností."
Stará žena se křivě usmála, možná jeho manévr prokoukla. "Královna je silnější, než vypadá, i když dítě je velké."
Anissa se posadila. "Právě toho jsem se bála! Poznám, že je velký - jak kope! Jedna moje sestra při porodu takového dítěte zemřela - dítě zachránili, ale sestra zemřela, celá… zalitá krví." Udělala jižanské ochranné gesto proti nešťastné náhodě. Samozřejmě měla strach, Chaven to viděl, ale v jejích slovech byl i náznak falše, jako by svůj strach hrála, aby vzbudila soucit. Ale proč by neměla? Porod je děsivá záležitost, obzvlášť poprvé. Připomněl si, že Anisse je již dobře přes dvacet zim, takže ještě nebyla ve věku, který byl prvorodičkám nebezpečný, ale nejlepší léta měla podle všech

učených mužů, kteří o tom psali, už rozhodně za sebou.
Bylo to zároveň poprvé, kdy ji Chaven slyšel, jak o dítěti mluví v mužském rodě. Královský lékař nepochyboval, že je to dílo porodní báby a jejích čarodějnických pomocnic. Možná Anisse houpaly nad břichem kyvadlem nebo četly v odlitcích vosku. "Když vám předepíšu léčivý odvar, slíbíte mi, že ho budete každou noc pít?" Otočil se k Hisoldě. "Pro vás určitě nebude těžké obstarat jednotlivé přísady."
Stařena povytáhla obočí. "Když to říkáte vy, doktore."
"Ale co to je, Chavene? Další tvůj vázací lektvar, který mi promění střeva v kámen?"
"Ne, jen něco, co vám pomůže spát. Dítě bude jistě silné a zdravé a vy také, když nebudete celé noci strašit sama sebe." Přešel k porodní bábě a vyjmenoval jí ingredience a jejich poměr - hlavně locika léčivá a heřmánek, nic příliš silného. "Každý večer při západu slunce," řekl stařeně. Začínal pochybovat, že na ni působí lichotky, a tak to zkusil jinak, pravdou. "Dělá mi trochu obavy, když vidím, jak je rozrušená," zašeptal.
"Co říkáte?" Anissa se těžce přesunula k okraji postele. Vyrušila tím psy, kteří začali vrčet. "Je něco s dítětem?"
"Ne, ne." Vrátil se k ní a vzal ji za ruku. "Jak jsem řekl, Výsosti, zbytečně se sama děsíte. Jste zdravá a dítě také. Zdá se, že nemoc nás minula, a tak děkujme Kupilasovi, Madi Surazem a všem bohům a bohyním, kteří nad námi bdí."
Pustila jeho ruku a sáhla si na obličej. "Tak dlouho jsem nebyla venku - musím vypadat jako hrozná zrůda."
"Ale tak vůbec nevypadáte, Výsosti!"
"Děti mého manžela si to o mně myslí. Že jsem zrůda."
Chavena to překvapilo. "To není pravda, královno. Proč říkáte něco takového?"
"Protože za mnou nechodí. Plynou dny, týdny a já se s nimi nevidím." Když byla rozrušená, měla silnější přízvuk.
"Nečekám, že mě budou milovat jako matku, ale oni se ke mně chovají jako ke služebné."
"Ani trochu nevěřím, že by to princezna Briona a princ Barrick takto cítili," řekl vlídně. "Mají toho teď hodně. Jsou regenty a děje se mnoho věcí…"
"Jako s tím hezkým mladým Summerfieldem. Slyšela jsem. Něco se mu stalo. Neříkala jsem to, Hisoldo? Když jsem slyšela, že odjel z hradu, řekla jsem: 'Tady něco není v pořádku,' no ne?"
"Ano, královno Anisso."
Chaven ji poplácal po ruce. "Nevím o Gailonovi Tollym nic jistého kromě toho, že koluje mnoho pověstí. Ale pověsti nejsou od toho, aby se jim věřilo, že? Rozhodně ne v domě, který je už tak vzhůru nohama smrtí a nepřítomností vašeho manžela."
Znovu ho popadla za ruku. "Řekni jim to," žádala ho. "Řekni jim, aby přišli."
"Myslíte princ a princezna?"
Přikývla. "Řekni jim, že nemůžu spát, protože se mě straní. Nevím, co jsem udělala, že se na mě tak zlobí!"
Chaven se rozhodl, že vzkaz vyřídí v poněkud méně vyhrocené podobě. Z celé řady důvodů by mohlo být dobré přesvědčit dvojčata, aby přišla nevlastní matku navštívit, než dítě přijde na svět.
Vyprostil ruku, zamaskoval únik dalším polibkem na klouby její ruky, pak se uklonil a rozloučil se. Náhle zjistil, že chce být sám, aby mohl přemýšlet.
#
Vzbudila maličké páže, které spalo na nízkém lůžku, a poslala je, aby si ustlalo v předpokoji. Konečně byli sami.
"Co tě tak trápí?" Briona se posadila na kraj postele. "Mluv se mnou."
Barrick si přetáhl přes hruď kožešinu a zachumlal se hlouběji do přikrývek. Noc nebyla teplá, opravdová zima stála na prahu a do Dne sirotků zbýval necelý měsíc, ale Briona neměla pocit, že by v místnosti bylo nějak zvlášť chladno. Pořád má horečku? Trvalo to už přinejmenším dekádu, ale ona věděla, že některé horečky se člověka drží dlouho a opakovaně se vracejí.
"Proč jsi řekla tomu pitomému básníkovi, že u nás může zůstat?"
"Pobavil mě." Copak o tom bude muset mluvit s každým? "Abych řekla pravdu, napadlo mě, že by mohl pobavit i tebe. Snažil se mě přesvědčit, že o mně píše epickou báseň - 'panegyrikon', ať už to znamená cokoli. Přirovnával mě k samotné Zorii. Jenom bohové vědí, k čemu přirovná tebe. Možná k Perinovi… ne, k Erivorovi na voze taženém mořským koníkem." Zkusila se usmát. "Koneckonců Rébus už není tak zábavný, jak býval - myslím, že mi ho začíná být líto. Říkala jsem si, že by nám dvěma prospělo, kdybychom si mohli dělat legraci z někoho nového. To mi připomíná - přišel za mnou Rébus, když jsem dnes od tebe odcházela. Řekl mi, že tu noc, kdy byl zabit Kendrick, viděl na chodbě Gailona."
Barrick se zamračil. Vypadal nejenom ospale, ale i trochu omámeně.
"Kendrick viděl Gailona…?"
"Ne, Rébus viděl Gailona." Rychle zopakovala, co se od starého šaška dozvěděla.
"Doslechl se, že Gailon zmizel," řekl přezíravě Barrick. "To je všechno. Jestli se ukáže, že Gailon je zrádce, chce, aby se vědělo, že ho odhalil on."
"Já nevím. Rébus se do politikaření nikdy nepletl."
"Protože tady byl otec, který ho chránil." Barrickův výraz náhle přešel v cosi neurčitého, nepřítomného. "Tobě se líbí?
"Kdo?"
"Ten básník. Je hezký. Umí dobře mluvit."
"Hezký? Možná spíš načinčaný. Má komické vousy. Ale to určitě není důvod, proč jsem řekla, že by mohl…"
Uvědomila si, že se znovu nechala odvést od tématu, o kterém chtěla mluvit. "Barricku, já už nechci plýtvat dechem na toho hlupáka. Jestli je ti ten básník tak protivný, dej mu nějaké peníze a pošli ho pryč, mně je to jedno. Jsem přesvědčená, že s tou vážnější záležitostí nemá nic společného. A o té si musíme promluvit."
"Já nechci." Vložil do hlasu veškerý smutek, který povýšil na umění. Briona zauvažovala, jestli i jiní sourozenci mají

stejné pocity jako ona teď, že někdy milují a nenávidí zároveň. Nebo to platilo jen pro dvojčata, tak si blízká, až měla občas pocit, že bude muset počkat, než se Barrick nadechne, aby dostala vzduch do vlastních plic?
"Budeš mluvit. Málem jsi toho pikolíka zabil. Proč, Barricku?" Když neodpověděl, naklonila se nad postel a zatřásla jím. "Zorio, ochraňuj nás, to jsem přece já. Já! Briona! Kendrick je mrtvý, otec je mrtvý - máme jen jeden druhého."
Podíval se na ni zpod řas jako vystrašené dítě. "Ve skutečnosti to vědět nechceš. Chceš jenom, abych se hezky choval. Vadí ti, že jsem tě ztrapnil před Bronem a před… tím básníkem."
Podrážděně ze sebe vyrazila vzduch. "To není pravda. Jsi můj bratr. Jsi… jsi skoro moje druhá polovina." Dívala se mu do očí a nutila jej neuhnout pohledem, ale bylo to jako snažit se zabránit rozpustilému zvířeti skákat. "Podívej se na mě, Barricku, ty víš, že tak to nebylo. Ten pikolík řekl něco o… o snech. O tvých snech. A ty ses ho pak pokusil uškrtit."
"Neměl právo o mně tak mluvit."
"Jak, Barricku?"
Přitáhl si přikrývky ještě víc. Ještě pořád váhal. "Říkala jsi, že sis znovu přečetla dopis od otce," promluvil nakonec.
"Nevšimla sis něčeho zajímavého?"
"O autarchovi? Už jsem to řekla…"
"Ne. O autarchovi ne. Nevšimla sis v něm něčeho zajímavého o mně?"
Nechápavě se zarazila. "Něčeho… ne. Pozdravoval tě. Máme ti vyřídit, že se těší dobrému zdraví."
Zavrtěl hlavou. Tvářil se chmurně, jako by vycházel na úzký výstupek a snažil se nedívat dolů do velké hloubky, která se pod ním otevírala. "Ty tomu nerozumíš."
"Jak bych mohla? Vysvětli mi to. Řekni mi, co tě tak rozrušilo. Pokusil ses zabít nevinného člověka…!"
"Nevinného? Ten pikolík není žádný člověk, je to démon. Nahlížel do mých snů, Briono. Mluvil o nich před tebou, před Bronem a před tím mizerným písálkem!" Přestože bylo chladno, Barrick měl na čele tenkou vrstvu potu. "Nejspíš o nich pořád mluví s každým, kdo je ochotný poslouchat. On to ví. On to ví!" Odvrátil se od sestry a zabořil obličej do polštáře. Ramena se mu prudce zvedala a klesala.
"Co ví?" Chytila ho oběma rukama za rameno a zacloumala s ním. "Barricku, co jsi udělal?"
Otočil se. Oči měl vlhké, zarudlé. "Udělal? Nic. Zatím nic."
"Já se v tom nemůžu vyznat!" Prsty mu odhrnula z čela spletenec vlhkých rusých vlasů. "Mluv. Nevím, o co jde, ale pořád jsi můj bratr. Pořád tě budu mít ráda."
Nevěřícně si odfrkl, ale bouře už pominula. Nechal hlavu padnout zpátky na polštář a zadíval se do dřevěného stropu. "Řeknu ti, co stálo v otcově dopise. 'Vyřiď Barrickovi, že nemá být smutný. Jsem sice vězeň, ale za posledního půl roku se mé zdraví dokonce zlepšilo. Skoro si myslím, že mi prospělo, že jsem ujel tomu vlhkému severnímu vzduchu.' Tak to napsal."
Briona zavrtěla hlavou. "No a co? Ty myslíš, že to znamená, že je mu líp, když je od nás daleko - když je daleko od tebe? Dělá si legraci, Barricku. Snaží se zlehčit hroznou situaci…"
"Ne. Nic takového. Ty totiž nevíš, o čem mluví, ale já to vím." Oheň uhasl, princ zavřel oči. "Vzpomínáš si na ty noci, kdy otec nemohl spát? Kdy chodil do Letní věže a celou noc proseděl nad svými knihami?"
Přikývla. V prvních pár případech, kdy se to stalo, způsobil král Olin tím, jak se uměl vytratit, v celém paláci velký poplach, dokud se rodina a stráže nenaučili hledat ho v knihovně ve věži. Král se z těchto půlnočních výletů pokaždé vrátil rozpačitý, jako by byl přistižen, jak spí opilý na podlaze v trůnní síni. Briona si vždycky myslela, že jsou to noci, kdy ho vzpomínky na zemřelou manželku mučí tak, že nemůže spát: vždy mluvil o jejich matce Meriel tak, jako by ji velice miloval, přestože jejich manželství původně domluvil jeho otec, král Ustin, když byli Olin a Meriel, dcera mocného brennského vévody, oba ještě velice mladí. Všichni dvořané věděli, že její smrt byla pro něho těžká, velice těžká rána.
"A vzpomínáš si, že vždycky zavíral dveře na závoru?"
"Ovšem." Bylo zamčeno a stráže mohly krále vzbudit jen tak, že bušily na dveře, dokud je nepřišel otevřít. Mrkal jako sova a protíral si ospalé oči. "Myslím… myslím, že plakal. Nechtěl, aby někdo viděl, jak pláče. Kvůli naší matce."
Barrickovy rty se stáhly do zvláštního úsměvu. "Pláče? Možná. Ale ne kvůli matce."
"Jak… jak to myslíš?"
Stále se díval do stropu a několikrát se zhluboka nadechl, jako by nejenom stál na nějakém vyvýšeném osamělém místě, ale přímo se chystal skočit. "Jednou… jednou v noci jsem za ním šel. Měl jsem těžký sen. Myslím, že jsem dokonce musel ze snu chodit - možná to bylo poprvé - protože jsem se probudil před jeho pokojem, byl jsem hrozně vystrašený a chtěl jsem, aby… aby mi řekl, že všechno bude v pořádku. Vešel jsem dovnitř, ale on tam nebyl, přestože všichni jeho sluhové tam byli a spali. Pochopil jsem, že určitě bude ve své knihovně. A tak jsem zadními dveřmi kaple vyšel z paláce, aby mě stráže nezastavily. Myslím, že to bylo kolem Letního slunovratu - vzpomínám si jen, že bylo teplo a já jsem měl hrozně zvláštní pocit, že jsem na nádvoří v noční košili a bosý. Připadal jsem si, jako bych mohl jít kamkoli - prostě jít, kam budu chtít, třeba i do cizí země, jako by měsíc měl zůstat na obloze a jasně svítit, dokud ta cesta neskončí, a až se tam probudím, bude ze mě jiný člověk." Zavrtěl hlavou. "Byl úplněk, měsíc byl obrovský. To si taky pamatuju."
"Jak je to dávno?"
"Bylo to ten rok, kdy se zřítila část střechy na Vlčím zubu. A zemřel ten kuchař s kostnatýma rukama a my jsme celé jaro nesměli do kuchyně."
"Deset let. Chceš říct, že to bylo ten rok… ten rok, kdy sis poranil ruku?"
Zvolna přikývl. Cítila, že váhá, rozhoduje se. Snažila se sedět klidně, ale srdce jí bušilo jako zvon a cítila nečekaný strach.
"Dveře dole byly zamčené, ale klíč trčel z druhé strany a on jím neotočil v zámku úplně. Když jsem zahýbal klikou, dveře se otevřely, a tak jsem vyšel po schodech až do knihovny. U věže nebyly žádné stráže, nebyl tam vůbec nikdo. A mně

to v tu chvíli ani nepřišlo zvláštní - celá ta noc vypadala jako sen - ale mělo mi být divné, proč je poslal pryč, nebo proč jim vyklouzl, aby mohl být sám. Ale nemusel bych nad tím dumat dlouho. Když jsem došel ke dveřím, tak jsem ho… uslyšel."
"Plakal?"
Chvíli trvalo, než Barrick odpověděl. "Ano, plakal. Vydával nejrůznější zvuky, i když jsem je přes dveře skoro neslyšel. Skoro to znělo, jako by se smál. Mluvil. Nejdřív jsem si myslel, že se s někým hádá, pak mě napadlo, že třeba spí a trápí ho těžký sen, jako ten, který probudil mě. Proto jsem na ty dveře zaklepal. Nejdřív potichu, ale zvuky na druhé straně pokračovaly. A tak jsem zabušil pěstmi a zakřičel jsem: 'Otče, probuď se!' Pak dveře otevřel." Chvíli se zdálo, že Barrick bude pokračovat, ale místo toho se jen třásl. Přerývaně se nadechl. Vzlykal.
"Barricku, co bylo otci? Co se stalo?" Vylezla k němu na postel a ovinula ho pažemi. Svaly měl napjaté jako opletení na střence nože a třásl se, jako by byl opět v nejtěžších horečkách. "Je ti špatně?"
"Ne… Nemluv. Chci…" Znovu se chrčivě nadechl. "Otevřel dveře. Otec otevřel dveře. On… mě nepoznal. Alespoň si myslím, že ne. Jeho oči…! Briono, jeho oči byly divoké, divoké jako oči zvířete! Byl do půl těla nahý a na břiše měl škrábance - krvácely. Krvácel. Podíval se na mě, popadl mě a vtáhl mě do knihovny. Mluvil nesmysly - nerozuměl jsem ani slovu - a cloumal mnou, vrčel na mě. Jako zvíře! Myslel jsem že mě zabije. Pořád si myslím, že mě chtěl zabít."
"Milosrdná Zorio!" Nevěděla, čemu má věřit. Svět byl vzhůru nohama. Připadalo jí, že spadla ze Snížkova sedla a vyrazila si z prsou všechen vzduch. "A nemohlo… nemohlo se ti to zdát…?"
Bratrova tvář byla zkřivená bolestí a hněvem. "Zdát? Tu noc jsem přišel ke zmrzačené ruce. Myslíš si, že se mi to zdálo?"
"Jak to myslíš? Při všech bozích, to se tenkrát stalo?"
"Vytrhl jsem se mu. Začal mě pronásledovat. Snažil jsem se dostat ke dveřím, ale pořád jsem zakopával o knihy, padal jsem přes hromady. Všechny knihy z knihovny měl na podlaze, narovnané na sebe jako věže, a na každé byl svícen. Musel jsem jich převrhnout půl tuctu, jak jsem se snažil utéct - dodnes nechápu, proč té noci věž nevyhořela. Škoda, že se to nestalo. Škoda!" Dýchal prudce, jako běžec na konci závodu. "Nakonec jsem se ke dveřím dostal. Pořád mě honil a při tom bručel, nadával a mluvil nesmysly. Nahoře na schodech mě chytil a pokusil se mě vtáhnout zpátky do knihovny. Já… jsem ho kousl do ruky a on mě pustil. Spadl jsem na schodiště.
Když jsem přišel k sobě, byl už den a Chaven mi narovnával kosti - nebo se o to snažil. Bolestí a tím, jak jsem si v pádu otloukl hlavu, jsem skoro nedokázal uvažovat. Chaven řekl, že mě otec našel pod schody Letní věže, což byla nejspíš pravda. Prý mě, plačícího, sám odnesl k Chavenovi a prosil ho, aby mě uzdravil. To byla nejspíš taky pravda. Ale Chaven tvrdí, že mě k němu otec přinesl za svítání, což znamená, že jsem tam zůstal ležet celý zbytek noci. Údajně jsem ho šel hledat a ve tmě jsem se zřítil ze schodů."
Briona skoro nedokázala přemýšlet. Podobně jako Barrick tenkrát v noci zažívala těžký sen v bdělém stavu. "Ale… otec? Proč by ti něco takového udělal? Byl… byl opilý?" Bylo těžké představit si, že by se jejich odříkavý otec zpil do tak divoké, temné nálady, ale žádné jiné vysvětlení nedávalo smysl.
Barrick se stále třásl, ale teď už jen trochu. Pokusil se vyklouznout jí z náruče, ale ona ho držela pevně. "Ne, Briono. Nebyl opilý. Ještě jsi neslyšela zbytek, ale určitě mi nebudeš chtít věřit."
Nechtěla už nic slyšet, ale bála se Barricka pustit, měla strach, že kdyby to udělala, nějakým způsobem by odletěl jako ten poloochočený sokol, o kterého přišla, když se mu přetrhlo lanko a on se ve spirále vznesl a už se nevrátil. Objala ho ještě pevněji, takže to chvíli vypadalo, skoro jako by se prali. Muchlala přikrývky kolem Barrickových nohou, dokud se jí nepřestal snažit uniknout. "Odjakživa mám těžké sny," navázal nakonec potichu. "Zdá se mi, že mě někdo pozoruje, bytosti z kouře a krve, chodí za mnou po celém hradu, čekají, až mě zastihnou samotného, aby mě mohly ukrást nebo mě nějak udělat jednou z nich. Alespoň jsem si vždycky myslel, že to jsou sny. Teď už si tak jistý nejsem. Ale po té noci se mi začal zdát jeden, který je horší než ostatní. Vždycky je to on - otcův obličej, ale není to jeho obličej. Je to obličej někoho cizího. Když mě honil, vypadal… jako zvíře."
"Ach, Barricku, ubohý Barricku…"
"Možná bys měla se svým soucitem zacházet opatrněji." Barrickův hlas částečně tlumil polštář. Najednou měla pocit, jako by se jí v náruči zmenšil, stočil se do sebe. "Zůstal jsem v posteli několik týdnů, vzpomínáš? Kendrick za mnou chodil a nosil mi různé věci, ty jsi mě každý den navštěvovala a hrála sis se mnou, nebo ses aspoň snažila…"
"Byl jsi hrozně zamlklý a bledý. Děsilo mě to."
"Mě to taky děsilo. A otec za mnou chodil taky, ale nikdy se nezdržel déle než pár chvil. Víš, možná bych dokonce uvěřil, že to všechno byl zlý sen - že jsem byl doopravdy jenom náměsíčný a pak jsem spadl ze schodů - nebýt toho, jak byl v mé přítomnosti neklidný a jak se vyhýbal mému pohledu. Pak jednou, když jsem konečně vstal a belhal se po domě, místo abych pořád ležel na té prokleté posteli, si mě zavolal do svých komnat. První, co řekl, bylo: 'Ty si to pamatuješ, že?' Přikývl jsem. Bylo to skoro stejně děsivé jako tu noc, kdy se to stalo. Napadlo mě, že jsem to já, kdo udělal něco strašně špatného, i když jsem nevěděl co. Zpola jsem uvažoval, že se mě možná pokusí znovu zavraždit, nebo mě nechá uvrhnout do žaláře, abych zetlel v cele. Místo toho se rozplakal - přísahám, je to pravda. Objal mě, přitáhl si mě k sobě a políbil mě na hlavu. Po celou dobu plakal tak silně, že mi zmáčel vlasy. Z toho, jak mě držel, mě bolela ruka, kterou jsem měl obvázanou v závěsu. Když mě přešel strach, začal jsem ho nenávidět. Kdybych ho v tu chvíli mohl zabít, byl bych to udělal."
"Barricku!"
"Chtěla jsi pravdu, Briono. Takhle vypadá." Konečně se jí vymanil. "Řekl mi, že udělal strašlivou věc, a poprosil mě o odpuštění. Myslel jsem, že tou strašlivou věcí myslí to, jak mě honil, až jsem se zřítil ze schodů, zpřerážel si ruku a zmrzačil se tak, že si nikdy nebudu moci hrát, jezdit nebo natahovat luk jako ostatní chlapci, ale jak mě držel a mluvil, začal jsem chápat, že tou strašlivou věcí, kterou udělal, bylo už to, že mě zplodil."

"Cože?"
"Mlč a poslouchej!" vyjel ostře. "Jde o to otcovo šílenství. Projevilo se, už když byl mladý - jako strašlivé sny, později jako nepokojný, obludně zlostný stav, který bývá tak silný, když ho v noci popadne, že mu nedokáže odolat. Má to on a měl to jeden jeho strýc. Je to rodinná kletba. Řekl mi, že v něm to nabralo takovou sílu, že sice můžou uběhnout měsíce, kdy se to neprojeví, ale když pak v noci cítí, jak se to vrací, může se jedině zamknout, aby se vyzuřil o samotě. V takovém stavu jsem ho zastihl."
"Rodinná kletba…?"
Trpce se na ni usmál. "Nemusíš se bát. Ty to nemáš a Kendrick to taky neměl. Vy jste ti šťastní - ti žlutovlasí. Otec mi řekl, že si prostudoval eddonské rodokmeny a nikdy nenašel stopu té kletby u žádného plavovlasého dítěte. Jen bohové vědí proč. Vy jste ti zlatí, v nejednom směru."
"Ale ty…" Náhle pochopila. Znovu to bylo, jako by ji cosi tvrdě udeřilo. "Ach, Barricku, ty se bojíš, že bys to mohl mít taky?"
"Mohl mít? Ne, sestro. Já to mám. Ty sny u mě začaly ještě dřív než u otce."
"Měl jsi horečku…!"
"Dávno před horečkou." Rozechvěle vydechl. "Ale je pravda, že od té doby jsou horší. V noci se probouzím zbrocený potem a myslím jenom na zabíjení, na krev. A od těch horeček mám… mám taky vidiny. Jestli jsem vzhůru nebo spím, už v tom skoro není rozdíl. Někdo mě sleduje. Dům je plný stínů."
Byla ohromená, bezmocná. Ještě nikdy neměla pocit, že k němu má tak daleko, a byl to pro ni šokující, syrový pocit, jako by jí někdo vytrhl kus z těla. "Pořádně nevím, co na to říct - je to všechno tak podivné! Ale… ale i kdyby otec měl nějakou… duševní poruchu, přesto dokázal být dobrý člověk, milující otec. Třeba si děláš moc velké starosti…"
Znovu ji přerušil. "Milující otec, který mě shodil ze schodů. Milující otec, který mi řekl, že mě neměl vůbec zplodit."
Barrickův obličej byl jako kámen. "Neposlouchala jsi moc pozorně. U mě to začalo brzy. Moje šílenství nebude mírné jako otcovo - několik dní v roce, kdy se musí zavřít před zbytkem lidstva. O tom mluvil v dopise, už to chápeš? Že v zajetí ho to šílenství tak netrápí. Nemá to nic společného s nějakým vtipkováním, se mnou mluvil o něčem ošklivém, co máme společné - zamořenou krev. Ale jeho šílenství vypadá vedle mého krotce. Moje bude sílit víc a víc, až nebudete mít jinou možnost než mě zavřít do klece jako nějaké zvíře - nebo mě zabít."
"Barricku!"
"Odejdi, Briono." Znovu se rozplakal, ale tentokrát se to obešlo bez výraznějších pohybů a oči měl při tom přivřené: slzy se draly z nějakého hlubokého, tvrdého místa jako voda z rozpukané skály. "To, kvůli čemu jsi přišla, už víš. Teď nechci mluvit."
"Ale já… já ti chci pomoct."
"Tak mě nech na pokoji."
#
Mlha zhoustla natolik, že museli postupovat jako slepí poutníci, držet se druha před sebou a pro změnu sami sloužit jako opora někomu dalšímu. Jediná Vrba, která je vedla, nebyla s nikým spojená. Šla teď dusivou bělostí pomaleji, ale stále cílevědomě, stále dopředu.
Dab Dawley se držel za kabát Vansena. Mlha měnila zvuky a občas bylo špatně slyšet dokonce i slova pronesená nahlas ze vzdálenosti několika yardů, ale Vansenovi se zdálo, že mladý gardista fňuká.
Dvakrát se uložili k odpočinku a většinu doby mezi spánkem strávili chůzí, přesto stále nenašli konec tohoto strašlivého lesa. Ferras Vansen neměl pocit, že by bezcílně chodili v kruzích, jak sám předtím bloudil s Collumem Dyerem, ale i tak ho sklíčilo, že se dvoudenním pochodem nevrátili do lidských končin.
Nemusíme chodit v kruzích, ale třeba jsme zahrnut špatným směrem… Třeba jsem, té holce moc věřil. Měsíc, který se objevil na začátku, když vyráželi, byl teď stejně vzácný jako slunce. Ale třeba jdeme správným směrem, jenom Stínová linie se posunula dál. Byla to krutá, mrazivá představa. Možná jsou teď ve stínu všechny země, všude.

"Jsi si jistá, že víš, kde je domov?" pošeptal dívce, když stáli všichni společně na skalním stupni nad něčím, co šumělo buď jako tichý potok přímo pod nimi, nebo velice hlučný hluboko dole. Ať už byla vzdálenost jakákoli, neriskovali; při odpočinku se opírali o skalní stěnu jeden vedle druhého.
Usmála se na něho. V hubené, špinavé tváři měla únavu, ale část toho skoro až nábožného vytržení z jejího výrazu zmizela, spolu s trochou strachu a zmatku. "Najdu ho. Odtáhli ho daleko, to je všechno."
"Co odtáhli?"
Vrba zavrtěla hlavou. "Věř v bohy. Oni vidí v každé tmě. Vidí tvé dobré skutky."
Vansen se neubránil, aby v duchu nedodal: I ty špatné. Během těch dvou dní, nebo jak dlouho vlastně šli, prodírali se co noha nohu mine hustou tmou, měl dost času přemýšlet o svých velitelských selháních. Když se teď nejhorší šok ze ztráty většiny jeho oddílu zmírnil ve vytrvalou bolest, téměř stejně ho trápila ztráta kupcova synovce, Raemona Becka. Musel si v duchu stále představovat Beckovu nešťastnou tvář. Ten chudák si byl jistý, že se něco takového stane - že ho odvlečeme zpátky do stínu a že tam najde svůj konec. A vypadá to, že měl pravdu. Ale třeba byli Raemon Beck a ostatní gardisté naživu, jenom se ztratili stejně jako on s Dyerem. Třeba je dokonce objeví, než se dostanou ven z území stínu. Bylo to něco, čeho se mohl držet, naděje, která mohla smutným hodinám trochu ubrat na tíživosti.
"Co to bylo?" zašeptal ostře Dawley a strhl tak Vansenovy myšlenky zpátky na mokré, mlhou obestřené úbočí, kde oddíl odpočíval.
"Já jsem nic neslyšel. Co to bylo?"
"Ťukání - a teď znovu. Zní to jako… jako když drápy klepou o kámen."
Vansen věděl, že podobná představa nikomu nepřispěje k dobré náladě. On sám to neslyšel, ale Dawley měl zdaleka

nejbystřejší uši ze všech. "Tak pojďme dál," vybídl ho Vansen. Snažil se, aby to znělo klidně. "Vrbo? Potřebujeme, abys nás znovu vedla, děvče."
"A já se ptám kam?" ozval se Southstead. "Přímo do brlohu nějakého velkého jeskynního medvěda nebo něčeho takového."
"Dost," zarazil ho ostře Dyer. Znovu našli něco, co se trochu podobalo vojenské kázni, ale bylo to křehké. Opatrně postupovali po úzké stezce. Vansen se držel dívčiných roztrhaných šatů jenom zlehka, chtěl mít možnost pohnout rychle rukou, kdyby klopýtl a ztratil rovnováhu. Protože pospíchali, měli teď ještě větší strach z hlubiny vedle sebe; ani nevěděli, jak je velká. Vansen ve své představivosti skoro cítil, jak se neviditelné dno rokle prohlubuje, padá strmě dolů jako voda vytékající z děravého vědra.
"Něco je nahoře!" vykřikl Balk, poslední v zástupu; jeho hlas jako by k nim doléhal dlouhou chodbou. "Za námi!"
Vansen sevřel dívčinu halenu pevněji a ohlédl se. V prvním okamžiku zahlédl, jak se to blíží po vrcholu skalní stěny, groteskní, protáhlý tvar, který vypadal jako polní strašák lezoucí po čtyřech, ale jaksi otrhanější a nepochopitelnější. Pak se to vztyčilo do neuvěřitelné výšky, nohy podobné chůdám hrábly do země, načež to znovu obestřela mlha. Hrůza mu hlasitě rozbušila srdce v hrudi. "Perine, zachraň nás! Rychleji, děvče!"
Snažila se, ale stezka byla úzká a nejistá. Muži za ním kleli a dokonce vzlykali. Vansen uklouzl na štěrku.
Slyšel, že ta věc je už těsně za nimi: klapavé a škrábavé zvuky, jako když krab táhne silná klepeta po mokré skále mezi přílivovými jezírky. Mlha opět zhoustla. Skoro dívku před sebou neviděl, když vylezla na malý svah, třebaže se pořád držel lemu její haleny. Pak se mezi ně snesla sprška kamení. Zvedl oči a uviděl tmavou, nezřetelnou siluetu, která se jim tyčila z tekoucí mlhy jenom půl tuctu yardů za zády. Jestli to byla hlava toho tvora, byla deformovaná jako pahýl zkrouceného stromu. Chvíli slyšel jeho dýchání, hluboké, skřípavé hvízdání. Zároveň se škrábavá noha snažila slézt po skalní stěně níž. Vansen pustil Vrbiny šaty, aby mohl vytáhnout meč, ale kostrbatý úd se zastavil. Ta věc byla stále příliš vysoko. Stáhla se zpět do mlhy.
"Běž - co nejrychleji!" pobídl dívku, pak se otočil a křikl na ostatní: "Pusťte se a vytaste meče, ale nerozdělujte se! Dawleyi, máš ještě šípy?" Slyšel, jak mladý gardista zabručel něco, čemu neporozuměl. "Jestli to uvidíš dost dobře, zkus to zastřelit."
Vansen šplhal po stezce za dívkou. Snažil se naklánět ke stěně, přestože všechny smysly na něho křičely, aby se odtáhl co nejdál od šmátrajících spárů toho tvora, který kráčel po hřebeni kousek nad nimi. Z mužů jeho oddílu se stal zmatený dav, ale Vansen nevěděl, co jiného jim nařídit. Nutit je, aby šli a drželi jak jeden druhého, tak zbraně, by znamenalo koledovat si o neštěstí. Potřebovali najít cestu na volné prostranství, kde by je Dawleyho luk a vlastní meče mohly zachránit.
Klopýtl a došlápl na nezpevněnou hlínu. Zamával rukama jako lopatkami větrného mlýna, aby nepřepadl do mlžného neviditelna. Sotva znovu získal rovnováhu, ozval se za ním další škrábavý zvuk, pak zvláštní zaskřípění dřeva a nenadálé zavřísknutí jednoho z mužů - projev tak ryzí živočišné hrůzy, že ani nepoznal, kdo to byl. Otočil se, s mečem napřaženým, a spatřil, jak se ten tvor vrhl z mlhy na stezku, jako když se pavouk spouští po pavučině. Muži křičeli a divoce sekali kolem sebe. V mžiku to bylo mezi nimi, ale stále to nemělo podobu ani tvar něčeho, co by dokázal pochopit - vytáhlé paže, dlouhé jako větve stromů, visící cáry kůže nebo srsti jako sežehlý pergamen. Bylo to cosi šíleného, odporného. Jen na okamžik zahlédl v tom chaosu něco, co vypadalo jako prověšený otvor úst a jedno mrtvé černé oko. Vzápětí ta obrovská věc pozpátku vyběhla po skalní stěně nahoru. V článkovitých údech svírala nějaký ranec, který kopal a vřískal. Dawley zaklel a s pláčem vyslal za siluetou jediný šíp. Okamžitě zmizela v mlze.
Odnesla Colluma Dyera.

Klopýtali dál mlčky. Vansen se zalykal zoufalstvím. Ta věc dostala, co chtěla, a oni už ji nespatřili, ale bylo to, jako by natáhla spáry a spolu s kamarádem, kterého vytrhla z jejich středu, jim vyškubla srdce. Vansen znal Colluma Dyera od doby, kdy do Jižní Marky přišel. V myšlenkách se znovu a znovu bezmocně vracel k tomu okamžiku, k Dyerovu křiku. V jednu chvíli se musel zastavit a vyzvracet se, ale v žaludku neměl mnoho, co by mohlo vyjít.
Když konečně došli na konec skalní pěšiny, zastavili se. Oddechovali, jako by běželi nejvyšší možnou rychlostí, přestože větší část hodiny od útoku šli sotva krokem. Mickael Southstead a Balk byli šedí strachem; klekli si na zem a začali se modlit, ale Vansen netušil, k jakým bohům. Také na mladé Vrbě bylo jasně vidět, že je vystrašená, seděla však na skále trpělivě jako trestané dítě.
Mladý Dawley stál, v ruce držel luk a na tětivě měl nasazený svůj poslední šíp. V očích měl slzy.
"Co to bylo?" zeptal se nakonec svého velitele.
Ferras Vansen mohl jen zavrtět hlavou. "Zasáhl jsi to?"
Dawleymu chvíli trvalo, než odpověděl, jako by musel počkat, až k němu Vansenův hlas dolétne dlouhým kaňonem. "Zasáhl?"
"Vystřelil jsi po tom. Chci vědět, co se stalo, může se to vrátit. Zasáhl jsi to?"
"Já jsem se to nesnažil zasáhnout, kapitáne." Dawley si otřel obličej hřbetem ruky. "Já jsem… chtěl zabít Colluma… než ho to odnese. Ale nevšiml jsem si, jestli… jestli jsem…"
Vansen zavřel na chvíli oči a potlačil vlastní slzy. Položil rozechvělému mladému gardistovi ruku na rameno. "Bohové ti určitě pomohli trefit dobře, Dabe."

Společnost byla tak tichá, tak zdrcená, že když Vansen znovu uviděl měsíc, nechal si to pro sebe. Nechtěl rozdmýchávat naděje, které tak často končily v troskách. Ale po další hodině mlčenlivého plahočení za Vrbou už nedokázal přehlížet, že se mlha projasňuje. Měsíc nebyl sám - doprovázely ho hvězdy, rozsypané po obloze jako studené, třpytivé krystalky ledu.

Šli dál vysokou trávou po svažitých mokrých lukách a mezi řídnoucími stromy.
Stále číhali na každý zvuk, ale Vansen po chvíli nabyl jistoty, že se něco opravdu změnilo. Měsíc byl na obloze hodně nízko, na obloze, kterou poslední dny stále zastírala mlha a mraky.
Všichni padali únavou. Chvíli zvažoval, že by se zastavili a rozdělali oheň, aby si mohli usušit šaty a krátce se prospat, ale bál se, že kdyby zavřel oči, mohl by, až je znovu otevře, zjistit, že se všechno opět utápí ve stříbřité nicotě. Dívka navíc kráčela odhodlaně, přestože byla unavená, jako kůň, který se po dlouhém dni vrací do stáje, a on ji nechtěl rušit.
Když teď mlha prořídla, pustil se Vrbiny potrhané haleny a zůstal pozadu, aby chvíli doprovodil každého z mužů, Southsteada, Dawleyho a Balka. Sám neříkal nic, pokud na něho nepromluvili, ale snažil se tak udělat ze svého zpustlého oddílu zase něco celistvého, nebo alespoň trochu lidského. Nemohl předstírat, že to, na co dozírá, není pohroma, ale z toho, co mu zůstalo, se mohl pokusit získat maximum.
Pochodovali dál stinnými údolími a přes kopce osvětlené měsícem. Obloha začala měnit barvu, ohřívat se z černé do šedé s nachovým nádechem, a Vansen začal poprvé po několika dnech věřit, že by mohli skutečně najít cestu ven. Jenže kam? Doprostřed armády skřítků? Nebo zjistíme, že jsme bloudili sto let, jako v nějaké staré pověsti, a že celý svět a lidé, které jsme znali, jsou pryč?
Ale třebaže se mu hlavou honily tyto tíživé myšlenky, musel se usmát, když na obzoru zahlédl první paprsky vycházejícího slunce. Oči se mu zalily slzami, takže se ten pruh jasné oblohy na chvíli rozmazal. Tak přece jen nastane den. Bude znovu východ, západ, sever a jih.
Slunce prozářilo mlhu, až když stálo na nebi vysoko, ale bylo to opravdové slunce a opravdové nebe, o tom nebylo pochyb. Teď se nechtěl zastavit nikdo.
A co bylo nejúžasnější ze všeho: než slunce vystoupalo do poloviny ranní oblohy, narazili na Settlandskou cestu.
"Pochváleni buďte všichni bohové!" vykřikl Balk. Rozběhl se a nemotorně zatančil na vyježděné hlíně, která pokrývala staré kameny a klády. "Pochváleni buďte úplně všichni a každý zvlášť!"
Zatímco ostatní muži se svalili do trávy u cesty, začali se smát a radostí se poplácávali po zádech, Vansen se rozhlédl. Nebyl úplně připraven uvěřit, že jsou opravdu venku. Byla to tatáž cesta, hlavně ho však zaujalo, která část.
"U Perina Mrakochodce!" zašeptal, zpola pro sebe. "Ona nás dovedla tam, kde jsme ji potkali. To je mnoho mil od místa, kde jsme linii překročili. A o mnoho mil blíž k Jižní Marce, díky bohům!" Na bolavých nohách dovrávoral dívce, která stála, lehce se usmívala a v klidném zmatku se rozhlížela kolem sebe. Popadl ji, dal jí pusu na tvář, zvedl ji a postavil na zem. Pak ho náhle něco napadlo a rychle vykročil po cestě východním směrem, nevšímaje si mužů, kteří za ním pokřikovali otázky. A na dalším dlouhém rovném úseku skutečně našel výšinu, na niž mohl vylézt a rozhlédnout se po mlhách, které halily cestu necelou míli odtud východně. Přivedla nás na naši stranu Stínové linie, ale také jsme teď mezi armádou stínů a městem, budiž jí dík. Ale jak je to možné? Snažil se pochopit, co se stalo, ale mohl jen hádat, že podstata krajů za Stínovou linií je jiná než podstata lidských krajů, a rozdíl je nejenom v mlhách a monstrech. Dívce se nějakým způsobem podařilo najít cestu přes záhyb stínu a přivést je zpátky tam, kde sama překročila linii poprvé, mnohem dřív, než ji našli.
Pospíšil si k ostatním. "Chvíli si odpočineme," řekl, "pak ale budeme muset najít koně a jet tak rychle, jak to půjde. Jižní Marku máme před sebou a nepřátele za sebou, ale kdo ví, za jak dlouho nás dostihnou? To děvče nám dalo drahocenný dar - nesmíme jej promarnit, stejně jako nesmíme promarnit životy našich druhů." Otočil se k Vrbě. "Možná za svůj podíl, který na tom všem mám, skončím v řetězech, ale jestli to Jižní Pomezí přežije, ještě předtím tě uvidím oblečenou v hedvábí a ověšenou zlatem. Možná jsi nás všechny zachránila!"

24
Leopardi a gazely
SÍLÍCÍ RADOST:

Úly jsou plné,
listy padají a pomalu plují vzduchem,
smrt je teď příjemná

Věštby vržených kostí

Qinnitan zasténala. "Proč si připadám tak nemocná?"
"Hej ty, vstaň!" Privilegovaná Luian se ohnala po jedné ze svých tuanských služebnic; ta se však s nacvičeným přikrčením sklonila, takže pohlavek jí pouze rozčísl černé vlasy. "Co děláš, ty líná ještěrko!" zavřískla Luian. "To plátno je suché jako troud." Natáhla se a krutě dívku štípla do ruky. "Běž a přines paní Qinnitan ještě trochu vody!"
Otrokyně vstala, doplnila mísu z fontánky, která tiše stříkala v koutě pokoje, pak se s ní vrátila a znovu začala Qinnitan chladit čelo.
"Já nevím, zlatíčko," řekla Luian, jako by ani předtím nevybuchla. "Možná jsi dostala horečku. Určitě to není nic hrozného. Musíš se modlit a pít čaj z talířovky." Vypadalo to, že ji zneklidňuje ještě něco jiného než Qinnitanino strádání. Oči jí těkaly, jako by čekala, že ji v každém okamžiku někdo vyruší.
"To je určitě tím lektvarem, který mi každý den dávají." Qinnitan se zkusila posadit rovně, zasténala a vzdala to. Nestálo to za vynaloženou námahu.
"Ach, Luian. Je mi z toho tak hrozně. Myslíš, že mě chtějí otrávit?"
"Otrávit?" Luian se na ni krátce podívala pořádně. Její smích byl chraptivý a trochu až rezavý. "Ty moje malá beruško,

kdyby Zlatý chtěl, abys byla mrtvá, nezabil by tě jed, ale něco mnohem…" Maličko zbledla a zarazila se. "Jak to můžeš říct! Jako by náš milovaný autarcha, chvála jeho jménu, vůbec mohl chtít, abys byla mrtvá. Neudělala jsi nic, čím by ses mu mohla znelíbit. Byla jsi velice poslušné děvče."
Qinnitan si povzdechla a pokusila se namluvit si, že Luian má určitě pravdu. Stejně neměla pocit, že by jí podávali jed, nebo alespoň pocit, jaký si v souvislosti s tím představovala. Nic ji nebolelo a ve skutečnosti nebyla nemocná - dokonce měla mimořádně velkou chuť k jídlu a také dobře spala, i když někdy trochu moc dlouho a hluboce - ale něco bylo rozhodně zvláštní. "Máš samozřejmě pravdu. Ty máš vždycky pravdu, Luian." Zívla. "Vlastně je mi už trochu líp. Měla bych se vrátit k sobě do pokoje, ne se tady válet a zdržovat tě."
"Ach ne, to ne!" Luian jako by její návrh zaskočil. "Ne, ne… měla by sis se mnou zajít na procházku. Ano, projdeme se Vonnou zahradou. To ti prospěje víc než cokoli jiného. Přesně to potřebuješ, aby ses zbavila těch pavučin."
Qinnitan žila v Ústraní příliš dlouho, než aby nepoznala, že Luian něco trápí. Navíc bylo zvláštní, že navrhla Vonnou zahradu, která byla na opačné straně Ústraní, když by bylo mnohem jednodušší projít se v zahradě královny Sodan.
"Ano, myslím, že procházku snesu. Určitě to chceš? Jistě máš na práci jiné věci…"
"Nevím o ničem, co by bylo důležitější než pomoci ti, aby ses cítila líp, můj malý drahoušku. Pojď."
Ve Vonné zahradě bylo tepleji než v chodbách Ústraní, ale baldachýny na vysokých zdech v ní udržovaly snesitelný chládek a vzduch byl velice voňavý a příjemný, prosycený myrtou, lesními růžemi a hadími jazyky. Netrvalo dlouho a Qinnitan se začala cítit o něco silnější. Jak šly, Luian ze sebe udýchaným hlasem, který ji dělal mnohem mladší, než byla, sypala litanii malicherných nářků a zlostí. Také na služebné používala ostřejší jazyk než obvykle a jedné tuanské dívce vynadala tak hrubě, když jí narazila do lokte, že několik dalších lidí v zahradě, manželek a služek, zvedlo hlavu, a mladá otrokyně, která na sobě obvykle nedávala nic znát, ohrnula horní ret, jako by se chystala vycenit zuby nebo dokonce kousnout.
"Och, právě jsem si vzpomněla," řekla znenadání Luian. "Nechala jsem tady včera v té malé úpravně svůj nejhezčí šátek - tam, v koutě." Ukázala na stinný průchod daleko vzadu mezi dvěma řadami zimostrázových živých plotů. "Ale je mi tak hrozné horko, že si tady nejspíš budu muset sednout na lavičku. Budeš tak hodná a přineseš mi ho, Qinnitan? Je růžový. Nemůžeš ho přehlédnout."
Qinnitan zaváhala. Luian se tvářila dost zvláštně. Náhle dostala strach. "Tvůj šátek…?"
"Ano. Dojdi mi pro něj, prosím. Tam." Znovu ukázala.
"Tys ho nechala…?" Luian do této zahrady skoro nikdy nechodila a bylo úžasně teplo. Proč sem nosit šátek?
Luian se k ní naklonila a přiškrceně zašeptala: "Tak běž tam a přines ho, ty pitomá malá mrcho!"
Qinnitan sebou škubla. Byla překvapená a bála se víc než kdy dřív. "Samozřejmě."
Jak se blížila k tmavému vchodu, neubránila se, aby nezpomalila krok a nezaposlouchala se, jestli neuslyší zpoza živých plotů dech skrytého úkladného vraha. Jenže proč by se Luian uchýlila k něčemu tak hrubému? Ledaže by samotný autarcha rozhodl, že je to všechno omyl, že Qinnitan není ta, kterou chce. Třeba na ni za těmi dveřmi čekal němý obr Mokor, jeho nechvalně známý hlavní rdousič. Nebo možná nebyla zase tak důležitá a její smrt zařídí někdo jako takzvaná zahradnice Tanyssa. Qinnitan se ohlédla, ale Luian se dívala úplně jinam a rychle, a možná až příliš hlasitě, se bavila se svými otrokyněmi.
Qinnitan měla nervy napnuté jako struny. Když ze stínů vystoupil muž, přidušeně vykřikla.
"Tiše! Myslím, že hledáte tohle," řekl a podal jí šátek utkaný z jemného hedvábí. "Nezapomeňte to, až zase vyjdete ven."
"Jeddin!" Prudce si zakryla ústa rukou. "Co tady děláte?" Zdravý muž v Ústraní - co by se s ním stalo, kdyby ho chytili? Co by se stalo s ní?
Velitel Leopardů se rychle a lehce protáhl mezi ní a dveřmi a odřízl jí cestu. Horečně se rozhlédla po malé, tmavé místnosti. Nebylo v ní nic víc než stůl a několik polštářů. Žádná cesta ven.
"Chtěl jsem vás vidět. Chtěl jsem… s vámi mluvit." Jeddin k ní přistoupil, širokými prsty ji chytil za ruku a odtáhl ji hlouběji do místnosti. Srdce jí bušilo tak rychle, že se skoro nemohla nadechnout, ale nedokázala zcela nevnímat sílu jeho stisku nebo to, jaké pocity v ní probouzel. Kdyby chtěl, mohl by si ji přehodit přes široká ramena a odnést. Nemohla by proti tomu nic udělat.
Leda křičet, samozřejmě, jenže kdo mohl vědět, co by si vysloužila, kdyby to udělala?
"Pojďte, nezdržím vás dlouho," řekl. "Tím, že jsem přišel sem, vkládám svůj život do vašich rukou, paní. Určitě mi neodmítnete několik chvil."
Prohlížel si ji tak pátravě, tak pozorně, až zjistila, že se mu nedokáže podívat do očí. Znovu byla rozpálená, cítila se jako v horečce. Nemohl to všechno být sen? Nemohla z elixíru toho kněze zešílet? Jeddin však vypadal znepokojivě pevně, obrovský a krásný jako chrámová socha. "Co ode mě chcete?"
"To, co nemohu mít, já vím." Pustil ji a zaťal ruku v pěst. "Já… nemohu na vás přestat myslet, Qinnitan. Srdce mi nedopřeje oddechu. Dokonce mě pronásledujete i ve snu. Věci mi vypadávají z ruky, zapomínám…"
Zavrtěla hlavou. Teď měla opravdu strach. "Ne. Ne, to je…" Přistoupila k němu o krok blíž a pak si to rozmyslela - zvedl ruce, jako by si ji chtěl přitáhnout k sobě, a ona věděla, že kdyby se mu znovu chtěla vytrhnout, neztěžovala by to pouze jeho síla. "To celé je šílenství, Jeddine… kapitáne. I kdyby… i kdybychom zapomněli, proč jsem tady v Ústraní, kdo mě sem přivedl…" Zvenku se ozval nějaký zvuk. Znehybněla, ale byly to jen dvě mladší manželky, které pištěly smíchy při nějaké hře. "I kdybych to zapomněla, vždyť mě vlastně ani neznáte. Viděl jste mě dvakrát…!"
"Ne, paní, ne. Vídal jsem vás každý den, když jsem byl malý a když jste vy byla malá. Když jsme byli spolu děti. Byla jste jediná, kdo na mě byl hodný." Výraz Jeddinovy tváře byl tak vážný, že by jí připadal až komický, kdyby se tak nebál o svůj život. "Vím, že je to špatné, ale nesnesu pomyšlení, že budete… že jste pro… pro něho."
Zavrtěla nad tím rouháním hlavou. Ze všeho nejvíc chtěla být někde hodně daleko. Mladý velitel Leopardů měl v sobě

něco, z čeho se jí svíralo srdce, co v ní probouzelo potřebu utěšit ho, a nebylo pochyb, že k němu cítí něco, co jde ještě dál, nedokázala se však zbavit sílícího strachu. Každým okamžikem, který uplynul, se cítila víc jako štvaná kořist nemilosrdné lovecké smečky. "Dosáhnete jedině toho, že nás oba zabijí. Nevím, co si namlouváte, Jeddine, ale skoro mne neznáte."
"Říkej mi Jin a tykej mi jako kdysi."
"Ne! Byli jsme jenom děti. Chodil jsi za mými bratry. Byli k tobě možná krutí, ale já jsem nebyla o nic lepší. Byla jsem děvče, placké děvče. Neřekla jsem žádnému z bratrových kamarádů nic, abych je zadržela."
"Byla jsi hodná. Měla jsi mě ráda."
Tiše zasténala zoufalstvím a mučivou úzkostí. "Jeddine! Musíš odejít a už sem nesmíš nikdy přijít."
"Ty ho miluješ?"
"Koho? Myslíte…?" Přistoupila blíž, tak blízko, že na tváři ucítila jeho dech. Položila mu ruku na širokou hruď, aby ji nemohl obejmout. "Samozřejmě že ne," řekla tiše. "Pro našeho pána jsem nic, míň než nic - židle, hadr, mísa na očištění rukou. Ale já bych mu umyvadlo neukradla a ty taky ne. Jestli se mě pokusíš ukrást, zabijí nás oba." Nadechla se. "Mně na tobě záleží, Jeddine, alespoň trošku."
Vrásky úzkosti mu z čela zmizely. "Pak je naděje. Je důvod žít."
"Tiše! Tys mě nevyslechl. Záleží mi na tobě a v jiném životě by to možná bylo víc, ale já nechci zemřít pro žádného muže. Rozumíš? Odejdi. Už na mě nikdy nemysli." Pokusila se odtáhnout, ale on ji teď opravdu sevřel, a nedokázala by se mu vymanit ani za tisíc let. "Pusť!" zašeptala a v panice se zahleděla ke dveřím. "Budou se divit, kde jsem."
"Luian je ještě chvíli bude rozptylovat." Předklonil se, až skoro zakňourala a zaprosila, jak byl velký a jak byl blízko.
"Ty ho nemiluješ."
"Nech mě jít!"
"Psst. Nebudu tady dlouho. Mí nepřátelé mě chtějí sesadit."
"Nepřátelé?"
"Jsem venkovan, který se stal velitelem autarchovy gardy. Nejvyšší ministr Vash mě nenávidí. Zlatému připadám zábavný - říká mi, že jsem jeho drsný hlídací pes a směje se, když používám nesprávná slova - ale Pinimmon Vash a ostatní by chtěli vidět mou hlavu na kopí. Dokázal bych kteréhokoli z nich zabít holýma rukama, jenže v tomto paláci vládnou gazely, ne leopardi."
"Proč jim potom nabízíš tuto šanci, aby tě mohli zničit? Tohle je horší než bláznovství - zavraždíš nás oba."
"Ne. Něco vymyslím. Budeme spolu." Jeho oči se zahleděly do dáli. Uhánějící Qinnitanino srdce se zadrhlo a jako by jednou vynechalo. V tu chvíli vypadal šíleně skoro jako autarcha. "Budeme spolu," řekl znovu.
Využila jeho nesoustředěnosti, vyškubla se mu a spěšně vycouvala ke dveřím. "Odejdi, Jeddine. Nebuď hlupák!"
V očích se mu najednou zaleskly slzy. "Přestaň," prosil. "Nezapomeň." Hodil jí růžový šátek. "Jednou v noci k tobě přijdu."
Qinnitan se málem zalkla. "Nic takového neuděláš!" Otočila se a rychle prošla dveřmi zpátky do těžkého vzduchu Vonné zahrady.
"Copak i ty jsi zešílela?" pošeptala Luian, když jí podala šátek. Několik dalších manželek ji pozorovalo, ale zdálo se, že to dělají jen ze znuděného zájmu o počínání své spoluvězeňkyně. Modlila se, aby za tím nebylo nic víc. "Popraví nás! Umučí nás!"
Luian se na ni nepodívala, ale pod silnou vrstvou líčidla měla na obličeji červené skvrny. "Ty to nechápeš."
"Nechápu? Co je tady k chápání? Jsi…"
"Jsem jenom jedna z privilegovaných. On je velitel autarchových Leopardů. Mohl mě nechat uvěznit a zabít pod téměř libovolnou záminkou, kterou by si zvolil - kdo by věřil víc slovu tlustého kastráta v ženských šatech než veliteli Zlatého mušket?"
"Jeddin by něco takového neudělal."
"Ovšemže udělal - řekl to. Řekl mi, že by to udělal."
Qinnitan to ohromilo. "Myslí si, že je zamilovaný," řekla nakonec. "Lidé dělají šílené věci, když se tak cítí."
"Ano." Luian se k ní otočila. Měla v očích pod dlouhými řasami slzy. Jedna stekla pudrem na její líci a zanechala za sebou stopu. "Ano, ty hloupá holčičko, dělají."

25
Zrcadla, chybějící a nalezená

PLÁČ STARÉ ŽENY:

Šedý jako rajky z Bližšího břehu,
ztracený jako vítr z té staré, tmavé země,
vyděšený, přesto divoký

Věštby vržených kostí

Rohovec již usedl na lavici, aby dopřál odpočinek unaveným nohám, když si uvědomil, že Opálka nevyšla za ním, ale pořád stojí ve dveřích a vyhlíží na Klínovou cestu. "Co se děje, drahá?"
"Pazourek. On s tebou není?"
Zamračil se. "Proč by se mnou měl být? Nechal jsem ho doma s tebou, protože tam, kde teď pracujeme, s ním není k

vydržení - nechce být u mě, protože se mu to tam nelíbí, ale nechce zůstat ani nad zemí, kde ho chci nechat…" Ucítil svíravý pocit v hrudi. "Chceš říct, že zmizel?"
"Já nevím! Ano! Šel se mnou na Dolní Rudnou. Pak, když jsem se vrátila, si hrál u cesty, vršil si hromádky kamení a dělal z nich ty zdi, tunely a nevímco ještě, co má tak rád - jak vždycky přijde zaprášený!" Oči se jí zalily slzami. "Vážně nevím - šla jsem ven, abych ho zavolala k jídlu, už před několika hodinami, a on byl pryč. Běhala jsem po ulicích sem a tam, byla jsem u cechovního domu - dokonce jsem zašla k Solné tůni a ptala jsem se malého Balvana, jestli tam nebyl. Vůbec nikdo ho neviděl!"
Přestože ho nohy bolely, vstal a přispěchal k ní, aby ji objal. "No tak, moje stará lásko. Určitě jenom vyvádí nějakou lotrovinu - je to koneckonců kluk, a k tomu hodně nezávislý, jak Starší země vědí. Než budeme po večeři, vrátí se, uvidíš."
Skoro se na něho rozkřikla. "Po večeři! Ty blázne stará, ty si myslíš, že jsem měla čas přichystat večeři? Celé odpoledne jsem se zmučeným srdcem běhala po celém městě a snažila se ho najít. Žádná večeře není!" S hlasitými vzlyky se otočila, odklopýtala k loži a zachumlala se do přikrývky, takže z ní nebylo vidět víc než chvějící se hromádku.
Rohovce to také zneklidnilo, ale nedokázal se ubránit pocitu, že Opálka trochu předbíhá vývoj událostí. Pazourek by nebyl první ani poslední chlapec v Permonickém Městě, který by při nějaké klukovské výpravě zabloudil a ztratil pojem o čase. Nebylo to tak dávno, co zmizel při pohřbu prince regenta. Pokud by se nevrátil, než bude čas jít spát, mohli by si začít dělat opravdové starosti. Ale než na to dojde, Rohovec měl za sebou dlouhý den a žaludek mu připadal scvrklý a prázdný jako vysušený kožený váček.
Váhavě nahlédl do spíže. "Podívejme, máme tady velekořeny!" řekl dost nahlas, aby to Opálka slyšela. "Kdyby se trochu povařily, to by byla bašta." Neodpověděla. Probral se dalšími kořeny a různými hlízami. Některé vypadaly poněkud vousatě. "Možná si nakonec vezmu jenom kousek chleba a nějaký sýr."
"Chléb není." Hromádka pod přikrývkou se pohnula. Neznělo to jako hromádka štěstí. "Chtěla jsem ještě jít ven a přinést odpolední pečivo, ale… ale…"
"Ale ovšem, to se rozumí," pospíšil si Rohovec. "Ničeho se neboj. Ale s těmi velekořeny je to stejně škoda. Kdyby se trochu povařily…"
"Jestli je chceš uvařit, uvař si je sám. Jestli víš jak."

Rohovec smutně žvýkal kus syrového velekořene - neuvědomil si, jak jsou hořké, když se nejdřív neuvaří v řepném cukru - a začínal si připouštět, že chlapec se na večeři nevrátí. Ne že by nějak zvlášť stálo za to vracet se kvůli syrovému kořenu a kusu tvrdého sýra, ale Rohovec nemohl popřít, že se ho zmocňuje stále větší úzkostný neklid. Džbánek piva mu sice pomohl spláchnout vláknitý kořen a aspoň zčásti ulevit pulzující bolesti v nohou a v zádech, ale pokud šlo o upokojení mysli, daleko se nedostal. Několikrát vyšel ven na Klínovou ulici. Slabší kamenná světla už byla rozsvícena na večer a ulice téměř zely prázdnotou, jak rodiny dovečeřely a připravovaly se na noc. Všechny děti jsou už určitě v posteli. Ostatní děti.
Rozhodl se vzít si lucernu a jít Pazourka hledat.
Co když se chlapec vypravil do některého nedokončeného tunelu, napadlo ho, a dostal se do sesuvu v boční chodbě, kde byla nedostatečná výztuha? Jenže co by na takovém místě pohledával? Rohovec nechal proběhnout hlavou další možnosti, některé šťastnější a jiné děsivější. Nemohl odejít domů s jiným dítětem? Pazourek byl v mnoha ohledech tak povznesený nad tento svět, že Rohovci nedělalo potíže představit si, že by zapomněl vzkázat, kde je, natož aby požádal o svolení, jenže mezi permonickými dětmi si žádné opravdové přátele nenašel, dokonce ani mezi těmi z okolních domů, které byly stejně staré jako on. Kam jinam? Do výkopů, kde Rohovec pracoval, v blízkosti rodinné hrobky Eddonů? Určitě tam byla zrádná místa, ale Pazourek dal jasně najevo, že to místo nenávidí, a stejně, jak by se mohl s Rohovcem minout?
Střešáci - malincí lidičkové. Třeba se chlapec vypravil za nimi a buď u nich zůstal, nebo se nestačil vrátit před setměním. Aniž po tom toužil, zjevila se mu strašná představa, jak se chlapec zřítil ze střechy a bezmocně leží na nějakém tmavém nádvoří, kam nikdo nechodí. Udělalo se mu špatně a odložil velekořen.
Jenže kde jinde mohl být?
"Rohovče!" křikla na něho Opálka z ložnice. "Rohovče, pojď sem!"
Přál si, aby z manželčina hlasu neslyšel takový strach. Najednou nechtěl projít těmi dveřmi a zjistit, co našla. Ale udělal to.
Opálka nenašla nic - vlastně spíš naopak. "Je to pryč!" řekla a ukázala na chlapcovo lůžko, na přikrývku a košili, které na něm ležely stočené jako nějací znavení duchové. "Jeho váček. S tím… zrcátkem. Je pryč." Opálka se k němu otočila, oči vytřeštěné strachem. "Už si ho nebere, nenosí ho - pořád je tady! Proč tady není teď?" Tvář jí náhle povadla, jako by v několika mžicích zestárla o pět let. "Odešel, že? Odešel nadobro, a tak si ho vzal s sebou."
Rohovce nenapadlo nic, co by mohl říct - nebo alespoň nic, co by někomu z nich pomohlo cítit se líp.
#
"Při bozích, Toby, ty už zase usínáš? Tys do toho skla strčil!"
Mladík rychle vstal a zvedl ruce do vzduchu, aby ukázal, že nic takového udělat nemohl. Jeho výraz zraněné cti říkal, že je pořád bdělý a v půlnočních hodinách že je v nejlepší formě, takže je Chaven zbytečně krutý, když naznačuje něco jiného. "Ale mistře Chavene…"
"To nic. Čekám od tebe, že budeš vědec, ale asi žádám příliš."
"Ale já chci být vědec! Poslouchám! Dělám všechno, co řeknete!"
Lékař si povzdechl. Ve skutečnosti to nebyla chlapcova chyba. Chaven příliš dal na doporučení svého přítele Euana Dogsenda, jenž byl sice nejvzdělanějším mužem v Blueshore, ale patrně nebyl nejlepším tamním odhadcem povah.

Mladík pracoval tvrdě… na svůj věk… ale byl roztržitý a popudlivý a, co bylo nejhorší ze všeho, třebaže rozhodně nebyl hloupý, zdálo se, že mu chybí zvídavost.
Je to asi tak stejné, jako bych svou drahou paní Kloe nutil přátelit se s myšmi a krysami.
Mladík před ním přesto stál s obličejem napjatým výrazem fanatické pozornosti, a tak to Chaven zkusil znovu. "Nuže, teleskopem se nesmí pohnout, jakmile najdeme místo, které hledáme. Leotrodos z Perikalu tvrdí, že v Kossope je nová hvězda. Jakmile zacílíme oko našeho teleskopu na Kossope, musíme pouzdro upevnit, aby se nehýbalo - potom můžeme měřit, nejenom dnes v noci, ale i jindy. A rozhodně se nesmíme o teleskop opírat, když tato měření provádíme!"
"Ale obloha je přece plná hvězd," namítl Toby. "Proč je tak důležité změřit zrovna tuhle?"
Chaven zoufale zavřel oči. "Protože Leotrodos říká, že našel novou hvězdu. Nová hvězda se neukázala stovky let - možná dokonce tisíce, protože metody, které používali naši předkové, jsou občas nejasné a tedy zpochybnitelné. Co je ale důležitější, vzniká tak mnoho pochybností o povaze nebes." Chlapcův nechápavý výraz mu prozradil všechno, co potřeboval vědět. "Protože jestli jsou nebesa neměnná, jak nám tak hlasitě tvrdí astrologové Trigonátu, a přesto se na obloze objeví nová hvězda, odkud se tam vzala?"
"Ale to nedává smysl, pane," namítl Toby. Sice zívl, ale byl teď trochu pozornější. "Když bohové stvořili všechny sféry, nemohli také stvořit novou hvězdu?"
Chaven se musel usmát. "Lepšíš se. To je správná otázka, ale důležitější otázka je, proč to neudělali předtím?"
Na okamžik, jenom na okamžik, zahlédl, jak v mladíkových očích něco zahořelo. Potom ten výraz znovu udusila opatrnost, únava nebo prostě celoživotní zvyk. "Připadá mi, že nějaká hvězda za tolik přemýšlení ani nestojí."
"Ale ano, stojí! A jednou se možná díky tomu přemýšlení dozvíme, jak přesně bohové náš svět stvořili. A nestaneme se potom sami skoro bohy?"
Toby udělal gesto na odvrácení zla. "Co to říkáte! Někdy mě děsíte, mistře Chavene."
Zavrtěl hlavou. "Teď mi pomoz zaměřit ten teleskop znovu na Kossope a pak si můžeš jít lehnout."

Chaven usoudil, že je jedině dobře, že je sám, když si zapsal poslední poznámky. Dokonce i Toby by si mohl všimnout, jak se mu začaly třást ruce, když se přiblížila hodina, na niž čekal. Ten pocit byl silně zvláštní. Chaven vždycky prahl po vzdělání, ale toto bylo spíš jako hlad, a ne zrovna zdravý. Pokaždé, když Velké zrcadlo použil, se víc zdráhal znovu je zakrýt. Byla to pouze neovladatelná touha po moudrosti, kterou získával, nebo nějaké kouzlo ducha, který mu tu moudrost dával? Nebo to bylo něco úplně jiného? Ať už bylo příčinou té touhy cokoli, jen s velkým přemáháním se přinutil přetáhnout přes dlouhé pouzdro plné vzácných a drahých čoček těžkou přikrývku, a jedině pronikavý noční chlad ho přiměl přidat další zdržení, aby klikou zatáhl dvířka ve střeše observatoře a odřízl se od těch neodbytných, k šílenství dohánějících hvězd.
Jeho potřeba byla o to intenzivnější, že už to bylo velmi dlouho - mnoho a mnoho dní - co mu zrcadlo poskytlo něco víc než stíny a mlčení. Jak zoufalé to bylo dnes celou noc, snažit se soustředit na Kossope, když jeho největší pozornost poutaly tři červené hvězdy zvané Zmeosovy rohy nebo též Starý had. Až se objeví za ohybem Perinovy velké planety - a dnes v noci to udělají -, bude se moci poradit se zrcadlem znovu.
Když zajistil jak observatoř, tak teleskop, vydal se hledat Kloe. Budou li jim dnes večer bohové nakloněni, její práce a jeho oběť již nezůstanou nepovšimnuty.

Chavenova potřeba zesílila natolik, že si ani nevšiml, jak hrubě s Kloe zachází, dokud ho rychle, ale významně nekousla mezi palec a ukazováček, když ji vyhazoval ven. Upustil ji, zaklel a vysál si z rány krev. Kloe odcupitala chodbou.
Chavenův hněv sice rychle vystřídalo zahanbení, že byl ke své věrné paní tak bezcitný, ale i toto zahanbení pohltila potřeba, která se v něm prudce zvedla.
Posadil se před zrcadlo v tmavé místnosti, v níž jako by teď tma ještě víc houstla, a začal zpívat. Byla to stará píseň v jazyce tak mrtvém, že si nikdo živý nemohl být jistý, zda vyslovuje správně, ale Chaven zpíval slova tak, jak ho to naučil jeho bývalý učitel Kaspar Deylos. Deylos, někdy zvaný Čaroděj z Krace, nikdy nevlastnil Velké zrcadlo, byť měl střepy z více než jednoho a dokázal s nimi úžasné věci. Ale v zrcadlové nauce jako disciplíně šlo stejně tak o praktickou manipulaci s kosmem jako o zapamatování a předávání této paměti budoucím generacím - Chaven často přemýšlel, kolik obdivuhodných, úžasných věcí se ztratilo v letech epidemie - a proto Deylos naučil svého žáka Chavena všechno, co se sám dozvěděl. Proto Chaven věděl již v den, kdy toto zrcadlo, tento úžasný artefakt objevil, jak je používat, i když přesně nechápal jednotlivé kroky toho procesu.
Podrbal se na hlavě. Zatoulaná myšlenka mu přidělala starosti. Čelo už ho začínalo bolet, jak civěl do zrcadlových stínů a přemýšlel, jestli se ještě něco jiného dívá na stínovou myš, která ležela na stínové podlaze, a jestli to něco konečně přijde. Byl dnes opět odsouzen k nezdaru? Nesoustředil se, to bylo celé… ale nedokázal se ubránit a lámal si hlavu nad tím, jak je možné, že si náhle nemůže vzpomenout, jak získal zrcadlo, které teď měl před sebou, opřené o stěnu svého tajného skladu. Alespoň mu to připadalo náhlé, ta prázdnota v paměti. Snadno si vzpomněl, kde a kdy získal všechna ostatní zakrytá zrcadla na policích, jakož i jejich místo původu, ale z nějakého důvodu si právě teď nedokázal vybavit, jak získal klenot své sbírky, toto Velké zrcadlo.
Ten rozpor mu začal připadat jako svědění na místě, kde se nelze poškrábat, a bylo to čím dál horší. Dokonce i mocný hlad, který cítil, začal trochu polevovat, jak propadal té záhadě. Odkud se to vzalo, ta mocná věc. Mám je… jak vlastně dlouho?
V tom okamžiku uprostřed dalekohledu něco vzplálo, obrovský výbuch bílého světla, jako by do noční oblohy někdo udělal díru, aby vypustil zář bohů, která se za vším skrývá. Oslepený Chaven prudce zvedl ruce. Světlo trochu pohaslo, když sova dosedla, složila zářivá křídla a zadívala se na něho oranžovýma očima. Ve velkých drápech držela Kloinu obětní myš.

V dalším okamžiku všechny ostatní lékařovy myšlenky odlétly, jako by křídla obsáhla i jeho, nebo možná jako by se sám stal tou maličkou věcí, kterou svíral sněhobílý spár, o tolik větší než on, že mohlo vypadat jako čest obětovat mu svůj život.

Nakonec se vynořil z dlouhé nicoty do silnějšího světla. Nevysvětlitelná hudba - jakýsi nekonečný basový zvuk, který byl nicméně plný složitých hlasů a melodií - mu ještě zněla v uších, ale začínala slábnout. Také nosem jako by pořád ještě nasával tu nepopsatelnou vůni, silnou a opojnou jako růžový olej (třebaže takové keře nikdy nerostly v obyčejné zemi, v hlíně prostoupené smrtí a hnilobou), ale už to nebyla jediná věc, na niž byl schopen myslet.
Možná to trvalo jen okamžik, ta nejhlubší blaženost, anebo se možná v těch pocitech koupal po staletí, když na něho konečně promluvil ten hlas, který hlasem nebyl, jediná myšlenka, která mohla být "Jsem tady" nebo jednoduše "Jsem". Nebyl mužský ani ženský, byl obojí - rozdíl neměl význam. Chaven vyjádřil svou vděčnost, že jeho oběť byla konečně znovu přijata. Odpovědí mu bylo jakési vím, mocný klid něčeho, co nepředpokládalo nic jiného, než že k němu ostatní budou přistupovat s obdivem a strachem.
Ale i uprostřed radosti, že je znovu vpuštěn do kruhu tohoto velkého světla, něco mu opět škubalo myšlenkami, malé, ale znepokojivé něco, tak jako stíny v této místnosti zrcadel jako by někdy nabývaly zvláštních tvarů, když je viděl koutkem oka, ale nikdy, když se díval přímo na ně.
Otázky, vzpomněl si a na okamžik se skoro stal sám sebou. Chci se na něco zeptat. Střešáci, prohlásil, ti malí a staří, kteří žijí v úkrytech. Mluví o někom, komu říkají Pán štítů. Prý je navštěvuje a přináší jim moudrost. Jsi to ty?
Odpověď, kterou dostal, se podobala záchvěvu pobavení. Zároveň v ní byl pocit odmítnutí, záporu.
Tak o tobě nemluvili? nedal se odbýt. Nejsi to ty, kdo jim přináší naléhavá varování?
Ta zářící věc - vůbec teď nepřipomínala sovu, a třebaže mu v tuto chvíli byl její tvar dokonale jasný, věděl, že jej pak nebude schopen vysvětlit slovy, dokonce si na něj ani pořádně vzpomenout - si dala s odpovědí na čas. Cítil nepřítomnost v tom tichu skoro podobném smrti, takže když nakonec znovu promluvila, byl tak vděčný, že nestačil pochytit část toho, co mu řekla.
Byly probuzeny věci, které by jinak spaly, to byl veškerý smysl, který dokázal ve slovy nevyjádřitelné, rozkouskované myšlence najít. Ta zářící věc mu řekla, že její počínání je spletité a on není ten, kdo by mu měl rozumět.
Cítil, že je peskován; v hudbě, která obklopovala vše kolem, zazněl víc než náznak disharmonie. Zdrtilo ho to. Prosil o odpuštění, připomínal té zářící věci, že nechce nic jiného než jí věrně sloužit, ale v jednom kousku jeho tajného já, který mu zůstal, mu ten malý trpký tón umožnil přemýšlet trochu jasněji. Bylo to skutečně jeho jediné přání - sloužit této věci, této bytosti, této síle? Když se jí poprvé dotkl, nebo když se ona dotkla jeho, nezdálo se, že jsou skoro rovnocenní partneři, kteří si vyměňují informace?
Ale co se ode mě chtěla dozvědět? Co jsem téhle… síle… mohl dát? Nedokázal si vzpomenout, stejně jako si nedokázal vzpomenout, jak se mu původně dostalo do ruky to zrcadlo, brána k této bolestivé blaženosti.
Zářící bytost dala jasně najevo, že mu odpustí nepatřičné vyptávání, ale že musí na oplátku splnit úkol. Zdálo se, že říká, že je to důležitý úkol, možná dokonce posvátný.
Na chvíli, ale jen na chvíli, zaváhal. Kousek něho se stále držel zpět, jako by zrcadlo bylo jemné síto a ne všechno, z čeho se Chaven skládal, jím dokázalo projít do tohoto zpívajícího ohně. Ten maličký zbytek stál a díval se, bezmocný jako v těžkém snu, ale zatím nebyl dost silný, aby něco změnil.
Co musím udělat? zeptal se.
Povědělo mu to, nebo spíš zařídilo, aby to věděl, a tak jako ho předtím peskovalo, teď chválilo; ta vlídnost byla jako med, stříbrná hudba a nekonečné, hrůzu nahánějící světlo nebes.
Jsi můj dobrý a věrný sluha, řeklo mu to. A nakonec dostaneš odměnu - to, co doopravdy hledáš.
Bílé světlo začalo slábnout, ustupovat jako vlna, která se převalila a teď běžela po písku, aby se znovu spojila s mořem.
Krátce nato byl sám, v hluboké, tajné místnosti ozářené pouze třepetavým plamenem černé svíčky.

Bušení na dveře kuchyně vytáhlo paní Jennikinovou ven v noční košili a čepečku. Svíčku držela před sebou, jako by to byl nějaký magický talisman. Šedivé vlasy, na noc rozpuštěné a věkem řídnoucí, jí neupraveně visely přes ramena.
"To jsem jenom já. Omlouvám se, že vás budím v takovou hodinu, ale potřebuji něco důležitého."
"Pan doktor…? Co se stalo? Je někdo nemocný?" Vytřeštila oči. "Ach, bdi nad námi, Zorio, snad ne další vražda…!"
"Ne, ne. Klid, šetřete se. Musím odjet, to je všechno, a musím se vydat na cestu okamžitě - před svítáním."
Přidržela svíčku blíž k lékařovu obličeji - možná pátrala po příznacích šílenství nebo horečky. "Ale pane doktore, to je…?"
"Ano, uprostřed noci. Abych byl přesnější, podle mých kapesních hodinek zbývají do svítání dvě hodiny. Jsem si toho vědom lépe než většina ostatních. A vím přinejmenším stejně dobře jako kdokoli jiný, co musím udělat, nemyslíte?"
"Samozřejmě, pane! Ale co chcete… tedy…"
"Nachystejte mi chléb a trochu masa, abych mohl jíst a nemusel se zastavovat. Ale ještě než to uděláte, probuďte Harryho a povězte mu, že potřebuji připravit na cestu koně. Nikoho jiného ale nebuďte. Nechci, aby se celý dům díval, jak odjíždím."
"Ale… ale kam jedete, pane?"
"To nepotřebujete vědět, dobrá ženo. Půjdu si teď sbalit, co potřebuji na cestu. Napíšu také dopis, který odnesete lordu Nynorovi, kastelánovi. Doufám, že budu pryč jenom den nebo dva, ale může to být déle. Kdyby někdo z královské rodiny potřeboval služby lékaře, řeknu Nynorovi, jak najít bratra Okrose z Akademie - můžete za ním poslat také kohokoli jiného, kdo mě přijde hledat a nebude moci počkat." Zamyšleně si promnul čelo. "Budu potřebovat také

svůj silný cestovní plášť - počasí je vlhké a může padat i sníh."
"Ale… ale, pane doktore, co královna a její dítě?"
"Sakra, ženská," rozkřikl se, "myslíte si, že neznám svoje povinnosti?" Přikrčila se k veřejím a Chaven svého výpadu okamžitě zalitoval. "Omlouvám se, dobrá paní Jennikinová, ale všechny tyto věci jsem již promyslel a vše, co je třeba, vložím do dopisu pro Nynora. O královnu si nedělejte starosti. Je zdravá a ve dne v noci má u sebe porodní bábu." Zhluboka se nadechl. "Dejte tu svíčku o kousek dál, prosím - vypadá to, jako byste mě chtěla zapálit."
"Promiňte, pane."
"Teď běžte probudit Harryho - je pomalý jako melasa v zimě a já toho koně potřebuji." Viditelně se chtěla ještě na něco zeptat, ale netroufala si. Chaven si povzdechl. "O co jde?"
"Vrátíte se na Den sirotků? Řezník mi slíbil krásné prasátko."
V první chvíli se na ni málem znovu rozkřikl, ale vždyť tohle je koneckonců záležitost jejího světa. Věc, která je pro ni důležitá - a za normálních okolností by to bylo důležité i pro Chavena, který vepřovou pečeni zbožňoval. Co na tom, že tohle nejsou normální okolnosti? Třeba už žádný další Den sirotků nebude - byla by škoda pokazit si ho. "Jsem si tak jistý, že se vrátím do Dne sirotků - a vlastně i do Noci divoké písně - jak si může být jistý ten, kdo ví, že bohové mají vlastní záměry. O prasátko si nedělejte starosti, paní Jennikinová. Jsem si jist, že bude vynikající a já si na něm velmi pochutnám."
Když se otočil, vypadala trochu méně vyděšeně, jako by už navzdory neobvyklé hodině život neměla tak povážlivě obrácený naruby. Byl rád, že to štěstí má aspoň jeden z nich.
#
Lékařův sluha dělal, co uměl, aby se Rohovce zbavil. Starý muž vypadal roztržitě a provinile, jako by byl odvolán od páchání nějakého malého, ale důležitého zločinu, a pospíchal, aby se k němu mohl vrátit.
Šel si zdřímnout, usoudil Rohovec, třebaže se na něco takového zdálo být takto dopoledne brzy. Tak šel pozdě spát. Nechtěl se nechat odbýt tak snadno. "Mě nezajímá, že nikoho nepřijímá. Potřebuji s ním projednat něco důležitého. Řekněte mu, že přišel Rohovec z Permonického Města." Jestli byl lékař jenom zaneprázdněný a pro návštěvy nebyl doma, Rohovce napadlo, že by mohl jít tajnou podzemní chodbou - signál od těch dveří by se Chaven jistě neopovážil ignorovat - ale trvalo by mu velice dlouho, než by došel tam a zase zpátky, a jemu se velice příčila představa, že by měl ztratit tak velkou část dne. Každá hodina uplynulé noci strávená marným pátráním po chlapci byla víc k vzteku než ta předchozí a teď to bylo ještě horší, jako by se Pazourek ocitl na voze nebo na lodi, která ho odsud každým okamžikem odvážela dál a dál.
Sluha se i přes Rohovcovy protesty chystal zavřít mu dveře před nosem, když vtom pod ruku vysokého starého muže strčila hlavu nějaká stará žena a vykoukla na permoníka. Už ji viděl, tak jako viděl starce, ale většinou z dálky, když ho Chaven prováděl po observatoři. Nemohl si vzpomenout na jméno ani jednoho z nich.
Žena přimhouřila oči. "Co chcete?" zeptala se.
"Chci navštívit vašeho pána. Vím, že to není vhodné - možná dokonce vydal příkaz, že si nepřeje být rušen. Ale zná mě a já… já ho velice potřebuji." Přesto si ho dál prohlížela s nedůvěrou. Podobně jako muž měla pod očima slabé modré stíny a působila nervózně, rozrušeně. Ani v tomto domě se nikdo moc nevyspal, napadlo Rohovce. Po nočním obcházení Permonického Města a dokonce i nadzemní Jižní Marky si připadal jako svědivá kůže natažená přes zatuchlou prázdnotu. Jediným, co ho drželo na nohou, byl strach o chlapce.
"Nejde to," potřásla hlavou. "Jestli potřebujete ošetření, musíte za bratrem Okrosem do Akademie nebo za některým holičem dole ve městě."
"Ale…" Nadechl se a potlačil nutkání rozkřiknout se na ten neústupný pár. "Syn… se mi ztratil. Chaven ho zná - dal mi ohledně něho několik rad. Je to… zvláštní chlapec. Říkal jsem si, že by Chaven mohl mít představu…"
Výraz ženiny tváře změkl. "Ach, chudáček malá. Ztratil se? To je pro vás jistě rána."
"Ano, paní."
Sluha obrátil oči v sloup a zmizel do chodby. Žena vyšla na nádvoří, osušila si ruce do zástěry a rozhlédla se, jako by se chtěla přesvědčit, že je nesledují zvědavé oči. "Neměla bych vám to říkat, ale můj pán tady není. Musel se vydat na nenadálou cestu. Odjel dnes ráno, před úsvitem."
Nenadálé podezření, vzniklé pouze shodou okolností, ho ponouklo, aby se zeptal:
"Sám? Odjel sám?"
Žena se na něho zmateně podívala, ale když mu odpověděla, její výraz začal sklouzávat spíš ke zlosti. "Ano, samozřejmě že odjel sám. Viděli jsme ho odjíždět. Přece si nemyslíte…"
"Ne, paní, alespoň ne ve zlém. Jde jenom o to, že chlapec vašeho pána zná a myslím, že ho má rád. Mohl se na něho přilepit, jak to takoví chlapci občas dělají."
Žena zavrtěla hlavou. "Nikdo tady nebyl. Pán odjel hodinu před východem slunce, ale měla jsem lucernu, všimla bych si. Pan doktor také velice pospíchal, ale neměla bych o tom s nikým mluvit. Nezlobte se."
"Já se nezlobím." Srdce však měl teď ještě těžší. Doufal přinejmenším v to, že by Chavenův důvtip mohl přinést nějaký nový nápad. "Určitě máte hodně práce, paní. Půjdu. Až se vrátí, mohla byste mu říct, že s ním chce naléhavě mluvit Rohovec z Permonického Města?"
"Vyřídím mu to." Najednou to vypadalo, jako by ji mrzelo, že nemůže udělat něco víc. "Kéž vám bohové sešlou štěstí - doufám, že svého chlapečka najdete. Určitě ho najdete."
"Děkuji. Jste velice laskavá."

Jak byl unavený, dvakrát při šplhání po zdi málem sklouzl. Když se dostal nahoru, musel si na chvíli sednout a vydýchat se, dokud neměl dost vzduchu, aby mohl promluvit. "Haló! Tady je Rohovec z Permonického Města!"

Neodvažoval se křičet příliš nahlas, aby na sebe neupoutal pozornost zdola - dopoledne již pokročilo a dokonce ani tato méně navštěvovaná část hradu v blízkosti hřbitova nebyla úplně liduprázdná. "Její Veličenstvo královna Alištěbita byla tak laskavá, že přijala mne a mého chlapce Pazourka," zvolal. "Pamatujete si mě? Haló!"
Nedostal žádnou odpověď a nic se nepohnulo, třebaže volání několikrát zopakoval. Když už byl nakonec tak unavený, že si začínal dělat starosti, jak sešplhá dolů, zvedl se do podřepu a z kapsy vytáhl balíček zabalený do krtčí kůže. Rozbalil jej a vytáhl křišťál, až na něj dopadlo dopolední slunce a kámen se zatřpytil jako malá hvězda. "To je dárek pro královnu. Je to Edriho vejce - moc hezké, nejlepší, jaké mám. Hledám malého Pazourka a chtěl bych získat vaši pomoc. Jestli mě slyšíte a chcete se se mnou setkat, vrátím se zítra ve stejnou dobu." Snažil se vymyslet vhodný pozdrav na rozloučenou, ale nic ho nenapadlo. Udělal z krtčí kůže hnízdečko a křišťál do něj uložil. Jaká krásná, blyštivá stvůra by se z něho mohla vylíhnout, pomyslel si roztržitě, ale nedokázal se tou představou ani trochu potěšit.
S mučivou opatrností slezl po stěně dolů, tak obtížený zoufalstvím, až ho skoro překvapilo, že se nezabořil hluboko do země, když se jí konečně dotkl nohama.
#
Byl to jenom den jako mnoho jiných, ale když ji v časných ranních hodinách probudilo vyzvánění z Erivorovy kaple, kterým kněz a jeho akolyté zahajovali ranní pobožnosti, Briona byla skoro stejně mrzutá a neklidná, jako by to byl den popravy.
Rose, Moina a služebné vešly do pokoje. Snažily se až přehnaně být tiché, jako by princezna regentka byla medvěd, kterého se bály probudit, ale i tak dokázaly nadělat hluk jako pentakont vojáků na Trhovém náměstí. Se zaúpěním se posadila, nechala se obstoupit a svléknout si noční úbor.
"Vezmete si dnes ty modré šaty?" zeptala se Moina s nepatrným náznakem prosby v hlase.
"Ty hnědé," navrhla Rose. "S prostřiženými rukávy. Jste v nich tak nádherná…"
"To, co jsem měla včera," řekla. "Ale čisté. Blůzu - tu se zlatým lemováním. Jezdeckou sukni. A punčochové kalhoty."
Služebné a obě dvorní dámy se usilovně snažily nedat najevo zmatek, který měly v hlavě, ale byly velice špatné herečky. Obzvlášť Rose a Moina se tvářily, že berou Brioniny chlapecké kostýmy jako osobní urážku, ale dnes ráno ji jemnocit obou dam pramálo zajímal. Briona už měla dost nutnosti oblékat se jako jiní lidé, měla dost vynucené prázdné krásy, která jako by dávala ostatním nevyslovené právo záměrně nevnímat, co říká. Ne že by se někdo opovážil princeznu regentku úplně pominout, věděla však, že když jsou dvořané mezi sebou, přejí si, aby se Olin vrátil, a nejenom proto, že je pravý král. Cítila to v jejich pohledech: nevěřili jí, protože byla žena - hůř, pouhá dívka. Skoro šílela vztekem.
Najde se mezi nimi jeden, muž nebo žena, který nevzešel z ženy? Bohové svěřili našemu pohlaví největší dar ze všech, ten nejdůležitější pro přežití, ale proto, že neumíme čurat vysoko na zeď, si žádnou jinou odpovědnost nezasloužíme?
"Je mi jedno, jestli se na mě hněváš," utrhla se na Rosu, "ale netahej mě za vlasy."
Rose upustila hřeben a o krok couvla, ve tváři nelíčený zmatek. "Ale paní, já jsem nechtěla…"
"Já vím. Odpusť, Rosie. Mám dnes ráno špatnou náladu."
Zatímco ji ženy česaly, Briona snědla trochu ovoce a napila se přislazeného vína, které jí Chaven doporučil pro dobré zažívání. Když se dámám podařilo navršit jí kadeře do těsně staženého, ale složitého útvaru na temeni hlavy, dovolila jim, aby jí připevnily klobouk, přestože už neměla stání.
Pod vším ležela hrůza toho, co jí řekl Barrick. Hrozila, že ji stáhne dolů jako silný, černý spodní proud v Brennově zátoce, který se pod klamně klidnou hladinou občas tvořil. Samozřejmě se o bratra bála a dělala si o něho starosti. V dalších dnech se uchýlil do svých pokojů a vymlouval se na návrat horečky, ale ona byla přesvědčená, že ve skutečnosti se stydí přijít jí na oči. Jako by ho mohla milovat míň! Přesto to mezi ně vrhlo stín, vedle něhož vypadaly všechny ostatní rozdíly jako maličkosti.
Svým způsobem ještě horší bylo to, co jí pověděl o otci. Briona nikdy nebyla hloupá dívenka, která by si myslela, že otec nemůže udělat nic špatného - slýchala Olinův ostrý jazyk dostatečně často, aby si nepřipadala přehnaně rozmazlovaná, a chmurnými náladami trpěl vždycky - ale Barrickovo vyprávění bylo ohromující, pustošivé. Když si pomyslela, že otec v sobě to břemeno nosil po celé jejich dětství a držel je v tajnosti… Nevěděla, který pocit je silnější, jestli bolest z jeho utrpení nebo hněv, že je zatajil před těmi, kteří ho nejvíc milovali.
Ať už to bylo jakkoli, měla pocit, jako by ve stěně známého pokoje byla proražena díra, která odhalila, že na druhé straně je nikoli předpokládaný stejně známý pokoj, nýbrž brána do nějakého nepředstavitelného místa.
Jak se to mohlo stát? Jak se to všechno mohlo stát? Proč mi to nikdo neřekl? Proč mi to otec neřekl? Je jako Barrick - myslí si, že ho nenávidím?
Briona byla vždycky praktické dítě, přinejmenším v porovnání se svým dvojčetem - žádné zádumčivé stavy, žádné přelétavé změny nálady - ale tohle překračovalo všechno, s čím se kdy setkala. V některých ohledech to bylo horší než Kendrickova smrt, protože to převracelo naruby všechno, o čem si myslela, že to zná.
Znovu měla smutek, tentokrát ne za něčí smrt, ale za svůj duševní klid.

Jsem unavená. Jsem strašně unavená. Bylo teprve deset dopoledne. Nedokázala se ubránit hněvu na Barricka. Bez ohledu na to, jakými hrůzami trpěl, nechával všechny povinnosti vlády nad Jižním Pomezím padnout na ni.
V trůnní síni se tlačili lidé, kteří si dělali nárok na její čas, a některé z těchto nároků byly nepochybné. Právě teď lord kancléř Gallibert Perkin a tři pánové z jeho úřadu nepříjemně podrobně zdůvodňovali potřebu buď najít pro správu Jižního Pomezí nové peníze, nebo použít na výdaje část výkupného shromážděného na vyplacení krále Olina. Kupci si dělali starosti, co bude příští rok, bankéři byli na své peníze opatrní a koruna si již tak vypůjčila víc, než měla, což stavělo možnost sáhnout na výkupné do lákavého světla. Byl to problém, který v konečném důsledku neměl řešení, třebaže bylo třeba nějaké najít - utratit výkupné by byla zrada nejenom na králi, ale i na lidech, kteří za jeho osvobození

ne vždycky rádi zaplatili. Jenže dvůr v Jižní Marce polykal peníze jako obr z pohádky, který žere zlato. Briona nikdy neměla ponětí, kolik práce dá pouze udržet pořádek v domě - obzvlášť když to byl největší dům na severu Eionu a místo, kde žilo nějakých padesát tisíc duší - natožpak pořádek v celé zemi. Koruna musela vymyslet způsob, jak přijít k penězům. Lord kancléř Perkin jako vždy navrhoval uvalení dalších daní na lidi, kteří již obrovsky přispěli na výkupné za otce.

Průvod pokračoval. Dva kněží Trigonátu se postavili za církevní soud hierarchy Sisela, o němž si mysleli, že má v jednom konkrétním případě jurisdikci nad soudem městským. I tady šlo o peníze, protože se jednalo o vážný zločin - jistý místní statkář byl obviněn, že z nedbalosti způsobil smrt jednoho pachtýře - a soudu, který vynese rozsudek, měly zůstat soudní zástavy a pokuty. Briona doufala, že být princeznou regentkou znamená, že bude moci řešit problémy, trestat provinilce a odměňovat nevinné. Místo toho zjistila, že většinou rozhoduje, kdo jiný bude spor řešit, zda městská správa, hierarchovi soudci, anebo - a to jen velice zřídka, obvykle v případech, kdy byl obviněn příslušník šlechty - trůn Jižní Marky.

Minulo poledne. Proud lidí a problémů se táhl dál a dál jako nějaká oficiální oslava nudy a malichernosti. Briona litovala, že toho nemůže nechat a odpočinout si, ale vypadalo to, že zástup prosebníků se táhne až na konec světa a to, co nedořeší dnes, bude muset udělat zítra, kdy měla mít hodinu u sestry Utty. Naučila se být tvrdá při obraně těch několika okamžiků, které měla pro sebe, a tak si místo odpočinku nechala přinést kousek studeného masa a chleba a poposedávala na svém křesílku sem a tam, aby ulevila bolavé zadnici. Bylo to zvláštní, ale opravdu ani se dvěma nebo třemi polštáři se nedal celý den strávit v křesle pohodlně.

Teď se k ní naklonil kastelán lord Nynor. Roztržitě si omotával bradku kolem prstu a čekal, až mu Briona oplatí pozornost.

"Omlouvám se," řekla. "Co jste říkal? Něco s Chavenem?"

"Poslal mi dosti zvláštní dopis," vysvětlil starý muž. Brionu zděsilo a ohromilo, když zjistila, že dohledem nad tímto žalostným průvodem žadatelů a stěžovatelů se Nynor zabývá každá den své dlouhé kariéry, nebo alespoň po několik desetiletí, co se stal jedním z nejvyšších dvořanů krále Ustina. Nevypadal jako šílený, ale kdo by si mohl vybrat takový život? "Lékař musel odjet na nečekanou cestu," hlásil Nynor. "Navrhuje, abych po dobu jeho nepřítomnosti, která může trvat několik dní, ale možná i déle, povolal na hrad Okrose z Východního Pomezí."

"Často se jezdí poradit s jinými učenými muži," odvětila Briona. "Určitě to není zase tak překvapivé."

"Ale aniž by nám řekl, kde ho hledat? A když je královna tak krátce před porodem? Ten dopis jako takový mi každopádně připadal zvláštní." Nynorovy oči byly zarudlé a vodnaté, takže i ve chvílích spokojenosti vypadal, jako by plakal; byl však bystrý a za ta dlouhá léta, co pro rod Eddonů pracoval, dokázal, že si zaslouží, aby se mu naslouchalo.

"Píše něco přímo poplašného? Tak mi ten dopis dej a já si ho později projdu." Vzala si od kastelána složený pergamen a zastrčila jej do jelenicové obálky, v níž nosila své pečetě, pečetní prsten a jiné důležité drobnosti. "Ještě něco?"

"Abych mohl povolat bratra Okrose, potřebuji váš souhlas."

"Máte ho."

"A ten básník…?"

"Tinlight? Tin…?"

"Tinwright. Je pravda, že ho chcete přijmout ke dvoru?"

"Ano, ale nijak velkolepě. Přiděl mu oblečení a samozřejmě bude dostávat jídlo…"

Davem se rozběhl šum, jak se někdo tlačil dopředu. Lidé se odtahovali, jako by do místnosti bylo vpuštěno zvíře, sice neškodné, ale pochybné čistoty. Z první řady dvořanů vyrazil Matty Tinwright a vrhl se na dláždění u paty stupínku.

"Ach, sličná princezno, vy jste si na svůj slib vzpomněla! Vaše dobrotivost je ještě větší, než se říká, a přitom je stejně příslovečná jako teplo slunce nebo vlhkost deště."

"Pcha. Ať nás Perin všechny umlátí kladivem," zabručel Avin Brone, který celý den číhal vedle trůnu a vrčel na ty, o nichž si myslel, že marní monarchův čas.

Básník byl zábavný, ale Briona na něho právě teď neměla náladu. "Ano. Jdi s lordem Nynorem a on zařídí, aby o tebe bylo postaráno, Tinwrighte."

"Nechcete si poslechnout moje nejnovější verše? Inspirované právě tímto dnem v této síni?"

Pokusila se ho odmítnout, říci, že je slyšet nechce, ale Tinwright nebyl z těch, kteří na odmítnutí čekají dlouho - což byl trik, který si, soudě podle jeho veršů, musel osvojit velice záhy.

"'Oděna celá v mužné černi, je jako bouřkové mraky na letní obloze, zarputilý hněv oktamenu. Však pod tím temným dmutím, čistý a bílý, leží panenský sníh, který zemi obejme svou chladivou náručí…'"

Neubránila se, aby cítila s úpěním lorda konetábla, ale mrzelo ji, že to Brone nemůže trochu skrýt - mladík dělal, co bylo v jeho silách, a podpořit ho byl její nápad. Nechtěla ho ponížit. "Ano, moc pěkné," řekla. "Ale momentálně se zabývám záležitostmi země. Snad byste mi ta slova mohl napsat a poslat, abych mohla… ocenit jejich pravou hodnotu nerušené."

"Jste velice laskavá, paní." Tinwright vstal, usmál se na ostatní dvořany, neboť se právě zavedl jako jeden z nich - nebo si to alespoň myslel - udělal pukrle a splynul s davem. Z několika míst ze ozvalo zachichotání.

"Jste až příliš laskavá, paní," utrousil Brone.

Steffans Nynor tam pořád stál a tvářil se lehce nervózně. "Přejete si?" zeptala se ho Briona.

"Mohu přistoupit k trůnu, princezno?"

Pokynula mu, aby šel k ní. Brone se také přisunul o kousek blíž, jako by vychrtlý, stařičký Nynor mohl představovat hrozbu - nebo jednoduše proto, aby lépe slyšel.

"Je tu ještě ta druhá záležitost," řekl tiše kastelán. "Co uděláme s těmi Tollyovými?"

"S Tollyovými?"

"Vy to nevíte? Přijeli před dvěma hodinami - stydím se, že jsem vám to neoznámil, ale byl jsem přesvědčen, že to udělá někdo jiný." Zašilhal po Bronem. Ti dva byli političtí rivalové a ne zrovna přátelé. "Je tady skupina ze Summerfield Courtu, vedená Hendonem Tollym. Ten mladík se tváří velice zarmouceně - otevřeně mluví o zmizení svého bratra, vévody Gailona."
"Milosrdná Zorio," hlesla. "To je hrozná zpráva. Hendon Tolly? Tady?"
"Prostřední bratr Carandon je zřejmě příliš spokojený s vyhlídkou, že je další v řadě na vévodský titul, než aby chtěl přijet dělat problémy osobně," zašeptal Brone. "Ale pochybuji, že vynaložil velkou snahu, aby bratříčka zastavil - ono by mu to stejně nebylo moc platné. Hendon je divoký, Výsosti. Je třeba ho dobře hlídat." Sotva Brone dokončil tento krátký proslov, objevil se mu u ramene jeden z královských gardistů a Brone se k němu otočil, aby s ním promluvil.
"Divoký" nebylo slovo, které by byla zvolila Briona. "Skoro šílený" by bylo bližší pravdě - nejmladší Tolly byl stejně nebezpečný a nepředvídatelný jako požár ve větrný den. Její povzdech byl jediným slyšitelným projevem horoucí touhy uniknout, vrátit kalendář do dnů, kdy neměla k přemýšlení nic těžšího než jak to udělat, aby se s Barrickem vyhnuli výuce.
Prokletý Barrick, že to všechno nechal na mně! Hned ale pocítila lítost a dokonce strach, že tak zlé myšlence dovolila vzniknout: bratr žádná další prokletí nepotřeboval.
"Chovejte se k Tollyovým s úctou," nařídila. "Dejte jim Galionovy pokoje." Vzpomněla si, co řekl Brone o Summerfieldech a autarchových agentech. "Nebo ne, co kdyby tam na nějakém tajném místě zůstala nějaká zpráva. Ubytujte je v Zimní věži, abychom je neměli pod nohama a aby pro ně bylo těžší pohybovat se nepozorovaně. Lorde Brone, předpokládám, že zařídíte, aby byli sledováni. Lorde Brone?"
Otočila se. Rozčililo ji, že nedává pozor. Gardista, který na něho promluvil, byl pryč, ale samotný Brone se nepohnul a ve tváři měl výraz, jaký Briona ještě neviděla - zmatek a nevěřícnost. "Co se stalo, lorde konetáble?"
Podíval se nejdřív na ni a pak na Nynora. Předklonil se. "Musíte ty lidi poslat pryč. Hned."
"Ale co jste se dozvěděl?"
Zavrtěl mohutnou vousatou hlavou, stále pomalý a zmatený, jako kdyby spal. "Vansen se vrátil, Výsosti - Ferras Vansen, velitel gardy."
"Opravdu? A co zjistil? Našel tu karavanu?"
"Nenašel a kromě toho přišel o většinu svého oddílu - více než tucet dobrých mužů. Ale zůstaňte, paní - to není to nejdůležitější! Pošlete pro něho. Jestli zpráva, kterou jsem obdržel, je pravdivá, budeme s ním muset bezodkladně promluvit."
"Jestli zpráva, jíž jste obdržel, je… Brone, co jste se dozvěděl? Řekněte mi to."
"Že jsme ve válce, princezno, nebo brzy budeme."
"Ale… ve válce? S kým?"
"Zdá se, že s armádami celé země skřítků."

26
Úvahy královen

VZDÁLENÉ HORY:

Vidíme je,
ale nikdy je neprojdeme,
přesto je vidíme

Věštby vržených kostí

Dorazila překvapivě málo obřadně, tentokrát ne na hrdličce, ale na tlusté bílé kryse s jemnými vousky. Doprovázel ji pouze pár pěších stráží - pobledlých a napjatých v tvářičkách tou velkou odpovědností - a zvěd Šupsemtam. Rohovec tam už tou dobou seděl déle, než mu bylo příjemné, a byl rád, že nemusí vstát; nebyl si jistý, jestli by se mu nohy ohnuly, pokud by je předtím trochu nerozhýbal. Ale zároveň si nedovedl představit, že by vítal královskou osobu bez projevů úcty, obzvlášť když doufal, že si vyprosí laskavost, a proto sklonil hlavu.
"Její přestkvoucí a nejpamětlivější Milost královna Alištěbita zdraví Rohovce z Modrokřemenů," oznámil Šupsemtam svým tenkým, vysokým hlasem.
Rohovec zvedl hlavu. Sledovala ho pozornýma, ale přátelskýma očima. "Děkuji vám, Veličenstvo."
"Slyšeli jsme tvou žádost a jsme tady," pronesla stejně pisklavě jako její herold. "Také nás potěšil tvůj velkorysý dar a přidali jsme jej k Velkému zlatému kusu a Stříbrné věci do naší sbírky korunních klenotů. Jsme smutní, že chlapec není k nalezení. Co můžeme udělat?"
"Abych řekl pravdu, nevím, Veličenstvo. Doufal jsem, že třeba přijdete s nějakým návrhem. Prohledal jsem všechna místa, která znám - celé Permonické Město ví, že chlapec zmizel - ale nenašel jsem po něm ani památku. Rád šplhá a zkoumá a já vím jen málo o střechách a jiných vysokých místech hradu a města. Říkal jsem si, že třeba budete mít ponětí, kam mohl jít, nebo jste ho dokonce viděli."
Královna se otočila. "Zahlédl někdo z našich toho chlapce, věrný Šupsemtame?"
"Ni vlas, ni stín," odvětil vážně mužíček. "Noci prošlé v mnohých slujích otazoval jsem se a v místech doleních až po chodbu Skrytou, aniž stopa nalezena jest."
Královna rozpřáhla ruce. "Zdá se, že ti nemůžeme říct nic," oznámila Rohovci smutně. "I my cítíme ztrátu, protože

věříme, že chlapec má na sobě Ruku nebe a je tudíž důležitý také pro náš lid, Sni'sni'snik soonah."
Rohovci poklesla ramena. Ve skutečnosti si nemyslel, že by střešáci mohli záhadu vyřešit, ale byla to jediná naděje, která mu zbývala. Teď mohl jedině čekat a to čekání bude strašné. "I tak vám děkuji, Veličenstvo. Jsem vděčný, že jste přišla. Bylo to od vás velice laskavé."
Dívala se, jak se začíná zvedat. "Počkej chvilku. Hledal jsi ho po čichu?"
"Jestli jsem co?"
"Hledal jsi jeho stopu po čichu?" Když uviděla Rohovcův výraz, povytáhla obočí, které bylo tenčí než vlákno pavučiny. "Vaši lidé to neznají?"
"Ano, asi znají. Jsou zvířata, která se používají pro lov zvěře a jistých dalších věcí, které jíme. Ale nevěděl bych, jak tím způsobem hledat chlapce."
"Zůstaň s námi ještě chvíli." Složila drobné ručky k sobě. "Je to škoda, ale Velký a vážený nos není zdravý - má nějakou zimnici. Stává se to často, když poprvé od začátku zimních dešťů zasvítí slunce. Je na něj smutný pohled, oči má červené a i jeho úžasný nos je červený. Jinak bych ho poslala s tebou. Možná za několik dní, až jeho churavost pomine…"
Rohovce dvakrát nepovzbudilo, když si představil, že naděje na nalezení chlapce by mohla stát na tlustém a nervózním Nosovi, ale bylo to něco, aspoň něco. Snažil se tvářit vděčně.
"Budiž Vaší milostí dovoleno mně pokornému Okapovému zvědu řeč pronésti…" ozval se Šupsemtam.
Královnu to pobavilo. "Pokornému? Nemyslím si, že by tě to slovo vystihovalo, můj dobrý sluho."
Rohovci se zdálo, že se mužíček červená, ale obličej byl příliš malý a příliš vzdálený, než aby si mohl být jistý. "Hotov jsem toliko k Vašim službám, Milosti, ničehož svého nemaje. Pravda jest, že pracno mi ticha zachovati, slyší li uši mé, kterak se akrobaté a jiní duchem mdlí nadýmají, nejsouce hodni vám sloužiti. Ba možno znova vám na mysl přijde, že chvastač jsem, pravím li domnění některých, že Šupsemtam Lukostřelec nad jiné v Horní Jižní Marce - Nosa ovšem vyjímaje - velejemným čicháním obdařen jest."
"Ano, slyšela jsem to," potvrdila královna s úsměvem. Vypadalo to, že Šupsemtam má co dělat, aby po jejím přiznání nevyskočil do vzduchu a nezačal pro sebe jásat. "Znamená to, že Rohovci Modrokřemeni nabízíš své služby?"
"Takto to řádné shledávám, Milosti. Chlapec ten zvítěziv nade mnou, život můj zachoval. Pročež sebe dlužníkem spatřuji a bohdá jest Šupsemtam mocen přispěti, by se on domů ve zdraví navrátil."
"Výborně. Dávám ti to tedy za úkol. Jdi s Rohovcem Modrokřemenem a konej svou povinnost. Sbohem, dobrý permoníku." Poklepala hůlkou bílé kryse na žebra; zvířátko vypísklo, otočilo se a začalo šplhat po střeše ke hřebeni. Královniny stráže spěchaly za ní.
"Děkuji vám, královno Alištěbito!" zavolal Rohovec, i když si nebyl tak docela jistý, jak moc mu může pomoci človíček o velikosti hrachového lusku. Když krysa mizela přes hřeben střechy, královna zvedla ruku, ale ani malé královny nemávají na rozloučenou, a tak usoudil, že mu tím jenom dávala na vědomí, že přijímá jeho vděčnost. Otočil se k Šupsemtamovi, s nímž zůstal na střeše sám. "Tak… co uděláme?"
"K věci některé chlapecí mne zaveď," navrhl mužíček. "Ať vonění jeho zplna vsaji."
"Máme jeho druhou košili a lůžko, takže bych tě asi měl odvést domů. Chceš se mi svézt na rameni?"
Šupsemtam mu věnoval nevyzpytatelný pohled.
"Viděl jsem tě, an lezeš. Šupsemtam sám dolů se spustí a tebe očekávati bude."

Rohovce nepřekvapilo, že když konečně došlápl na dláždění, Okapový zvěd už na něho na zemi čekal. Dopolední slunce se za mraky vyhouplo vysoko - do poledne mohla zbývat tak hodina. Rohovec byl unavený, hladový a neměl mnoho důvodů k radosti. "Chceš jít po svých?" zeptal se. Snažil se neurazit střešákovy city.
"Tak jest, zdali lhůtu tří dní máme," odpověděl trochu nedůtklivě Šupsemtam. "Vozbu náramenní nabízela ústa tvá. Jest mi tedy takto jeti."
Rohovec natáhl ruku k zemi a nechal mužíčka, aby mu na ni vylezl. Zvláštně to lechtalo. Když si položil Šupsemtama na rameno, poprvé si zkusil představit, jak obrovské musí připadat i toto malé dlážděné nádvoří človíčkovi takové velikosti. "Byl jsi na zemi mnohokrát?"
"Při samé zemi? Tak jest, jedenkráte, dvakráte či více," odpověděl Šupsemtam. "Nejsemť jako oni lenošivý. Krysa, jestřáb ni dobytek mě nepoleká, mám li při ruce svůj luk. Toliko kočka." Zamával malým, tenkým, zakřiveným dřívkem, ale když znovu promluvil, už nebyl tak sebejistý. "Jsou li pak kočky v domě tvém?"
"V celém Permonickém Městě je sotva jedna. Draci je sežrali."
"Kratochvíli sobě ze mne strojíš," řekl vážně mužíček. Rohovec se najednou zastyděl. Ten malý človíček možná měl trochu sklon k chvástání, snad neměl valné mínění o Rohovcově lezeckém umění, ale z pocitu závazku nabízel pomoc, vstupoval do světa zrůdných obrů. Rohovec si zkusil představit, jaké to asi je, a došel k závěru, že Šupsemtam má na trochu chvástání nárok.
"Omlouvám se. V Permonickém Městě jsou kočky, ale v mém domě není žádná. Moje žena je nemá moc ráda."
"Nuže, dej se v běh," vybídl ho střešák. "Sto i více let tomu, co někdo z Okapových zvědů v hlubokostech pobýval. Kam jiným jíti odvaha schází, tam dnes Šupsemtam Lukostřelec vstoupí."
"Chceš říct žádný jiný střešák," řekl Rohovec. Vykročil přes chrámové nádvoří k bráně. "My permoníci tam totiž chodíme docela často."
#
"Kde je váš bratr? Princ Barrick tady měl být také." Z hlasu Avina Broneho by nemohlo zaznít víc nesouhlasu, ani kdyby ho Briona informovala, že se chystá předat vládu nad Jižním Pomezím shromáždění venkovských bezzemků.
"Je nemocný, lorde Brone. Byl by tady, kdyby mohl."

"Ale je spoluregent…"
"Je nemocný. Pochybujete o mých slovech?"
Lord konetábl zjistil, že navzdory rozdílné velikosti, věku a pohlaví ji nedokáže udolat pohledem. Zapletl si prsty do vousů na bradě a něco zamumlal. Měla dost rozumu, aby nevyzvídala, co to bylo.
"Hendon Tolly už dělá potíže," řekl Tyne Aldritch z Blueshore, jeden z několika šlechticů, které požádala, aby spolu s ní vyslechli zprávy ze západu. Aldritch byl stručný, obzvlášť když mluvil s ní, často to až hraničilo s nezdvořilostí, ale ona byla přesvědčena, že je to projev určité zásadní upřímnosti. Důkazy, které se za léta nashromáždily, tento závěr potvrzovaly, ale ona si uvědomovala, že se může mýlit - nikdo z těchto lidí z nejužšího okruhu kolem trůnu nebyl tak bezelstný nebo tak upřímný, jak se tvářil. To Briona pochopila již v mládí. Kdo by si to taky mohl dovolit? Briona měla v Síni portrétů předky, kteří zabili víc svých šlechticů než nepřátel na bitevním poli.
"A o co mému kouzelnému bratranci Hendonovi jde?" Pokývnutím pozdravila dalšího, jen nepatrně víc milovaného příbuzného, který se k radě připojil, Roricka Longarrena. Zdálo se, že ke vpádu došlo na hranicích jeho léna, Daler's Trothu, a to byla jedna z věcí, které ho dokázaly odlákat od hry v kostky a pití. Zaujal své místo u stolu, zakryl si ústa rukou a zívl.
"Tolly se ukázal se svou družinou stěžovatelů, sotva jste opustila trůnní síň," řekl jí Tyne Aldritch, "a mluvil velmi hlasitě o tom, jak se někteří lidé snaží vyhýbat těm, kterým ublížili."
Briona se zhluboka nadechla. "Děkuji vám, hrabě Tyne. Překvapilo by mě, kdyby nemluvil proti mně - chci říci proti nám, princi Barrickovi a mně. Tollyové jsou obdivuhodní spojenci v čase války, ale je s nimi proklatě obtížné pořízení v čase míru."
"Je to ale pořád ještě čas míru?" zeptal se významně hrabě z Blueshore.
Povzdechla si. "Doufáme, že to se nám podaří zjistit. Lorde Brone, kde je váš velitel gardy?"
"Trval na tom, že se vykoupe, než před vás předstoupí."
Briona si pohrdavě odfrkla. "Měla jsem pochybnosti o jeho schopnostech, ale nepovažovala jsem ho za padavku. Je koupel důležitější než zpráva o útoku na Jižní Pomezí?"
"Abych byl upřímný, Výsosti," začal Brone, "jeli téměř bez zastávky tři dny, aby se sem dostali včas, a on již všechno sepsal, když čekal, až za ním přijdu z trůnní síně." Brone zvedl hrst pergamenů. "Cítil, že by bylo nezdvořilé objevit se před vámi v roztrhaných a špinavých šatech."
Briona hleděla na pergamen pokrytý úhledným písmem. "On umí psát?"
"Ano, Výsosti."
"Slyšela jsem, že se narodil na venkově - jako syn domkáře nebo něco takového. Kde se tedy naučil psát?" Z nějakého důvodu jí to neladilo s obrázkem, který si vytvořila o Vansenovi, veliteli gardy, muži, který stál se zavřenými ústy a bez emocí, když její bratr ležel mrtvý ve vlastní krvi jen několik yardů daleko, o tom, který se od ní nechal udeřit, jako by byl socha z mrtvého kamene. "Umí taky číst?"
"Domnívám se, že ano, Výsosti," potvrdil Brone. "Ale tady ho máme. Můžete se ho zeptat sama."
Vlasy měl ještě mokré a oblečený byl nikoli ve slavnostní blůze a zbroji, ale v prostých šatech, které podle toho, jak mu padly, či spíše nepadly, asi ani nebyly jeho, ale i tak byla rozčilená. "Kapitáne Vansene. Musíte přinášet opravdu strašnou zprávu, když jste na ni nechal princeznu regentku čekat."
Zatvářil se překvapeně, skoro až ohromeně. "Omlouvám se, Výsosti. Slyšel jsem, že budete v trůnní síni až do odpoledne a dřív mne nemůžete přijmout. Vyřídil jsem svou zprávu Bronemu a potom…" Najednou jako by si uvědomil, že je nebezpečně blízko pokusu odporovat svému monarchovi; poklekl. "Prosím za prominutí, Výsosti. Chyba je očividně na mé straně. Prosím, nedopusťte, aby váš hněv na mne zakalil vaše pocity vůči mým mužům, kteří mnoho vytrpěli a prokázali velkou statečnost, aby vám tuto zprávu do Jižní Marky přinesli."
Je až moc uctivý, pomyslela asi. Musela uznat, že má hezkou bradu - hrdou. Třeba patřil k mužům, jako byl slavný král Brenn, tak zamilovaný do cti, že ho pohltila pýcha. Nelíbila se jí představa, že potřebuje svolení, aby se na někoho hněvala, navíc svolení od toho, kdo je příčinou jejího hněvu. Rozhodla se, že dá tomuto vychytralému - a jistě ctižádostivému - mladému vojákovi za vyučenou tím, že se nebude hněvat vůbec.
Kromě toho, pomyslela si, jestli je pravda, co říkal Brone, skutečně potřebujeme jednat o důležitějších věcech. "O tom si promluvíme jindy, kapitáne Vansene," řekla. "Seznamte nás se svou zprávou."

Když Vansen domluvil, Briona měla pocit, že vstoupila do některé z pohádek, které jí vyprávěly služebné, když byla malá.
"Vy jste to viděl… tu armádu skřítků?"
Vansen přikývl. "Ano, Výsosti. Nepříliš dobře, jak jsem zmínil. Bylo to tam…" Zaváhal. "Velice zvláštní."
"Při bozích!" vykřikl Rorick, který právě pochopil důvod své přítomnosti, "oni přicházejí do mé země! Už teď se určitě valí do Daler's Trothu - někdo je musí zastavit!"
Briona nijak zvlášť netoužila po jeho přítomnosti, ale jelikož se to dělo tak blízko jeho léna a jeho nastávající s doprovodem byla unesena, nenapadal ji důvod, jak by ho mohla z rady vyloučit. Přesto jí přišlo výmluvné, že se o dceři settského prince ani jednou nezmínil. "Ano, zní to tak, bratranče Roricku," kývla. "Určitě tam budeš chtít co nejrychleji odjet, abys shromáždil svůj lid a vedl jej do boje." Zachovala klidný tón, ale ke svému překvapení si povšimla Vansenovy nenápadné reakce. Neusmál se - události byly příliš vážné - ale viditelně poznal, že Briona nepovažuje za pravděpodobné, aby se Rorick tímto nesobeckým postupem řídil.
Jenže Vansen je člověk z údolí, ne? A ne takový hlupák, za jakého jsem ho považovala.
Obrátila pozornost zpátky k bratranci Rorickovi, který se ani nesnažil maskovat strach. "Odjet tam?" vykoktal. "Do té hrůzy? Snad jen bohové vědí, co je to zač."

"Longarren má v jedné věci pravdu - sám nezmůže nic," vmísil se hrabě z Blueshore. "Ale ať uděláme cokoli, musíme na ně udeřit rychle. Musíme je zahnat zpátky. Jestli Šeré plemeno skutečně překročilo Stínovou linii, musíme mu připomenout, proč se odsud v minulosti stáhlo - musí vědět, že zaplatí krví za každý metr, o který překročí…"
"Ale otázka tvých území a tvých lidí zůstává, Roricku," připomněla Briona. "Už takto tě mnoho nevidí. Ty je nepovedeš?"
"Ale do čeho je má vést, Výsosti?" Překvapivě to byl Brone, kdo promluvil; obecně neměl o princezniné bratranci Rorickovi valné mínění. "Zatím nevíme nic. Vyslali jsme malý oddíl a vrátilo se z něj jen několik mužů - myslím, že by byla chyba, aby lord Longarren nebo kdokoli jiný vyrazil do boje bez náležité přípravy. Co když se těmto útočníkům postavíme a stane se totéž - šílenství, zmatek - ale tentokrát to postihne celou armádu? Strach se rozbují a do jara máme Soumračné plemeno v těchto síních. A něco mi říká, že to nebude ani dobyvačné tažení ve stylu Syanské říše. Tyto bytosti budou chtít víc než dávky. Co že řekla Vansenovi ta malá zrůda, ať to byl kdokoli? Že sežehne naše domy na černé kameny?"
Až teď jí došel rozsah celé hrůzy; pohrdavé rýpání do Roricka jí náhle připadalo malicherné. Jestli Vansen úplně nezešílel, budou brzy ve válce a nebudou proti sobě mít lidského nepřítele. Jako by nestačila autarchova hrozba, Kendrickova smrt a otcovo uvěznění! Briona se podívala na velitele gardy a, třebaže si to velice přála, nedokázala uvěřit, že povídá něco jiného než pravdu. To, co považovala za hloupost nebo ješitnou čest, možná byla jakási nepřikrášlená prostota, něco, co se jí z místa, kde seděla, těžko poznávalo. Možná měla před sebou muže, který nevěděl, jak kout pikle, který by se udusil v každodenních intrikách hradních komnat jako dub, který se snaží růst pod rdousivými liánami xandských džunglí.
Pochybuji, že umí vůbec udržet tajemství. "Vansene," oslovila jej nenadále. "Kde jsou vaši muži, které jste přivedl zpátky?"
"Gardisté čekají na návrat ke svým rodinám. A je tu také ta dívka…"
"Nepůjdou domů a nesmějí se ani stýkat s ostatními. Nemůžeme připustit, aby se o tom otevřeně hovořilo, jinak se začneme potýkat se strachem vlastních lidí mnohem dřív, než vůbec zkřížíme meče s armádou skřítků." Otočila se k lordu konetáblovi, který už vysílal jednoho strážného, aby rozkaz předal. "Kdo další se o tom musí dozvědět?"
Brone se rozhlédl po kapli. "Obrana hradu a města je můj úkol a já jsem vděčný Perinu Mrakochodci, že mi vnukl opravit loni v létě výplňovou zeď a propust. Potřebujeme samozřejmě Nynora a všechny jeho šafáře - bez něho armádu nepostavíme. A hraběte Galliberta, kancléře, protože na ochranu tohoto místa budeme potřebovat nejenom ocel, ale i zlato. Ale Výsosti, vůbec nemůžeme postavit armádu, pokud se o tom všichni nedozvědí!"
"To ne, ale můžeme udělat co nejvíc, než tu zprávu pustíme na veřejnost." Pohlédla na Ferrase Vansena, který vypadal neklidně. "Máte nějaký nápad, kapitáne?"
"Jestli mě omluvíte, Výsosti, moji muži hodně vytrpěli a budou nešťastní, když budou muset zůstat v pevnosti…"
"Zpochybňujete mé rozhodnutí?"
"Ne, Výsosti. Ale raději bych jim to vysvětlil sám."
"Ach tak." Zamyslela se. "Zatím ne. Ještě jsem s vámi neskončila."
Vypadalo to, že Vansen ještě něco řekne, ale neudělal to. Briona byla v tu chvíli ráda, že se může opřít o moc regentství a slávu Eddonů; nechtěla plýtvat časem tím, že bude každou svou myšlenku zdůvodňovat. Dokonce i v té velké úzkosti z toho, co se děje a co se bude muset stát v příštích dnech, cítila jisté potěšení z toho, že ona je ten, kdo musí rozhodovat, že šlechtici ji musejí poslouchat bez ohledu na to, co by jim bylo milejší.
Modlete se k Zorii, abych rozhodovala správně. "Přiveďte Nynora a kancléře a všechny ostatní šlechtice, kteří se o tom musejí dozvědět. Dnes večer, sem. Bude to válečná rada - ale nenazývejte ji tak před nikým, kdo se k nám nepřipojí."
"A co ti hádaví Tollyové?" zeptal se Tyne. "Hendon bude pořád bratrem mocného vévody, ať je Gailon živý nebo mrtvý, a Tollyovy v této situaci nemůžeme přehlížet."
"Ne, to samozřejmě ne, ale prozatím to uděláme." Věděla však, že se nesmí zachovat hloupě. "Možná byste mohli vyřídit Hendonu Tollymu, že ho přijmu později - že si pohovoříme soukromě před večerním jídlem. Tu laskavost mu mohu prokázat."
Rorick se omluvil - Briona tušila, že proto, aby do sebe co nejrychleji nalil pohár vína.
Zatímco Avin Brone a Tyne Aldritch zabředli do diskuse, kteří další šlechticové musí být na tak důležité radě přítomni, Briona vstala, aby si protáhla nohy. Vansen, který si myslel, že odchází z místnosti, poklekl.
"Ne, kapitáne, jak jsem řekla, s vámi jsem ještě neskončila." Byl to zvláštní, skoro až závratný pocit, ta moc, kterou teď měla. Krátce pomyslela na Barricka a pocítila bodnutí lítosti a smutku, ale také netrpělivosti. Musím mu dát příležitost, aby u toho byl, připomněla si. Má na to právo. Ale zapochybovala o svých myšlenkách, protože sice myslela na jeho právo, ale ne na své potřeby: nebyla si jistá, zda skutečně chce, aby se účastnil rozhodování, a rozrušilo ji, když si to uvědomila. "Počkáte venku, Vansene, dokud nebudu hotová s ostatními."
Sklonil hlavu, pak vstal a vyšel ven. Brone se na něho podíval a pak s jedním obočím tázavě povytaženým zalétl pohledem k Brioně.
"Ještě než půjdete, dobrý Aldritchi…" řekla Tynemu, jako by tam lord konetábl nebyl.
Otočil se k ní. Nebyl si jistý, co přijde. "Ano, Výsosti?"
Briona si pozorně prohlédla jeho tvář, podezíravý kradmý pohled, jizvu pod okem. Další nerovnou bílou čáru měl na čele, jen částečně schovanou pod šedivějícími vlasy - následek pádu při lovu. Byl to dobrý muž, ale strnulý; muž, který viděl skoro ve všech změnách obtíže. Cítila, že se chystá udělat první z dlouhé řady nepříliš šťastných rozhodnutí.
"Teď, když je Shaso ve vězení, jste si vy a lord Brone mezi sebe rozdělili většinu jeho povinností, lorde Aldritchi."
"Dělal jsem, co bylo v mých silách, Výsosti," ohradil se a po tvářích se mu rozlilo trochu hněvivé červeni. "Ale tento

útok zpoza Stínové linie, pokud je to pravda, se nedal předvídat…"
"Já vím. A vím… tedy, bratr a já víme… že jste v obtížných časech dělal, co jste mohl. Teď se zdá, že nás čekají časy ještě obtížnější." Uvědomovala si, že se mění, že začíná mluvit méně jako Briona a víc jako královna, nebo alespoň princezna regentka. Tak se to děje? Je opravdová královská hodnost jako nějaká zhoubná nemoc, která způsobí, že se člověk víc a víc vzdaluje ostatním, třebaže zůstává v jejich středu? "Chci, abyste v tom pokračoval, a dokonce abyste se stal vrchním zbrojířem hradu." Rychle se podívala na Broneho, ne proto, že by u něho hledala podporu, ale aby viděla, jak zareaguje. On se zase díval na Tyneho; ať s jejím rozhodnutím souhlasil nebo ne, nedal to na sobě nijak znát. Hrabě Tyne měl stále brunátné tváře, ale zdálo se, že se mu ulevilo. "Děkuji vám, Výsosti, udělám, co bude v mých silách, abych dostál vaší důvěře."
"Jsem o tom přesvědčena. Nuže první úkol. Musíme předpokládat, že toto nebezpečí je skutečné. Na hradě máme několik set gardistů - to je málo na cokoli jiného, než abychom snad vzdorovali obléhání, a pokud na to dojde, bude to znamenat, že jsme se vzdali vnějšího města. Jak rychle můžeme shromáždit opravdové vojsko?"
Aldritch se zamračil. "Mé muže z Blueshore a Broneho z Landsendu tady můžeme mít v několika dnech, možná do týdne. Když pošleme rychlé posly na Západopomezní cestu, mohlo by se nám podařit krátce nato přivést několik rot z Daler's Trothu, pokud ovšem obejdeme tu armádu skřítků. Případným odvedencům z Marrinswalku, Helmingsea a jiných odlehlejších míst jako Silverside a Kertewall to potrvá déle - v nejlepším případě dvě dekády, ale pravděpodobnější je, že si na ně budeme muset počkat měsíc." Jeho ponurý pohled přešel v zamručení - Tyne nikdy nepatřil k těm, kteří by své myšlenky uměli maskovat. "Je to k vzteku, celá tahle zatracená patálie s Gailonem Tollym a jeho bratry, protože naše nejpočetnější a nejlépe vycvičené mužstvo vždycky pochází ze Summerfieldu."
"Budu podle toho jednat," řekla Briona. "Považuji za důležité, abychom se s touto armádou stínů, pokud skutečně postupuje na Jižní Marku, jak se obává velitel gardy, utkali alespoň před hradbami města."
"S nepřipraveným vojskem?" zaprotestoval Tyne. "Většina těch, co je tak narychlo sebereme, budou místní muži - možná jeden opravdový bojovník na každý tucet takových, kteří se nikdy neoháněli ničím ostřejším než motykou."
"Musíme prověřit jejich sílu - a naši," řekla pevně Briona. "Nic o nepříteli nevíme. A jestli nás oblehne, bude velmi obtížné vůbec získat pomoc ze vzdálenějších částí Pomezních království. Budeme se muset spolehnout na to, že nám muže a zásoby přivezou lodě, čímž se čekání na pozemní posily ještě prodlouží." Otočila se k Avinu Bronemu. "Co myslíte?"
Zlehka, hloubavě se zatahal za vousy a přikývl. "Souhlasím, že nemůžeme jen tak čekat, až nepřítel přijde. Ale nevíme jistě, co mají v plánu. Třeba nejdřív vyplení pohraniční oblasti. Třeba chtějí jen proniknout kus za Stínovou linii a pak sedět na tom, co získali."
"Nemyslím, že bychom na to mohli spoléhat," opáčila Briona. "Jestli převedli přes Stínovou linii celou armádu, nezdá se pravděpodobné, že by to udělali jenom proto, aby spálili pár polí a stodol." Skoro ani nemohla uvěřit, že o tom mluví s takovým klidem. Budou umírat lidé. Země se těšila míru po několik desítek let a Šeré plemeno nevylezlo ze svých stínů po generace. Jak to, že to spadlo právě na ni?
Brone si povzdechl. "Souhlasím, že musíme ihned začít se shromažďováním vojska, Výsosti. Zbytek můžeme probrat s ostatními šlechtici dnes v pozdějších hodinách."
"Běžte tedy, Tyne, a začněte," vyzvala jej. "Možná žádám nemožné, ale vypravte co nejtajněji posly, ať doručí zprávy místním pánům a starostům a nezastavují se v hospodách, aby je tam probrali. Řekněte jim, že jestli se jejich zprávu dozví kdokoli dřív než ten, jemuž je určena, stráví příští rok přikovaní v žaláři vedle Shasa."
"To všechny neumlčí," namítl Tyne, "někteří budou riskovat okovy, aby varovali své rodiny."
"Ne, ale pomůže to. A my poslům neřekneme nic, co nebudou potřebovat." Přivolala si zvenčí mladé páže. Chlapec vstoupil váhavě jako kočka, která našlapuje po mokré podlaze. "Zavolej Nynora," poručila mu, a když odešel, řekla: "Rozešlu dopisy pod svou pečetí."
"Výborně," schválil to hrabě z Blueshore. "Pak nebudou moci namítat, že nepochopili význam, nebo že jim posel neřekl rovnou, co je třeba."
"Vy dva to jděte zařídit, prosím, a připravte také večerní radu. A pošlete mi sem Vansena."
Brone znovu povytáhl obočí. "Prosím, nebuďte na něho příliš tvrdá, Výsosti. Je to dobrý muž."
"Budu s ním jednat tak, jak si zaslouží," slíbila.
#
Rohovci se kradmým postupem podařilo dostat se zadními uličkami Permonického Města domů, aniž musel vysvětlovat, proč se mu na rameni veze človíček o velikosti prstu. Nemohl se samozřejmě s vysvětlováním vyhnout všem…
"Našel jsi ho?" zeptala se Opálka a vzápětí otevřela zarudlé oči dokořán, když uviděla Šupsemtama. "U Starších země! Co… co to je?"
"Spíš se ptej 'kdo,'" opravil ji manžel. "Pokud jde o Pazourka, bez úspěchu. Zatím."
Mužíček se Rohovci na rameni postavil, smekl klobouk z krysí kůže a lehce se uklonil. "Mě Šupsemtam Lukostřelec zvou, ctná paní. Jsa Okapových zvědů náčelník, od Její Milosti královny Alištěbity přicházím, bych Vašeho chlapce ztraceného nalezl."
"Přišel, aby nám pomohl." Rohovec byl unavený a mnoho naděje mu nezbývalo - vlastně mu celá ta věc připadala trochu absurdní. Opálka však viděla střešáka poprvé a na chvíli jako by skoro dokázala zapomenout na strašlivou záležitost, která k nim domů tohoto nově příchozího přivedla.
"Podívej se na něho! Je dokonalý!" Zvedla ruku, aby se jej dotkla, jako by střešák byl hračka, ale včas si uvědomila, co se sluší. "Ach! Já jsem Opálka a vítám tě v našem domě. Chtěl by ses něčeho napít nebo najíst? Moc toho o… o střešácích nevím."

"Nikoliv, paní, času pro to není, však díky uctivé vzdávám." Zatahal Rohovce za ušní lalůček. "Snad nejlépe bude, dolů li mne postavíš. Vonění jest způsoby nejisté. Potuchá jak hvězdy, když se rozbřeskuje."
"Očichá si Pazourkovu košili," vysvětlil Rohovec. Měl pocit, že by si tohle prohlášení zasloužilo upřesnění, ale žádné ho nenapadalo.
Opálce ale jako by všechno přišlo naprosto jasné. "Když dovolíš, odnesu tě. Stydím se za to, ale ještě jsem dnes nezametala." Natáhla ruku a Šupsemtam si na ni přelezl. "Opravdu tě poslala vaše královna? Jaká je? Stará nebo mladá? Je krásná?"
"Jak kavka, pták ten, statečná a krásná nad div," odpověděl Šupsemtam s opravdovým citem. "Vlasy jemnost nejjemnější, hebké nad kožíšek myšátka odstaveného." Zakašlal, aby zakryl rozpaky. "My, Okapoví zvědi, jsme její zvláštní oddíl. Královniny oči a uši. Je to pro nás velká čest."
"Pak je pro nás ctí, že nám chce pomoci," řekla zdvořile Opálka, zatímco odnášela človíčka k Pazourkovu lůžku.
Rohovce zmátlo, když viděl, o kolik lépe si vede jeho žena než on. "Nepotřebuješ něco?"
"Ta plachta obrovitá jeho oděv jest? Paní, vlož mne tamo, prosím, ať vonění co možno nejvíce vysaji." Přelezl po záhybech košile, pak klesl na ruce a na kolena a zabořil obličej do rukávu. Postupně se propracoval k rameni a čenichal při tom jako pes. Nakonec se postavil na nohy, zavřel oči a chvíli stál bez hnutí. "Domnívám se to nalezeno míti," řekl. "Snáze pro mne, neb dříve na střeše bylo mi chlapce čiti. K tomu ještě vonění obzvláštní u něho jest." Otevřel oči a zadíval se na Opálku a Rohovce, potom maličko zašoupal nohama na rukávu. "Aniž k uražení vašemu cílím, vonění jeho zcela od vašeho odlišné jest."
Rohovec se málem rozesmál. "Tím nás neurazíš. Není dítě naší krve. Našli jsme ho a vzali k sobě."
Šupsemtam moudře pokýval hlavou. "Očitě na obzvláštním místě nalezli jste jeho, pravdu li dím?"
"Ano," potvrdila Opálka trochu znepokojeně. "Jak jsi to poznal?"
"Dalekých střech vonění z něho čiji." Šupsemtam se otočil k Rohovci. "Dál tebou nesen budu?"
"Dál…?"
"Podle šlépěje. Zde přespříliš vonění jeho. Jest nám jíti tam, kde povětří proudem se valí - i tu v slujích vlhkých lze místo také nalézti."
Rohovec si mužíčka opatrně vyzvedl zpátky na rameno. Byl unavený na srdci i na těle, ale určitě bylo lepší něco dělat než jenom čekat. "Půjdeš taky?" zeptal se ženy.
"A kdo by pak byl tady, kdyby přišel domů?" optala se pobouřeně Opálka, jako by chlapec šel jenom pořádat závody stínek s dětmi ze sousedství a měl se každou chvíli vrátit. "Běž, Rohovče Modrokřemeni, a nech tohohle človíčka čichat nejlíp, jak umí. Najděte toho chlapce." Otočila se k Šupsemtamovi a udělala zvláštní, toporné pukrle, při kterém si zvedla lem zástěry. Dokonce se na něho usmála, což pro ni určitě nebylo jednoduché. Rohovci to připomnělo, že není jediný, koho zmáhá nedostatek spánku a hrůza. "Děkujeme tobě a tvé královně," řekla.
Před odchodem Opálku políbil. Napadlo ho při tom, kolik uplynulo dní, co si naposledy vzpomněl, že by to měl udělat. Když otevřel dveře, neubránil se a ještě se ohlédl, ale hned toho litoval. Jeho žena si uprostřed místnosti bezděčně mnula ruce a rozhlížela se po stěnách, jako by po něčem pátrala. Když teď v domě neměli hosta, tvář jí povadla žalem - byla to tvář cizího člověka, starého cizího člověka. Poprvé, co si pamatoval, se mu stalo, že v ní nedokázal najít tu krásnou mladou dívku, jíž se kdysi dvořil.
#
Kapitán Ferras Vansen se vrátil do kaple jako odsouzený vězeň, který hrdě kráčí na šibenici. Brionu napadlo, že jeho výraz trochu připomíná idealizovaný obličej Perina na fresce nade dveřmi, která mocného boha zobrazovala, jak svému bratru Erivorovi svěřuje vládu nad řekami a moři. Obličej boha nebes byl ztuhlý do masky tvrdé mužné krásy; Vansen sice nebyl nehezký, ale jednoduše vypadal ztuhle.
Poklekl před ní, hlavu skloněnou. Vlasy už měl skoro suché a na koncích se mu stáčely. Pocítila k němu něco skoro jako něhu, tak na ni zapůsobila zranitelnost jeho obnažené šíje. Zvedl hlavu a ona si najednou připadala jako přistižená při něčem neslušném. Musela potlačit vlnu prudkého hněvu.
"Smím promluvit, Výsosti?"
"Smíte."
"Ať si o mně myslíte cokoli, princezno Briono, znovu vás žádám, abyste nepřenášela zlou vůli na muže, kteří putovali se mnou. Jsou to dobří vojáci prověření věcmi, jaké žádný z nás dosud neviděl ani necítil. Potrestejte mne, jak uznáte za vhodné, ale je ne, prosím vás."
"Opravdu jste trochu drzý, kapitáne Vansene, nezdá se vám?"
Vytřeštil oči. "Výsosti?"
"Myslíte si, že jste spáchal něco hodně špatného, za co musíte být potrestán. Zřejmě si myslíte, jako Kupilas Životodárce, že vaše zločiny jsou tak velké, že musíte být pro výstrahu přivázán ke kůlu na kopci, aby do vás věčně klovali havrani. Ale pokud je mi známo, pouze jste dokázal, že jste voják, který zpackal svěřený úkol."
"Ale smrt vašeho bratra…"
"To je pravda, neodpustila jsem vám selhání z oné noci. Ale také nejsem tak hloupá, abych si myslela, že někdo jiný by tomu byl zabránil." Odmlčela se a přísně se na něho podívala. "Vy si nemyslíte, že jsem hloupá, kapitáne Vansene?"
"Ne, Výsosti…!"
"Dobrá. Pak máme z čeho vyjít. Já si také nemyslím, že jsem hloupá. A teď přejděme k důležitějším věcem. Jste šílený, kapitáne Vansene?"
Překvapilo ho to a Briona se skoro zastyděla, ale nastávaly chvíle, kdy se směla sklonit, nesměla být laskavá a vypadat jako slabá. Mezi obránci hradu se nesmělo šeptat, že padnou, protože jim vládne žena. "Jestli jsem…?"
"Ptala jsem se, zda jste šílený, kapitáne Vansene. Máte narušený rozum? Připadá mi to jako poměrně jednoduchá

otázka."
"Ne, princezno. Ne, Výsosti, nejsem šílený, aspoň si to nemyslím."
"Pak, pokud nejste lhář nebo zrádce - nebojte se, nebudu po vás chtít, abyste popřel i tyto možnosti, nemáme čas - je to, co jste viděl, opravdové. Ohrožení našeho království je opravdové. Tak si promluvme o tom, proč nebude vyplněno vaše drzé přání být tak důležitý, abyste si zasloužil trest."
"Paní…?"
"Mlčte. Na nic jsem se vás neptala. Kapitáne Vansene, podle toho, co jste vyprávěl, se zdá, že skřítčí magie nepůsobí na všechny stejně. Řekl jste, že někteří muži byli zmatení, dokonce očarovaní, a jiní ne. Vy jste patřil k těm, kteří nebyli. Je to tak?"
"Nebo jen velice málo, Výsosti, pokud to mohu posoudit." Díval se na ni s výrazem, který vypadal jako udivený respekt. Respekt se jí líbil. Údiv ne.
"Pak bych byla blázen, kdybych vojáka, který se zdá být vůči takovým kouzlům a léčkám odolný, vsazovala do řetězů v době, kdy podobné nadání můžeme potřebovat mnohem víc než silné paže nebo dokonce statečná srdce… no ne?"
"Já… rozumím, Výsosti."
"Mám pro vás další otázku. Všiml jste si na těch postižených nějakého důvodu, rozdílu, který by mohl vysvětlit, proč některé z vás kouzlo stínové magie ovládlo a některé ne?"
"Nevšiml, Výsosti. Jeden z mých nejspolehlivějších a nejrozumnějších mužů, Collum Dyer, velice rychle propadl snu, ale muž, který je po všech stránkách jeho opakem, zůstal nedotčen a dokonce se se mnou vrátil domů."
"Nemáme tedy možnost zjistit, kdo tu slabost má, dokud se neprojeví." Zamračila se a kousla se do rtu. Vansen se na ni díval, viditelně maskoval hlubší emoce, ale tentokrát úspěšněji. Nakrátko se zamyslela, co před ní asi skrývá. Podrážděnost? Strach? "Bez ohledu na to, co si o něm myslíte, ten člověk, kterého jste zmínil, ten, který magii skřítků nepodlehl, musí dostat důležitou roli při přípravě na boj s tímto podivným nepřítelem. Musíme z něho a ze všech ostatních, kteří přežili, udělat velitele."
Vansena se to dotklo. "Mickael Southstead a velitel?"
"Pokud to není ten nejhorší, nejpodlejší zločinec, jaký se kdy narodil, jeho jasná hlava pro nás bude mít větší cenu, než kdyby se z nebes vrátil samotný Anglin Velký, aby nás vedl, a potom se propadl do těžkého zmateného snu. Shodli jsme se na tom, Vansene, že nejsem hloupá, a nepovažuji za hlupáka ani vás. Vy to nechápete?"
Znovu krátce sklonil hlavu. "Chápu, Výsostí. Máte pravdu."
"Je od vás velice laskavé, že to říkáte, kapitáne. Nevíme, kde budeme bojovat. Je možné, že se jim postavíme v kopcích Daler's Trothu, abychom se pokusili nevpustit je do měst. Ale stejně tak se může stát, že se nám je nepodaří zastavit dřív, než dorazí k hradbám samotné Jižní Marky. Vy jste jediní, kteří toho nepřítele viděli a vrátili se, aby o tom mohli podat zprávu. Musíte nám všemi způsoby, které vás napadnou, pomoci připravit se na ně. Nemám z toho radost, Vansene, ale potřebuji vás stejně, jako potřebuji Broneho, Nynora a Tyneho Aldritche. Záležitost bratrovy vraždy a vašeho selhání není uzavřená, ale dokud nenastanou lepší časy, hluboko ji zasunu a vy udělejte totéž. Je možné, že když mi prokážete dobrou službu… když prokážete dobrou službu Jižnímu Pomezí… budeme moci seškrábat, nebo alespoň zatřít inkoustem, co je v účetní knize z té noci."
"Udělám všechno, oč žádáte, Výsosti." V tomto novém výrazu, povzneseném a nešťastném zároveň, bylo těžké číst, a tak to chvíli vypadalo, že sestoupil z úplně jiné fresky.
Jsi zvláštní člověk, Ferrasi Vansene, napadlo ji. Možná jsem udělala chybu, když jsem si myslela, že jsi z těch, kteří nemají žádné tajemství. "Tak běžte. Shromážděte všechny, kteří se s vámi vrátili. Postarejte se, aby dostali najíst a odpočinuli si, ale za žádných okolností jim nedovolte odejít. Sama k nim zítra ráno promluvím."
"Ano, Výsosti." Vstal, ale zaváhal. "Princezno Briono…?"
"Mluvte."
"Je tu ještě jistá mladá žena - myslím, že jsem o ní mluvil."
Vjel do ní chladný hněv. "Co je s ní? Ani ji nemůžeme pustit, i kdyby byla šílená a trpěla. Je mi to líto. Postarejte se o ni." Přimhouřila oči. "Vážou vás k ní nějaké city?"
"Ne!" Zrudl. Briona byla přesvědčená, že se dotkla citlivého místa. To způsobilo, že ochladla ještě víc, i když sama nevěděla proč. "Ne, Výsosti. Možná zodpovědnost - je jako dítě a důvěřuje mi. Ale i když to vypadalo, že ji sen Stínové linie pohltil stejně jako Dyera a ostatní, našla nám cestu ven. Vypadá to, jako by byla někde uprostřed mezi oběma územími…"
"Nemáme čas ani trpělivost, abychom se snažili vyznat v nitru nešťastné mladé ženy. Jestli se jí zmocnila magie a zamotala jí hlavu, není nám k ničemu. Postarejte se o její pohodlí. Ostatní mi přiveďte zítra na desátou."
Vansen se uklonil a vyšel ven. Nevypadal zrovna jako někdo, kdo dostal milost, ale spíš jako někdo, kdo zjistil, že stavitele šibenice postihla silná horečka.
Briona ještě dlouho zůstala sedět na místě. Myšlenky jí neklidně vířily hlavou. Zbývala jí jen asi hodina, než se měla setkat se šlechtici a vytvořit válečný plán. Byla by ráda šla za Uttou - stýskalo se jí po moudrosti a klidu zorijské sestry - ale věděla, že musí vykonat důležitější návštěvu. Bez ohledu na to, jaké složité city jím zmítaly a jaké hrůzy ho snad trestaly, nechtěla na tuto večerní radu jít bez svého dvojčete.
#
Metla Rozechvělé planiny stála na úbočí u prvních stromů a shlížela do údolí a na město, které se rozkročilo nad řekou tekoucí po dně. Slunce zmizelo za vrcholky kopců a v tmavém údolí se již začaly rozsvěcet lucerny, přestože do večera zbývalo ještě několik hodin.
Yasammez se otočila a vyslala myšlenky zpátky ke Stínové linii.
Stínový rubáš, pavučina pečlivě utkaných starých kouzel, která se za ní táhla celé dny jako mlžný plášť, esence

nejvnitrnějších qarských území, která vnášela do duší smrtelníků zmatek a která ukrývala a chránila postupující stínovou armádu, se natáhla na maximum a začínala řídnout. Věděla, že dál než na tato pole nepronikne, že tam, kam půjde teď, bude muset nad sebou strpět jasné slunce nebo nezahalené hvězdy. Proto čekala na noc.
Válečná pečeť jí zářila na prsou jako uhlík. Její tíha byla uklidňující a zároveň děsivá. Rok za rokem čekala, až tato hodina nastane. Co bude dál závisí do značné míry na jejích rozhodnutích v příštích dnech, a ona by to ani jinak nepřipustila. Přesto, mnozí zahynou a mezi nimi budou mnozí z jejích řad. Jako skoro pro všechny válečníky, lhostejno jak kruté, pro ni nebylo jednoduché dívat se, jak jsou její vojáci zabíjeni, i když jinak se válka vyhrát nedala.
Otočila se a vyšla po svahu nahoru. Přestože měla zbroj pokrytou dlouhými bodci a stromy zde rostly blízko u sebe, nevydala jediný zvuk.
Její armáda se shromáždila v lesích u vrcholku. Teď, když rubáš zřídl, se jejich oči v houstnoucí tmě třpytily jako obloha plná hvězd, když se dívali, jak kolem nich prochází. Nehořely žádné ohně. Později, až bude mít lepší představu o tom, co má proti sobě, až se něco dozví o povaze svých nepřátel ze slunečních končin, možná paní Dikobrazová usoudí, že by se mohlo hodit, aby viděli, jak na kopcích a v nížinách planou ohně její armády, aby se jim žilami rozlil chlad, až budou vatry počítat - dnes v noci ale ne. Dnes v noci Šeří vtrhnou na nepřátele jako blesk z čistého nebe.
Její stan byl utkán z ticha a zhoustlého stínu. Uvnitř překvapivě velkého prostoru na ni čekali velitelé, rozsazení do kruhu kolem slabé ametystové záře její prázdné přilby jako Šeptající matky pečující o Velké vejce.
Yasammez mrzelo, že je nemůže poslat pryč - raději trávila o samotě ten okamžik klidu, který vždy nastal před lomozem a krví - ale přednost měly věci, které musela udělat, a dokonce i několik nenáviděných formalit, jež bylo třeba dodržet.
Jitřní zář v oku z klanu Proměnlivých na ni čekala. Holá hruď se jí zvedala a klesala. Měla za sebou dlouhý běh. "Co mi přinášíš?" zeptala se jí Yasammez.
"Buď nejsou víc, než se zdají být, nebo jsou tisíckrát lstivější, než byli kdysi. Uvnitř městských bran je malá posádka. Ve větších domech jsou další nepočetné oddíly a podle zbrojnice se dá usuzovat, že mohou postavit do boje další, když bude třeba."
"Ale zbrojnice je plná?"
Jitřní zář v oku přikývla štíhlou hlavou. "Píky, přilby, luky, šípy - nic není venku. Nic netuší."
Yasammez nedala nic najevo, ale byla spokojená. Snadné vítězství také bude mít své stinné stránky, ale bylo důležité, aby její armáda napoprvé příliš nekrvácela. I se všemi, jež shromáždila, měli smrtelníci, kteří zaplnili území patřící kdysi jejímu lidu, nad Šerými stále obrovskou převahu. Spoléhala, že okamžik překvapení a hrůza znásobí velikost jejího vojska desetkrát.
"Těžká noha z Prvohlubin?"
"Ano, paní."
"Je to už dlouho, co jsme se naposledy setkali se smrtelnými lidmi a jejich výtvory. Až bude vesnice stát v plamenech, vezmi několik mužů a žen a strhněte zdi. Prozkoumejte, jak stavějí. Je to jenom městečko, ale třeba se dozvíme, co budeme muset zdolat, až narazíme na Staré místo."
"Ano, paní."
Otočila se ke Gyirovi, svému nejspolehlivějším veliteli, a jejich myšlenky se na okamžik smísily. Ve srovnání s ní a mnoha jinými, kteří byli přítomni, byl jenom výrostek, ale krutostí a vychytralostí ho předčila pouze ona. Cítila jeho chladné odhodlání a měla z něj radost. Pak promluvila, aby ji slyšeli i ostatní. "Až budeme spalovat město a zabíjet obyvatele, přeji si, aby jich velký počet mohl uniknout, nebo aby si alespoň mysleli, že unikají." Na okamžik se odmlčela. Chladnokrevně si představovala hrůzu, která nastane. "Ať jsou to hlavně ženy a jejich mladí."
Kámen vzdoru přčšlápl a zatřepetal křídly. "Ale proč, paní? Proč s nimi mít soucit? Oni s námi neměli žádný - když v posledních velkých bojích našli úl mého lidu, vypálili jej a křičící, plačící děti umlátili, když vylezly ven."
"To není soucit. Ty nejlépe ze všech Šerých bys měl vědět, že žádnou takovou slabost pro obyvatele slunečních končin nemám. Chci, aby se zpráva o tom, co se tady stalo, roznesla - jejich země to naplní hrůzou. A ženy a mladí, kterým dovolíme uniknout, proti nám nepozvednou zbraně, jak by to mohli udělat jejich muži, ale ve městech, která oblehneme, je budou muset krmit a napájet; tak budou ubírat zdroje těm, kteří proti nám opravdu budou stát." Vytáhla z pochvy Bílý oheň a položila jej vedle přilby. Ve velkém stanu ze stínů nebyl žádný oheň; veškeré světlo pocházelo z měsíční záře meče. "Co jsme se uchýlili za Stínovou linii, neprolili jsme krev smrtelníků. Tomu je teď konec. Ať si Kniha lítosti pamatuje tuto hodinu i poté, co svět skončí." Zvedla ruku. "Zpívejte se mnou, za všechen náš lid. Musíme velebit slepého krále a spící královnu a přísahat věrnost Zrcadlové úmluvě - ano, všichni na ni budeme společně přísahat a myslet na to, co můžeme dokázat. Potom přineseme oheň a strach našim nepřátelům."

ČÁST TŘETÍ
OHEŇ
…A Perin vešel mezi ně a vyslechl jejich nářek. Když mu řekli, nevědouce s kým mluví, o strašlivém zvířeti, které je sužuje, usmál se, poplácal své velké kladivo a pokynul jim, aby se nebáli…

Kompendium známých věcí
Kniha Trigonu

27

Candlerstown
PŘÍBĚH LET:

Každá otočená stránka je stránka ohně.
Želva mu líže popálené nohy
a hledí do tmy

Věštby vržených kostí

Věděl, že musí dávat pozor. Barrick věděl, že to, co se děje, je strašlivě důležité, i když se tomu nechce věřit. Také věděl, že sestra od něho čeká, že na sebe část té tíhy naloží. Jenom nevěděl, jestli to má nebo nemá udělat.
To ty sny, trýznivé sny, které mu ubíraly sil, stejně jako silné oceánské vlny rozrušovaly hráz mezi hradem Jižní Marka a městem, takže lidé museli neustále pracovat, aby ji zpevnili. Občas měl potíže si vzpomenout, jaké to je být jednoduše Barrickem. Někdy se v noci probudil a zjistil, že jako nějaké zvíře škrábe zevnitř na dveře svého pokoje, které sluhové každou noc zamykali, aby nemohl chodit ze spaní. Jindy se o půlnoci probudil z těžkých snů, napůl přesvědčený, že se změnil v něco úplně jiného, a lapal po dechu. Mohl jen sedět ve tmě a ohmatávat si nejdřív ruce, pak paže a nakonec, zdráhavě, i obličej, přesvědčený, že s ním nastala hrozná proměna, která odpovídá těm divokým snům. V mnoha snech byl obklopen siluetami bez tváře, které ho chtěly uvěznit, možná dokonce zabít, pokud je dřív nezničí. Vždycky se probudil udýchaný, zpocený strachem, že se mění v nějaké líté zvíře jako vlkodlak z pohádky staré chůvy a, co bylo nejhorší, že tentokrát se ze snového tvora, jehož krk právě vlastníma rukama zlomil, vyklube skutečný člověk, kterého napadl - někdo, koho znal, možná dokonce někdo, koho měl rád.
Vlastně se teď zdálo, že šílenství těžkých snů a to, co vnímal jako útočiště bdění, od sebe dělí jen málo. V hloubi minulé noci ho probudil hlas, zněl mu přímo v uchu; ten, kdo mluvil, jako by seděl hned vedle něho, třebaže v místnosti bylo slyšet jen dech dřímajícího pážete.
"Už rubáš nepotřebujeme," říkal ten hlas - ženský hlas, panovačný, chladný. Nebylo to jako něco, co slyšel ve snu, spíš jako by mu to rezonovalo přímo v kostech lebky. Zakňoural, protože ten zvuk byl tak blízko. "Vtrhneme na ně jako oheň. Budou se nás bát na světle i ve tmě…"
"…princi Barricku?" oslovil ho ostrý hlas.
Někdo se snažil upoutat jeho pozornost - opravdový hlas, ne půlnoční sen. Zavrtěl hlavou, snažil se v tom vyznat.
"Princi Barricku, víme, že vás stojí hodně sil být tady, a všichni jsme vám za to vděční. Mám vám nechat přinést víno?"
Tím, kdo jej oslovil, byl Avin Brone. Neobratně se mu snažil dát na vědomí, že nevěnuje pozornost jednání.
"Je ti zase špatně?" zeptala se tiše Briona.
"Ujde to. Je to… pořád ta horečka. Nespím dobře." Nadechl se, aby si vyčistil hlavu. Snažil se rozpomenout, co říkali ostatní. Chtěl ukázat, že si zaslouží sedět po boku své sestry. "Ale proč by sem ti bájní tvorové měli chodit a napadat nás? Proč právě teď?"
"Nevíme nic jistě, Výsosti." To byl ten mlčenlivý, Vansen, velitel gardy. Barrick si nebyl jistý, co si o něm myslí. Briona se na něho předtím právem hněvala - umožnit, aby byl vládnoucí princ zabit ve vlastní ložnici, bylo očividné zanedbání povinností, a za krále Ustina by se velitelova hlava pravděpodobně už před několika týdny ocitla na kůlu nad Baziliščí bránou - a tak si nebyl úplně jistý, proč má pocit, jako by se Briona k mladému vojákovi chovala jako k důležitému rádci. Mlhavě si vybavoval, že o tom cestou na radu něco řekla, ale v hlavě mu ještě hučelo námahou, jíž ho stálo vstát a obléknout se. "Můžu říct jen to, že tvor, kterého jsme chytili, mluvil o někom, kdo vede armádu, která přichází spálit naše domy," pokračoval Vansen. "Zvláštní bylo, že ten skřet řekl, že je to ona, kdo to chce udělat. 'Ona přináší bílý oheň,' tak nám to řekl. 'Spálí všechny vaše domy na černé kameny.' Ale třeba ta zrůda nemluvila dost dobře naším jazykem…"
Barrick cítil, jak mu po zádech proběhlo zamrazení. Vansenova slova se hodně podobala jeho snu, tomu studenému ženskému hlasu, který se ozýval z prázdné noci. Málem něco řekl, ale kamenné, nevěřícné tváře ostatních ho přesvědčily, že bude lepší držet jazyk za zuby. Princ fantazíruje, šeptali by si mezi sebou. Přichází o rozum. Vůbec neměl Brioně svá tajemství svěřovat. Díky bohům neztratil všechnu opatrnost a ta nejpodivnější si nechal pro sebe.
"Je snad nějaký důvod, proč by ten nepřítel nemohla být žena?" zeptala se Briona. Barrick si najednou všiml, jak se sestra změnila: vyrostla a zpřísněla, zatímco on byl každým dnem menší a bezmocnější. "Nevedla snad Anglinova vnučka Lily svůj lid proti Šedým rotám? Jestli Šeré plemeno vede žena, znamená to, že si na ně nemusíme dávat pozor?"
"Ne, Výsosti, to samozřejmě ne." Vansenovi stačilo málo, aby zrudl. Barricka napadlo, jestli se nesnaží zakrýt velký hněv.
"Ale princezna přichází s důležitou otázkou," promluvil překvapivě věcně starý Steffans Nynor. Vypadalo to, jako by v tomto těžkém čase kastelán odložil své nervózní poklonkování. Při očích nebes, pomyslel si Barrick, copak jsem spal sto let? Mění se všichni v cosi jiného? Stěny kaple jako by na okamžik odpadly a on se točil a padal. Vzpamatoval se tak, že se kousl do jazyka; když mu bolest projela do zadních partií úst, uslyšel, jak Nynor říká: "…konec konců, třeba chtějí jen vyzkoušet svou sílu - podniknout jeden dva nájezdy a pak se vrátit za Stínovou linii."
"Zbožné přání," prohlásil Tyne z Blueshore. "Pokud se Vansen úplně nemýlí, o žádnou tlupu nájezdníků se nejedná. Přivádějí velkou armádu, která zůstane v poli, dokud nesplní svůj úkol."
"Ale proč já?" ozval se hrabě Rorick. "Nejdřív mi ukradnou nevěstu a její skvostné věno a teď napadnou mé území. Nijak jsem tyto bytosti neurazil!"
"Příležitost, pane - to se zdá nejpravděpodobnější," řekl Vansen. Prohlížel si Roricka tak klidným, odměřeným pohledem, že Barrick skoro viděl, jak hraběte váží a zjišťuje, že je pod míru. Ale Vansen pochází z horských údolí, ne?

Rorick je tedy jeho pán. Představa, že by všichni leníci nechovali ke svému se lennímu pánovi bezpodmínečnou úctu, byla pro Barricka lehce nová. On sám trávil dětství tak pohroužen do vlastního cynismu, že ho ani nenapadlo, že by někdo jiný mohl považovat starý řád věcí za ne úplně dokonalý.
"Příležitost?" zeptala se Briona.
"Když jsem byl… když jsem byl za Stínovou linií, Výsosti," obrátil se k ní velitel, "bylo to, jako bych spadl do prudké řeky, i když to na mne nedoléhalo tak jako na mnoho mých mužů. Ale dokonce… dokonce i podstata věcí jako by se tam místo od místa lišily, podobně… podobně jako když někoho strhne řeka, může ho na okamžik stáhnout dolů nebo znovu vyzvednout k hladině, anebo se může na chvíli zachytit ve zpětném proudu a pak být hozen na skály."
"O čem to mluvíte?" zeptal se Avin Brone. "Řekl jste 'příležitost.'"
Vansen si náhle uvědomil, že se na něho všichni dívají. Znovu zrudl a sklonil hlavu. "Odpusťte, jsem jenom voják…"
"Mluvte." V sestřině hlasu bylo něco, co Barrick nikdy předtím neslyšel. Znovu si připadal bezradný, jako by ho Vansenova řeka odnesla daleko od života, který znal. "Jste tady přesně proto, že jste viděl věci, které jsme my ostatní neviděli, kapitáne Vansene. Mluvte."
"Myslel jsem to jen tak, že… že je mi divné, proč by chtěli do Pomezních království vstoupit v Daler's Trothu, když shromáždili takové vojsko. Narodil jsem se tam, takže krajinu dobře znám. Je tam jen málo velkých měst. Dale House, Candlerstown a Hawkshill, ale většinou jsou tam domky roztroušené po kopcích, pár větších usedlostí, vesnice daleko od sebe. Jestli chtějí přitáhnout na nás, a já myslím, že chtějí, proč by měli začít tak daleko? I kdyby nevěděli, že jsem je se svými muži sledoval a stále věřili, že nás zaskočí, proč by měli riskovat, že někdo prchne se zprávou o jejich příchodu na východ a umožní nám, abychom se připravili? Kdyby přešli Stínovou linii v kopcích Východního Pomezí, byli by už tady a já se obávám, že bychom nemohli svolat tuto radu, leda snad že by se měla setkat s našimi dobyvateli."
"To je zrada," ohradil se Rorick. "Kdo je ten neurozený voják, že si troufá říkat nám takové věci? Chcete tvrdit, že je nemůžeme porazit?"
"Ne, pane." Vansen pevně zaťal zuby. Nechtěl se na Roricka podívat, ale nevypadal ani zastrašeně. "Ne, ale viděl jsem je těmato očima - mají velkou sílu. Kdyby přitáhli na Jižní Marku v noci, toto město by ovládla hrůza a zmatek."
"Co přesně se nám snažíte říci, kapitáne Vansene?" zeptala se Briona.
"Že možná mají i Šerá území svůj příliv a odliv." Podíval se na ni, skoro ji pohledem zapřísahal, aby ho pochopila. "Třeba prošli na jediném místě, kde mohli. Je těžké vysvětlit, jak to myslím - chybí mi slova…"
"Možná má kapitán pravdu," ozval se hrabě Gowan, k jehož državám v Helmingsea patřilo malé, ale vynikající osobní loďstvo. Gowan se obvykle choval jako někdo, kdo se zapojuje do diskuse, jakkoli vážné, hlavně pro zábavu. "Ale třeba je Jižní Pomezí vůbec nezajímá. Třeba jsou ti šotci nakonec jenom tlupa nájezdníků a vy se mýlíte, nebo třeba leží jejich cíl víc na jihu, v Syanu. Nebyl to syanský král Karal, kdo proti nim kdysi vedl eionská vojska? Třeba se chtějí pomstít."
Barrick cítil, jak napětí kolem stolu polevilo. Pár ostatních šlechticů souhlasně pokyvovalo hlavou. "Ne," řekl. Mlčel dlouho: ostatní překvapilo už jen to, že slyšeli prince promluvit. "Chtějí toto místo - Jižní Marku. Kdysi tady žili."
"To je stará pověst," řekl pomalu Brone. "Nejsem si jistý, jestli je pravdivá, Výsosti…"
Ale Barrick věděl, že to je pravda. Věděl to stejně jistě, jako by se probudil ve studený, vlhký den a věděl, že bude pršet. Nedokázal však vysvětlit, kde tuto jistotu bere. "Není to jenom pověst." To bylo všechno, na co se zmohl. "Kdysi tady žili."
Starý Nynor si odkašlal. "Je pravda, že… že pod hradem a na hlubokých místech jsou kameny, které patří starší pevnosti."
"Lidé tady žili odedávna, ještě před Anglinem a jeho lidmi," odbyl celou záležitost Tyne. "A každý ví, že když sem přišli lidé, byli tady permoníci."
"Tohle všechno nepatří k věci," promluvila Briona. "I když si to mnozí z vás možná přejí, nemůžeme doufat, že Šeré plemeno potáhne do Syanu pomstít se Karalovým dědicům, a nezabývat se tím. Jsou na našem území. Každá usedlost v Daler's Trothu je součástí Pomezních království. Tak jako Rorick je jejich pán a musí tyto lidi a tato území chránit, je na koruně Jižní Marky, aby mu pomohla."
Hrabě Rorick si odhrnul z čela kadeř. Udělal ústupek tomu, že přišel na válečnou radu - jeho oděv, byť krásně ušitý, do značné míry postrádal obvyklou extravaganci, ale stejně nevypadal, že by byl na boj připravenější než třeba páv. "Co… co máte v plánu, Výsosti?" Rozhlédl se po ostatních šlechticích. Smutně si uvědomoval, jak jsou všichni rádi, že tíhu boje, který se blíží, ponesou jeho pozemky, ne jejich.
"Samozřejmě se jim postavíme." Briona jako by si náhle vzpomněla na bratra. S nepostřehnutelným náznakem zahanbeného úsměvu, který znal pouze on dost dobře, aby jej poznal, se otočila k Barrickovi. "Jestli souhlasíš."
"Samozřejmě." Něco ho napadlo - prostá věc ve srovnání se všemi těmi hrůznými vidinami, které ho sužovaly, prostá a uspokojivá. "Budeme bojovat."
"V tom případě musíme dokončit přípravy," rozhodla. "Lorde Brone, lorde Aldritchi, budeme pokračovat tak, jak jsme o tom dnes mluvili. Musíme poslat vojsko do pole hned - přinejmenším proto, abychom zjistili, jak jsou silní."
Avin Brone a Tyne pomalu přikývli, těžcí muži s tíživými obavami.
"A já je povedu," prohlásil Barrick.
"Cože?" Briona ucukla, jako by ji uhodil. Skoro mu udělalo radost, že ji vidí tak překvapenou. Malý, žlučovitý kousek jeho já věděl, že si zvykla rozhodovat bez něho. To teď skončí. "Ale Barricku, byl jsi nemocný…!"
Avin Brone bouchl velkýma rukama do stolu, pak zkřížil paže a schoval provinilé ruce do kabátu, jako by se bál, že přijdou k úhoně. "Nesmíte tak riskovat, Výsosti," začal, ale Barrick ho nenechal domluvit.
"Nejsem hlupák, lorde Brone. Nepředstavuji si, že zaženu Šeré plemeno jednou rukou. Vím, že mě máte jenom za

zmrzačené dítě, ještě k tomu rozmazlené. Ale já půjdu a povedu naše vojsko, alespoň podle jména. Anglinův Stříbrný vlk musí být na bojišti - cokoli jiného je nepředstavitelné." Velká myšlenka, která se ještě před chvilkou zdála tak jasná a čistá, jako by se trochu zakalila, přesto pokračoval ve stejném duchu. "Někdo předtím řekl, že Rorick musí jet, aby ukázal, že páni těch území budou bojovat za to, co je jejich. Každý ví, že obyvatelé Jižního Pomezí jsou vystrašeni strašlivými událostmi, k nimž došlo - pádem našeho otce do zajetí, Kendrickovou vraždou. Jestli má Vansen pravdu, valí se na nás ještě temnější dny - válka proti bytostem, kterým skoro nerozumíme. Lidé musejí vidět, že Eddonové za ně budou bojovat. Jsou koneckonců dva regenti, což je nezvyklý přepych. Jeden z nás musí jít do boje."
Briona se tak hněvala, že skoro nemohla mluvit. Barrickovo mrazivé uspokojení nad vlastním rozhodnutím to jenom posílilo. "A co když tě zabijí?"
"Řekl jsem ti, sestro, že nejsem hlupák. Když si král Lander nasadil u Coldgray Mooru otcovu korunu a postavil se Šerému plemeni, byl v předních řadách, zasazoval rány? Přesto byl spojován se slavným vítězstvím a jeho lidé ho dodnes ctí." Až příliš pozdě si uvědomil, že řekl něco hloupého - oni si to vyloží špatně.
A stalo se. "To nebude místo, kde by se měl nějaký mládenec snažit dělat si jméno," prohlásil rozčilený Tyne Aldritch. "Prosím za prominutí, Vaše Výsosti, ale nebudu mlčky stát a dívat se, jak jsou muži a území v ohrožení, abyste si vy mohl získat reputaci."
Teď se zlobil i Barrick, ale hlavně na sebe. Nedokázal vysvětlit a skoro si ani sám neuvědomoval, že to, co ho láká, není sláva, ale odhodlání - že mu prostota bitevního pole bude vyhovovat, že se nebude muset bát vlastního hněvu a dokonce ani šílenství, které v něm roste, a že kdyby zemřel, přineslo by mu to úlevu od snů a velkého strachu. "Vím, jaké místo to bude, Blueshore," řekl novému vrchnímu zbrojíři. "Nebo mám alespoň představu. A určitě vím o svých nedostatcích. Chtěl byste mi v nich vymáchat nos?"
Tyne prudce sklapl ústa, ale oči mluvily za něho.
"Princ Barrick a já si o tom musíme promluvit." Briona potlačila vlastní hněv, ukryla jej za masku zarytého klidu. Stává se z ní otec, pomyslel si Barrick, ale jinak než ze mě. Nebylo to příjemné zjištění. Ona zdědila jeho eleganci. Já jeho prokletí.
"Promluvíme si, o čemkoli budeš chtít," řekl Barrick sestře. "Ale já pojedu." A věděl, že je to pravda. Byl ostatně jedním z vládnoucích Eddonů a v tuto chvíli v sobě měl něco tvrdého, chladného, a nikdo proti tomu nemohl postavit nic srovnatelného. Věděl, že prosadí svou.
#
"Hej, Rohovče, našel jsi toho chlapce?" zavolala na něho žena, kterou znal jen mlhavě. Měl dojem, že by mohla patřit k Pískovcovým; žena, se kterou si vyměňovala drby na verandě před domem, rozhodně vypadala, že má obrovskou bradu typickou pro klan Usazených.
"Ještě ne!" zavolal.
"Nutno jak vítr komínový řváti? Kosti ve lbi mé bezmála popraštěly," postěžoval si z Rohovcova ramene, kde trůnil, Šupsemtam. "Málem mi z toho praskly lebeční kosti."
"Promiň." Rohovec byl rád, že je od žen příliš daleko, než aby si človíčka mohly všimnout. Raději ať si myslí, že si povídá s vlastním ramenem, než aby ho každé dítě v Permonickém Městě a půlka dospělých honily po Sádrovcové ulici v naději, že uvidí živého střešáka. "Určitě bych tě nemohl nést v kapse haleny, kde by tě nikdo neviděl?"
"A kde by mi taktéž nebylo co čiti?"
"Aha. To je pravda."
Šupsemtam se zavrtěl a zavětřil tak hlasitě, že to slyšel i Rohovec. "Zatočiž…Zatočiž… chi'm'ook!" Zoufale zabubnoval maličkými patami. "Kde slunce se nachází? Jak mi jest poznati, v kterou stranu otáčení jeho míří?"
"Bude ti muset stačit doprava a doleva, protože asi nevíš, kde jsou Kamenické dveře nebo Hedvábné dveře. Ale vpravo a vlevo znáš, ne?"
"Tak jest, toliko že my, mluvení vaše užívajíce, díme 'listovo' a 'prádlovo'. Nuž tedy do … běh svůj namiř, však zatočení učiň."
Rohovec nechápal, proč by střešáci měli používat jiná slova než všichni ostatní v jazyce, který ani nebyl jejich, ale už dávno pochopil, že Šupsemtam má svou zvláštní mluvu. Ze všech těch malých lidiček s ním jedině královna uměla mluvit srozumitelně a civilizovaně. Znovu se zamyslel nad otázkou, proč mluví jazykem většího světa lépe než její poddaní, ale příliš mnoho času těmito úvahami nepromarnil.
Po několika dalších změnách směru, při nichž se Šupsemtam držel pramene Rohovcových vlasů, aby se neskutálel, když mu stál na rameni a větřil, se ten zvláštní pár začal víc a víc vzdalovat od středu Permonického Města. Dokonce se brzy ukázalo, že je Šupsemtamův nos vede k nejodlehlejším končinám. Jestli jsou na správné stopě, vypadalo to, že chlapcova trasa byla poněkud nepřímá, ale celkově rozhodně mířila ven a dolů. Proto Rohovec zatočil, když se ocitli blízko Slané tůně, a odnesl mužíčka do velké jeskyně.
"Nedobrou cestou vedou kroky tvé."
"Vrátíme se, ale nejdřív něco potřebujeme. Brzy se dostaneme do míst, kde není pouliční osvětlení. Nevím, co všechno jsi o permonících slyšel, ale v úplné tmě nevidíme. Buď zdráv, Balvane!"
Drobný permoník k nim přiskákal po nerovných kamenech a vytřeštil oči na nepochybně první dospělou osobu menší než on, kterou kdy viděl. Překvapeně a radostně se zazubil. "Co to je, Rohovče?"
"Neptej se co, ale kdo - jmenuje se Šupsemtam. Je to střešák. Vážně, opravdový střešák. Slyšel jsi o Pazourkovi? Tak tenhle človíček mi ho pomáhá hledat. Až přijdu příště, tak ti to vysvětlím, ale zatím bych byl rád, kdyby sis to nechal pro sebe. Teď se chystám jít dolů k Hedvábným dveřím a brzy budu potřebovat světlo."
"Zrovna jsem přinesl plný koš pro druhou směnu," kývl Balvan a vysypal svítící korály. "Vyber si, který chceš, a platit nemusíš. Jsem si jistý, že ta historka bude stát za to."

"Mnohokrát díky. A právě jsi mi něco připomněl. Je tady dnes Halit se svým košem?"
"Támhle," Balvan ukázal na skupinu permonických mužů, žen a dokonce i několika dětí, která posedávala na okraji jeskyně nedaleko velkých dveří a čekala, až si pro ni přijde předák odpolední směny. Když k nim Rohovec vykročil, konečně se mu podařilo Šupsemtama přesvědčit, aby mu vlezl do kapsy a schoval se tam.
Vylovil z kapsy několik měďáků a koupil si od Halita chléb a měkký bílý sýr. Přibral ještě měch na vodu, za který musel trochu připlatit, i když jej prodavači přinese zpátky. Rohovec z těch výdajů neměl radost, ale začínalo mu být jasné, že se do večeře nevrátí. To mu připomnělo ještě něco jiného.
"Jaspisi, tvůj syn s vámi zůstane, nebo půjde domů?" zeptal se muže, jehož znal, jednoho z těch, kteří čekali na zahájení odpolední směny.
"Samozřejmě že domů. Při Starších země! Zešílel bych z něho za sto kapek, kdyby šel se mnou."
"Dobrá." Rohovec se otočil k chlapci. "Ty… jsi Hlína, že? Dávej pozor. Dám tvému otci tenhle lesklý krejcar. Jestli vyřídíš mé ženě zprávu, dá ti ho, až se dnes v noci vrátí z jámy. Znáš mou ženu, Opálku Modrokřemenovou? Na Klínové cestě?" Chlapec, který měl ze vší té pozornosti vykulené oči, vážně přikývl. "Dobrá. Řekni jí, že jí vzkazuju, že se možná pátráním zdržím, aby na mě nečekala s večeří. A ať si nedělá starosti, ani když se nevrátím, než půjde spát. Zapamatuješ si to? Zopakuj mi to."
Po prověření a odsouhlasení, že si to zapamatoval správně, vyslali mladého Hlínu na cestu a Rohovec svěřil jeho otci měděný krejcar.
"Abys věděl, postaral ses mi o výlet nahoru na ten úmorný trh velkých lidí," postěžoval si Jaspis. "Bude to tam chtít utratit."
"Trocha čerstvého vzduchu ti jenom prospěje," odvětil Rohovec a zamířil přes nerovnou, kamenitou podlahu ven z jeskyně.
"Zbláznil ses?" zavolal za ním Jaspis. "Jak je toho větru moc, vysaje člověku život z útrob!" Tento pocit nebyl mezi obyvateli Permonického Města neznámý. Rohovec usoudil, že sice úplně nevysvětluje, proč je právě on prvním permoníkem po několika staletích, který potkal střešáka, zato však vysvětluje, proč se nenajde mnoho jiných příležitostí, aby se něco takového stalo.

Vyšli Hedvábnými dveřmi, zadní brankou Permonického města, obrovským obloukem vytesaným do pískovcové stěny, která díky přirozenému žilkování, v němž se střídala růžová, okrová, nachová a oranžová, vypadala jako nádherně obarvená látka. Jen co ji nechali za zády, poměrně rychle se dostali z pečlivě vyhloubeného a vytesaného města do oblasti, kde nebylo nutné kopat, poněvadž spodek hory již vyhloubil oceán a voda kapající shora do vápencových jeskyní, i když permoníci mnohé z nich zvětšili a vytvořili síť širokých tunelů, kterou je všechny propojili. Nikdo si však nepamatoval, alespoň ne nikdo z Rohovcových známých, zda nezvykle pravidelné jeskyně pod permonickým městem, které spirálovitě sestupovaly hluboko do podloží hory, pod dno samotné zátoky, existovaly odevždy, nebo byly vytvořeny dřívějšíma rukama. Žijící permoníci věděli jistě pouze to, že jsou tam Mystéria, stovky stop pod jádrem vnitřního hradu, a že čím méně o těchto tajných hlubinách velcí lidé vědí, tím lépe.
Rohovec teď stál daleko na okraji Permonického Města, u vstupu právě do těchto Mystérií, a díval se dolů na dlouhý, krémový svah ohraničený dvěma skalními stěnami. Na dolním konci byl zoubkovaný lem ze světle růžového a jantarového kamene, který ve světle pochodní, jež hořely před ním a za ním, zářil jako průsvitná opona. "Tudy? Víš to jistě?" zeptal se Rohovec střešáka. Proč by chlapec šel tak hluboko do země, na místo, o němž jednoznačně tvrdil, že je nemá rád? Rodinné hrobky Eddonů byly odsud o dvě patra výš, ale ve skutečnosti to obnášelo pouze několik yardů nad hlavou.
"Co můj nos dí, toť pravda jest," řekl Šupsemtam. "Ono zde nejvíce síly má, co bylo nám opustit střechy i bydla domova tvého."
Rohovci chvíli trvalo, než pochopil, že tenhle velice malý mužíček chce říct, že Pazourka tak silně necítil od chvíle, kdy odešli z Rohovcovy čtvrti na Klínové cestě. "Tak nás veď dál." Pustil se po schodech, které křížem protínaly bledý svah a nakonec ústily do prvního předpokoje jeskyní.
"V stranu listovou se dej," ohlásil Šupsemtam. "Nikoliv, do lva na mysli jsem měl."
"Doleva."
"Tak jest."
Nízkým obloukem prošli z předpokoje do první z prostor, které Rohovec od dětství znal jako Slavnostní síně. Byla to obrovská soustava propojených jeskyní plných sloupů a baldachýnů z usazeného vápence, původně přirozené útvary, ale pak byly v průběhu staletí otesávány a zdobeny, až se skoro na každém kusu značně podepsala ruka kameníka. Pouze jedna široká část slují byla ponechána nedotčená. Její jméno bylo ve starém permonickém jazyce souhláskovým zabručením, které se dalo přibližně přeložit jako 'Pán zahrady zemních tvarů Horkého mokrého kamene'. Sochařské výtvory ve zbytku Slavnostních síní byly vyvedené stejně přepečlivě jako všechno na nádherném stropě Permonického Města, ale na rozdíl od slavné střechy města, jež ukazovala hojnost přirozené zeleně, listů, větví, plodů a také ptáků a malých zvířat žijících v korunách lidem, kteří mezi něčím takovým odnepaměti nežili, Slavnostní síně byly něco úplně jiného - sbírka tajemných, nekonečně se opakujících tvarů, z nichž se člověku rozostřil zrak, pokud se na jedno místo díval příliš dlouho. Vznikly tak dávno, že si nikdo nepamatoval, jestli nebo proč je vytesali nějací starší permoníci, a bylo snadné spatřit v nich prakticky cokoli - zvířata, démony, podoby samotných bohů.
"Toto místo nad můj rozum jest," zašeptal Šupsemtam tak tiše a neklidně, že ho Rohovec skoro neslyšel, přestože v jeskyních vládlo nesmírné ticho.
"Blížíme se k jistým místům, která jsou pro permoníky nejposvátnější," řekl Rohovec. "Jen velice málo jiných je kdy spatřilo. To byl jeden z důvodů, proč jsem tě chtěl u Solné tůně schovat před ostatními - aby někdo nedělal rozruch,

kdyby se dozvěděli, kam jdeme."
"Ach, již pochopuji." Šupsemtamův hlas zněl trochu napjatě. "To proti právu jest? Zapověděno? Jakož u nás Velký štít nebo Svaté deštění. Samozřejmě u Svatého deštění nikdo tak mál jest, krys ovšem vyjímaje, by za námi se vnořiti mohl."
Rohovec se musel pousmát. "Chápu, že v tom máte výhodu. Hm, myslím, že většina velkých lidí by se těžko dostávala přes úzká místa i tady dole. Ale ty ne." Znovu vykročil. "A vlastně není zakázané, abys tato místa navštívil, ale určitě je to neobvyklé."
"Jen mne zde nechtěj ponechati," poprosil ho Šupsemtam a Rohovec najednou poznal, že podtón, který ve střešákově hlase slyšel, je ryzí strach. Poprvé se zamyslel nad tím, jaké to pro jeho mrňavého společníka asi je pustit se tak hluboko pod zem, daleko od otevřených střech a oblohy. "Na místě takém ni Šupsemtam, lukostřelec nelekavý, osamocen žíti dlouho nemůže," prohlásil mužíček, "když povětří přespříliš těžko a husto a dchnutí jeho nad obyčej hlasně se jeví."
"Já tě tady nenechám."
Prošli Slavnostními síněmi k jeskyni, které se říkalo Opona. Byly to postranní dveře do velké soustavy jeskyní známé jako Chrám, ale na první pohled to jako dveře nevypadalo: na jednom konci malé jeskyně spadal z okraje přečnívající skály dolů do jezírka široký pruh mžení. Vodopád se ve slabém světle jediné, ve vidlici upevněné pochodně černě mihotal, ale když Rohovec přišel k vodní zástěně blíž, uviděl také, jak se po jejím povrchu pohybuje jako světluška bledý odraz jeho korálové lampy.
"Komu jest v tak daleké hlubiny choditi a pochodně rozžíhati?" zeptal se Šupsemtam a rozrušeně zavětřil.
"Uvidíš." Rohovec po mostě z nášlapných kamenů u okraje kataraktu vešel do jezírka a zamířil přímo k padající vodě.
"Utopením nás zahubíš!" zapípal polekaně Šupsemtam.
"Neboj se. Mezi vodou a skálou je místo - a podívej!" Mezi vodou a stěnou bylo víc než místo - ve velké skalní desce tam byl otvor, při pohledu z většiny úhlů schovaný za vodopádem. Rohovec jím prošel, ale více než obvykle si dal záležet, aby se vyhnul okraji vodopádu, který by mu mohl Šupsemtama z ramene spláchnout. Na druhé straně vody vešli do jediného dómu, který byl velký jako celá jedna čtvrť Permonického Města. Stěny byly lemovány pochodněmi ve vidlicích a strop pokrývaly stejné zvláštní kamenické výtvory, jež vyplňovaly Zahradu pozemských tvarů. Na druhém konci této velké místnosti stálo sloupové průčelí Chrámu přeměněných starších, vytesané přímo do živé skály.
"Při štítu!" vydechl ohromeně mužíček. "Jdeť on dál a dále! Což vskutku plémě permonické kopání v zemské temnotě tak úsilně provedlo, že samým dnem proniklo?"
"To zas ne," odvětil Rohovec s pohledem upřeným na propracované kamenné průčelí - pouze nerovnost nemnoha tvarů prozrazovala, že to kdysi byla přírodní jeskyně. "Ale našli jsme spoustu hlubokých podzemních prostor, které vyhloubila voda, a pak jsme je ještě trochu přitesali, aby byly naše."
Šupsemtam udělal grimasu a začichal. "Poprvé vonění chlapcovo silno nečiji. Van jeho zde, za stěnou vodní, potuchá."
Rohovec si povzdechl. "Tak jako tak se zeptám chrámových bratří," řekl. "Ale ty bohužel budeš muset počkat tady."
"Navrátíš li se pak pro mne?"
"Vůbec ti nezmizím z dohledu. Sedni si tady na tu skálu." Vysadil Šupsemtama na relativně rovný kousek přitesané stěny vysoko nad podlahou jeskyně. Byl rád, že nemusí jít daleko: cítil vůči mužíčkovi nečekanou odpovědnost. Vzpomněl si, jak se střešák bál koček a on si ho proto dobíral, a znovu se zastyděl. Je pravda, že tady dole moc koček není, pomyslel si, ale nevzpomínám si, že bych mu řekl, že tady mnozí chovají hady na obranu proti krysám, hrabošům a jiné havěti. Pochybuju, že má Šupsemtam hady raději než kočky.
Rychle přešel po široké podlaze chrámového dómu. Bylo to místo, kam obyvatelé Permonického Města konali pouti, kde se shromažďovali o nocích, kdy se slavila přímo Mystéria, a při příležitosti jiných významných svátků. Ulevilo se mu, když zahlédl akolytu v tmavém hábitu, jak stojí hned za vstupem do vlastního chrámu. Nemusel tak porušit slib, že zůstane Šupsemtamovi na dohled. "S dovolením, bratře."
Akolyta vyšel do plné záře pochodní. Přeměnění bratři nepoužívali kamenné světlo, považovali je za nebezpečně moderní, přestože se zářící lampy používaly v ulicích Permonického Města přinejmenším dvě století. "Čeho hledáš, Synu Starších?" zeptal se. Byl oblečený do starodávného chrámového úboru, který mu byl příliš velký, a byl mladší, než by Rohovec čekal. Na pohled vypadal, že by mohl patřit do některé rodiny Bismutových.
"Jsem Rohovec Modrokřemen. Ztratil se mi nevlastní syn." Nadechl se. Bylo možné, že teprve teď začnou opravdové potíže. "Patří k velkým lidem. Neprošel tudy?"
Akolyta povytáhl obočí, ale pouze zavrtěl hlavou. "Ale neodcházej ještě. Jeden z bratrů se vrátil z trhu a řekl, že viděl dítě gha'jazů." Rohovce nepřekvapilo, že bratr použil staré permonické slovo - mluvil společnou řečí velkých lidí a permoníků toporně, jako by ji moc často nepoužíval. Chrám měl odjakživa nechuť ke změnám. "Přivedu ho."
Rohovec trpělivě čekal. Když se druhý akolyta konečně objevil, potvrdil, že před několika hodinami zahlédl v jedné z krajních Slavnostních síní chlapce, který se Pazourkovi hodně podobal. Měl světlé vlasy a byl malý, ale viditelně to nebyl permoník. Mířil však spíš směrem od chrámu než k němu. Právě když se Rohovec pokoušel srovnat si v hlavě, co to znamená, zaslechl za sebou rozruch. Tři další akolyté, kteří se zřejmě odněkud vraceli, se zastavili a natlačili se kolem toho kousku stěny, kde zanechal Šupsemtama.
"Nikle!" zavolal jeden z nich na prvního akolytu. "Podívej, to je opravdový, živý gha 'sun'nk!"
Rohovec šeptem zaklel.
Z chrámu se vyhrnulo několik dalších Přeměněných bratří. Někteří byli do pasu nazí a upocení, jako by právě odešli od kovářské výhně, hrnčířské pece nebo od pece v kuchyni. V okamžiku jich kolem střešáka bylo asi tucet. Zdálo se, že jsou ještě zvědavější, než by byl čekal. Rohovec se mezi nimi protlačil a zvedl si mužíčka na rameno; Šupsemtam vypadal trochu vylekaně.
"Je to doopravdy gha'sun'nk?" zeptal se jeden akolyta. Znovu použil staré permonické jméno pro střešáky - malincí

lidé.
"Ano. Pomáhá mi hledat nevlastního syna."
Zatímco ostatní akolyté si začali šeptat, Nikl přistoupil blíž. Oči se mu zvláštně leskly. "Ach! To je hrozný den," řekl a položil si obě ruce na prsa v gestu odevzdám se Starším země.
"Jak to myslíš?" zeptal se překvapeně Rohovec.
"Doufali jsme, že sny děda Sulfura mluví o čase, který teprve přijde," odpověděl akolyta. "Je z nás nejstarší, je náš učitel, a Starší s ním rozmlouvají. Nedávno se mu zdálo, že se blíží hodina, kdy přijde Velká noc a uchvátí všechny di g'zehnah'nk," - použil staré slovo znamenající něco jako 'ti, kteří zůstali' - "a že dny naší svobody jsou sečteny."
Akolyté se spolu začali hádat. Rohovec položil Šupsemtama na výstupek jednoduše proto, aby nemusel vysvětlovat, kde ho vzal, a aby se vyhnul porušení tradice, ale nešťastný zmatek Přeměněných bratří byl opravdový a upřímný.
"Zabijí mě?" zašeptal mu do ucha Šupsemtam.
"Ne, to ne. Jenom jsou rozrušení, protože doba je zvláštní - tak jako tvoje královna a její Pán vysokého místa, nebo kdo to byl, ten, co ji prý varoval, že se blíží bouře."
"Pán štítu," řekl Šupsemtam. "On věru opravdivý jest. Bouře taktéž, toho buď pamětliv - foukáním vám pokryt střešní do tmy odhodí."
Rohovec neodpověděl. Najednou ztuhl uprostřed té vřavy jako poutník ztracený beze světla na neupravené cestě na okraji Permonického Města. Právě pochopil, kam zřejmě Pazourek jde, a byla to představa, z níž šel opravdový strach.
#
Chrápání Finnethina manžela se zdálo stejně hlasité jako hukot plamenů v jeho kovárně.
Celý den poslouchat to řinčení, pomyslela si, a pak ležet potmě vzhůru, když celou noc chrápe jako býk. Bohové nám sesílají to, co si podle nich zasloužíme, ale co jsem provedla, že jsem si vysloužila takový úděl? Ne že by si mohla jenom stěžovat. Její muž Onsin Duboruk nepatřil k nejhorším manželům, jaké může žena mít. Usilovně pracoval ve své malé kovárně a netrávil mnoho času v krčmě na konci cesty. Nebyl jedním ze zhýralců, kteří se povalovali na lavici pod okapy a pokřikovali na kolemjdoucí. Nepatřil možná k nejláskyplnějším mužům, ale byl aspoň zodpovědným otcem jejich syna a dcery. Učil je milovat bohy a ctít rodiče, a přitom se téměř nikdy neuchyloval k bolestivějším trestům, než bylo plesknutí po vršku hlavy nebo švihnutí silnými prsty o dětskou zadnici. A to je taky dobře, řekla si Finneth. Má dost síly, aby těma velkýma rukama zabil dospělého. Při pomyšlení na jeho rozložitá záda, na způsob, jímž držel tyč, ze které bude podkova pro vola, aby synovi ukázal, jakou má mít barvu, když je připravená k tvarování, po něm maličko zatoužila, chrápání nechrápání. Zezadu se k němu překulila a přitiskla k němu tvář. Chrápání se změnilo, objevil se v něm skoro tázavý tón, který však rychle zmizel. Dceruška Agnes se v postýlce zavrtěla. K obrovskému matčinu zděšení obě děti dostaly horečku, která v posledních dnech obcházela Candlerstown a všechna okolní údolí, ale i když na malou Agnes dolehla hůř, týden už dýchala skoro normálně. Zdálo se, že Zoria, královna milosti, vyslyšela Finnethiny modlitby.
Pomalu usínala, myslela na zvlhlou slámu na podlaze, kterou bude nutné vyměnit za suchou, když teď přišlo mokré počasí, a na to, že bude muset přitlačit na Onsina, aby nahodil omítku na škvíry kolem okna jejich domku, když zaslechla první tichý zvuk - něčí křik. Jakmile si uvědomila, že to není ponocný, který vyvolává hodinu, veškerá ospalost z ní rázem spadla.
Zpočátku si myslela, že určitě vypukl požár. Bylo jiné žít ve městě než na vesnici, kde Finneth vyrostla. Tady mohl požár vzniknout tak daleko, že člověk třeba ani nikdy neviděl lidi, jejichž domy se vzňaly jako první, přesto do jeho uličky vtrhl jako vojsko rozezlených démonů a děsivou rychlostí přeskakoval z jedné střechy na druhou. Byl to požár? Někde vyzváněl zvon a křičeli další lidé. Někdo běžel ulicemi a volal rychtáře. Určitě někde hoří.
Když už třásla Onsinem, aby se probudil, uslyšela hlas, který se ozýval silněji než ostatní, možná z konce jejich ulice.
"Jsme napadeni! Přelézají hradby!" Finnethino srdce sebou škublo. Napadeni? Přelézají hradby? Kdo? Snažila se zvednout Onsinovo těžké tělo, ale byl jako mohutný strom, příliš těžký, než aby jím pohnula. Nakonec se převrátil, posadil se a zavrtěl hlavou.
"Válka!" vyhrkla a tahala ho za vlasy tak dlouho, až jí srazil ruce. "Rychtáři jsou venku - všichni křičí, že je válka!"
"Cože?" Pleskl se a štípl do tváře, jako by mu nepatřila, a pak se těžce zvedl z lůžka. Agnes se probudila, tiše zafňukala a začala tázavě kňourat. Finneth jí přitáhla přikrývku a políbila ji, ale holčičku to neupokojilo a Finneth se musela postarat také o Fergila. Chlapec se probouzel, ale pořád byl ještě v polospánku, trhal sebou a rozhlížel se kolem, jako by viděl jejich dům poprvé; pohled na zmatené děti na okamžik vehnal Finneth slzy do očí.
Onsin si navlékl silné krátké kalhoty a kupodivu své nejlepší boty, ale s košilí se neobtěžoval. V jedné ruce třímal kladivo, to, které nikdo jiný z ulice ani neuzvedl, a do druhé popadl sekeru, kterou spravoval pro Tullyho Joinera. Finneth i v tomto divokém okamžiku napadlo, že její manžel vypadá jako postava z nějaké staré pověsti, laskavý obr, vousatý polobůh jako Hiliometes. Poslouchal křik, který se přesunul na konec ulice. Finneth najednou zaslechla jiný zvuk, sílící kvílení podobné větru. V dalším okamžiku ji naplnila bezmocná, odporná hrůza, jakou ještě nepoznala.
"Vrátím se," řekl Onsin, když spěchal ke dveřím. Děti nepolíbil a nepočkal na její požehnání; to ve Finneth ještě umocnilo rostoucí zoufalství.
Napadeni? Kdo to může být? Se Settlandem máme mír, který byl uzavřen ještě dřív, než se narodila babička. Lapkové? Proč by lapkové zaútočili na město?
"Mami? Kam šel tatínek?" zeptal se malý Fergil. Přikrčila se k němu, aby ho upokojila, a uvědomila si, že se sama chvěje. Neměla na sobě nic než přikrývku, do níž se zabalila. "Tatínek šel ven pomoci nějakým jiným pánům," řekla dětem a začala se oblékat.

Nemohla uvěřit, že je to pořád jedna a tatáž noc - že ještě před půlnočním zvoněním ležela v posteli a přemýšlela o

Onsinově chrápání, dělala si starosti se zvuky, které při dýchání vydávala Agnes. Jako by samotný Perin zvedl kladivo velké jako hora, udeřil jím do jejich životů a všechno rozdrtil na prach.
Candlerstown stál v plamenech, ale požár jí teď dělal nejmenší starosti. Ulice byly plné vřískajících lidí. Někteří krváceli, jiní bezcílně běhali sem a tam jako šílení. Z bledých tváří hleděly vytřeštěné, temné oči, ústa připomínala zející díry. Bylo to, jako by země vyvrhla všechny nešťastné nebožtíky. Finneth nedokázala myslet, nechtěla myslet - taková hrůza byla moc velká, než - aby se vešla do jedné hlavy a do jednoho srdce, obzvlášť když musela držet dvě vystrašené, plačící děti a snažit se najít místo, kde nešlehaly plameny, kde lidé nekřičeli. Jenže takové místo nenacházela.
Nejhorší ze všeho bylo, když zahlédla některého útočníka, jejichž neskutečné, přízračné postavy přelézaly hradby a míhaly se po střechách - některé v podobě zvířat, jiné ohnuté a zkroucené, jak nemělo být nic živého, co mohlo nosit brnění a zbraň. Když táhla děti kolem náměstí, uviděla uprostřed davu candlerstownských mužů vysokou postavu na vzpínajícím se koni, a ta postava se tolik podobala člověku, že ji to na okamžik povzbudilo - asi urozený pán, možná dokonce hrabě Rorick osobně, člověk, kterého Finneth nikdy nespatřila, přestože byl pro její život tak důležitý. Ano, Rorick určitě přijel ze svého hradu v Dale House, aby sešikoval vystrašené obyvatele města a vedl je proti těmto nestvůrným útočníkům. Ale pak poznala, že tento pán s hustou hřívou vlasů je vyšší než všichni lidští muži, že má na dlouhých bílých rukou moc prstů a že má, stejně jako jeho vzpínající se zvíře, oči plamenně žluté jako kočka. A pokud šlo o muže kolem něho, o kterých si původně myslela, že je snad šikuje, plazili se a sténali pod kopyty jeho koně, zatímco on do nich píchal dlouhým kopím, hnal je jako hejno ovcí do otroctví nebo na smrt.
Agnes zakopla a upadla. Fergil začal vřískat. Popadla je oba do náruče a odklopýtala z náměstí. Byla v části města, kterou jako by skoro vůbec neznala, jenže této hrůzné noci se všechno změnilo v něco jiného: klidně by to mohla být její ulice, klidně by to mohl být její dům, ten, kolem kterého vrávorala, když se z oken jako brouci z rozštípnutého polena vyvalily štěkající, hvízdající postavy. Hvězdy na obloze zmizely. Ani to Finneth nechápala. Proč nejsou vidět hvězdy a proč obloha dostala tu matnou, tmavě červenou barvu? Byla to krev - že by celé město krvácelo na nebe? Pak pochopila. Byl to dým z hořícího Candlerstownu, který skrýval dokonce i před nebem, co se tady dělo.
Ocitla se v davu lidí, i když to byla spíš řeka než dav, nic nedbající příval křiku a mávajících paží, který se valil Blatnou ulicí kolem chrámu Trigonátu. Vnější zdi a střecha chrámu se hemžily něčím, co vypadalo jako mech, ale zářilo to jako nějaký lenivý blesk. Téměř všichni kněží byli povražděni, ale někteří se ještě plazili po zemi, přestože utržili strašlivé, viditelně smrtelné rány. Ječící dav na kvapném úprku ušlapával ty, kteří přežili, což možná nakonec bylo milosrdenství. Dokonce i Finneth šlápla na nehybné lidské tělo a bylo jí to jedno - nic jiného dělat nemohla, pokud se chtěla udržet na nohou. Nemohla se zastavit, nemohla se otočit, určitě nemohla plýtvat soucitem na mrtvé a ty, kteří brzo mrtví budou. Po obou stranách byla obklíčená lidmi a dokázala myslet jen na to, aby k sobě tiskla Agnes a Fergila, tak pevně, že by jí je ani bohové nedokázali vytrhnout.
Všichni, kteří upadli, byli ušlapáni. Dav se pohyboval jako jediný živý tvor, valil se k otevřené Východní bráně a do tmy za ní, k požehnaným studeným polím, kde nehořely žádné ohně.
Finneth běžela tak dlouho, až už dál běžet nemohla, a pak se protlačila na okraj proudu lidí, který začínal zpomalovat a řídnout.
Byli za hradbami, po kolena ve strništi sklizeného pole, když nakonec upadla, vyčerpaná a bezmocná. Napadlo ji, že třeba umírá i ona; nebyla zraněná, ale měla pocit, že nikdo nemůže po takové noci přežít. Přitiskla k sobě syna a dcerku a rozplakala se, i když jí každý vzlyk drásal hrdlo spálené kouřem.
Pryč, všechno je pryč - Onsin, dům, těch pár věcí, které vlastnila. Jen tito dva malí, vzácní, těžce dýchající tvorečkové jí zabránili rozběhnout se zpátky a vrhnout se do plamenů Candlerstownu. A nejstrašnější ze všeho bylo, že jak ležela se svými roztřesenými dětmi na studené zemi těsně za okrajem zpustošeného města, slyšela ničitele všeho, co měla. Zpívali. Jejich hlasy byly mučivě krásné.
Potom se propadla do tmy, ale jen nakrátko.

28
Večernice
BÍLÉ PÍSKY

Pohleď, jak měsíc rozsévá démanty.
Kosti, světlo a suchý prach, toť jeho dílo
v zahradě, kde nikdo nezabloudí

Věštby vržených kostí

Už ztratila přehled, kolik různých privilegovaných se jí ujalo, jako by byla špatně zabalený balík, doprovodilo ji na další zastávku a pak ji předalo jinému hodnostáři, ale nakonec ji uvedli do přijímacího pokoje první manželky. Arimone zvedla oči od polštářů a shovívavě se usmála, když se jí Qinnitan poklonila. "No tak, vstaň, dítě," vyzvala ji, třebaže sama nevypadala o moc starší než dívka. "Nejsme tady snad všechny sestry?"
Qinnitan blesklo hlavou: Kdybychom byly všechny sestry, nepadla bych přece na kolena. Pozvání přišlo ráno a Qinnitan strávila několik hodin v odborné péči půltuctů otrokyň, částečně privilegovaných a částečně rozených žen, dokud její vzhled nebyl vyleštěn do oslnivého jasu jako drahokam; potom ji po krátkém zvažování odstrojili a znovu oblékli do nádhery, která nebyla tak okázalá.

"Nechceme přece, aby si Večernice myslela, že se chceme stát Večernicí, ne?" řekla s hranou přísností privilegovaná, která se jmenovala Rusha. "Budeme krásná - ale ne moc krásná."
Luian, která se jí poslední dobou trochu vyhýbala, jako by se styděla za to, že přivedla Qinnitan na schůzku s Jeddinem, se příprav na audienci nezúčastnila, ale poslala jednu ze svých tuanských žen, aby Qinnitan pomohla s úpravou vlasů, které se jí teď vršily na hlavě, přidržované jehlicemi s drahokamy. Když bylo vše hotové, Qinnitan ohromilo, když spatřila svůj obraz v zrcadle, ale teď jí to připadalo jako vyložená pošetilost: Arimone, která byla možná o deset let starší než Qinnitan, byla nepochybně nejkrásnější ženou, jakou kdy viděla nebo si uměla představit. Byla jako chrámový obraz samotné Surigali. Vlasy měla inkoustově černé a tak dlouhé, že i spletené do copu se jako spící had vinuly po všech polštářích, na nichž seděla. Qinnitan si mohla jen představovat, jak by taková úžasná kaskáda vlasů vypadala rozpletená a rozčesaná; také si byla jistá, že je účelem, aby o tomtéž přemýšleli všichni ostatní, kteří se s Arimone setkali, úplní muži zcela určitě.
Autarchova první manželka měla atraktivní postavu, štíhlý pas a široké boky; obojí ještě zvýrazňoval přiléhavý šat; měla také dokonalý srdčitý obličej, ale teprve oči - velké, zdobené silnými řasami a černé skoro stejně jako vlasy - jí dodávaly vzhled, jako by patřila spíš mezi ostatní bohy na Nebesa, než aby chřadla mezi obyčejnými smrtelníky v Ústraní. Qinnitan, která byla už tak ustrašená a ve svých krásných šatech se cítila skoro jako podvodník, si najednou připadala ne jako jedna z vybraných nevěst všemocného autarchy, ale jako nejšpinavější darebačka z ulice, jakou si lze představit.
"Pojď, posaď se ke mně," řekla Arimone hlasem tak lehkým a zpěvavým, jaký mohla získat jen léty vyčerpávající praxe. "Nedáš si trochu čaje? V takové dny jako dnes ho ráda piju studený, a v něm hodně máty a cukru. Je to velice osvěžující."
Qinnitan se snažila usednout a nepřevrátit při tom žádný z pruhovaných polštářů navršených uprostřed pokoje. V jednom koutě hrála mladá dívka překvapivě zručně na loutnu. Několik dalších služebných tiše sedělo v dalších koutech pokoje, pokud právě první manželku neobskakovaly. Dva mladíci s nevinně důvěřivými, bezvousými tvářemi privilegovaných stáli za polštáři a mávali vějíři z pávích per. Zdálo se, že výzdoba přijímací místnosti je zvolena tak, aby návštěvníkům připomínala pouze jedno jediné - ložnici, která byla koneckonců základem Arimoniny moci. Zatím nedala autarchovi dědice, ale velkou část prvního roku vlády strávil cestováním po svých územích a tak se žádná z ostatních manželek neopovážila ani zašeptat, že by v královské posteli nemuselo něco klapat. Pokud by však uplynul další rok bez mužského dědice na obzoru, samozřejmě by nedělaly skoro nic jiného.
"Odpusť, že jsi čekala tak dlouho, než jsem tě pozvala na návštěvu," řekla první manželka. "Jak dlouho tady vlastně jsi, půl roku?"
"Víceméně ano, Výsosti."
"Musíš mi říkat Arimone - jak jsem řekla, jsme tady všechny sestry. Hodně jsem o tobě slyšela, a jsi právě tak kouzelná, jak jsem si tě představovala." Povytáhla obočí, tak vytrhané, že tvořilo čárku, tenkou jako noha pavouka. "Slyšela jsem, že jste velké přítelkyně s privilegovanou Luian. Jste sestřenice, že?"
"To ne, Vý… Arimone. Jsme jenom ze stejné čtvrti."
První manželka se hezky zakabonila. "Že bych byla tak hloupá? Proč jsem si myslela, že ona a ty…"
"Možná proto, že Luian je sestřenicí Jeddina, náčelníka Leopardů." Arimone si ji pozorně prohlížela; Qinnitan náhle zamrzelo, že nemlčela. Ještě víc ji znepokojilo, když si uvědomila, že o tom blábolí dál. "Luian o něm samozřejmě často mluví. Je… je na něho velice pyšná."
"Ach ano, Jeddin. Znám ho. Je to velice pohledný muž, ne?" Večernice se stále dívala na Qinnitan způsobem, který jí byl velice, převelice nepříjemný. "Krásný kus pevného chlapa. Nemyslíš?"
Qinnitan nevěděla, co by na to měla říct. Ženy z Ústraní se bavily o mužích velice upřímně, dokonce tak, až bylo panenské Qinnitan často trapné, co všechno se dozvídala, ale tohle jako by bylo jiné, jako by byla nějakým způsobem zkoušena. Zamrazilo ji. Donesly se první manželce nějaké klepy? "Neměla jsem moc příležitostí ho vidět, Arimone, přinejmenším od doby, co jsme všichni byli děti. Určitě nemůže být tak krásný jako náš pán autarcha, všechna chvála jeho jménu, nebo snad ano?"
Hostitelka se usmála jako při dobře zahraném gambitu. Qinnitan se zdálo, že zaslechla, jak se několik otrokyň zahihňalo. "Ach, to je něco jiného, sestřičko. Sulepis je bůh na zemi, a proto se nedá soudit jako jiní muži. Přesto se zdá, že jsi na něho udělala velký dojem."
Znovu se ocitla na nejisté půdě. "Že jsem na něho udělala velký dojem? Myslíš na autarchu?"
"No ovšem, drahoušku. Nedal ti snad zvláštní pokyny? Slyšela jsem, že jsi s tím sípavým knězem Panhyssirem skoro každý den. Že se konají modlitby a… přípravné obřady. Tajemné procedury."
Qinnitan byla znovu zmatená. Nebylo to tak se všemi manželkami? "Nevěděla jsem, že je to neobvyklé, paní."
"Arimone, zapomněla jsi? Ach, asi není překvapivé, že autarchu zaujalo něco nového. Ví víc než kněží, přečetl víc starých textů než oni sami. Ví všechno, můj přechytrý manžel - co si šeptají ve svých snech a proč žijí věčně, zná stará, zapomenutá místa a města, tajnou historii celého Xandu a mnohem víc. Když se mnou mluví, někdy mu skoro nerozumím. Ale jeho zájmy jsou tak široké, že mu samozřejmě žádný nevydrží dlouho. Jako velká zlatá včela přelétá od jedné květiny ke druhé, jak ho vede jeho mocné srdce. Jsem si jistá, že to, co ho zaujalo tentokrát, bude mít… krátký život."
Qinnitan sebou škubla, ale byla zmatená a chtěla zjistit, proč se zdá, že se na ni ostatní manželky dívají jako na odlišnou. "Jak… jak připravovali tebe, Arimone? Myslím na svatební obřad. Jestli mi odpustíš tu opovážlivou otázku. Je to pro mé všechno velice nové."
"To si myslím. Možná o tom nevíš, ale samozřejmě jsem byla vdaná už předtím." Můj současný manžel zavraždil mé jediné dítě, pak zavraždil také mého prvního manžela a zařídil to tak, aby umíral týdny. Neřekla to a ani nemusela -

Qinnitan už to věděla, stejně jako všichni ostatní v Ústraní. "V mém případě byly okolnosti trochu jiné. Přišla jsem do lože našeho pána a vládce již jako žena." Znovu se usmála. "Mnohé z nás tady v Ústraní jsi hodně zaujala. Víš to?"
"Vás… i tebe?"
"Ano, samozřejmě. Velice mladá dívka - vlastně dítě -" Arimonin úsměv trochu ochladí, "z, řekněme to upřímně, nevýznamné rodiny. Žádná z nás si nedovede představit, co k tobě připoutalo zrak Zlatého." Rozpřáhla ruce, třpytící se prsteny. Nehty měly poloviční délku dlouhých, štíhlých prstů. "Co jiného než krása tvé nevinnosti, sestřičko, která je samozřejmě kouzelná a imponující."
Nikdy v životě, ani když stála před autarchou Sulepisem, si Qinnitan nepřipadala bezvýznamnější.
"No tak, nedáš si ještě trochu čaje? Přichystala jsem ti překvapení. Doufám, že bude příjemné. Slíbíš, že to na mě neprozradíš, když udělám něco malinko špatného?"
Qinnitan dokázala jen přikývnout.
"To je dobře. Tak by to mezi sestrami mělo být. Nebudeš příliš šokovaná, když ti řeknu, že jsem dnes do svého domu přivedla muže - pravého muže, ne jednoho z privilegovaných? Nebojíš se setkat se s pravým mužem, že ne? Není to tak dávno, co jsi odešla z ulic svého dětství, aby ses na všechny dívala jako na stvůry a násilníky, že ne?"
Qinnitan zavrtěla hlavou, zmatená a vyděšená. Věděla první manželka o Jeddinovi? Proč jinak celá tahle šaráda?
"Dobrá, dobrá. Abych řekla pravdu, tento muž je naprosto neškodný. Je tak starý, že by snad neobskočil ani myš."
Zasmála se mezi zuby a služebné ji napodobily. "Je to vypravěč. Mám ho zavolat?" Otázka nečekala na odpověď: Arimone zvedla ruce a tleskla. Krátce nato prošla do přijímacího pokoje závěsem v jedněch dveřích schýlená postava v barevném oděvu.
"Hasurisi," řekla Arimone, "omlouvám se, že jsem tě nechala čekat."
"Raději bych na vás čekal v tmavé místnosti, než bych si nechal jinou ženou podávat fíky naložené v medu, paní."
Stařec se Arimone hluboce uklonil a potom se podíval na Qinnitan tak drze a samolibě, jako by na ni rovnou zamrkal.
"A tohle je jistě ta mladá manželka, o níž jsi mi vyprávěla. Buďte zdráva, paničko."
"Jsi nestydatý koketa, Hasurisi," napomenula ho se smíchem Arimone. "Nech si ty své nesmysly, nebo přijdou stráže Zlatého a ty se přidáš k privilegovaným."
"Má varlátka a já spolu vyrážíme za dobrodružstvím už jenom do mojí paměti, slavná královno, takže to vyjde skoro nastejno," řekl. "Ale myslím, že by rozloučení s nimi bylo bolestivé, tak raději zmlknu a budu hodný."
"Ne, abys byl hodný, nesmíš mlčet. Naopak, musíš nám vyprávět příběh. Proč jinak bych tě sem pozvala?"
"Abyste obdivovala tvar mého lýtka?"
"Mrzký starý blázne. Vyprávěj nám. Třeba…" První manželka se zamyslela, nebo předstírala, že přemýšlí, a přitiskla si prst na rudé rty. "Třeba příběh o hloupé slepici."
"Znamenitě, slavná královno." Stařec se uklonil. Teď, když byl blíž, Qinnitan poznala, že má kníry kolem úst zbarvené do žluta. "Zde je ten příběh, byť poměrně prostý a chybí v něm dobré žerty, s výjimkou toho posledního:

"Kdysi žila velice hloupá slepice, která se pořád jenom naparovala, přesvědčená, že není krásnější než ona na celém světě,"

začal.

"Ostatní slepice už měly jejího chování dost a začaly ji za zády pomlouvat, ale hloupá slepice si toho nevšímala. "Všechny jenom žárlí," říkala si. "Koho zajímá, co si myslí? Ve srovnání s mužem, který nás krmí, nejsou vůbec důležité. Na jeho názoru záleží a on mé přednosti pozná." A tak si začala získávat pozornost muže, který chodil každý den sypat na zem zrní.
Pokaždé, když přišel, protlačila se z hejna ostatních slepic a vykračovala si před ním sem a tam, hlavu vysoko zdviženou, prsa vystrčená. Když se podíval jinam, volala na něho - 'Ko ko dák! Ko ko dák!' - dokud se znovu nepodíval na ni. Ale on se k ní přesto nechoval jinak než ke všem ostatním. Hloupá slepice se velmi rozzlobila a rozhodla se, že udělá cokoli, aby se prosadila."

Qinnitan znovu ucítila mrazení. To byl smysl té historky? Chtěla Arimone naznačit, že mladá manželka vybočila z řady, aby na sebe upoutala pozornost? Autarchovu pozornost? Nebo někoho jiného? Bylo to všechno příliš obtížné na pochopení, ale tresty by nebyly o nic méně smrtelné jen proto, že zločiny nebyly zcela jasné. Najednou chtěla ze všeho nejvíc být zpátky v chrámu Úlu, obklopena příjemným bzukotem posvátných včel.

"Hloupá slepice ani nemohla spát, jak se snažila vymyslet způsob, kterým by mohla upoutat mužovu pozornost. Její krásný hlas na něho nezapůsobil. Možná potřeboval vidět, že si ho cení víc než ostatní, ale jak to udělat? Rozhodla se, že bude jíst víc nasypaného zrní než kterákoli jiná, a tak se za ním držela od prvního okamžiku, kdy přišel, dokud znovu neodešel, klovala ostatní slepice, aby je odehnala, a jedla tolik zrní, kolik mohla. Ostatní slepice jí pohrdaly, jak tloustla a zakulacovala se, ale muž na ni ani tak nepromluvil, žádným způsobem jí nedal přednost před ostatními. Rozhodla se, že k němu přiletí a dokáže mu, že ona jediná si zaslouží jeho pozornost. Nebylo to snadné, protože už byla dosti baculatá, ale když každý den cvičila, nakonec se jí podařilo udržet se ve vzduchu dost dlouho, aby uletěla slušnou vzdálenost.
Když jednoho dne muž skončil se sypáním zrní a začal se vracet do domu, slepice se za ním rozlétla. Bylo to těžší, než si myslela, a dostihla ho, až když procházel dveřmi. Pospíšila si za ním a vlétla dovnitř, ale byla tam tma a ona nic neviděla, a tak začala volat - 'Ko ko dák! Ko ko dák!' - aby mu ukázala, že tam je.

Muž k ní přišel a zvedl ji. Srdce jí přetékalo radostí.
'Snažil jsem se nevšímat si tě, ty tlustá mrcho,' řekl, 'protože jsem si tě chtěl nechat na slavnost Povýšení na konci období dešťů, ale rozkřikuješ se mi z plna hrdla přímo v mé kuchyni. Velký bůh si určitě přeje, abych tě snědl hned.' A s těmito slovy jí zakroutil krkem a rozdělal oheň v peci…"

Qinnitan vstala a starý Hasuris zmlkl. Tvářil se trochu zahanbeně, jako by vytušil, že by ji vyprávění mohlo rozrušit, i když se to nezdálo možné. "Není - není mi nějak dobře," vyhrkla. Točila se jí hlava a bylo jí špatně od žaludku.
Arimone na ni pohlédla vytřeštěnýma očima. "Chudinko sestřičko! Můžu ti něco obstarat?"
"Ne, já… myslím, že bych měla jít domů. M m moc se omlouvám." Zakryla si ústa rukou - zmocnilo se jí nenadálé nutkání pozvracet první manželce krásné pruhované polštáře.
"Ach ne, opravdu už musíš? Třeba by se ti udělalo líp, kdyby sis dala ještě trochu toho mátového čaje. Určitě by ti to uklidnilo žaludek." Arimone zvedla Qinnitanin šálek a podala jí ho, s pohledem nevinným jako hrdlička. "No tak, sestřičko. Napij se ještě trochu. Je připravený podle mého zvláštního předpisu a léčí skoro všechny neduhy."
Naplněná hrůzou, Qinnitan zavrtěla hlavou a klopýtavě opustila přijímací pokoj, dokonce se ani neuklonila. Za sebou slyšela smích a šepot otrokyň.

29
Zářící muž
PĚT BÍLÝCH ZDÍ

Tady je ta věc,
ocas si v ústech drží.
Vnitřek je obrácený ven, vnějšek dovnitř.

Věštby vržených kostí

"Dobře poslouchej," řekl Rohovec, když nechali chrám Přeměněných bratří kus za sebou. Dal si ruku na rameno, aby mu Šupsemtam mohl vlézt na dlaň, a pak ho podržel tak, aby mužíčkovi viděl do tvářičky. "Jestli ti nos nelže a Pazourek šel touto cestou, pak myslím, že vím, kam jde."
"Nos jestli mi…?" Střešák rozhořčeně zkřivil obličej. "Nebyl jsem sic k tomu pěstěn jako Velký a vážený, leč krom něho právě já jsem na výšinách střešních nejvíce mocen čichání…"
"Já ti věřím." Rohovec se zhluboka, rozechvěle nadechl. "Jde jenom o to, že… tam, kam míří…" Pocítil slabost v kolenou a musel si sednout. Udělal to opatrně, protože střešák mu pořád ještě stál na dlani. Bylo to poprvé, co si Rohovec Modrokřemen pamatoval, že si přál být venku pod širou oblohou a ne pod nepředstavitelnou tíhou kamene, která mu tvořila strop světa skoro po celý život a vždy jí to místo patřilo i v jeho mysli. "Místo, kam míří, je velice… zvláštní. Svaté místo. Někdy může být i nebezpečné."
"Kočky snad? Hadové?" Střešák vytřeštil oči. Přestože v něm samotném sílil strach, Rohovec se skoro usmál.
"Ne, nic takového. Vlastně možná tam dole jsou nějaká zvířata, ale to je to nejmenší, co mi dělá starosti."
"Neboť muž obrový jsi."
Teď už se Rohovec usmál: nebylo pravděpodobné, že ho ještě někdy někdo nazve obrem. "To je pravda. Ale hlavně ti potřebuju říct, že se musím rozhodnout. A není to snadné rozhodnutí."
Mužíček se na něho podíval s živým zájmem, úplně jako Cinobr nebo jiný představitel cechu, když se mu předkládá ošemetný, ale možná velice výnosný obchod. Střešáci nebyli jenom jako lidé, byli to lidé, Rohovec už na to přišel; byli stejně složití a živí jako permoníci nebo kdokoli jiný. Proč potom byli tak malí? Odkud se vlastně vzali? Potrestali je bohové, nebo stálo za jejich původem něco mnohem podivnějšího?
Myšlenky na bohy a jejich pověstnou mstivost byly v tuto chvíli působivější než obvykle.
"Mám velkou starost," řekl Šupsemtamovi. "Už jsem ti řekl, že místa jako ten chrám… že by se některým mým lidem nemuselo líbit, že jsi tam přišel. Není nám příjemné, když cizáci vidí věci, které jsou pro nás nejdůležitější."
"Tomu rozumím," odvětil mužíček.
"Myslím si totiž, že Pazourek se vypravil ještě hlouběji do… do toho, čemu říkáme Mystéria. A já vím, že hodně mých lidí se rozčilí, když tam přivedu cizince. To byl jeden z důvodů, proč jsem ani Pazourka nevzal do blízkosti toho místa, třebaže je to můj nalezenec."
"Toť pak čas k návratu domů vhodný nadešel." Šupsemtam to řekl docela vesele a Rohovce to ani nepřekvapilo: čím delší byla jejich pouť a čím hlouběji je zaváděla, tím byl mužíček neklidnější. Dokonce to vypadalo, že při pomyšlení, že jeho podzemní putování brzy skončí, vyloženě září spokojeností, což Rohovci, který se už tak cítil dost mizerně, ještě přitížilo.
"Ale bojím se ztratit tolik času. Jestli chlapec šel dolů, je tam už několik hodin. To místo je nebezpečné, Šupsemtame. A taky podivné. Mám… mám o něho velký strach."
"I což?" Šupsemtam se nechápavě zamračil. Potom se maličká obočí postupně rozpojila, třebaže mu pochopení viditelně nepřineslo žádné štěstí. "Mne s sebou v hlubinu vzíti zamýšlíš?"
"Nenapadá mě, jak jinak to udělat, jak jinak ho sledovat - je tam mnoho stezek, mnoho cest. Mrzí mě to. Ale proti tvé vůli tě s sebou nevezmu."
"Vzrost těla tvého mnohem větší mého."

"Na tom nezáleží. Proti tvé vůli tě nevezmu."
Šupsemtam se znovu zamračil. "Pravils, žeť místo ono svaté jest - cizozemcům zapovězené."
"Proto jsem řekl, že mám těžké rozhodování. Ale rozhodl jsem se, že raději poruším zákon a vezmu tě do Mystérií, než bych tam nechal svého chlapce samotného déle, než je nutné - jestli ovšem půjdeš. Kromě toho, chlapec sám není permoník, takže zákon je beztak už dosti puklý a rozštípnutý, jak se u nás říká."
Mužíček si povzdechl. Byl to nepatrný zvuk, jako zapištění znepokojené myši. "Od královny své poručeno mám, bych nápomocen byl tobě skrze nos i na všeliký způsob jinačí. Může snad Šupsemtam Lučištník méně vykonati, než vladařka jeho nařizuje?"
"Kéž Starší země přinesou tobě a celému tvému lidu štěstí," řekl s úlevou Rohovec. "Jsi opravdu tak statečný, jak to o sobě stále tvrdíš."
"Toť pravda nejpravdivější nade vše pravdivá."
#
Jejich cesty se zkřížily ve dveřích zbrojnice. Vansen měl ruce plné hadrů na leštění, které si půjčoval, protože jim v kasárnách gardy došly, a málem si jí nevšiml - vlastně ji málem povalil. Kupodivu to vypadalo, že je sama. Měla na sobě prostou dlouhou košili a krátké kalhoty jako muž a Ferras Vansen byl tak překvapený, že vidí tvář, kterou si celý den představoval, že mu trvalo dlouho, než uvěřil, že je to pravda.
"Pa paní," dostal ze sebe nakonec. "Výsosti. No tak - to nesmíte dělat. Nehodí se to."
Princezna Briona začala sbírat hadry, které upustil. Na tváři měla mile roztržitý výraz, který ho skoro až urážel - bylo zjevné, že ho mimo formální prostředí audienční nebo poradní síně nepoznala. Pak se najednou její výraz změnil a ztvrdl, obočí povyjela výš v gestu zdvořilého údivu. "Kapitán Vansen," řekla chladně. Krátce si všiml, jak k nim přes nádvoří zbrojnice spěchají její stráže - dva z jeho mužů - jako by jejich kapitán mohl pro princeznu představovat hrozbu.
"Prosím, promiňte, Výsosti." Pokusil se jí vyhnout, ale ztěžovala mu to nejenom skutečnost, že držela kliku dveří, ale také to, že byl na rozdíl od ní plně naložený. Dokázal to jen za tu cenu, že nešikovně upustil několik dalších hadrů, když couvl do zbrojnice. Aby zakryl své strašlivé rozpaky, shýbl se a začal je sbírat.
Bohové, zachraňte mě! I když se setkáme skoro jako sobě rovni, sami ve dveřích zbrojnice, okamžitě ze sebe udělám koktavého venkovského balíka.
Druhá, stejně nepříjemná myšlenka mu našeptávala, že je to tak možná dobře. Koneckonců, čím dřív pustíš tu hloupost z hlavy, tím líp, připomnělo mu jeho rozumnější já. Jestli to dokáže hanba sama o sobě, pak je hanba dobrá věc.
Zvedl oči k princezniné tváři a našel v ní směs pobavení a hněvu. Znovu se mu podařilo zastoupit jí cestu. A stejně to nikdy z hlavy nepustím, pomyslel si a v tom bolestivém, jasném okamžiku si nedokázal představit nic, čím by si mohl být jistější, ať by to byla láska k rodině, povinnost vůči gardě nebo vůči samotným vševidoucím bohům.
Princezna Briona jako by si náhle uvědomila, že se jeho zmatku usmívá; proměna jejího výrazu zpět ke zdvořilé ostražitosti byla překvapivě rychlá a poměrně smutná. Jak živá tvář, pomyslel si. Ale v posledních týdnech se pomalu, cílevědomě měnila v něco jiného - mramorovou masku portrétní busty, něco, co mohlo desítky let stát v některé ze zaprášených chodeb hradu. "Nepotřebujete pomoci, kapitáne Vansene?" Kývla hlavou ke dvojici svých ochránců, kteří k nim spěchali. "Jeden z těchto strážných by vám mohl pomoci to odnést."
Půjčila by mu jednoho z jeho gardistů, aby mu pomohl odnést pár hadrů. Byla to opravdová škodolibost, nebo jenom dívčí prostořekost? "Není třeba, Výsosti, poradím si. Děkuji." Zhoupl se v kolenou a maličko se uklonil. Dal si při tom pozor, aby znovu neupustil svůj náklad. Pochopila a uhnula mu ze dveří, aby mohl uniknout, byť musel nejdřív zahnat z cesty oba těžce oddechující hlídače. Byla to taková úleva, že se dostal z její drtivé přítomnosti, že po závěrečné obrátce a úkloně měl co dělat, aby se nerozběhl.
"Kapitáne Vansene?"
Trhl sebou a pak se znovu otočil čelem k ní. "Ano, Výsosti?"
"Nesouhlasím s tím, že se bratr jmenoval do čela této… expedice. Vy to víte."
"Myslím, že to bylo jasné, Výsosti."
"Ale je to můj bratr a já ho mám ráda. Už jsem…" Kupodivu se usmála, ale bylo vidět, že zároveň přemáhá slzy. "Už jsem ztratila jednoho bratra. Barrick je jediný, který mi zbyl."
Vansen polkl. "Výsosti, smrt vašeho bratra byla…"
Zvedla ruku; jindy by si možná pomyslel, že se chová pánovitě. "Dost. Neříkám to proto, abych… abych vás znovu obviňovala. Jenom…" Na okamžik se odvrátila, aby si mohla osušit oči dlouhým rukávem své pánské košile, jako by slzy byly malí nepřátelé, které je třeba rychle a tvrdě vyhubit. "Žádám vás, kapitáne Vansene, abyste si uvědomil, že Barrick Eddon je nejenom princ, nejenom příslušník vládnoucího rodu. Je to můj bratr, mé… mé dvojče. Děsím se, že by se mu něco mohlo stát."
Ferrase to dojalo. Dokonce i gardisté, dva mladí klackové, které Vansen dobře znal a nepředpokládal, že by mohli pochopit jemnější nuance jejich slovní výměny, teď byli viditelně nervózní, vyvedení z míry otevřeností zármutku princezny regentky. "Vynasnažím se, Výsosti," řekl jí. "Prosím, věřte mi to. Budu… Budu se k němu chovat, jako by to byl můj bratr."
Hned jak to řekl, uvědomil si, že se znovu zachoval jako hlupák - naznačil, že za běžných okolností by věnoval více péče své rodině než svému vládci a pánovi, princi regentovi. Zdálo se, že je obzvlášť nebezpečné říct něco takového v situaci, kdy už jeden princ regent zemřel, když byl velícím důstojníkem Vansen.
Jsem vážně pitomec, pomyslel si. Zaslepený city. Mluvil jsem s vládkyní království, jako by to byla domkářská dcera ze sousedního statku.
Ale ke svému údivu zjistil, že Briona má znovu v očích slzy. "Děkuji vám, kapitáne Vansene," bylo všechno, co řekla.
#

Celé dopoledne se těšila, jak si udělá trochu času na výcvik, zoufale toužila po uvolnění, které jí přinese trénink s těžkým dřevěným mečem, ale když teď ta chvíle doopravdy přišla, cítila se o neohrabaná a unavená.
Může za to ten Vansen. Vždycky ji dokázal znepokojit, rozzlobit, rozrušit - stačilo, aby ho viděla, a vzpomněla si na Kendricka, na tu strašlivou noc. A teď to vypadalo, že možná bude u toho, až jí zemře další bratr, protože žádný z jejích argumentů nedokázal Barricka přesvědčit, aby změnil názor. Ale byla to Vansenova vina, nebo to byl jen nějaký hrozný šprým ze strany bohů, aby byl spojen s tak velkou porcí jejího neštěstí?
Nic nedávalo smysl. Nechala meč spadnout do pilin výcvikového kruhu. Jeden ze strážných se pohnul, aby jej zvedl, ale ona ho mávnutím ruky odehnala. Byla nešťastná.
Sestra Utta. Poslední dobou Briona na svou učitelku skoro neměla čas a najednou si uvědomila, jak moc jí uklidňující přítomnost staré ženy chybí. Sebrala hadr, aby si otřela ruce, pak několikrát dupla, aby setřásla piliny, a vykročila k Uttiným komnatám. Stráže za ní cupitaly jako slepice za selkou, která rozhazuje zrní. Přešla nádvoří a právě vcházela do dlouhé, úzké Menší chodby, když podruhé během hodiny málem porazila mladého muže. Tentokrát to nebyl Vansen, ale ten mladý básník - vlastně rádoby básník, připomněla si - Matty Tinwright. Zareagoval strojeně milým údivem, ale podle pečlivosti, jakou věnoval svým vlasům a oblečení, podle jeho zrychleného dechu a postavení hned za dveřmi si spíš myslela, že zahlédl z některého okna, jak jde přes nádvoří, a pak si pospíšil chodbou, aby toto "náhodné" setkání zinscenoval.
"Výsosti, princezno Briono, překrásná, jasná a moudrá, je pro mne nevýslovné potěšení vidět vás. A pohleďte, jste oblečená do boje, jak se na královnu bojovnici sluší." Naklonil se k ní, aby jí mohl spiklenecky pošeptat: "Slyšel jsem, že naše země je v ohrožení, slavná princezno - že se shromažďuje vojsko. Kéž bych byl ten, kdo umí náležitě pozvednout meč jako váš šampión, ale já musím svou válku vybojovat burcujícími písněmi a ódami, návody ke statečným činům, které vytvořím pro blaho koruny a země!"
Vůbec nebyl ošklivý na pohled - dokonce byl docela hezký, což byl zřejmě jeden z důvodů, proč ho Barrick neměl rád - ale ona dnes byla až příliš netrpělivá i na takové neškodné nesmysly. "Chcete jít s vojskem, abyste mohl psát básně o bitevním poli, mistře Tinwrighte? Máte mé svolení. A teď, když dovolíte…"
Vypadalo to, jako by polkl něco o velikosti opeřeného míčku. "Jít s…?"
"Ano, s vojskem. Smíte. A teď, jestli to bylo všechno…"
"Ale já…" Vypadal ohromeně, jako by ho nikdy nenapadlo, že by mohl dostat příkaz, aby se přidal k armádě Jižního Pomezí. Po pravdě řečeno, od Briony to byla hlavně škodolibost - ve skutečnosti nechtěla žádnému veliteli pověsit na krk svého bratra i tohoto hloupého veršotepce. "Ale já jsem nepřišel požádat…" Tinwright znovu polkl. Nebylo to lehčí. "Ve skutečnosti jsem za vámi přišel, Výsosti, protože Gil by chtěl, abyste ho přijala."
"Gil?"
"Ten pikolík, paní. Určitě jste nezapomněla, protože právě úkolem, o který mne požádal, jsem došel vaší pozornosti."
Už si vzpomněla, hubený muž ze zvláštníma očima klidného šílence. "Ten, který má sny - ten se mnou chce mluvit?"
Tinwright horlivě přikývl. "Ano, Výsosti. Byl jsem ho navštívit v žaláři - ten chudák se prakticky s nikým nevidí, je skoro jako vězeň - a požádal mě, abych promluvil přímo s vámi. Prý vám potřebuje říct něco důležitého o tom, co nazval 'nastávajícím konfliktem.'" Tinwrightovo čelo se krátce zbrázdilo vráskami. "Abych byl upřímný, paní, překvapilo mě, že použil takový výraz, protože není vůbec vzdělaný."
Briona zavrtěla hlavou, jako by si v ní chtěla udělat jasno. Nestačila básníkovu rychlému a vyumělkovanému projevu. Byl to fintil nejenom svou levnou pouliční parádou. "Pikolík Gil se mnou chce mluvit o nastávajícím konfliktu? Určitě něco zaslechl od stráží v žaláři." Žalář měl ještě jednoho vězně, jak si nemohla nevzpomenout. Na okamžik ji to vyvedlo z míry, pocítila skoro opravdovou paniku. Shaso dan Heza byl ten, kdo měl velet jak této válečné výpravě, tak obraně hradu, na niž mohlo dojít později. Že by s tím někdo počítal? Byl to důvod, proč byla Kendrickova vražda provedena tak, aby vina padla na něho?
"Ano, Výsosti," potvrdil Tinwright. "Určitě to zaslechl tam. Každopádně mě požádal, abych vám tento vzkaz vyřídil. A pokud jde o ten výjezd s vojáky…"
"Už jsem vám dala svolení," usekla, otočila se a rychlým krokem zamířila k pokoji sestry Utty. Za sebou zaslechla zlostné zavrčení strážných, jak se snažili protlačit kolem Mattyho Tinwrighta, který se ji zřejmě rozhodl pronásledovat.
"Ale Výsosti…!"
Otočila se. "Ten pikolík - dal vám za sepsání toho dopisu zlatý dolphin, že?"
"A ano…"
"A kde asi přišel pikolík k tlustému, lesklému zlaťáku?" Viděla, že Tinwright jí na to zjevně odpovědět neumí a znovu se odvrátila.
"Nevím. Ale Výsosti, jak jste mluvila… o tom vojsku…!"
Měla toho v hlavě příliš mnoho. Skoro ho ani neslyšela.
#
"Málokdy chodíme hlouběji než do chrámu," vysvětloval Rohovec svému malému pasažérovi, když scházeli po stáčejícím se svahu známém jako Kaskádové schody. Křivka široké spirály, v nejvyšších partiích po obvodu širší než Permonické Město jako takové, se začínala zužovat a vzduch byl znatelně teplejší. Jak Rohovec sestupoval, žíla bílého křemene ve vápenci přímo nad nimi jako by se jim nad hlavou vlnila jako had. Poslední permonické nástěnné lampy nechali za sebou; Rohovec byl rád, že si s sebou vzal korál ze Slané tůně. "Myslím, že akolyté tudy chodí přinášet oběti, obzvlášť ve svátky, a samozřejmě sem všichni chodíme při obřadech souvisejících s dosažením dospělosti." I přes všechny obavy, které ho sužovaly, se neubránil myšlenkám na to, kolik mladých permoníků akolyté doprovodí do hlubin letos. Rohovec je samozřejmě bude všechny znát - Permonické Město byla malá, rodinná komunita a těch, kteří dosáhli předepsaného věku do noci, kdy se Mystéria formálně slavila, nikdy nebylo víc než několik desítek. Cestou

vyprávěl Šupsemtamovi několik vzpomínek z vlastního obřadu, od něhož jej dělilo už tolik let - o pocitu závrati navozeném půstem, o zvláštních stínech a hlasech a o tom, co bylo nejděsivější a nejradostnější ze všeho, o krátkém zahlédnutí Zářícího muže, o němž si mladý Rohovec nebyl úplně jistý, že bylo opravdové. Vlastně mu teď hodně z toho zážitku připadalo jako sen.
"Zářící muž?" zeptal se Šupsemtam.
Rohovec zavrtěl hlavou. "Zapomeň, že jsem to řekl. Ostatní budou i tak považovat za dost velký prohřešek, že jsem tě s sebou do těch svatých míst vzal."
Sešli Kaskádovým schodištěm do přirozené jeskyně plné vysokých sloupů tvarovaných jako přesýpací hodiny. Rohovec postupoval dómem, dokud se nezastavili před jedinou nepřirozenou věcí. Byla to stěna ještě větší než Hedvábné dveře a bylo v ní pět velkých klenutých průchodů, každý jako černá díra tam, kam korálové světlo nedosáhlo.
"Pět li díš," podivil se Šupsemtam. "Což lidem tvým nic lepšího k práci není, než chodby rovně podle sebe běžící vyhlubovati…?"
Rohovec stále tlumil hlas, třebaže nerozsvícené lampy v těchto jeskyních svědčily o tom, že jestli zde dnes akolyté byli, už odešli. "Souvisí to spíš s tíhou kamene než s počtem chodeb. Když prorazíš jednu chodbu, vytvoří se ve stavbě rostlé skály nad ní oblouk - nenapadají mě slova, kterými bych to vysvětlil, protože pro popis takové věci používáme staré permonické slovo dh'yok. Ten jeden oblouk bude malý a skála nahoře chodbu nakonec rozdrtí a znovu uzavře."
"Hrom ze štítu!" zaklel Šupsemtam a přelezl si z obliny Rohovcova ramene hned vedle permoníkovy hlavy, kde zřejmě čekal lepší ochranu. Rohovce to svědilo a lechtalo na krku. "Skála ji v drť obrátí?"
"Ale ani to se nestane hned, neboj se. Když však prorazíš několik chodeb vedle sebe, dh'yok… ten oblouk v kameni je mnohem větší a pevnější, a třebaže jej tíha skály nad ním začne nakonec drtit, nejdřív se zavalí chodby na okraji a my máme dost času, abychom vnitřní chodby podepřeli a nakonec je přestali používat úplně."
"Zdaž říci chceš, že přijde čas, kdy hora vše zdrtí? Vše, co vámi vystavěno i vykopáno bylo?" Mluvil, jako by byl spíš rozhořčený, že se permoníkům děje taková nespravedlnost, než že by se bál nebezpečí.
Rohovec se tiše zasmál. "Jednou. Ale to bude za dlouho - je to čas kamene, jak říkáme. Pokud si bohové nevezmou do hlavy, že sešlou zemětřesení - mnohem silnější, než jaké jsme kdy měli - pak i tyto vnější chodby budou ještě stát, až vnuky mužů a žen, kteří dnes vstupují do cechů, přivedou dolů, aby se podívali… přivedou k obřadu dospělosti."
Nezdálo se, že by vysvětlení Šupsemtama příliš uchlácholilo, byť se upokojil, když Rohovec zvolil pro pokračování cesty střední chodbu, pravděpodobně tu nejbezpečnější, a nesvěřil se mu s pravdou, která už tak povzbudivá nebyla - že žádnou z ostatních chodeb stejně nikdo nepoužíval, protože existovaly čistě proto, aby podpíraly chodbu, kterou on a střešák sestoupili do dalšího patra.
"K čemuže pak v místech těchto chodby budovati?" zeptal se znenadání Šupsemtam, možná aby narušil ticho stísněné chodby, jejíž abstraktní rytiny na stěnách teď zneklidňovaly Rohovce úplně stejně jako tu noc před mnoha a mnoha lety při obřadu dospělosti, a které musely ještě víc působit na cizince, jako byl mužíček. "Není li ruky, která by se zde v hlubokostech čeho tknouti směla."
Znovu ho udivil človíčkův důvtip a jeho vnímavost pro detaily na neznámém místě. "To je dobrá otázka." Ale na Rohovce začínala doléhat síla tohoto místa, jeho význam a zvláštnost, a nebylo mu dvakrát do hovoru. Jeho lidé nepřicházeli do Mystérií jen tak, a třebaže by vstoupil i do dýmajícího srdce propasti J'ezh'kral, aby chlapce našel a uchránil svou Opálku zoufalství, nemohl mít dobrý pocit z odpovědnosti, již nesl za tento bezmála průvod cizáků, nejdřív Pazourka a teď Šupsemtama, neboť oba se dostali do rituálních hlubin zásluhou Rohovce Modrokřemene, nikoho jiného.
"Nechci teď vyprávět celou tu historii. Snad postačí, když řeknu, že naši předkové zjistili, že existuje jiná soustava jeskyní, které jsou jim nepřístupné, a prorazili tyto tunely, aby se dostali z jeskyní, které jsme znali - těch, jimiž jsme až doposud postupovali - do těchto hlubších a neznámějších prostor."
Samozřejmě to nestačilo - nevysvětlovalo to skoro nic, natož nesmírná odhalení v srdci Mystérií, ale víc se nedalo slovy vyjádřit. Nebo by se slovy ani vyjadřovat nemělo.
#
Představa, že musí promluvit s pikolíkem, ji popudila, ale na vině nebyl pikolík jako takový. I kdyby uměl nějakým způsobem číst sny, i kdyby jí mohl udělat to, co udělal Barrickovi, připomenout a pojmenovat věci, které ji děsily ve spánku, to, čeho se Briona bála, nebylo žádné tajemství pro nikoho, kdo měl aspoň trochu důvtipu. Bála se, že ztratí bratra a otce, zbytek své rodiny. Bála se, že zklame Jižní Pomezí a Pomezní království, že v této době sílícího ohrožení, v situaci, kdy je Olin vězeň a bratr podivín, navíc často nemocný, bude ona posledním Eddonem na trůnu.
Ne, nepřipustím, aby se to stalo, odpřísáhla si, jak kráčela Menší chodbou k paláci. Nebudu znát slitování, jestli bude třeba. Vypálím všechny lesy, které leží za Stínovou linií, všem Tollyům nechám nasadit řetězy. A jestli je Shaso doopravdy vrah, sama ho dotáhnu ke katovu špalku, abych naše království zachránila.
To jí samozřejmě bralo klid nejvíc, pomyšlení na otcova spolehlivého rádce, který v takových časech zůstával zamčený v žaláři. Kdyby se vypravila za pikolíkem Gilem, který tam jaksi přechodně bydlel, mohla se vyhnout rozhovoru se Shasem? Nechtěla ho dokonce ani vidět: nebyla si jistá jeho vinou, nikdy si jí nebyla jistá - přes všechny indicie -, ale uplynul celý podzim, aniž se objevily nové okolnosti, a ona ani Barrick nemohli odkládat vynesení rozsudku nad ním do nekonečna. Jestli zavraždil vládnoucího prince, musel být popraven. Briona přesto věděla, že ve skutečnosti nechápe, co se té osudné noci odehrálo, a představa, že by měla popravit jednoho z otcových nejbližších rádců - muže, který jí byl navzdory veškeré své zatrpklosti a přísnosti skoro druhým otcem - byla velice znepokojivá. Ne, byla děsivá.
Její stráže ji znovu dostihly, když došla do vysokými zdmi obehnané Růžové zahrady, kde Menší chodba přecházela v krytou galerii kolem zahrady. Někdy se jí říkalo Zrádcova zahrada, protože jeden rozezlený šlechtic si tam počíhal, aby

zavraždil jednoho z Brioniných královských předků, Kellicka II. Atentátníkovi se úmysl nezdařil; jeho hlava skončila na Bazilišči bráně a o potrhané pozůstatky rozčtvrceného těla se podělila místa nad vstupem do hlavních věží. Něco z této legendy v zahradě zůstalo, a tak nepatřila k Brioniným oblíbeným místům, dokonce ani zjara. Teď byly růže dávno odkvetlé a pichlavé větve porůstaly zdi tak hustě, že to vypadalo, jako by ony držely staré cihly a ne naopak.
Zabraná do neradostných úvah, Briona si skoro ani nevšimla svých ochránců, dokud jeden z nich nekýchl a nezamumlal tichou modlitbu. Náhle ji napadlo: Co to dělám? Proč bych měla chodit do žaláře? Jsem skoro královna - princezna regentka. Nechám si toho pikolíka přivést do některé poradní síně a promluvím si s ním tam. Vůbec nemusím chodit dolů. Úleva, která ji zaplavila, s sebou přinesla trochu hanby: uplyne další den, kdy nebude muset o Shasovi dan Heza moc přemýšlet…
Překvapil ji tlak z obou boků, když oba strážní znenadání přistoupili těsně k ní jako pár psů, kteří vedou zaběhlou ovci. Už už se chystala je okřiknout - Briona Eddonská nebude nikomu dělat jehně - když si všimla, jak se v slunci končícího podzimu zvedli z lavice muž a žena a vykročili k ní. Chvíli jí trvalo poznat prvního z páru, než se ve stínu galerie přiblížil. Neviděla Hendona Tollyho skoro rok.
"Vaše Výsosti," řekl a vysekl jí nepříliš přesvědčivou úklonu. Nejmladší z bratrů Tollyových byl stále hubený jako závodní chrt, vytáhlý, samá šlacha. Tmavé vlasy měl zastřižené vysoko nad uši podle nejnovější syanské módy a dokonce nosil na bradě chomáček vousů. S krátkým pláštěm ze zlatého saténu, pestrobarevnými nohavicemi a sametovým lemem vypadal každým coulem jako princ z některého jižního dvora, kde se na módu víc dbá. Brioně připadalo zvláštní, že může být v obličeji tak podobný svému bratru Gailonovi a zároveň může být tak málo jako on ve všem ostatním - tmavovlasý místo světlovlasého, hubený místo svalnatého, výstřední místo usedlého - jako by to byl samotný Gailon v kostýmu pro nějakou fantaskní, neskutečnou pantomimu u příležitosti Letního slunovratu.
"Ach, vidím podle vašeho oblečení, že jsme vás zastihli v nevhodný čas, princezno Briono," spustil Hendon s náznakem nadřazenosti, kterým chtěl dosáhnout, aby se naježila, což se mu také podařilo. "Zřejmě jste se zabývala něčím… namáhavým."
Měla co dělat, aby odolala pokušení podívat se, co si vlastně pro výcvik ve zbrojnici oblékla. Už si ani nepamatovala, kdy se jí naposledy stalo, že si přála být oblečená, jak se patří, v plné nádheře svého postavení.
"Ale pro příbuzné přece není žádný čas nevhodný," řekla nejpříjemněji, jak mohla, "a rodina samozřejmě připouští jistou neformálnost oblečení i projevu. Ale i mezi rodinnými příslušníky je možno zajít příliš daleko." V úsměvu ukázala zuby. "Vy mi samozřejmě odpustíte, že se s vámi setkávám takto oblečená, drahý bratranče."
"Ach, Výsosti, vina je plně na nás. Moje švagrová tolik toužila po setkání s vámi, že jsem se rozhodl zkusit, jestli vás náhodou nenajdeme. To je Elan M'Coryová, sestra manželky mého bratra Caradona."
Dívka udělala pečlivé pukrle. "Vaše Výsosti."
"Myslím, že jsme si byly představeny na svatbě vaší sestry." Briona zuřila, že tady musí stát v propocených šatech, ale Hendon Tolly hrál dobře promyšlenou hru a ona mu nechtěla dopřát to potěšení vidět ji podrážděnou. Raději se soustředila na mladou ženu přibližně ve svém věku. Byla hezká, štíhlá a křehká. Na rozdíl od svého švagra Elan nechávala oči sklopené a nezdálo se, že by se na Brioninu beztak formální otázku chystala odpovědět.
"Opravdu už musím jít," oznámila nakonec Briona. "Mám mnoho práce. Musíme si pohovořit o důležitých věcech, lorde Tolly. Vyhovovalo by vám to dnes večer? A samozřejmě doufám, že se k nám připojíte u večeře. Včera v noci nám vaše společnost chyběla."
"Únava po cestě," odvětil. "A starosti o pohřešovaného bratra, pochopitelně. Jsem si jist, že obavy o vévodu Gailona ztížily situaci také vám, Výsosti."
"Zdá se, že existuje spiknutí, které mi opravdu má ztížit situaci, lorde Tolly, a nenadálá nepřítomnost vašeho bratra v něm jistě má své místo. Možná se vám doneslo i to, že zemřel můj bratr Kendrick."
Povytáhl obočí nad tímto zeširoka vedeným úderem. "Ale ovšem, Výsosti, samozřejmě! Byl jsem zdrcen, když jsem se tu zprávu dozvěděl, ale byl jsem v té době na cestách v severním Syanu a jelikož zde byl Gailon, aby rodinu na pohřbu zastoupil…"
"Ano, jistě." Náhle se zamyslela nad tím, co sem Hendona doopravdy přivedlo právě teď. Dvou nebo třídenní jízda ze Summerfield Courtu byla trochu dlouhá, než aby přijel jednoduše s úmyslem dělat potíže. Briona nedokázala zapomenout na Broneho zvěda a jeho varování, že autarcha je s Tollyovými v kontaktu, třebaže jí to úplně nedávalo smysl. Nemyslela si, že nejsou schopni zrady, ale vypadalo to jako velký krok - a velké riziko - pro rodinu, která již žila v hojnosti a pohodlí. Ale, jak vždycky říkal otec, vyhlídka na trůn může způsobit, že lidé udělají velice zvláštní věci. "Jak jsem řekla, mám teď mnoho práce. A myslím, že i vy budete zaneprázdněn. Jistě budete chtít zpravit svou rodinu, hned jak se dozvíte obsah mé zprávy."
Viditelně ho překvapila. "Zpráva? Doslechla jste se snad něco o Gailonovi?"
"Bohužel ne. Ale jistou zprávu přesto mám."
"Jste oproti mně ve výhodě, Výsosti. Co se děje? Necháte mě čekat až do večera, než mi to řeknete?"
"Překvapuje mě, že to ještě nevíte. Jsme ve válce."
Hendon Tolly na okamžik skutečně zbledl - ten pohled stál za to ponížení, že musela čtvrt hodiny stát v propocených šatech. "My… my…"
"Ale ne, nemyslím Jižní Pomezí a Summerfield Court, lorde Hendone." Zasmála se a nesnažila se to nijak zjemnit. "Jsme samozřejmě rodina, vy a my. Dokonce se k nám nepochybně přidáte - všechna Pomezní království budou ve válce bojovat společně."
"Ale… ale proti komu?" zeptal se. I dívka zvedla hlavu a překvapeně se na Brionu dívala.
"Přece proti skřítkům, pochopitelně. A teď už mě musíte omluvit, opravdu je třeba udělat mnoho práce. Naše vojsko vyráží zítra za úsvitu."

Cítila obrovské uspokojení, že opustila Hendona Tollyho a jeho společnici neschopné slova, ale šermování s ním jí vyhnalo z hlavy všechno ostatní, na co předtím myslela, a tucet jiných záležitostí se již dovolávalo její pozornosti. Doufala, že to nebylo nic důležitého.

#

Rohovec ani Šupsemtam teď mnoho nemluvili. Jídlo už dávno snědli, měch na vodu byl plný méně než z poloviny, a v těchto velice uzavřených prostorech se udělalo velmi teplo.

Jakmile prošli tunely proraženými permoníky do jeskyní na druhé straně, ocitli se v ohromující soustavě chodeb, které Rohovci připadaly všechny jako zcela přirozené, byť bylo zvláštní najít přirozené chodby takové délky a čistoty. Přestože nebyly obtížně schůdné - na většině míst nemusel ani sklánět hlavu - byly spletité a matoucí: kdyby se musel spoléhat pouze na vzpomínky na svou pouť, od níž uběhlo už tolik let, byli by zabloudili. Pouze Šupsemtamovo téměř němé navádění - dloubance, šťouchance a sem tam nějaké to špitnutí, když nosem zachytil z některého směru silnější pach - dodávaly Rohovci naději, že se mu podaří Pazourka najít a vymotat se potom ven.

Tyto chodby byly rozhodně zvláštním místem, a nejenom proto, že se dalo těžko poznat, zda jsou úplně přírodní. Vzduch byl sice horký a hustý, ale byla v něm také zvláštní vůně, jež všem, kteří ho dýchali, navozovala pocit závratě a nesmírně přispívala k působivosti obřadů, které v hlubinách probíhaly.

Ubírali se úzkou pěšinou, sotva širší než římsa nad hlubokou prázdnotou, a Rohovec postupoval velice opatrně; nejenom proto, že světlo z prvního kusu korálu pohasínalo. Uvědomil si, že podle všech rozumných kritérií by se měli brzy obrátit na zpáteční cestu. Netušil, že sestoupí tak hluboko, dokonce si říkal, jak je chytrý, že si s sebou druhý kus vzal, ale když jej teď zasadil do přilby z leštěné rohoviny a dotekem slané vody jej přivedl k životu, uvědomil si, že by stačila jedna Balvanova špatná volba, aby se ztratil ve tmě. Rohovec byl permoník, nepanikařil ve tmě nebo v hlubinách a měl dobře vyvinutý hmat i znalosti podzemí, ale i tak se mohlo stát, že bude bloudit celé dny, než najde cestu ven - což by mohlo být pro mladého Pazourka pozdě.

"Co zde v hluboku jest?" zeptal se znenadání skřípavým hlasem Šupsemtam. Zdálo se, že hustý, provoněný vzduch mu mění hlas. "Proč by sem ten chlapec vlastně měl chodit?"

"Nevím." Ani Rohovec neměl mnoho dechu na mluvení. Otřel si pot z čela a pak zažil okamžik hrůzy, když si málem srazil řemínky připoutanou lucernu z hlavy do propasti. "Je to… je to mocné místo. Ten chlapec byl odjakživa zvláštní. Já nevím."

Jak postupovali dál úzkou pěšinou, Rohovec brzy začal přemýšlet, jestli se páchnoucím vzduchem začíná dusit, nebo jestli se děje něco podivnějšího. Chvílemi se mu zdálo, že slyší hlasy - jen velice tiché povzdechy, jako by o několik set kroků dál v nějaké boční chodbě byla jedna z pracovních čet cechu. Jindy se hustší tmou kolem něho pohybovaly slabé záblesky světla, rychlé jako skvrnky lesknoucí se pod zavřenými víčky. Takové věci mohly být příznakem jedovatého vzduchu a kdekoli jinde by se Rohovec otočil a vrátil, ale vzduch v nejhlubší části Mystérií sice nikdy nebyl čerstvý, ale pokud mu bylo známo, nebyl smrtonosný. Šupsemtam však měl s dýcháním opravdové potíže; permoník si připomněl, že mužíček je zvyklý na čistý vzduch na vršcích střech. Dokonce i Rohovec začal mít halucinace o tom studeném, čistém vzduchu. Došlo to tak daleko, že si v jednu chvíli uvědomil, že se přiblížil jenom na krok od okraje pěšiny. Černá propast byla hluboká, ale jak hluboká, to mohl jenom tušit.

Šelest se ozýval stále. Možná to byly vzdušné proudy, které příliv a odliv tlačil do chodeb z výše položených síní - byli hluboko pod hladinou moře - ale Rohovci se zdálo, že slyší útržky slov, vzlyky a dokonce vzdálený křik, z něhož mu vstávaly chloupky na šíji. Připomínal si, že chrámoví bratři sem chodí a přežijí to, ale ta myšlenka jeho obavám příliš neulevila. Kdo mohl vědět, jaké přípravy podstupovali, jaké tajné oběti přinášeli vládcům těchto hlubokých míst? Přemýšlel o svatém tajemství Starších země a Tichého slepého hlasu a bojoval se sílícím strachem.

Nepopiratelné bylo, že všude kolem přibývá světla: Rohovec začínal rozeznávat tvar jeskyně, jíž procházejí. Poprvé po několika hodinách pocítil něco, co se podobalo naději. Přicházeli do oblasti, kterou poznával, neboť byla součástí trasy poutníků. O několik chvil později, když se nechal zrádnou římsovou stezkou provést obloukem, kde se zavrtávala hluboko do kamene, a konečně se jí zbavil, se kolem rozlilo mléčné, modrobílé světlo.

"Síň měsíčního kamene," oznámil Rohovec s úlevou, i když neměl dechu nazbyt. Chlad svítících stěn, z nichž vystupovaly velké, ulámané kusy bledě průsvitného polodrahokamu, ostře kontrastoval se vzduchem jako z močálu. "Vidíš, tato místa svítí sama. Přiblížili jsme se ke středu Mystérií."

Šupsemtam neřekl nic, jenom přikývl. Pravděpodobně ho ohromila nádhera jeskyně, jejíž stěny zářily jako kouřově modrý led.

Rohovec pokračoval v sestupu přes Síň mračného křišťálu do Jantarínové partie. Světlo kolem bylo jako něco živého. Jak se mu točila hlava a oči měl oslněné po tak dlouhé době ve tmě, neubránil se myšlence, jak je možné, že se tyto velké jeskyně od sebe tak liší. Nepodobalo se to žádnému přirozenému místu, které viděl v Jižním Pomezí nebo při toulkách po Eionu, když byl mladší.

Ale tohle není přirozené místo, připomněl si. Jsou to Mystéria. Zachvěl se, jak mu po zádech přeběhl pověrčivý strach. Co tady dělá? Nechal se strhnout pátráním po Pazourkovi tak, že nevykonal ani ty nejjednodušší rituály, neodříkal litanie, nepřinesl oběť. Starší země budou zuřit.

Právě v Jantarínové partii si nenadále uvědomil, že Šupsemtamovo dlouhé mlčení není jen tak, když se mužíček náhle zakymácel a svalil se mu z ramene. Rohovec ho zachytil, přikrčil se a zvedl ho, aby ho ve světle oranžovozlatých jantarových krystalů prohlédl. Okapový zvěd žil, ale bylo vidět, že na tom není dobře.

"Horkost převeliká," dostal ze sebe slabě. "Mně nelze… dechu nabrati."

Rohovec bojoval se silnou hrůzou. Je už tak blízko! Byli už jenom kousek od konce chodeb, nebo alespoň od konce těch částí, které on a ostatní permoníci znali a tím pádem jenom kousek od Pazourka, ale nechtěl při záchraně chlapce maličkého střešáka zabít. Přinutil se přemýšlet nejpečlivěji, jak to šlo, když měl hlavu a údy tak unavené, rozvázal košili,

kterou si předtím, když vzduch začal být příliš horký, omotal kolem pasu, a udělal z ní človíčkovi hnízdo. Šupsemtama do něj dal a položil je na kamenný výstupek vysoko nad zem. Rohovec věděl, že jedovatý vzduch, dokonce i ve slabších podobách, je těžký a drží se při zemi. Také nechal mužíčkovi svou korálovou lampičku, aby mu dělala společnost.
"Brzy se vrátím," řekl, "slibuju. Půjdu jenom o kousek dál." Aby maličký lučištník neměl žízeň, dal mu svůj kapesník namočený do vody.
"Kočky zde…?" zeptal se slabě Šupsemtam.
"Tady dole kočky nejsou," ubezpečil ho Rohovec. "To už jsem ti slíbil."
"Pro případek každý," řekl mužíček a posadil se - stálo ho to hodně sil - sundal luk a toulec, položil si je tak, aby je měl snadno na dosah, a klesl zpátky na provizorní lůžko.
Rohovec se rychle vydal na další cestu. Měl teď o důvod víc pospíchat - ke starostem o chlapce, Opálku a hasnoucí světlo korálu přibyla další: zda laskavost střešácké královny a samotného statečného Šupsemtama neoplatí vyslancovou smrtí.
Jantarínová partie skončila a začalo Bludiště. Proklínal svou smůlu, že se do matoucího labyrintu dostal bez střešáka a jeho citlivého nosu, ale nedalo se nic dělat. Rohovec si vzpomněl na něco, co se dozvěděl jako dítě, ve věku, kdy šeptání o obřadu dospělosti bylo důležitější než šeptání o děvčatech. Vždycky zahýbej doleva, říkali jeho kamarádi s jistotou těch, kteří zkouškou neprošli. Když narazíš na slepou uličku, otoč se, vrať se a pak udělej s další chodbou totéž. Při jejich obřadu nakonec nemuseli Bludiště vůbec řešit - na místo je přivedli akolyté, na chvíli odešli a pak je zase vyvedli ven. Teď neměl jinou možnost než starou radu vyzkoušet, protože tentokrát u sebe neměl žádné chrámové bratry, kteří by mu pomohli.
Tady mezi Jantarínovou partií a Mořem v hlubinách také nebylo žádné přirozené světlo a Rohovec si musel hledat cestu Bludištěm potmě. Společnost mu dělal pouze vlastní přerývaný, vysílený dech a bušení srdce. Po hodině procházení a vracení se chodbami, které byly na omak jedna jako druhá, konečně získal jistotu, že se ztratil. Právě se chystal, že si sedne a rozbrečí se zoufalstvím, když na tváři ucítil pohyb vzduchu. Se srdcem rozbušeným, nyní však radostí a úlevou, sledoval vánek ještě za několik zákrutů, až vyšel z Bludiště a ocitl se v modře osvětleném, obrovském prostoru Mořské síně. Jeho štěstí však trvalo jen krátce. Byl na balkonu na vnější straně Bludiště a pod sebou měl dlouhý strmý sráz, překážku tak účinnou, že ani poutníci, kteří Mystéria absolvovali, nikdy neviděli z obrovského dómu Mořské síně víc než jej. Cesta dolů na dno jeskyně neexistovala a na velkém, nerovném kamenném balkonu nebylo po Pazourkovi ani památky.
Nikde jinde chlapec být nemohl.
Teď se Rohovec skutečně krátce rozplakal, vyčerpaný a zkroušený. Padl na kolena a odplazil se k okraji, zpola přesvědčený, že uvidí chlapcovo potlučené tělo na rozeklaném, skalnatém břehu pod sebou, osvětleném těmi zvláštními modrými krystaly na stropě jeskyně. Ale pás rozlámaných, do hromad navršených kamenů byl prázdný až k stříbřitému Moři v hlubinách a k nedosažitelnému ostrovu v jeho středu, kde stál obrovský kamenný útvar, jenž figuroval v nočních můrách a zjeveních mnoha permoníků. Útvar v podobě člověka byl obestřený stínem, ale stropní kameny zalévaly svým svitem téměř všechno ostatní. Po Pazourkovi, živém nebo mrtvém, však nebylo ani památky.
Rohovec se znovu zřítil do propasti nejistoty. Mohlo se stát, že spolu s Šupsemtamem kolem Pazourka prošli u nějakého jiného zákrutu, aniž je napadlo, že chlapec leží nedaleko, v bezvědomí nebo mrtvý? Mystéria spolu s chodbami a jeskyněmi nad nimi byla nepředstavitelně spletitá. Jak mohl tušit, kde začít nové pátrání, když se nemohl spolehnout na střešákův nos?
Pak, jako by vycítila Rohovcovu vzdálenou přítomnost, se obrovská a záhadná kamenná socha známá jako Zářící muž začala na ostrově uprostřed Moře v hlubinách blikavě rozsvěcet a Rohovci se rozbušilo srdce tak divoce, až ho napadlo, že mu snad pukne. Předtím viděl sochu jen jednou, při vlastním obřadu dospělosti, ve společnosti dalších mladých permoníků a pod vedením Přeměněných bratří. Tentokrát byl sám a cítil se provinile jako vetřelec. Když mohutný krystalický útvar náhle zaplál modrým, nachovým a zlatým světlem, vrhl zvláštní odrazy i na samotné moře, které netvořila voda, ale obrovské jezero něčeho podobného rtuti, takže jeskyně byla plná měnících se barev a Zářící muž vypadal, skoro jako by se hýbal, jako by se probouzel z dlouhého spánku. Rohovec se vrhl tváří k zemi a přitiskl břicho na kámen. Prosil Starší země za odpuštění a modlil se, aby byl ušetřen.
Ale bohové ho zřejmě zabít nechtěli a světlo po několika okamžicích maličko zeslábło, dost, aby si troufl zvednout hlavu. Když to však udělal, jeho pověrčivá hrůza se rázem ještě umocnila. V novém světle uviděl na ostrově drobnou postavu - pohybovala se, postupovala, pomalu lezla nahoru od okraje lesknoucího se kovového moře k nohám svítícího obra, Zářícího muže. Dokonce i z této vzdálenosti, z níž postava nebyla větší než brouček, Rohovec poznal, kdo to je.
"Pazourku!" vykřikl. Jeho hlas se rozlehl nad rtuťovým mořem, ale malý stín se nezastavil ani neohlédl.

30
Probuzení
RUDÉ LISTY:

Dítě je v posteli,
medvěd na kopci,
dvě perly sebrané ze staré ruky

Věštby vržených kostí

Strop hlavního chrámu Trigonátu byl tak vysoko, že se uvnitř prohánělslabounký vítr, i když byly velké dveře zavřené - plamínky tisíců svíček na oltářích a ve výklencích se třepetaly. V tuto ranní hodinu bylo také velice chladno. Barricka bolela ruka.
Princ regent měl kolem sebe muže, kteří ho měli doprovodit na západ: nemilovaného bratrance Roricka Longarrena a zkušenější bojovníky jako Tynea z Blueshore, Tyneho starého přítele Droye Nikomeda z Eastlake, zdobeného výstředním knírem, a mnoho dalších, které Barrick znal většinou z doslechu. Vlastně se na toto požehnání shromáždil skoro celý výkvět šlechty Jižního Pomezí - těstovitý Mayne Calough z dalekého Kertwallu, Sivney Fiddicks, kterému někteří říkali Rytíř kousek, protože jeho zbroj a bitevní oděv byly všechno výhry, které získal v různých turnajích, hrabě Gowan M'Ardall z Helmingsea a několik desítek dalších urozených pánů v bílých hábitech plus pět nebo šestkrát tolik méně významných mužů, kteří ještě měli vlastní koně a zbroj a někde alespoň srub nebo pole, aby o sobě mohli prohlašovat, že jsou "majitelé půdy".
Jako všichni ostatní, Barrick Eddon klečel na jednom koleni, obrácený k oltáři, kde Sisel uděloval požehnání. Staré hierosolské fráze splývaly z hierarchova jazyka jako nesmyslné bublání rychle tekoucího potoka. Barrick věděl, že se brzy vydá do dálky, možná dokonce na smrt. Nejen to, nepřítelem, jenž proti nim stál, byla divoká stvoření ze stínových končin, dávná hrůza, děsové nočních můr - přesto se cítil zvláštně klidný, prázdný a bezstarostný.
Zvedl oči k obrovské trojdílné soše za oltářem, ke třem bohům Trigonu stojícím na mistrovsky zdobeném kamenném podstavci, který se kolem nohou boha oblohy měnil v oblaka a v kameny a vlny pro bohy země a moře. Vysoká trojice božstev hleděla ven, Perin byl uprostřed na místě nejvyššího z vysokých, které mu náleželo, po pravici měl šupinatého Erivora a po levici zamračeného Kerniose. Byli to nevlastní bratři, všichni synové Sverose, pána noční oblohy, ale různých matek. Barrick uvažoval, jestli by kterýkoli z Trigonu byl ochoten zemřít za své bratry tak, jak by on obětoval život pro Brionu - jak pro ni téměř jistě svůj život obětuje. Ale jelikož to byli bohové a tedy nesmrtelní a nezranitelní, jak by se něco takového mohlo stát? Jak mohli bohové být stateční?
Hierarcha Sisel dál monotónně odříkával litanie. Stařec trval na tom, že vzhledem k významu události povede obřad sám - a také proto, tušil Barrick, že chtěl jako mnoho jiných pomoci, mít pocit, že něčím přispěl. Zpráva se hradem a městem roznesla rychle: mezi sto lidmi se nenašel jediný, kdo by nevěděl, že se blíží válka, a také že to zřejmě bude válka podivná a děsivá.
Barrick si musel přiznat, že pocit, jaký má z celé té věci on, je ještě podivnější - jako by pro něco sahal na vysokou polici, která zůstávala mimo dosah, jedno jak vysoko člověk vyskočil nebo jak se natahoval. Jednoduše se nedokázal přimět, aby cítil něco víc.
* * *
Když hierarchova část obřadu skončila a ostatní šlechticové si nechávali od chrámových kněží oděných v modrém provonět róby posvátným dýmem, Sisel si vzal Barricka stranou. Na tváři měl zpola ponížený, zpola pobouřený výraz, který Barrick velice dobře znal: ten výraz často nasazovali lidé starší než on, když ho chtěli vyplísnit, ale nedokázali pustit z hlavy, že jeden nebo dva Barrickovi předkové nechali uvěznit - nebo dokonce zabít, pokud byly některé oblíbené pověsti pravdivé - ty, kteří jim udělili nevhodnou radu.
"To, k čemu jste se rozhodl, je odvážné, princi," řekl Sisel.
Chce říct "hloupé", usoudil Barrick, ale to bylo samozřejmě slovo, jaké nemohl říct princi dosazenému na trůn ani hierarcha Trigonátu. "Mám své důvody, Eminence. Některé z nich jsou dobré."
Sisel zvedl ruku. Mělo to znamenat není třeba říkat víc, ale pro Barricka se to nepříjemně blížilo Shasově zvednuté ruce, která po celé jeho dětství obvykle znamenala: Zavři zobák, chlapče. "Jistě, Výsosti. Jistě. A kéž vám Tři mocní dopřejí, abyste se vy i ostatní ve zdraví vrátili. Vojsko povede Tyne, že?" Když si uvědomil, co řekl, svraštil čelo. "Samozřejmě jako váš zástupce, princi Barricku."
Skoro se usmál. "Samozřejmě. Ale buďme upřímní. Já budu spíš něco jako… co se dává na příď lodi? Stěžňová figura?"
"Galeonová figura?"
"Ano. Nečekám, že mě vojáci budou poslouchat, hierarcho - nemám zatím žádné válečné zkušenosti. Vlastně doufám, že se od Tyneho a ostatních něco naučím. Tedy, pokud Trojice dopřeje, abych se ve zdraví vrátil."
Sisel mu věnoval zvláštní pohled - možná v Barrickově zbožné odpovědi zaznamenal něco falešného - ale zároveň se mu ulevilo a viditelně o tom nechtěl mnoho přemýšlet. "Projevujete velkou moudrost, princi. Nemůže být pochyb, že jste syn svého otce."
"Ano, myslím, že to tak je."
Sisel stále nemohl poznat, co se pod Barrickovými slovy schovává. "To, co proti nám stojí, nejsou přirozená stvoření, princi. Neměli bychom se trápit tím, co uděláme."
My? "Jak to myslíte?"
"Tito… tvorové. Šeří lidé, jak se jim z pověrčivosti říká. Staří. Jsou nepřirození. Jsou to nepřátelé lidí. Chtěli by si vzít, co je naše. Je třeba je zničit jako krysy nebo kobylky, bez slitování."
Barrick se zmohl jen na přikývnutí. Krysy. Kobylky. Nechal se okouřit kadidlem. Vůně v dýmu mu připomněly stánky s kořením na Trhovém náměstí. Zalitoval, že tam nemůže znovu být s Brionou, jako když byli oba děti a utíkali, chaoticky pronásledováni půlkou paláce, aby si užili pár chvil smíchu a zábavy.
Barrick si svlékl obřadní roucho a vycházel spolu s rytíři a šlechtici z chrámu. Tyne Aldritch a ostatní vypadali odpočatě a svěže, jako by se právě okoupali a krátce si zdřímli, a Barrick se nedokázal ubránit závisti, že jim návštěva chrámu přinesla povzbuzení - povzbuzení, které on necítil.
Hrabě Tyne si všiml Barrickova ustaraného obličeje a zpomalil, takže kráčeli vedle sebe. "Nemějte strach, princi

Barricku, bohové nás ochrání. Ti tvorové jsou záhadné stvůry, ale jsou skuteční - jsou z masa. Když do nich sekneme, poteče jim krev."
Jak si tím můžeš být tak jistý? měl chuť se zeptat. Koneckonců jediný z celého Jižního Pomezí, kdo měl s nepřáteli nějaké zkušenosti, byl ten voják Vansen, jenž doopravdy byl u zabití jednoho tvora zpoza Stínové linie, i když malého a nepříliš nebezpečného, a jenž byl rovněž napaden mnohem větší bytostí, které nedokázal nijak ublížit ani půltucet vojáků, když se zmocnila jednoho z nich, jako když dítě sebere sladkost z nestřeženého talíře.
Ani Barrick si to nemyslel.
"Z těch oblud půjde strach, o tom není pochyb," řekl tiše Tyne. Zastavili se. Chrámoví akolyté se opřeli do těžkých bronzových dveří, otevřeli je a vpustili dovnitř vzduch ze zátoky, který rozevlál vlasy a oděvy a rozechvěl plameny svíček. "Nezapomeňte, Výsosti, že je důležité, abychom mužům ukázali odvážnou tvář."
"Bohové nám jistě dají odvahu, kterou budeme potřebovat."
Tyne horlivě přikývl. "Ano. Mně ji dali, když jsem byl mladý."
Barrick si náhle uvědomil, že Tyne Aldritch je sice více než dvakrát starší než on, ale stále je o hodně mladší než otec dvojčat, král Olin. Byl ještě dost mladý, aby měl ambice - třeba doufal, že si ho Barrick zapamatuje jako oddaného přítele a učitele, pokud všichni přežijí, a že jeho hvězda stoupne ještě výš, pokud se Barrick Eddon někdy stane králem. Tyneho dcera byla koneckonců skoro ve věku na vdávání. Třeba spřádal sen o propojení svého rodu s královským.
Až doposud bylo pro Barricka těžké brát většinu lidí starších než on jako něco jiného než nerozlišenou masu; přinejmenším ty, kteří ještě nebyli sešlí věkem. Teď se na bitvami zjizveného hraběte z Blueshore poprvé zadíval pořádně a napadlo ho, co vlastně Tyne vidí, když se podívá na svět, o čem uvažuje, v co doufá a čeho se bojí. Barrick se rozhlédl po Sivneyi Fidicksovi, Ivarovi ze Silverside a ostatních pánech. V bledém slunci, které vtrhlo do chrámu otevřenými dveřmi, měli obličeje zvednuté a ve tvářích výraz, který měl být statečný a povzbudivý, a on si uvědomil, že každý z těchto mužů žije ve své hlavě tak, jako Barrick žije ve své, a že všechny ty stovky lidí, které znepokojeně čekají na schodech před chrámem, až zahlédnou šlechtu Jižního Pomezí, žijí rovněž ve vlastních myšlenkách, stejně úplně a odděleně jako on.
Je to, jako bychom žili na tisíci různých ostrovech uprostřed oceánu, pomyslel si, a neměli žádné lodě. Vidíme na sebe. Můžeme na sebe zakřičet. Ale žádný z nás nemůže svůj ostrov opustit a vypravit se na jiný.
Ta myšlenka ho zasáhla mnohem větší silou než kterýkoli z rituálů, jichž se právě zúčastnil v chrámu, a tak si na chvíli ani neuvědomil, že dav lidí na schodišti tlačí kordon stráží zpátky ke dveřím chrámu, že nechybí mnoho, aby obyčejní lidé, kteří se seběhli, vyděšení zvěstmi o válce a ještě strašlivějších věcech, ušlapali ty, kteří je mají chránit. Někteří kněží začali velké dveře znovu zavírat. Strážní odstrkovali lidi v davu dlouhými ratišti pík a několik jich shodili a potloukli. Ozval se ženský výkřik. Pár mužů se snažilo vytrhnout strážím píky. Na schody dopadly hroudy hlíny a jedna zasáhla barona z Marrinswalku. Ohromeně hleděl na skvrnu na čisté nohavici, jako by to byla krev. Rorick polekaně vykřikl, možná stejnou měrou strachem, že utrpí jeho čistota, jako strachem o svou osobu. Pak, jako by to bylo ve snu - stále ještě se oddával představě lidí jako ostrovů - Barrick uviděl, jak Tyne vytáhl meč, a uslyšel řinčení a sykot tuctu mečů opouštějících pochvy, jak se další šlechtici chopili Blueshorova příkladu. Dav natlačený tak blízko vydával živočišný puch, cizí a děsivý.
Tyne a ostatní - pozabíjejí lidi, uvědomil si. Nechtělo se věřit, že se to odehrává tak rychle. Nebo možná lidé zabijí nás. Ale proč? Rozhlédl se po tvářích kolem a uviděl, jak se na šlechticích a prostých lidech odráží sílící vědomí, že řád se hroutí a nikdo z nich neví, jak to zastavit.
Ale já můžu, uvědomil si. Byl to opojný pocit, i když zvláštně smutný. Zvedl zdravou ruku a sestoupil o několik schodů níž. Tyne po něm chňapl, ale Barrick uhnul.
"Dost!" zvolal, ale v křiku vyděšených lidí ho nikdo neslyšel. Většina lidí, kteří hleděli vzhůru k chrámovému portálu, ho ani neviděla. Otočil se a vyskákal po schodech zpátky k masivním bronzovým dveřím, které ještě byly zpola otevřené - některý bystřejší kněz, možná samotný Sisel, si uvědomil, že by nebylo dobré zamknout prince regenta a ostatní šlechtice, když jsou obklíčeni rozzuřeným davem - a vyškubl píku jednomu z nejbližších strážných, který se jí vzdal s výrazem naprostého zmatku a zoufalství, jako by se obával, že ho Barrick chce z nějakého nevyzpytatelného vladařského důvodu udeřit jeho vlastní zbraní. Barrick místo toho začal bušit těžkou hlavicí do bronzových dveří, až se ostré ozvěny rozlehly náměstím. Hlavy se otočily a křik začal pomalu slábnout.
Barrick dýchal velice rychle: bylo těžké držet píku jenom jednou rukou a zapírat si ji pod paží, aby mohl bušit do dveří, ale účinek se dostavil. Většina davu s otevřenými ústy zírala na svého mladého prince před chrámovými dveřmi.
"Co chcete?" vykřikl. "Chcete nás umačkat? Jdeme bojovat za město - za naši zem. Ve jménu svaté Trojice, čeho chcete dosáhnout, když se na nás tak tlačíte?"
Pár těch, kteří se potýkali se strážemi, zahanbeně couvli, ale jiní už se stačili začít rvát; zastavit bouři, která byla na spadnutí, bylo stejně složité jako rozpárat jemný steh. Jeden strážný, který se pořád držel v klinči s nerudným přihlížejícím, se převážil a s třeskem zbroje se skácel. Několik jeho druhů rozezleně postoupilo. Barrick znovu zvedl hlas.
"Přestaňte! Nechte ty lidi, ať mi to řeknou. Co chcete?"
"Když vy a ostatní páni odejdete, princi Barricku, kdo ochrání město?" křikl jeden muž.
"Skřítkové přijdou a odnesou nám děti!" zvolal někdo jiný, žena.
Barrick vykouzlil nápadný, sebejistý úsměv. Bylo zvláštní, jak snadno mu to šlo, tato užitečná faleš. "Kdo ochrání město? Město chrání Brennova zátoka, která má větší cenu než všichni rytíři, dokonce větší než tito skvělí šlechtici. Rozhlédněte se! Kdybyste byli vojevůdce, třebas i vojevůdce armády skřítků, chtěli byste přitáhnout po hrázi proti těmto vysokým hradbám? A nezapomínejte, že tady pořád bude má sestra Briona, Eddon na trůnu - věřte mi, že ji si nebude chtít nahněvat ani Šeré plemeno."
Několik lidí se zasmálo, ale další pořád vykřikovali znepokojené otázky. Tyne nápadně zasunul meč zpátky do pochvy.

"Prosím!" oslovil dav Barrick. "Nechte nás pokračovat v dnešním díle - brzy máme vyrazit. Avin Brone, lord konetábl, se sem vrátí a promluví v poledne, aby vás obeznámil s tím, jak budeme bránit město a hrad, co může každý z vás udělat, aby pomohl."
"Kéž ti Trojice požehná, princi Barricku!" zvolala nějaká žena. Bolestivá naděje v jejím hlase byla dost opravdová, aby na něho zapůsobila, dokonce aby mu nahnala strach. "Vrať se nám živý a zdravý!"
Pak už pršela další požehnání a přání; okamžik předtím to byly hroudy hlíny a dokonce i pár kamenů. Dav se nerozptýlil, ale rozestoupil se, takže Barrick a ostatní rytíři mohli zamířit k Havraní bráně a vnitřnímu hradu.
"Zvládl jste to dobře, Výsosti." Z Tyneho hlasu bylo slyšet lehké překvapení. "Bohové vám poradili, jaká slova říct."
"Jsem Eddon. Ti lidé znají můj rod. Vědí, že jim nelžeme." Ale neubránil se myšlence: Opravdu jsem to udělal já? Nebo zapracovali mým prostřednictvím bohové? Já jsem žádného boha necítil, to je všechno, co vím. Ve skutečnosti si vůbec nebyl jistý, co cítí - hrdost, že uklidnil znepokojený dav a dal mu naději, nebo smutek, jak snadno se lidé dají strhnout od jednoho extrému k druhému?
A to ani nejsme pořádně ve válce. Alespoň zatím. Náhle ho zamrazila neurčitá předtucha. Jaké to bude, až to začne být zlé?
A kde budou bohové pak?
#
Hluk kladiv byl skoro ohlušující, jako by se na Jižní Marku sneslo hejno nějakých nestvůrných datlů. Muži šplhali snad po všech hradbách a věžích a stavěli dřevěné podbití proti možnosti obléhání. Po letargii, která svírala hrad v uplynulých měsících, byla skoro úleva vidět tolik aktivity, ale Briona věděla, že to, proti čemu se musejí bránit, není obyčejný útok ze sousedního království. Pomezní království byla ve válce s neznámým a možná nepoznatelným nepřítelem. Když se muži na hradbách a na věžích dívali ke stále ještě nevinnému západnímu obzoru, a dívali se často, strach na jejich tvářích byl čitelný dokonce i ze země.
Nejenom dělníci zjišťovali, že se nemohou úplně soustředit; princezna regentka se tak zabrala do pozorování prací, že vklopýtala do nízkého živého plotu. Rose a Moina jí přispěchaly na pomoc, ale ona je setřásla.
"Ty zatracené živé ploty!" zašeptala zlostně. "Jak tady má člověk chodit?"
V jednom z klenutých průchodů galerie se objevila sestra Utta. Přestože nebe bylo studené a šedivé, měla přes jednoduchý oděv jenom lehký přehoz. Vlasy jí zakrýval ženský čepec stejné barvy, takže to skoro vypadalo, jako by její hezká tvář visela ve vzduchu jako maska na stěně. "Okrasná zahrada by se bez živých plotů dělala jen těžko," řekla vlídně Zoriina sestra. "Doufám, že jste si neublížila, Výsosti."
"Myslím, že se mi nic nestalo." Briona si promnula spodní část nohy. Odhalila jednu z nevýhod pánských nohavic - holeně nic nechránilo před píchnutími a ranami.
Zdálo se, že Utta ví, na co princezna regentka myslí; v každém případě se usmála. "Je od vás laskavé, že jste mě přišla navštívit."
"S laskavostí to nemá co dělat. Jsem zoufalá. Nemám si s kým promluvit…" Zvedla hlavu právě včas, aby si všimla uraženého pohledu, který přeskočil od Moiny k Rose. "Kromě těchto dvou," dodala kvapně, "a jim jsem si stěžovala už tolik, že je musí unavovat poslouchat můj hlas."
"To ne, Výsosti!" vyhrkla Rose s tak překotnou snahou zlepšit jí náladu, že se Briona skoro rozesmála. Teď věděla, že už je opravdu unavuje.
"Máme o tebe starost, Briono, to je všechno," přisvědčila Moina. Tím, jak zapomněla použít titul své paní, dokázala, že mluví pravdu.
Jsou to dobré a milé dívky, pomyslela si a v tu chvíli si připadala dost stará, aby mohla být jejich dospělá sestra nebo dokonce matka, přestože drobná, žlutovlasá Rose byla stejně stará jako ona a Moina byla skoro o celý rok starší.
"Jak se daří vaší pratetě?" zeptala se Utta.
"Merolanně? Už je jí líp. Jak hradem pochodují šiky vojáků a všude jsou hosté, je ve svém živlu - jako kapitán lodi v bouři. Taky navštěvuje mou nevlastní matku, protože Anissin čas je blízko a Chaven si klidně zmizel." Brioně dělalo potíže zůstat při vyjádření svého hněvu na lékaře u zdvořilého zabručení. Ometla si z nohavic a z blůzy poslední lístky zimostrázu a narovnala se. Přestože od zátoky foukal prudký vítr, ve vzduchu byla silná vůně yzopu a levandule, ale neměla žádný zklidňující účinek. Obávala se, že by ji neuklidnilo nic. "A vy, sestro - jste zdravá?"
"Bolí mě klouby - stává se to vždycky, když přijde čerstvý vítr. Jestli chcete jít raději dovnitř, nebudu si stěžovat."
"V tom rámusu vás stejně skoro neslyším a na žádném nádvoří to nebude lepší. Kam půjdeme?"
"Chystala jsem se jít do svatyně a přinést oběť za bezpečnost vašeho bratra a ostatních. Je tam klid. Co myslíte?"
"Myslím, že by to bylo příjemné," usmála se na Uttu Briona. "Rose, Moino, přestaňte dělat oči na ty muže na hradbách a pojďte."
* * *
Hradní Zoriina svatyně neměla nic z okázalosti Erivorovy kaple, natož obrovského a velkolepého chrámu Trigonátu. O málo víc než jedna velká místnost, nacházela se v rohu hradu nedaleko paláce, hned pod Letní věží. Oltář byl prostý a světlo padalo dovnitř malým oknem s vitráží. Zpodobnění z minulého století zobrazovalo Zorii s rozpřaženýma rukama a mořskými ptáky, kteří jí přistávají na pažích a poletují kolem hlavy. Brioně ten obraz vždycky připadal zvláštně krásný a barvy zářily dokonce i v dnešním chabém světle. Svatyně byla prázdná, ale Briona věděla, že jedna starší Zoriina kněžka a přinejmenším dvě nebo tři mladé novicky žijí v bytě vedle kaple. Byly to Uttiny přítelkyně - vlastně rodina, protože její opravdoví příbuzní zůstali daleko na Vuttských ostrovech a také daleko v minulosti.
"Kdy jste naposledy viděla někoho ze své rodiny?" zeptala se své učitelky. "Ze své pravé rodiny."
Zdálo se, že Uttu otázka překvapila. "Jednou mě tady navštívil bratr, před několika lety. Předtím - propána, princezno Briono, neviděla jsem nikoho z nich od doby, co jsem vstoupila k sestrám."

Což musí být třicet let nebo i víc, hádala Briona. "Nestýská se vám po nich?"
"Stýská se mi po čase, kdy jsem byla mladá. Stýská se mi po pocitu, že jsem v domě na ostrově a zdá se mi, že je to střed světa. Stýská se mi po tom, co jsem tenkrát cítila ke své matce, i když později se to změnilo." Na okamžik sklonila hlavu. "Ano, myslím, že se mi stýská."
Brioně připadalo zvláštní, že někdo musí přemýšlet, jestli se mu po rodině stýská nebo ne. Zamaskovala svůj údiv tím, že vybrala a zapálila svíčku a postavila ji na oltář před sochu Zorie. Tato verze bohyně byla mnohem usedlejší než ta na barevném okně; ruce jí visely podél těla a oči měla sklopené, jako by si prohlížela vlastní nohy, ale na rtech měla lehký úsměv, který se Brioně vždycky líbil, úsměv ženy, která si nechává své názory pro sebe. Moina a Rose také přistoupily k oltáři a zapálily svíčky, ale obě působily trochu zmateně a udělaly si u hrudi třemi prsty znamení Trigonu, když svíčky pokládály. Snaží se, připomněla si Briona, přemáhají mrzutost. Obě to byly dívky z venkovských rodů, a dokud nepřišly na hrad v Jižní Marce, s uctíváním Zorie nebo jejím sesterstvem se téměř nesetkaly.
Milosrdná Zorio, oděná moudrostí, bezpečně přiveď mého bratra Barricka zpět domů, modlila se Briona. Všechny je přiveď bezpečně zpět, i kapitána gardy Vansena, není to tak špatný muž. A pomáhej mi dělat to, co je nejlepší pro Jižní Pomezí a jeho lid. Zvedla oči. Doufala, že v Zoriině tváři zahlédne něco, z čeho pozná, že ji bohyně slyšela a její žádost vyplní (byla koneckonců princezna regentka - to něco znamenalo, ne?) ale poklidný výraz Perinovy panenské dcery se nezměnil.
Náhle si vzpomněla: A bezpečně přiveď otce zpátky z Hierosolu. Modlila se za to každý den, ale dnes málem zapomněla. Krátce ji zamrazilo. Znamenalo to něco? Šeptal na ni nějaký bůh, snažil se jí sdělit, že se mu něco stalo? Mohla to být její vina - projevila příliš pýchy nad svými schopnostmi vládce Jižního Pomezí?
"Doufala jsem, že vám toto místo poskytne trochu klidu, princezno," oslovila ji učitelka. "Ale vypadáte ustaraně."
"Ach, Utto, jak bych mohla vypadat jinak?"
#
Sourozenci mlčeli, když jeli po hrázi přes Brennovu zátoku k velkému poli, kde se shromáždili vojáci, pásu sklizené půdy, z jehož nejjižnějšího okraje byla landsendská država Avina Broneho vzdálena hodinu jízdy. Den byl chladný a jasný, ale vítr sílil. Omotal Barrickovi nový kabát, který mu vyšila Merolanna, kolem krku škrtičským stiskem. Zachrčel, zmrzačenou rukou látku uvolnil, ale ani pak nepromluvil. Věděl, že Briona o to stojí, ale nechtěl slyšet, co by mu chtěla říct. Už to slyšel dostkrát.
Ze středu hráze viděli, že odlivové mělčiny a bažiny u paty hradní hory jsou plné dělníků - vypadalo to skoro jako další armáda, hemžící se nad bahnem na provizorních plošinách. Zbořili zchátralé městečko trhovců před bránou a teď vytahovali kameny z vlastní hráze pod zdmi hradu, chystali se nahradit je dřevěným mostem, který by se dal rychle strhnout; tak by byl hrad úplně odříznut od pevniny a každý útočník by musel přejet bahno, kde bylo vody koním po krk, nebo najít způsob, jak se pod palbou z hradeb přeplavit přes zrádné proudy zátoky, až se vrátí příliv. Barrick se nedivil, že Erivora z Temných moří měli Eddonové odjakživa jako zvláštního patrona. Kdo jiný než bůh moře jim poskytl tuto téměř nedobytnou polohu?
Briona a ostatní budou v bezpečí, ať se děje co se děje, pomyslel si.
Nezdálo se, že by sestra jeho myšlenku sdílela. Kousala se do spodního rtu, jak to dělala vždycky, když ji něco znervóznilo. Ten zvyk si přenesla z dětství tak dokonale, že to vypadalo skoro jako hýčkaná vzpomínka. Sledoval, kam upírá pohled. Na tu stranu jel nedaleko od nich kapitán gardy Vansen. Barrick pocítil žárlivost, i když věděl, že je to nesmysl.
Pořád ho nenávidí, napadlo ho. Nenávidí ho tak, až to není spravedlivé, jako by to byla jen jeho vina, že Kendrick zemřel.
Dlouho jeli mlčky, takže Barrick v sedle skoro dřímal, když Briona konečně promluvila, a v první chvíli jí vůbec nerozuměl.
"Město neubrání."
"Kdo? Jaké město?"
"Avin Brone," řekla, jako by to jméno mělo nepříjemnou chuť. "Zbytek Jižní Marky, samozřejmě, na pevnině. Řekl, že hradby jsou na pevninské straně moc dlouhé a moc nízké, takže se příliš těžko brání."
"Má pravdu. Jak bychom to dokázali?" Barrick ukázal na houštinu lomenicových střech, které se táhly podél pobřeží a do vnitrozemí až po úpatí kopců. Byl vděčný, že ho vytrhla z tíživých úvah, ale bylo zvláštní mluvit se sestrou o takových věcech - jako by si hráli na dospělé.
"Nevím. Ale není možné, abychom všechny ty lidi přijali do pevnosti…"
"Bohové nás ochraňujte, ne, to opravdu nemůžeme, Briono! Do hradu bys jich nedostala ani čtvrtinu, aby si měli kam sednout, natož kdybys je měla všechny živit!"
"Tak je máme jen tak nechat nepřátelům napospas, když dojde k obléhání?"
"Musíme doufat, že k obléhání nedojde. Protože pokud ano, budeme muset udělat víc než jenom nechat tyto lidi, ať se o sebe postarají sami. Budeme tu část města muset spálit."
"Cože? Jen proto, aby se obléhatelé nezmocnili zásob, které tam jsou?"
"A taky dřeva a všeho ostatního, co nezničíme. I tak se pravděpodobně budeš… budeme… muset dívat, jak na nás katapulty vrhají kameny z našeho vlastního města."
"To nevíš a neví to ani Brone." Zdálo se, že základem sestřina hněvu je smutek. "Nikdo nic neví! V Pomezí nebylo žádné pořádné město obleženo půl století - jednou jsem slyšela otce, jak o tom mluvil. Někteří říkají, že už ani nebude, zásluhou kanónů, děl a… a všech těch věcí, které střílejí vzduchem kameny a kovové koule. Nemá to smysl."
Barricka rozčilovalo, že mu o válce vypráví sestra. Rozčilovalo ho ještě víc, že problému očividně věnovala víc pozornosti než on. "Nemá to smysl? Tak co máme dělat, jednoduše se vzdát?"

"Tak jsem to nemyslela a ty to víš."
Čas plynul, zatímco mlčky sjížděli pobřežní cestou do níže položených oblastí Landsendu. Studený vzduch nesl jen čistou vůni borovic a všudypřítomný pach moře.
Nakonec promluvila Briona: "Nemůžeme si být jisti, že k obléhání dojde, Barricku. Nevíme ani, co mají ty šeré bytosti v plánu - nejsou lidé, jsou něco jiného. Jen bohové tuší, co udělají."
"Brzy si uděláme představu. Jestli vpadly do Daler's Trothu, narazíme na lidi, kteří budou vědět co jsou zač a jak s nimi bojovat. Pošleme ti zprávu, hned jak se něco dozvíme."
Prudce se k němu otočila.
"Ach, Barricku, dáš na sebe pozor, že ano? Zlobím se na tebe, nechci, abys jel."
Cítil, jak tuhne. "Jsem dost starý, abych za sebe rozhodoval sám."
"Ale to neznamená, že je to správné." Upřeně se na něho podívala a zavrtěla hlavou. "Bojím se o tebe. Přestaňme se hádat. Jenom… jenom nedělej nic pošetilého, prosím. Bez ohledu na to… jaké máš sny, čeho se bojíš."
Studený těžký mrak, který na něho vrhal stín celý den, náhle probodl paprsek lítosti a lásky. Pohlédl na sestru, na tu tolik známou tvář - vlastní tvář, ale viděnou v zářivém zrcadle, otevřenou tam, kde jeho byla ztrhaná a skrytá, zlatorůžovou tam, kde jeho byla zlostná, krvavě rudá a mrtvolně bledá - a zalitoval, že se všechno nevyvinulo jinak. Protože stejně jako předtím pocítil silnou jistotu, že započal nezastavitelný pád, tak se teď neubránil hlubokému, slovy nevyjádřenému pocitu, že on a jeho milované dvojče, jeho nejlepší a pravděpodobně jediný přítel, už nikdy nebudou takto spolu.
Ta jistota ho zasáhla jako rána do břicha: otevře se mezi nimi propast, něco širokého a hlubokého. Byla to smrt, jejíž studený dech skoro cítil, nebo něco ještě podivnějšího? Ať to bylo cokoli, roztřásl se a třas brzy zesílil natolik, že měl co dělat, aby se udržel v sedle. Znenadání se nahnul přes koňskou šíji a začal padat nějakým temným tunelem, padal do prázdna, kde na něho čekala chladná, vychytralá bytost…
"Barricku!" Uslyšel sestřin vyděšený hlas, jako by se ozýval z druhé strany hlučné místnosti plné lidí. "Barricku, co se děje?"
Hukot v uších maličko zeslábl. Šedivý den se vrátil a vytlačil tmu. Nakláněl se v sedle, hlavu měl skoro v hřívě svého Kotlíka.
"Nic mi není. Nech mě být."
Míru Brionina strachu nejlépe vyjádřilo to, že ho popadla za zmrzačenou paži. Znovu se jí vyškubl a narovnal se. Zdálo se, že nikdo kolem se nedívá, ale podle toho, jak strojeně všichni hleděli jinam, jen ne na prince a jeho sestru, pochopil, že pouze odvrátili zrak.
"Bohové se nám vysmívají," řekl tiše.
Skutečnost, že málem omdlel, odvedla jeho pozornost a tak si nevšiml, že zatím dorazili na pole. Shromáždění muži čekali v neuspořádaném šiku mezi pokosenými stonky obilí, tisíc nebo víc těch prvních, které šikovatelé honili do řad, přesto se zatím armádě příliš nepodobali. Další muži přicházeli v hojném počtu každý den z provincií, ale místo aby se přidávali k tomuto vojsku, které mířilo na západ, většina nováčků měla posílit obranu samotné Jižní Marky.
"Neříkej o bozích takové věci," zaprosila Briona. "Neříkej to, když se chystáš odejít. Nesnesu to."
Podíval se na ni a navzdory zahanbení a sklíčenosti se mu srdce rozbušilo láskou. Ostatně, co jiného mu na tomto světě zbývalo? Jaké jiné ztráty se obával? Nic nebylo důležitější. Natáhl se a poplácal ji po rukách, jimiž držela otěže svého Snížka. "Máš pravdu, slaměnko. Promiň. Nemyslím to vážně. Nemyslím si, že se nám bohové vysmívají."
A mluvil pravdu. Na tomto otevřeném prostranství, pod nízkou, šedivou oblohou, Barrick náhle dospěl k závěru, že na bohy vůbec nevěří.
#
Jakmile slezl krkolomnými stezkami ukrytými pod balkonem na konci Bludiště až úplně dolů - koho by vůbec napadlo, že k Moři v hlubinách něco jako stezky sbíhá? Kdo je používal, chrámoví bratři? - Rohovec konečně došel na břeh a zastavil se na zaoblených kamenech v třeštění mihotavých barev, nedokázal však najít žádné vodítko, jak se chlapec přes stříbrné moře dostal. Neubránil se myšlenkám, zda ho Starší země netrestají za to, že přivedl do posvátných Mystérií cizáka, že vstoupil do jejich hlubokých úkrytů bez náležitého obřadu. Cítil se hříšně už jen proto, že je tak blízko Zářícího muže, který se tyčil uprostřed ostrova jako hora. Dokonce ani tady na břehu stále nevěděl, co si o něm má myslet. Ano, svým tvarem zhruba připomínal člověka, ale ani to nebylo snadné rozpoznat: nestejnoměrný svit Zářícího muže se rozléval po stropě a také se odrážel od Moře v hlubinách, takže všechny stěny obrovské jeskyně pokrývaly skvrny měňavého světla mnoha odstínů.
Ale proč by mě Starší trestali, a přitom chlapci dovolili přejít? Rohovec krátce zapochyboval. Třeba vůbec neviděl Pazourka - třeba se nechal oklamat stínem netopýra, svou únavou, nebo spíš omamným, zneklidňujícím ovzduším nejhlubších Mystérií.
Pak znovu zahlédl na ostrově pohyb, stínovou siluetku proti jasu Zářícího muže, která mu všechny pochybnosti z hlavy vyhnala. "Pazourku!" vykřikl. Udělal si z rukou hlásnou troubu, křičel a poskakoval na kamenitém břehu.
"Pazourku! To jsem já, Rohovec!"
Zdálo se mu, že stín na okamžik znehybněl, ale žádnou odpověď na své volání nedostal a v dalším okamžiku postavička zmizela v chaosu pulzujícího světla.
Klel, pobíhal po břehu, ale stejně nenacházel žádné řešení záhady, jak chlapec kovové podzemní moře překonal. Jak tam stál a vyčerpaně, zdrceně si něco mumlal, najednou si vzpomněl na další malou postavičku, kterou má na starosti, postavičku, na niž v rozrušení, že vidí něco, co s jistotou považoval za chlapce, skoro zapomněl.
"Šupsemtam! U puklin a zlomů, nechal jsem ho tam nahoře samotného hodinu, možná i víc!" A taky slabého, neschopného se pořádně nadechnout. Pocit bezmocnosti se do Rohovce zabodl jako ostrá jehla - tolik věcí se zvrtlo a

žádná se nedala napravit. Ten chlapec - všechno v životě se pokazilo od okamžiku, kdy s Opálkou uviděli ten pytel pohozený u Stínové linie.
Měli jsme ho tam nechat, pomyslel si a přes bolest v srdci, přes lásku, kterou, jak si musel přiznat, k plavovlasému dítěti cítil, bylo těžké tu myšlenku vyvrátit.
Drápal se zpátky nahoru po pěšině, jež byla opravdu jen o málo víc než kozí stezka - jenže kdo kdy slyšel o kozách, které by žily tisíc stop pod zemí? Ta myšlenka mu ani nestačila úplně projít hlavou, když si všiml, že o něco výš na srázu se něco blyští, něco světlého, co stojí mezi ním a balkonem na konci Bludiště. Ohromeně na to zíral a nechtěl věřit, že by to v těchto parných, mihotavých hlubinách mohlo být něco jiného než horečnatá vidina.
Dokonce ani na povrchu - přinejmenším na této straně Stínové linie - nežilo za denního světla nic jako jelen, jehož kůže je tak bílá, až je průsvitná, přízračné zvíře s podivně tenkýma nohama a parožím jako divoký propletenec kořenů, nemluvě o obrovských, mléčně modrých očích, které zářily jako plamen svíčky. Ale zdálo se, alespoň v jednom ohromujícím okamžiku, že se jelen na něho dívá. O mrknutí později byl pryč.
Rohovec se zastavil a přidržel se trčícího skalního výstupku. Náhle se ho zmocnila závrať a dostal strach, že by mohl spadnout. Mohlo to být opravdové? Nebo se příliš nadýchal Mystérií?
Ach, pane Horkého mokrého kamene, pomoz mi - bylo to stejné jako to, co jsem viděl na ostrově? Byla to jedna z těch věcí a žádný Pazourek? Ale pokud světlo a stín nezkreslily postavu na ostrově víc, než dokázal uvěřit, to, co tam viděl, chodilo po dvou nohách, mělo kulatou hlavu - skutečně to byl člověk.
Když vylezl až na místo, kde stál ten sklovitě bílý jelen, nenašel ani stopu po něčem živém.

Ve chvíli, kdy se vrátil k Šupsemtamovi, dělalo se Rohovci hrůzou z bohů a jejich posvátných míst poněkud nevolno. Dlouho tupě zíral, aby získal jistotu, že skutečně stojí před tímtéž kamenným sukem, na kterém střešáka nechal, přestože korálová lampička zůstávala tam, kde ji položil, a ještě svítila.
Mužíčka však neviděl.
Žaludek se mu vzbouřil, až se lekl, že bude zvracet. Ztratil všechny, které měl na starosti, všechny, kteří ho nejvíc potřebovali! Rohovec padl na ruce a na kolena, přidržel lampičku těsně u země a zoufale zapátral kolem paty vápencového suku po sebemenší stopě svého společníka. Mohl se pouze modlit k bohům, které předtím rušil, aby Šupsemtam byl ještě naživu, až ho najde.
Byla to nedůstojná poloha, ale jemu to bylo úplně jedno, dokud nezaslechl, jak tenký hlas asi yard od jeho ucha řekl:
"Něco li upadlo tobě?"
"Šupsemtame! Kde jsi?"
"Zdeť jsem, změtení kamenné kolem mne. Však tich ostati hleď, bys jeho ne vyplašil."
"Koho nemám vyplašit?" Permoník popolezl. Jeho trudnomyslnost maličko polevila - poprvé od chvíle, co si uvědomil, že se na ostrov Zářícího muže nedostane. Vzdor veškerému rozumu pocítil malou naději. "Je to Pazourek? Tys našel mého chlapce?"
"Leda by snad vous a ocas dlouhý dosti chlapci tvému přirostl."
Rohovec se zarazil.
Lučištník se maličko nejistě krčil ve vidlici stalagmitu, který měl dvě části. Byl to útvar, který Rohovci nesahal ani do pasu, ale pro mužíčka to byl pahorek. Šupsemtam mířil šípem na něco, co Rohovec neviděl, dokud nepřilezl blíž. Teprve pak rozeznal ve stínech lesklé černé oko a poškubávající čenich. Krysa, kterou viditelně překvapil, sebou trhla a rozběhla se podél skály pryč, ale jeden Šupsemtamův maličký šíp narazil do stěny těsně před její hlavou. Krysa opět ztuhla, pohyboval se jí jen nos.
"Jak dlouho se ji snažíš zabít?" zeptal se Rohovec pobaveně a také s úlevou. Nikdy by si nemyslel, že střešák je tak špatný střelec, ale usoudil, že těžký, hustý jeskynní vzduch si vybral svou daň. "Vážně máš takový hlad?"
"Hlad li mám? Věru že nemalý hlupec jsi. Nikterak nemíním ji pojídati, toliko ji sobě osedlati."
"Osedlat?"
"Předlouháť cesta k dobrému povětří, nemožno tam dojíti," vysvětlil Šupsemtam. "Nyní však nejapné rámě tvé se mi naskýtá." Mužíček se nepatrně pousmál. "Zdažlipak mě zpět k domovu mému přepravíš?"
"Tys chtěl jet na té kryse?" Rohovci to docházelo pomalu, ale pochytil už začátek myšlenky. "Celou cestu až nahoru?"
"Jsemť přec Okapový zvěd," řekl trochu rozhořčeně Šupsemtam. "Krysy divé ukrotiti navykl jsem, by k osedlání vhodné byly." Zavrtěl hlavou. "Teď pravdu dím: tu dusno všady, povětří toto těžké nelze mi již nikterak snésti."
"Tak pojďme chytit tu krysu. Třeba nám udělá radost oběma."

Šupsemtam dělal poslední úpravy na provizorním sedle - ve skutečnosti to byl spíš postroj - zhotoveném z jednoho řemínku korálové lampičky, navázaných nití a roztřepeného plátna z Rohovcovy košile. Konečný příjemce sedla byl v tuto chvíli vězněm na dně Rohovcova pytle, kde spokojeně vyhrabával drobty, které tam zůstaly z jídla, jež Rohovec koupil u Slané tůně. A Rohovec doufal, že až se zvíře nají, třeba přestane kousat.
"Co vede tě, že ostati tu hodláš?"
"Protože na ten ostrov se určitě můžu dostat - chlapec tam přece je. A já zjistím jak."
"Možno že lodici k plavení hotovou tamo nalezl."
Rohovce se zmocnila úzkost. Na to nepomyslel. "Nevadí," řekl nakonec, "jestli přejede zpátky, budu tam a postarám se, aby už neutekl. A co když bude potřebovat pomoc? Jak se vlastně přeplouvá na loďce rtuť? Co když… se převrhne nebo rozpadne? Rozpadají se čas od času, ne?"
"Tys hostem lodi plující nikdy nebyl, což?" zeptal se s pousmáním Šupsemtam.
"Nebyl," přiznal Rohovec.

"Aj, mně odjeti jest a pomoc tobě obstarati. Z které strany, rci, dobrý mistře permoníče?"
"Od mé ženy Opálky, jestli ji najdeš. Jinak požádej kohokoli z mého lidu, aby tě k ní zavedl."
Šupsemtam přikývl. Utáhl uzel na krysí uzdě a prohlédl si ji ostrým, zkušeným zrakem. "Věc dobře jde." Vstal. "Snad lépe bylo by ona chlapiska chrámová k tobě poslati - jakže se zovou? Bratři přemoření, či na způsob tento?"
"Přeměnění… U trhlin a - to mě vůbec nenapadlo! A oni už tě viděli - budou vědět, kdo jsi. No ovšem…" Zlobil se na sebe, že na něco tak jasného nepřišel sám, ale bylo toho na něho příliš.
Pomohl Šupsemtamovi upevnit postroje. Krysa teď byla klidnější, ale určitě ne úplně krotká a nějaký čas to zabralo. Střešák byl však trpělivý a zručný. Nakonec Rohovec krysu opatrně přidržel na místě a Šupsemtam jí vylezl na hřbet. Jen co Rohovec ruku odtáhl, krysa se pokusila upláchnout, ale střešák ji lukem bolestivě švihl přes čumák; vypískla, zkusila se rozběhnout jiným směrem a znovu se dočkala trestu. Když se ukázalo, že všechny hlavní směry jsou stejně nebezpečné, krysa se přikrčila a zůstala bez hnutí, až na dýchání a znepokojené mrkání.
"Naučuje se," prohlásil spokojeně Šupsemtam.
"Vezmi si trochu korálového světla," řekl Rohovec a ulomil jeden z jasnějších kousků; střešák jej připevnil pod řemínek krysího postroje. "Na tmavých místech tak líp uvidíš. Šťastnou cestu, Šupsemtame. A díky za pomoc a laskavost."
Chtěl říct víc - měl pocit, že tento výjimečně malý muž se stal víc než starým známým, že mezi nimi vzniklo přátelství, jakkoli nepravděpodobné, ale Rohovec si na sentiment nepotrpěl. Každopádně byl unavený a velmi vyčerpaný. "Ať tě chrání Starší země."
"A ty pak, Rohovče z Modrokřemenů, ochráněn buď Pánem štítu." Střešák kopl patami holínek krysu do boků, ale zvíře se nepohnulo. Šupsemtam švihl tvora lukem přes bok; krysa se rozběhla. Stále ji švihal lukem přes zadek, tentokrát aby zatočila, a konečně jezdec a oř mizeli ve stínech chodby směřující vzhůru. Jediné, co z nich Pazourek v posledních okamžicích viděl, byl pohybující se světlý bod, kus korálu přivázaný kryse na hřbet.
"Jenom jestli tě pod tou prašivou skálou najde!" zavolal na Rohovce ještě Šupsemtam. Jeho tenký hlásek už zněl, jako by přicházel ze vzdálenosti několika mil.
#
Loudavý zadní voj konečně zmizel za ohybem pobřežní silnice směrem k Settlandské cestě a kopcům. Zůstalo zde jen několik set přihlížejících a bahnité, udusané pole. Briona věděla, že to není správné - tato armáda měla odpochodovat za zvuku trumpet, s průvodem ulicemi, ale nebyl čas něco takového zařídit - a aby byla upřímná, neměla by na to ani srdce. Ale lidem nažene toto skoro tajnůstkaření strach, když tisíc vojáků jednoduše zmizí. V minulosti začínaly války skoro vždy okázalou přehlídkou.
Třeba se blíží doba jiné války, napadlo ji, i když neměla ponětí jaké. Svět se koneckonců rychle mění, a nejenom k horšímu. Kromě toho, doba je příliš smutná na průvody a trubky.
Ale na druhou stranu možná právě teď potřebujeme takové věci nejvíc, pomyslela si.
* * *
Nedokázala jíst a nedokázala přestat plakat. Barrick odjel jako ten, kdo jde na šibenici, to bylo jediné, na co byla schopná myslet. Neošálil ji žertíky ani veselým rozloučením, když ji naposledy políbil. Rose a Moina se ji zoufale snažily přimět, aby si lehla, ale spánek byl to poslední, co chtěla, a stejně bylo teprve pozdní odpoledne.
Ach, Barricku! pomyslela si. Měl jsi zůstat se mnou. Měl jsi zůstat. Zlostně popotáhla, ale když jí služebná nabídla kapesník, odmítla a místo toho si otřela nos do rukávu. Přineslo jí malé potěšení slyšet, jak dvorní dámy zaúpěly na znamení nesouhlasu.
"Půjdu si promluvit s lordem Bronem," oznámila jim. "Řekl, že se mnou potřebuje něco projednat - určitě přípravy na obležení. A taky si budu muset pohovořit s lordem Nynorem o jídle pro nové posily, které právě dorazily z Helmingsea."
"Ale… proč by nemohli přijít oni za vámi?" zeptala se Rose.
"Projdu se. Chodím ráda." Hned se cítila líp. Mít něco na práci bylo mnohem lepší než bezmocně sedět a přemýšlet, jak Barrick a ostatní odjíždějí do… do čeho vlastně?
V polovině cesty přes vnitřní hrad, následovaná dámami, které za ní cupitaly jako křepelčí kuřata, a skupinou úzkostných stráží, si Briona náhle vzpomněla, na co včera zapomněla - nebo to bylo předevčírem? Vzkaz toho hloupého básníka, že se s ní chce setkat ten záhadný pikolík. Jak zpomalila, Rose a Moina, které slepě pospíchaly, aby s ní udržely krok, do ní málem vrazily.
"Nechte mi přivést toho pikolíka," nařídila jednomu ze strážných. "Setkám se s ním v Erivorově kapli."
"Pouze jeho, Výsosti?"
Zapřemýšlela o pikolíkově někdejším společníkovi, básníkovi Tinwrightovi. Ze všeho nejmíň teď chtěla snášet přihlouplé lichotky. "Přiveďte jeho a nikoho jiného."

Málem na pikolíka znovu zapomněla, ale když odešla od lorda konetábla, vůně kadidla, která zavanula z Erilovy svatyně v Rolnické síni, jí ho připomněla, a tak zamířila do kaple.
Zdálo se, že ten zvláštní člověk jménem Gil čeká mimořádně trpělivě. Protáhlou, náměsíčnickou tvář měl téměř bez výrazu, ale strážní kolem něho vypadali trochu neklidně. Briona si zděšeně uvědomila, že je všechny nechala čekat velkou část dne.
No co, jsem princezna regentka, ne?
Ano, připomněla si, ale také je v hradu, který se připravoval na obléhání. Tito muži možná měli dělat něco jiného. Přesto ji to lehce popudilo.
"Tvoji druzi vypadají unaveně," řekla seržantovi. "Dalo vám hodně práce dostat ho sem?"
"S ním jsme práci neměli, Výsosti. Zato jsme měli velkou potíž zabránit té dívce, aby šla s ním."

"Dívce?" Briona byla úplně zmatená. "Jaké dívce?"
"Té, kterou přivedl kapitán Vansen, Výsosti. Jak se jmenuje - Vrba? To děvče z údolí."
"Ale proč by chtěla jít s ním?"
Seržant pokrčil rameny a vzápětí si uvědomil, že něco takového se před princeznou nedělá. Sklonil hlavu. "Nevím, Výsosti, ale muži v žaláři říkají, že tam chodí každý den a pozoruje tady tohohle jako kočka vedle myší díry. Když to jde, sedí tam s ním. Nemluví, žádný z nich, a on se na ni nedívá." Maličko zčervenal. "Tak jsem to slyšel, paní."
Briona přimhouřila oči a zadívala se na pikolíka. Zřejmě měl v sobě nějaké kouzlo. "Slyšel jsi to? Je to pravda s tím děvčetem?"
Studené, průzračné oči byly skoro stejně prázdné jako pohled ryby. "Jsou tam lidé," řekl pomalu. "Málokdy se dívám. Poslouchám."
"Co?"
"Hlasy." Usmál se, ale v tom úsměvu něco nebylo v pořádku, jako by se nikdy pořádně nenaučil usmívat. "Někteří se snaží mluvit s vámi. Prosí mě, abych vám pověděl o vašem bratrovi - o tom, který má sny."
"Jaké hlasy?" Bylo těžké nezlobit se na někoho, kdo se na vás dívá, jako byste byli židle nebo kámen. "A co ti říkají o princi Barrickovi, tvém lenním pánovi?"
"Nevím to jistě. Ty hlasy mi mluví v hlavě, někdy ve spánku a někdy dokonce, když jsem vzhůru." Prázdné oči se zavřely a znovu se otevřely, pomalu, jako když se zatřepetá uschlý list. "A říkají, že nemá opouštět hrad - nemá jezdit na západ."
"Nemá…? Ale on už odjel! Proč…?" Chtěla se rozzuřit, že se to dozvídá až teď, ale uvědomila si, že je to její vina. Výbuch hněvu se změnil v něco úplně jiného, v něco ledového, co jí sevřelo hruď. "Proč by neměl jet?"
Gil pomalu zavrtěl hlavou. Náhle si uvědomila, že o něm vůbec nic neví - že jí Brone řekl jenom to, že pracuje v nějaké špinavé krčmě u Čvachtovské zátoky. "Jestli odjede na západ," dodal pikolík, "musí si dát pozor na oko dikobraza."
"Co to znamená?" Trápila se, že udělala strašlivou chybu, ale co teď s tím? I kdyby tomu bez výhrad uvěřila, měla vypravit rychlého posla jen proto, aby Barrickovi vyřídil toto… toto proroctví? Věštby toho muže ho už jednou rozběsnily. Ne, rozhodla se, napíše to do dopisu, který pošle po prvním pravidelném kurýrovi. Zformuluje to jako žert, který by ho měl pobavit - třeba mu to v hlavě uvízne a kdyby se ukázalo, že je na tom něco pravdy, pomůže mu to. Pomodlila se k bohům, aby svou hloupostí a nedbalostí nezpůsobila něco strašného.
"Co to znamená?" Pikolík zavrtěl hlavou. "Nevím - hlasy mi to neříkají, mluví jen tak, že je slyším jako někoho, kdo je na druhé straně zdi." Nadechoval se tak dlouho, že to bylo k zešílení. "Teď se to děje častěji, protože svět se mění."
"Mění?"
"Ach, ano. Protože bohové se znovu probouzejí." Řekl to velice jednoduše, jako by to byla všeobecně známá pravda. "Přímo pod našima nohama."

31
Noční návštěva
PŘÍBĚH:

Ta pověst se vypráví
v chodbách, na nádvořích,
je to jen šelest křídel holubích

Věštby vržených kostí

Modlitby a rituály toho dne byly obzvlášť vyčerpávající. Qinnitan bylo špatně skoro pokaždé, když jí Panhyssir podal jeden ze svých lektvarů, ale někdy byla také plná nevyužitelného, neusměrněného elánu, a tak tomu bylo i teď, několik hodin poté, co zaslechla píseň půlnočních modliteb. Nemohla spát a nebyla si jistá, jestli vůbec spát chce, ale také nechtěla ležet v posteli a poslouchat, jak dýchá.
Když ráno vypila knězův elixír, skoro cítila, jak jí rozdírá útroby. Připadala si čištěná jako nádoba na vodu, která se naplní kamínky a zalije horkou vodou. Zvláštní pocit uvolněnosti také trval pokaždé déle, jako by byla hostem ve vlastním těle, a ne zrovna vítaným. Nejhorší ze všeho bylo - a ona o tom nedokázala mnoho přemýšlet -, že když vypila Krev slunce a propadla se do té chvilkové, přesto však děsivé tmy, do té živé smrti, připadala si jako cvrček napíchnutý na rybářský háček, jako by byla živá návnada, která se houpe nad největšími hlubinami a pod ní se pohybuje něco obrovského, co čenichá, rozhoduje se…
A co to mohlo být, ta bytost, jejíž myšlenky jsou pomalé a hrozivé jako pohyby samotné země? Mohlo vůbec něco takového existovat, nebo jí elixír rozvracel mysl? Sotva před několika měsíci jedna mladá královna zešílela a nedokázala se přestat smát a plakat. Dívka tvrdila, že ji privilegovaní špehují dokonce i ve snech. V šatech, které na sobě roztrhala, chodila sem a tam chodbami a zpívala dětské písně, dokud nakonec úplně nezmizela z Ústraní.
Co ode mne tito lidé chtějí? uvažovala zoufale Qinnitan. Opravdu mě chtějí dohnat k šílenství? Nebo mě z nějakých svých podivných důvodů prostě pomalu vraždí?
Začínala být posedlá představou, že ji chtějí otrávit, a na vině nebyl jen velekněžův odporný elixír. Pokaždé, když jí někdo podal pohár, když přijala jídlo, které nebylo nabráno ze společného hrnce, měla pocit, jako by se chystala překročit hranu útesu. Nešlo jen o otevřenou a neskrývanou zášť první manželky Arimone - i mnohé jiné ženy si ji začaly prohlížet, považovat její schůzky s Panhyssirem a ostatními Nushashovými kněžími za projev nezasloužené

přízně, jako by ta denní muka byla nějaká výhra, kterou Qinnitann uchvátila pro sebe! Dokonce i Luian, která bývala jejím pevným spojencem, se k ní začala chovat trochu odtažitě. Jejich rozhovory začaly být rozpačité, jako když se na tržišti potkají dvě ženy, které o sobě vědí, že jedna tu druhou nedávno pomluvila. Mohl za to Jeddin a jeho absurdní, nerozumná touha - stála mezi nimi jako zavřené dveře.
A tak teď Qinnitan ležela na úzké posteli, dlouho po půlnoci, a nemohla usnout. Myšlenky jí pobíhaly jako pilní mravenci. Pokaždé, když už se zdálo, že na ni jde dřímota, rýplo do ní občasné zachrápání služebných přede dveřmi jako kruté dítě. Dny v Úlu jako by byly neskutečně vzdálené. Všechno šťastné a jednoduché jako by měla mimo dosah. A protože nespala a hlavou se jí honily takové horečnaté, nešťastné myšlenky, zaslechla tichý zvuk. Způsobil jej ten, kdo se pohyboval u protější stěny pokoje, a slyšela ho stejně zřetelně, jako kdyby na ni někdo promluvil; poznala, že není sama.
Její srdce sebou škublo a rozběhlo se. Pomalu se posadila a zamžourala do téměř černé tmy vedle dveří. Jediné, co zahlédla v záři zastíněné lampy, byl nějaký tvar, ale byl to tvar, který tam nebyl, když se předtím odploužila do postele. Tanyssa. První manželka ji na mě poslala. V duchu spatřila hranatý obličej privilegované zahradnice, oči prázdné až na obezřetnou nevrlost zbitého psa. I kdybych zakřičela, zabije mě dřív, než přijde pomoc. A jestli zahradnici poslala Arimone, Qinnitan věděla, že by mohla křičet do ochraptění, a stejně by žádná pomoc nepřišla.
Co nejtišeji sklouzla z postele na podlahu. Tiše při tom zakňourala jako spáč, kterého něco vyrušilo. Doufala, že tak zamaskuje zvuk svých pohybů a možná dokonce zastaví atentátníka, který se lekne, že ji probudí. V zoufalství, se srdcem stále bolestivě rozbušeným, se snažila vymyslet, co by mohla použít jako zbraň. Nůžky, kterými jí otrokyně stříhaly a tvarovaly vlasy! Jenže ty byly na dně koše pod jejím nočním stolkem, v šicí krabici ze slonoviny - nedokázala by je vytáhnout dostatečně rychle.
Když přejela rukou po stolku, dotkla se něčeho studeného a tvrdého a sevřela to prsty. Byla to jehlice, dlouhá jako dlaň s prsty, zdobená zlatým a smaltovaným slavíkem. Stiskla slavíka v pěsti a zvedla jehlici, jako by to byla dýka. Rozhodla se, že pokud ji Tanyssa má zavraždit, bude ji to stát něco vlastní krve. V ústech měla sucho, hrdlo sevřené, jako by je už stahovala škrticí smyčka.
Tvar u dveří se znovu pohnul, pomalu a tiše. S nataženýma rukama si prohmatával cestu. Když teď měl za sebou dost tlumeného světla, nevypadal ani jako člověk, každopádně měl příliš tenké údy, než aby to mohla být Tanyssa, natož některý jiný škrtič, kterého by Arimone nebo autarcha mohli poslat. Qinnitanino rozbušené srdce na chvíli hrozilo, že se úplně zastaví. Je to duch? Stínový démon z Argalova nočního království?
Už to bylo skoro u lůžka. Uviděla, jak se nad ní vztyčila stínem zahalená tvář, a pověrčivá hrůza jí proměnila ruku v kámen, právě když měla zaútočit, když měla zabodnout jehlici do tmavých skvrn vetřelcových očí; místo toho ucítila, jak to do ní vrazilo a couvlo. Dotek chladivé lidské kůže byl tak překvapivý, že šlachy její paže konečně ožily a ona sekla. Útočník zvláštně, dýchavičně zakňučel, ale beze slov, bez výkřiku bolesti nebo překvapení, ucouvl a Qinnitanino srdce sevřené děsem znovu škobrtlo.
"Nech mě na pokoji!" vykřikla, ale vyšel z toho přiškrcený šepot. Ten tvor lezl pryč, krčil se na podlaze a vydával zvláštní, zvířecí zvuky. Qinnitan se mu skokem vyhnula a doběhla ke dveřím, připravená zakřičet na obrovské privilegované stráže, které čekaly jen několik desítek kroků od pokojů, ale ve dveřích se zarazila. Uvědomila si, že ten bizarní, skřípavý zvuk je pláč.
Zvedla ruku a vzápětí si spálila prsty, jak vytáhla zpoza štěrbinového stínítka lampu. Našla držadlo, lampu zvedla a zaplavila tak pokoj žlutým světlem; uviděla, že ta děsivá věc skrčená na podlaze je jenom malý tmavovlasý chlapec.
"Pro královnu Úlu!" Opatrnost a strach ji přiměly, aby i toto užaslé zaklení pronesla tlumeným hlasem. Přistoupila blíž. Chlapec na ni hleděl velkýma, vystrašenýma očima. Z dlouhé rány na hrudi mu kapala krev a ukazovala, kam ho svou slavičí jehlicí zasáhla. "Kdo jsi?" zašeptala.
Dítě na ni hledělo a v očích a na tvářích mělo slzy. Otevřelo ústa, ale vyšlo z nich jenom hluboké zabručení. Škubla sebou a chlapec si rychle zvedl ruku před obličej, aby se chránil.
Jeden z Tichých privilegovaných! Byl to němý otrok zajatý v některé xiské válce, možná ještě jako malé dítě. Autarchové ze Sadového paláce a jejich nejvyšší služebníci se odjakživa rádi obklopovali takovými chlapci, kteří nemohli vyzrazovat tajemství ani křičet, bez ohledu na krutosti, jimž byli vystavováni. "Chudáčku," vydechla Qinnitan zpola pro sebe - v první chvíli si neuvědomila, že když někdo nemůže mluvit, ještě to nutně neznamená, že neslyší a nerozumí. Opatrně zvedla ruku a chlapec před ní znovu ucukl. "Neublížím ti," řekla. Doufala, že ho přesvědčí alespoň tónem hlasu. Pak jí došlo, že mluví moc hlasitě - mohla by probudit služky, což by sice ještě před několika okamžiky uvítala, ale teď najednou nechtěla, aby k ní někdo vpadl. Když znovu promluvila, mohlo ji slyšet pouze zraněné dítě.
"Pomůžu ti, když mi to dovolíš. Promiň. Rozumíš? Myslela jsem, že jsi… Vyděsil jsi mě."
Chlapec znovu zafňukal, ale dovolil jí prohlédnout ránu. Byla dlouhá, ale povrchová. Bílé lněné kalhoty mu už přesto v pase nasakovaly krví. Chvíli hledala, než našla jedno čisté plátno, které čekalo na její měsíčky, a přitiskla je na ránu. Potom vyhrabala starý šátek a uvázala mu ho kolem pasu, aby obvaz zůstal na místě.
"Není to zlá rána," zašeptala. "Rozumíš mi?"
Opatrně si na plátno sáhl. Pořád vypadal, jako by chtěl každou chvíli vzít do zaječích, ale aspoň přikývl.
"Dobře. Promiň mi to. Zranila jsem tě. Co jsi tady dělal?"
I ve světle lampičky si všimla, jak mu tvář zbledla, a lekla se, že mu nakonec přece jen zasadila smrtelnou ránu. Zkusila ho zadržet, ale on se s brbláním ztěžka postavil a sáhl do zakrvaveného opasku svých krátkých kalhot. Tiše při tom houkal jako hrdlička. Vytáhl váček, který tam měl zastrčený mezi tělem a oděvem. Byl zrudlý krví a mokrý, a ona se ho v prvním okamžiku zdráhala vzít, ale z chlapcova zmučeného výrazu pochopila, že má strach, že se něco, co je uvnitř, zničilo. Vzala váček a uviděla, že zdrhovací šňůrka je zapečetěná stříbrnou nití a voskem. Přisunula si lampičku, ale v první chvíli pečeť nepoznala. Nadechla se. Najednou znovu váhala, ale chlapec tiše zakňoural jako pes, který čeká, až

bude smět ven, a tak vosk ze šňůrky odlomila a vytřepala si na dlaň stočený pergamen a zlatý prsten.
Dole na pergamenu byl podpis "Jeddin." Znovu zaklela, ale tentokrát tiše.
"Mám to," řekla. "Nic se tomu nestalo - krev neprosákla. To poslal velitel? Velitel Leopardů?"
Chlapec nechápavě zavrtěl hlavou. Qinnitan byla rovněž zmatená, ale pak ji napadlo něco jiného. "Luian? Privilegovaná Luian? Ona to poslala?"
Tentokrát se usmál, byť to byl chabý, bolestný úsměv, a přikývl.
"Výborně. Udělal jsi, co po tobě chtěli. Teď musíš odejít, stejně tiše, jako jsi přišel, abys neprobudil ty, kteří spí venku. Opravdu je mi to líto. Ať ti tu ránu někdo ošetří pořádně. Řekni mu… řekni mu, že jsi v zahradě upadl na kámen."
Chlapec se tvářil pochybovačně, ale vstal a poplácal obvaz, aby se ujistil, že je stále na místě. Pak se jí uklonil. Ten projev dvornosti působil tak zvláštně uprostřed noci, ve světle lampy a s krvavými šmouhami na podlaze, že se ohromením málem rozesmála. V dalším okamžiku chlapec vyklouzl záclonami a zmizel.
Qinnitan chvíli čekala, naslouchala tichu, a pak se pustila do úklidu krve z podlahy. Vzala další ze svých hadříků a setřela ji. Představa, že by si měla přečíst, co Jeddin vzkazuje, v ní probouzela nepříjemnou hrůzu. Je to nějaká hloupá zamilovaná básnička, která toho chlapce málem stála život? Nebo to je něco novějšího a nebezpečnějšího? Nařizoval jí, aby se s ním někde setkala, a používal při tom stejný typ hrozeb, jimiž donutil ke spolupráci Luian?
Když byla hotová a místnost vypadala přesně jako před příchodem půlnočního hosta, postavila lampičku na noční stolek, sedla si na zkřížené nohy na postel a naklonila se, aby mohla číst.

Milovaná,

začínal dopis. Dívala se na Jeddinovo pečlivé a překvapivě drobné písmo. Aspoň že vynechal mé jméno, pomyslela si, ale o okamžik později na ni zapůsobila síla toho jediného slova. Bylo to, jako by ji někdo udeřil. Jak se mohlo stát, že k tomu došlo? Bylo to jako ze staré báje, že tento muž riskoval životy jich obou, aby mohl projevit svou lásku, a jiný, ještě mocnější muž - nejmocnější na zemi - si ji zatím již přivlastnil. Mne! Mne, Qinnitan. Nedalo se to pochopit.

Udělal jsem hloupost, že jsem riskoval setkání s tebou. Měla jsi pravdu, když jsi mi to říkala. Kolují řeči. Jeden z mých nepřátel má podezření. Určitě je to Vash, nejvyšší ministr, ale dokázat nemůže nic.

Zmocnil se jí strach, tak mocný strach, že málem přestala dýchat. Nechtěla číst dál. Ale četla.

Může však přijít den, kdy proti mně vystoupí, navzdory přízni, kterou mi prokázal autarcha, chvála jeho jménu. Ne, je to kvůli přízni, kterou mi Zlatý projevil. Nenávidí mě. Myslím Vash. Stejně jako jiní tady.
Musím se připravit na den, kdy se situace může změnit. Mám své stoupence, kteří jsou mi věrní, ale mé bezpečí by bez tebe nemělo žádnou cenu. Pokud by takový den měl přijít, pošlu za tebou posla, který vysloví posvátné jméno Habbili. A stejně jako syn slavného boha opustil hory a své nepřátele a nastoupil na lodku, která ho zraněného převezla do Xisu, vyplujeme za svobodou i my. V přístavu ve vlečišti nedaleko Habbiliho chrámu je malá rychlá loď, která se jmenuje Kirouská Jitřenka. Nepojmenoval jsem ji po tobě, má krásná hvězdo, protože mi patřila ještě dřív, než jsem byl povýšen do čela autarchových Leopardů, ale když jsem se dozvěděl, že ti tak říkají někteří v Ústraní, pouze mi to dokázalo, že to osud pro nás chystal od začátku. Až tam přijdeš, ukaž kapitánovi tento prsten. Pozná ho a splní ti každé přání. A až se k tobě připojím, poznáš, jak krásně ta jitřní hvězda pluje.
Doufám, že na to nedojde, milovaná. Třeba ještě porazím Pinimmona Vashe a ostatní své nepřátele a třeba najdu způsob, jak by naše láska mohla růst v paprscích Zlatého. Ale jak se říká, v hnízdě zmijí není odpočinku - dokonce ani pro zmije.

Podepsal se a podpis podtrhl.
Blázne, pomyslela si. Ach, Jeddine, ty blázne! Kdyby ten chlapec probudil stráže nebo dokonce služebnictvo, kdyby dopis padl do nepravých rukou, ona, Jeddin a pravděpodobně i Luian by v tuto chvíli všichni klečeli před popravčím.
Qinnitan došla k závěru, že velitele Leopardů stihlo obzvlášť nebezpečné šílenství, šílenství, které mu dovolovalo velebit autarchu a zároveň plánovat, jak vládce země okrást o vyvolenou nevěstu.
Věděla, že Jeddina nemiluje, ale jeho šílenství na ni zapůsobilo. V tom silném těle tlouklo srdce dítěte - smutného chlapce, který běhá za ostatními, ale věčně jim nestačí. A jako dospělý byl tak hezký, že to nemohla přehlížet, to byla také pravda. Qinnitan zadržela dech. Že by na tom nakonec něco bylo? Odvažovala se něco k němu cítit? Skutečně ji mohl zachránit z tohoto strašlivého místa?
Přemýšlela o tom jen velice krátce. Pak pergamen spálila v plameni lampy, až z něj zůstal jen černý, práškový popel. Ale prsten si nechala.

32
V tomto kruhu světa
SLZY:

Smějte se a veselte se,
praví vlk,
vyjte na oblohu

Věštby vržených kostí

Studený déšť bubnoval do střech a Krejčovská ulice se proměnila v řeku bahna. Matty Tinwright, odhodlaný neušpinit si boty, opatrně našlapoval z prkna na prkno - některá, podobně jako potápějící se lodi, zapadla do bahna tak, že vyčnívala jen špička jednoho konce. Nový příplatek na oblečení nestačil na dřeváky - nebo alespoň volba mezi dřeváky a největším, nejnápadnějším krejzlíkem z jeho pohledu vůbec žádná volba nebyla. Víc než kdy jindy chtěl udělat dojem.
Jedno prkno uprostřed ulice zmizelo úplně a starý Rébus zůstal stát jako alegorická socha svého jména. Ponechaný napospas živlu, krátkozrace civěl do mezery, na celé dva yardy bahna, hustého jako morek, který vzkypěl při vaření. Shora k němu kodrcal vůz tažený volkem. Vyplňoval celou ulici a poháněči tropili velký křik, jak jej vedli přes nejzrádnější místa. Další, kteří přicházeli do Krejčovské ulice z uličky Rozvrzaných schodů - několik řemeslníků, pár promočených učedníků a větší počet vojáků svolaných z provincií - se schovali pod převislé střechy budov a dívali se, co se bude dít. Vůz tažený volkem nejel rychle, ale zároveň se nezdálo, že by o něm starý šašek věděl.
Tinwright si rozčileně povzdechl. Ani v nejmenším netoužil vrátit se na blátivou ulici a vytáhnout šaška z nebezpečí, ale Rébus byl nejlepší přítel, jakého v těchto dnech měl, a on se nechtěl dívat, jak toho starého bracha rozdrtí vůz.
"Rébusi! Ať ti boty seberou bohové, hoď sebou, chlape! Než napočítáš do tří, to zvíře ti bude stát na krku!"
Šašek zvedl hlavu a překvapeně zamrkal. Oblečení, které měl Rébus na sobě, Tinwright považoval za jeho civilní oděv: tmavé nohavice jako na pohřeb, plášť s kapuci a klobouk, přes jehož obří, deštěm smáčenou krempu mohl sotva vidět dál než na vlastní zabahněné nohy. Vypadal v tom mnohem komičtěji, než by se mu kdy podařilo v pestrobarevném kostýmu; Tinwrighta napadlo, že by si to stařík měl obléct, aby pobavil šlechtu.
"Hej!" zakřičel Tinwright. Zdálo se, že šašek si ho konečně všiml. Pak se přes rameno podíval na blížící se vůz, rozdrážděné zvíře a skupinku klejících poháněčů, tak soustředěných na klouzání ulicí, že by vyšlo nastejno, kdyby Rébus byl neviditelný. Když konečně pochopil nebezpečí, které mu hrozí, překvapeně zamrkal a polkl. Jedna čápovitá noha se zvedla a zablácený střevíc nesmyslně zašmátral po vzdáleném prkně. V dalším okamžiku Rébus došlápl mimo, přímo do bahna, a s několika škubnutími a knikavými zvuky se zabořil až po vychrtlá stehna.
Rébus měl štěstí, že volek a vozkové byli pozornější, než se na první pohled zdálo. Nestalo se mu nic horšího, než že ho postříkalo další bláto, když vůz smykem zastavil yard nebo dva od něho. Vůl sklonil hlavu a zadíval se na mžourajícího, blátem oplácaného šaška, jako kdyby tak podivného tvora ještě nikdy neviděl.

Nebyl to příchod v takovém stylu, jaký si Tinwright naplánoval, a tak bylo jedině dobře, že v jeho bývalém domově, v Quillerově zdroji, je tma a plno. Když vešel, prakticky nikdo nezvedl hlavu, aby se na něho podíval. Trojice cizích vojáků se zasmála hnědé slupce tvrdnoucí na Rébusových dolních končetinách, ale udělala roztřesenému stařík kousek místa, když ho Tinwright posadil vedle krbu. Když kolem běžel pikolík, chytil ho - všiml si, že Gila nahradil devíti nebo desetiletý chlapec, určitě jeden z mnoha Conaryho příbuzných, ale ještě dost mladý, než aby se začal štítit práce - a nechal si přinést kartáč a hadry, aby se zbavil nejhoršího bláta. Když s tím byl hotov, volným kokem došel k výčepu, kde právě Conary narážel soudek. Všiml si, že už je to opravdový stůl, nejenom podepřené prkno; udělalo to na něho dojem a zároveň ho to trochu popudilo. Někomu blížící se obléhání prospívalo, jak o tom svědčil dav neznámých pijáků shromážděných v Quillerově zdroji. Z povýšení, jehož se dostalo samotnému Tinwrightovi, to setřelo trochu lesku.
Conaryho pohled byl mrzutý, ale obrovského krejzlíku a nové blůzy si všiml. "Tinwrighte, ty lotře, ukradl jsi mi pikolíka."
"Ukradl? Já ne. To spíš on mě málem dostal do žaláře pod hradem. Ale nakonec se to obrátilo v dobré, takže mu to nezazlívám. Jsem teď básníkem princezny regentky." Zadíval se na lavici a pak ji utřel kapesníkem, než si sedl.
"Copak, princezna ohluchla? Chudinka, jako by neměla dost starostí." Conary si dal ruce v bok. "A jestli jsi teď tak nóbl, mohl bys mi sakra zaplatit ty tři hvězdice, které mi dlužíš, nebo zavolám městské stráže, aby tě znovu vyhodily na ulici."
Tinwright na to úplně zapomněl, takže se to neobešlo bez trpké grimasy, ale díky penězům, které si vypůjčil od Rébuse, byl ten den v balíku, a tak se snažil vypadat ochotně, když mince přesouval ze svého váčku na stůl. "Samozřejmě. Zdržela mě vůle regentky, jinak bych se už dávno vrátil a zaplatil ti."
Conary si měďáky prohlížel, jako by až teď - nehledě na nový krejzlík a prošívanou blůzu - začal zvažovat, že Tinwrightovi jeho nové vysoké postavení uvěří. "Tak budeš něco pít?"
"Jo. A přišel se mnou přímo králův šašek, takže uděláš dobře, když ke krbu doneseš džbánek svého nejlepšího piva. Žádné patoky, které čepuješ všem ostatním." Zeširoka mávl rukou.
"To bude další hvězdice," prohlásil Conary. "Protože ty tři byly moje, jasné?"
Tinwright zabručel - nebylo snad vidět, že si teď nějakou důvěru zaslouží? - ale pohrdlivě upustil na stůl další minci. Zdálo se, že Rébus zatím maličko roztál, třebaže se seškrabáváním bláta z nohavic a střevíců přestal ve chvíli, kdy ho na nich ještě poměrně dost zbývalo. Teď civěl do ohně, jako by se snažil přijít na to, jak by se tak úžasně hřejivé a zářivé věci mohlo říkat.
"Tak co, není to lepší než snažit se najít místo, kde bys mohl pít, v hradních kuchyních?" zeptal se ho hlasitě Tinwright. "Kde se vojáci strkají lokty a mačkají jako husy, které se perou o zrní?"
Rébus vzhlédl. "Myslím… myslím, že už jsem tady byl, někdy dávno. Vyhořelo to, že?"
Tinwright mávl rukou. "Ano, před mnoha lety, tak jsem to aspoň slyšel. Je to podřadný podnik, ale má své kouzlo. Básník musí pít s obyčejnými lidmi, jinak se ztratí, jak začne uvažovat o příliš vznešených věcech, proto jsem sem občas chodil, než jsem byl povýšen." Rozhlédl se, jestli si jeho poznámek nikdo nevšiml, ale cizinci kolem krbu hráli

vrhcáby a nevěnovali mu pozornost.
"Podívejme." Na krb s třesknutím dosedl džbánek piva a dva korbele a Rébus vyvalil oči na rozměry poprsí, jež vykukovalo ze živůtku ženě, která se nad nimi skláněla. Narovnala se. "Matty Tinwright. Myslela jsem, že je po tobě, nebo že ses vrátil do Západního Nábřeží."
Co nejmileji se na Brigid usmál. "Ne, zdržely mě jiné povinnosti."
Štípla ho do blůzy a nechala prst klouzat po naškrobeném krejzlíku. "Vypadá to, žes to někam dotáhl, Matty."
To už bylo lepší. Usmál se a otočil se k Rébusovi. "Vidíš, pamatují si mě tady." Nezdálo se, že by stařec věnoval velkou pozornost tomu, co slyší. Slabýma očima sledoval chvějící se proporce nad Brigidiným šněrováním asi tak, jak visí vyhladovělý pohledem na vepřovém, z něhož kape tuk. Tinwright se otočil zpátky k dívce. "Ano, Zosim se na mě usmál. Jsem teď básníkem samotné princezny."
Lehká holka se maličko zamračila, ale pak se znovu usmála. "Stejně ti musí být nahoře na hradě trochu smutno, i když máš kolem sebe všechny ty jemné dámy. Určitě se ti stýská po starých přátelích - po starém lůžku…?"
Teď už to zašlo příliš daleko. Stařec sice dál vyvaloval oči na dívčino poprsí a ve svém obluzení nic nevnímal, ale samotný Tinwright nechtěl, aby mu jeho dřívější situaci někdo připomínal. "Ale ano," řekl, a třebaže se snažil mluvit bezstarostně, přísně se na ni podíval. "No, myslím, že několikrát jsme tady s Hewneyem a Theodorosem přespali, když jsme trochu přebrali. Byly to bouřlivé časy." Na okamžik se otočil k Rébusovi. "My básníci máme slabost pro silné pití, protože osvobozuje představivost." Poplácal Brigid po zadku, taky proto, aby upoutal její pozornost, a zkusil jí podstrčit půlhvězdici. "A teď, moje milá, jestli dovolíš, potřebujeme si tady s mým společníkem promluvit o důležitých věcech." Podívala se na něho a na nabízenou minci. "No tak, buď hodná holka, Brigid - tak se jmenuješ, jestli si dobře vzpomínám, ne…?"
Chvíli nato byl rád, že nedržela džbánek nebo tác, ale stačil i pohlavek holou dlaní, aby mu do očí vhrkly slzy a nový klobouk odletěl do popela před krbem.
"Ty pse!" osopila se na něj tak hlasitě, že se otočila půlka zaplněné hospody. "Myslíš si, že když pobudeš několik dnů za zdmi hradu, promění se ti klacek ve stříbrnej prut? Když Nevin Hewney usne na holce, sice slintá, prdí a je měkkej jak pudink, ale aspoň se netváří, že pro ni bůhvíco udělal."
Slyšel, jak se ostatní štamgasti smějí, když odcházela a kroutila přitom zadkem, ale v uších mu hučelo od rány, kterou dostal, a posměšky mu nezněly v bolavé hlavě hlasitěji než vzdálená řeka.

Když měl Rébus v sobě několik korbelů piva, i té vodou ředěné břečky, kterou Conary ve Zdroji prodával, i on zřetelně ožil. "Ale neříkal jsi onehdy, že jsi dostal rozkaz jít s vojskem?" zeptal se stařík a setřel si ze rtů pěnu. "Že máš dělat válečného básníka nebo něco takového."
Tinwrighta už dobrá nálada z větší části opustila, ale ještě se snažil. "Ach to. Mluvil jsem o tom s kastelánem - lord Nynor se jmenuje, ne?"
"Nynor." Rébus se lehce zachmuřil. "Není to zrovna veselý chlapík. Nikdy se mi ho nepovedlo rozesmát. Nejspíš má o sobě moc vysoké mínění."
"Jo, to má. Samozřejmě jsem chtěl jet, ale Nynor měl pocit, že budu užitečnější, když zůstanu tady - abych posiloval princeznu na duchu, když je její bratr pryč, a tak." Ve skutečnosti za ním Nynor přišel domluvit se - dozvěděl se, čím ho princezna Briona pohotově pověřila, ze zdroje, o němž básník neměl ponětí - a Tinwright před ním padl na kolena, dokonce se trochu rozplakal. Přísahal, že to není pravda, že si někdo špatně vyložil jednu z Brioniných bezděčných poznámek. Nynor řekl, že si s ní bude muset sám promluvit, ale to bylo už před několika dny. Mezitím princ regent a vojsko odtáhli, takže teď se Tinwright cítil vcelku bezpečně. Přesto stačilo, aby na to pomyslel, a stěží potlačil zachvění. Matty Tinwright a jít do války! Proti nestvůrám, obrům a bohové vědí proti čemu ještě! Nemohl o tom ani přemýšlet. Ne, jeho hebká pleť a hezká tvář se hodily pouze pro intimnější boje, které se odehrávají v postelích a odlehlých chodbách a ze kterých obě bojující strany odcházejí nezraněný.
"Požádal jsem, abych směl jet," prohlásil náhle Rébus. "Tady jsem těm dvěma k ničemu. Jsou jiní než jejich otec. To byl dobrý muž. Rozuměl mým žertům a kejklům." V jednom okamžiku se skoro smál a ve druhém měl v očích slzy. "Říkají, že ještě žije, král Olin, ale já se bojím, že se už nikdy nevrátí. Ach, byl to dobrý muž. A teď tahle válka a všechno." Zvedl hlavu a zamrkal. "S kým vlastně bojujeme? Se skřítky? Vůbec tomu nerozumím."
"Nikdo tomu nerozumí," utěšil ho Tinwright. Tady byl znovu na pevné zemi. "Roznašeči klepů šílejí dokonce i na hradě, tak kdo ví, co říkají venku ve městě?" Ukázal na skupinu mužů, kteří stáli u stolu, kouřili z dlouhých dýmek a podávali si popsaný arch papíru. "Víš, co tvrdí ten sprostý leták? Že princezna regentka a její bratr zavraždili Gailona Tollyho, vévodu ze Summerfieldu." Zavrtěl hlavou, upřímně rozhněvaný. Ta představa, že někdo může šířit takové pomluvy o krásné mladé ženě, která rozeznala Tinwrightovy kvality a vytáhla ho z nezaslouženého bahna míst, jako je toto, do výšin, pro které byl stvořen… Zavrtěl hlavou a dopil zbytek čtvrtého nebo pátého korbele. Dal by si další, ale Brigid ještě obsluhovala a on neměl odvahu znovu ji přivolat.
Také Rébus se rozhlížel. "Ta holka je moc pěkná."
"Brigid? Jo, docela pěkná je, ale paty má kulaté jako měsíc v úplňku." Zamračil se na usazeninu na dně korbele. "Buď rád, že už máš takové věci za sebou, dobrý brachu. Takové ženské jsou pro muže mor. Člověk se s nimi jednou nevinně pomuchluje a ony hned mají pocit, že si můžou jeho svobodu uvázat na provázek a tahat ji za sebou jako dětskou hračku."
"Za sebou…?" podivil se Rébus, možná trochu pochybovačně nebo jenom nostalgicky, a zmlkl. Byl zticha tak dlouho, až Tinwright usoudil, že usnul, ale když konečně zvedl hlavu, zjistil, že stařík civí s vytřeštěnýma očima. Tinwright se otočil. Napadlo ho, že se Brigid třeba rozvázaly šaty, ale stařec se díval na dveře krčmy, které se právě zavíraly a nechávaly deštivé odpoledne venku.

"Pro dnešek končíme," křikl Conary zpoza stolu na druhém konci místnosti. "Zavírací hodina je zvonění při západu slunce. Bludičky tady budou co nevidět, tak dopíjet, dopíjet!"
"Ale já myslel…" řekl pomalu Rébus.
"Co?" Matty Tinwright odložil korbel. Uvažoval, že by se ještě něčeho napil, a pak se zkusil rozhodnout, jestli bude lepší zajít na zdejší nepopsatelný záchod, nebo se venku postavit do lijáku a vyprázdnit močový měchýř někde u zdi cestou zpátky. "Co se děje?"
"Jenom… zahlédl jsem někoho, koho znám. Chavena, lékaře - královského lékaře. Mluvil tamhle s tím mužem v kápi."
Rébus se otočil. "Ne, ten v kápi je taky pryč. Možná šli ven spolu."
"Co je na tom tak zvláštního? Lékař musí vědět nejlíp ze všech, jak je pivo prospěšné - je to nejlepší medicína ze všech."
"Ale on je přece pryč… anebo zřejmě není pryč." Rébus zavrtěl hlavou. "Odjel z hradu na nějakou nenadálou cestu. Všechny to překvapilo. Tak asi se už vrátil."
"Nejspíš byl někde, kde je to opravdu hrozné, jestli je tohle první místo, které po návratu navštívil." Tinwright se těžce zvedl. Začínal mít dojem, že možná vypil trochu víc, než si myslel, že někde přestal počítat. "Pojď, taky se vrátíme. Tady u Zdroje je to nuzná sebranka, i když se sem tam najde nějaký doktor nebo královský básník." Pomohl Rébusovi vstát. "Nebo samozřejmě králův šašek," dodal laskavě. "Ne, tady nerozumějí kvalitě."
#
Briona měla v některých ohledech vždycky raději Barrickovy pokoje než svoje. Jí se z obývacího pokoje otevíral výhled do Skryté zahrady, který byl docela pěkný, obzvlášť za slunečných dnů nebo za deště, kdy se všechny hrdličky usadily na okenní římsu a vrkaly. Bylo to příjemné jako přetáhnout si přes kolena přikrývku. Ale z jejího okna zabírala většinu obzoru věž Vlčí zub, takže měla výhled zkrácený, omezený na to, co je místní a domácí. Naproti tomu Barrickovi se z malého okna oblékárny otevíral výhled nad střechy, přes les komínů až dolů k moři. Briona se dívala z bratrova okna a viděla lesklou, bílou a cihlově červenou Podzimní věž, a za ní širé moře, modročerné a náladové. Po krátké bouři, která se právě přehnala, zůstala obloha zasmušilá, ale i tak bylo povzbudivé rozhlížet se přes všechen ten prostor a volnou oblohu, přes střechy hradu, které vypadaly jako nějaké hornaté zemičky, a přemýšlet o tom, jak je svět velký. Dali mu tyto místnosti schválně, protože on je syn a já jsem dcera? Pro mne zahrady, tichá místa, staré zdi, abych si mohla zvyknout na představu omezeného života, ale pro něho tento pohled na svět, který patří k jeho dědictví - obloha, život, dobrodružství ve všech směrech…?
A teď samozřejmě bratr do toho světa odjel a ona o něho měla strach, ale také mu záviděla. Jsou to dvě samostatné zrady, nejenom mě k tomu všemu nepustit, ale také mi nechat trůn a všechny ty lidi, kteří se pořád něčeho dožadují, prosí, hádají se… Ale stejně to nezmenšilo její lásku k němu, pouze to změnilo mocné pouto v něco podobného příliš milovanému dítěti, které nechce přestat zlobit, ale zároveň se nedá bezpečně odložit.
Ach, a Barrickovi hrozí nebezpečí, jestli je pravda, co říkal ten zvláštní pikolík. Jenže nemohla nic dělat - s ničím nemohla nic dělat, jenom čekat a připravovat se na nejhorší. A bohové se probouzejí, řekl ten zvláštní člověk, aniž by to vysvětlil. Co to znamenalo? Co to všechno znamená? Kdy přesně celý svět začal šílet?
Oblohou proplul mrak. Jediný sluneční paprsek šikmo slétl dolů, na okamžik se zatřpytil na Letní věži a pak znovu zanikl v šedi. Briona si povzdechla a obrátila se ke svým dámám. "Musím se obléknout."
"Ale Výsosti," řekla překvapeně Moina. "Tyto šaty jsou… jsou… vy…"
"Řekla jsem ti, co udělám a proč to udělám. Jsme ve válce a brzy už to nebudou jenom slova. Můj bratr odtáhl s vojskem. Jsem poslední Eddon na tomto hradě."
"Je tu vaše nevlastní matka," připomněla bázlivě Rose. "Dítě…"
"Dokud se to dítě nenarodí, jsem poslední Eddon v Jižním Pomezí." Briona uslyšela ve vlastním hlase železo. Pobavilo ji to a zároveň vyděsilo. Co se to ze mne stává? "Řekla jsem vám, že už nemůžu být jen sama sebou," prohlásila. "Jsem i můj bratr. Jsem celá má rodina." Uviděla výrazy ve tvářích svých dam a podrážděně vydechla. "Ne, nezačínám šílet. Vím, co dělám."
Ale vím to opravdu? Může se stát, že člověk žalem nebo zoufalstvím propadne hněvu a začne škodit sobě a ostatním. Jiná šílenství se mohla vkrást do srdce trpícího tak nenápadně, že si ani nevšiml, jak podléhá. Byl to skutečně jenom hněv vůči posměchu ze strany mužů a touha mít bratra nablízku jediným způsobem, který jí teď zbýval? Nebo byl tento vzdor proti běžnému dvornímu oblékání jakousi horečkou, která ji zachvátila a postupně se rozmohla, až ji úplně zbavila ženství? Ach, bohové a bohyně, já tak trpím! Všichni jsou pryč! Každý den se mi chce plakat. Nebo klít.
Nic z toho neřckla nahlas, ani to nedala na sobě znát, snad s výjimkou jisté zlostné strnulosti, která Rose a Moinu úplně umlčela. "Musím se obléknout," zopakovala a postavila se hrdě a vzpřímeně jako každá královna nebo císařovna, zatímco ji začaly oblékat do bratrových šatů.
Dámy alespoň předstíraly, že to neumějí, že nechápou, jak se to dělá, třebaže to bylo mnohem jednodušší než každý dámský šat, a tak si sama nasadila těžký opasek a pevně si jej na bocích zapnula, než zastrčila do pochvy dlouhý meč.
#
Jestli to byla změna počasí, byla zvláštní. Vansen stál na svahu za zvědy, rozhlížel se přes celé údolí, po jehož dně se vinula Settlandská cesta, a snažil se pochopit, co cítí. Vzduch byl hustý, ale nebylo to způsobeno blízkostí bouře, třebaže v poledne se krajinou přehnal liják a po zbytek odpoledne byl postup obtížný. Nebylo to ani pachem, byť v sobě vzduch měl jistou kyselou příchuť, která mu připomněla podzimní období pálení, vatry, které byly už dva měsíce minulostí. Dokonce i světlo se zdálo nevysvětlitelně zvláštní, nedokázal však říct proč. Obloha rychle tmavla, slunce zapadalo za břidlicově šedou duchnu mraků a kopce vypadaly na pozadí toho tmavého příkrovu nezvykle zeleně, ale nebylo to nic, co by neviděl už stokrát.
To je tím, že máš strach, řekl si. Protože jednou už jsi tu linii překročil a bojíš se, že by ses za ní mohl ocitnout znovu.

Protože jsi viděl, co se blíží, a bojíš se tomu postavit.
Po celý den se setkávali s lidmi, kteří prchali z vypleněného Candlerstownu. Mnozí pouze utíkali před zprávami o jeho konci, ale někteří - téměř bez výhrady ženy a děti, které měly štěstí, že unikly na vozech - zkázu skutečně přežili. Příběhy těchto lidí byly obzvlášť děsivé a Tyne Aldritch s Vansenem a ostatními strávili většinu odpoledne tím, že se snažili pochopit, co to pro ně znamená, a marně vymýšleli strategii, která by mohla takovému přízračnému šílenství odolat. Vyprávění prvních uprchlíků natolik zneklidnilo vojáky, kteří je vyslechli, většinou odvedené rolníky, kteří se příliš nelišili od manželů a otců, jež tyto rodiny nedávno ztratily v boji s tak děsivým nepřítelem, že si Vansen vyžádal svolení hraběte Tyneho a vyrazil se skupinou zvědů napřed, aby z přicházejících obětí dostal co nejvíc informací, poskytl jim veškerou pomoc, kterou mohl, a pak je odvedl stranou, kde jim odloučené oddíly vojska mohly dát jídlo a vodu. Doufal, že tak zabrání, aby se děsivé historky opakovaně přelévaly přes hlavní voj jako vlny mrazivé vody. Ferras Vansen již věděl, že tato druhá noc mimo Jižní Marku bude krutá a neklidná. Nemělo smysl situaci ještě zhoršovat.
Bylo to samozřejmě zbytečné: ti, kteří by nevydrželi zkazkám o strašném Šerém plemeni ani naslouchat, by pravděpodobně neměli téměř žádnou šanci v boji, ale Vansen doufal, že skutečný boj vrátí mužům kuráž bez ohledu na to, jak jsou vystrašení. Každý nepřítel, jehož je možno se dotknout, bojovat s ním, zabít ho, byl lepší než ten, kterého si člověk může jen představovat.
Otočil se k Dabovi Dawleymu, jednomu z těch, kteří přežili nešťastnou výpravu za Stínovou linii.
Jen velice neochotně a na přímý rozkaz princezny Briony posílil pravomoci Mickaela Southsteada, jemuž příliš nevěřil - tu noc, kdy byl vyhlášen velitelem, vyvolal svým chvástáním v Jižní Marce dvě vážné rvačky - ale mladý Dawley byl něco jiného. Přes své mládí byl opatrný a hloubavý a jejich společné dobrodružství k tomu jedině přispělo. Kdyby Vansen sám nechtěl vidět, co mají před sebou, klidně by Dawleyho nechal, aby tuto skupinu zvědů vedl sám, přestože neměl dost zkušeností.
"Myslím, že dnes zůstaneme na noc tady, Dabe, nebo to alespoň navrhnu hraběti Tynemu. Zajedeš s muži dolů a podíváte se po vodě? Řekl bych, že tam za tím pahorkem by měl být potok."
Dawley přikývl. Ostatní zvědové, téměř do jednoho veteráni se zkušenostmi z divočiny, svého velitele slyšeli - nebylo třeba vydávat oficiální rozkazy. Tiše mlaskli na koně a rozjeli se po cestě.
Mít několik stovek takových, nemusel bych se bát ani Šerého plemene, pomyslel si Vansen, ale věděl, že to není pravda. Ani stát uprostřed tisícovky nejstatečnějších mužů na světě nerozehřeje mrznoucí, vystrašené srdce.

Údolí bylo plné ohňů. Tak blízko domova ještě jedli čerstvé maso a chléb, který se dal lámat, aniž se musel krájet nožem, což byl na pochodu vzácný požitek. Někteří gardisté z Kertewallu hráli na dudy a zpívali. Přestože kertské melodie byly tklivé, byl to příjemně obyčejný zvuk; Vansen byl za něj vděčný a byl si jist, že ostatní cítí totéž.
Pomalu se vracel k ohni, když si všiml, že na hřebeni nízkého pahorku, který ležel uvnitř kruhu hlídek, ale na místě, v jehož blízkosti žádná nebyla, někdo stojí. Chvíli si nad tím lámal hlavu, než poznal prince Barricka. Trochu ho to překvapilo. Měl za to, že princ bude raději ve společnosti lorda Aldritche a ostatních šlechticů popíjet a nechávat na sebe čekat, ale Vansen ze zkušenosti s královskou rodinou věděl, že chlapec byl odjakživa zvláštní a samotářský. Jenže on už to nejspíš není chlapec. Ve skutečnosti byl Barrick v podobném věku jako Vansen, když odešel z domova hledat štěstí do města - ve věku, kdy si on byl jistý, že je muž, byť neměl žádný důkaz, který by to potvrzoval. Při pohledu na Barricka si nemohl nevzpomenout, jak se princezna Briona o bratra bojí. Mladíkovi by určitě nemělo nic hrozit - byl sotva dva tucty yardů od nejbližšího táborového ohně - a Ferras Vansen na rozdíl od mnoha jiných uměl respektovat samotu, ale i tak byl nervózní. Koneckonců Colluma Dyera jsem měl na dosah, když ho to sebralo. Bylo by už dost hrozné, kdyby musel té krásné, smutné mladé ženě vyprávět, že její bratr čestně padl v bitvě - nedokázal si představit, jak by jí řekl, že skřítkové prince unesli přímo z tábora.
Jak kráčel do kopce a mokrá tráva ho švihala po nohou, najednou se zamyslel nad tím, o co vlastně Šerému plemeni jde. I když za jeho života mnoho opravdových válek nevypuklo, měl bohaté zkušenosti s násilím a věděl, že jsou lidé, kterým je možno zabránit pouze silou, aby si vzali, co chtějí, a jsou lidé, kteří mají strach, že jim někdo chce sebrat, co jim patří, i když to není pravda; že nenasytnost a strach spočívají na dně většiny bojů. Ale vojsko, které zahlédl za Stínovou linií, to seskupení nádherného a hrůzného, ta přízračná, velkolepá armáda - o co mohlo jít jim? Proč po dvou nebo více stoletích opustili bezpečí svých mlžných končin, po době, kdy původní nepřátelé dávno zmizeli a nesčetní noví smrtelníci se narodili, prožili svůj život a zemřeli, aniž poznali obyvatele stínových území jako něco víc než náplň starých pověstí a těžkých snů?
Potlačil zachvění. Nebyli to lidé, dokonce ani zvířata, ale démoni, jak věděl lépe než kdokoli jiný, tak jak mohl obyčejný člověk doufat, že pochopí jejich důvody?
Mladý Barrick se otočil, když Vansen došel blíž, a chvíli se díval, než se znovu otočil a něco si pozorně prohlížel - nic, pokud mohl Vansen soudit. "Promiňte, princi Barricku. Není vám nic?"
"Kapitáne Vansene." Mladý muž dál upíral zrak na noční oblohu. Vítr odehnal mraky a na nebe vyšly hvězdy. Ferras Vansen si proti své vůli vybavil, jak si jednou, jako malé dítě, myslel, že jsou to ohně, které používají k vaření lidé jako on - možná nebeští pastevci, kteří žijí na druhé straně obrovské mísy oblohy a pro změnu nazývají hvězdami ohně Vansenovy rodiny a jejích sousedů.
"Začíná být chladno, Výsosti. Možná by pro vás bylo příjemnější vrátit se k ostatním."
Princ neodpověděl ihned. "Jaké to je?" zeptal se nakonec.
"Co je jaké…?"
"Za Stínovou linií. Má z toho člověk jiný pocit? Cítí jiné pachy?"
"Bylo to strašidelné, Výsosti, jak jsem vypověděl vám a vaší sestře. Mlha a tma. Zmatek."
"Ano, ale jaké to bylo?" Spatnou ruku měl schovanou v kabátě, ale tou druhou ukázal na oblohu. "Viděl jste stejné

hvězdy - Demiin žebřík, Rohy?"
Vansen zavrtěl hlavou. "Už si dobře nevzpomínám. Bylo - bylo to hodně podobné snu. Hvězdy? Nevím jistě."
Barrick přikývl. "Mívám sny o… o té druhé straně. Teď už to vím. Celý život je mívám. Nevěděl jsem, o čem se mi doopravdy zdá, ale když jsem slyšel, co jste říkal o…" otočil se a probodl Vansena překvapivě ostrým pohledem. "Říkáte, že jste měl strach. Proč? Bál jste se, že zemřete? Nebo něčeho jiného?"
Vansen se musel na chvíli zamyslet. "Jestli jsem se bál, že zemřu? Samozřejmě. Bohové nám dávají strach ze smrti, abychom jejich dary neplýtvali příliš lehkomyslně - abychom plně využili, čeho se nám dostává. Ale to není to, co jsem tam cítil - každopádně to není všechno."
Barrick se usmál, i když v tom úsměvu něco chybělo. "Abychom plně využili, čeho se nám dostává. Nejste náhodou trochu básník, kapitáne Vansene?"
"Ne, Výsosti, jenom… tak mě to naučil vesnický kněz." Maličko se zatvrdil. "Ale myslím, že je to pravda. Kdo ví, co s námi bude v Kerniosových chladných rukou."
"To je pravda."
Vzpomínky na dny strávené na stínových územích začaly prosakovat, jako by se uvolnilo víko, kterým je přikryl. "Měl jsem strach, protože tamní svět pro mi byl cizí. Protože jsem nemohl důvěřovat vlastním smyslům. Protože jsem si připadal jako blázen."
"A není nic děsivějšího než to." Barrick měl z něčeho zlověstnou radost. "Ne, to je pravda, kapitáne Vansene." Znovu se na gardistu upřeně zadíval. "Máte křestní jméno?"
"Ferras, Výsosti. V údolích je to poměrně časté jméno."
"Ale Vansen ne."
"Můj otec byl z Vuttských ostrovů."
Barrick se opět otočil ke hvězdám. "Ale usadil se v Daler's Trothu. Byl šťastný? Je ještě naživu?"
"Zemřel, Výsosti, už před lety. Byl docela šťastný. Vždycky říkal, že by celý širý oceán vyměnil za domkářské políčko a dobré počasí."
"Možná se špatně narodil," nadhodil princ Barrick. "To se stává, myslím. Někteří z nás prožijí celý život jako ve snu, protože nenajdou místo, kam patří - klopýtají mezi stíny, vystrašení, cizinci stejně jako vy na Šerých územích." Náhle si zastrčil pod kabát i druhou ruku. "Máte pravdu, kapitáne Vansene, začíná mi být chladno. Myslím, že si dám trochu vína a zkusím spát."
Princ se otočil a sešel z kopce.
Přes všechno filozofování je to ve skutečnosti pořád ještě chlapec, usoudil Vansen, když šel několik kroků za ním, dokonce i tady mezi táborovými ohni ve střehu pro případ nenadálého ohrožení. Dítě - chytré, zlostné a bojácné. Kéž mu bohové dopřejí dost dlouhý život, aby se něco z toho vědění proměnilo v moudrost.
#
Šum nespokojeného hovoru, který chvílemi hrozil přerůst v burácení, se spustil v okamžiku, kdy Briona vešla do místnosti, a od chvíle, kdy zaujala své místo v čele stolu, neutichl. Jídlo ve Velké síni se málokdy odbývalo v tichu a poklidu a ona by si kdykoli jindy něco snědla o samotě ve svých komnatách, ale rozhodla se, že vystoupí kurážně a přijme, co přijde.
Hierarcha Sisel jí seděl po pravici. Přestože se u stolu našlo pár jiných, kteří měli vyšší postavení, Brone zaujal místo po Brionině levici, poněvadž byl lord konetábl a hrad byl ve válce - nebo měl brzy být. Hierarcha nejdřív vytřeštil oči a našpulil rty, když ji uviděl, ale potom zapředl zdvořilou konverzaci, jako by na sobě měla náležité ženské šaty; ona sama si nebyla jistá, jestli takový přístup obdivuje, nebo se jí protiví. Brone byl samozřejmě znechucen, ale znala ho už dostatečně dobře, aby si byla jistá, že jeho rozmrzelost vyplývá spíš z toho, že se Briona podle jeho názoru v ožehavé době zbytečně předvádí, než že by nějak zvlášť nesouhlasil s tímto provokativním zastíráním pohlaví. Lord konetábl měl v hlavě jiné věci, které považoval za důležitější, a bylo na něm vidět, že chce využít rozruch, který se strhl u příležitosti servírování hlavních chodů, aby si s ní promluvil.
Zatímco služebnictvo odnášelo kuřecí kostřičky a na vozíku přiváželo obrovskou půlku býka pečeného ve vlastní šťávě, obklopenou na Brionin vkus až přehnaně slavnostním množstvím pávů, kteří byli upečeni a pak znovu oděni do vlastního peří, psi vzrušeně štěkali a hledali v sítině poházené po podlaze odhozené kosti. Sáhla pod stůl a poškrábala jednu chlupatou hlavu. Byla ráda, že aspoň někdo je tady zaslouženě spokojený.
"Práce na opevněních je z větší části hotová," hlásil jí tiše Brone. "Ale ani nejpevnější hradby nevydrží, když budou srdce uvnitř slabá. Šlechticové jsou vzpurní. Několik už jich odjelo, raději budou očekávat boj na svých sídlech nebo dokonce vyplují na moře, pokud to bude vypadat, že je zle."
"Vím o tom." V posledních dnech vyhověla mnoha strojeným žádostem, chabým výmluvám, které by určitě dokázala vmžiku rozcupovat, pokud by se rozhodla to udělat. "Ať si jedou, lorde Brone. To nejsou lidé, které chceme mít na své straně, pokud skutečně půjde do tuhého a nebude do jenom vypadat, že jde do tuhého, tak jako nyní." Zalétla pohledem k Hendonovi Tollymu a jeho švagrové Elan. Seděli v polovině stolu, ale v jiném světě, obklopení obdivovateli jako Durstin Crowel, baron z Graylocku. Všichni kromě dívky se z plna hrdla smáli nějakému Tollyho žertu.
"Vlastně je škoda, že neodjedou všichni. Jižní Marka by se možná hůř bránila, ale to čekání by bylo příjemnější."
"Jenže právě o to jde…" Brone se odtáhl a počkal, až mu jedno z pážat naservíruje na podnos plátek hovězího. "S každým malověrným šlechticem, který odjede na jih nebo vypluje k východu," řekl, když mladík postoupil dál, "odjede družina vojáků a my si sotva můžeme dovolit ztratit byť jen jediného z nich."
Briona mávla rukou. Co mohla dělat? Došla k závěru, že láska se nedá vynutit, obzvlášť ne k dítěti, když si ji ve skutečnosti vysloužil otec. Všechny obličeje, které před ni předstupovaly a sypaly ze sebe důvody, proč je naléhavě třeba, aby se vrátily na rodinné pozemky, nebo slibovaly, že se vrátí s čerstvě sebranými oddíly, jí začaly připadat

stejně vzdálené a mrtvé jako podobizny v portrétní síni. Ale ona si na ně vzpomene, jestli jednou na Jižní Marku znovu zasvítí slunce. Bude si pamatovat, kdo odešel, a určitě si bude pamatovat, kdo zůstal, a podle toho je potrestá nebo odmění. Dlužila to otci a Kendrickovi, když teď nemohli bránit toto místo, které oba tolik milovali.
Překvapeně si uvědomila, že o otci opět přemýšlí, jako by byl mrtvý. Udělala znamení pro odvrácení zla, což bylo něco, co od dětství, kdy se je naučila od jedné své chůvy, udělala málokdy. Je v pořádku, řekla si. Dnes večer mu napíšu další dopis a pošlu jej po kurýrovi lodí, která pluje na jih. Pocítila vlnu hanby. Nenapsala jsem mu nic o blížící se válce, pokud to je válka, a jenom nejzákladnější detaily o Kendrickově smrti. Jenže jsou právě toto zprávy, které by se měly posílat uvězněnému muži - že je jeho království v ohrožení, a ještě tak podivném? Přestože byl zajat v Hierosolu, určitě se dozvěděl o Kendrickovi a o Shasově uvěznění, ať její poslední dopis dostal nebo nedostal - nebylo to samo o sobě dost smutné? Najednou se jí po otci zastesklo tak silně, že skoro nemohla dýchat. I po Barrickovi. Přála si, aby dvojče teď bylo vedle ní, aby spolu mohli později zmizet a probrat všechny tyto zívající dvořany s umaštěnými ústy, paní Comfrey M'Neelovou s vlasy už zpola rozcuchanými, jak vypila příliš mnoho vína, tlustého lorda Bratcharda, který si o sobě navzdory všem důkazům myslel, že je vtipný a že na něj dámy letí - když byla Briona malá, sahal jí do vlasů a na obličej a vykládal jí, jaká z ní roste krásná mladá žena.
Jestli tento hrad padne, doufám, že si jich Šeré plemeno spoustu vezme a odvede je s řetězy kolem krku do těch Vansenových mlžných stínových končin.
Byla to překvapivě krutá myšlenka, která pomíjela mnoho laskavých a dobrých srdcí, ale v tuto chvíli jí křik mluvků a třesk pohárů a nožů připadal o málo lepší než lomoz někde na dvoře, a přes všechnu jejich parádu viděla malý rozdíl mezi těmito lidmi a prasaty, která do sebe strkají, aby se dostala ke korytu.
Hierarcha Sisel se jí snažil něco říct, ale v tu chvíli ji jako jehla bodl hlasitý výbuch smíchu hezkého, ale hloupého Durstina Crowela. Škubla sebou. Baron z Graylocku se hurónsky řehtal něčemu, co řekl Hendon Tolly, smál se tak, že se zakuckal vínem a část si ho vyprskl na krajkový krejzlík a na hruď, čímž zavdal podnět k novému smíchu ostatních okolosedících. Autor poznámky se jí podíval do očí. Rty měl roztažené do samolibého úsměvu. Věděla, nebo si byla jistá, že ví, kdo byl terčem vtipu Hendona Tollyho.
"Lorde Tolly," zavolala, "stejně jako Erilo, který žehná sklizni hroznů, zdá se, že i vy dnes večer, kdy by jinak lidé možná seděli tiše a přemýšleli, co nám bohové chystají, přinášíte k našemu stolu tolik potřebné veselí."
Brone vedle ní si odkašlal a hierarcha na druhé straně znovu zkusil získat její pozornost tím, o čem už jednou začal, totiž neškodnou poznámkou, jak ho všechny ty opevňovací práce přivedly na myšlenku dostaveb chrámu, ale ona nevnímala jednoho ani druhého. Navzájem se s Hendonem zadívali do očí. Briona čekala, co odpoví, a čekali i ostatní. Několik psů pod stolem vrčelo a přetahovalo se o kost, ale jinak v síni zavládlo pozoruhodné ticho.
"Dělá čest vaší pohostinnosti, princezno Briono, že nám poskytujete mnohá rozptýlení. Předložila jste nám tolik zajímavých věcí k přemýšlení, že jsem skoro zapomněl, že truchlím pro ztrátu svého bratra, vévody Gailona."
Briona dělala, že neslyšela další varovné zakašlání Avina Broneho. "Ano, Gailonovo zmizení nás všechny zarmoutilo," řekla. "Obzvlášť těžká rána to byla především proto, že vévoda odjel tak brzy po smrti mého bratra."
Na stůl padl hmatatelný neklid. Dokonce i Crowel, který se chystal smát, překvapeně seděl s otevřenými ústy.
"Všichni jsme nešťastní," promluvil nahlas Avin Brone. "Ztratit dva tak ušlechtilé muže tak krátce po sobě… můžeme se jen modlit, aby se k nám bratr lorda Tollyho ve zdraví vrátil."
Tolly povytáhl obočí a maličko se pousmál. Vyhovovalo mu čekat, jakým způsobem na to princezna zareaguje - zda přijme vlajku příměří nabídnutou Bronem. Jeho sebevědomí bylo samo o sobě urážlivé: Brionu popuzovalo k zešílení, že se může klidně hádat s princeznou v její vlastní síni, u jejího stolu, a pak nechat na ní, aby sáhla po míru, jestli chce. Nechtěla. Dnes večer ne.
"Ano, mnozí jistě doufají, že se Gailon Tolly po tak záhadném zmizení přece jen objeví. Můj bratr Kendrick se však nevrátí, alespoň ne do tohoto kruhu světa."
Tollyho obočí vyšplhalo ještě výš. Byla to zvláštnost, na kterou si nedokázala zvyknout, že byl svému bratrovi tolik podobný a zároveň nepodobný. Nikdy neměla Gailona Tollyho ráda, připadal jí vážný, upjatý a dokonce i trochu mdlý, ale z jeho mladšího bratra byla cítit síra, měl v sobě temný záblesk něčeho hlubokého a nemálo šíleného. "Chce její Výsost naznačit, že můj bratr - můj bratr vévoda, hlava rodiny, která sloužila Jižnímu Pomezí staletí - by mohl mít se smrtí prince regenta něco společného?"
"No tak!" ozval se hierarcha Sisel. Hlas se mu sice chvěl, ale byl překvapivě silný. Promluvil ještě dřív než Brone, což svědčilo o jeho zděšení. "Je strašné něco takového naznačit, nebo o tom třeba jen přemýšlet. Kéž nám bohové odpustí takové řeči, když naši vojáci jedou do nebezpečí."
"Dobrá slova," zabručel Avin Brone. Několik hlav kolem stolu přikývlo, jak šlechtici s lepším - nebo alespoň slabším - srdcem reagovali s úlevou na prolomení sílícího napětí. "Nikdo tady vévodu Gailona z ničeho nepodezírá a všichni se modlíme za jeho bezpečný návrat. Provinilec se v tuto chvíli nachází v řetězech v žaláři a nenašli jsme sebemenší náznak, že by měl spolupachatele."
Ale Briona si náhle vzpomněla na Rébusovo zvláštní oznámení Gailonovy návštěvy v Kendrickově komnatě a také odhalení samotného Broneho, že jeho zvěd zahlédl v Summerfield Courtu agenty, které považoval za autarchovy. Nepromluvila, ale neodtrhla oči od kamenného pohledu Hendona Tollyho.
Nech to být, Briono, řekla si. Je to zbytečné. Ne, horší než zbytečné.
Jeho rty sebou zaškubaly. On si tu chvíli vychutnával.
"Lord Brone má samozřejmě pravdu," řekla nahlas. Bylo to jako polknout hořký lék. "Summerfieldové jsou zde vždycky vítáni - jsme koneckonců rodina, dědicové samotného Anglina a Kellicka Eddona. Po celodenních starostech jsem jenom byla zvědavá, co to bylo za šprým, který všem kolem vás připadal tak veselý."
Úsměv Hendona Tollyho neznejistěl, ale určitě se zmenšil. Také přimhouřil oči, jako by přemýšlel. "To nic nebylo,

princezno," řekl nakonec. "Jen takový žert. Už si ho ani nepamatuji."
Lord Brone jí znovu začal šeptat do ucha, aby se pokusil upoutat její pozornost. Briona byla unavená. Bylo načase nechat to plavat - nechat to všechno plavat. Bohové vědí, že má problémů i tak dost, aniž si tohoto muže pustila k tělu. Pokývala hlavou, dopřála mu víceméně elegantní ústup, jenže v tu chvíli Durstin Crowel opile zatahal Tollyho za ruku.
"Pamatuješ si ho, Hendone," řekl. "Byl velice žertovný. O…" zašeptal tak, že to slyšel celý stůl, "…princi Barrickovi."
Brioně se sevřelo srdce. Lord konetábl tiše zaúpěl. "Aha," řekla. "Tak o princovi? Pak opravdu myslím, že byste se s námi o něj měl podělit."
Tolly probodl barona z Graylocku pohrdavým pohledem a vrátil se zrakem k Brioně. Napil se vína. Když polkl, tvář měl opět klidnou, ale viděla, jak mu v očích tančí to zvláštní světlo - ne opilost, ale něco trvalejšího. "Tak dobrá," řekl. "Když můj přítel a má princezna tolik naléhají. Velice mne uchvátil tvůj háv, Briono - tvoje šaty."
Cítila, jak tuhne a její obličej pokrývá studená maska sochy. Záměrně vynechal titul a tykal jí, jako by byli oba děti a on si ji dobíral, pouhou dívku, která si chce hrát s někým, kdo je víc než ona. "Ano? Těší mě, že na tebe udělaly dojem, Hendone. Žijeme ve válečných časech, a tak jsem si říkala, že by válečnický oděv mohl být na místě."
"Ano, jistě." Maličko naklonil hlavu. "Jistě. Mne jenom zajímalo, jestli, když ty máš na sobě tohle…" udělal pohrdavé gesto, "princ Barrick jede do boje v dámských šatech."
Ohromený šum a několik překvapených zalapání po dechu se teprve začaly ozývat, když už Briona stála a převrácená židle se válela na podlaze za ní. Brone jí chňapl po ruce - málem ho udeřila, že se o to pokusil - ale zadržet ji nedokázal. Její meč syčivě vyjel z pochvy.
"Jestli ti mé šaty připadají zábavné," procedila přes zuby zaťaté tak, že ji určitě budou bolet, "třeba ti přijde zábavný i můj meč."
"Princezno!" sykl Sisel. Byl šokovaný, ale nebyl takový blázen, aby se pokusil zadržet někoho, komu se v ruce chvěje obnažený meč, ať to je žena nebo ne.
Hendon Tolly pomalu vstal. Měl radost a nesnažil se to moc skrývat. Rukou sklouzl k jilci vlastního meče a krátce se s ním pomazlil, očima se však po celou tu dobu vpíjel do Brioniných. "No, je zábavný," pronesl, "ale samozřejmě bych nesměl pozvednout ruku proti princezně regentce, ani pro takové povyražení. Třeba bychom si to někdy mohli zkusit dětskými zbraněmi, aby se nikomu nic nestalo."
Srdce jí prudce bušilo. Byla v pokušení zaútočit na něho, přinutit ho vytáhnout zbraň, ať to dopadne jakkoli, jen aby mu z té hubené tváře sebrala to odporné uspokojení. Nezáleželo jí ani na tom, že je vyhlášený šermíř, zatímco ona je pouze žák jiného slavného mistra, žák, který od léta prakticky necvičil a ani v nejlepší kondici nemohl doufat, že by se Tollymu vyrovnal. Skoro by stálo za to ho přinutit, aby ji v sebeobraně zabil. Pak by se nikdo nesmál a všem jejím starostem by byl konec.
Ale nikdy bych už neviděla Barricka ani otce. Ruka se jí silně roztřásla. Sklonila zbraň, až špičkou klepla do nohy stolu. A jeden z těch prašivých Tollyů by dělal regenta, dokud se nenarodí Anissino dítě - pokud je nechají žít.
"Zmizte mi z očí," řekla Tollymu a pak obrátila zrak ke zbytku stolu, k řadám bledých tváří s ústy dokořán. Některým ještě tuhla šťáva na kusech masa, které drželi v prstech, strnulých v půli cesty od talíře k ústům. "Všichni. Vy všichni!"
Ale byla to Briona, kdo vrazil meč do pochvy, otočil se a odkráčel ze síně. Jak šla, sluhové jí prchali z cesty. Podařilo se jí počkat, až za ní zabouchnou dveře, a teprve pak nechala volný průchod přívalu hněvivých slz.

33
Bledá stvoření

HVÉZDY NA ŠTÍTU:

Všichni předkové zpívají,
kameny se v mokré trávě vrší jeden na druhý,
novorozená telata rozechvěle čekají

Věštby vržených kostí

Bylo neradostné stát na křižovatce Severopomezní cesty, kde se zastavil před pouhým měsícem, a dívat se, jak se kopce dusí pod temnými plazivými rostlinami a květy barvy podlitin. Vojáci si šeptali a šoupali nohama jako neklidný dobytek, ale pro Ferrase Vansena byl ten pohled mnohem znepokojivější. Už takový porost viděl, ale o čtyřicet nebo více mil západněji. Rozšířil se za příliš krátkou dobu.
"Kde jsou ti zvědové?" zeptal se hrabě Tyne popáté nebo pošesté během hodiny. Pleskl rukama v rukavicích o sebe, jako by den byl mrazivý, třebaže slunce ještě nezapadlo a na to, že byl oktamen, byl vítr mírný. Vojevůdce hodil na zem svou přilbu, jako by to bylo prázdné vědro, a ochranný návlek pod ní si shrnul dozadu; na hlavě se mu vztyčily chomáče hrubých, prošedivělých vlasů. Zadíval se na zvláštní lesk lučin a černé květy pohupující se ve větru, jako by je z vysoké trávy mlčky pozorovaly hlavy dětí. "Měli by už dávno být zpátky."
"Doiney a ostatní jsou dobří muži, pane." Vansen se rozhlédl po odpočívajících vojácích. Kdykoli jindy by se při tak dlouhé zastávce rozptýlili jako ovce, které nikdo nehlídá, ale místo toho rozpačitě stáli každý tam, kde se zastavil, jako by je věznily kraje cesty. Tito synové rolníků a kupců nechtěli mít nic společného s trnitými plazivými rostlinami ani s nepřirozenými, olejovitě vypadajícími květy.
"Říkal jste, že už jste to viděl, Vansene."
"Ano, lorde Aldritchi. Se svým oddílem na sever od Silverside. Jen krátce předtím, než… než se všechno začalo kazit."

Tyne se zamračil. "Při krvi bohů, buďte tak hodný a mlčte o tom, ano? Celá tahle banda je nachystaná otočit se a běžet celou cestu až do Jižní Marky." Zpražil pohledem kněze s oholenou hlavou, který za doprovodu stenů a zpěvu složitě mával uprostřed křižovatky miskou s kadidlem, jak zaháněl zlé duchy. Mnozí muži sledovali toto divadlo s viditelnou nervozitou. "Nechám tomu knězi srazit hlavu," zabručel hrabě z Blueshore pro sebe.
"Myslím, že to zvládnou, až ta chvíle přijde, pane. Mnozí z nich bojovali na brenlandských hranicích nebo proti banditům v kertských kopcích. To na ně tak doléhá čekání."
Tyne se napil ze sedlového pohárku a věnoval veliteli gardy dlouhý, zadumaný pohled. "Na nás všechny to těžce doléhá - je to prokletí. Čekání, až se nepřítel ukáže, je dost těžké, i když člověk ví, že bojuje se smrtelnými lidmi. Proč ještě musejí dělat tohle všechno…?" Mávl rukou k otráveným kopcům.
Ferras Vansen byl rád, že hrabě od něho ve skutečnosti nečeká odpověď.
"Áá," vydechl náhle starší muž s opravdovou úlevou v hlase. "Tady je máme." Přimhouřil oči. "Jsou to oni, ne?"
"Ano, pane." Vansen rovněž cítil, jak mu napětí v hrudi maličko povolilo. Předsunuté hlídky se měly vrátit v poledne a teď se slunce dotýkalo kopců. "Jedou rychle."
"Vypadá to, jako by měli co říct, že?" Tyne se otočil a zadíval se na řadu vojáků na cestě. Od chvíle, kdy narazili na poslední uprchlíky z Candlerstownu, uplynul už celý den, možná i víc, a přestože jejich zážitky byly strašné, skoro neuvěřitelné, jejich přítomnost alespoň dokazovala, že lidé mohou přes tyto kopce bezpečně přejít. Ale od chvíle, kdy se minuli s těmito posledními opozdilci, putovalo vojsko Jižního Pomezí pustou, téměř naprosto tichou krajinou. Teď se při pohledu na zvědy v dálce šířil mezi muži rozruch. První řada honáků za vojáky, která čekala, že kolona se dá brzy znovu do pohybu, začala nahánět voly, kteří se zatoulali kousek od cesty, aby se napásli. "Jeďte jim naproti a přiveďte je rovnou ke mně," poručil Tyne. "Myslím, že dobré místo by bylo pod tím stromem kousek výš na svahu. Tam si budeme moci promluvit bez obav z cizích bystrých uší."
"Možná bychom měli mužům nařídit, aby vybudovali tábor," navrhl Vansen. "Na to, abychom dojeli o hodně dál, už začíná být pozdě, a aspoň je to zaměstná."
"Dobrý nápad. Ale nejdřív si vyslechněme zvědy." Hrabě se otočil k pážeti. "Řekni Rorickovi, Mayneovi a Sivneymu Fiddicksovi, aby za mnou přišli tamhle na kopec. Mladému princi samozřejmě taky - nebylo by dobré ho vynechat. Ach, a Brenhallovi - nejspíš se bude někde pod stromem vyspávat z poledního jídla."
Poslední slova Vansen téměř neslyšel, protože druhé páže hraběte mu pomohlo do sedla a on vyrazil naproti zvědům.

"Ale kolik je jich, sakra?" Tyne se zatahal za knír a zatvářil se, jako by chtěl Garovi Doineymu jednu vrazit. "Kolikrát se budu muset zeptat?"
"Promiňte, vaše lordstvo." Hlas zvěda byl rezavý a praskal, jako by jej moc nepoužíval. "Slyšel jsem vás, pane, jen se na to nedá jednoduše odpovědět. Vzhledem k mlze a vůbec můžeme říct jenom to, že táboří na vršku kopce a na stromech. Zajeli jsme daleko, abychom získali lepší výhled - proto máme takové zpoždění." Zavrtěl hlavou. Jizva mezi okem a ústy vytahovala Doineymu ret nahoru a dodávala mu vzhled, jako by se uculoval; často ho dostala do potíží a Vansen tušil, že je možná důvodem, proč si zpravidla volí samostatné úkoly - ale zároveň byl přesvědčen, že si Tyne i přes svůj hněv nemůže nevšimnout plachého výrazu ve zvědově vyhublé, větrem a deštěm ošlehané tváři. I zocelený, nemluvný válečník jako Doiney byl z tohoto neznámého, nepřirozeného nepřítele rozrušený. "Vraťte se s námi, vaše lordstvo - určitě zbývá ještě hodina světla. Uvidíte sám. Je těžké něco rozeznat. Ale jsou jich tam stovky, možná tisíce."
Tyne mávl rukou. "Jde jen o to, že je nebezpečné, když člověk musí hádat. Alespoň že víme, kde jsou."
"A víte jistě, že někde jinde nejsou další?" zeptal se mladý princ Barrick, který se přidal ke kroužku na svahu. Šlechtici stáli těsně u sebe, aby se navzájem chránili před sílícím větrem. Vypadal zvědavě - možná až příliš, pomyslel si Vansen, jako by zapomněl, že muži, kteří si tady rozmotávají přikrývky, budou brzy muset s tímto zajímavým jevem zkřížit meče a že někteří téměř jistě zemřou. Pro Vansena bylo těžké necítit jistou rozmrzelost za Daba Dawleyho a všechny další vojáky, ne o mnoho starší než princ, kteří nebudou obklopeni a chráněni tak jako Barrick, aby jejich setkání s bitvou nebylo příliš nebezpečné.
Jenomže kdo mě požádal, abych dal na chlapce pozor, abych ho chránil? Byl to samotný princ? Ne, byla to jeho sestra. Možná mu prokazuju medvědí službu. Vansen znovu znejistěl: Barrick Eddon občas vypadal jako pouhý chlapec, dokonce mladší, než kolik mu bylo, netrpělivý a úzkostný; jindy vypadal na sto let a něco tak všedního jako strach ze smrti jako by nechal daleko za sebou.
"Jestli si Vaše Výsost myslí, že by to mohl být malý oddíl, který nás má vylákat, zatímco zbytek číhá v záloze," začal Doiney, toporný a nesvůj, že mluví s členem královského rodu, "pak říkám, že možné je všechno, vaše dobrá Výsosti, ale pokud mají další jednotku zašitou někde z dohledu, pak jsou asi tak malí, že se schovávají pod lístky jetele, plavou na mraku na obloze nebo dělají něco jiného, co údajně ke skřítkům patří. Díky tomu, že ráno byla mlha, jsme si těch na kopci všimli až na zpáteční cestě, a projeli jsme tato území daleko po obou stranách Settlandské cesty a také kus na sever podél Severopomezní cesty, nejrůznějším terénem." Zarazil se. Viditelně se snažil všechno si to promyslet, ujistit se, že řekl, co chtěl. Vansen ho za celá ta léta, co ho znal, neslyšel říct tolik slov najednou. "Chci říct, Výsosti, když dovolíte, že kromě těch, kteří jsou skoro už u nás, jsme na míle daleko neviděli žádné jiné."
"Jak vypadají?" zeptal se Rorick. Jeho nevrlý hlas zněl trochu moc normálně na to, aby se mu dalo úplně věřit.
"Těžko říct," odpověděl mu Doiney. "Je mi líto, vaše lordstvo, ale to ta prokletá mlha a stromy. Ale několik jsme jich zahlédli v něčem, co vypadalo jako dobré obyčejné brnění, ne moc odlišné od toho, jaké máme vy nebo já, a měli koně, stany a… a všechno, co se dá čekat. Ale ve stromech byly také jiné postavy…" Odmlčel se a udělal znamení na ochranu proti zlu. "Postavy, které podle toho, co jsme z nich viděli, vůbec nevypadaly, jak by lidé měli vypadat."
Tyne couval, až se téměř opíral páteří o strom. Zahleděl se do dálky, třebaže lesnatý kopec, který si Soumračné plemeno zřejmě zvolilo jako tábor, zakrývaly mezilehlé vršky. "Nejdřív to nejdůležitější," prohlásil. "Vansene,

potřebujeme řetěz předsunutých hlídek na kopcích za námi a do vzdálenosti několika mil podél obou cest, střídaných dost často, aby v noci nezačaly vidět siluety, které tam nejsou, ale viděly ty, které tam skutečně jsou. Také uši musejí mít naspicované. Jestli se blíží nějaké jiné vojsko - jestli je to past - musíme to vědět, než sem dorazí. A ostatní nechme, aby začali budovat tábor." Tyneho šikovatel odběhl vydat rozkazy.
Vansen se naklonil a zatímco se šlechtici tiše bavili mezi sebou, prohodil několik rychlých slov s Garem Doineyem.
"…Ale ostatní, které si vzal Muchmore, se vrátili už v poledne," uzavřel Vansen, "takže mu vyřiď, že chci, aby šel on. Ty zatím opatři svým lidem jídlo a pití."
Doiney přikývl, uklonil se šlechticům, udělal neobratné, nenacvičené pukrle princi a znovu se vyšvihl na koně. Rozjel se cvalem ke svému nepočetnému oddílu jezdců. Bylo na něm vidět, jak se mu ulevilo, že unikl z porady těch důležitých.
Vansen se zadíval na rozhořívající se ohně. V houstnoucím šeru to byl uklidňující pohled a v něm to podporovalo dojem, že hrabě Tyne je pozorný velitel: nebylo jisté, že nepřítel o jejich příchodu tak jako tak neví, a ohně poskytnou mužům v dlouhé, znepokojivé noci tolik potřebný a vytoužený klid.
"Co tedy uděláme, lorde Aldritchi?" zeptal se princ. "Myslíte si, že se nám postaví a budou bojovat?"
"Jestli to neudělají, dozvíme se něco, co se nám může hodit," odpověděl mu Tyne. "Ale nepochybujte, že se bojím léčky stejně jako vy, Výsosti, i když si myslím, že možná přeháníme. Ale přesto, kdyby se rozptýlili a dali se na útěk, neměli bychom je pronásledovat, protože by bylo možné, že nás chtějí dovést na místo, o němž jsme slyšeli, za Stínovou linii, kde každý propadne šílenství."
"Skoro každý. Našemu kapitánu Vansenovi se to nestalo." Bylo těžké říct, jak to Barrick myslí, jestli jako kompliment nebo jako posměšek.
Krátké mlčení porušil Vansen. "Jestli má být moje zkušenost co platná, musím všem připomenout, že moji muži a já jsme neměli ponětí, že přecházíme do… do těch území… a tak si myslím, že hrabě Tyne mluví moudře. Jestli budeme lepší, nebo kdyby to vypadalo, že je porážíme, měli bychom postupovat pomalu a opatrně."
Barrick Eddon se na něho chvíli díval, potom vážně přikývl, rozhlédl se po ostatních a uvědomil si, že ho všichni sledují. "Co ode mne chcete? Nejsem generál, dokonce zatím nejsem ani voják. Řekl jsem to a myslím to vážně. Rozhodovat musíte vy, Aldritchi, a ostatní."
Hrabě z Blueshore si odkašlal. "Výsosti, v tom případě navrhnu, že musíme být celý večer ve střehu a zdvojnásobit obvyklé hlídky - a to nepočítám vaše zvědy, Vansene. Jestli se ti stínoví lidé nepohnou z místa, tak ráno, až se vrátí světlo, vstaneme a vyzkoušíme jejich sílu. Nemyslím si, že by někdo z nás toužil jít proti nim v těchto neznámých polích, když zapadá slunce."
Několik mužů přikývlo, několik souhlasně zabručelo, ale jinak už nikdo nic nedodal. Nebylo třeba.
#
Rohovec měl pocit, že prošel sem a tam po břehu rtuťového moře snad stokrát. Volal a volal, až se mu začala točit hlava, ale kromě ozvěn nedostal žádnou odpověď. Neobjevil žádný náznak, jak tekutý kov překonat, žádný most, žádný úvazný kůl a - pokud mohl v tom nestálém, mihotavém světle soudit - žádný člun na břehu ostrova. Jednu věc však zjistil: někde v modročerveně žíhané tmě nad jeho hlavou se musela otevírat puklina ke vzdálenému povrchu, nějaký skalní komín, kterým se výpary mohou rozptýlit do vzduchu nad Brennovou zátokou. Rohovec měl o rtuti dost dobré povědomí, aby věděl, že kdyby moře tvořila pravá rtuť a jeskyně byla neodvětrávaná, s největší pravděpodobností by se mu nejenom točila hlava, ale byl by mrtvý nebo by umíral.
Uvažoval, jestli by právě tohle nemohla být odpověď na tu záhadu - nemohl chlapec na ostrov nějakým způsobem sestoupit shora? Jenže co potom Šupsemtam sledoval, jestli to nebyla Pazourkova stopa? A jak by se mohl chlapec dostat dolů z takové výšky? Skalní stěna na druhé straně stříbrného moře - na straně, která byla Rohovci nedostupná - byla od ostrova přinejmenším stejně daleko jako ta, na níž stál. Nakrátko se mu mihla hlavou představa, jak se dítě snáší vzduchem jako zrnko prachu nebo houbová spora, ale to bylo směšné. Pazourek možná pocházel zpoza Stínové linie, možná byl dobrý lezec, ale zatím se nezdálo, že by uměl létat.
Rohovec se přesto vrátil ke svahu pod výstupkem skalního balkonu, kudy přišel, a zadíval se přes rozeklanou stěnu nahoru. Pátravě přejížděl očima po jelení pěšině - pěšině jeleního ducha, jak stezce v duchu začal říkat - a uvažoval, jestli by na druhou stranu nemohla vést cesta z blízkosti samotného Bludiště, snad stezka ve výškách, díky nějakému světelnému klamu neviditelná. S povzdechem - povzdechem, který hustý, horký vzduch rychle změnil v sípavé nadechnutí a pak kašel - vyšplhal po srázu nahoru.

Na balkonu Bludiště se zastavil a zadíval se na zvláštní svit Zářícího muže, který vyplňoval prostornou jeskyni, aniž by ji plně osvětloval. Potom vytáhl zbývající kousek lampového korálu, aby našel cestu Bludištěm. Byl rád, že si jej vzal a nemusí znovu putovat labyrintem potmě - příliš to připomínalo obřad dospělosti, příliš z toho čišel pocit bezmocnosti jako tenkrát, když musel pochodovat, aniž se dotkl kohokoli ze svých vrstevníků, sledovat hlas akolyty, jehož neviděl, hlas, který zněl ve tmě a díky ozvěnám podivně a nelidsky. Ale tentokrát bude mít světlo…
Jak potom prošel Bludištěm Pazourek? Tu otázku si měl Rohovec položit už dřív. Měl na sebe zlost. Zašel si Pazourek ke Slané tůni pro kousek Balvanová zboží? Rohovec tomu nevěřil - mužíček by se zmínil. Jenže jak jinak mohlo dítě v naprosté tmě najít cestu Bludištěm?
Když na to přijde, podle čeho se tady dole vlastně orientoval? Byla to záhada, která se vyrovnala nejpodivnějším pasážím legendy o Kerniosovi a jeho bájných bitvách.
Rohovec se zastavil, aby si krátce odpočinul. Uvažoval, jaká je teď asi denní doba, protože toto místo narušovalo i jeho permonický smysl pro plynutí času v hlubinách, odkud není vidět ani kousek nebe. Pak se pomalu začal chystat na zpáteční cestu křivolakým Bludištěm. Vyjde do měkkého, teplého světla Jantarínové partie, aniž objevil jedinou stopu,

jak mohl chlapec překonat Moře v hlubinách, a vlastně jakoukoli stopu, že tudy Pazourek vůbec prošel. Rohovec se otočil a začal se unaveně trmácet Bludištěm zpět. Byl si víc a víc jistý, že se nikdy nedozví, co se s chlapcem stalo, ale tentokrát vyčerpáním špatně odbočil a dostal se do části labyrintu, v níž nikdy předtím nebyl. Poznal to podle toho, že měl pod nohama jiný pocit, a poprvé si uvědomil, že trasa mezi Jantarínovou partií a útvarem zvaným Balkon je za staletí uprostřed vyšlapaná nespočtem nohou, které po ní prošly. Ihned také pochopil alespoň jeden ze způsobů, jimiž se akolyté v Bludišti orientovali potmě. Teď se dostal do části, kde byly kameny na podlaze rovné, jako by po nich nikdy nikdo neprošel.
Přemohl okamžik paniky. I kdyby se ztratil, určitě by na tom nebyl hůř, než kdyby přecházel po břehu rtuťového moře. Chrámoví bratři, pokud přijdou, jsou strážci Bludiště. Měli by znát každý jeho kout.
Přesto nemohl zapomenout na svou příslovečnou smůlu. Ano, měli by. Ale třeba neznají.
Rohovec se zkusil stejnou cestou vrátit, ale když zvolil špatnou chodbu, nedával pozor a teď si nedokázal vzpomenout, jak dlouho šel nebo kolikrát zahnul, než si svou chybu uvědomil. Přidržoval svítící kousek korálu u břidlicových stěn a pátral po nějakém vodítku. Pokrývaly je sice stejně nerozluštitelné rytiny jako známější části Bludiště - gigantické postavy přes celou stěnu, s obrovskýma očima a zkroucenými údy, jakož i kudrlinky a tečky, které vypadaly jako písmo, ale takové, jaké nikde jinde neviděl - všechny stěny a všechny síně však byly až moc podobné, než aby mu to pomohlo najít cestu.
I tak jsem viděl věci, jaké může spatřit málokdo jiný než Přeměnění bratři, pomyslel si, když si vybavil cestu tmou při obřadu dospělosti. Co to všechno znamená? Vyznají se v tom bratři vůbec?
Náhle se mu znovu vybavil obličej a slova bratra Nikla - zvláštní pohled v jeho očích, když mluvil o jejich starším, dědovi Sulfurovi, a jeho snech. "…Blíží se hodina, kdy se zvedne Stará noc…. dny naší svobody jsou sečteny."
Navzdory dusnému horku, které v Bludišti vládlo, se Rohovec zachvěl. Tady v hlubinách, kdy bloudil před zraky těch nadpřirozených bytostí, bylo snadné cítit na šíji dech Staré noci.
Prudce se otočil, nenadále přesvědčený, že ho něco sleduje, ale chodba za ním byla prázdná. Dělám si to těžší, pomyslel si. Měl bych se zastavit a počkat, až přijdou chrámoví bratři.
A kdyby mu úplně vyhaslo korálové světlo, až bude čekat? Rohovec ještě nikdy neměl strach ze tmy, ale teď to najednou byla strašná představa.
Znovu zahnul a ocitl se ve slepé uličce. Proti sobě měl tři kamenné stěny. Obrovské tváře, které do nich byly vytesané, na něho shlížely tak, že si připadal jako dítě obklopené rozzlobenými rodiči. Byl tak překvapený, že se maličko zajíkl. Slyšel, jak se to hlesnutí vrací ozvěnou a zaniká, ale ještě než se zastavil, uslyšel také něco jiného, dutý zvuk svých kroků, ozvěnu, která tam předtím nebyla. Zmátlo ho to - v první chvíli ho napaidlo, že je s ním v Bludišti ještě někdo - ale potom se skrčil a přidržel svítící korál u podlahy. Zadíval se na škrábance na kamenných dlaždicích a pak na ně zaklepal kloubem prstu. Zvuk byl nesporně odlišný.
Rohovec zkusil za okraj jedné dlaždice zapáčit. K jeho úžasu se mu v rukou trochu zvedla, zachvěla se a vyklouzla z lůžka ze staré malty. Když pak zabral, nezvedla se jenom jedna, ale čtyři spojené. Strčil pod ně prsty obou rukou a, i když při tom reptal a sténal námahou, zvedl celou tu hmotu, jako by to bylo víko cisterny, a skřípavě ji odsunul. Spojené dlaždice tvořily přibližný čtverec, o něco menší než to, čemu velcí říkali yard, a nebyly silnější než Rohovcova zaťatá pěst. Pod místem, kde ležely, byla tma.
Z otvoru zavanulo trochu tepla a silnější pach rtuťového moře. Rohovec se naklonil nad tmu a strčil do ní korálové světlo. Spatřil schody, strmé točité schody, mizející v hlubinách. Posadil se a poškrábal se na hlavě. Že by chlapec objevil tohle? Nebo to byla jen jiná část Mystérií, cesta, na jejímž konci ho čekal ještě horší osud než zůstat potmě ztracený v Bludišti?
Stejně nemám nic lepšího na práci, řekl si. A jestli se na mě Starší zlobí… pak se to tímhle určitě nezhorší.
Lepší argumenty neměl, ale spustil se do otvoru opatrně a na jednom z nižších schodů se přikrčil, aby do jednoduchého schodiště nahlédl co nejdál pro případ, že by třeba o několik yardů níž znenadání skončilo, zmizelo mu pod nohama a uvrhlo ho do nějaké propasti. Sice se zdálo, že chodba je dokončena mnohem méně pečlivě než zbytek Bludiště, ale pořád to vypadalo jako poctivá permonická práce a na dohled nebyly žádné náhlé poklesy. Když opatrně sešel o několik schodů níž, podíval se nahoru a všiml si, že ve spodní části jednoho ze čtyř kamenů, které otvor zakrývaly, je vysekaná drážka, aby bylo možné kryt zespodu chytit a zatáhnout na místo.
To nejspíš neudělám, pomyslel si, ale pak se podivil, jak to mohl dokázat Pazourek, pokud sestoupil těmito schody. Chlapec sice byl šlachovitý, ale měl tolik síly?
Z celého toho přemýšlení napadlo Rohovce něco jiného a zase z otvoru vylezl. Rozvázal košili, kterou si dal kolem pasu, když mu ji Šupsemtam vrátil - tady dole bylo příliš horko, než aby měl pocit, že ji potřebuje - a hodil ji k ústí slepé uličky, aby si jí na chodbě někdo všiml, aniž by musel zahnout za roh.
Když nechám kamenný kryt otevřený, nemůžu chrámovým bratřím líp ukázat, kam jsem šel, ani kdybych jim napsal dopis.
Trochu povzbuzený, třebaže v něm přetrvávaly obavy, co ho v tom úzkém prostoru může čekat, Rohovec Modrokřemen začal sestupovat po schodech dolů.

Buď tady byly rtuťové páry skutečně mnohem silnější, nebo byla ta sestupná chodba nějak jinak… divná… protože Rohovec se jen těžko soustřeďoval, aby se z úzkých schodů nezřítil, i když věděl, jak je to důležité.
Schodiště bylo v podstatě holé: vždy po několika desítkách schodů prošel kolem řady symbolů, jež mohly znamenat jediné, silně zvětšené slovo, vyvedené tímtéž stylizovaným písmem, jaké viděl už nahoře, ale na těchto stěnách nebyly žádné obličeje, žádné postavy. Přesto se nedokázal zbavit pocitu, že se kolem něj něco pohybuje a že se slábnoucí světlo korálu nějakým způsobem vrací od stěn zpátky k němu, jako by se odráželo od něčeho méně tmavého, než je

obyčejný kámen, jako by se schodiště provrtávalo nikoli vyhlášeným hradním vápencem, ale obrovským, kalným krystalem. Jak se trmácel dolů, zdálo se, že i rozměry se mění, bobtnají a znovu se smršťují. V jednu chvíli přestal chápat, jak se sem dostal, a propadl strašlivé jistotě, že sestupuje hrdlem Zářícího muže v živém kameni, že ho polyká srdce Mystérií. Pak pocit pominul a nahradilo ho blikání, jako když jiskry tančí na vnitřní straně zavřených víček. Ze schodišťové šachty vyplouval tichý šepot, nejasné a vzdálené šumění, jako když na břeh dorážejí vlny, a Rohovce znovu sevřela pověrčivá hrůza.
Nepatřím sem. Tady by měli být jenom chrámoví bratři, a možná o tomto tunelu nevědí dokonce ani oni…!
Pazourek! připomněl si. Snažil se bojovat s panikou, která ho ovládla natolik, že se schouleně zastavil na jednom schodu a vyčerpaně, zděšeně si přitiskl ruce k tělu. Mysli na chlapce. Drobný, zarputile vážný obličej, paže tenké jako násada Opálčina smetáku, bělozlaté vlasy, které nikdy neležely a čepýřily se jako krystaly železného květu, ať se je Opálka snažila sebevíc urovnat hřebenem. A pak je tu samozřejmě samotná Opálka - kdyby jí Rohovec chlapce nepřivedl, zdrtilo by ji to. Něco v ní by zemřelo.
Přinutil se vstát a zahájil další sestup. Jeden krok. Všechno začíná prvním krokem, pak přijde druhý. Pak třetí…
Ne, Stínová linie, pomyslel si mlhavě, všechno to začalo u Stínové linie… Ale ve stejnou chvíli, kdy se mu ta vzpomínka s nenadálou bizarní jasností vybavila - lesnaté úbočí, dusot kopyt, pach vlhké půdy v nose, jako by se otevřely dveře a minulost jimi vpadla jako hlučný host do ztichlé místnosti - znovu došlápl a zjistil, že něco je špatně - velice špatně. Rohovec klopýtl, zamával rukama a vykřikl; vzápětí, se srdcem tak rozbušeným, jako by mu chtělo vystřelit z klece žeber, si uvědomil, že to špatné není smrtelná propast, ale opak - podlaha - vzdálenost nikoli příliš velká, ale příliš malá. Došel na konec sestupné spirály schodů, která působila dojmem, že konec nemá.
Zvedl korál a rozhlédl se, ale jestli se svět znenadání překlopil z vertikálního v horizontální, jinak se v mnoha směrech nezměnil: měl před sebou další chodbu vytesanou v téže jednotvárné skále. Neviděl moc dobře, ale chodba sahala až tam, kam korál dosvítil, a s největší pravděpodobností ještě mnohem dál.
Dokonce i pod Moře v hlubinách? Pokud ano, cesta možná má někde konec - zčásti měl strach, že prostě bude sestupovat do země dny a týdny, až třeba nakonec dorazí k černým turmalínovým dveřím Kerniosova podzemního paláce, ke dveřím, o nichž bylo známo, že je střeží Immon Dveřník. Bylo to místo, které Rohovec rozhodně nechtěl spatřit, dokud je naživu, třebaže většinu původní pověsti velcí lidé překroutili. Permonická verze byla ještě mnohem děsivější. Zkusil si vzpomenout, jak velké asi bylo rtuťové moře, ale to nestálé světlo ho mátlo. Jelikož se nikdy nedostal blíž, mohl jen velice hrubě hádat. Pokrčil rameny a zhluboka se nadechl. Nezdálo se, že by mu horký, kyselý vzduch pročišťoval myšlenky. Klopýtavě vykročil chodbou dál.
"Hlubiny se nepodobají městu víc než obloha zemi, chlapče."
To, co se mu ozvalo v hlavě teď, byl kupodivu otcův hlas. Velkého Pecku (na rozdíl od svého prvorozeného syna, Rohovcova bratra, který byl současným mistrem, by si jeho otec nikdy nenechal říkat tak honosně jako "Pecka Starší") zmrzačil sesuv v prvním období Olinovy vlády, takže poslední roky života strávil přecházením mezi postelí a židlí u krbu, ale v době Rohovcova mládí byl ještě plný síly. Ze všech synů, které měl, se mu Rohovec podobal nejvíc - "ten chlapec má rád kámen jako takový," tvrdil Velký Pecka svým kamarádům v cechovním domě - a bral Rohovce na dlouhé procházky po nedokončených dílech mimo Permonické Město, několikrát dokonce do kopců nad zemí nebo podél Brennovy zátoky -, při nichž mu ukazoval vápenec vycházející na světlo tam, kde dešťová voda odplavila zeminu, nebo uvězněná století slisovaná v pískovcovém břehu nad vlnami jako usušené květiny v knize urozené dámy.
"Člověk, který se vyzná v kamenech, je stejně dobrý jako každý jiný velký nebo permoník, princ nebo křupan, a nikdy nebude mít nouzi o to, co dělat a o čem přemýšlet." To byla další z otcových oblíbených průpovídek.
Rohovec si ohromeně uvědomil, že jde poslepu, nikoli proto, že by mu korálová lampa úplně vyhasla, ale proto, že pláče.
No tak, řekl si. Ten člověk tě seřezal provazem do masa jen za to, že jsi ukradl několik cukrohlávek ze zahrady vdovy Halitové. Když nakonec zemřel, matka nevydržela ani o rok déle, ne proto, že by se jí po něm tolik stýskalo, ale že ji za ta poslední léta tak umořil, že byla jenom kost a kůže a už nemohla dál.
Slzy přesto ne a ne vyschnout. Šlo se mu těžko. Teď viděl před sebou i matčinu tvář, oči s těžkými víčky, které se mohly zdát buď krásně důstojné nebo bolestivě chladné, ústa, která dostávala přísný výraz při každém náznaku něčeho, co považovala za zbytečný povyk. Vybavil si hbité, prací zdrsnělé ruce Lazury Modrokřemenové, když vyráběla přízovou panenku některému z vnoučat; její prsty měly vždycky napilno, pořád něco dělaly. Nedokázal si představit okamžik, kdy by byla vzhůru a ty ruce by neměly práci.
"A co je tohle?" Slyšel ji stejně zřetelně, jako by stála vedle něho. Její hlas zněl trpce, ale nebyl smutný. "Co je to za hluk? U puklin a zlomů, zní to, jako kdyby tady někdo stahoval z kůže živého krtka!"
Rohovec se musel na chvíli zastavit, aby popadl dech, a když znovu vykročil, zjistil, že jít dál není jen tak. Stěny, které teď byly holé jako králičí nora, nenarušena ani občasnou kresbou, se na něho mačkaly, jako kdyby ho chtěly chytit a držet, dokud se svět nezmění. Znovu si představil, že je v břiše Zářícího muže, trávený a proměňovaný, stává se něčím tvrdým jako krystal, nehybným a věčným, ale s myšlenkami, které uprostřed stále žijí a zoufale tlučou, že chtějí ven - jako moucha pod převráceným pohárem.
A pak náhle jako by hlubiny, v nichž se nacházel, dostaly křeč. Cítil, jak se ta velká síla, to, co považoval za Zářícího muže, pohnula a soustředila, zaměřila na jedno místo. V tu chvíli to cítil stejně jasně, jako poznal se zavřenýma očima, kde je nahoře a kde dole - již to nebylo dusivě všude kolem, ale zaujalo to velice konkrétní polohu nahoře před ním. Místo aby mu ta síla dala cíl, změnila se v něco, co se do něho opíralo jako silný, vytrvalý vítr, jako by on a ona byli dvěma kusy magnetovce, které se navzájem odpuzují. Rohovec sklonil hlavu a s očima stále rozostřenýma pláčem se přinutil jít jeden mučivý krok za druhým.
Kde to jsem? Co to všechno znamená? Snažil se vzpomenout si na slova chrámových bratří při svém obřadu

dospělosti, rituální příběh o pánu Mokrého horkého kamene, ale vybavila se mu pouze změť znělých slov, která mu hučela v hlavě prakticky bez významu, v obrazech, rozmazaných jako mokrá malba. Země byla rozbitá, nová, mumlaly a hřímaly ty hlasy, světla na obloze zářila a na povrchu světa byla dosud tma, bitva o vyrvání tohoto místa z rukou starších, krutějších bohů nebyla věc dnů nebo týdnů, ale věků, jež vyvrhnou hory tam, kde žádné nebyly, servou tvář stvoření, aby voda vtrhla dovnitř a vytvořila obrovská, kouřící moře.
"Za dnů, kdy nebyly dny," odříkával nejstarší z chrámových bratří, zahajoval přijímací obřad, zatímco Rohovec a ostatní celebranti pouze úpěli, jak měli hlavy plné halucinací, které barvily tmu kolem nich, a v břiše měli kyselo z k'hamaa, které dostali vypít poté, co se dva dny postili a očišťovali, než je odvedli dolů do Mystérií. Za dnů, kdy nebyly dny.
Ale co teď? Co to je? Chodba se prudce vytočila nahoru, jako by byla provázek. Stoupala nad Rohovce do šeré dálky. Ani nevěděl, jak se to stalo, ale ocitl se znovu na schodech, jenže tentokrát nescházel dolů, šplhal, hlavu plnou zmatených myšlenek, vidin, které nebyly zřetelné, nekonečného ryku, jak pán Horkého mokrého kamene bojoval se svými nepřáteli, řevu, z něhož se rozechvívaly samé kořeny světa. Rohovec cítil ten řev v kostech, cítil, jak ho začíná rozklepávat na kousky, rozdrolovat jako pískovcové útesy, které mu ukázal otec, hroutící se do neúnavných vln. Zanedlouho už žádný Rohovec nebude, jenom zlomky, které se budou drolit víc a víc, až se promění v prach, a ten prach se pak rozptýlí, rozfouká do všech temných míst, kam ani hvězdy nikdy nedosvítí…

Když nakonec začal znovu myslet, když se sny konečně začaly trhat a rozptylovat jako větrem týrané mraky, Rohovec v první chvíli nechápal, co vidí. Dokonce uvažoval, jestli se nepropadl do nějaké jiné a jen trochu méně hektické říše šílenství. Stál u paty hory, obrovského skalního výstupku, mohutného stínu ve slabém, kalném světle, které jako by přicházelo ze všech směrů nebo ze žádného - jenže kde se tady něco takového vzalo, hora v hoře? Přesto tady strměl, nestvůrný černý masiv, který ho stokrát nebo víckrát převyšoval; Rohovec stál na úpatí jako mravenec, který se dívá nahoru na člověka.
Ach, Starší, zachraňte mě, to je brána, černá brána. Slezl jsem až ke Kerniosovi… a Immon - samotný Noszh la - na mě dostane chuť a rozkouše mě těmi strašlivými, kamennými zuby…!
V tom obrovském černém útvaru, který se nad ním hrozivě tyčil, něco zablikalo jako blesk. Krátce nato začala ze všech jeho částí vycházet ostrá záře, ale nejvíc zprostřed, kde vytvořila hrubou siluetu člověka. Zářícího člověka.
Rohovec na to hleděl s vyděšeným úžasem, ale také se sílícím pocitem úlevy. Stál přímo u monolitu. Prošel pod Mořem v hlubinách.
Ale stejně si nikdy nepředstavoval, jaké by to bylo - stát před Zářícím mužem. Hornina jako by byla zpola průsvitná a zpola pevný černý čedič. Světlo, které se linulo ven, se ohýbalo a rozpadalo na víc barev, než kolik jich mohla mít duha - bylo jich tolik a všechny se tak zvláštně měnily! Musel přimhouřit oči, až je měl skoro zavřené, a přesto dostával závrať, hlava mu padala a žaludek se bouřil. Padl na kolena na kamenitý břeh ostrova. Jádro toho planoucího, sršícího jasu skutečně mělo tvar člověka, ale zásluhou kamene - poloprůsvitného vulkanického skla - a nestálosti světla samotného se to dalo těžko rozeznat. Přesto se skoro zdálo, jako by se pohyboval; svíjel se uvnitř skály, jako by ho trýznily noční můry nebo jako by se chtěl dostat ven.
Nakonec se na to Rohovec nedokázal dívat ani přimhouřenýma očima a sklopil zrak. Padl na všechny čtyři jako pes a měl pocit, že bude zvracet, a právě tehdy, když záře začala slábnout, si všiml chlapce ležícího na štěrkovém svahu jenom několik yardů nad ním.
"Pazourku!" Hlas z něho vylétl - skoro viděl, jak se ozvěny šíří a navzájem honí, zmenšují se jako vlnky na vodě. Začal se škrábat po volných kamenech nahoru. Chlapec ležel stočený na boku, ale obličejem skoro na skále. Jednu ruku měl nataženou do svahu, jako by zářícímu obrovi nabízel nějaký dar. Když Rohovec chlapce otočil, všiml si, že drží v ruce něco plochého a lesklého, a bezděčně si uvědomil, že je to zrcátko, které s Opálkou objevili v pytlíku, na který si dával takový pozor, jeho jediný majetek. Hned nato mu ale pohled na Pazourkův obličej, pod tmavým prachem bledý a kostnatý, s očima pootevřenýma, ale nevidoucíma, vyhnal z hlavy všechny ostatní myšlenky.
Nechtěl se probudit, ani když s ním Rohovec usilovně třásl. Nakonec permoník chlapce ztěžka postavil na nohy, přitáhl si ho na hruď, pevně si přitiskl studenou tvář na krk a zakřičel o pomoc, jako by kolem byl někdo, kdo ho mohl slyšet - jako by Rohovec Modrokřemen nebyl jediný živý tvor v celém vesmíru.
#
Obloha získala o odstín světlejší barvu, ale stále nezpívali žádní ptáci. Barrickovo srdce mělo naspěch, bušilo rychle jako kmitají křídla vážky, dokonce tak, že měl potíže se nadechnout. Všude kolem se rozléhaly zvuky probouzejícího se tábora. Zauvažoval, jestli někdo vůbec dokázal zamhouřit oko.
Ještě jednou vyzkoušel sedlové řemínky, jeden uvolnil a znovu utáhl, přestože to nepotřeboval. Jeho černý Kotlík - pojmenovaný tak zčásti proto, aby to rozčililo Kendricka, podle něhož ušlechtilí koně měli mít ušlechtilá jména - podrážděně zaržál.
Barrick sledoval, jak Ferras Vansen, kapitán gardy, přechází od jednoho doutnajícího ohně k druhému a hovoří s muži, a uvědomil si, že ho popuzuje klidná soustředěnost, s níž Vansen ke službě přistupuje. Určitě spal jako bezelstné dítě. Ve skutečnosti nevěděl, co si má o Vansenovi myslet, ale moc mu důvěřovat nechtěl. Doopravdy nemohl být nikdo tak čestný a přímý - to Barrick za ty roky na dvoře Jižní Marky poznal. Kapitán hrál nějakou hlubší hru - možná nevinnou, že chtěl vyšplhat výš, možná nějakou rafinovanější. Proč jinak by Barricka dak pečlivě hlídal? O tom totiž nemohlo být pochyb; Vansen ho sledoval pokaždé, když se Barrick otočil. Ať za tím bylo cokoli, na toho muže je třeba dávat si pozor. Briona mu jeho pochybení možná už prominula, ale sestřin hněv vždycky vychladl rychleji. Barrick Eddon se nenechal obměkčit tak snadno.
Něčí ruka mu dopadla na rameno. Škubl sebou; Kotlík se lekl, vzepjal se a nervózně zafrkal.

"Promiň, chlapče," omlouval se Tyne Aldritch. "Chtěl jsem říct promiňte, Výsosti. Nechtěl jsem vás polekat."
"Nepolekal jste mě… tedy…"
Hrabě z Blueshore ustoupil. Z dechu mu bylo cítit víno, ale nebylo na něm vidět, že by vypil víc, než je zdrávo. Barrick si vzpomněl na potok, který se klikatil trnitými, černými popínavými rostlinami, a nedokázal mu mít za zlé, že se z něho nechtěl napít. "Pochopitelně," řekl Tyne. "Jenom jsem si vzpomněl na svou první noc před bitvou. Spal jste?"
"Ano," zalhal Barrick. Uvědomil si, že hlavně se teď potřebuje vymočit. Tyne ho tak vylekal, že si to málem pustil do kalhot.
"Vzpomněl jsem si, jak jsem jel coby páže svého strýce do Olwayské soutěsky. Dimakos Heavyhand byl jedním z posledních náčelníků Šedých rot a spolu se svými muži se vypravil vypalovat a drancovat do Marrinswalku. Váš otec byl s většinou zocelených jihopomezních bojovníků dole v Hierosolu, ale ti zbývající se spojili s muži z Marrinswalku a ostatními, které jsme shromáždili, a pak jsme se s nájezdníky utkali v údolí. Dimakos tam přišel první a obsadil výše položená místa, i když nás zase bylo víc." Tyne se přísně usmál. "Můj strýc Laylin poznal, že mám z nadcházející bitvy strach, a vzal mě k výslechu vězně, zvěda z Heavyhandovy tlupy, kterého jsme zajali. Musím uznat, že ten muž neřekl nic, co by nám pomohlo, ať jsme ho přesvědčovali sebevíc, a když bylo jasné, že z něj nic dalšího nedostaneme, strýc mu podřízl hrdlo a horkou krev mi vetřel do obličeje. 'Tak,' řekl mi. 'Být zakrvácený je ten nejlepší začátek.' A nedovolil mi, abych se umyl, dokud jsme nevyjeli. Svědilo to tak, že jsem na nic jiného skoro nemyslel, dokud jsem v hněvu nezasadil první ránu." Tyne se tiše zasmál. "Bylo to kruté, ale strýc byl byl jedním z těch starých, tvrdých mužů, a oni to tak dělali. Buďte rád, že nežijeme v takových časech… i když možná nám jemu podobní budou brzy chybět, pokud bohové nebudou laskaví." Udělal znamení Trojice a pak Barricka poplácal po zádech, až princ málem znovu přestal ovládat svůj močový měchýř. "Neboj se, chlapče. Tvůj otec na tebe bude hrdý. Pošleme ty Šeré panáky zpátky do těch jejich strašáckých kopců tak rychle, že budou mít o čem přemýšlet."
To mi mělo zlepšit náladu? pomyslel si Barrick, když Tyne odešel, ale nemohl se tím trápit dlouho, protože už zápasil se šňůrkami svých krátkých nohavic.

Jelikož nepředpokládali, že by se pustili do většího obléhání, vzali s sebou jen nepočetnou skupinu permonických horníků; ti však zároveň sloužili jako dělostřelci. Barrick se snažil sedět klidně, když postavičky v kožených kapucích a pláštích, jejichž oči vypadaly pod silnými brýlemi z kouřového křišťálu jako hmyzí, namířily děla na svah. Barrick sice měl brnění, ale nechystal se vyjet v první vlně jízdy, v neposlední řadě proto, že mohl místo kopí nést pouze lehký meč. Měl být z toho rozmazlování vzteklý, ale zjistil, že je vděčný. Jitro se teprve dotýkalo okraje oblohy na východě. Chomáče stínů se znovu měnily v keře a stromy, a třebaže les nahoře na kopci ještě obestírala mlha, pod rozednívající se oblohou už nevypadal tak hrůzostrašně a záhadně. Barrickovu zraku teď vlastně všechno připadalo stejně cizí, zamlžený les i smrtelný nepřítel. Byl sice uprostřed dění, ale měl pocit, jako by celý výjev sledoval z nějakého vysokého okna, možná z Vlčího zubu.
Přesto zadržel dech, když permoníci přiložili k nasypanému prachu oheň a děla začala promlouvat, štěkat jako bronzoví psi a plivat kamenné koule ke stromům na vrcholu kopce. První projektily nedostřelily, vyletěly do svahu a zmizely v listoví, ale permoníci děla zvedli a vystřelili znovu; tentokrát koule s třeskem dopadly na vrchol kopce, zpřerážely větve a porazily několik stromů. Když rachot ustal, na okamžik zavládlo ticho, jak se Barrick a ostatní snažili prohlédnout nahromaděným dýmem. Z vrcholku kopce se ozval kvílivý nářek a on na okamžik pocítil prudkou, uvolněnou radost - určitě jich většinu zabili! Pak zaslechl z těch nelidských hlasů tón vzdorovitého triumfu. Znělo to, jako by jich byly stovky, možná tisíce.
Tyne netrpělivě čekal, až kanonáda ustane. Už předtím dal jasně najevo, že podle něho se děla hodí k obléhání a na nic jiného nejsou, ale podvolil se přání Ivara Brenhilla a jiných pokrokovějších válečných baronů. Teď spustil hledí své přilby a mávl rukou. První řada lučištníků vystřelila a přikrčila se; nato zaplnila vzduch svými šípy druhá řada. Tyne znovu mávl rukou a první vlna kopiníků s rykem, z něhož šel skoro stejný strach jako z křiku na kopci, vyrazila do svahu. Ratiště kopí se míhala a klapala jako obnažená verze lesa nad nimi a ty, kteří jimi vládli, hnalo vědomí, že jezdci za nimi každého opozdilce dostihnou a ušlapou. Z výšky proti nim hvízdavě vylétlo hejno šípů, podivuhodně málo početných, ale strašlivě přesných. Tucet mužů již padlo, přinejmenším jeden z nich rytíř: kůň umíral vedle něho a škubal nohama, zatímco se ostatní jezdci valili kolem.
Uběhlo několik dlouhých, zmatených chvil vyplněných rámusem a dýmem, než Barrick a muži kolem něho pobídli koně do kopce. První vlna pěšáků tak měla dost času, aby se dostala na vrchol a vrhla se mezi stromy. Slyšel křik, vzrušený křik, dokonce několik zaječení, ale nad tím vším zněly nepřirozené hlasy nepřátel - naříkavé zvuky podobné volání mořských ptáků, vytí vlků a štěkotu lišek, v nichž však byla skryta slova, která je dělala ještě děsivějšími.
"Briono…" zašeptal, ale ani on sám sestřino jméno neslyšel.
Někteří vojáci z první vlny přivrávorali zpátky. Byli celí od krve a křičeli; skřítci vybudovali hradbu z trní. Jezdci za pěšáky se tlačili dál. Někteří měli sekery, kterými si proráželi cestu a pobíjeli mnoho obránců. Ze stromů na ně létaly šípy, ale bylo jich podivně málo a Barrick skoro cítil sílící obavu Tyneho a ostatních vojevůdců - není to nakonec léčka? Ale okolní svahy a louky byly stále prázdné: zalesněný vrcholek v tuto chvíli vypadal jako zlé srdce světa, ostrov hluku a boje obklopený klidem.
"Prchají!" zvolal někdo přiškrceným, pronikavým hlasem - Barrickovi se zdálo, že by to mohl být bratranec Rorick. Na temeni kopce musel shluk mužů bojujících se skupinou skučících bělovlasých bojovníků vycouvat ze stromoví. Uprostřed obránců stála v postrojích obrovská postava a sekala kolem sebe něčím, co i z velké dálky vypadalo jako meč neobvyklého tvaru. Obránce byl vysoký, sněhobílé vlasy mu ve větru vlály jako ženě, a Barricka na okamžik napadlo, že to musí být stařec, ale když mu pohlédl do tváře, spatřil mladé rysy a pleť napjatou na kostech ostrých tak, že by prořízly kůži. Šerý muž srazil jednoho Tyneho vojáka a vzápětí dalšího. Druhému zatočil mečem ve střevech jako

venkovan, který stlouká máslo. Jeden šlechtic na koni se proti němu rozjel s napřaženým kopím. Bělovlasý skřítek, šotek nebo co to bylo, zbraň odmrštil a pustil se s útočníkem do křížku. Barrickovi se ztratili za skupinkou stromů pod vrcholem kopce. Pak najednou byl les všude, kolem celého oddílu, a kopyta koní vířila mlhu.
"Vpřed!" vykřikl někdo. "Ale držte se pohromadě!" Barrick si překvapeně uvědomil, že to byl Vansen. Vzápětí se k nim kapitán stromy a vřavou dostal, ale Barrick neměl možnost o tom přemýšlet. Najednou se z houští vymrštila postava - ne, dvě postavy, tři! - a Barrick musel odrazit ruku, která se mu sápala po uzdě. Lesem se rozléhala ozvěna mnoha hlasů, nepřirozených stejně jako přirozených, a v kalném, šikmém světle se mezi kmeny tyčilo na tisíc podivných tvarů - možná stínů a světelných přeludů, ale opravdových těl a bledých, nenávistných tváří bylo tolik, že neměl čas myslet na nic jiného než na to, jak se udržet naživu.

Z původního tuctu mužů Barrickovy skupiny zůstal půltucet, byť někteří se pouze ztratili mezi stromy. Vansen byl jedním z těch, kteří setrvali. Naklonil se k Barrickovi a tiše se zeptal: "Jste v pořádku, Výsosti?"
Barrick se zmohl jen na přikývnutí. Prudce lapal po dechu. Na rukou a určitě i jinde měl říznutí a škrábance, ale myslel si, že přinejmenším jednoho skřítka zabil - obličej, který se na něho vrhl ze stinné větve, rozsekl překvapeným máchnutím mečem - a nezdálo se, že by utrpěl vážnější zranění. Les okolo byl skoro prázdný, i když děsivé zvuky Šerého plemene se dosud ozývaly hlasitě a mezi vzdálenými stromy se stále míhaly podivné tvary.
"Myslím, že tímto směrem slyším Tyneho," prohlásil Vansen a pobídl koně přes mýtinu. Barrick a ostatní ho následovali. Všichni dýchali ztěžka a měli zježené chloupky na šíji, jak si nebyli jistí, kdy přijde další útok. Barrick měl pocit, že kromě toho, na co se právě dívá, je pokřivené úplně všechno, jako by nahlížel do nějaké Chavenovy optické trubice. Krev jako by se mu valila hlavou, zatímco tělo měl chladně otupělé, ztvrdlé a necitlivé jako železo. Byl to zvláštní, děsivý a podivně opojný pocit.
Ferras Vansen náhle zastavil koně vedle hustého křoví a píchl do listoví mečem, potom seskočil ze sedla a začal sekat po něčem neviditelném. Křičel, a třebaže kapitánovým slovům nebylo ve vřískotu skřítcích hlasů rozumět, ve tváři měl divoký výraz odporu a strachu, který pronikl Barrickovou otupělostí a sevřel mu žaludek. Vyrazil spolu s ostatními ve stejném okamžiku, kdy velký počet naříkajících skřítků náhle zmlkl. Nepřirozené hlasy se ozývaly dál, ale jen z druhé strany kopce.
Vansen, který mezitím se zabíjením skončil, se narovnal. Z meče mu kapala krev a něco jiného, průhledného jako stromová míza. Jeho obličej byl maskou hrůzy. Barrick těžkopádně sesedl a došel ke kapitánovi.
Stál uprostřed něčeho, co vypadalo skoro jako obrovské hnízdo ukryté v křoví. Teď bylo udusané a obnažené a těla a částí těl se mu vršily u nohou, lesklé krví a jinými tekutinami. Po chvíli zmatku si Barrick všiml, že těla jsou nahá a většinou mužská, bledá jako červi, neobvyklých tvarů. Pokud viděl hlavy, měly obrovské, nafouklé krční laloky jako žáby. Mrtvé oči, černé jako uhel, rychle ztrácely lesk.
"Co je to?" zeptal se někdo.
"Hrůza!" hlesl někdo jiný a byla to pravda.
"Tvorové, kteří dělali ten hluk," řekl Vansen. "Poslouchejte." A všichni se na chvíli zaposlouchali do ticha.
"Co… co to znamená?" zeptal se Barrick. "Proč?"
"Protože jsme se nechali napálit," řekl sklesle Vansen. Pod cákanci krve měl tvář skoro stejně bledou jako ta groteskní stvoření u jeho nohou. "Tady na kopci jich na nás počkalo jenom několik - pár vojáků, kteří se s námi měli pobít, několik klamných postav a tady těch, kteří dělali rámus za stovky."
"Bohové! Tak to nakonec byla léčka?" Barrick se rozhlédl. Čekal, že uvidí, jak se ve větvích nad jejich hlavami objeví desítky dalších, podivných, divoce rozšklebených tváří.
"Něco horšího," odvětil Vansen. "Něco mnohem horšího. Protože nás tady velice malou skupinkou zdrželi a připravili o celý den, zatímco zbytek vojska se nám vyhnul a jel dál."
"Jel dál…?"
"Ano. K Jižní Marce."

34
Pole v Marrinswalku
SLADKOST KVĚTIN:

Nemůže se zastavit ani vykřiknout,
nemůže růst,
její kosti jsou v proudu

Věštby vržených kostí

Byla to těžká noc, noc téměř beze spánku. Briona se probudila hodinu před svítáním a měla v sobě takový hněv, že jen stěží vydržela klidně sedět - samozřejmě se hněvala na Hendona Tollyho, ale také na sebe, že byla tak hloupá a přestala se ovládat, na Barricka, že tu není, na všechno.
A já jsem tam stála, napřáhla jsem na něho přede všemi meč a oni věděli, že proti mně nesmí pozvednout prst - proti svému vládci a ještě k tomu proti ženě… dívce. A všichni věděli, že ani nemusí, protože už vyhrál. Musela jsem vypadat jako úplný pitomec!
Dlouho nedokázala dělat nic jiného než sedět u psacího stolu - přestože byla jediná, kdo v pokoji nespal, utápěla se v

rozpacích. Měla chuť utéct, ztratit se v rozlehlém hradě, dokud všichni nezapomenou, co se stalo. Jenže samozřejmě by nikdo nezapomněl a ona nemohla utéct. Byla Eddon. Byla princezna regentka. O včerejší večeři si budou povídat ještě roky.
Nedalo se dělat nic jiného než pokračovat. Nic. Briona vzala do ruky pero, namočila je do kalamáře a pokračovala v dopise pro otce.

"Nemám od tebe zprávy od Kendrickovy smrti a, jak jsem řekla, mohu se jenom modlit, abys dostal můj dopis, ve kterém jsem ti o tom strašném dni vyprávěla, aby tento, který teď píšu, nebyl první, z něhož se to dozvídáš. Stýská se mi po něm, drahý otče, moc se mi po mém velkém bratrovi stýská. Jelikož byl nejstarší, byl si vždycky jistý svou pravdou a samozřejmě byl občas protivný, ale upřímně si myslím, že se každý den snažil konat spravedlivě. Samozřejmě chtěl být jako ty, proto. Ještě než se stal regentem, choval se jako člověk, který bude jednou vládnout, který se věnuje stejně potřebám svých posledních poddaných i požadavkům svých nejmocnějších spojenců.
Ale tak si ho samozřejmě budou pamatovat všichni. Já si našeho milovaného Kendricka budu vždycky pamatovat, jak se zlobil a mračil, když jsme si ho s Barrickem dobírali, ale nakonec to vzal a zasmál se stejně jako my. Jak je možné, že ty a Kendrick jste to oba dokázali, oba jste dokázali prohlédnout svou pošetilost, uznat ji a dokonce se jí zasmát, ale Barrick a já to neumíme?
Určitě je toho víc…"

Zarazila se. Vzpomínka, jak Kendrick předstíral, že se na ni zlobí, a zároveň se snažil zakrýt úsměv, se jí najednou vybavila tak silně, že mohla jenom sedět a tiše plakat. Rose Trellingová se na posteli na druhé straně místnosti převalila, něco zamumlala a pak znovu tvrdě usnula. Anazoria, Brionina nejmladší služebná, sotva desetiletá, chrápala na svém malém lůžku na podlaze jako starý pes. Bylo zvláštní být vzhůru uprostřed všech těchto spáčů - připadala si jako duch.
Vrátila se, přeškrtla část poslední věty a změnila ji tak, že tam stálo: "…že to Kendrick uměl a ty to umíš také," protože si uvědomila, že krále, svého otce, znovu odsunula do minulého času, jako by byl mrtvý a nejenom uvězněný. Dají li bohové, není to nic než falešný strach! Přesto jí to celé připadalo jako marné snažení. Jak mu mohla říct, co se doopravdy děje, aniž by mu tím přivodila zoufalé starosti? Jak mohla cokoli z toho popsat, Šeré plemeno, koketování Tollyových s autarchou, zdánlivě nekonečný proud děsivých zpráv? Jak mohla otci říct, jaký má o Barricka strach, aniž by mu tím zlomila srdce?
Znovu pero odložila a přečetla si, co napsala. Největší potíž byla samozřejmě v tom, že nemohla mluvit o tom, co jí dělalo největší starosti - o strašlivé historce svého dvojčete. Od chvíle, kdy se jí s ní Barrick svěřil, v ní tkvěla jako spolknutý kámen, velká nestravitelná hrouda. Některé dny jí ta tíha znesnadňovala chodit, mluvit, dokonce i přemýšlet. Doufala, že tím, že bratra vyslechla, mu ulevila s jeho břemenem, protože on je na ni určitě naložil. Jak mohlo být něco takového pravda? Ale jestli to není pravda, jak mohl být Barrick, její milované dvojče, takový lhář? A jestli to pravda je, jak mohla otci psát, jako by se nic nezměnilo, jako by byla tatáž milující dcera v témže nezměněném světě?
Buď je největší lhář na světě Barrick… nebo otec…
Nemělo to smysl. Myslela si, že mu bude schopná napsat, ale nešlo to.
Briona přidržovala u svíčky poslední kousek hořícího pergamenu; vtom někdo zaklepal na dveře. Okamžitě upustila popel a nedohořelý kus papíru do stojanu na oharky, jako by byla přistižena, když dělá něco špatného.
"Kdo je tam?"
"Přišel lord Brone, Vaše Výsosti," hlásil přes dveře jeden z jejích strážných. "Chtěl by…"
"No tak, při Perinových krvavě rudých vousech, zvládnu jí to říct sám," zabručel lord konetábl. "Pusťte mě dovnitř, prosím, princezno. Mám naléhavou záležitost."
I takto časně, kdy obloha byla ještě úplně temná, byl Avin Brone úplně oblečený, byť to vypadalo, že měl naspěch. Rozhlédl se po místnosti, jako by pátral po nepřátelích, ale uviděl pouze spící ženy.
"Musíme si promluvit v soukromí."
"Všechny spí tvrdě, ale jestli máte obavy, můžeme jít na chodbu…"
"Ne, to není věc, o které bychom měli diskutovat před strážemi. Alespoň ne prozatím." Znovu se rozhlédl po pokoji.
"Tak dobrá," kývl nakonec. "Ale musíme mluvit tiše."
Pokynula mu, aby se posadil k jejímu psacímu stolu, ale sama zůstala stát. Něco v lordově chování ji polekalo; cítila skoro až živočišné nutkání uprchnout. Brone sice působil jako obvykle zachmuřeně a roztržitě, ale cítila, že problém je někde hlouběji, a začala přemýšlet, jak dlouho by trvalo, než by stráže přiběhly, kdyby je zavolala. Skoro bezmyšlenkovitě od lorda konetábla o krok couvla, pak ještě o jeden; potom se trochu zastyděla a změnila ústup v hledání teplého plédu. Poprvé asi za hodinu si uvědomila, že má jen tenké pantofle a že jí mrznou nohy.
"Byl nalezen Gailon Tolly."
"Kde?"
"Na poli v Marrinswalku. V příkopu, abych byl přesnější, zakrytý větvemi."
"Cože?" V první chvíli si bláznivě představila Gailona v jakémsi úkrytu, jak hraje nějakou dětinskou hru. Pak pochopila.
"Ach, milosrdná Zorio, v příkopu? Je…"
"Ano, mrtvý. Nebo téměř jistě mrtvý - spolu s muži, kteří ho doprovázeli. Dohromady půl tuctu, naházených společně do rychle vykopaného hrobu, jestli se to tak dá vůbec nazvat."
Omráčilo ji to.
"Ale… jak…?" Briona se přinutila uvažovat pozorněji. "Co se stalo? Kdo ho našel?"
"Část posledních posil z jižního Marrinswalku, čtyři nebo pět pentakontů, už si přesně nevzpomínám. Dorazili včera

pozdě v noci, zhruba hodinu po posledním zvonění. Pospíchali, aby nás o tom zpravili co nejdřív. Šli po Silversideské cestě nedaleko Ostcastlu a všimli si na poli velkého hejna havranů a dalších ptáků. Když je velitel přivedl přišel blíž, všimli si, že se tam něco leskne. Byla to přezka."
Briona najednou cítila, jak se jí podlamují kolena. Musela udělat krok, aby neztratila rovnováhu. Brone rychle vstal ze židle a dovedl ji k ní, aby si sedla místo něho. "Ale… jak…?" vydechla. "Kdo to udělal? Bandité? Skřítci přece nepronikli tak daleko na jih, ne?" Gailon Tolly byl mrtvý. Hezký, samolibý Gailon. Neměla ho ráda, ale nikdy nechtěla… nikdy si nepředstavovala…
"Nevím, princezno. Bandité se zdají být nejpravděpodobnější vysvětlení - byli okradeni skoro o všechny peníze a šperky. I o koně. Takových tlup, které se potulují na hranici mezi Silverside a Marrinswalkem a doma jsou v Bílém hvozdu, je poměrně hodně. Ti lupiči však přehlédli brož a jeden muž z Marrinswalku ji přinesl. To je naše jediná výhoda - objevitelé zatím nevědí, čí těla nalezli, a to mi poskytlo čas, abych to řekl nejdřív vám, než se ta zpráva roznese po celém hradu." Natáhl k ní širokou pěst a rozevřel prsty. Kulatá brož se silným špendlíkem, jaké u krku spínají jezdecký plášť, zabírala většinu dlaně. Stříbro bylo ještě potřísněné blátem, ale nahrbené plece a rohatá býčí hlava se nedaly přehlédnout.
Briona se přinutila polknout. Udělalo se jí špatně. "Je jeho. Viděla jsem ji na něm."
"Přinejmenším je to jedna z rodových broží Tollyových. Myslím, že musíme předpokládat, že jedno z mrtvých těl je Gailon."
"Kde jsou?" zeptala se nakonec, s pohledem upřeným na zablácený stříbrný šperk, jako by to byla skutečná kost. "Ta těla?"
"Odvezli je do chrámu v Ostcastlu. Vojáci, kteří je našli, předpokládali, že ti mrtví jsou místní muži, ale v Ostcastlu neměl nikdo ani ponětí, kdo by to mohl být. Ale městskému knězi se zdálo, že v jedné mrtvole poznává Gailona Tollyho, a protože to je moudrý muž, napsal své podezření do dopisu, který svěřil kvůli utajení veliteli marrinswalkských pentakontů. Ostatní vojáci stejně už vyprávějí svou historku každému, kdo je ochoten naslouchat. Zbývají v nejlepším případě hodiny, než se o ní doslechne Hendon Tolly, a ten si nebude dělat starosti s rozvažováním, kdo ti záhadně mrtví ve skutečnosti jsou."
"Milosrdná Zorio! Už tak nás téměř obvinil z Gailonovy vraždy - teď to bude vytrubovat z hradeb!"
"Ano, a vy jste svou pošetilostí u večeře ničemu nepomohla. Klidně mě za to uvrhněte do žaláře, ale je třeba to říct." Mávla rukou. Kyselá pachuť v jejích ústech zesílila. "Ano, ano, souhlasím a vy už jste to řekl. Ale co teď uděláme? Co budeme dělat, až Hendon znovu spustí a bude tvrdit, že jsem jeho bratra nechala zabít?"
"Třeba to neudělá."
"Jak to myslíte?"
"Třeba to neudělá. Třeba to nebyli bandité a dokonce ani to Šeré plemeno. Možná je to dílo jižních přátel Tollyových."
Chvíli jí trvalo, než pochopila. "Autarchy? Chcete naznačit, že autarcha by mohl zasáhnout až v Pomezních královstvích a zavraždit jednoho ze svých spojenců - jednoho ze svých jediných spojenců, pokud je nám známo?"
"Třeba se z nich nestali spojenci. Možná ho Tollyové odmítli."
Jestli vůbec je pravda, co mi Brone řekl, připomněla si. Složila hlavu do dlaní. Teď, když byl Barrick pryč, nemohla plně důvěřovat nikomu. "Je to strašný propletenec! Nevyznám se v tom - potřebuji přemýšlet. Možná máte pravdu, ale to nám stejně nepomůže. Pokud Hendon Tolly nebude podezírat autarchu a neusoudí, že si nemůže dovolit dělat moc velký povyk…" Dlouze, roztřeseně se nadechla, snažila se uklidnit žaludek a duši. "Vím jen to, že se tím situace zhorší v čase, kdy jsem si myslela, že něco takového ani nejde." Briona za řeči vzala kalamář a vrátila jej do zásuvky, pečlivě uložila savý papír a pak i pečetní vosk.
"Co děláte?" zeptal se Brone. Až teď si všiml tmavých kruhů, které měla pod očima, únavy v propadlém obličeji. Pravděpodobně nespala víc než hodinu nebo dvě.
"Jenom uklízím. Chtěla jsem někomu napsat dopis, ale ukázalo se, že to nemá valný smysl." Odmlčela se. "Mrtvý - Zorio, ochraňuj nás! Ubohý Gailon. Nikdy by mě nenapadlo, že to řeknu…"
V první chvíli si myslela, že jí Avin Brone z nějakého důvodu třese židlí - že má vztek a už se nedokáže ovládat - ale pak si uvědomila, že je několik kroků od ní a také se nejistě kolébá. Dokonce to vypadalo, že se třese celý svět. Lavice poskakovala po podlaze jako hravý kůň. Jedna šperkovnice tím chvěním spadla ze stolu a rozbila se o dlažbu. Na druhém konci pokoje se Moina posadila a nechápavě se rozhlédla. Než chvění ustalo, probudila se i malá Anazoria. Měla strach a hlasitě plakala. Dokonce i Rose, která byla tvrdý spáč, jako by se těmi otřesy skoro probudila.
"To je jenom zachvění země," řekl lord konetábl a zamračil se na svou lenivou neteř, která jenom zívla a překulila se. Kožnatý obličej mu však zbledl. "Zažil jsem jedno, když jsem byl malý. Už to skončilo."
Brionino srdce tlouklo jako splašené. "Opravdu, lorde Brone? Nebo se svět blíží ke konci?"
"Musím říct, že mi nikdy v životě nebylo tak těžko," připustil.
#
Pán Horkého mokrého kamene neměl tvář, nebo alespoň Rohovec žádnou neviděl, pouze kalnou, rudě žíhanou čerň mezi gigantickými rameny, a zářivou korunu. Velký jako hora, shlížel dolů ze svého trůnu a neříkal nic. Jediným zvukem v jeho obrovské trůnní síni bylo tiché sténání pohybujících se balvanů, kořenů světa, které byly po všech těch věcích, jež uběhly od doby chladnutí, stále živé a neklidné.
Nakonec už to Rohovec nevydržel. "Prosím, Praotče, netrestej mě!"
Sténání se ozývalo dál, ale mohutná postava stále mlčela.
"Neměl jsem špatné úmysly. Přišel jsem tam, kde jsem neměl co pohledávat, ale neměl jsem špatné úmysly!"
Tma si ho prohlížela. Ruka obrovská jako stěna se pomalu zvedla a rozprostřela se nad ním. Bylo to požehnání? Kletba? Nebo ho jeho bůh chce jednoduše rozmačkat jako mouchu? Sténání na okamžik ustalo, pak se znovu začalo ozývat a

Rohovec v něm poprvé uslyšel něco jako slova, nezřetelnou skřípavou kadenci.
On na mě mluví, uvědomil si Rohovec. Ale mluví moc pomalu a hluboce, takže to neslyším!
Moc pomalu…. moc hluboce… Světlo teď blikalo, mohutný tvar šlo těžko zahlédnout. Moc hluboko… Nerozuměl těm slovům. Jeho bůh na něho mluvil, ale on nechápal, co říká.
"Řekni mi to!" vykřikl, když ho obklopila tma. "Řekni mi to tak, abych pochopil…!"
Ale jeho bůh pro něho žádný srozumitelný příběh neměl.

Probudil se rozechvělý z tíživého snu - jestli to doopravdy byl sen. V první chvíli si nemohl vzpomenout, kde je, ale chlapcovo tělo, které se k němu tisklo, mu paměť oživilo. Třásl se, Rohovec se třásl - ne, všechno se třáslo.
Hrozná zima… pomyslel si, ale okamžitě si uvědomil, že vzduch je ve skutečnosti horký, dokonce tak horký, že mu vysává z kůže pot. Přesto cítil nepříjemný chlad, mrazivý neklid, který pronikal až do kostí, a zároveň se nedokázal přestat třást. A také, což bylo mnohem děsivější, hlas boha mu stále hřměl v uších.
Ne, to rachotila samotná zem - jeden ze záchvěvů, jimž jeho lidé říkali Nespaví starší, sice neobvyklý, ale nijak výjimečný. To se nechvěl samotný Rohovec - v pohybu byla zem pod ním. V obavách zalétl pohledem nahoru k Zářícímu muži, velikostí a hrozivým vzezřením tolik podobnému bohu z jeho snu, ale místa, která předtím blýskala a doutnala, teď zvláštně ztmavla. Pod povrchem krystalického kamene se jako stříbrné ryby v jezírku pohybovalo jen několik slabých záblesků.
Zem se znovu zachvěla, potom sténání umlklo a ten větší pohyb se zastavil. Další okamžik nebo dva slyšel kolem sebe sykot kamenů na pláži, jak pokračovaly v sesuvu, aby našly nové uspořádání, a pak všechno ztichlo.
Pazourek zakňoural. Rohovec, který už myslel, že drží mrtvé dítě, ho překvapením málem upustil. Srdce mu poskočilo nečekanou radostí a novou hrůzou. "Chlapče! Mluv na mě! To jsem já, Rohovec!"
Ale chlapec znovu mlčel a jeho pokožka byla pod špínou a prachem stále studeně vlhká.
Chodba. Musím ho odnést ven.
Pokusil se vstát, ale byla to moc velká námaha - dokud chlapce držel, nedokázal se zvednout ani na kolena. Co nejopatrněji Pazourka položil, potom se těžce zvedl a nejistě se postavil nad dítě. Chlapec byl stejně vysoký jako on a vážil skoro tolik co Rohovec: mohl ho nést jen jediným způsobem, a to tak, že si celou chlapcovu váhu naloží na ramena, jako prý nosil Silas z Perikalu - nebo to byl nějaký jiný hrdina z pověstí velkých lidí? - každý den mladého býka, takže jak býk rostl a dospíval, sílil také Silas, až se nakonec stal nejmocnějším králem své doby.
Nebo to byl Hiliometes Kračan? uvažoval otupěle Rohovec, jak dřepěl vedle bezvědomého dítěte. Bezmyšlenkovitě vzal chlapci z ruky zrcátko - svíral je pevně, i když byl skoro mrtvý - a vložil je do vlastní brašny. Nepřipadalo mu nijak zvláštní, o nic těžší nebo lehčí než předtím, ani teplejší ani studenější. Ano, byl to Kračan. Ne, počkat, Hiliometes byl polobůh - nepotřeboval cvičit, aby dokázal uzvednout těžká břemena. Rohovec si nikdy nedokázal všechny ty pověsti velkých lidí dobře zapamatovat. Bylo jich příliš mnoho, samé zabíjení netvorů a zachraňování panen, a všechny se zdály více či méně stejné…
Nasunul si na ramena Pazourkův hrudník, potom ho chytil kolem stehen a zvedl ho, až měl bok chlapcova břicha na krku. Reptal, tiše nadával, ale přesto dokázal svou absurdní dřinu sledovat, jako by byl dvěma osobami najednou.
Pomalu vstal. Chlapcovy nohy mu visely vpředu a hlava se mu pohupovala vzadu. Krátce se opájel radostí, že dokázal skoro nemožné; pak udělal krok a ucítil, jak už se mu nohy chvějí námahou, záda mu tuhnou pod tíhou, kterou musejí nést. Horší bylo, že si nemohl vzpomenout, ve které části ostrova z chodby vyšel. Věděl, že by měl chlapce položit a hledat, místo aby se svým břemenem udělal třeba jen jediný krok navíc, ale zároveň věděl, že kdyby to udělal, už by ho nikdy nedokázal zvednout.
Ve slabém světle bylo těžké zjistit, co jsou šlápoty a co jen zastíněné prohlubně v hromadách hladkých kamenů, ale Rohovec se otočil ke ztmavlému Zářícímu muži zády a dělal, co mohl. Zpočátku byl každý krok velmi krutý; poté, co vrávoravě zdolal padesát yardů a ústí chodby stále nenašel, představoval každý krok muka prostoupená potem a supěním.
Lehni si a počkej na pomoc, navedl ho hlas v hlavě.
Lehni si a zemři, navrhl druhý, když špatně šlápl, málem upadl a skoro bezmocné dítě upustil.
Bohové pomáhají těm, kdo si pomůžou sami, pomyslel si, a nato: Nenávidím bohy. Proč by mě Starší měli takhle trýznit? Proč by měli chlapce využívat, aby mně a Opálce ublížili?
Další krok. Zalapal po dechu a málem upadl. Ještě jeden krok. Jenže co ty můžeš vědět o tom, co bohové chtějí? Kdo jsi, človíčku?
Jsem Rohovec z rodu Modrokřemenů. Vyznám se v kamenech. Dělám svou práci. Starám se… Starám se o mého… o svého…
Ale pak už doopravdy zakopl, upadl a zůstal s hekáním ležet na kamenech. Chlapce měl na sobě. Když se zkusil znovu pohnout, nešlo to, protože ho přikrývalo něco temného, zakrývalo mu to oči, kradlo mu to rozum.

Procitl z uštvaného spánku a zjistil, že má proti sobě hrůzu.
Něco mu sahalo na bradu a na líce. Malá, ale strašidelně znetvořená maska na něho hleděla vyloženě zblízka. Měla rozšířené nozdry, tesáky a tuhou černou kůži. Rohovec vypískl - na víc neměl dech - a pokusil se tu hrozivou, nezřetelnou zrůdnost zahnat, ale ležel na břiše a něco mu znehybňovalo ruce.
"Démon!" zanaříkal a zaškubal sebou. Ta věc couvla, nebo alespoň její odporný obličej, ale on přesto cítil, jak ho něco škrábe na krku.
"Libý pohled naň asi není," podotkl nějaký hlas, "leč dobrou službu prokázal mi. Nezasluhuje on, bys ho tak ošklivě zoval."

Rohovec sebou ohromeně přestal škubat. Uvažoval, jestli přišel o rozum, nebo bloudí chodbami snu. "Šupsemtam?"
"Tak jest." V dalším okamžiku mužíček slezl Rohovci z ramene, takže ho uviděl.
"Proč se nemůžu hýbat? A co byla ta věc?"
"Co hýbání se tkne, chlapec ten přes tebe ležící údům tvým volnost bere. A věc ona, jak díš, nu … já nazývám ji myší polétavou. Přijel jsem na ní sem."
"Polétavou… Myslíš netopýr?"
"Pravdě podobá se." Cosi tmavého se mihlo Rohovci přes obličej. "Zdeť jest," řekl trochu smutně Šupsemtam. "Letem prchl strachuje se, by tělem tvým zaležen nebyl." Zavrtěl hlavou. "Netopýr taký pln vzdoru a nepokoje bývá, však utišen radostnou jízdu slibuje."
"Tys přiletěl na netopýrovi?"
"Což by mi bylo lze jinako tuto vodu, zle osmraděnou, překonati?"
Rohovec se vysoukal zpod Pazourka a co nejšetrněji chlapce uložil na kamenný břeh.
"Jak chlapci štěstí se?" zeptal se Šupsemtam.
"Žije, ale víc nevím. Musím ho dostat pryč, ale neunesu ho." Chtělo se mu smát a plakat. "Sice tě rád vidím, ale asi mi moc nepomůžeš. A netopýr ti uletěl, takže tady budeš muset zůstat taky." Na Rohovce padl neskutečný smutek. Sedl si na volné kameny a zahleděl se přes Moře v hlubinách.
"Ačli povíš způsob cesty tvojí v tato místa, snad lidé chrámoví, ani za mnou se berou, semo přejíti svedou a tobě nápomocni, bys chlapce odnesl, budou."
"Lidé chrámoví…?" Zvedl hlavu. Na druhé straně rtuťového moře bylo někoho vidět, malé tmavé postavičky, které se pohybovaly na velkém skalním balkonu. Rohovci se rozbušilo srdce. "Ach, Šupsemtame, tys je přivedl! Kéž ti požehnají Starší Země, tys je přivedl!" Udělal si z rukou troubu a pokusil se zakřičet, ale rozkašlal se. Pak to zkusil znovu. "Hej! Nikle! Jsi to ty?"
Hlas chrámového bratra dolehl až k němu, sice slabý, ale naléhavý. "U všech Starších, jak ses dostal na druhou stranu?"
Rohovec se chystal odpovědět, ale pak se zarazil. Když pak doopravdy promluvil, nedokázal skrýt úžas v hlase, protože přece použil chodbu Přeměněných bratří. "Chceš říct - chceš říct, že vy to nevíte…?"

Překvapením nebyl konec - Rohovci se dokonce podařilo překvapit sám sebe. Přestože byl svým zachráncům vděčný, nemluvě o tom, že byl celý život veden k tomu, aby měl jejich řád v úctě, zodpověděl bratrům co nejpravdivěji všechny otázky týkající se jeho cesty a Zářícího muže, když konečně doklopýtal do chrámu, ale o zrcátku nebo o Pazourkově neobvyklém původu se bez vyzvání nešířil.
Když jim řeknu, odkud chlapec pochází, nepustí ho pryč. Byl o tom přesvědčen, i když sám nevěděl proč. Bratři byli znepokojení a samozřejmě se i trochu zlobili, že chlapec pronikl do Mystérií, ale ne moc. Rohovec věděl, že je sobecké, možná dokonce hloupě nebezpečné nechávat si tyto vědomosti pro sebe, ale doma na Klínové cestě na něho čekala Opálka a určitě už měla strach nejenom o chlapce, ale také o manžela. Nedovedl si představit, že by se k ní vrátil s tím, že chlapec je vězněm chrámu.
Samotní bratři ho nepustili dál než do vnější síně chrámu, velké prostory z přírodního kamene, kterou mohli obyvatelé Permonického Města navštívit jen při největších svátcích. I Rohovcova opatrně formulovaná verze příběhu jim byla dostatečnou záminkou, aby chlapce velice pečlivě ohledali, když se ho marně snažili probudit. Pazourek neměl žádná viditelná zranění, na jeho bledé pokožce nebyly žádné boule ani modřiny, ale i když zkoušeli všechno možné, nedokázali ho z hlubokého spánku vytrhnout. Dva akolyté přinesli na rukou dokonce i vrásčitého děda Sulfura, starého bratra s divokým pohledem, v jehož věšteckých snech se zřejmě vyskytli jak střešáci, tak neklid u Moře v hlubinách, aby Pazourka prohlédl. Rohovec z toho byl nervózní skoro tolik, jako by šel po volné hlušině, ale stařec pouze zavrtěl hlavou, řekl, že na chlapci nevidí a necítí z něho nic zvláštního, a nechal se odnést.
Nakonec promluvil bratr Nikl: "Nic víc pro něho udělat nemůžeme. Vezmi si ho domů."
Rohovec dopil pohár vody. Byl přesvědčený, že za posledních několik hodin vypil vědro, a každičká kapka byla požitek. "Sám ho neodnesu."
"Pošleme bratra, který ti ho pomůže odnést na nosítkách."
"Úmysl můj jest též na nich jeti, Rohovče, příteli milý," ozval se tenkým, pisklavým hlasem Šupsemtam. "Lépe než v kapse tvé, budiž mi prominuto, neb onde zapáchání takého nebude, a lépe než ona myš polétavá, starobou již sešlá a kostlavá."
Nikl se na střešáka zadíval nedůvěřivě, jako by byl nějaké mluvící zvíře, ale bez dalších slov odešel zařídit, co bylo třeba.
Rohovec nechal mladého akolytu se širokými rameny a obličejem jako měsíc, aby vzal nosítka vepředu, a sám se jich chopil vzadu. Jejich odchod mlčky sledovala skupinka chrámových bratří. Unavený Rohovec byl docela rád, že může přenechat hledání cesty a nejlepších míst někomu jinému. Podíval se na Pazourka, bledého, nehybného, ale zvláštním způsobem klidného, a dokonce i přes strach o chlapce pocítil novou vlnu vděčnosti k Šupsemtamovi a Přeměněným bratřím: konečně nesl dítě živé, i když nemocné, zpátky Opálce.
"Ty sis vážně osedlal netopýra?" zeptal se Rohovec Šupsemtama, který se vezl na horním okraji nosítek nedaleko Pazourkový hlavy, aby zmenšil pravděpodobnost, že bude nešťastnou náhodou rozmačkán.
"Jsemť přec Okapový zvěd. Pro služeb našich konání nutno jest, bychom všeliké zvíře opanovati uměli." Mužíček zakašlal a pak se ušklíbl. "A ta zvěř krysí toliko lenivá byla, že by mi bylo snadno ji předběhnouti."
"Můžu jen říct díky."
"Ta slova řádná, omluv netřeba."

"Moc jsi nám pomohl."
"Vše učiněno budiž pro slávu královny nejprv a střešáků potom." Nenápadným gestem zasalutoval. "Již pak vědom jsem, že tento svět váš, ač z kamene, nikoli bezživotný jest, jakož jsem se byl dříve domněl. Kéž by vanutí povětrné, pršení deštné a paprsek slunečný do slují vašich pronikl! Pak nebudu váhati a opět zase v hosti přijdu."
Rohovec se unaveně usmál. "Zkusím to cechu navrhnout."
#
Chvění země vyděsilo skoro celé osazenstvo hradu, ale nenapáchalo velké škody. V obrovské hradní kuchyni popadal a rozbil se nějaký porcelán a jedna služka se vyděsila tak, že ji málem ranila mrtvice, když před ní v Tajné galerii seskočilo ze stojánku a spadlo na zem staré královské brnění, ale jinak byly škody nepatrné. Ale ráno by bylo horečné i beze zpráv z Marrinswalku a bez otřesů. Briona se nezastavila až do poledního zvonění, většinou se snažila spolu s Nynorem a Bronem uspořádat pohyb a ubytování přicházejících vojsk a také mnoha lidí z města za hradbami. Vypadalo to, že hrad je nacpaný lidmi a zvířaty k prasknutí, a přiblížil se okamžik, kdy již nebude možné přijmout další.
Našla si chvíli, aby poobědvala se svou pratetou, ale mnoho úlevy jí to nepřineslo. Ovdovělá vévodkyně se užírala strachem o Barricka stejně jako Briona a také čekala, až se princezny regentky zeptá - a v několika případech se s ní také pohádá - ohledně rozmístění různých šlechticů a jejich rodin ve vnitřním hradu. Když zvýšily hlas, Merolannina mladá služka Eilis je pozorovala vytřeštěnýma, vyděšenýma očima, jako by se v tomto neočekávaném a nejistém novém světě mohlo každou chvíli stát něco strašného.

Unavená tak, že skoro dostávala závratě - a to měla celé dlouhé odpoledne ještě před sebou -, Briona se vracela od Merolanniných komnat do trůnní síně Portrétní chodbou. Její stráže projednou nemusely pospíchat, aby jí stačily. Viděla sice obrazy svých nastrojených předků mnohokrát, dokonce tolikrát, že jim většinou ani nevěnovala pohled, ale dnes bylo snadné představit si, že na ni hledí nesouhlasně, že laskavé oči královny Lily jsou plné zklamání a dokonce i portrét smutné královny Sanasu vypadá ještě sklíčeněji než obvykle.
Od Kendrickovy vraždy uplynulo jen několik měsíců, a zdaleka méně než rok od chvíle, kdy na trůně naposledy seděl její otec, ale co se za tu dobu stalo? Království se otřásalo v základech - a jak se dnes velice důrazně ukázalo, nejenom v obrazném smyslu. Bylo těžké nevěřit, že chvějící se zem je projevem hněvu bohů, varováním z nebes. Briona věděla, že nemůže uniknout těžkému dílu viny - neměla ráda, když jí a Barrickovi říkali, že jsou děti, ale co jiného byli? Dopustili, aby jim království svěřené v ochranu vypadlo z prstů, nechali ho zpráchnivět jako odhozenou hračku. Jako tělo zavražděného muže v poli…
Brioniny myšlenky byly tak chmurné, že když z boční chodby vyšla postava zahalená v černém, v prvním okamžiku ani nebyla překvapená a napadlo ji, že je to některý ze zemřelých předků, že možná dokonce samotná Sanasu, neklidná a rozladěná, na ni přišla namířit prst hanby. Nebylo však překvapivé, že její stráže v takových okamžicích uvažovaly praktičtěji: řinčivě se zastavily, rozestoupené kolem ní, a namířily na zahalenou ženu píky.
"Jste to vy, princezno?" zašeptala postava a odhrnula závoj.
Husí kůže, která jí z pověrčivosti naskákala, zmizela, ale jen nakrátko, neboť poznala, komu obličej patří. "Elan? Elan M'Coryová?"
Tollyho švagrová přikývla. V mladé tváři se jí zračil obrovský zármutek - zármutek, který Briona poznala, stejně silný, jaký se zmocnil jí samotné po bratrově smrti. "Gailon je mrtvý," pronesla dívka.
Briona mávla na stráže, aby ustoupily. Chvíli uvažovala, že se vysloví státnicky: řekne, že na to, aby měli jistotu, je ještě příliš brzy. Tělo dosud neviděl nikdo, kdo Gailona dobře znal. Ale zbědovaný výraz dívčiných šedých očí - očí, které nicméně byly úplně suché - ji zasáhl v místě, kde se skrývalo pochopení a společný smutek. "Ano. Nebo to tak alespoň vypadá."
Elan se usmála, koutky úst jí neradostně zaškubaly, jako by se právě utvrdila ve strachu větším a dlouhodobějším, než byl jenom strach o život Gailona Tollyho - možná se ujistila v bezútěšném pohledu na celou existenci. "Věděla jsem to. Vím to už několik dní." Oči se znovu zabodly do Briony. "Samozřejmě jsem ho milovala. Ale on o mě neměl zájem."
"Je mi to líto…"
"Možná je to tak lepší. Teď ho mohu oplakávat ze správných důvodů. Mám ještě jednu otázku. Musíte mi povědět pravdu."
Briona překvapeně zamrkala. Kdo je tato dívka? "Musím se zodpovídat pouze svému otci králi, lady Elan. A samozřejmě bohům. Ale pokračujte - ptejte se."
"Zabila jste ho vy, Briono Eddonská? Nechala jste ho zabít?"
Bylo ohromující slyšet tu otázku tak přímo. V kratičkém okamžiku mezi otázkou a odpovědí si uvědomila, že si zvykla na poddajnost - zvykla si na ni víc, než si uvědomovala. "Ne. Samozřejmě že ne. Bohové vědí, že jsme se s Gailonem v mnohém neshodli, ale nikdy bych…" Zarazila se, aby se nadechla, aby si rozmyslela, co říká a dělá. Stráže, které stály u stěny jen několik yardů opodál, se snažily zamaskovat ohromení. Po chvíli Briona usoudila, že v tomto případě je už pozdě na cokoli jiného než pravdu. "Vlastně, a můžete to použít proti mně, budete li chtít, Elan M'Coryová, si mě Gailon chtěl vzít - ale já jsem si nechtěla vzít jeho."
"Vím to." Ale bylo z toho slyšet mrazivé uspokojení. "Protože byl ctižádostivý."
"Jistě máte pravdu. Ale to nestačilo, abych si ho oblíbila. Bohové mi mohou být svědky, že nepojmu za manžela nikoho, kdo si myslí, že mi může nařizovat, kam smím chodit, co můžu říkat, jak smím…" Znovu se zarazila. Co měla ta dívka v sobě, že ji přiměla říct o tolik víc, než chtěla? "Dost. Já jsem ho nezabila, jestli je doopravdy mrtvý. Nevíme, kdo to udělal."
Elan přikývla. Znovu si zahalila obličej závojem. "Teď už ho nebudete mít vy ani žádná jiná žena." Poprvé se ozval tlumený zvuk, který zněl jako vzlyk. "Kéž jsou vám nebesa milostiva," řekla tiše. Pak se otočila a odešla, bez úklony či

rozloučení.

Odpoledne bylo skutečně velice dlouhé, a jak se začala šířit zpráva o zavražděných mužích objevených v Marrinswalku spolu s dohady o jejich totožnosti, hrozilo, že nikdy neskončí. Pokud šlo o Brioniny vladařské povinnosti, zpráva je přímo ovlivnila jen málo - otázkami a tichými poznámkami Broneho, zběžným setkáním s venkovským baronem, který velel marrinswalkskému oddílu a viditelně si vychutnával okamžik slávy a pozornosti, a mnohem většími starostmi Nynora, který musel rozhodnout, jestli tyto posily z Marrinswalku ubytovat se všemi ostatními vojáky povolanými do hradu, nebo je držet odděleně - ale všimla si také otázek ve tváři prakticky každého, kdo trůnní síní prošel. Jako by nestačilo, jak vybuchla na Hendona Tollyho! Bylo to tak vyčerpávající, že když se objevila služebná královny Anissy, skoro se jí ulevilo.
"Ty jsi Selia, že?" Když teď byl Barrick pryč, bylo těžké se na mladou ženu zlobit. "Povídej, jak se vede mé nevlastní matce?"
"Docela dobře, když dítě být tak blízko, ale ona mít starost nevidět vás."
Brioně třeštila hlava a dělalo jí potíže porozumět dívčině cizí mluvě. "Chce, abych se s ní nestýkala?"
Selia moc hezky zčervenala. Jak všechno ostatní, co dělala, to působilo jako urážka každé ženy, které šlo o něco jiného, než aby muži vzdychali - alespoň tak to připadalo Brioně, která znovu začínala k mladé dívce cítit antipatii. "Ne, ne," řekla rychle Selia. "Já nemluvit tak dobře. Ona si velice přeje mluvit s vámi, než se dítě narodí."
"Jak moje nevlastní matka jistě ví, mám mnoho povinností…"
Mladá žena se předklonila a promluvila tiše. Brone a Nynor zdvojnásobili úsilí, s nímž předstírali, že neposlouchají.
"Bojí se, že se na ni zlobíte. Myslí si, že to nedobré pro dítě, pro porod. Předtím byla moc nemocná, nešlo s vámi mluvit, a teď váš bratr odjel, ubohý Barrick." Vypadala opravdu smutně, ale Brionin soucit si tím nezískala, naopak.
Tak na mého bratra sis políčila, děvče. Nahlas řekla: "Vynasnažím se."
"Chtěla by, abyste přijít a vypít si s ní pohár vína o Zimním slunovratu."
Milosrdná Zorio, to je už za pár dní, uvědomila si Briona. Kam ten rok zmizel? "Udělám všechno pro to, abych ji brzy navštívila. Vyřiď jí, že jí přeji všechno nejlepší."
"Vyřídím, princezno." Mladá žena předvedla elegantní pukrle a odstoupila. Briona přistihla Broneho a Nynora, jak se za služkou dívají, když odchází, a znechutilo ji, že i staří muži jsou takoví chlípníci. Snažila se nedat to na sobě znát, když se všichni vrátili k práci, ale zase ne tolik, jak to bylo v jejích silách.
Jednání se protahovalo. Zdálo se, že snad každá živá duše na hradě přišla s nějakou stížností, obavou nebo žádostí, s problémy, které se pohybovaly od velice důležitých po směšné. Koho však neviděla, byl Hendon Tolly a po setkání s lady Elan v Portrétní chodbě ani nikdo jiný z Tollyů nebo jejich kliky.
"Určitě se rozhodují, co tento objev znamená," řekl jí tiše Brone. "Slyšel jsem, že ráno se pohybovali jako obvykle, ale když se tu zprávu dověděli, zatroubili k ústupu do svých pokojů."
"Asi to má smysl. Ale proč ubytovat Tollyovy, Durstina Crowela a ostatní buřiče vedle sebe?"
"Protože Crowel o to před nějakým časem požádal, Výsosti," odvětil Nynor. "Na konci léta mi řekl, že při oslavách Dne sirotků bude s Tollyovými pořádat večírek. Předpokládal jsem tenkrát, že tím myslí Gailona a jeho doprovod."
Briona se zamračila. "Znamená to, že už tenkrát něco plánovali?"
"Nevěřím Tollyům," zabručel Avin Brone, "ale netvařme se, že nemáme větší problémy než je."
Starý Nynor zavrtěl hlavou. "Možná měli určitý plán, Výsosti, ale také je možné, že všichni chystali jenom večírek. To mi připomíná, princezno, že se musíme také připravit na slavnost."
V první chvíli nechápala, o čem mluví. "Na slavnost? To myslíte Den sirotků? Zešílel jste? Jsme ve válce!"
"To je o důvod víc." Steffans Nynor uměl být tvrdohlavý a za léta, co byl kastelánem, si vytvořil vlastní představy. Brionu to rozčililo. Byla v pokušení jednoduše říct ne a poslat ho pryč, ale představila si, co by jí řekl otec - asi tohle: Když chceš dávat mužům úkoly, měla bys počkat, jestli se osvědčí, a pak už bys nad nimi neměla stát. Nemá smysl svěřovat odpovědnost bez důvěry.
"Proč si tedy myslíte, že bychom to měli udělat?"
"Protože jsou to svátky, při nichž uctíváme bohy a polobohy a teď potřebujeme jejich pomoc víc než kdy jindy. To je jeden důvod."
"Ano, ale oběti a rituály můžeme vykonat i bez hostin a veselí."
"Proč jinak lidé potřebují veselí, Výsosti, ne li proto, aby životu polámalo pár jeho trnů?" Starý muž rychle mrkal vodnatýma očima, ale pohled měl pronikavý a neodbytný. "Odpusťte, jestli promluvím, když nejsem na řadě, princezno Briono, ale zdá se, že město v obležení ze všeho nejvíc potřebuje odvahu. A také připomenutí, za ochranu čeho bojuje. Trocha štěstí, trocha obyčejného života - to je v obou těchto věcech mocný pomocník."
Chápala moudrost jeho slov, ale ani tak se zčásti nedokázala ubránit pocitu, že by to byl klam, že lež je horší než bída. Vypadalo to, že Avin Brone tyto myšlenky slyší, jako by je řekla nahlas. "Lidé nezapomenou na opravdová nebezpečí, Výsosti. Myslím si, že Nynor má pravdu. Možná by stačila umírněná slavnost - nechceme, aby to vypadalo, že slavíme příliš velkolepě, když na nás leží stín války a především stín Gailonovy vraždy - a také samozřejmě smrti vašeho bratra - ale zároveň nechceme, aby tato zima byla víc skličující, než nutně musí být."
"Dobrá, bude to tedy tichá oslava."
Nynor přikývl, uklonil se a odešel. Vypadal spokojeně, skoro až vděčně, a Brioně blesklo hlavou nepříjemné pomyšlení, jestli kastelánovi nejde o něco jiného, jestli ji nepřesvědčil z nějakého utajeného, sobeckého záměru.
A tak to chodí, pomyslela si. Nedokážu už udělat ani to nejjednodušší rozhodnutí bez pochybností, beze strachu, bez podezření. Jak mohl otec celé ty roky takto žít? V klidnějších dobách to jistě bylo o něco lepší, ale stejně…
Prokleté časy.

#
Ještě než se dostali do obydlených oblastí, Šupsemtam oznámil, že je opouští. Rohovcův starostlivý dotaz odbyl mávnutím ruky. "Bez strachu buď, cesta mi otevřena. Pakli nejinak, mně zdá se, že četné krysy, nehbité tělem ni vtipem, v slujích těchto přebývají. Hleď a viz, jak hrdou jízdou v domov svůj pospíším."
Rohovec byl příliš unavený, než aby dokázal něco víc než střešákovi ještě jednou poděkovat. Po všem, co spolu zažili, to bylo uspěchané a zvláštně odměřené rozloučení, ale neměl mnoho času o tom přemýšlet.
V těchto podivných časech jejich malý průvod nebyl tím nejpodivnějším, o čem obyvatelé Permonického Města slyšeli, ale rozhodně byl jednou z podivnějších věcí, které skutečně viděli: než Rohovec s Pazourkem a akolytou dorazili k domu, obklopoval je pestrý dav, hlavně dětí, ale i mnoho dospělých. Snažil se nevnímat otázky a laskavě dobíravé poznámky. Neměl ponětí, kolik je hodin, dokonce ani který je den. Antimon, mladý chrámový bratr, který nesl nosítka za přední konec, mu řekl, že je nebeslav, čtvrté zvonění. Rohovec si ohromeně uvědomil, že strávil v hlubinách skoro tři dny.
Chudák Opálka! Určitě je zlomená starostmi.
Zpráva o jejich příchodu je na dětských nohou předběhla: na začátku Klínové cesty čekal dav sousedů, aby se připojil k průvodu. Zvěst se donesla i do jeho domu: Opálka vyběhla ven, ještě než došel ke dveřím. Ve tváři se jí mísily radost a strach.
Snažil se nenechat se vyvést z míry tím, že první, co udělala bylo, že objala bezvědomého chlapce, i když přitom málem převrhla nosítka. Byl unavenější, než si uvědomoval. Měl co dělat, aby udržel svůj konec nosítek, a němým vrtěním hlavou odbýval otázky svých sousedů. Statný Antimon pomohl uvolnit cestu ke dveřím.
"Není mrtvý," zadoufala Opálka, která klečela vedle chlapce. "Řekni mi, že není mrtvý."
"Žije, jenom… spí."
"Budiž pochváleni Starší - ale je hrozně studený!"
"Potřebuje tvou péči, drahá ženo." Rohovec žuchl na lavici.
Zarazila se, pak se k němu najednou vrhla, popadla ho kolem krku a políbila na obě tváře. "Ach, jsem moc ráda, že ani ty nejsi mrtvý, ty starý blázne. Zmizet na celé dny! To víš, že jsem si dělala starosti i o tebe."
"Já jsem si o sebe dělal starosti taky, holka moje. Tak běž. Později ti celou tu zvláštní historii vypovím."
Antimon pomohl Opálce přenést chlapce na postel. Odmítl její roztržitou nabídku jídla nebo pití a místo toho vyšel ven upokojit čekající dav několika neurčitými odpověďmi. Rohovec tušil, že akolyta to nebere jako zvlášť obtížný úkol. Podle toho, co věděl, chrámoví bratří, obzvlášť ti mladší, neměli mnoho příležitostí dostat se do Permonického Města: cesty na trh a jiné podobné příležitosti k rozptýlení a pokušení byly vyhrazeny starším, spolehlivějším bratřím.
Z ložnice slyšel, jak si Opálka nad chlapcem prozpěvuje, když mu svléká špinavé hadry, omývá ho a prohlíží, jestli není zraněný, tak jako to před ní udělali Přeměnění bratři. Rohovec si nemyslel, že nové krátké nohavice budou tím, co chlapce probudí, ale moc dobře věděl, že manželka potřebuje něco dělat.
Když uslyšel šelest, zvedl hlavu a poprvé si uvědomil, že není v místnosti sám. Ve stínu u zdi seděla na jejich dlouhé lavici velice mladá žena, jedna z velkých lidí, a s trpělivým klidem se na něho dívala. Tmavé vlasy se jí na hlavě neupraveně kupily a na sobě měla šaty, které její hubené postavě zrovna moc nepadly. Rohovec ji nikdy předtím neviděl a netušil jediný důvod, proč by někdo jako ona měl být v jeho domě, dokonce ani v den, který měl tolik prapodivných odboček a spojovacích chodeb.
"Kdo jsi?"
Opálka vyšla ze zadního pokoje s výrazem, který neměl daleko k rozpakům. "Zapomněla jsem ti to říct, kvůli chlapci a vůbec. Přišla někdy kolem druhého zvonění a od té doby čeká. Prý s tebou potřebuje mluvit, jedině s tebou. Říkala… říkala jsem si, že to třeba souvisí s Pazourkem…"
Mladá žena na lavici poposedla. Vypadala skoro jako v polospánku. "Ty jsi Rohovec z Modrokřemenů?"
"Ano. Kdo jsi ty?"
"Říkají mi Vrba, ale nejsem nic." Když vstala, hlavou se skoro dotýkala stropu. Podala mu ruku. "Pojď. Poslali mě, abych tě přivedla ke svému pánovi."

35
Hedvábná šňůra
KRABI:

Všichni tančí,
Měsíc se krčí nízko ze strachu,
že uvidí nahou Matku všeho

Věštby vržených kostí

Jak ji velká ruka sevřela, cítila, že zvoní jako křišťál, cítila hluboké chvění, které s ní nemělo nic společného, zato však probíhalo tou nestvůrnou rukou jako tep krve. Cítila, jako by byla spojena s chrámovým zvonem velkým jako hora. Ten neskutečně obrovský tvor ji zvedl, a i když mu neviděla do obličeje - tyčil se uprostřed nějaké mlhy, prosvícené, ale stále utopený ve stínu, jako by bouře s blesky zuřila uvnitř země - rozeznala hlubší tmu, která byla jeho ústy, když si ji dával blíž, blíž…
Zavřískla, nebo se pokusila, ale v tom vlhkém, prázdném místě bylo jen ticho, ticho, mlha a tmavá ústa, která se čím dál

víc zvětšovala, roztahovala se nad ní jako valící se bouřkový mrak. Věděla, že ji ta gigantická věc chce spolknout, a byla vyděšená málem k smrti… ale zároveň to bylo vzrušující, jako dětská radost provázená výskotem a strachem, když jí otec točil ve vzduchu, nebo když se prala s bratry, až ji přitiskli k zemi, úplně bezmocnou…

Qinnitan se probudila zbrocená potem. Srdce jí bušilo jako o závod. V hlavě měla naprostý zmatek a pokožka se jí cukala, jako by ležela ve velkém chrámovém úlu a byla pokrytá lenivě bzučící vrstvou posvátných včel. Cítila, že ji něco zneužívá - možná její sen - dokonce špiní, přesto se jí údy začalo rozlévat malátné teplo, když srdce zpomalilo. Ten pocit byl skoro až příjemný, nebo alespoň uvolňující.
Qinnitan padla zpátky na postel. Dýchala povrchně, zmožená. Když si zabloudila rukou na ňadra, zjistila, že jim hroty pod látkou noční košile bolestivě ztvrdly. Znovu se posadila, ohromená a zneklidněná. Vidina těch temných, všepohlcujících úst stále visela nad jejími myšlenkami, tak jako visela nad jejím snem. Prudce vstala a došla ke kádi, která sloužila k mytí. Voda v ní stála již od minulé noci a byla dosti chladná, ale místo aby zavolala na služky, že jí mají přinést horkou vodu, ráda si do ní dřepla a vyhrnula si noční košili až ke krku. Potom si cákala vodu na celé tělo, dokud se nezačala třást zimou. Stále roztřesená, potopila se do studené koupele a položila si bradu na kolena. Nechala vodu vsakovat do lněné noční košile, až se na ni přilepila jako nějaká studená druhá kůže.

Zbytek dne byl klidnější a obyčejnější, i když muka nekonečných, jednotvárných modliteb a pití Sluneční krve byly stejně nepříjemné jako jindy. Musela uznat, že pokud se ji Panhyssir nebo autarcha pokoušejí tím elixírem zabít, trvá jim to směšně dlouho. Ať už byly jejich úmysly jakékoli, každopádně jí působili utrpení.
Hned po večerním jídle přišla ke Qinnitan kadeřnice, aby jí obarvila červený pramínek - čarodějnický pramínek, jak mu říkali její kamarádi z dětství - který se u kořínků znovu začínal ukazovat: Luian a ostatní privilegovaní se v několika dnech po jejím příchodu nechali slyšet, že takové nečisté znamení nemá na jedné z autarchových královen co dělat. Kadeřnice jí vlasy také vysušila a upravila do pohledného účesu pro případ, pravděpodobný jedna ku tisíci, že by se autarcha právě dnes večer rozhodl konečně pro ni poslat. Qinnitan se snažila sedět klidně; tato kadeřnice člověka uměla píchnout vlásenkou - a pak se samozřejmě velice pokorně omluvit - když sebou moc šil.
Pochybuji, že to zkouší na Arimone.
Ale Qinnitan na první manželku myslela nerada. Ode dne, kdy ji navštívila v jejím paláci, nedošlo na žádná další pozvání ani otevřené projevy nepřátelství, ale nebylo těžké postřehnout, jak se tyto manželky a nastávající manželky, které se považovaly za přítelkyně Večernice, na Qinnitan dívají a jasně jí projevují svou antipatii. Ony si možná myslely, že jsou přítelkyně té důležitější ženy, ale ona pochybovala, že Arimone se na ně dívá stejně; Qinnitan byla přesvědčená, že ve světě první manželky je málo místa pro přátele nebo jí rovné.
Kadeřnice skončila právě v době, kdy vojáci na hradbách venku začali vyvolávat stará obřadní slova pro výměnu stráží při západu slunce - "Jestřábi se vracejí! Na rukavici! Na rukavici!" Qinnitan, která si byla přiměřeně jistá, že autarcha neporuší svůj bezmála roční zvyk a dnes v noci ji k sobě nezavolá, se těšila, že bude mít hodinu nebo dvě pro sebe, než se oddá spánku a znepokojivým snům, které jí možná přinese. Uvažovala, že by mohla odříkat své večerní modlitby a pak si číst. Jedna z ostatních nevěst, nejmladší dcera krále nějaké maličké pouštní země na jižním okraji Xisu, jí půjčila krásně ilustrovanou knihu básní od slavného Baz'u Jeva. Qinnitan z ní kousek přečetla a velice se jí to líbilo - jeho popisy pastevců ovcí z vyprahlých hor, kteří žili tak blízko nebi, že si říkali "Oblační lidé", svědčily o svobodě a prostotě, která pro ni měla až mučivou přitažlivost. Mladá princezna z pouště působila docela mile a Qinnitan doufala, že by se z nich jednou mohly stát přítelkyně, protože patřily v Ústraní k nejmladším. To samozřejmě neznamenalo, že hodila za hlavu veškerý rozum. Nikdy se knihy nedotkla bez rukavic. Pověst o první manželce snad z minulého století, která se zbavila rivalky tím, že nechala rozetřít jed po okrajích stránek knihy, patřila k prvním varovným historkám, které Qinnitan po příchodu do nového domova vyslechla.
Ten příběh vyprávěl i hodně o Ústraní jako takovém, nejenom o tom, o jak nebezpečné místo se jedná, ale také o skutečnosti, že starší manželka byla ochotná čekat týdny nebo dokonce měsíce, až se autarchova nová oblíbenkyně při otáčení stránek řízne do prstu takovým způsobem, že jed pronikne do krve. Ať si muži říkali o ženách a jejich pověstné nestálosti cokoli, Ústraní bylo místem nesmírné trpělivosti a rafinovanosti, obzvlášť když v sázce bylo tolik. A co mohlo být víc než jistota, že právě vaše dítě jednoho dne usedne na trůn nejmocnější říše na světě mezi moři?
Rukavice nerukavice, Qinnitan se těšila na chvilku, kterou stráví s Baz'u Jevovou epickou jednoduchostí, takže ji zklamalo - a jako vždy v Ústraní trochu vyděsilo - když k ní dorazil posel právě ve chvíli, kdy kadeřnice odcházela. Překvapeně poznala němého chlapce, který jí ani ne před čtrnácti dny vnikl v noci do pokoje. Dnes večer měl na sobě volnou blůzu, takže neviděla, jak se mu rána zahojila, ale vypadal naprosto zdravě. Když jí podával svitek pergamenu, téměř se jí nepodíval do očí. Sice ji to zarmoutilo, ale nepřekvapilo ji, že se s ní nechce přátelit; koneckonců ho málem ubodala ozdobnou jehlicí.
Vzkaz kupodivu nebyl nijak zavázaný ani zapečetěný, i když podle silného fialkového parfému se dalo poznat, že papír patří Luian. Počkala s rozvinutím, až kadeřnice vyjde na chodbu.
Písmena byla napsána ve velkém chvatu. Stálo tam:

Hned přijď.

Nic dalšího tam nebylo.
Qinnitan se usilovně snažila zachovat klid. Možná to byla jen ukázka, jaká je Luian, když má špatnou náladu. Za poslední týdny spolu mluvily pouze příležitostně a vypily si spolu čaj jenom jednou. Byla to rozpačitá schůzka, při níž se téma Jeddin po celou dobu vznášelo ve vzduchu, ale nikdy na ně otevřeně nepřišla řeč. Úmorně probíraly to, co

měly být zajímavé klepy, ale vypadalo to spíš jako únavná dřina. Ano, bylo neobvyklé, aby Luian napsala takto chvatný, neformální vzkaz, ale mohl to být důkaz prudké změny emocí - privilegovaná Luian ostatně měla sklon k okamžikům zjitřených citů, které jako by vypadly z lidové pověsti nebo dokonce z knihy milostné poezie. Třeba chtěla Qinnitan zahanbit jako špatnou přítelkyni. Třeba se chystala zříci se s pláčem svých práv na Jeddina - jestli se i Luian dokázala tak klamat. Nebo možná jenom chtěla, aby spolu zase dobře vycházely.
Qinnitan se s těžkým, nedůvěřivým srdcem vydala za němým chlapcem přes Ústraní.

Ke svému ohromení našla Qinnitan v Luianině posteli obrovského, ošklivého plačícího muže. Chvilku jí trvalo, než pochopila, že to, co vidí, je Luian bez líčení, bez paruky a bez umně ušitých šatů, pouze v jednoduchém nočním úboru zmáčeném slzami a potem.
"Qinnitan! Qinnitan! Chvála bohům, jsi tady." Luian rozpřáhla ruce. Qinnitan se neovládla a vytřeštila oči. Pod líčením se doopravdy skrýval Dudon - nemotorný, do sebe ponořený mladík, který chodil bezcílně po ulicích a šeptal si modlitby k Nushashovi. Qinnitan to samozřejmě věděla, ale až doteď to doopravdy neviděla. "Proč přede mnou uhýbáš?" Luianina tvář byla rudá, flekatá a mokrá slzami. "Nenávidíš mě?"
"Ne!" ohradila se. Ale nedokázala se přimět, aby se nechala obejmout, ani ne tak z upejpavosti jako spíš z nenadálého strachu připlavat příliš blízko k někomu, kdo se možná topí a může být nebezpečný. "Ne, tak to není, Luian. Samozřejmě že ne. Byla jsi na mě moc hodná. Co se stalo?"
Byl to nářek, kterému chybělo jen málo, aby se změnil v zavřísknutí. "Jeddina zatkli!"
Qinnitan měla ten den podruhé pocit, jako by jí vlastní tělo nepatřilo. Tentokrát jako by se proměnilo v sochu z chladného kamene, v níž zůstaly uvězněné myšlenky. Nedokázala promluvit.
"Je to všechno tak nespravedlivé!" Luian popotáhla a zkusila si zakrýt obličej rukávem.
"O… o čem to mluvíš?" dostala ze sebe nakonec Qinnitan.
"Zatkli ho! Celé Ústraní o tom mluví. Věděla bys to, kdybys přišla na večerní jídlo a neseděla ve svých po pokojích jako nějaký pou poustevník." Znovu se krátce rozplakala, jakoby nad Qinnitaniným nespolečenským chováním.
"Jednoduše mi řekni, co se stalo."
"Já nevím. Oni ho za zatkli. Z jeho poručíka udělali velitele Leopardů, alespoň prozatím. Je to dílo Vashe, toho odporného starocha! Odjakživa našeho Jina nenáviděl…"
"Pro lásku bohů, Luian, co budeme dělat?" Myšlenky se už Qinnitan daly v hlavě do pohybu, ale unaveně, poraženecky, jako by byla běžec na konci a ne teprve na začátku dlouhé štvanice.
Luian se maličko uklidnila a otřela si oči hřbetem ruky. "Nesmíme ztratit hlavu. Samozřejmě nesmíme ztratit hlavu. Musíme zachovat klid." Zhluboka se nadechla. "Je možné, že provedl něco, co nesouvisí s námi… ale i kdyby ho podezírali z nejhoršího, on nic neřekne. Jeddin to neudělá. Proto jsem tě zavolala, abys odpřísáhla, že nikomu nic neřekneš, ani kdyby ti tvrdili, že se přiznal. Neříkej ani slovo - budou lhát! Pinnimon Vash z našeho Jina nikdy nedostane ani slovo, dokonce ani… ani kdyby…" Znovu se rozplakala.
"Budou ho mučit? Zabijí ho? Za to, že potají vnikl do Ústraní?"
"Ach, ano, možná." Luian podrážděně mávla rukou. "Ale to není to nejhorší." Náhle si uvědomila, že němý chlapec stále stojí ve dveřích a čeká na další rozkazy. Hněvivým gestem ho vyhnala.
"Co na tom není to nejhorší? Chceš říct, že se dopustil horších věcí, než že se vyznal z lásky k jedné z autarchových manželek? A potom potají vnikl do Ústraní, kde se muži se zdravým tělem zabíjejí na potkání? Při včelách, jaké další zločiny měl čas spáchat?"
Luian na ni chvíli zírala, nebo spíš na ni zíral tento známý, ale přitom neznámý muž, který mluvil jako Luian, než znovu propukl v pláč. "Chtěl se sesadit Zlatého. Autarchu!"
V prvním šoku si Qinnitan myslela, že se jí srdce už nikdy nerozběhne. Dokázala mluvit jen přiškrceným šepotem, což bylo možná jedině dobře. "On… chtěl zabít autarchu?"
"Ne, to ne!" Luian se zatvářila zděšeně. "Ne, na Zlatého by nikdy nevztáhl ruku. Přísahal!" Zavrtěla hlavou, jak je Qinnitan hloupá. "Ne, chtěl zabít skotarchu, Prusase Mrzáka. Potom by autarcha padl a… Jeddin si myslel, že by se mu potom podařilo získat tě pro sebe."
Qinnitan dokázala jen couvnout a zamávat před sebou rukama, jako by se snažila odehnat nějaké blížící se zvíře. "Ten hlupák! Ten hlupák!"
"Ale on to nikomu neřekne - neřekne o tom ani slovo!" Luian si klekla a znovu rozpřáhla ruce, prosila, aby se Qinnitan vrátila a nechala se obejmout. "Je moc statečný, náš Jin, moc statečný…!"
"Proč jsi mu pomáhala? Proč jsi mu dovolila, aby ohrozil tvůj a… a můj život?" Qinnitan se třásla, plná hněvu a hrůzy. Měla chuť vrhnout se na Luian a mlátit do toho těstovitého, uslzeného obličeje pěstmi. "Jak jsi to mohla udělat?"
"Protože jsem ho milovala." Luian padla do polštářů. "Mého Jina. Dokonce bych mu byla pomohla, aby tě získal. Udělala bych cokoli, o co by požádal." Vzhlédla. Oči měla zarudlé, ale usmívala se. "Ty lásce rozumíš. Jsi žena. Narodila ses jako žena. Ty tomu rozumíš."
Qinnitan se otočila a vyběhla ze dveří.
"Nic neříkej," zavolala za ní Luian. "On neprozradí ani slovo, náš Jin by nikdy…"
Qinnitan vyběhla na chodbu. Myšlenky se jí rozbíhaly, jako když se kutálí perly z přetrženého náhrdelníku. Měla Luian pravdu? Dokázal by Jeddinovi kodex bojovníka zakázat mluvit i při mučení?
To přece není spravedlivé! Já jsem nic neudělala! Poslala jsem ho pryč!
Pak uslyšela kroky. Nebyl to dupot sandálů, jaké používaly stráže v Ústraní, muži velcí jako voli, ale nebylo to ani šeptavé klouzání bosých žen. Zaváhala, ale nakonec usoudila, že nechce být spatřena tak blízko Luianiných pokojů. Vypadalo by to, jako by měly co skrývat, když se setkaly v hodině Jeddinova uvěznění. Jestli měla Luian pravdu, že

Jeddin dokáže svá tajemství udržet dokonce i na mučidlech, mohla v nejlepším případě doufat, že všechno bude vypadat normálně, nevinně.
Qinnitan couvla do tmavého spojovacího průchodu těsně předtím, než blížící se osoba zahnula do hlavní chodby. V duchu poděkovala všem bohům, že ve výklenku není žádná lampa. Rozhlédla se, jestli by se dalo někam schovat, ale mohla se pouze přitisknout k čalounu, který visel na zdi. Kdyby ten, kdo šel chodbou, věnoval výklenku víc než jen zběžný pohled, uviděl by ji.
Co nejvíc se přimáčkla k látce a odvrátila hlavu; věděla, že kouzlo očí neomylně přitahuje pozornost ostatních, především pozornost nechtěnou. Pozdní návštěvník prošel bez zpomalení. Qinnitan tiše vydechla úlevou. Přikradla se k okraji průchodu a zahlédla, jak do Luiainých pokojů zahnula malá, podsaditá postava. Chvilku jí trvalo, než pochopila, kdo to byl.
Z místnosti se ozval Luianin překvapený, vyděšený výkřik. Qinnitan se neubránila, aby instinktivně nepopošla o několik kroků k pokoji té, která byla její přítelkyní a teď jí hrozilo nebezpečí, pak ji ale lepší odhad situace zastavil.
Tanyssin hlas byl chraptivý, jako by se i samotná zahradnice trochu bála, ale byl v něm také tón triumfu.
"Privilegovaná Luian z Královského ústraní, přišla jsem jako ruka Boha. Zradila jsi svatou důvěru. Zradila jsi Pána Velkého stanu."
"O o čem to mluvíš?"
"Není o čem se dohadovat," řekla zahradnice. "Zlatý to stvrdil svou pečetí."
Luianino polekané vyjeknutí se náhle změnilo v hlasité chroptění, zvuk tak strašný, že si Qinnitan v první chvíli ani nedokázala představit, že vychází z člověka.
"Patříš… červům." Prudce dýchající Tanyssa teď mluvila skoro normálním hlasem - Qinnitan ji neslyšela dobře, i když roztřeseně stála jenom krok nebo dva od Luianiných dveří - z něhož však čišela zřejmá nenávist. "Ty tlustá, vlezlá mrcho." Chroptění se změnilo v přiškrcený sykot, potom Qinnitan uslyšela jen žuchnuti těla na dlažbu, jako když se udeří do bubnu, a bezmocný tlukot pat nebo rukou, dokud i ten neutichl.
Qinnitan se téměř nedokázala pohnout. Hrůza jí změnila kosti v olověné tyče. Doklopýtala k tmavé spojovací chodbičce, ohlédla se a uviděla, jak se závěsy v Luianiných dveřích vydouvají. V hlavě jí hučelo. Přitiskla obličej ke stěně, zavrtala se do prostoru, kde se zavěšený čaloun maličko odchyloval od stěny, a modlila se. Kroky prošly tentokrát pomaleji, tak pomalu, že Qinnitan měla co dělat, aby udržela obličej otočený ke stěně a zůstala stát bez hnutí. Jestli to bylo tmou v průchodu nebo myslela na to, co právě udělala, zahradnice, která byla zároveň popravčí, se nezastavila ani nezpomalila, šla chodbou dál. Qinnitan poslouchala, dokud zvuk kroků neutichl.
Chtěla plakat, ale cítila, jako by se přes ni přehnal strašlivý studený oheň a všechny slzy odpařil. I ústa měla vyprahlá.
Kam má jít? Co má dělat?
Jen několik chvil stála v chodbičce a v mukách nerozhodnosti přešlapovala z nohy na nohu. Byla Luian jen první z Tanyssiných úkolů? Není katyně právě teď na cestě do Qinnitaniny komnaty?
Nemůžu se tam vrátit. Ale kam bych měla jít? Kde bych se mohla schovat? Krátce uvažovala o místnůstce ve Vonné zahradě, kterou využil k jejich schůzce Jeddin. Pak sebou v hrůze škubla, když si uvědomila, že tohle místo již je mezi autarchovými poručíky jistě neblaze proslulé. Ve skutečnosti se nemohla schovat nikde, vůbec nikde. Převrátí celý palác naruby jako klenotnici, aby mě vytřepali ven.
Jedinou slabou naději by měla, pokud by se dostala z Ústraní. Jenže jak? Jak ve jménu Úlu mohla doufat, že pronikne kolem stráží, které ji nepochybně budou hledat?
Jeddinův pečetní prsten! Sáhla do rukávu a našla ho i s řetízkem, stále v tajné kapsičce, kterou si tam našila. Předtucha - a vědomí, že v Ústraní nemá nikdo soukromí - jí zabránily nechat jej schovaný u sebe v pokoji. Ale k čemu mi bude? I kdyby mě nehledali, aby mě taky popravili, což není moc pravděpodobné, i kdyby jim mé jméno neřekli, kdybych se pokusila projít bránou s padělaným vzkazem od Jeddina, určitě bych upoutala jejich pozornost.
Teď konečně přišly slzy, horké slzy bezmoci, které ji pálily na lících. Mohla věřit, že Jeddin prozradil Luian, ale o Qinnitan samotné pomlčel? Ne. Ta pravděpodobnost byla stejně malá, jako by byla neviditelná.
Nemůžeš tady stát a brečet! řekla si. Káčo pitomá! Zmiz z chodby! Schovej se! Jenže kam mohla jít? Byla uprostřed autarchova paláce a teď byla jeho nepřítel. Nejmocnější muž na světě chtěl, aby zemřela, a nedalo se čekat, že smrt bude rychlá nebo bezbolestná.
Jed, jehož se v Ústraní všichni báli, jí najednou připadal jako požehnání. Kdyby Qinnitan nějaký měla, už by ho byla vypila.

36
U nohou obra

ČERNÝ OŠTĚP:

Je pomazán krví a tukem,
je oheň ve vzduchu,
říká se mu "Žebro" a "Květina slunce"

Věštby vržených kostí

"To tedy zírám," prohlásil Tinwright, když se z jejich místečka rozhlédl po zčeřené hladině. Úzký pás Brennovy zátoky mezi hradem a pevninou se hemžil malými plavidly, což bylo v tak neklidném počasí zvláštní, ale nebylo to zvláštní v

tak neklidném čase: teď, když byla hráz rozebrána, museli všichni, kdo se chtěli dostat z pevnosti do města a naopak, použít loď a bojovat s vysokými, zpěněnými vlnami. "Myslel jsem, že do věží ročních dob smějí jenom členové královského domu."
"Já jsem člen královského domu." Rébus se natáhl do plné výšky, ale nedokázal zůstat vzpřímený moc dlouho; po chvíli se nahrbil v ramenou a hlava mu znovu spadla dopředu. "Jsem totiž králův šašek. A až se Olin vrátí, budu zase ve flóru."
Jestli takový den někdy přijde. Mattymu Tinwrightovi muselo být starého muže, který ztratil přízeň, líto, ale věděl, že on by nebyl jiný. Jakmile se královská rodina člověka dotkla, bylo to jako vzduch tonoucímu - každý, kdo měl jenom trochu ctižádosti, by navěky šlapal vodu v naději, že bude dál dýchat vzduch, a vším ostatním by pohrdal.
A podívej se na mě, pomyslel si. Podívej, jak daleko jsem to dotáhl od chvíle, kdy jsem ten vzduch ochutnal - jak vysoko! Bylo to mnohem víc než básnická metafora. Stál na balkonu Zimní věže a pod sebou měl skoro celou Jižní Marku, pouze černé kameny Vlčího zubu se zlověstně tyčily za ním jako přísný rodič. Před měsícem jsem byl v bahně. Díval se, jak vojáci odstrkují přetížená plavidla od propusti u Zimního nábřeží, slabě slyšel prosby lidí a nářek dětí. Škemral bych o útočiště jako tihle. Místo toho mám jisté místečko. Eddonové mi dávají jídlo a střechu nad hlavou - z rozkazu samotné princezny Briony. Ach, bohové, a hlavně Zosim, patron básníků, se na mě usmáli.
Přesto se neubránil přání, aby bohové udělali něco s válkou, která přivedla do hradu tolik vyděšených duší, že teď Tinwright měl znovu postel na směny jako v době, kdy pobýval v Quillerově zdroji. Na chvíli ho stiskl opravdový strach.
Určitě to není tak, že bohové vymysleli plán jak mě napálit, že ne? Že mě přivedli k tomuto vysokému postavení jen proto, aby mě nechali zemřít rukou čarodějů a skřítků…? Zavrtěl hlavou. Chmurný den mu nasadil do hlavy špatné myšlenky. Sama Briona Eddonská mě povýšila a brání mě. Má uznání pro mé umění a vzala mne pod svou ochranu. A všichni vědí, že tento hrad nikdy nepodlehne - oceán jej bude chránit tak, jak princezna regentka chrání mě.
Když se takto vypořádal s temnými myšlenkami, Tinwright si dlouze přihnul vína a podal těžký džbán Rébusovi, který jej musel uchopit oběma rukama, a stejně se mu chvěly námahou, když jej zvedl ke rtům. Hubený šašek se rozkolébal jako mladý stromek.
"Je dobré, že ho držíš," řekl mu Tinwright. "Vítr začíná být prudký."
"Dobré." Starý muž si otřel rty. "Myslím to víno. Člověka zahřeje. A teď, pane, nepozval jsem vás sem jenom proto, abyste obdivoval výhled, i když je velice pěkný. Potřebuji vaši pomoc."
Tinwright povytáhl obočí. "Mou pomoc?"
"Jste přece básník, pane, nebo ne? Za chvíli nastane Zimní slunovrat. Samozřejmě bude slavnost. Musím pobavit princeznu regentku a ostatní. Bude tam i hodná stará vévodkyně." Na chvíli se usmál, oddal se nějaké vzpomínce. "Má ráda mé žerty. A také ostatní důležití a dobří - budou tam všichni pohromadě. Musím pro ně mít něco zvláštního."
Tinwright znovu pozoroval zátoku. Jedna lodka se převrátila; rodina se ocitla v rozbouřené vodě. Všechno se to zdálo velice daleko, ale i tak byl Tinwright rád, když viděl, že k tomu místu zamířilo několik dalších loděk, především čvachtovských plavidel. Nějaký čvachta se jednou dlouhou rukou chytil kormidelní páky své plachetničky, druhou natáhl a vylovil z šedozelené vody něco, co vypadalo jako malé dítě. "Promiň," řekl Tinwright. "Nerozumím."
"Píseň, člověče, píseň!" V šaškově hlase byla taková naléhavost, že se Matty Tinwright od záchranné operace odvrátil. Vypadalo to, jako by Rébusová vráskčitá tvář zářila zevnitř, plná radosti. "Musíš mi napsat něco chytrého!"
Kolik vína má ten stařík v sobě? "Ty chceš, abych ti napsal písničku?"
Rébus zavrtěl hlavou. "Melodii napíšu já. Když jsem byl mladší, byl jsem tím velice známý. Také svým hlasem." Obličej mu povadl. "Nikdy nezestárni. Slyšíš mě? Nikdy nezestárni."
Po pravdě řečeno si Tinwright něco takového neuměl dost dobře představit, i když věděl, že to někde v dálce čeká, stejně jako slyšel, že daleko na jihu je jiný světadíl, místo, které nikdy neviděl a vůbec o něm nepřemýšlel, nanejvýš si odtamtud vypůjčil nějakou metaforu - "tmavá a sladká jako xandské hrozny" - kterou slyšel od jiných básníků. A stáří pro něho bylo něco podobného. "Jakou píseň bys chtěl zazpívat?"
"Nic, aby se lidé smáli. Teď není doba pro lehkomyslnost." Stařec pokýval hlavou, jako by být nezábavný bylo pečlivě uvážené rozhodnutí a ne bezmocná tragédie jeho celoživotního díla. "Něco hrdinského a povzbudivého. Mohla by se hodit nějaká historka o Silasovi nebo jiném rytíři z Landerovy síně. Třeba Zraněná panna - to se koneckonců odehrává o slavnosti Zimního slunovratu."
Tinwright se nad tím zamyslel. Na první pohled z toho nic nekoukalo: přes všechny své vzpomínky měl dnes Rébus k centru moci v Jižní Marce stejně daleko jako samotný Tinwright. Jenže co kdyby se král vrátil? Staly se už podivnější věci.
Také - a Tinwrightovi chvíli trvalo, než to pochopil, tak neobvyklý to byl popud - měl starého muže rád a těšil se, že pro něho něco udělá. Ostatně, bohové věděli, že Rébus nebyl od přírody nadán pro umění tak, jako ve svém oboru Matty Tinwright.
"No dobrá," kývl. "Ale moc času jsi mi nedal."
Rébus se rozzářil. "Jsi frajer, Tinwrighte. Vážně, jsi přítel. Nemusí to být nijak zvlášť dlouhé - když je po jídle a všichni už mají něco vypito, pozornost dvora upadá. Ach, díky. Na to bychom se měli napít." Zvedl džbán ke rtům, pořádně si přihnul a pak jej podal Tinwrightovi, který jej ovšem málem upustil, neboť znovu věnoval pozornost vodě.
"Čvachtové tu rodinu zachránili," poznamenal. "Ať se bohové pokoušou, podívej se na ně! Polonazí v takové zimě! Cvachty nikdy nepochopím. Musejí mít kůži tlustou jako tuleni."
"Vážně je zima," uznal Rébus. "Měli bychom jít dolů." Zamžoural do dálky. "Podívej, v té mlze není vidět ani Landsend. A slezla taky z kopců na pahorky. Brzy zahalí i město." Přitiskl si ruce k tělu. "Říkávali jsme tomu stínová voda." Náhle se otočil k Tinwrightovi. "Nemyslíš, že to souvisí s Šerým plemenem, že ne?"

Tinwright se zadíval na hustou mlhu, jak se plazí z vrcholků nedalekých kopců, bílých hřebenů zrcadlících se ve větrem bičovaných vodách zátoky. "Tohle je ždibec země mezi zátokou a oceánem. Tady je mlha pořád."
"Možná." Rébus přikývl. "Ano, jistě, máš pravdu. Nám starším když chlad vleze do kostí, hned myslíme na…" Otřel si oči, které mu větrem začaly slzet. "Pojďme. V kuchyni budou mít zatopeno. Můžeme dopít ten džbán a promluvit si o mé písni pro Zimní slunovrat."
#
"Kdo je tvůj pán?" zeptal se Rohovec.
Mladá Vrba se najednou zatvářila stydlivě. Byla to první věc odpovídající jejímu věku a vzhledu, kterou udělala.
"Nevím, jak se jmenuje… ale znám jeho hlas."
Zavrtěl hlavou.
"Podívej, dítě, neznám tě a nevím, co tě sem přivádí. Jindy bych s tebou možná šel, třeba jen proto, abych zjistil, jaká podivnost se za tím skrývá, ale právě jsem se vrátil z putování pod zemí, po kterém by i Pán… po kterém by i samotný Kernios padl a týden spal. Ve vedlejším pokoji je náš chlapec, je nemocný a možná umírá. Moje žena měla o nás oba obrovský strach. Nemůžu s tebou jít za tvým pánem, obzvlášť když mi nemůžeš říct, jak se jmenuje."
Dlouho stála proti němu a v úzké tváři měla vážný výraz, jako by slova, která pronesl, ještě nedolétla k jejím uším. Oči s těžkými víčky se zavřely. Když je otevřela, zeptala se: "Máš zrcátko?"
"Cože?"
"Zrcátko. Můj pán říká, že když nemůžeš přijít osobně, musíš po mně poslat zrcátko." Napřáhla ruku, bezelstně a přímo, jako když si děvče jejího věku říká o sladkost. Přestože byl překvapený, Rohovec se musel zamyslet, co je vlastně zač. I na velkého člověka byla vysoká a docela hezká, ale třebaže byla umytá a šaty měla čisté, byť jednoduché, působila jaksi ledabyle a ucouraně, jako by se oblékala potmě.
"Tvůj pán… chce zrcátko?" Rohovec bez přemýšlení strčil ruku do kapsy potrhané, propocené košile a sevřel hladký, chladivý předmět. Příliš pozdě si uvědomil, že prozradil, kde ho má, ale dívka se na něho ani nedívala. Stála, pořád s dlaní nataženou, a hleděla někam nedaleko, jako by se dívala přímo zdí domu.
"Říká, že každý okamžik, který uplyne, přibližuje Starou noc," promluvila.
Rohovce překvapilo, že od ní slyší Chavenova slova, Chavenovo strašlivé varování z úst bláznivého dítěte. Zaúpěl.
"Musím si promluvit se ženou," rozhodl nakonec.

Teď, když lampy byly na noc ztlumené, zůstávalo v ulicích Permonického Města jen málo lidí, ale ti, kteří venku byli, se dívali na Rohovce překvapeně. Většina už se jich doslechla o prazvláštním procesí, které provázelo jeho návrat z hlubin, ale ani to je nemohlo připravit na pohled, který se jim naskytl teď: Rohovec Modrokřemen, který sotva dokončil jedno divoké dobrodružství, nevrle následoval velkého člověka z města, jako by šel na vlastní popravu. A po pravdě řečeno myšlenky měl skoro tak černé.
Opálka ani nekřičela, říkal si, když se za dívkou ubíral k bránám města. Snesl bych to, kdyby na mě křičela, nadávala mi. Samotnému se mi nechce věřit, že zase někam jdu. Ale vidět, jak se ke mně otočila zády a neřekla víc než: "Dělej, co musíš." Je za tím to dítě? Našla si něco, na čem jí záleží víc než na mně?
Nebo je možná jenom jako ty, starý blázne, ozvalo se jedno jeho já. Když chlapec tak nehybně leží, jako mrtvola, je toho na ni tolik, že nemá čas na něco, čemu nerozumí. Ne že ty bys tomu rozuměl.
Když míjel cechovní dům, dolétla k němu hudba, zpívající hlasy mužů a chlapců. Mužský sbor zkoušel na konec roku; zpívali nadčasové písně jeho lidu, o které se permoníci dělili jako o jídlo. Sbormistr Břidlice určitě chodí sem a tam, poslouchá, mračí se a nepřítomně kývá rukou, aby ukázal rytmus. Pro zpěváky bylo dnes večer všechno normální, dokonce i hrozba války a zvěsti o Rohovcových podivných dobrodružstvích byly ze všeho nejvíc rozptýlení.
Permoníci přetrvali války, alespoň doposud pokaždé: stavitelé, kopáči a horníci byli příliš cenní, než aby se zabíjeli, a těžko se ve svých křivolakých útočištích chytali, pokud je někdo zabít chtěl. My kamenní lidé se držíme blízko země, říkával jeho otec. Ten výhled není tak hrdý, ale je těžší nás srazit.
Přetrvají i Starou noc, pokud přijde?
Proč se můj život rozlámal na kusy? napadlo Rohovce. Proč to potkalo právě mě?

K jeho rostoucímu úžasu ho dívka vedla do samotného srdce hradu. Havraní bránu obklopovala tlačenice lidí, strážní se dohadovali s různými prosebníky, ale jeden z nich ji poznal a nechal ji projít, přestože Rohovci věnoval nedůvěřivý pohled, než mu dovolil projít do vnitřního hradu. Vrba s nikým nemluvila; vedla ho otevřenými prostranstvími, zahradami a krytými průchody tak dlouho, až to zmátlo i jeho vytříbený orientační smysl. Slunce zapadlo a vzduch byl kousavě chladný. Rohovec byl rád, že si vzal teplý kabát, i když se mu při odchodu nechtělo věřit, že ho bude potřebovat, tak moc mu v paměti uvízlo horko hlubin. Trochu ho rozesmutnilo, že mu Opálka nepřipomněla, aby si ho vzal, jak to obvykle dělala, ale řekl si, že ani jeho vševidoucí, vševědoucí manželka si nemůže pamatovat všechno, obzvlášť v tak podivný den.
Když si kabát konečně oblékl, Vrba ho provedla bránou do arboreta osvětleného pochodněmi na stojanech. Rohovec nevěděl, co je to za zahradu, a rozhodně nepoznával muže, který tam na nízké lavičce čekal. Zpola tušil, že na konci této tajemné výzvy najde Chavena, a tak těžko přemáhal pocit zklamání hraničící s opravdovým strachem, když místo něho objevil tohoto neznámého muže.
Muž k němu otočil hlavu, když přišli s Vrbou blíž; oči měl stejně znepokojivě lhostejné jako ta dívka. Byl skoro Chavenovým opakem, mladší než lékař a mnohem hubenější, s vlasy nešikovně ostříhanými nakrátko, jako kdyby to dělal sám nožem a bez dívání.
Třeba proto potřebuje zrcátko, blesklo Rohovci hlavou, ale dnes nepotřeboval nikoho bavit a sebe ze všeho nejmíň.

"Poslal jste pro mne," řekl nahlas nejpevněji, jak dokázal. "Jako byste byl i můj pán, nejenom toho děvčete. To ale nejste, tak mi řekněte, o co vám jde."
"Přinesl jsi zrcátko?" Mužův hlas byl pomalý a tichý.
"Nejdřív odpovíte vy mně. Kdo jste a co chcete?"
"Kdo jsem?" Neznámý to řekl pomalu, jako by to byla nečekaná otázka. "Tady, na tomto místě, mi říkají Gil. Myslím, že mám jiné jméno… ale nemohu si na ně vzpomenout."
Rohovec cítil, jak mu páteří probíhá záchvěv paniky. Ten muž měl v sobě apatii šílence, byl stejně klidný jako Rohovcův starý děd v posledních letech života, když seděl ve vlastním domě u krbu jako ještěrka na slunci a od rána, které neviděl, do konce dne se téměř nepohnul.
"Nevím, co ten nesmysl znamená, ale vím, že jste mě vytáhl z mého domu v době, kdy mě moje rodina hodně potřebuje. Zeptám se vás znovu - co chcete?"
"Zabránit zkáze dvou plemen. Trochu oddálit konečnost Velké porážky, i když se nedá odvracet věčně." Ten, který se jmenoval Gil, pomalu pokyvoval hlavou, jako by teprve teď porozuměl vlastním slovům. Poprvé se usmál - a byl to slabý, děsivý úsměv. "To nestačí?"
"Nemám ponětí, jak to myslíte, co jsou ty věci, o kterých mluvíte." Rohovec měl obrovskou chuť otočit se a odejít, dokonce se dát do běhu a utíkat, dokud nad sebou znovu nebude mít kámen. Na nebi visela mračna, noční mračna hustá tak, že neviděl měsíc ani hvězdy, ale stejně se to nemohlo rovnat tomu, když byl u sebe, mezi svými lidmi a ve svém domově.
"Ani já ne," řekl Gil. "Ale málu porozumět mohu, a to málo je, že mi musíš dát to zrcátko. Pak bude tvá práce hotova."
Rohovec zrcátko málem znovu sevřel, i když neznámý muž ani dívka nevypadali, že by mu je chtěli vzít. Přesto, byli dvakrát větší než on… Jen ať si to zkusí, pomyslel si. Jen ať si zkusí sebrat mi věc, kvůli které můj syn málem zemřel… A potom si poprvé uvědomil, o čem už beze slov nějakou dobu přemýšlel; to zrcátko bylo odpověď. Zrcátko bylo tím, co Pazourka zavedlo do hlubin Mystérií a co ho málem zabilo. "Ne, nedám vám to zrcátko - i kdybych takovou věc měl."
"Ty je máš," řekl klidně Gil. "Cítím to. A nepatří ti."
"Patří mému synovi!"
Gil zavrtěl hlavou. "Myslím, že ne, i když v tom nemám úplně jasno. Ale na tom nezáleží. Teď je máš ty. Jestli mi je dáš, budeš moci odejít domů a nikdy si na to nebudeš muset vzpomenout."
"Já ti je nedám."
"V tom případě musíš jít se mnou," řekl neznámý. "Čas skoro nadešel. Zrcátko jí musí být přineseno. Nezabrání Staré noci a zkáze všeho, ale může získat trochu času."
"Co to znamená? O čem to mluvíte? Musí být přineseno jí? Kdo u všech Starších země je 'ona'?"
"Jmenuje se Yasammez," odpověděl neznámý muž. "Je jedna z nejstarších. Je smrt a byla konečně vypuštěna na vaše plemeno."
#
Odpolední slunce se začínalo sklánět za obzor. Ze skalnatého výstupku na temeni kopce, kde seděli a dívali se jihovýchodním směrem k hradu, třebaže byl ještě příliš daleko, než aby jej bylo vidět, se tráva jevila jako mokrá, sytě zelená, a obloha mramorovaná sluncem a mraky. Po všech stránkách by to vypadalo jako jiskřivý chladný den na přelomu zimy, nebýt chuchvalců mlhy, která se valila krajinou pod nimi a na svém postupu k Jižní Marce zahalovala všechno kromě nejvyšších svahů pahorkatiny.
"Určitě jsou to oni," prohlásil Tyne Aldritch a odplivl si. "Říkal jste, že to slezlo od Stínové linie, Vansene, mlha, jako je tato. Říkal jste, že pod ní putovali jako pod pláštěm."
Velitel gardy poposedl. Obličej měl pobledlý, ustaraný. "Tak nám to řekl ten kupecký synovec, ten, jehož karavana byla napadena. Když jsem se svými muži zabloudil za hranici, žádná mlha nebyla. Ale ano, myslím si, že naši nepřátelé nejspíš budou v tom šeru."
Pro Barricka bylo v tuto chvíli těžké dokázat něco víc než jen se udržet v sedle. Už tak dnes hnali vojsko daleko a rychle, a přestože měli koně, byl nesmírně unavený a špatná ruka ho bolela, jako by mu někdo mezi kosti na zápěstí vrazil dýku. Nebylo to toho dne poprvé, co litoval, že nedržel jazyk za zuby a nezůstal doma.
Jenže když je nezastavíme, budou znamenat smrt pro ty, kteří zůstali v Jižní Marce. Po celý den se trápil vzpomínkou na bledé tváře stínových tvorů, mrtvé, ale i tak děsivé oči. Nic nejedl. Nedokázal si představit, že by do žaludku přijal něco jiného než vodu.
"Jsou naši zvědové dost rychlí, aby dorazili do města dřív než oni?" zeptal se lord Fiddicks. "Pokud dostaneme Broneho posádku ven, můžeme je sevřít mezi kladivo a kovadlinu."
"Možná ano, ale myslím, že bychom neměli spoléhat jenom na ně," prohlásil hrabě Tyne. "Ale máme přece holuby, ne? Pošleme zprávy po nich. Pták bude rychlejší než člověk, obzvlášť když ten člověk jede na unaveném koni."
Ferras Vansen si odkašlal. Kupodivu se podíval na Barricka, aby mu dovolil promluvit. Přes únavu a ztrápenost Barricka pobavilo, že po ranním debaklu by měl svět titulů a výsad ještě existovat, nicméně přikývl.
"Chtěl jsem jenom…" začal Vansen. "Pánové, zdá se mi, že nemůžeme čekat."
Tyne podrážděně zabručel.
"Vy byste rozplakal i bohy, člověče, tak dlouho vám trvá, než se vyjádříte. Jak to myslíte?"
"Když budeme pokračovat tímto tempem, můžeme je ještě předhonit. Jsou většinou pěší jako my, ale zdá se, že se jejich jednotky pohybují rychle. Pokud budou pochodovat přes noc, do rána dorazí k pevninské části města."
"Výborně," řekl Rorick. V boji utržil jen několik drobných řezných ran - Barrick si všiml, že nepatřil k prvním, kdo by se hnali do největší vřavy - ale obvazy nosil s hrdým zalíbením. "Pak je u zátoky chytíme do pasti. Každý ví, že skřítci

nemají rádi vodu. Až proti nim vytáhne Brone, roztrháme je na kusy."
Vansen zavrtěl hlavou. "Nezlobte se, pane, ale z téhle představy mám strach. Myslím si, že se je musíme pokusit zastavit v pahorcích, na venkově před městem."
Ostatní šlechtici se začali posmívat - někteří dokonce Vansena tiše prohlašovali za hlupáka, ale on si jejich slov nevšímal. Dokonce i Tyne se zatvářil rozmrzele a otočil se, aby poslal páže pro víno. Barrick si všiml, že pěšáci využili příležitosti, aby si sedli nebo dokonce lehli, než se šlechtici na vršku dohodnou; uvědomil si, že ti muži pochodovali celý den se zbraněmi a výstrojí, takže byli přinejmenším stejně rozbolavělí a skleslí jako on, ale možná dvakrát unavenější.
"Proč, řekněte nám, jak to myslíte, kapitáne Vansene," vyzval ho Barrick nahlas. "Proč bychom neměli počkat a chytit je mezi dvě části našeho vojska?"
Vansen pokýval hlavou jako učitel, který je spokojený se svým žákem, takže Barrick hned zalitoval, že se přidal na jeho stranu. "Protože toho, co nevíme, je příliš mnoho," odpověděl princi kapitán gardy. "Co když se nám nepodaří doručit zprávu lordu konetáblovi?"
"Tak vyjde ven, až uvidí boj," ozval se Rorick. "Je to vážně hloupá obava. Plýtváme časem. Co tady ten člověk vlastně dělá?"
"Je tady proto, že byl dodneška jediný z nás, kdo se s nepřítelem setkal," odvětil Tyne; jeho podrážděnost se viditelně neomezovala pouze na Vansena. "A na rozdíl od mnoha z nás, kteří to o sobě říct nemohou, se také dnes ráno zhostil svého úkolu statečně."
Rorick zrudl a zamaskoval to tím, že si poslal páže pro víno.
"Vysvětlete nám, co máte na mysli, kapitáne." Barrick se sám divil, jak se znenadání stal Vansenovým ochráncem.
"Za prvé, jak jsme viděli, kolem Šerého plemene se dějí podivné věci. Najde holub v tom šeru cestu? Možná ano. Uvidí Brone, co se děje, až mlha klesne a zahalí pobřeží a město - bude vědět, že bojujeme o život pouhé půl míle daleko? Vypadá to jako jasná věc, ale věřte mi, jak jsem ke své lítosti zjistil, v těchto stínech věci vždycky nejsou tím, čím se zdají být. Teď už jste z toho všichni něco málo viděli.
Důležitější otázka je, co se stane, až nepřítel dorazí k městu na pobřeží. Zastaví se a utká se s námi na volném prostranství? Nebo místo toho zmizí a zaleze do ulic a uliček, do kanálů, sklepů a opuštěných domů? Jak s ním budeme bojovat potom? Budeme popletení, zmatení - všichni si vzpomeňte na ten kopec, jak jsme bojovali s pouhou desetinou této armády. Poskytli byste jim tisíc dalších úkrytů? Bude to, jako by se jejich armáda ještě desetkrát rozrostla."
"Ale město je z větší části prázdné," ozval se nechápavě jeden šlechtic. "Lidé se přesunuli za zdi hradu, nebo uprchlí na jih."
"No a co?" zeptal se Vansen.
"Jestli se nastěhují do města," promluvil posměšně Rorick, "tak je zapálíme. Vypálíme je. Jakým lepším způsobem se vypořádat s nepřirozenými tvory?"
"Promiňte, pane," odporoval Vansen, i když nevypadal, že by chtěl nebo očekával odpuštění, "ale říkáte to tak, jak může mluvit jen někdo, kdo vlastní několik hradů. Tam mají své domovy tisíce lidí! A město a jeho statky udržují Jižní Marku při životě."
"Už mám dost urážek tohohle venkovana," prohlásil Rorick a sáhl po jilci meče. "Je třeba ho ztrestat."
"Máte právo ho vyzvat, Longarrene," připomněl Tyne, "ale já nikoho nepotrestám za to, že promluvil tak, jak promluvil Vansen."
Rorick přejel pohledem z Tyneho Aldritche k Vansenovi. Viditelně se zdráhal vytasit meč z pochvy. Nakonec zatáhl za otěže, otočil se a rozjel se z kopce dolů. Jeho páže, které se právě vrátilo se sedlovým pohárem, si pospíšilo za ním.
"Pokračujte, kapitáne," žádal Tyne.
"Děkuji vám, pánové." Vansen se otočil k Barrickovi. Tvář měl neradostnou. "Když ponechám stranou, co si myslí můj lenní pán hrabě Rorick, Výsosti, nezapomínejme, že podle všeho je jich přinejmenším tolik jako nás. A i kdybychom obětovali mnoho mužů v boji zblízka a potom zapálili největší město v Pomezních královstvích, kde máme záruku, že bychom mohli město vypálit? Setkal jsem se s tímto nepřítelem dvakrát a myslím si, že je šílenství považovat jej za dětinského. Oni pečlivě plánují! Mají trpělivost. A my zatím nevíme ani zpoloviny, co dokážou."
"Co byste tedy navrhoval?" Barrick to najednou nechtěl slyšet. Zdálo se jasné, že to nebude nic příjemného, na konci čeho by čekal oheň, jídlo a spánek, který pomůže přinést úlevu jeho bolavé ruce. "Pokračujte, Vansene, řekněte nám to. A ať nás bohové všechny proklejí za to, že jsme se do této situace vůbec dostali!"
Několik šlechticů to překvapilo tak, že udělali znamení na ochranu před zlem.
Hrabě z Blueshore se zachmuřil. "Nemluvte tak, Výsosti," prosil. "Nepřivolávejte na nás hněv bohů. To řeknu klidně i vám. Vezměte si za to mou hlavu, jestli chcete."
"Ne, Tyne, já jsem udělal chybu. Omlouvám se."
"Já omluvu nepotřebuji, princi."
"Nedělejte si starosti, nejste ani ten, koho bohové potrestají." Barrick se odvrátil od Tyneho překvapeného pohledu. "Mluvte, kapitáne. Povězte nám svůj plán."
Vansen se přerývaně nadechl; bylo jasné, že je vyčerpaný stejně jako všichni ostatní. Řezná rána na bradě se mu znovu otevřela; tenký pramínek krve se plazil po krku dolů jako maličký červený had. "Musíme jet, všichni. Pěšáky musíme nechat, aby šli nejrychleji, jak budou moci. Jinak Šeré plemeno nikdy nedostihneme. Kdo ví, jestli je vůbec zastaví voda? Já nevím, a určitě to neví ani hrabě Rorick, nezlobte se na mě, pánové. Kdo ví, jestli je vůbec zadrží hradby pevnosti? Musíme stínové tvory dohonit a přinutit je, aby se otočili a utkali se s námi, pokusit se je zadržet, dokud nedorazí zbytek naší armády - jakmile se s nimi poprvé dostaneme do kontaktu a ztrestáme je, nebudeme se muset stydět za ústup, obzvlášť když do úplné tmy zbývá jen několik hodin. Ale pokud budeme čekat na zítřejší denní

světlo, dorazí mezitím do Jižní Marky. My jezdci na ně musíme zaútočit jako smečka psů, ustoupit a pak zaútočit znovu, aby s námi museli bojovat. Musíme je zastavit a obrátit, dokud nepřijdou pěší oddíly."
"Ale co Brone a jeho jednotky?" zeptal se Tyne. "Vypadá to jako šílenství, když máme posádku, která může vyjít z hradu a podpořit nás."
"Tak ať to udělá!" zvolal Vansen. "Vypravte posly, s křídly i ty bez nich. Ale nemohu to říct dost důrazně, pánové - jestli jim dovolíme, aby se dostali do města před námi, bojím se, že toho budeme litovat."
Tyne se tázavě podíval na Barricka, který bojoval s žaludeční nevolností. Věděl, že mu nebude po chuti, co Vansen řekne, ale teď už bylo příliš pozdě: vyslechl to a uznal, že je to naprostá pravda. Jediné, na co se zmohl, bylo přikývnutí.

Kotlík klopýtl, protože uvázl kopytem v králičí díře a Barrick málem v plném trysku vyletěl ze sedla, ale chytil se rukou hřívy a držel se, dokud se mu nepodařilo znovu se narovnat. V tu chvíli byl rád, že nemá kopí jako mnozí jiní jezdci, že mu to zmrzačená ruka nedovoluje, protože by je určitě ztratil, nebo, což by bylo ještě horší, by mu hrotem napřed sklouzlo, jak by se kůň snažil zachovat rovnováhu, a nejspíš by ho srazilo ze sedla. Potom si vzpomněl, že muž bez kopí si neudrží nepřítele dál od těla než na vzdálenost špičky svého meče.
Nechali by mě vzadu. Všichni mi říkali, abych nejezdil. Ta slova mu poskakovala v hlavě jako volné kameny v kbelíku. Koně se dunivě hnali z kopce. Jezdcům v takové rychlosti nezbývalo nic jiného, než se předklonit a držet se. Mlha, která se ještě před chvilkou táhla v cárech, jež vypadaly jako jednotlivé vlajky, začínala houstnout: před Barrickem se náhle vzedmula v bílých vlnách, jako by služky vytřepávaly z hradeb prostěradla. Připadalo mu, jako by se pohyboval světem, který tvoří z jedné poloviny zelená tráva a pohasínající zimní slunce a z druhé šedá prázdnota, světem, ve kterém je sám až na vzdálený dupot koní a řinčení zbroje a občasný výkřik některého ze svých druhů, světem, který slunce a mlha střídavě prosvětlují a zastiňují, jako by někdo mával létacími dveřmi.
Na několik krátkých okamžiků se vrátil do světa světla a nato se znovu vrhl do vířící mlhy. Muže měl po obou stranách, ale neviděl jejich štíty a chocholy dost dobře, aby je poznal. Ten nalevo od něho se náhle vztyčil v třmenech. Pod pravým ramenem mu trčelo cosi, co vypadalo jako černá květina na dlouhé stopce. Vzápětí muž v kotrmelci spadl nazad a jeho kůň prudce zahnul do mlhy - mlhy, která se neprojasňovala, spíš se zdálo, že čím dál víc houstne.
Vansen neměl pravdu, bylo jediné, na co Barrick stačil pomyslet, už je noc.
Otočil se, aby zakřičel na muže, který mu jel po druhém boku, ale jak jej hledal pohledem, něco se mu mihlo kolem obličeje, tak blízko, že cítil, jak se mu to otřelo o nos. Bledý muž, který jel napravo, si znovu zvedl hledí; jeho černé oči byly obrovské a chybělo jim bělmo. Barrick se díval, jak ten muž… ten tvor, nebo co to bylo… nasazuje další šíp. Věděl, že mu neujede, ani se nestačí dost rychle sklonit, a tak zdravou rukou škubl otěžemi a strhl Kotlíka bokem na útočníkova oře. Ozval se tupý náraz, jak tělo luku plesklo Barricka do obličeje. Šíp neškodně zmizel ve vzduchu. Barrick ani teď neměl šanci vytasit falchion, ale podařilo se mu popohnat Kotlíka právě ve chvíli, kdy po něm protivník skočil. Tvor podobný člověku tak zůstal viset s rukama omotanýma kolem Barrickova sedlového popruhu a nohama zaklesnutýma ve vlastních třmenech; jeho kůň cválal vedle Kotlíka. Koně jím smýkali a naráželi do něho, ale ani to mu nezabránilo sáhnout k noze pro něco, co vypadalo jako nůž zastrčený v pouzdře.
Barrick křičel odporem a strachem a znovu a znovu kopal do nechráněného obličeje. Přilba odlétla a odhalila vlající stříbrné vlasy. Tvor se přesto přitahoval blíž, až oba koně dělil od sebe pouhý yard. Barrick konečně vytasil z pochvy meč, hrubě jej vrazil muži do obličeje a pak sekal po bílých rukou omotaných kolem sedlového popruhu, které se po něm sápaly, až náhle zmizely v krvi a obličej s uhrančivýma černýma očima odpadl - zableskla se zbroj, jak se muž svalil do trávy, a pak nic. Kůň bez jezdce udělal ještě pár desítek kroků, pak změnil směr a zmizel v mlze.
Barrick přitáhl Kotlíkovi uzdu, zastavil ho a dlouho jen seděl a lapal po dechu. Měl strach, že mu splašené srdce praskne, jako když novorozené kuře proklovne skořápku. Odněkud z mlhy napravo se ozvalo chraptivé zavřísknutí a Barrick si uvědomil, i když ho svíral strach, že je lepší být v pohybu než sedět a čekat, až se na něho z chuchvalců mlhy něco vyřítí.
Nechali by mě vzadu. Mohl jsem tam zůstat.
Prudce vyrazil ke zdroji křiku.

Tyne z Blueshore a tucet dalších rytířů a šlechticů se navzájem našlo a Barrick našel je. Nepřátel bylo mnoho, ale jejich počet nebyl bez konce. Mezi jednotlivými vlnami boje se občas našly dost dlouhé okamžiky, aby se Barrick nadechl a dokonce i napil z měchu vody. Přestože byl nucen bojovat pouze jednou rukou, držel se a rozpačitě se přistihl, že je vděčný svému starému mučiteli Shasovi, který na něm celé ty roky tak nemilosrdně pracoval.
Mlha se jednou nebo dvakrát projasnila natolik, aby spatřil bojující skupinky po celé okolní pahorkatině. Ty okamžiky, kdy mlha ustoupila a oni skutečně uviděli něco jako zdravý, přirozený soumrak, vyloudily jásot dokonce i z těch nejunavenějších bojovníků kolem Barricka a on se k němu přidával stejně hlasitě jako ostatní. Odolali prvnímu útoku Šerého plemene. Barrick pocítil něco podobného naději. Pokud by se spojili se svými druhy, mohli by začít klást organizovaný odpor, vzdorovat, nebo, jak to navrhl Vansen - bylo to jen před několika hodinami, ale jako by uplynuly roky - se stáhnout a pokusit se stínové tvory zlákat, aby je pronásledovali.
Nezdálo se, že by skřítků bylo tolik, jak se obávali, ale byli to strašliví protivníci. Ještě horší než jejich zuřivost byla jejich cizost. Většina se jich podobala člověku i velikostí a byla vybavena brněním a zbraněmi nezvyklých tvarů a barev, ale někteří byli dvakrát větší než jakýkoli smrtelník, obrovští tvorové, jejichž těla pokrývala místy prašivá srst, místy tlustá, prověšená želví kůže, silní, ale pomalí. Barrick už viděl, jak tři jezdci s kopími jednu z těchto oblud skolili, a zakřičel radostí, když obr padl a jenom se třásl v tratolišti své pomalu vytékající, černé krve. V armádě skřítků byly také houfy drobných tvorů se zrzavými vlasy a obličejem úzkým jako liščí čenich, ale i jiných, o málo větších než opice, kteří byli po celém těle porostlí jakousi tmavou rozcuchanou srstí, takže nebýt lesku jejich očí by to vypadalo, jako by ani

neměli obličej. Někteří nepřátelé jako by si nesli vlastní mlžný plášť, takže i ve chvílích, kdy světlo bylo jasné, se ztráceli a byli vidět stejně špatně jako odraz na hladině kalné tůně, a bodnutí kopím nebo mečem jako by je nikdy nezasáhlo přímo. Také je doprovázeli vlci, tiší, rychlí a děsivě vychytralí. Již stáhli k zemi několik koní, neboť se jim sápali po nohách a nechráněných břichách tak dlouho, až zvíře klopýtlo a upadlo.
"Tudy!" křikl Tyne. Vojevůdcova přilba byla potlučená a meč zakrvavený a zubatý, ale hlas měl stále jako zvon. Popohnal koně k jednomu ostrůvku boje, mlhou obestřené mase těl a blýskavého kovu, a muži se bez váhání pustili za ním. Mayne Calough a družina silversideských šlechticů, dohromady snad tři nebo čtyři tucty jezdců, se bránili zle dotírajícímu přinejmenším stejnému počtu nepřátel. Tyne očividně chtěl obě skupiny spojit s výhledem na zahájení organizované obrany a Barrick byl jedině rád, že ho může následovat. Většinu poslední hodiny se vznášel v jakémsi zpěvném tichu, kdy slyšel zvuky boje, hrůzy a bolesti, ale nepoznával je, ztracený v rudě prokvétajících mlhách. Nyní se však mlhy začínaly projasňovat - přinejmenším ty v jeho hlavě. Ty, které se valily po úbočí, nejevily známky, že by chtěly udělat totéž.
S návratem něčeho, co se dalo pokládat za normální uvažování, si uvědomil, že se hlavně chce jakkoli dostat ven z tohoto přízračného, temného šera. Už nechtěl nikoho zabíjet, dokonce ani netvory. Nechtěl, aby na něho byl někdo pyšný. Bylo mu jedno, co si kdo myslí.
Válka je lež. Roztrhaná slova se mu v hlavě úplně nezformovala, ale i tak tam byla, jako rozbité kusy předmětu, jehož původní tvar se stále dá poznat. Protože by to nikdy nikdo neudělal. Hrůza. Kdyby to věděli, nikdo by to nikdy neudělal. Nikdy.
Tyne, který nepočetnou skupinu vedl, dojel ke shluku mužů na úbočí právě včas, aby překvapeně přitáhl uzdu, když řadou rytířů prorazilo něco obrovského, co odhazovalo těžké muže v brnění i koně, jako když opilec odhání mračno včel. Tyne měl jenom okamžik, aby zvedl meč v gestu bezmocného odporu, než jej ten kožnatý obr praštil svým obrovským kyjem ze dřeva a kamene takovou silou, že Tyneho koně přimáčkl k zemi s přeraženým hřbetem a zlámanýma, roztaženýma nohama. Z Tyneho Aldritche, hraběte z Blueshore, nezbylo nic než bezhlavá kaše v troskách rozdrcené zbroje.
Bylo to tak náhlé, tak hrůzné, že Barrick jen zíral s ústy dokořán. Kotlík uhnul a po pár rychlých krocích se zastavil. Muži ze Silverside se dali před obrem na útěk, jezdci se valili přes ty, kteří ztratili koně, a všichni se přehnali kolem Barricka. Několik jich na něho zakřičelo, aby se otočil a ujížděl jako o život. Obrovský netvor se těžkopádně šinul k němu. Jak šel, masivní palicí mával sem a tam a zabíjel ty, kteří se přes své druhy nedokázali procpat na útěk, roztloukal je na kusy. Jeden z prchajících rytířů ztratil vládu nad svým koněm, takže zvíře narazilo do Kotlíka a odstrčilo Barrickova koně bokem. Tentokrát se Barrick hřívy nezachytil a spadl. Mokrá zem mu vyrazila dech tak prudce, až si v první chvíli myslel, že ho zasáhla ta gigantická palice, ale prudká bolest v ruce mu napověděla něco jiného: ještě žil a čekaly ho horší chvíle. Překulil se a hrabal se po zemi pryč, aby nepřekážel svému koni, který se snažil udržet na nohou, ale získal tak jenom chvilku.
Kdyby mi Kotlík raději vykopl mozek… Bylo by to lepší než tohle…
Nestvůra stála nad ním. Oči, pod nimiž visely obrovské váčky, po něm šilhaly z obličeje, štětinatého a krabatého jako zadek divokého kance. Byla tak obrovská, že to vypadalo, jako by zastínila světlo, ale ono to vlastně vypadalo, že skoro žádné světlo už nezbývá - nikde, nikde na světě. Dloubla do něho kyjem, odstrčila ho po zemi o yard dál. Zdálo se, že je překvapená a potěšená, když zjistila, že ještě žije. Cítil praskání žeber, jak do něho obr znovu dloubl. Pak netvor zvedl palici do výšky. Mohutná zbraň nad princem visela jako chvějící se skalní výstupek, který se každým okamžikem utrhne a zřítí na zem.
Barrick zavřel oči.
Briono.
Otče.
Chtěl bych…

37
Temné město
KOPCE ZNĚJÍCÍ OZVĚNOU:

Spočítejte oštěpy a pak rozdělejte ohně
za ty, co oštěpy nemají
spolu pějte stará, prastará slova

Věštby vržených kostí

I bez stínového příkrovu obestřela bojiště tma několik hodin před pravou nocí, která přicházela teď - Děti mlhy se o to postaraly. Jak Yasammez jela, vnímala šero, které vytvořily, jako stín, který jí jen lehce zakalil a ztmavil zrak, ale tušila, že na obyvatele slunečních končin musí dílo Dětí mlhy působit úplně jinak. Jako slepota. Jako zoufalství.
Boj pokračoval, chaos krve a mlhy, třesk kovu o kov, ale před paní Dikobrazovou nezůstávalo nic skryto. Bylo to o vlásek - rozhodnutí smrtelníků dohonit ji na volném prostranství bylo chytré, zřejmě mezi sebou měli aspoň pár opravdových vojevůdců - ale obyvatelům slunečních končin uškodilo, že museli nechat pěšáky za sebou, a třebaže bojovali statečně a překvapivě dobře, příliv se teď obrátil proti nim.
První krok, pomyslela si - ale bylo to taktak. A Den, kdy se obrací rok, je blízko. Král prohrál. Není pochyb o tom, že

odteď se to musí dělat po mém.
Yasammez dnes potřísnila Bílý oheň krví, ale kvůli tomu po boji nebažila - její hněv byl příliš vytříbený, příliš čistý, než aby potřeboval vyjádřit takovým způsobem. Nechala zbytek na Gyirovi a ostatních svých společnících a popohnala koně na místo, odkud měla lepší výhled na město obyvatel slunečních končin a zejména pak na hrad, který se krčil na kamenné hoře za vodou - ten starý kopec, to posvátné, strašlivé místo, které bude brzy znovu patřit jejímu lidu. Představovala si, jak její poustevníci vypěstují nad vodou Trnový most a jak oddíly pod ochranou ostnatých větví přejdou k hradním zdem. Mnozí při útoku padnou, ale zatím svou armádu šetřila, navíc to bude poslední velká oběť v této části světa. Nejdřív ale oblehnou předzahrádku hradu, opuštěné město na pevnině. Vojáci a stoupenci si odpočinou a ošetří raněné a pak oslaví tancem a zpěvem vítězství, první, které nad svým nepřítelem po staletích vybojovali. Ty části města, které nepotřebovali, zapálí, a pohled na tyto požáry připraví obyvatele hradu o spánek v posledních nocích jejich života, jako by na ně sáhla samotná Yasammez a pokřivila jejich sny do nestvůrných podob. Její kůň hbitě překračoval mrtvoly smrtelníků a Qarů. Bojovníci obou armád se ještě bili v malých skupinkách po zvlhlé pahorkatině. Vzduch se plnil křikem, vytím početných příslušníků klanu Proměnlivých a bzučivými písněmi Přízraků, které určitě zněly smrtelníkům dokonce ještě děsivěji než ostatní zvuky. Uprostřed tohoto zmatku nakrátko upoutal její pozornost jeden obří sluha z Prvohlubin. Tvor zabil několik smrtelníků, přestože sám utržil rány, z nichž mu prýštila krev, a právě se chystal sprovodit ze světa dalšího. Do mladíka, jenž mu ležel na zemi u nohou, obr dloubal svou palicí, jako když si kočka hraje s omráčenou myší. Už už se chtěla obrátit jinam, když ji zaujalo něco na mladíkově tváři a šatu. Obr zvedl kyj zbrocený krví.
"Stůj!"
Sluha její hlas neslyšel, ale znal svou paní. Zastavil se uprostřed pohybu. Mohutná zbraň se sotva chvěla, přestože musela vážit tolik co kmen pořádného stromu. Chlapec vzhlédl, když se k němu rozjela. Oči měl kalné, obličej bezkrevně bílý. Yasammez měla na sobě svou beztvarou přilbu a věděla, že v černé zbroji naježené bodci, s Bílým ohněm zářícím jako paprsek měsíčního světla proměněný v kámen v ruce, musí jeho vyděšeným očím připadat stejně bizarní jako samotný obr. Zvedla hledí a zadívala se na vězně, jemuž se dostalo přechodného odkladu. Chlapcovy oči, v nichž zpočátku nebylo nic než hrůza a určitá odevzdanost, se vytřeštily ještě víc.
Yasammez na něho pohlédla. On pohlédl na ni. Pohnul čelistí, ale promluvit nedokázal.
Napřáhla ruku, roztáhla prsty. Mladík zavřel překvapené, vyděšené oči a padl na mokrou trávu, bez vlády a bez vědomí.
#
Slavnost zimního slunovratu a doprovodné chrámové obřady začaly již časně ráno, ale Briona ještě před polednem začínala silně litovat, že se nechala Nynorem přemluvit, aby tuto neveselou zábavu uspořádala. Místo aby známé děje všechny upokojily, jak předpokládal kastelán, skutečnost, že se sešel celý dvůr, pouze umožnila, aby se klepy šířily rychleji a dál, než by tomu bylo za běžných okolností. Rose a Moina jí pověděly, že to sice nikdo nechce veřejně přiznat, ale zdá se, že mnozí šlechtici jsou napůl ochotni uvěřit tvrzení Tollyových, že Briona a Barrick nechali Gailona zabít. Skutečnost, že Hendon a ostatní Tollyho stoupenci se drželi stranou shromáždění, situaci ještě zhoršovala, neboť to vypadalo, že Briona v čase jejich smutku bezcitně slaví.
Kde jsou všichni ti, kterým jsme pomohli - kde jsou ti, jejichž oddanost jsme si znovu a znovu zasluhovali? Zapomínají, co pro ně udělal můj otec, co udělal Kendrick, co jsme se i za tu krátkou dobu snažili dělat Barrick a já? Když se dívala na lidi shromážděné v rozlehlé zahradě, která, ohraničená stany vztyčenými kvůli slavnosti, vypadala tak trochu jako vojenské ležení, neubránila se víře, že ti, které vidí šeptat, ji pomlouvají. Věděla, že sama nemá odvahu nic říct - popřít takové obvinění znamenalo ještě je přiživit - a to ji přivádělo k šílenství.
"Chtěla bych je všechny vidět zbičované, všechny ty zrádce, do jednoho."
"Co prosím, Výsosti?" zeptal se Nynor.
"Nic. I když je dnes tak chladno, v těch šatech se dusím." Zlostně šlehla rukou do sukně kostýmu Zimní královny, který měla rok předtím na sobě Anissa - široká, bílá krinolínová sukně a živůtek tvrdý jako kámen, to vše posázené perličkami, které vypadaly jako zmrzlé kapky rosy. Na poslední chvíli je ani půl tuctu švadlen nedokázalo upravit tak, aby Brioně na její mohutnější postavu pohodlně padly. "Ještě tuhle hloupou slavnost nemůžu ukončit? Chci se najíst."
"Obřad je u konce, Výsosti." Nynor se jako obratný dvořan snažil, aby to znělo uctivě, ale viditelně s jejími stesky nesouhlasil. "Za chvíli budete… och! Tak, teď běžte a přijměte, co vám ten chlapec dá. Umíte svou řeč?"
Obrátila oči v sloup. "I když za moc nestojí." Důstojně přešla nádvoří a zastavila se. Malý Idrin, nejmladší syn Gowana z Helmingsea, jí podal snítku jmelí a kytici sušeného tužebníku a odšišlal obřadní věty o návratu slunce a rozkvetlých dnech, které přijdou. Byl to hezký chlapec, ale velice nelichotivě mu teklo z nosu; Briona si až poté, co snítku sevřela v dlani, zděšeně uvědomila, že jmelí je lepkavé.
"Ano, dobrý Sirotku," odpověděla chlapci. Snažila se udržet dary a zároveň si potají utřít prsty do kapesníku. "Díky tvé oběti dovolím, aby se Letní královna vrátila a v polovině roku se ujala trůnu. Teď se odeber k bohům a buď jimi odměněn."
Maličký Idrin padl na zem a zemřel. Neobešlo se to bez velkého kopání a hekání, ale letos se dav - možná v tomto období špatných zpráv pověrčivý - takovými šaškovinami nebavil. Lidé zdvořile zatleskali, ale šeptali si i poté, co potlesk dozněl a nejmladší potomek hraběte z Helmingsea vstal z mrtvých a vrátil se k matce, v pasteveckém kostýmu olepeném mokrou trávou.
Briona právě dala dvořanům rozchod, aby si mohli odpočinout a převléknout se, než začne hostina, když si všimla Havemora, šafáře Avina Broneho, který stál opodál a čekal na ni způsobem, který měl vypadat nenápadně a zároveň naléhavě. Povzdechla si. Úředníci pracovitých lidí byli zpravidla nesnesitelní svým pocitem důležitosti.
"Co chce tvůj pán?" zeptala se ho. Hněv přitom dala najevo víc, než chtěla. "Měl tady být. Když můžu takové věci strávit já, pak se určitě může objevit i on."

"Velice se omlouvám, Výsosti," spustil Havemore, aniž se jí podíval do očí, "ale lord Brone s vámi chce mluvit. Prý je to naléhavé. Pokorně žádá, abyste přišla do Zimní věže co nejrychleji, jak to příležitost Vaší Výsosti dovolí."
Okamžitě pojala podezření. Havemora moc dobře neznala. Pocházel z Broneho bohatého panství v Landsendu a vědělo se o něm, že je ctižádostivý. Nemohla to být lest, aby se někde ocitla o samotě - léčka, pro kterou získali sluhu lorda konetábla? Ale ani oni by si za bílého dne nic netroufli. Briona usoudila, že příliš podléhá nedůvěřivosti - ostatně, měla by s sebou své stráže. Nebylo to poprvé, co si Brone zavolal ji, místo aby to bylo naopak. Přesto ji to rozčilovalo a tak ji napadlo, že by lord konetábl možná potřeboval připomenout, kdo je regent a kdo ne.
"Přijdu," kývla. "Ale vyřiď mu, že musí počkat, dokud se nezbavím tohohle neohrabaného kostýmu a neobléknu si něco rozumnějšího."

"Jak se jmenuješ?" zeptala se mladého strážného, který trval na tom, že vejde do Zimní věže před ní. Napadlo ji, že o těchto lidech, kteří střeží její život, ví míň než o svém koni nebo svých psech, přestože některé tváře vídá už roky.
"Heryn, princezno Briono. Heryn Millward."
"A odkud jsi?"
"Ze Suttler's Wallu, Výsosti. Kousek na sever od Blueshore, u Písečné řeky."
"A kdo je tvůj pán?"
Zrudl. "Vy, Výsosti. My ve Wallu jsme přímí poddaní Jižní Marky a Eddonů." Vypadal nejistě, možná se bál, že řekl příliš. Ostatní tři strážní, kteří vešli do předsíně, mu pohledy dávali najevo, že se rozhodně postarají, aby později na strážnici své výřečnosti litoval. "Většina královské gardy je ze Suttler's Wallu, z Redtree nebo z některé jiné eddonské državy."
Bylo to logické. "Ale váš velitel Vansen přece není původem vazal Eddonů."
"Ne, Výsosti. Kapitán Vansen pochází z údolí… ale je to spolehlivý muž, paní."
Přistoupil k nim seržant. "Neobtěžuje vás, Výsosti?"
"Ne, vůbec ne. Na něco jsem se ho zeptala a on mi odpověděl." Zadívala se na kostnatého seržanta, který působil nervózně a podrážděně. Nelíbí se mu, že na trůnu je děvče mého věku, uvědomila si. Rád by mi řekl, že mám mlčet a hodit sebou - že nechávám toho moudrého starce Broneho čekat, nemluvě o tom, že tohoto strážného podněcuji, aby přemýšlel o svém postavení. Protentokrát to v ní vyvolalo spíš unavené pobavení než hněv. Koneckonců teď měla horší nepřátele a obavy. "Tak pojďme."
Výzva, aby přišla do věže, nebyla žádná léčka Tollyů. Avin Brone na ni čekal v prostorné místnosti ve druhém patře. Byla to společenská místnost, když se v Zimní věži ještě bydlelo, ale teď sloužila hlavně jako skladiště. "Výsosti," přivítal ji, "děkuji vám. Prosím, pojďte se mnou."
Briona zamaskovala roztrpčení, nařídila strážím, aby počkaly, a nechala se vyvést do chladného vzduchu na balkon. Všimla si, že na prknech ochozu leží ubrousek s patkou chleba, na kterém je několik hrudek sýra. Briona si nejdřív myslela, že ji tam neopatrně upustil samotný Brone, ale chléb byl nasáklý vodou a šedý, jako by tam ležel už den nebo dva.
"To jste mě sem přivedl proto, abych se podívala, kde v Zimní věži svačil nějaký zvěd a upustil svůj oběd?"
Brone se na ni chvíli nechápavě díval, pak slétl zrakem k ubrousku a zamračil se. "To? O to mi nejde - nějaký dělník nebo strážný se tady flákal, nic víc. Ne, Výsosti, přivedl jsem vás sem proto, abych vám ukázal něco hroznějšího."
Ukázal přes střechy hradu k úzkému pruhu Brennovy zátoky a městu za ním. Město bylo obestřené mlhou, takže v šeru bylo vidět jen chrámové věže a střechy nejvyšších domů. Mlžný příkrov nebo nízký mrak sahal až do polí a pahorků za městem a ukrýval většinu krajiny na této straně kopců. Když však Briona přejížděla pohledem po tom skličujícím, byť z velké části obyčejném výjevu, všimla si hluboko v mlze několika jasných míst, jako by tam hořely pochodně a dokonce nějaké ohně.
"Co to je, lorde Brone? Přiznávám, že toho mnoho nevidím."
"Vidíte ty ohně, Výsosti?"
"Ano, myslím, že ano. No a co?"
"Město je prázdné, Výsosti, lidé odešli."
"Jak se zdá ne úplně. Několik odvážných nebo pošetilých duší zůstalo." Měla o ně mít strach, ale už skoro vyčerpala svou schopnost cítit za jiné, když bylo utrpení vysídlených a vystrašených lidí tak všudypřítomné.
"Možná bych si řekl totéž," prohlásil Brone, "nebýt zprávy, kterou jsem dostal dnes ráno." Vytáhl z měšce tenký svitek pergamenu a podal jí ho.
Briona na něj chvíli mhouřila oči. "Stojí na něm, že je od Tyneho, i když bych nikdy neřekla, že by mohl mít tak drobný a pečlivý rukopis."
"Určitě ho napsal některý z jeho sluhů, ale od Tyneho opravdu je, Výsosti. Přečtěte si ho, prosím."
Ještě než se dostala přes první řádky, cítila, jak jí vstávají vlasy hrůzou. "Milosrdná Zorio!" Sotva zašeptala, ale měla pocit, jako by zakřičela. "Co to píše? Že se nechali obelstít? Že se Šeří lidé proplížili kolem nich a teď postupují na hrad?" Četla dál a pocítila mírnou úlevu. "Ale říká, že je dostihnou - že musíme být připraveni vyjet jim na pomoc."
Potlačila sílící vlnu hrůzy. "Ubohý Barrick! O něm tu není ani slovo!"
"Na konci stojí, abych vám vyřídil, že je v pořádku - nebo byl, když to bylo psáno." Brone se tvářil velice chmurně. Vousy měl naježené a mračil se jako jeden z šedovlasých starých bohů svržených Permem, Thane Blýskavý.
"Jak to myslíte - 'když to bylo psáno'?"
"Poslal to včera ráno, Výsosti. Dostal jsem to teprve teď, třebaže z místa, které označuje jako místo léčky, to nemůže být do města dál než dvě desítky mil."
"Jak je potom možné, že je ještě nedostihli…?" Ale začínala tušit děsivou pravdu.

"Hlídky včera večer a v noci slyšely nějaké zvuky, hluk, o němž si myslely, že jej tropí blázni, kteří zůstali ve městě - třesk zbraní, nářek, jekot, zvláštní zpěv a křik - ale slabě, jakoby zpoza zavřených bran města… nebo z velké dálky, z polí za městem."
"Co to znamená? Myslíte si, že Barrick a ostatní už Šeré plemeno dostihli?"
"Myslím, že se už s nimi střetli, Výsosti. Briono. A myslím si, že asi prohráli."
"Prohráli…?" Nedokázala to slovo pochopit. Bylo obyčejné, ale najednou se stalo záhadným, nesmyslným.
"Tyne píše o mlze šílenství, která ty skřítky obklopuje. Co halí město dole? I když je zima, viděla jste někdy takovou mlhu, která vzniká ještě v poledne? A kdo tam zapaluje ty ohně?"
Briona se s ním chtěla hádat, hledat a najít důvody, proč se starý muž jistě mýlí, odpovědi, které by vysvětlily všechno, co řekl, a ještě víc, ale z nějakého důvodu to nešlo. Sáhla na ni chladná hrůza. Dokázala jen zírat na to z větší části neviditelné město - oddělené od věže, na níž stála, pouze půlmílovým pruhem vody - a na ohně, které hořely v té šedé mlze jako oči zvířat, která pozorují tábor v lese.
Barrick? pomyslela si. Ale on je určitě… nemůže být…
"Výsosti?" oslovil ji Brone. "Měli bychom sejít dolů. Jestli doopravdy začne obléhání, musíme…" Zarazil se, když uviděl, že má na tvářích slzy. "Výsosti?"
Osušila si obličej rukávem. Brokát byl hrubý jako ještěrčí kůže. "Bude v pořádku," řekla, jako by se jí Brone ptal. "Pošleme naše muže ven. Pobijeme skřítky jako krysy. Všechny je pokosíme a přivedeme naše statečné vojáky zpět."
"Výsosti…"
"Dost, Brone." Snažila se nasadit kamennou masku - tvář královny, jak tomu v duchu říkala, třebaže byla dosud jenom princezna. Možná proto mi to zatím pořádně nejde, pomyslela si roztržitě. Možná proto to bolí. Tím, jak zápasila sama se sebou, promluvila na Broneho chladněji, než měla v úmyslu. "Dost řečí. Udělejte, co je třeba, abyste zajistil hradby a brány, a připravte oddíly pro výpad, pokud se mýlíme a přece jen uvidíme Tyneho, jak přitáhne a utká se s nepřítelem. My dva si promluvíme po hostině."
"Po hostině?"
"Když už si s tím Nynor dal tolik práce, lidé se musí najíst a poveselit." Slzy už jí osychaly. Pokusila se usmát, ale připadalo jí, že to vyšlo spíš jako vzteklá grimasa, a moc se nesnažila to napravit. "Jak řekl, možná to bude na nějakou dobu poslední radost, takže by byla škoda, kdyby všechny ty moučníky přišly nazmar."
#
První odlesk jitra měl přinést úlevu, ale nepřinesl. Odolávali a byli ještě naživu, ale na dohled ani na doslech nebyl nikdo, s kým by mohli spojit síly. Byli ztracení jako ztroskotaní námořníci.
Ferras Vansen a několik mužů - Gar Doiney se dvěma dalšími zvědy, rytíř Mayne Calough z Kertwallu a jeho páže -, drželi tuto výšinu od půlnoci, skalní výstupek uprostřed polí, o málo větší než malý statek. Vansen tušil, že jej udrželi hlavně proto, že je na okraji bitvy a má malý strategický význam. Ne že by teď strategický význam byl k něčemu. Vansen už několik hodin věděl s jistotou smrtelné rány, že je po boji a že prohráli.
Měl na sebe vztek, třebaže byl stále přesvědčen, že měl pravdu, když trval na tom, aby skřítky dostihli před městem. Ukázalo se, že je téměř nemožné přemoci Šeré plemeno bez početní převahy - nebo alespoň zdánlivé převahy, protože všechno, co se skřítky souviselo, bylo nejisté a dalo se s tím těžko počítat. Vansen již v přestávkách mezi bojem plánoval, co udělat příště, jak využít momentu překvapení a jak se před stínovými tvory a jejich podivnými triky schovat, ale po celou tu dobu věděl, že možná žádné příště nebude, že je možná prohráno víc než jen tato bitva. V situaci, kdy byl Tyne Aldritch mrtvý, zavládl zmatek a Tyneho pobočník, tupý a nevynalézavý Droy z Eastlake, by nedokázal výsledek zachránit, ani kdyby žil. Vlastně právě Droyova tvrdohlavost způsobila, že porážka byla tak trpká. Když dorazil s unavenými pěšáky, kteří svými pochodněmi kreslili na pahorcích ohnivého hada, jak spěchali pomoci rytířům na koních, Vansen poslal jednoho ze svých zvědů, aby mu vyřídil, že teď, když padl Tyne, je to zbytečné a Droyovi pěšáci udělají nejlépe, když se pokusí šeré tvory obejít po křídle a dorazit do opuštěného města dřív než oni, anebo, pokud se jim to nepodaří, stáhnou se do kopců, aby jeho armáda nakonec mohla s Broneho obránci vytvořit druhou polovinu kleští. Hrabě z Eastlake místo toho Vansenův vzkaz ignoroval jako zbabělou radu plebejce, v očích Droye Nikomeda domýšlivého strážného, a poslal své unavené muže do boje. Během několika chvil polovina vojáků úplně ztratila orientaci v mlze, podivných zvucích a stínech - jako by se lord Nikomede a ostatní z prvního boje v ničem nepoučili - a byla pokosena lučištníky, které muži ani neviděli. Vypadalo to, že šípy napáchaly stejnou škodu mezi těmi Tyneho rytíři, kteří přežili, jako mezi nepřáteli.
Katastrofa. Ještě hůř, výsměch. Tak bráníme Jižní Marku - bojovými plány jako z nějaké komedie, hrdinstvím obětovaným natvrdlým velením.
Doiney zatahal Vansena za halenu a vytrhl ho tak z přemýšlení. "Stíny, kapitáne. Tam. Myslím, že se blíží."
Vansen přimhouřil oči. Teď, když znovu vycházelo slunce, bylo vidět o něco lépe, ale o mnoho ne. Mlha byla řidší, bylo jí trochu víc, než by se na lukách v tuto denní hodinu dalo čekat, a dodávala světu vzezření tajemného a nespolehlivého místa. Do mírného svahu směrem k hromadě kamení, kterou bránili, se skutečně něco pohybovalo, shluk nezřetelných tvarů.
Kolem prosvištěl šíp. Vansen seskočil z výstupku, na němž se krčil. Koně, které zahnali do pukliny v patě skalního výstupku, protože teď byli k ničemu, ržáli strachem. Žádné další šípy nepřilétly. To ale byla malá útěcha.
"Do boje!" zavelel Vansen, když se z mlhy vyřítilo půl tuctu podivných postav s rozzářenýma očima a obličejem bledým jako maska. Jedna běžela po všech čtyřech jako zvíře, i když vypadala, jako by se zasekla uprostřed nějaké proměny: na zádech a na bocích jí vyrážely nerovnoměrné pruhy huňaté srsti, obličej byl deformovaný, jako kdyby někdo zevnitř promáčkl lidský obličej ven a udělal z nosu a úst čenich. Před sedmi hodinami by se Ferrasi Vansenovi z něčeho takového udělalo zle, připadal by si ztracený, jako by se mu svět, který znal, znenadání propadl pod nohama.

Teď to byl jenom další důvod, aby je chtěl zabít, všechny je zabít, ta odporná, nepřirozená stvoření, která zničila tolik jeho druhů.
"Ke mně!" křikl a pomohl Maynemu Caloughovi vstát. Rytířova zbroj zaskřípěla o kámen, když zvedal bolavé tělo. "Ke mně! Chraňte si společně záda!"
Tvorové se zářivýma očima už byli skoro u nich. Cenili zuby, jako by nechtěli tak příjemnou práci přenechat svým mečům. Tak jako už přinejmenším tucetkrát předtím, Vansen se vzdal hlubších úvah a soustředil se na snahu zůstat naživu ještě o něco déle.

Lord Calough a jeho páže byli mrtví, nebo alespoň rytíř byl mrtvý a páže viditelně umíralo, pod špičkou brady mu zela velká krvácející rána. Ruce, kterými se mladík snažil vlastní krev zastavit, byly celé rudé, ale obličej mu pod špínou zbledl jako pergamen a krev začala vytékat pomaleji. Páže se zahledělo do mlžné ranní oblohy a jeho bublavé modlitby se vytratily do ticha, přestože dál pohybovalo rty. Vansen litoval, že chlapci nemůže pomoci. Možná to tak ale bylo nejmilosrdnější. Kdo ví, co bude s nimi ostatními, až stínoví tvorové znovu přijdou? Jediný Vansen věděl, že pod vlivem temných čar může člověka zradit i jeho vlastní myšlení.
Calough ležel na bojovníkovi s mléčnou kůží, kterého zabil - byla to žena, ale Vansen si nemyslel, že by to znamenalo menší čest, protože i skřítčí ženy bojovaly jako démoni - jenže rytíř měl vyhřezlá střeva a náprsní krunýř rozervaný, jako když se kousne do jablka. Tři mrtví skřítkové se skutáleli z výšiny a leželi na hromadě na louce u skalnatého úpatí. Ostatní útočníci se stáhli do šera, ale Vansen si byl jist, že jenom proto, aby počkali na posily. Už několik hodin nezahlédl žádné smrtelníky. Na východ od jejich skály, kde ještě zemi halila hustá mlha, se něco dělo, ale nelibozvučná hudba a vřískot nepřipomínaly nic, co by znal.
Jako by skřítkové zpívali sladkobolné harmonie při dobíjení zraněných, tak to znělo.
"Přikrčte se, kapitáne," zašeptal ze svého místa za skalami na koruně výstupku Doiney. "Ještě jim nějaké šípy zbývají a nejspíš taky sbírají ty, které už vystřelili. Koupíte šípem do oka."
Ferras Vansen se chystal této dobré rady uposlechnout, když si všiml, že na svažité louce se něco pohybuje, ne k nim nahoru, ale zleva doprava přímo před nimi. Byl to muž na koni, nebo nějaký tvor na koni, temná postava na černém oři. Vansen se přikrčil, ale navzdory pověrčivému strachu, který ho zaskočil, až se roztřásl - měl za to, že už v něm nezbývá nic tak živého, aby se to dokázalo bát - nedokázal odtrhnout oči od toho zjevení, jež před nimi proplulo vířící mlhou. Strach se změnil v úžas, když postava vjela do pruhu slabého slunečního světla a on ji spatřil zřetelně.
"Při Perinovi Nebeském kladivu, vždyť je to princ! Barricku! Princi Barricku, stůjte!" Vansen si příliš pozdě uvědomil, že právě nasměroval pozornost případných vymahačů výkupného na nejlepší kořist na bojišti, ale nezdálo se, že by stínoví tvorové měli velký zájem nechat své smrtelné nepřátele naživu, bez ohledu na jejich postavení.
"Přikrčte se!" Doiney ho tahal za nohu, ale Vansen si ho nevšímal. Tajemná postava, která se tolik podobala princi, proplula na černém koni kolem. Místo, odkud ji Vansen ohromeně pozoroval, minula sotva o deset yardů. Znovu zakřičel, ale Barrick Eddon nebo jeho nadpřirozený dvojník se ani neotočil, aby se po něm podíval. Známá tvář byla chladná, duchem nepřítomná. Oči pevně upírala ke kopcům na severozápadě, třebaže jí ve výhledu bránila mlha.
"U všech bohů a jejich matek," zaklel Vansen, "vždyť jede špatným směrem - přímo ke Stínové linii." Vzpomněl si na Brionu a slib, který jí dal, ale Doiney jím cloumal a připomínal mu, že má i jiné povinnosti. "Je to princ," snažil se to veliteli zvědů vysvětlit. "Jede na západ. Určitě zabloudil - míří přímo na stínová území. Pojď se mnou, musíme ho chytit."
"Je to jenom přelud," prohlásil Doiney, s ústy zkřivenými do vylekané, podmračené grimasy. "Skřítčí lest. Tady někde jsou muži, kteří potřebují naši pomoc, a pokud ne, musíme na východ, vrátit se do hradu."
"Nemůžu. Slíbil jsem to." Vansen slezl po skále ke schovaným koním. "Pojeď se mnou, Gare. Nechci tě tady nechat."
Doiney a jeden zvěd, který vystrčil hlavu, aby se podíval, co se děje, zavrtěli hlavou. Oči měli vytřeštěné. Doiney udělal znamení na ochranu před zlem. "Ne. Zabijí vás, nebo vám udělají něco ještě horšího. Potřebujeme váš meč, kapitáne. Zůstaňte s námi."
Vydržel se do jejich unavených, vyděšených obličejů dívat jen krátce. "Nemůžu." Ale který slib byl důležitější, ten, který dal princezně, nebo ten, který dal starému Donalu Murroyovi, když přísahal, že královská garda pro něho bude jako vlastní rodina a on bude těmto gardistům svědomitým otcem? Příliš nedoufal, že zvědi najdou vojáky, jimž se podařilo přežít, ale aspoň mohli utéct na východ, byť věděl, že bez něho jsou jejich šance značně menší: byl z nich nejlepší šermíř a jako jediný měl na sobě kompletní brnění.
Ještě jednou zaváhal, ale v duchu viděl tvář Briony Eddonské. Probouzela v něm hanbu, strašila ho jako duch.
"Nemůžu," zavrtěl hlavou nakonec a vyvedl koně na mlhavou trávu. Pak se vyšvihl do sedla a rozjel se do mlhy. Barrick, nebo ten tvor, který vypadal jako on, sice zmizel, ale stopy kopyt jeho koně byly dobře znatelné.
"Neopouštějte nás, kapitáne!" vykřikl jeden zvěd, ale Vansen už mířil k severozápadu a nesměl se ohlédnout. Litoval, že si nemůže zakrýt rukama uši.
#
"Ale proč?" Opálka stěží zadržovala slzy, ale hněv jí to usnadňoval. "Copak jsi úplně ztratil rozum? Nejdřív si odejdeš s tou holkou a teď tohle? Proč bys měl s někým cizím chodit za hradby města? A zrovna teď?" Ukázala na Pazourka. Dítě tiše leželo na posteli. Pouze velice nepatrný pohyb útlé hrudi prozrazoval, že žije. "On je tak nemocný!"
"Já myslím, že není nemocný, moje drahá, myslím, že je vyčerpaný. Dostane se z toho, slibuju." Ale Rohovec nevěděl, jestli tomu doopravdy věří. Sám byl unavený, velice unavený, neboť si po návratu z hradu uzmul jen několik hodin spánku. "Právě kvůli tomu chlapci musím jít - kvůli chlapci a tobě. Škoda, že toho Gila nemůžeš vidět. Nechci mu důvěřovat, má drahá Opálko, ale věřím mu." Zvedl zrcátko a znovu si je prohlédl. Nechtělo se věřit, že kolem takové malé, obyčejné věci se může strhnout hotové šílenství. "Říká, že na vážkách jsou hrozné věci. Škoda, že ho nemůžeš

vidět, pak bys pochopila, proč mu věřím."
"Ale proč ho nemůžu vidět? Proč sem nemůže přijít?"
"Nevím jistě," musel přiznat. "Říkal něco v tom smyslu, že nemůže jít moc blízko k Zářícímu muži. Proto tam šel ten chlapec."
"Ale vždyť je to celé šílené." Zdálo se, že Opálčin hněv zvítězil. "Co je to za člověka? Odkud zná Pazourka? Proč by našeho syna poslal udělat tak nebezpečnou věc a jakým právem? A co vůbec ví někdo z velkých lidí o Mystériích?"
Rohovec sebou pod tou salvou otázek lehce škubl. "Nevím, ale on je víc než jenom jeden z velkých lidí." Gilův klidný, prázdný pohled mu zůstal v hlavě. "Myslím, že s ním něco není v pořádku, ale těžko se to vysvětluje. Prostě je…"
Rohovec zavrtěl hlavou. To byl jeho problém. Na rozdíl od Opálky strávil většinu posledních dní na místech, kde slova znamenala málo nebo nic. Byl z toho smutný, připadalo mu, že to mezi nimi vyhloubilo propast. Doufal, že tuto zvláštní dobu přežije, aby to mohl dát zase do pořádku. Stýskalo se mu po jeho dobré ženě, i když stála hned vedle něho.
"Musím to udělat, Opálko."
"To tvrdíš ty. Co tady potom vůbec děláš, ty krutý, tvrdohlavý, starý krtku? Myslíš si, že mi prokážeš laskavost, když přijdeš jenom proto, abys mi řekl, že sotva ses vrátil, zase odcházíš riskovat život? Když mě těmi svými šílenými historkami trápíš k smrti?"
"Ano," přitakal. "Laskavost to není, ale nemohl bych odejít a neříct ti proč." Přešel pokoj a vzal si ranec. "A taky jsem si chtěl vzít nástroje. Pro všechny případy." Neřekl jí, že ve skutečnosti chtěl hlavně svůj sekáček, protože byl nabroušený a kromě Opálčina kuchyňského náčiní měl v jeho domě nejblíž k něčemu, co se dalo nazvat zbraní. Nedokázal si představit, že by ji požádal o nejlepší kráječi nůž - měl pocit, že by to mohla být poslední rána do chvějící se skalní stěny.
Opálka dupavě odešla do přední místnosti. Znovu přemáhala slzy. Rohovec si klekl k chlapci. Sáhl mu na studené čelo a znovu se pohledem přesvědčil, že se Pazourkova hruď hýbe. Políbil ho na tvář a tiše řekl: "Mám tě moc rád, chlapče." Bylo to poprvé, co to řekl nahlas, nebo co si to vůbec přiznal.
Políbil také Opálku, i když se jen tak tak přinutila, aby mu polibek oplatila, a rychle odvrátila tvář, ne však dřív, než na rtech ochutnal její slzy.
"Já se vrátím, stařenko."
"Ano," řekla trpce. "Asi se vrátíš."
Když však vyšel ze dveří, uslyšel, jak tiše dodala: "To bych ti radila."

Rohovec cestou několikrát špatně zahnul, protože tentokrát s sebou neměl mladou Vrbu, která by ho vedla. Velcí lidé, kteří pobíhali po hradě sem a tam, vypadali ještě pomateněji, než nakolik je k tomu mohly ospravedlňovat dosud probíhající přípravy na obléhání. Zpočátku mu připadalo trochu zvláštní, že se nikdo neobtěžuje podrobit osamělého permoníka, který se potuluje po hradě, výslechu. Potom si vzpomněl, že je dnes Zimní slunovrat, den přede Dnem sirotků, který je jedním z nejvýznamnějších svátků v kalendáři velkých lidí. Vypadalo to, že navzdory strachu z války se chystají na hostinu a jiné kratochvíle: Rohovec zahlédl skupiny dvořanů v kostýmech, ještě bohatších než obvykle, a trojici mladých dívek, které vypadaly, že jsou převlečené za husy nebo kachny.
Když Rohovec to místo konečně našel, muž jménem Gil seděl nehybně jako socha v kousku zahrady, kam svítilo slabé ranní slunce. Rohovec se neubránil pomyšlení, jestli snad ten cizí člověk nečekal na lavičce celou noc, nevnímaje zimní chlad a padající rosu.
Gil se na něho podíval, jako by nebylo o pár hodin víc, jako by teprve před několika okamžiky přerušili rozhovor.
"Půjdeme," řekl a bez známek ztuhlosti vstal. Dokonce měl v sobě zvláštní eleganci, pohyboval se natolik úsporně, že to, co na první pohled vypadalo pomalé a těžkopádné, brzy začalo působit lehčeji, jako pohyb, kterému chybělo promarněné úsilí, takže i ty nejobyčejnější úkony mohly být pečlivě naplánovanými kroky složitého tance.
"Počkej chvilku." Rohovec se rozhlédl, ale zdálo se, že zahrada je jedním z mála míst na hradě, kde nejsou lidé, kteří by se chystali buď na obléhání nebo na hostinu. "Nemůžeme přece jen tak vyjít Baziliščí bránou. Hrad je ve válce. Stráže nás nepustí. Nemluvě o tom, že hráz je stržená. Říkáš, že se potřebujeme dostat do města na druhé straně - museli bychom najít loďku a zátoka je nebezpečná. Lidé říkají, že se blíží bouře."
Gil se na něho podíval. "Co to znamená?"
Rohovec popuzeně frkl. "Znamená to, že sis tuhle část nepromýšlel moc pečlivě, nic víc a nic míň. Budeme muset najít jinou cestu. Létat neumíš, že? Ani jsem to nečekal. Pak se se mnou budeš muset vrátit do Permonického Města. Existují chodby - staré, tajné cesty - které vedou pod zátokou. Dnes už je ani my příliš nepoužíváme. Můžeme jít tamtudy, nebo to aspoň stojí za pokus."
Gil si ho ještě chvíli prohlížel a potom se posadil. "Nemůžu jít dolů do Permonického Města, jak tomu říkáš. Je to moc blízko hlubokých míst - té věci, které říkáš Zářící muž. Já… já tam nemůžu."
"Pak jsme ovšem narazili na podloží a nemáme nástroje." Rohovec znovu zalitoval, že Chaven zmizel. Tajemní cizinci a kouzelná zrcadla! Ožívající Mystéria! Tělnatý lékař by k tomu jistě měl trefnou připomínku - vždycky ji měl… "Hm. Hm. počkej chvíli." Zamyslel se. "To děvče mi řeklo, že jsi bydlel v hradním žaláři. To přece je pod zemí."
Gil pomalu přikývl. "Myslím, že to není hluboko. Cítím to jenom trochu."
"Znám cestu, která taky nejde moc hluboko, přinejmenším ze začátku. Až budeme od Zářícího muže daleko, jestli je opravdu tím, čeho se bojíš, můžeme sejít hlouběji. Pojď za mnou."
Zatímco vedl cizince vnitřním hradem, poprvé jistý, kam vlastně jde, připravoval si, co řekne Chavenově hospodyni nebo sluhovi - jak se jmenoval ten podezřelý stařík? Harry? Dokáže je přesvědčit, že má nějaký úkol, aby ho nechali projít domem bez dohledu? Nepředpokládal, že by věděli o tunelu a dveřích ze sklepní chodby.
Když dorazili k nízké věži observatoře, stále ještě spřádal plány, ale historce, kterou nakonec sesmolil - o důležitém

vzorku kamene, který pro něho Chaven ověřoval, ale který teď Rohovec nutně potřebuje zpět - bylo souzeno zůstat nevyužitou. Na klepání mu nikdo nepřišel otevřít. Dveře byly zavřené na zástrčku, i když jimi Rohovec lehce zalomcoval, aby se přesvědčil. Mlha a mrholení vyrobily z vrstvy prachu na prahu bahnitý povlak, v němž nebyly žádné šlápoty, jako by řadu dní nikdo nešel dovnitř ani ven. Znovu zacloumal klikou, ale dveře byly pevně zavřené. Zdálo se, že Chavenovi sluhové dům za jeho dlouhé nepřítomnosti uzavřeli.
Se sílícím pocitem beznaděje to začal Gilovi vysvětlovat, ale pak si uvědomil, že ten podivín nevidí nic, co by vysvětlování potřebovalo. Rohovec zvedl oči k oknu a dřevěnému balkonu v prvním patře. Okenice možná nejsou tak dobře zajištěné.
"Umíš šplhat?" zeptal se. Gil mu věnoval ten protivně bezvýrazný pohled, který již dobře znal. "Nevadí. Udělám to já. Starší vědí, že poslední dobou jsem v tom získal velkou praxi."

Když na balkon vylezl, chvíli mu trvalo, než popadl dech - několikahodinový spánek zdaleka nestačil, svaly se mu třásly námahou - ale s potěšením zjistil, že když zasune konec svého sekáčku mezi okenice, může ještě dost zapáčit, aby nadzvedl závoru na vnitřní straně. Vlezl do domu nejtišeji, jak to šlo. V místnosti plné krámů se na chvíli zastavil a zaposlouchal se. Všude viděl známky Chavenových zájmů a posedlostí. Knihy a nádoby se tísnily na každé rovné ploše, truhlice a pytle přetékaly obsahem, zásuvkové skříně s léčivy byly otevřené, jako by lékař naposledy spěšně propátral své věci, než vyběhl ze dveří. Nic však nebylo příliš zaprášené; Rohovec usoudil, že hospodyně zřejmě pořádně uklidila, než odešla. Přesto dlouho stál bez hnutí, s pocitem zloděje, než nabyl jistoty, že se nikde kolem nic nehýbe. Chvilku přemýšlel o kusu kamene, který tenkrát přinesl Pazourek - jako by to bylo dávno! - ale hledat něco v této všehochuti by byla práce na hodiny, ne li na dny. Rychle sešel po točitých schodech a vpustil Gila dovnitř předními dveřmi.
"Pojď za mnou," řekl mu; musel předpokládat, že tomuhle podivnému chlapíkovi s rybíma očima je nutné vysvětlit úplně všechno. Rohovec s ním sestoupil několik pater až do nejspodnější galerie a obyčejné chodby. Najednou se lekl něčeho chlupatého, co vyběhlo ze stínů, až málem vykřikl, ale byla to jenom mourovaná kočka, která se zastavila a podívala se na něho stejně povýšeně jako Gil. Vypadala zdravá a dobře živená. Napadlo ho, že třeba našla špižírnu a zabydlela se v observatoři, když je teď dům prázdný
"Podívejme," řekl Gil, když se všichni tři zastavili. Rozhodně to vypadalo, že mluví s tou kočkou. Zvíře se netvářilo, že by na ně zapůsobili; oběma jim ukázalo ocas a vyběhlo kolem nich do schodů.
V prázdné chodbě v nejspodnější části domu Rohovec zaslechl zpoza malých a jinak obyčejných dveří zvuk, který ho přinutil zastavit se a chytit společníka za ruku, aby zastavil i jeho. Za jiných okolností by Rohovec řekl, že v té místnosti někdo naříká, byť ten hlas nezněl zrovna lidsky, ale v opuštěném domě muže, jenž měl mnoho tajemných zájmů, si tak jistý nebyl. Vlastně si byl jistý jenom tím, že se zvukem nechce mít nic společného, ani kdyby to byl pouze zvuk nějakého Chavenova podivného mechanismu, spleti kožených hadic a skleněných trubic. Počkal, až mu srdce přestane klopýtat, pak protáhl Gila kolem a dovedl ho ke dveřím, vedle nichž visel zvon. Bylo úlevné zavřít za sebou ty dveře, dostat se z toho prázdného domu ven do čistých, ale holých permonických chodeb, které tak dobře znal.
"Tady bychom neměli být hlouběji, než je žalář," zašeptal společníkovi. "Vydržíš to?"
Gil přikývl.
"Výborně. Tak pojď. Máme před sebou ještě pěkný kus cesty."

Rohovec neměl čas ani chuť zajít si za Balvanem pro další svítící korál, takže vedl Gila hlubinami pod Brennovou zátokou s obyčejnou silně čadivou petrolejkou, která vrhala na bledé, orosené stěny vápencové jeskyně obrovité stíny. Jindy by Rohovci připadalo zajímavé použít tuto starou trasu z doby, kdy permoníci neměli ke svým větším bratrům takovou důvěru (oprávněně) a chtěli mít kdykoli možnost utéct. Stará Úniková cesta se dnes téměř nepoužívala, na mnoha místech se neudržovaně drolila a vyznat se v ní šlo jen s pomocí dlouhé říkanky, kterou Rohovce naučil otec a která označovala jednotlivá její rozcestí, jak se vinula z okrajů Permonického Města přes vlhké jeskyně pod zátokou až na pevninu. Momentální okolnosti, nemluvě o čerstvých vzpomínkách, jak prošel pod Mořem v hlubinách, na každém kroku pronásledovaný přízračnými vidinami, připravily Rohovce o veškeré potěšení, které by z cesty mohl mít. Toto putování nebylo zdaleka tak obtížné, zato bylo mnohem delší. Pouze chování jeho společníka svou děsivostí lehce přibližovalo tento zážitek tomu předchozímu.
Dokonce se zdálo, že Gil, sužovaný něčím, co permoník neviděl, trpí stejně, jako trpěl hluboko v Mystériích samotný Rohovec - šeptal si, jednou nebo dvakrát dokonce promluvil neznámým jazykem. Teprve když hubený cizinec dostal třetí nebo čtvrtý takový záchvat, si Rohovec konečně uvědomil, že už něco podobného jednou viděl. Pazourek, v eddonské rodinné hrobce. Ta průrva v zemi, která tam byla. Náhle ho něco napadlo, něco, na co měl přijít už dřív. Věděl to Pazourek - proto se v hrobce choval tak podrážděně? Věděl, že jednou bude muset tam dolů? Nebo ho to děsilo, protože to na něho volalo, a teprve o několik dní později to volání zesílilo tak, že už mu nemohl odolat…?
Když došli na druhou stranu, kde se cesta znovu stočila nahoru, podivný společník prodělal další změnu. Tentokrát jako by z něj vrstvu podivínství něco odrhlo. Gil začal klást otázky - kde jsou a za jak dlouho se dostanou na povrch - které by mohly vycházet z úst normálního člověka. Rohovec to nedokázal pochopit a ani se o to nesnažil - za poslední dny se stalo až příliš mnoho věcí, které nejenom nechápal, ale byl přesvědčený, že se mu je ani nikdy pochopit nepodaří.
Podzemní cesta konečně vyústila na pevnině na povrch. Bylo to v pobřežních útesech zhruba půl míle na sever od hráze přes zátoku. Když vyšli do denního světla, nebo alespoň do přísvitu tohoto pošmourného, mlhavého odpoledne, Rohovec uviděl hrad, který se hned za úzkým průlivem tyčil za nimi, jako hračku, již vytesal nějaký obr a položil ji do vody, aby čekala, až se vrátí. Z této dálky Rohovec ani nerozeznal hlídky na hradbě. Pevnost vypadala opuštěně, okna

měla stejně prázdná jako díry v útesech, ve kterých na jaře hnízdili pobřežní ptáci. Nechtělo se věřit, že uvnitř hradu nebo pod ním vůbec je někdo živý.
Pokusil se setřást tu tísnivou myšlenku. "Tak, jsme za vodou. Kam půjdeme teď?"
"Do města. Ty chodby - byl jsem v nich už někdy?"
"Nevím," řekl překvapeně Rohovec. "Myslím, že ne."
"Velice mi připomínají… něco. Jedno místo, které jsem kdysi dobře znal." Rohovec vůbec poprvé uviděl v mužově výrazu, v ustaraných očích, nějaké opravdové pohnutí. "Ale nemůžu si je vybavit."
Rohovec jen pokrčil rameny a vykročil po pláži. Zanedlouho se nad nimi vztyčily městské vlnolamy. V místě, kde se Trhová cesta napojovala na pobřeží, zůstal jen základ hráze a moře bylo až do dálky prázdné; u přístaviště přesto čekalo několik uvázaných loděk, jejichž majitelé se zřejmě svěřili pod ochranu hradu a doufali, že se pro ně brzo vrátí. Jinak byly doky, nábřežní krčmy a skladiště opuštěné. Ta prázdnota byla ohromující a Rohovec se neubránil a vytřeštil oči; vypadalo to, jako by přišla vichřice a všechny lidi odfoukla. Znovu se ho zmocnil strach. Nešlo jen o jeho život, celý svět se obrátil vzhůru nohama.
Teď se pro změnu ujal vedení Gil a permoník ho čím dál zdráhavěji následoval.
Z kopců slezla mlha a přikryla město tak dokonale, že i na široké Trhové cestě viděli jen pár desítek kroků před sebe; prázdné domy po obou stranách připomínaly spíš němé vraky lodí odpočívající na mořském dně než něco užitečného. Z vlhkých stěn a okapů střech crčela voda jako v nejhlubších vápencových jeskyních, takže to působilo, jako by se jejich kroky vracely ze všech stran mnohonásobnou ozvěnou v tisícovce tichých plesknutí.
Všechno to působilo tak ponuře a nepřirozeně, že když ze stínů před nimi vystoupilo půl tuctu tmavých postav, tolik to připomínalo nevyhnutelný konec strašného snu, že se Rohovec překvapeně zajíkl a zastavil se. Krev mu ve spáncích hučela. Jedna hubená postava napřáhla dlouhý černý oštěp. Její zbroj měla barvu olova a z tváře nebylo vidět nic víc než kousek kůže, bílé jako kost, a žlutý kočičí lesk očí ve škvíře přilby. Hrot oštěpu přejel od Rohovce ke Gilovi a zastavil se tam. Přízrak něco řekl hlasem plným hrubě zpěvného mlaskání a syčení.
K Rohovcovu otupělému údivu Gil po chvíli odpověděl pomalejší verzí téhož nesrozumitelného jazyka. Postava v šedé zbroji navázala a rozhovor pokračoval. Voda crčela. Stráže se zařadily za velitele. Nebylo z nich vidět o mnoho více než vysoké stíny a půlkruh žhnoucích žlutých očí.
"Zdá se… že budeme zabiti," řekl nakonec Gil. Byl jakoby trochu smutný - možná tesklivý. "Řekl jsem mu, že přinášíme důležitou zprávu jeho paní, ale je jako by to nezajímalo. Prý jsou vítězové. Žádné dohody už nebudou."
Rohovec potlačil paniku, která mu chtěla sevřít hrdlo a udusit ho. "Co… co to znamená? Říkal jsi, že budou stát o to, co máme! Proč nás chtějí zabít?"
"Tebe?" Gil se doopravdy usmál, koutky úst mu smutně zaškubaly. "Říkají, že jsi ze slunečních končin, a proto musíš zemřít. Pokud jde o mě, zdá se, že jsem dezertér, a proto mám být popraven. Ta, která zvítězila - byla kdysi mou paní."
Pomalu zavrtěl hlavou. "Nevěděl jsem to. Kdybych měl čas, možná by mi to pomohlo pochopit jiné věci. Ale vypadá to, že právě času se nám nedostává." A zatímco Gil mluvil, půlkruh kolem nich se skutečně stáhl. Hroty oštěpů se jim chvěly před břichy a bylo jich víc než dost pro oba. Jediná volba byla zemřít na místě nebo na útěku.
"Sbohem, Rohovče z Modrokřemenů," loučil se Gil. "Mrzí mě, že jsem tě přivedl zemřít sem, místo abych tě nechal ve vašich tunelech, kde by sis sám mohl zvolit čas a místo."

38
Němí
V TMAVÉ ZAHRADĚ

Zašeptej a uvidíš
rychlé mrknutí a mihnutí.
Žije to, žije to!

Věštby vržených kostí

Qinnitan stála v chodbě před Luianinými komnatami jako někdo, koho očaroval démon. Ohromená a zdrcená, čekala, až si pro ni přijde smrt.
Několikrát se nadechla a beznadějná hrůza opadla, i když jenom lehce. Zjistila, že se nechce vzdát. Co kdyby tma byla jako spánek a to obrovské a strašlivé… něco na ni číhalo i tam? Jenže ze smrti by se nemohla probudit, před těmi širokými černými ústy by nebylo úniku…
Pomalu zavrtěla hlavou. Pak se pleskla po tváři, aby se pokusila znovu najít sama sebe. Jestli chce žít, musí se dostat z autarchova paláce, což byl před zraky všech jeho stráží nemožný úkol - a nejenom stráží; zanedlouho po ní začnou pátrat také sluhové a všichni ostatní z Ústraní, královské manželky, zahradnice, kadeřnice a otroci z kuchyně…
Hlavou jí bleskl nápad.
Přinutila se pohnout. Plíživě se vrátila a prošla závěsem do Luianina pokoje. I když věděla, co najde, nedokázala potlačit zděšené zasténání, když uprostřed podlahy uviděla ležet tělo, třebaže nachový obličej byl otočený na druhou stranu. Škrtící šňůra byla zabořená tak hluboko do laločnatého krku privilegované, že ji z větší části vůbec nebylo vidět. Luianin vrah zjistil, že to nebude mít jednoduché: uprostřed zad Luianiny bílé noční košile se jako náboženská insignie na rouchu kajícníka ostře vyjímala blátivá šlápota.
Qinnitan zápasila s bouřícím se žaludkem. Převalila se přes ni silná, čerstvá vlna zoufalství. "Ach, Luian…!" Musela se

otočit. Kdyby se dál dívala, znovu by se rozplakala a nepohnula by se z místa, dokud by si pro ni nepřišli.
Právě se prohrabovala koši a truhlami s Luianinými svršky, když za sebou zaslechla zvuk. Prudce zvedla ruce, aby si chránila krk, a otočila se. Byla přesvědčená, že proti sobě uvidí Tanyssinu tvář s úsměvem od ucha k uchu a mrtvýma očima, ale původcem šelestu byl ten němý malý otrok, Tichý privilegovaný, který jí přinesl vzkaz od Luian; snažil se ukrýt hlouběji v prázdném rohu místnosti. Prošla přímo kolem něho.
"Ty blbečku! Tady nemůžeš zůstat!" Chystala se vyhnat ho ze dveří, ale pak si uvědomila, že se možná zbavuje toho jediného, co jí může zachránit život. "Počkej! Potřebuji nějaké tvoje oblečení. Můžeš mi je opatřit? Kalhoty podobné těm, které máš na sobě. Budu potřebovat taky košili. Rozumíš?"
Díval se na ni vytřeštěnýma očima zvířete chyceného do pasti a ona si uvědomila, že byl Luianině vraždě ještě blíž než ona. Přesto neměla času nazbyt na soucit.
"Rozumíš? Potřebuji to oblečení hned! Pak můžeš jít. Nikomu neříkej, že jsi tady byl!" Qinnitan se málem rozesmála své osudové hlouposti. "Ovšemže to nikomu neřekneš - nemůžeš mluvit. Na tom nezáleží. Běž!"
Zaváhal. Popadla ho za tenkou paži, nasměrovala ke dveřím a pak do něho strčila. Vyběhl, skloněný tak hluboko, že málem vláčel ruce po dlaždicích, jako by přecházel bojiště, kde létají šípy.
Vrátila se k pátrání a za několik okamžiků našla Luianin košík s šitím. Vytáhla z něho nůžky s ručkami vykládanými drahokamy - dárek od Cusy, královny privilegovaných, a tady téměř nepoužívaný - a začala si stříhat své dlouhé, černé vlasy.

Chlapec nechtěl odejít ani poté, co si od něho vzala hromádku oblečení a poděkovala mu. Znovu ho postrčila, ale tentokrát se jí vzepřel. "Musíš odejít! Vím, že jsi vyděšený, ale nikdo tě tady nesmí najít."
Zavrtěl hlavou a třebaže mu z očí stále čišela hrůza, zdálo se, že tentokrát je za jeho odmítnutím i něco jiného než strach. Ukázal na sousední pokoj - Qinnitan viděla dveřmi holé nohy, jako by se Luian jenom rozhodla, že si lehne na podlahu a zdřímne si - pak na sebe a na Qinnitan.
"Nerozumím." Začínala být zoufalá. Potřebovala zmizet, a rychle. Bylo docela pravděpodobné, že Tanyssa již byla v jejím pokoji a teď ji hledala po celém Ústraní, možná vyhlašovala poplach. "No tak běž! Běž za Cusy nebo za jiným důležitým privilegovaným. Běž!"
Znovu zavrtěl hlavou, tentokrát rozhodně, a opět ukázal prstem na mrtvolu, pak na sebe a na Qinnitan. Podíval se na ni prosebnýma očima a udělal nějaké gesto. Až po chvíli pochopila, že to je psaní.
"Ach, posvátné včely! Ty si myslíš, že tě taky zabijí? Kvůli těm dopisům?" Zadívala se na něho a proklela Luian, přestože bylo proti pravidlům lásky k bližnímu špinit mrtvého dřív, než přijal Nushashův soud. Luian je všechny vlákala do léčky, ona a ten hezký, hloupě namyšlený Jeddin. Dost na tom, co ti dva provedli Qinnitan, ale tomuhle ubohému, němému chlapci…! "Dobrá," řekla po dlouhém mlčení. Uvědomila si, co se teď asi s Jeddinem děje, a její hněv zmizel jako zhasnutý plamen. "Půjdeš tedy se mnou. Ale nejdřív mi pomoz obléci si tyto šaty a uklidit vlasy, které jsem si ostříhala. Spálit je nemůžeme, protože by ten pach každý poznal, takže je budeme muset nacpat do záchodu. A ještě jedna důležitá věc - budeme potřebovat taky Luianinu psací skříňku."

Chlapec okamžitě dokázal svou užitečnost tím, že jí odvedl z Luianiných pokojů zadní chodbou, o jejíž existenci Qinnitan neměla ani ponětí. Úplně se vyhnuli Zahradě královny Sodan, která bude po večeři plná manželek a sluhů - obzvlášť když je teplá noc jako dnes. Narazili pouze na jedinou jinou osobu - haketanskou manželku nebo služebnou s lampou - dalo se to těžko poznat, protože všechny haketanské ženy nosily závojové masky a vyhýbaly se nápadnému oblečení. Žena s maskou prošla beze slova kolem, dokonce ani nekývla na pozdrav. Qinnitan to i na zoufalém útěku podvědomě podrážděno, ale jen do chvíle, než si uvědomila, že ta žena viděla pouze dva otroky, a bez ohledu na to, co byla sama zač, ti dva byli příliš hluboko pod ní, než aby si jich všimla.
Měla bych místo reptání děkovat Svatému úlu.
Čím blíž přicházeli Liliové bráně, tím rychleji jí bušilo srdce. Volné vlasy jí vzadu lezly po šíji a měly hlavní zásluhu na tom, že hrubé plátno chlapcovy košile svědilo ještě víc, ale to ji trápilo ze všeho nejmíň. Na chodbách teď bylo mnohem víc lidí - sluhové, kteří nakupovali pro své paní, otroci s vysokými náklady na hlavě nebo na ramenou, někdy dokonce s malými vozíky; prodavačka s klecí na kolečkách, plnou papoušků; privilegovaný lékař v obrovském kývavém klobouku, který se vydal na místní trh obhlédnout byliny a pustil se do hádky s privilegovaným lékárníkem. Přestože každá z těchto osob zvyšovala její strach, obzvlášť dva nebo tři sluhové, o nichž si myslela, že je poznává, zároveň si říkala, že v davu je méně pravděpodobné, aby si ostatní všimli dvou privilegovaných chlapců, a určitě bylo mnohem méně pravděpodobné, aby je napadlo, že by jeden z těch chlapců mohl být nevěsta Živoucího boha.
Přesto musela Qinnitan vynaložit všechny síly, aby zůstala klidně stát v davu, který čekal ve výklenku na vnitřní straně brány do Ústraní, když jí všechny instinkty velely, aby se protlačila mezi lidmi a vyběhla na svobodu - jen ať ji zkusí chytit! Usilovně zpomalovala dech, snažila se myslet na to, co bude na druhé straně dělat. Když se jí kolem ruky ovinuly drobné prsty, podívala se dolů na chlapce. Oči měl sice široce otevřené a v nich strach, ale přikývl a zkusil se usmát, jako by jí chtěl říct, že všechno dobře dopadne.
"Nevím, jak se jmenuješ," zašeptala. "Jak ti říkají?"
Chlapec zkřivil ústa a ona si náhle připadala krutá - copak jí to mohl říct? Potom se znovu usmál a zvedl ruce. Propletl palce, ostatní prsty natáhl na obě strany a zamával jimi jako… křídly.
"Pták?"
Nadšeně přikývl.
"Ty se jmenuješ Pták?"
Zamračil se a zavrtěl hlavou. Pak ukázal na žebrovaný strop. Tady, blízko brány, ještě v některých tmavých koutech

viděla zbytky hnízd. V žádném ale nebyli ptáci. "Hnízdo?" Znovu zavrtěl hlavou. "Nějaký druh ptáka? Ano? Vrabec? Drozd? Holub?"
Znovu ji chytil za ruku, stiskl ji a horlivě přikývl.
"Holub? Jmenuješ se Holub. Díky, že jsi mi pomohl, Holube." Zvedla hlavu a zjistila, že už jsou skoro první ve frontě, která se před třemi mohutnými privilegovanými strážnými zužovala jako hrdlo láhve. Liliová brána byla jen několik yardů daleko. Zářila světly lamp z vnějšího světa jako něco magického z krásné pohádky. Dva strážní si pozorně prohlíželi prodavačem vozík, než ženu vpustí zpátky do města - prodavačka, vedle strážců mrňavá, měla ve tváři výraz, který byl tak nápadně a pečlivě prázdný, až byl skoro drzý - ale třetí strážný se horlivě pustil do kontroly Qinnitan a jejího společníka.
"Tak kampak jdeme…" začal, ale Holub ho přerušil vrčivými zvuky. "Á, jeden z těch hošíků bez jazyka. Kdo tě posílá?"
Qinnitan se sevřel žaludek. Tak usilovně pracovala na druhém falešném dopisu, že úplně zapomněla, že bude muset ukázat také nějaké povolení k opuštění Ústraní - otroci, dokonce ani s tak relativně výlučným postavením, jako měli němí privilegovaní, nemohli jednoduše chodit sem a tam, jak se jim zlíbí.
Okamžik předtím, než by se byla rozběhla, chlapec zalovil v kapse, vytáhl malý stříbrný předmět o velikosti prstu a ukázal jej strážnému. Qinnitan vyskočilo srdce do krku. Jestli to bylo Luianino pečetidlo a už se stačilo rozkřiknout…
"Á, tak stará Cusy?" Strážný mávl rukou. "Královnu Ústraní bychom si asi neměli rozzlobit, co?" Ustoupil. Lenivě, ale soustředěně se zadíval na Qinnitan, jako by cítil, že s ní něco není úplně v pořádku. Když ji Holub nasměroval kolem obrovského strážného za prodavačku, která byla právě propuštěna, zřejmě neusvědčená z pašování, sklopila oči a rychle odříkala slova Včelího zpěvu.
"Prý byli kdysi milenci," řekl tiše jeden ze strážných, který předtím prohledával vozík, než ustoupil prodavačce z cesty.
Qinnitan se lekla, než si uvědomila, že mluví na druhého strážného.
"On? A Večernice?" zeptal se jeho společník stejně tiše. "To si děláš legraci."
"Říká se to." Strážného hlas se ztišil do šepotu - Qinnitan zaslechla jen málo z toho, co říkal, než oba strážní zůstali příliš daleko za ní. "Ale i kdyby jí na něm pořád záleželo, stejně mu už nemůže pomoct. Tomu nepomůže nic na světě…"
Jeddinovi? Mluvili o Jeddinovi?
Qinnitan se cítila vyprázdněná, spálená, jako by její city někdo sežehl. Svět se už tak zdál dost bláznivý, ale dnešního dne sklouzl do takových končin šílenství, o jejichž existenci se jí nikdy ani nesnilo.

Byl teplý večer a ulice byly plné lidí. Na hlavní ulici před Ústraním bylo plno drahých obchodů a čajoven - blízkost velkého paláce byla skoro až nekonečně žádoucí, bez ohledu na obor činnosti - a Qinnitan cítila takovou úlevu a radost, že se volně pohybuje v hlučném a veselém davu, že málem zapomněla na strach, který ji stále svíral. Ten pocit jí však nevydržel dlouho. Nejenže viděla, jak byl zavražděn někdo jí blízký, ale teď pohrdla jedním z autarchových nejpřísnějších zákazů. I kdyby ji nějakou zvláštní náhodou nechali žít - přes Jeddinovy a Luianiny zločiny a její spojitost s nimi -, v okamžiku, kdy prošla bránou, se pošpinila. A nečistá nevěsta od nedůležitých rodičů by nebyla autarchovi vůbec k ničemu.
Vyšlo by to nastejno, kdybych byla mrtvá, pomyslela si. Duch v pouštním větru. Byl to zvláštní pocit, prázdný a zároveň radostný.
Jak se proplétali mezi zavěšenými lucernami trhové čtvrti k nábřeží, lidé byli postupně méně přátelští, zločinecké živly méně opatrné a nebezpečí čím dál hmatatelnější. Když procházeli úzkou uličkou mezi dvěma dlouhými domy, kam dopadalo jediné světlo z ošumělé čajovny na jednom konci, s roletami do poloviny staženými, uvědomila si, že vážné neštěstí je tam může potkat skoro se stejnou pravděpodobností jako v samotném srdci autarchova paláce. V ženských šatech by do takových míst nikdy nevkročila, ale našlo se mnoho zlých lidí, kterým by úplně postačili dva hezcí chlapci - obzvlášť takoví, kteří zřejmě nemohli volat o pomoc.
Malý Holub také vycítil nebezpečí - člověk by musel být nejenom němý, ale také slepý a hluchý, aby mu to ušlo - a nechal se Qinnitan popohánět k dokům. Když vyšli z další úzké, slabě osvětlené uličky do Plachtařské ulice, která byla o něco širší a druhým koncem navazovala na loděnice a nejbližší části přístavu, stanula jim v cestě vysoká postava, jako by tam na ně čekala.
"Ahoj, drobátka." Neznámý byl oblečený jako námořník, kalhoty mu sahaly sotva pod kolena a kolem hlavy měl omotaný námořnický šátek, ale oblečení měl rozedrané a hlas se mu třásl jako nemocnému. "Copak vás sem přivádí v tuhle noční dobu? Zabloudili jste?" Postoupil o krok k nim. "Nechte si pomoct od přítele."
Qinnitan zaváhala jen na okamžik - ten muž stál mezi nimi a jejich cílem, ale za sebou měli autarchu a jeho hněv, zpátky nemohli - pak popadla Holuba za ruku a rychle se rozběhla proti neznámému muži. Chlapec zaváhal jen krátce, zlehka ji zatahal za ruku. Nato skočil a už běžel vedle ní. Muž stál na místě a roztahoval ruce, ale tmavé, zapadlé oči měl vytřeštěné překvapením. Když do něho vrazili, povalili ho na záda. Chvíli se válel na zemi a nadával, pak se ztěžka postavil.
"Vy hrášci, vy štěňátka, nechám vám vykuchat vnitřnosti!" zařval. "Napíchnu si vás a opeču!" Pustil se za nimi, a třebaže zaostával přinejmenším o tucet kroků, když se Qinnitan ohlédla, zdálo se jí, že vzdálenost rychle zkracuje.
"Kam jdeme?" dostala ze sebe, ale Holub to nevěděl o nic lépe než ona a mohl pouze běžet vedle ní. Uvědomila si, že chlapec je rychlejší než ona, ale drží s ní krok, stále ji drží za ruku. Jak to stálo v Jeddinově dopisu - u chrámu, ne? Loď zakotvená naproti chrámu. Ale kterému chrámu?
Doběhli Plachtařskou ulicí na nábřeží. Kroky jejich pronásledovatele zadusaly po prknech nedaleko za nimi. Qinnitan zpomalila a skoro se zastavila, jak se polekala strašlivého pohledu na stovky a stovky stěžňů, lodí srovnaných ve svých přírazištích snad na délku míle. Všechny se postupně pohupovaly, jak podél nábřeží probíhaly mírné vlny klidného nočního moře. Kroky se ozvaly hlasitěji a ona znovu přidala.

"Mušličky!" supěl muž. Vypadalo to, že ho mají za zády. Qinnitan sebrala poslední síly, aby se udržela před ním. "Žeru mušličky!"
V zoufalství začala křičet nejhlasitěji, jak mohla: "Hej, Jitřenko! Jitřenko! Kde jsi?" dokud jí nedošel dech. Odpověď nedostala, i když se jí zdálo, že na jedné tmavé lodi zahlédla pohyb.
Všichni běželi chvíli mlčky. Muž za nimi sípal, ale nezpomaloval. "Jitřenko!" vykřikla Qinnitan. "Kde jsi?"
"Ještě několik přírazišť," zavolal někdo z jedné z lodí, které míjeli.
Qinnitan zakopla, ale Holub ji podržel. "Jitřenko!" vykřikla znovu, nebo se o to alespoň pokusila, hlas však měla slabý a vyčerpaný, nohy jí připadaly měkké jako polštáře. Sotva popadala dech. "Jitřenko!"
"Tady!" ozval se hlas kousek vpředu. "Kdo je tam?"
Qinnitan vyzvedla Holuba na lávku, o níž doufala, že je to ta pravá. Muž, který je pronásledoval, na okamžik zaváhal, pak se otočil, několika kroky odvrávoral do stínů a zmizel. Qinnitan se opřela o zábradlí a lapala po dechu. Zdálo se jí, že hvězdy slétly z oblohy a krouží kolem ní jako jiskry. Také stěžně a lanoví byly všude kolem, jako nějaký les ověšený pavučinami, ale ona nedokázala vstřebat víc než pálivý vzduch.
Mozolnatá ruka ji popadla za paži a vrazila jí do obličeje lucernu. "Kdo jsi? Řveš, jako bys chtěl probudit mrtvé."
"Tohle… je… Kirouská Jitřenka?" dostala ze sebe udýchaně.
"Ano. Kdo nebo co jsi ty?" Zdálo se jí, že za lucernou vidí přimhouřené oči a tmavé vousy, ale bylo těžké dívat se do světla.
"My jsme… od Jeddina." Pak jí kolena povolila a svět se zatočil, stěžně zavířily jako rozjaření tanečníci a ona se propadla do nejdřív šedé, potom černé prázdnoty.
#
"Slyšeli jsme, že tě máme čekat - ale oblečenou jako ženu, ne jako mladého otroka," prohlásil Axamis Dorza, kapitán Jitřenky. Odvedl ji do malé lodní kabiny. Chlapec, který se jmenoval Holub, se tiše, s vytřeštěnýma očima krčil Qinnitan u nohou. "Dokonce jsme ani nevěděli, že tě možná budeme muset odvézt narychlo." Mávl zfalšovaným dopisem, který napsala v Luianině pokoji a zapečetila Jeddinovou pečetí. "Nevěděli jsme, že odplujeme bez pana Jeddina na palubě. Co ty o tom víš?"
Tiše odříkala děkovnou modlitbu Úlu a posvátné ochraně svých milovaných včel: námořníci o Jeddinově zatčení zřejmě neslyšeli. Teď nastala chvíle, aby využila umění lži, které si musela v Ústraní osvojit. "Nevím, kapitáne. Vím jenom to, že mi Jeddin řekl, abych se přestrojila, vzala s sebou tohoto otroka a předala vám tento vzkaz." Je důležité nevědět, připomínala si, co v Jeddinově údajném dopise stojí. "Bohužel, nic jiného nevím. Jsem pouze ráda, že jsme vás našli dřív, než ten muž, který nás honil, udělal, k čemu se chystal." Snažila se mluvit jako královna, majestátně a sebejistě.
Ale já přece jsem královna, alespoň svým způsobem, ne? Nebo jsem byla. Ale nikdy si tak nepřipadala, ani na okamžik.
Kapitán odbyl nedůležitý detail jejich pronásledovatele mávnutím ruky. "Přístav je plný takové zvrhlé chátry a jiní jsou ještě horší, to mi věřte. Ne, nerozumím tomu, proč bychom měli odjet bez pana Jeddina. Znovu se vás ptám, víte o tom něco?"
Zavrtěla hlavou. "Jen to, že mi pan Jeddin řekl, abych šla za vámi a jela tam, kam mne odvezete, že mne vy a vaši muži ochráníte před jeho nepřáteli." Zhluboka, rozechvěle se nadechla. Byla ráda, že má pro svou úzkost víc než dobré důvody. "Prosím, řekněte mi, kapitáne, co můj pán píše."
Axamis Dorza uchopil dopis svými tlustými prsty a přimhouřil oči. Měl je tak opletené vráskami, že od nosu nahoru vypadal, že má věk praděda, ale Qinnitan tušila, že je podstatně mladší. "Píše se tady jenom: 'Odvez paní Qinnitan do Hierosolu. Ostatní plány musí počkat. Odvez ji tam dnes v noci a já vás tam vyhledám.' Ale kde nás vyhledá, paní? Hierosol je jenom o málo menší než Velký Xis! A proč se plavit přes oceán na Eion, když by bylo o mnoho jednodušší přeplout do jiného přístavu na pobřeží a počkat na něho tam?"
"Nevím, kapitáne." Náhle měla pocit, že se snad znovu zhroutí vyčerpáním. "Musíte udělat, co uznáte za vhodné. Já jsem svěřila sebe a svého sluhu do vašich rukou, jak si můj pán Jeddin přál."
Kapitán se zamračil a zahleděl se na pečetní prsten, který držel ve druhé ruce. "Máte jeho pečeť i dopis. Jak bych o vás mohl pochybovat? Přesto je to zvláštní a muži budou znepokojení, až se to dozvědí."
"Palác je teď neklidné místo," řekla a vložila do těch slov co nejvíc nevysloveného významu. "Možná budou vaši muži rádi, když se na nějaký čas dostanou z Velkého Xisu pryč."
Dorza se na ni přísně podíval. "Říkáte, že v paláci se něco děje? Souvisí to nějak s naším pánem?"
Nastražila háček; nebylo by dobré tahat za vlasec příliš prudce. "Už k tomu nemám co říct, kapitáne. Moudrému prokáže jedno slovo stejnou službu jako báseň."
Kapitán odešel a Qinnitan padla na úzkou postel. Neměla ani sílu něco namítnout, když se Holub schoulil na tvrdou podlahu, jako by skutečně byl její otrok. Ve zmatku, který jí panoval v hlavě, náhle uslyšela hlas orákula Mudry: "Pamatuj si, kdo jsi. A až se klec otevře, musíš vyletět. Podruhé už se neotevře."
Myslela stařena právě tohle? Qinnitan už nebyla schopná přemýšlet. Byla příliš unavená. Letím, matko Mudry. Alespoň se snažím letět…
Během několika nadechnutí usnula.
Probudila se jenom na chviličku. Na deskách nad její hlavou zaduněly bosé nohy. Ozvaly se hlasy, křikem předávané povely a zpěvavé písně o tvrdém životě na moři, jak se námořníci z Jitřenky připravovali na plavbu do Hierosolu.

39
Zimní slunovrat

TANEC ZIMY:

Prach, prach, led, led,
místo očí má kosti
a čeká, až utichne zpěv

Věštby vržených kostí

Rébus měl překvapivě příjemný hlas. Jen lehké tremolo prozrazovalo, kolik uběhlo let, jinak by Briona snadno uvěřila, že čas se chytil za ocas, že je z ní zase holčička, která sedí otci na klíně, venku vztekle škube vítr střechami, ale oni všichni si hoví v bezpečí a teple velké síně.
Jenže ty dny jsou pryč, připomněla si. Nic už je nevrátí. A jestli Tyne opravdu prohrál bitvu, může se stát, že brzy nebude naživu nikdo, kdo by si je pamatoval.
Rébus zabrnkal na loutnu a pokračoval v dlouhém, smutném příběhu Prince Caylora a raněné panny.

"…Pak poprvé ji spatřil, pannu krví zalitou,"

Starý šašek začal tiše zpívat o rytířově příchodu do Ležení věčné zimy.

"Snad umírá, či mrtva jest; byl celý ztrápený,
že svět se rozloučit má s krásou tou,
než kdo ji zulíbá či zvěční v umění.
Však ona oči otevřela a jej spatřila,
na její lepé tváři smutný úsměv vzkvet,
jak šňůra perel v zlatých vlasech zajiskřila
on řek si, že té krásy neviděl kdy svět.
Pak jeho srdce co sokol vypuštěný vzlétlo přímo k ní
ač rytíř netušil, zda požehnán je, nebo prokletý."

Musela uznat, že je překvapena, ani ne tak zjištěním, že Rébus stále umí zpívat, ale půvabem slov z pera Mattyho Tinwrighta. Mladý básník seděl na konci jednoho z předních stolů, nedaleko Rébusovy stoličky, a tvářil se, jako by věděl, že stvořil něco, co si zaslouží uznání.
Rozhodně to byla změna oproti jeho příšerným oslavným pajánům, ve kterých ji přirovnával k panenské bohyni a které trpěly žalostným nedostatkem rýmů - slov, jež se rýmovala se "Zoria", "milosrdná" nebo "bohyně" ostatně nebylo zrovna mnoho. Ohromilo ji to, dokonce potěšilo. Dala Tinwrightovi zakázku hlavně proto, aby pozlobila Barricka a sebe pobavila, ale třeba ten mladík nakonec dokáže, že je opravdový básník.
Pokud to celé neukradl z nějakého zapomenutého zdroje, napadlo ji znenadání.
Ale ne, byl přece Zimní slunovrat. Chtěla být shovívavá. Dokonce mu chtěla říct něco milého, ale ne zas moc milého, aby pak za ní celý večer nedolézal jako štěně.

"Tu v mžiku pravil, že co otrok věrný přinese jí daň
na její rozmar že jí k nohám složí říší celých;
ona však krásnou hlavu kloní, s výčitkou hledí naň
a bledé paže vzpíná od prsou zkrvavených.
Pak praví: 'Rytíři ctný, bys získal mě, netřeba celé říše.
Tvá budu, když mne zbavíš rány, jež mi život ukrátí.
Já loni odmítla jsem Havrana, knížete ptáků z nebes výše,
a on mi z pomsty probod ňadra svými pařáty.
Ni jeden lékař, co jich otcovský dvůr mohl nabídnout,
nebyl s to mrzkou ránu zhojit, zastavit ten proud.'"

Briona se na Rébuse dokonce usmála, ale on si toho sotva všiml. Vychutnával si tento okamžik pozornosti takovou měrou, že to vypadalo, jako by zapomněl, že za své postavení vděčí královské rodině, nikoli dvořanům, kteří starce měli za poněkud otravný terč posměchu. Přesto se na něho dívaly všechny oči, nebo alespoň měly dívat. A jeho to viditelně blažilo.
Zbytek shromážděné šlechty působil na Brionu zvláštním dojmem.
Konverzace se i po večerním holdování požitkům zadrhávala, mnozí šeptali, jiní mluvili až příliš hlasitě. Tollyové a jejich spojenci dali jasně najevo, že považují hostinu za urážku Gailonovy památky a nedostavili se. Proto se pilo ještě víc, než by se dalo o Zimním slunovratu čekat. Svařené víno teklo do hrdel proudem; mnozí z přítomných očekávali, že se stane to nejhorší, a že se to stane brzy - klepy o možném osudu jihopomezní armády se totiž šířily hradem celý večer, ustrašené řeči a pověsti o porážce létaly do všech koutů, jako když se z dlouho zavřeného šatníku vyhrnou malí bílí moli. Briona sama musela upokojit Rose a Moinu, které se obě rozplakaly, jak byly přesvědčené, že je čeká znásilnění nějakými netvory.
Ano, stejně tak byly přesvědčené, že je znásilní Dawet a jeho muži z Hierosolu, pomyslela si mrzutě Briona. Tenkrát v

noci. A mně ani nikomu jinému moc nepomohly…
Vyhnula se dalším myšlenkám na Kendrickovu smrt a raději si chvíli ponechala vzpomínku na Daweta dan Faara. Obklopena brunátnými, opilými tvářemi, přistihla se, že touží po jeho společnosti. Ne kvůli romantice - rozhlédla se, jako by ti kolem ní mohli poznat, na co myslí, ale šlechtici si o překot olizovali z prstů prejt a volali po dalším víně. Ne, bylo by to příjemné jenom tím, jak byl bystrý a důvtipný. Dawet nic nezastíral, vždycky byl ostrý jako nůž. Pochybovala, že vůbec pije, a pokud ano, určitě ho málokdo viděl podnapilého…
Ach, u všech bohů, co si počneme? Jak se zachráníme? Hlodalo to v ní od chvíle, kdy se tu zprávu od Broneho dozvěděla, a teď už si s tím nedokázala poradit. Nedokázala snést ani pomyšlení, že by se Barrickovi mohlo něco stát, ale musela vzít na vědomí možnost, že Tyne Aldritch a jeho armáda selhali. Co potom? Jak se mohla ona a její šlechtici připravit na obléhání takovým tajemným vojskem?
Jak se jí myšlenky neustále točily v kruhu mezi těmi, kteří chyběli - dřív by si nedokázala představit, že by mohla být o Zimním slunovratu takto bez přátel, bez rodiny - a nenávistnými stvořeními, která, jak se zdálo, teď od jejího milovaného hradu v Jižní Marce dělila jen úzká zátoka, Briona si najednou vzpomněla na slib, že této noci navštíví svou nevlastní matku Anissu. Původně k ní chtěla poslat sluhu, aby ji omluvil, ale když se rozhlédla po síni, po odporných, křečovitě veselých tvářích těch, kteří se ještě udrželi na nohou, po zbytcích jídla rozházených na stolech, kostech, kůžích a loužičkách červeného vína, jako by to byly pozůstatky nějaké hrůzné bitvy, došla k závěru, že ji stejně nemůže napadnout nic lepšího, než se chvíli projít na nočním vzduchu, a že návštěva macechy upoutané na lůžko, které zbývaly do porodu v nejlepším případě dny, jí poskytne nejpřijatelnější výmluvu.
Stálo to trochu úsilí, ale dokonce se jí podařilo najít v sobě trochu soucitu s Anissou. Jestli se Briona cítila tak bezmocná, když měla v rukou otěže království, o kolik hůř to muselo doléhat na těhotnou nevlastní matku, která se musela probírat rozporuplnými pověstmi, jež k ní do věže pronikaly?
Její pozornost upoutal lenivý potlesk, který se tu a tam ozval, a několik opileckých provolání slávy: píseň skončila. Briona si lehce zahanbeně uvědomila, že většinu z ní neslyšela.
"Velice pěkné," řekla nahlas a zatleskala. "Dobře jsi to zazpíval, starý Rébusi. Tak skvěle jsme se nepobavili už mnoho let."
Starý muž se rozzářil.
"Dej mu napít," nařídila jednomu pážeti. "Po takovém nádherném zpěvu jistě vyprahne v hrdle."
Rébus natáhl ruku pro číši. "Nezasloužím si všechnu chválu, Výsosti," řekl. "Pomohl mi…"
"Ano, mistr Tinwright. To jsi nám řekl. I jemu říkám, že odvedl dobrou práci. Vdechli jste starému a oblíbenému příběhu nový život." Zkusila si vzpomenout, jak pověst o věčně zraněné panně končí a přitom doufala, že Tinwright nezaujal k zakončení nějaký moderní přístup, který neslyšela, protože by tím dala trapně najevo, že v myšlenkách byla jinde. "Jako Caylor jste našli píseň, která napraví hrůzný skutek Havraního prince."
Zdálo se, že to zvládla. Tinwright vypadal, že by se před ni nejraději vrhl a stal se její podnožkou.
Ano, ale na to by ani nenašel rým, pomyslela si. Se starými zvyky se bojovalo těžko.
Za šustotu sukní vstala a řekla: "Musím teď odejít a přinést zprávu o nové roční době své nevlastní matce královně Anisse." Ti, kteří toho ještě byli schopni, se vztyčili také. "Prosím, posaďte se. Hostina ještě neskončila. Sluhové, nalévejte víno, dokud se nevrátím, aby naši hosté mohli slavit teplo, které Sirotek přinesl zpět. Pamatujte si, že žádná roční doba není tak tmavá, aby nebylo vidět, jak znovu vychází slunce."
Bohové, ochraňujte mě, pomyslela si, když ve své velké, krinolínové sukni šustivě zamířila ke dveřím, začínám mluvit jako jedna z Tinwrightových postav.
Jedním ze dvou strážných, kteří ji dnes v noci doprovázeli, byl Heryn Millward, mladý voják ze Suttlers Wallu; ten druhý byl trochu starší, zamlklý muž zarostlý tmavým strništěm. Vzpomněla si, že by jim oběma měla popřát dobré zprávy pro dnešní noc a zítřejší svátek - byla to zdvořilost a zároveň to zmírnilo její netrpělivost s tím, jak pomalu jdou, obtížení zbrojí a halapartnami.
Když už přešla vnější nádvoří a byla téměř u Anissina sídla v Jarní věži, vystoupila ze stínů před ní postava. Srdce jí skočilo do krku a poznala to zjevení až v posledním okamžiku, těsně předtím, než mladý Millward vrazil špičatou hlavici své halapartny vetřelci do břicha.
"Strážný, stůj!" vykřikla. "Chaven? Milosrdná Zorio, co tady děláš? Mohl tě zabít. A kde jsi byl?"
Lékař se zatvářil překvapeně a možná dokonce zahanbeně, a podíval se na ostrý hrot, který se mu třásl před hrudí. Když zvedl pohled k Brioně, všimla si, že je bledý a oteklý, pod očima má modré kruhy a několik dní se neholil.
"Omlouvám se, že jsem vás polekal, princezno," řekl. "I když by to nejspíš dopadlo hůř pro mě než pro vás, jak se zdá."
Byla to sice velká úleva, že ho vidí, přesto nebyla ochotná zapomenout na svůj hněv. "Kde jsi byl? Milosrdná Zorio, víš, kolikrát jsem si s tebou za poslední dny zoufale potřebovala promluvit? Vždycky jsi nám byl nejenom lékařem, ale i rádcem. Kam jsi odjel?"
"To je dlouhé vyprávění, Výsosti, a nehodí se pro studené a větrné nádvoří, ale brzy vám je celé vypovím."
"Jsme ve válce, Chavene! Šeré plemeno stojí na našem prahu a ty si jednoduše zmizíš." Cítila, jak se jí oči zalévají slzami a zlostně si je otřela rukávem. "Barrick také odjel bojovat s těmi tvory. A jsou ještě horší věci, věci, o kterých nemáš tušení. Kéž tě všichni bohové proklejí, Chavene, kde jsi byl?"
Pomalu zavrtěl hlavou. "Zasloužím si tu kletbu, ale hlavně proto, jak jsem byl pošetilý. Velice jsem se snažil vyřešit naléhavou hádanku - vlastně ne jednu, abych byl upřímný - a všechno to trvalo déle, než jsem tušil. Vím o Šerém plemeni a o Barrickovi. Nebyl jsem u dvora, ale to mě neuchránilo před klepy, které si najdou cestu všude."
Rozčileně rozhodila ruce. "Zase hádanky - už je jich trochu moc. Já teď v každém případě zajdu navštívit svou nevlastní matku. Musím to udělat, než si budeme moci promluvit."
"Ano, vím i to. A myslím, že bych vás měl doprovodit."

"Bude už brzy rodit."
"A to je další důvod, proč bych měl jít."
Mávla na strážné, aby sklonili zbraně. "Tak pojď. Vypiju si s ní trochu horkého mléka s rumem a pak půjdeme."
"Možná to nebude tak rychlé, Výsosti," řekl Chaven.
Briona neměla té dlouhé, smutné noci trpělivost, aby se z něj pokusila vypáčit, jak to myslí.
#
Rohovec uvažoval, že neexistuje žádný pořádný způsob, jak se připravit na smrt, ale zároveň měl pocit, že je to za posledních několik dní podruhé nebo potřetí, co se o to musí pokusit. "Nechci," řekl tiše. Zlutooké postavy v brnění na něho hleděly bez nejmenší známky emocí. Hroty oštěpů vytvářely v šednoucím světle kruh matných odlesků. Ten zvláštní chlapík vedle něho ale přešlápl z nohy na nohu.
"Ovšemže ne," řekl Gil. "Všechno, co žije, lpí na životě. Myslím, že dokonce i můj lid."
Rohovec sklonil hlavu. Myslel na Opálku a na chlapce, na to, jak málo tohle všechno znamená, jak je to pošetilé a nepřirozené vedle jeho života s nimi. Náhle uslyšel jakési pleskání, a v první chvíli byl přesvědčený, že slyší vlastní rozbušené srdce. Pak ten zvuk poznal a zvedl hlavu, nikoli s nadějí, ale skoro až mrzutě, že to strašlivé čekání bude pokračovat.
Ten člověk, jestli to byl člověk, jel na jednom z největších koní, jaké kdy Rohovec viděl: temenem hlavy by mu sotva sahal po kolena. Také jezdec byl obrovský, ne však nestvůrně. Na sobě měl šedé až hnědomodré brnění, které trochu připomínalo naleštěný želví krunýř. U boku se mu houpal meč, pod paží si vezl přilbu ve tvaru zvířecí lebky - nějakého nepoznatelného tvora s dlouhými tesáky.
Nejpodivnější však byla jezdcova tvář. Rohovce v první chvíli napadlo, že má nasazenou masku ze slonoviny, protože kromě rubínově červených očí pod světle hnědým obočím neznámý žádnou tvář neměl, pouze nevýraznou svislou vyvýšeními v místě, kde by měl být nos, a jinak hladkou bílou plochu až po bradu. Teprve když si cizinec změřil Gila od hlavy k patě, Rohovec zahlédl, jak se mu pod tou bradou hýbe bílý krk, a nadobro se ujistil, že to není maska, ale přímo pokožka.
"Jmenuje se Gyir Maják," promluvil znenadání Gil. "Říká, že máme jít za ním."
Rohovec se zasmál. I jeho uším to znělo jako zoufalý zvuk. Jestli nezešílel on, tak zešílel Gil - anebo svět. "Říká? Vždyť nemá ústa!"
"On mluví. Možná jeho slova slyším jenom v sobě. Ty ho neslyšíš?"
"Ne." Rohovec byl unavený. Byl tak vyčerpaný, jako by mu rozpuštěné minerály vsákly do kostí a proměnily je v těžkou skálu. Když se jezdec bez tváře otočil k městu a stráže popíchly Rohovce oštěpy, vykročil před nimi, ale přestože měl v zádech ostré bodce, neměl dost vůle ani síly, aby šel rychle.
#
Náměstí Tří bohů bylo ze všech stran ověšené sukny v tmavých barvách, takže i v záři tolika pochodní se budovy schovávaly za závoji stínů. Čekala je před chrámovými schody; seděla na jednoduché židli s vysokým opěradlem z domu nějakého kupce, jíž dodávala děsivou vážnost trůnu.
Byla stejně vysoká jako Gyir, ale na pohled obyčejnější a zároveň výstřednější. Zvláštním způsobem byla dokonce krásná. Plochy její snědé tváře a zářivých očí z většiny úhlů nevybočovaly příliš z normálního lidského vzhledu, ale - když narovnala hlavu, aby se zaposlouchala do zvuku, který Rohovec neslyšel, aby se rozhlédla po náměstí a zhlédla své legie, trpělivě usazené na trávě - stačil okamžik, aby se změnila v natolik výstřední, že se s člověkem nedala splést ani z dálky, jako něco pozorovaného přes hlubokou vodu nebo tlustý čirý krystal.
Byla oblečená do války. Černé plátové brnění jí zakrývalo skoro celé tělo, ale nejvíc chránilo záda a ramena, z nichž trčely fantasticky dlouhé ostny, takže z dálky bylo vůbec těžké rozeznat její podobu. Teď, když Rohovec klečel před ní, mu bylo jasné, že má dvě paže, dvě nohy a štíhlou ženskou postavu, ale i když nakonec sebral odvahu a podíval se na ni, bylo těžké udržet na ní zrak dlouho. Měla v sobě cosi - jakousi hrubou, děsivou sílu - co jeho oči vždy po několika okamžicích odtlačilo.
Yasammez, nazval ji Gil, když se jí náměsíčně uklonil. Předtím řekl, že je to jeho bývalá paní. Víc na ni nepromluvil, protože klečel a zdravil on ji, ne ona jeho.
Vysoká žena s hustými černými kadeřemi zvedla ruku v rukavici a pronesla cosi neznámým jazykem. Její hlas byl hluboký jako mužský, ale měl určitou pomalou zpěvnost. Rohovec cítil, jak se mu ihned naježily všechny chloupky na těle. To všechno je zlý sen, zavřísklo jedno jeho já ve snaze vysvětlit, co se vysvětlit nedalo, bylo však hluboko pohřbené a on je stěží slyšel. Zlý sen. Už brzy se probudíš.
Gil vstal.
"Chce to zrcátko."
Vůbec ho nenapadlo, že by mohl klást odpor. Vytáhl kroužek z kosti a postříbřeného křišťálu a podal jí ho. Žena si ho od něho nevzala, zato Gil mu ho sebral z dlaně a s další úklonou jí ho podal. Zvedla jej do záře pochodní a permoníkovi se na okamžik zdálo, že zahlédl, jak se v její strohé, kamenné tváři mihl výraz hněvu nebo něčeho, co se hněvu velice podobalo. Znovu promluvila, mlaskavě a mumlavě, a tentokrát mluvila dlouho.
"Říká, že dodrží svou část úmluvy a pošle zrcátko zpátky do Qul na Qaru. Prozatím prý nedojde na další zabíjení smrtelníků, pokud se její lid nebude muset bránit." Gil znovu poslouchal, co říká, a pak odpověděl stejným jazykem, teď už rychleji a obratněji.
"Mluví na mě, jako kdybych byl já sám král," pošeptal Gil Rohovci. "Prý tím, že jsem to dokázal, jsem smrtelníkům získal krátké příměří. Řekl jsem jí, že král mluví skrze mne, ale jenom z dálky, že to nejsem já."
Král? Z dálky? Rohovec neměl nejmenší tušení, o čem Gil mluví. Tíživá cizost na něj dolehla tak těžce, že by se byl nejraději rozbrečel, ale zároveň měl v sobě cosi nezlomného, cosi podobného skále, kterou jeho lidé nosili ve jménech a

srdcích, pozůstatek ducha, který před těmito krásnými, krutými tvory nechtěl dát najevo strach.
Žena jménem Yasammez natáhla ruku, jejíž dlouhé, předlouhé prsty držely zrcátko. Tvor bez tváře zvaný Gyir Maják k ní přistoupil a vzal si je od ní. Nepadla mezi nimi žádná slova, alespoň ne taková, která by Rohovec slyšel. Gyir si zrcátko s úklonou zasunul do brašny u pasu, obřadným způsobem si přejel prsty přes oči a nasedl na svého velkého šedého koně.
"Žádá ho, aby to rychle a opatrně odvezl slepci v Qul na Qaru," vysvětlil Gil, jako by slyšel nejenom vyslovené příkazy, ale i ty neslyšné. "Říká, že jestli se královně ve skle něco stane, pak se ona, Yasammez, postará o to, aby celá země ronila krev."
Rohovec pouze zavrtěl hlavou. Dělalo mu potíže upřít pozornost na cokoli z toho, co se kolem něho dělo. Bylo toho příliš.
Gyir se vyšvihl do sedla a ostruhami bodl koně do slabin. Kůň zaryl kopyta do hlíny Náměstí tří bohů a v dalším okamžiku i s jezdcem vyrazili na cestu. Ztratili se z očí tak rychle, jako by to byly marionety, které někdo znenadání zvedl z jeviště.
Po dlouhém mlčení žena, bohyně nebo nestvůra Yasammez znovu promluvila nahlas. Její hlas bzučel jako kolibřicí křídla jen několik palců od Rohovcova ucha. Gil mlčky poslouchal. Žena přejela pohledem od něho k permoníkovi - její oči jako by se před Rohovcovým zdráhavým pohledem rozzářily jako dva plameny svíčky a on musel odvrátit zrak, než se do té prázdné jeskyně nechá vtáhnout a navždy se v ní ztratí - a pak Rohovcův společník konečně promluvil.
"Prý mám zůstat." Gil to neřekl šťastně ani smutně, ale do hlasu se mu vrátilo něco mrtvého, co bylo předtím o zlomek živější. "Ty máš odejít, protože je příměří."
"Příměří?" Rohovec konečně našel hlas. "Co to znamená?"
Gil zavrtěl hlavou. "To není důležité. Vy smrtelníci jste příměří neuzavřeli a nemůžete je změnit. Ale místu zvanému Jižní Marka se nic nestane." Odmlčel se a počkal, než Yasammez něco řekne svým přísným, rezavým jazykem. "Nějaký čas," upřesnil Gil.
A pak, skoro dřív, než si to stačil uvědomit, popadly Rohovce hrubé ruce a posadily ho na koňské sedlo. Mžik nato začaly Trhová cesta a město rychle po obou stranách ubíhat. Vůbec nezahlédl jezdce ve zbroji, jehož měl za sebou, jen ruce, které se mu po obou bocích natahovaly k otěžím. Jako sirotek v nejoblíbenějším příběhu velkých lidí se vůbec neměl odvahu ohlédnout, dokud nebyl neobřadně shozen na pláž u východu z jeskyní.
Rohovec věděl, že by se měl snažit všechno si zapamatovat - věděl, že je to všechno něčím důležité; ostatně, syn dal za to zrcátko a za dohodu, jejímž snad bylo projevem, všechno krom svého života - ale v tu chvíli si nedokázal představit, že by mohl udělat něco jiného než si vlézt do nejbližší chodby a trochu se vyspat, aby měl sílu doklopýtat zpátky do Permonického Města.
#
Briona provedla Chavena krytou promenádou na otevřené, kameny vydlážděné nádvoří před Jarní věží. Dva strážní, kteří se opírali o mohutné venkovní dveře, překvapeně vytřeštili oči a postavili se do pozoru, když ji uviděli. Byla tak mrzutá, že musí vůbec jít na tuto návštěvu, která ji teď navíc nutí čekat na nové zprávy od Chavena, že zapomněla této nové dvojici stráží popřát šťastné zprávy v novém roce, ale na schodech si vzpomněla a slíbila si, že to napraví, až bude odcházet.
Vyšli ke dveřím Anissina sídla a zaklepali. Trvalo dlouho, než se dveře maličko pootevřely. Ve škvíře se ukázalo oko a úzký pruh obličeje. "Kdo je to?"
"Princezna regentka," řekla netrpělivě Briona. "Mohu dál?"
Anissina služebná Selia otevřela dveře a ustoupila. Briona vešla do rezidence; její dva strážní rychle obhlédli pokoj a postavili se ke dveřím zvenčí. Selia se dívala na princeznu zpod dlouhých řas, jako by se styděla, že ji nechala čekat třeba jen krátký okamžik. Když však poznala Chavena, překvapeně vytřeštila oči.
Mě rozhodně překvapil, pomyslela si. A řekla bych, že tady ho neviděli přinejmenším stejně dlouho. "Přišla jsem na pozvání připít si o Zimním slunovratu se svou nevlastní matkou," oznámila mladé ženě.
"Je tam." Briona si nepamatovala, že by Selia měla tak silný devoniský přízvuk; jako by pro mladou ženu bylo těžší mluvit správně, když se cítila zaskočena. V místnosti byla tma, až na nízké plameny krbu a několik svíček, a zdálo se, že tam není obvyklý houf služebných a dokonce ani porodní bába. Briona došla k posteli a rozhrnula závěsy. Nevlastní matka spala. Ústa měla otevřená a ruce stočené na břiše, jako by si je chránila. Briona ji zlehka vzala za rameno.
"Anisso? To jsem já, Briona. Přišla jsem si s tebou připít a popřát ti šťastný Den sirotků."
Anissa třepetavě otevřela oči, ale zdálo se, že v první chvíli toho mnoho nevidí. Potom oči našly nevlastní dceru a rozšířily se jako Seliiny, když spatřila Chavena. "Briona? Co tady děláš? Je s tebou Barrick?"
"Není, Anisso," usmála se vlídně. "Odjel s hrabětem z Blueshore a s ostatními, ty si nevzpomínáš?"
Drobná žena se zkusila posadit, ale jen hekla, potom se zapřela lokty do polštářů a konečně se jí podařilo se zvednout.
"Ano, jistě, jsem rozespalá. To je tím dítětem, chce se mi pořád spát!" Prohlédla si Brionu od hlavy k patě a zamračila se. "Ale co tě sem přivádí, drahé děvče?"
"Pozvala jsi mě. Je Zimní slunovrat. Ty si nevzpomínáš?"
"Opravdu?" Rozhlédla se po pokoji. "Kde je Hisolda a ostatní? Selio, proč tady nejsou?"
"Poslala jste je pryč, paní. To je tím, že jste ještě ospalá a nevzpomínáte si."
Anissa si všimla Chavena a opět dala najevo překvapení. "Doktor? Opravdu jsi to ty? Proč jsi tady? Stalo se něco s dítětem?"
Chaven přešel k posteli za Brionou. "Ne, myslím, že ne," odpověděl, ale bylo v těch slovech málo jeho obvyklé dobré nálady.
Anissa si toho všimla a ve tváři se jí objevilo napětí. "Cože? Co se děje? Musíte mi to říct."

"Řeknu," slíbil Chaven, "pokud princezna regentka bude mít chvíli strpení. Ale myslím, že nejdřív by měla zavolat stráže."
"Stráže?" Anissa se zazmítala, jak se snažila vymotat z pokrývek. Pokožku měla bledou, hlas čím dál pronikavější. "Proč stráže? Co se děje? Řekněte mi to! Jsem manželka krále!"
Briona byla úplně zmatená, ale nechala Chavena, aby došel ke dveřím a pozval dovnitř Millwarda a jeho zarostlého druha. Oba dva byli v královnině ložnici nervóznější, než kdyby proti sobě měli ozbrojeného nepřítele. Selia přistoupila ke své paní, která teď seděla na kraji postele. Královniny bledé, drobné nohy visely dolů, aniž dosahovaly na podlahu. Služebná vzala Anissu kolem ramen, jako by ji chtěla chránit, a vzdorně pohlédla na Chavena.
"Děsíte mě," postěžovala si královna, teď už i ona se silnějším přízvukem. "Briono, co tady děláte? Proč se ke mně tak chováte?"
Briona nevlastní matce neodpověděla, ale sama si nebyla jistá, jestli se neunáhlila, když dovolila Chavenovi, aby bylo po jeho. Třeba zmizel proto, že se pomátl. Přilákala k sobě pohled mladého Millwarda a pokusila se ho na chvíli připoutat; snažila se mladému strážci naznačit, aby se díval na ni, nikoli na lékaře, když čeká na pokyny, co má dělat.
"Jestli jste nevinná, paní, pak vás co nejoddaněji prosím o odpuštění. A v žádném případě neublížím vám ani vašemu nenarozenému dítěti. Chci vám jen něco ukázat." Chaven zajel rukou do kapsy a vytáhl z ní našedivělý předmět velký asi jako palec malého dítěte. Když lékař vyšel na světlo, Briona si poprvé všimla, že má šaty potrhané a špinavé. Znovu v ní zahlodaly pochybnosti.
Chaven natáhl ruku s kamenem ke královně. Anissa i Selia couvly, jako by to byla hlava jedovatého hada. "Co to je?" zeptala se prosebně Anissa.
"To je právě ta otázka," řekl Chaven. "Zodpovědět ji mne stálo velké úsilí. Zavedla mě v uplynulých dnech na několik zvláštních míst a za jistými zvláštními lidmi, ale myslím, že už to vím. Na jihu se tomu říká kulikos. Je to kouzelný kámen, který se nejčastěji nalézá na jižním kontinentu, ale čas od času nějaký zabloudí na sever do Eionu - k zármutku mnohých."
"Nedotýkej se mě tím!" vyjekla Anissa, a Briona, byť byla lékařovým počínáním zmatena, se nedokázala ubránit dojmu, že macecha reaguje přehnaně.
Chaven se na Anissu přísně podíval. "Jak vidím, vy takové věci znáte. Ale jestli jste neudělala nic špatného, paní, nemáte se čeho bát."
"Snažíš se uvrhnout kletbu na moje dítě! Královo dítě!"
"O co tady jde, Chavene?" zeptala se důrazně Briona. "Má koneckonců před porodem. Proč ji strašíš?"
Pokýval hlavou. "Povím ti to, Briono… Výsosti. Tento kámen mi přinesl jeden z dělníků, kteří pracovali na hrobce vašeho bratra, protože mu připadal zvláštní. Musím smutně přiznat, že v tu chvíli jsem tomu nevěnoval valnou pozornost, ale po Kendrickově smrti mi proběhlo hlavou mnoho věcí. Vím, že nejsem jediný."
Briona zalétla pohledem ke dvojici žen schoulených na okraji postele. V místnosti nastala zvláštní atmosféra, jako by těsně nad nimi stála bouře a ve vzduchu bylo mravenčení. "No tak, přejdi k věci."
"Ale tento předmět mě něčím znepokojoval, a tak jsem si začal říkat, jestli by to nemohla být jedna z jisté skupiny věcí zmíněných v mých starších knihách. Zjistil jsem, že místo, kde byl nalezen, se nachází na přímé spojnici venkovního okna pokoje poblíž Kendrickových komnat a Jarní věží - věží, v níž se nyní nacházíme, v budově, která slouží prakticky výhradně jako rezidence královy manželky a jejího služebnictva."
"Mluví nesmysly," zanaříkala Anissa. "Ať toho nechá, Briono. Hrozně se bojím."
Lékař se na ni podíval, ale Brioně se divoce rozbušilo srdce a chtěla slyšet zbytek. "Okna všech těch místností jsou vysoko nad zemí," připomněla mu. "Brone je všechna prohledal. Žádný provaz tam nezůstal."
"Ano." V pokoji bylo teplo. Chaven se potil, čelo se mu ve světle svíček lesklo krůpějemi. "Proto je ještě podivnější najít v neulehlé hlíně na kraji zahrady pod tím oknem stopy po dopadu něčeho těžkého. Ty stopy byly hluboké, takže nezmizely ani po mnoha dnech."
Briona na něho udiveně pohlédla. "Zadrž na chvíli, Chavene. Chceš říct, že Anissa… žena, která nosí dítě, královo dítě… vyskočila z okna v patře? Až na okraj zahrady? Že nějakým způsobem zabila Kendricka a jeho stráže, potom vyskočila a utekla?" Nadechla se a zvedla ruku, připravená dát povel strážím, aby lékaře zatkly. "To je skutečně šílené."
"Ať odejde," zanaříkala Anissa. "Zachraň mě, Briono!"
"Děsí mou paní, královnu!" vykřikla Selia. "Proč mu v tom stráže nezabrání?"
"Určitě se hodně podobá šílenství věřit takovým věcem, Výsosti," přisvědčil Chaven. Na šílence působil velice klidným dojmem. "Proto si myslím, že byste si měla poslechnout celý můj příběh, než se mu pokusíte porozumět. Věděl jsem totiž, že nikoho nepřesvědčím, aby podobné historce uvěřil - ani já sám jsem jí doopravdy nevěřil - ale to, co jsem se dozvěděl o kamenech kulikos, mne polekalo a fascinovalo. Uvědomoval jsem si, že se musím dozvědět víc. Vydal jsem se hledat poznání a našel jsem je, i když cena byla vysoká." Odmlčel se a otřel si čelo potrhaným rukávem. "Velmi vysoká. Dozvěděl jsem se však, že na jih od Eionu se věří, že kámen kulikos přivolává příšerného ducha. Tato stará temná magie je tak mocná, tak strašlivá, že na mnoha místech vynese pouhé držení jednoho z těchto kamenů nositeli smrt na místě."
Když poslouchala doktorova slova v mihotavém světle svíček, Brioně připadalo, že je v nějaké pověsti - ne v legendě o hrdinství a odměně z nebes, jako byla ta, o níž právě na hostině zpíval Rébus, ale něčem mnohem starším a temnějším.
"Proč vykládáš všechny tyhle hlouposti mé paní, když jí není dobře?" přerušila Chavena ječivým hlasem Selia. "I kdyby někdo spáchal nějakou špatnou věc a potom proběhl kolem věže, kde královna žije, co s tím máme společného? Proč jí to vyprávíš?"
Strážní, kteří stáli u dveří, si teď šeptali, zmatení a lehce vystrašení. Briona věděla, že už to celé nemůže nechat pokračovat dlouho. "Uveď důkazy, Chavene," nařídila.

"Dobrá. Dozvěděl jsem se, že na tom kulikoském vražedném duchovi je něco zajímavého. Je to žena, vždycky žena. Když se přivolá, usadí se jedině v těle ženy."
"Šílenství!" vykřikla Anissa.
"A je to obzvlášť nebezpečná zbraň mezi čarodějnicemi z Xandu a z nejjižnějších zemí Eionu. Zemí, jako je Devoniss."
Anissa se otočila k nevlastní dceři a rozhodila ruce. Briona se neubránila a maličko couvla. "Proč mu dovoluješ, aby mi říkal takové věci, Briono? Nebyla jsem snad na tebe vždycky hodná? Jenom proto, že jsem z Devonissu, musím být čarodějnice?"
"Dá se to zjistit docela snadno," řekl důrazně Chaven. Přistrčil tu malou šedou věc králově manželce. "Tady je ten kámen. Podívejte se na něj. Odhodila ho ta, která jej použila k zavraždění prince regenta, když už jej vypotřebovala, ale určitě v něm trocha černé magie zbývá. Sáhněte na něj, paní, a pokud nemáte co skrývat, kámen to ukáže." Natáhl ruku a přiblížil tak kámen skoro až k Anissině holé paži. Snažila se mu uhnout, jako by to byl rozpálený uhlík, ale nedokázala se vymanit z ochranného objetí Selie.
"Ne!" Selia vyškubla mléčně šedý kámen Chavenovi z ruky tak rychle, že když sevřel prsty do prázdna, dívka už si jej přitáhla k hrudi. Překvapeně na ni pohlédl. "To není třeba," prohlásila a pak něco vyštěkla jazykem, který Briona nepoznávala - byl to krátký, ostrý výkřik, jako když jestřáb padá na kořist.
Briona se pokusila něco říct, vynadat mladé ženě, že se do toho plete, ale vzduch v místnosti se náhle změnil tak, že nemohla promluvit. Chlad se jí vlil do uší a zalehl je, jako by ponořila hlavu do vody.
"Není třeba tohle ani nic jiného." Seliin hlas najednou jako by přicházel z velké dálky. "Nezahodila jsem ten kámen tak, jako muž zahazuje pannu, když už není panna. Byla jsem unavená, vypadl mi, a když jsem zase nabrala dost sil, abych se vrátila a hledala ho, byl pryč." Dívčin hlas sílil, až skončil triumfálním, ostrým výkřikem, stále však tlumeným tím zvláštním zhoustnutím vzduchu. "Kulikos nikdo nezahodí, mužíčku! Nikdo to neudělá jen tak!" Selia zvedla ruku a vložila si kámen do úst.
Tvář se jí náhle rozostřila a změnila, kůže ozářená ohněm jako by se sloupla a uvolnila místo něčemu temnějšímu, co vyšlo zevnitř. Toto pohlcování světla tmou se v několika okamžicích rozšířilo po celém dívčině těle, jako by někdo hodil kámen do potoka, v němž se dosud odrážel její obraz, a zkalil hladinu. Dusivý vzduch v místnosti se konečně dal do pohybu, ale místo aby přinesl úlevu, točil se čím dál rychleji. Vánek přerostl v prudký vítr a potom v úplnou vichřici, která vířila tak rychle, že Briona cítila, jak ji do kůže píchají zrnka prachu a kousíčky kamenů. Strážní překvapeně, polekaně vykřikli, ale ona je slyšela jenom slabě.
Svíčky zhasly. Jediným zdrojem světla byl už jen oheň, ale i plameny se ohýbaly k temné postavě, jež rostla před postelí, postavě, která předtím patřila hezké služebné Selii. Anissa vykřikla. Byl to slabý zvuk, tenounký jako nit. Briona se pokusila zavolat na Chavena, ale drobného muže něco srazilo na podlahu; ležel na ní nehybný, možná dokonce mrtvý. Místnost naplňovaly smíšené pachy rozpáleného kovu, bahna a krve - ale pach krve byl nejsilnější, těžký a trpký.
Bylo to zvláštní, ale Briona v té hrůze stále viděla něco z Anissiny služky, jakési zhoustnutí hmoty uprostřed, které odráželo tvar, jakýsi odlesk její tváře v temné, hrubé masce; z větší části to však byla rozbujelá, nezřetelná skvrna, nestálá stínová bytost, opancéřovaná jako krab nebo pavouk, ale mnohem nepravidelnější a nepřirozenější. Přímo před užaslou Brionou se z kamenných zrnek a jiných tvrdých věcí zhmotňovaly pláty se zubatými okraji a prodlužující se ostny, jako kdyby to rostlo z prachu, který v místnosti zvířila vichřice.
V hlubině temného, proměnlivého obličeje se zaleskly oči, načež ta věc zvedla neskutečně dlouhou ruku. Paráty podobné kosám začaly klepat a skřípat, jak se ta věc dala do pohybu k Brioně. Klopýtavě couvla, ochromená strachem. Teď už věděla, co zabilo Kendricka. Byla bezbranná a na sobě měla nemožné, směšné šaty. Byl s ní konec.
Popadla těžký svícen a rozmáchla se jím, ale jeden spár toho tvora jí ho se zvonivým třesknutím vyrazil z ruky. Něco prosvištělo kolem ní; dlouhé ratiště vrazilo tvorovi do břicha a na okamžik jej zahnalo zpátky.
"Utečte, Výsosti!" křikl mladý strážný Millward, který se snažil tu věc udržet na konci své halapartny, jako by to byl medvěd. "Lewe, pomoz mi!"
Druhý voják se nikam nehrnul; než přece jenom udělal několik váhavých kroků do oslepující smršti kamínků, ta věc Millwardovu halapartnu rozštípala na třísky, jako by to byla špejle od cukrkandlu, a byla zase volná. Pustila se do křížku s druhým strážným a uhýbala jeho kopí. Briona, místo aby utekla, ohromeně civěla. Proč strážní nevytasili meče - kdo mohl být tak hloupý, aby s tak dlouhými zbraněmi bojoval v malé místnosti? Drápy se matně zaleskly, jak zjevení seklo druhému strážnému po trupu. Muž se chytil za rozpáraný pancíř a padl na záda. Krev, která z něj vytryskla, byla černá jako dehet.
Stvoření se teď krčilo mezi Brionou a dveřmi. Krátkou nerozhodností se uvěznila. Zdálo se jí, že za tím nestvůrným tvarem zahlédla pohyb - že by se Chavenovi dařilo uniknout? Mladý Millward konečně vytasil meč. Sekl po té věci, ale ona neuhnula z místa, pouze hlasitě zasyčela - znělo to spíš, jako když o sebe se skřípáním dřou dva kameny než jako dech živého tvora - a stáhla se do sebe. Stínový útvar ztmavl a zhoustl. Brioně se na kratičký okamžik zdálo, že v něm zahlédla obličej služebné Selie, triumfální a šílený, se rty ohrnutými neslyšitelným radostným rykem.
Mladý gardista se s výkřikem hrůzy vrhl na tu beztvarou věc a sekl po ní. V první chvíli se zdálo, že by ji dokonce mohl zranit - zrůda se scvrkla skoro do lidských proporcí, paráty se roztáhly jako prosící ruce a tmavý obličej vyplnila sténající bezzubá ústa. Pak se drápy vymrštily skoro tak rychle, že je nebylo vidět. Heryn Millward se zapotácel a padl na záda. Z oční jamky mu vybublávala krev, místo obličeje měl rudou spoušť.
Briona téměř nemohla dýchat. Srdce měla v hrudi sevřené hrůzou málem k prasknutí. Kulikoský démon se pohnul. Obrysy se mu měnily, nic nebylo úplně zřetelné s výjimkou lesku očí a cvakání dlouhých, zakřivených paŕátů, které se otevíraly a zavíraly, otevíraly a zavíraly. Briona zakopla a upadla. Zoufale zašmátrala po stoličce, po čemkoli, čím by si ty strašlivé nože udržela od těla. Nahmatala něco a sevřela to v ruce, ale byl to jen tupý konec Millwardovy halapartny,

kus rozlámaného dřeva. Napřáhla to před sebe, i když věděla, že jí to proti té síle a proti těm strašlivým zahnutým drápům nebude platnější než stéblo trávy.
Pak náhle vyšlehl do vzduchu za tou věcí plamen a na okamžik ji obklopil, takže to vypadalo, že dostala úplně jinou podobu; již to nebyl temný, kalný přízrak, ale ohnivý démon z nejhlubších děr Kerniosovy říše. Pak oheň přeskočil na tmavou hlavu a ramena. Vyvalily se jiskry a jazyky plamenů. Překvapený tvor chroptivě zaskučel. Brioně se zachvěly útroby, jako by se úplně proměnily v tekutinu. Tvor se otočil a zaútočil na Chavena, který uskočil dozadu, upustil z dýmajících, zčernalých rukou železný koš na oheň a nějakým zázrakem se vyhnul drápům, které ho měly rozpárat. Plameny se na těle tvora rozšířily a vytvořily korunu na beztvaré hlavě; šlehaly výš a výš, až začaly olizovat strop. Tvor vrávoravě ustoupil, strhl při tom závěsy z postele a zamotal se jako medvěd do sítě. Průsvitná látka zajiskřila, zavířila a vzňala se. Stínový tvor se svíjel, plácal pařáty. Znovu vyjevil Seliinu tvář, tentokrát zkřivenou do polekaného výrazu. Podařilo se mu zaškubat hořícími závěsy tak, že začaly odpadávat; brzy bude znovu volný. Chladný hněv pohnal Brionu do útoku; oběma rukama pevně třímala zlomené ratiště, které vší silou zarazila doprostřed té strašlivé věci. Bylo to jako naběhnout na kamenný sloup - omráčenou Brionu náraz odhodil zpátky - ale nesouměrná díra tvorových úst se prudce otevřela a vypustila něco, co se s rachotem rozběhlo po kamenné podlaze.
Kulikosový netvor znovu zavyl, tentokrát opravdovou bolestí a hrůzou, ale vzduch byl najednou plný jisker a létajícího prachu. Vítr, který jej stvořil, jako by jej teď s vířením trhal na kusy.
Briona se pokusila vstát, ale netvorovo rezavé zavřísknutí, tak hlasité, že hrozilo chvěním uvolnit střešní trámy, jí podrazilo nohy a ona znovu upadla. Odvetné máchnutí pařátů ji tak minulo. Stvoření, které bylo Selií, se vrhlo na zem a se sténáním začalo šmátrat po ztraceném kulikosu. Plazící se postavu obalovaly spirály plamenů, ale v lidské a démonické esenci v jejím nitru, která se třepetala a vlnila v dýmu, zavládl zmatek. Postava se prudce zvedla a triumfálně zasyčela, ale to, co svírala v pařátovité ruce, byl jenom náprstek - možná týž, který předtím patřil samotné služce. Upustila stříbřitou věc a se zařváním, plným bolesti a zoufalství, potácivě couvla. Seliinu tvář teď bylo vidět jako masku agónie. Brionino zlomené ratiště se jí v hrudi zachvělo; rána měla podobu ohnivého otvoru. Když pak netvor narazil na postel, jak vrávoravě couval, nebesa se konečně uvolnila, zřítila se na něj a přikryla ho jako peřina hučícího ohně. Stínová postava ještě zařvala a zazmítala se, když oheň vyšlehl, a pak s kňouráním, v němž poprvé zaznělo něco lidského, přepadla a zůstala ležet natažená na podlaze, kde sebou ještě chvíli škubala v plamenech.
V nenadálém tichu Brioně připadalo, jako by se ocitla na měsíci, v zemi, ze které se už nikdy nebude moci vrátit k životu, který znala. Upřeně zírala na tu věc zabalenou do hořících závěsů a na oheň, který doutnal v kobercích. Když si byla jistá, že se přestala pohybovat, vzala nočník a vylila jej na hořící postavu. Tím uhasila největší plameny a přidala do odporného pachu ohně a krve ještě puch vařící moči. Když se pak apaticky pustila do udusávání zbytku plamenů, připlazil se k ní Chaven. Ruce měl zčernalé, obličej napnutý křečí bolesti.
"Nedělejte to," řekl skřehotavě. "Nebudeme mít světlo."
Briona nepřítomně, jako by byla někdo jiný, našla svíčku, zažehla ji od hořícího závěsu lože a pak dokončila hašení. Zapálila další svíčku. Neplakala, ale cítila, že by měla.
"Proč?"
Chaven zavrtěl hlavou. "Byl jsem hlupák. Jelikož byla Selia nemocná před Kendrickovou smrtí i po ní, myslel jsem si, že skutečně měla horečku, tu, která postihla i Barricka. Teď chápu, že si jen předem připravovala půdu pro slabost, která na ni měla přijít, až použije kulikos. Myslel jsem si, že čarodějnice je určitě Anissa a zkusil jsem na ni jít lstí. Netušil jsem, že kámen se dá použít znovu bez velkých příprav, bez složitého kouzla…"
"Já myslím, proč zabila Kendricka? Chtěla zabít taky mě?"
Chaven se zadíval na promočenou, spálenou masu. Odtáhl kousek závěsu. Překvapená Briona spatřila Seliinu obyčejnou mrtvou tvář, s očima otevřenýma a ústy dokořán. Kouzlo, které dívku ovládalo, již pominulo a nezanechalo po sobě nic, z čeho by se dalo poznat, čím byla, kromě rozdrceného zbytku kamínků, prachu a popela, sražených na kůži v odporné bahno. "Ano, byla by tě zabila, možná jedem - a Barricka taky, kdyby byl s tebou. Tvá nevlastní matka tě sem nepozvala, bylo to Seliino dílo. Proto Anissa vypadala tak zmateně. Proč to udělala? Myslím, že lepší otázka je pro koho, a já na ni neznám odpověď." Prohlédl si černé, puchýři pokryté ruce a smutně dodal: "Byl jsem si tak jistý, že to nemůže být nikdo jiný než Anissa…"
Podíval se na Brionu a ona jeho pohled opětovala, jak je oba napadlo totéž. "Anissa!" vyhrkla.
Brionina nevlastní matka ležela schoulená v kaluži vody na podlaze na druhé straně postele a vypadalo to, že nevnímala nic, co se stalo. Královna byla pološílená bolestí a rukama si svírala břicho. "Už to bude," zasténala. "To dítě. Bolí to! Ach, Madi Surazem, zachraň mě!"
"Dojdi pro pomoc," prosil Chaven Brionu. "S těmihle popáleninami nezmůžu téměř nic. Pošli pro porodní bábu! Rychle!"
Krátce zaváhala. Z Anissina vytřeštěného, vyděšeného pohledu jí nebylo dobře. Vzpomněla si, jak se macecha bála, když ji Chaven skoro obvinil z vraždy nevlastního syna, a ten horečnatý pocit se zhoršil. Hlučná myš, říkali s Barrickem otcově mladé manželce, škádlivě a jedovatě. Už nikdy tuto ženu urážet nebude.
Briona se s jednou ze svíček vypotácela z opuštěné věžní místnosti a seběhla ze schodů. Nějak se jí podařilo nespadnout. Dole si otevřela dveře a našla za nimi dva čekající strážné. Užasle si ji prohlédli. Mohla jen tušit, jak vypadá, umazaná popelem, krví a horšími věcmi, ale strážní rozhodně vypadali vyděšeně.
Nebyl čas je rozmazlovat nebo si něco vymýšlet. "U všech bohů, copak jste oba hluší? Neslyšeli jste nic z toho, co se dělo uvnitř? Jsou tam mrtví. Královna bude rodit. Jeden z vás běžte nahoru pomoci Chavenovi, druhý ať spěchá najít porodní bábu Hisoldu. Nevím, kam odešla - nejspíš ji poslala pryč Anissina služebná."
"Š šla s ostatními že ženami do kuchyně!" vykoktal jeden z vyjevených strážných.
"Tak běž, proklatě, honem! Přiveď ji!"

Strážný odběhl. Druhý, který si ji pořád ještě prohlížel, jako by Briona byla to nejděsivější, co za svůj krátký život viděl, se otočil a začal po dvou brát schody do věže.
Nadlouho mu to nevydrží jako to nejhorší, co kdy viděl. Stála pod prázdným schodištěm, třásla se a snažila se popadnout dech. Přes liduprázdné nádvoří k ní dolétl zpěv.
Zimní slunovrat, vzpomněla si, ale najednou jí to připadalo nevyslovitelně zvláštní. Všechno před Jarní věží se jakoby odehrálo v jiném století. Chci jenom spát, nic víc, pomyslela si. Spát a zapomenout. Zapomenout na ten okamžik, kdy z prachu, vzduchu a zlého kouzla vyrostla ta temná věc, kdy starý život, postavený na jistotách, jakkoli křehkých, nadobro zmizel. Zapomenout na nevlastní matku, jak sebou škube v bolestech a hrůze. Všechny jsme je svou pošetilostí zradili, pomyslela si. Otce, Kendricka, Anissu, všechny.
Shasa.
Strašlivě se zastyděla. Shaso, uvržený do okovů a muk. Krátce zaváhala - byla tak unavená, tak hrozně unavená - ale odstrčila se od stěny, o niž se opírala, od kamenů, které jejím vyčerpaným svalům připadaly měkké a lákavé jako postel, a belhavě vykročila k žaláři. Jedna křivda bude každopádně napravena, než přijde jitro Dne sirotků.
Zorio, milosrdná Zorio, prosila, jestli jsi mě někdy měla ráda, dej mi trochu síly!
Když Briona opustila nádvoří a vešla do kolonády, zdálo se jí, že za sebou zaslechla kroky, ale když se otočila, nikdo tam nebyl, kamenná cestička byla ve svitu měsíce prázdná. Dál se kulhavě vydala k žaláři a spoutanému přízraku svého selhání.

40
Útěk Zorie

SRDCE KRÁLOVNY:

Nic neroste z ticha,
hromádka posekaného pažitu,
dřevěná skříňka s vyřezanými ptáky

Věštby vržených kostí

Zahradní bludiště za hlavním palácem bylo plné hlasů. Hosté se zvedli od stolů a zachumlali se, aby jim nebyla zima, když půjdou ven - alespoň ti, kteří hledali soukromí, jež nemohli najít v jasně osvětlených síních. Jenže kolik soukromí tam mohli mít, obzvlášť při úplňku? Znělo to, jako by bludištěm chodilo přinejmenším na tucet lidí. Smáli se, mluvili, ženy umlčovaly muže a alespoň jeden zpíval starou košilatou píseň o Dawtreyovi očarovaném elfy - což se nezdálo zrovna vhodné v situaci, kdy Šeré plemeno stálo skoro před branami.
Zima skutečně číhala poblíž tohoto Zimního slunovratu, vzduch byl ostrý a vítr sílil. Brioně nebyla zima, ale věděla, že by jí měla být; vlastně své tělo skoro vůbec necítila. Co nejtišeji a po okraji obešla zahradu. Držela se u živého plotu ze starých tisů a plula k žaláři v oblaku vydechovaného vzduchu jako nějaký vznášející se duch. Nechtěla mluvit s žádným z dvořanů. Dnes jí bohatě stačilo jenom se na ně dívat přes jídelnu. Teď, když jí vzpomínka na tu nelidskou věc, která zabila Kendricka, vězela v paměti jako zubatý úlomek ledu, jako nehojící se rána panny z té písně, měla pocit, že už nikdy nebude schopná podívat se jim do těch prázdných tváří, aniž by nezačala křičet.
Zadními dveřmi se dostala do paláce, ale místo aby se vydala obvyklými chodbami, přešla jednu z menších místností za trůnní síní a vyhnula se shluku služebnictva, které se snažilo co nejdřív dokončit své povinnosti, aby si mohlo udělat vlastní oslavu Zimního slunovratu. Na horním konci schodiště, které sestupovalo do žaláře, nečekala žádná stráž, a když dole odtlačila dveře nezajištěné závorou, našla jen jednoho muže s píkou, jak si vsedě odkrucuje osamělou službu. Strážný přinejmenším dřímal, když zaslechl zvuk dveří. Pomalu zvedl hlavu a protřel si oči. Nedokázala si ani představit, jak musí vypadat v potrhaných šatech, s obličejem určitě umazaným od popela a krve stejně jako ruce.
"P princezno!" Překotně vstal a zašátral po zbrani, kterou se mu podařilo zvednout špatným koncem nahoru. Bylo by to komické, kdyby to nebylo tak skličující, kdyby za sebou neměla tak příšernou noc, plnou krve a ohně… a kdyby jeho hloupě vážný obličej tolik nepřipomínal Heryna Millwarda, mladého gardistu, který teď ležel v kaluži vlastní krve v Anissině komnatě.
"Kde jsou klíče?"
"Výsosti?"
"Klíče! Klíče od Shasovy cely! Dej mi je!"
"Ale…" Oči měl vytřeštěné.
Vážně musím vypadat jako démon. "Nenuť mě, abych na tebe musela křičet. Vydej mi ty klíče a pak běž najít svého kapitána. Kdo má velení, když je Vansen pryč?"
Muž tápavě sundal z kolíku na zdi kruh s těžkým klíčem. "Tallow," odpověděl po chvíli vylekaného přemýšlení. "Jem Tallow, Výsosti."
"Tak běž a přiveď ho. Jestli spí, tak ho probuď, ale nedovedu si představit, proč by o Zimním slunovratu spal." Ale je opravdu možné, že je to pořád tatáž noc? Musí být, ale ta představa byla neovladatelně zvláštní. "Řekni mu, aby vzal vojáky a přišel sem za mnou. Řekni mu, že ho potřebuje princezna regentka." Dokud nezjistí, proč čarodějnice Selia udělala, co udělala, dokud nezjistí, jestli dívka z jihu neměla při Kendrickově vraždě pomocníka, nikdo nesmí jít spát.
"Ale…"
"U všech bohů, hned!"

Muž byl tak vylekaný, že klíče upustil. Briona zaklela, jak se to k dámě vůbec nehodilo, sklonila se a sebrala je z podlahy. Strážný zaváhal jen na okamžik, potom rozrazil dveře a pelášil nahoru.
Zámek cely byl zatuhlý, šlo jím jen těžko pohnout, ale oběma rukama se jí podařilo klíčem otočit a dveře se nakonec skřípavě otevřely. Postava schoulená na podlaze v zadní části cely se nepohnula, dokonce ani nezvedla hlavu.
Je mrtvý! Brionino srdce, už tak unavené, se znovu rozbušilo a tma ve vlhké, studené místnosti chvíli hrozila, že ji spolkne. "Shaso! Shaso, to jsem já, Briona! Kéž nám bohové odpustí, co jsme udělali!"
Doběhla k němu a zaškubala jím. Ulevilo se jí, když uslyšela chrčivé nadechnutí, ale vyděsilo ji, jak starý muž zhubl. Začal se převalovat. "Briono?"
"Zmýlili jsme se. Odpusť nám - odpusť mi. Kendrick…" Pomohla mu posadit se rovně. Odporně páchl a ona se neubránila a o krok ustoupila. "Vím, kdo zabil Kendricka."
Zavrtěl hlavou. V cele byla tma, jediný koš s řeřavým uhlím, který stál v chodbě, nedokázal osvětlit ani tak malý prostor. Neviděla mu oči. "Zabil…?"
"Shaso, já vím, že tys to neudělal! Byla to Selia, Anissina služebná. Je…je čarodějnice, umí se proměnit. Změnila se… milosrdná Zorio, v nějakou… nějakou věc! Viděla jsem to!"
"Pomoz mi vstát." Hlas měl chraplavý, jak jej dlouho nepoužíval. "Pro lásku všech bohů, děvče, pomoz mi vstát."
Dělala, co mohla, tahala ho za ruku, jak se ztěžka snažil vstát. Nesouvisle mu vyprávěla, co se v noci stalo, i když si nebyla jistá, jestli jí v tomto nemocném, vyčerpaném stavu vůbec rozumí. Řetězy zacinkaly a on znovu klesl k zemi, přemožený jejich tíhou. "Kde jsou klíče?" zeptala se.
Shaso ukázal. "Na té desce na zdi." Trvalo mu věčnost dostat ze sebe každé slovo. "Nevím, který klíč je od těchto okovů. Skoro mi je nesundávali."
Brioně vhrkly do očí slzy. Pospíšila si k desce, ale neviděla mezi tuctem klíčů žádný rozdíl, a tak je sňala všechny. Jejich tíha jí stahovala ruce podél těla, když se s nimi rychle vracela do cely. "Proč jsi mi nic neřekl?" Začala zkoušet klíče. S každým, který cpala do zámku okovů, se musela naklonit až k němu. Starcův pach jí připomněl tu věc v Anissině komnatě, ale tohle byl alespoň přirozenější odér. "Tys to neudělal, tak proč jsi mi to neřekl? Co se stalo mezi tebou a Kendrickem?"
Mlčel. Nejdřív jeden a pak i druhý okov se s cvaknutím odpruženého železa otevřely. Když mu pomáhala vstát, nemohla necítit mokvavé rány, které mu udělaly na zápěstí. Byl celý umazaný od krve - ale to ona taky.
Shaso zavrávoral, ale pak se udržel zpříma. Roztáhl ruce, snažil se chytit rovnováhu. "Ale řekl jsem ti… že jsem tvého bratra nezabil. Víc o tom nemůžu mluvit," řekl nakonec.
Brioně uklouzl zklamaný výkřik. "Jak to myslíš? Řekla jsem ti přece, že vím, kdo Kendricka zavraždil. Copak to nechápeš? Teď mi ty musíš říct, proč jsi dopustil, abychom tě uvěznili, když jsi nevinný!"
Unaveně zavrtěl hlavou.
"Bránila mi v tom přísaha, kterou jsem složil. A brání mi pořád."
"Ne," řekla. "Nedovolím, aby tvá tvrdohlavost…"
Dveře žaláře se skřípavě otevřely a objevil se v nich strážný, kterého poslala pro kapitána. Tvářil se zmateně a ruce si tiskl na břicho, jako by v nich choval něco malého a drahocenného. Udělal krok do místnosti, pak klopýtl a upadl na obličej. Briona byla tak rozčilená a zmatená, že jí chvíli trvalo, než si všimla, že se nezvedá, a za další chvíli zahlédla temnou kaluž, která se pod ním rozlévala.
"Tvůj vrchní zbrojíř je pořád ještě dokonalý rytíř, že?" Ze schodiště vešel do místnosti Hendon Tolly. Byl oblečený jako na pohřeb, ale usmíval se jako dítě, které právě dostalo sladkost. "Xandský barbar, který by doopravdy raději zemřel, než aby ztratil svou čest."
"Zjistila jsem, kdo zabil mého bratra," řekla Briona, překvapená a polekaná. "Nevěřila jsem, že s tím máte něco společného. Proč jsi zabil toho strážného? A proč přede mne předstupuješ takto výhružně?" Narovnala se. "Měli jste s tím něco společného?" Nevěřila, že by mohla dosáhnout zaváhání Hendona Tollyho, pokud by opravdu chtěl vládnoucí princezně ublížit, ale mohla vnést pochybnosti alespoň do jeho nohsledů.
"Ano, možná bys to časem skutečně dotáhla na královnu," řekl Tolly. "Jenže jsi nezkušená, holčičko, nezkušená. Přišla jsi sem bez stráží. Dnes večer jsi za sebou nechala stopu zmatku a krvavých skutků po celém hradu. Historka, kterou budu vyprávět, to všechno vysvětlí - ale ne tobě ke cti."
"Zrádče," zahřímal Shaso. Opřel se o zeď, viditelně mu docházely síly. "To… ty a tvůj bratr, vy jste to všechno způsobili."
"Ano, částečně." Hendon Tolly se rozesmál. "A ty, dědku, jako opilec, který se motá před těžkým kočárem, jsi mi neuhnul z cesty. A teď se staneš oficiálním vrahem nejenom prince Kendricka, ale i princezny."
"Co to blábolíš?" zeptala se Briona. Doufala, že zaměstná Tollyho mluvením dost dlouho, aby něco vymyslela, nebo aby někdo přišel a zachránil ji. "Zbláznil ses?" Věděla však, že nikdo nepřijde. Proto ubodal strážného a nechal ho před ní zemřít, aby jí předvedl, jak je bezmocná. Nejmladší Tolly byl kočka, která si ráda hrála s kořistí zahnanou do kouta, a na takovou kořist čekal celý život.
"Briono, Brionko." Zavrtěl hlavou jako bezmezně milující strýček. "Tolik ses zlobila na mého bratra Gailona, že si tě chtěl vzít a udělat z tebe slušnou ženu místo té malé paličaté trajdy, ve kterou tě nechal vyrůst tvůj otec. Viděla jsi v něm zrůdu. Ale ve skutečnosti byl tím jediným, co stálo mezi mým bratrem Caradonem a mnou a našimi plány s Jižním Pomezím. Proto musel zemřít."
"Ty… ty jsi zabil Gailona?"
"Samozřejmě. Byl od začátku proti našim kontaktům s autarchou - dokonce se kvůli tomu přišel hádat s Kendrickem tu noc, kdy tvůj bratr zemřel. Caradon a já jsme se totiž obrátili na Kendricka sami, protože Gailon by to neudělal, a slíbili jsme mu, že autarcha mu pomůže osvobodit vašeho otce výměnou za několik malých ústupků ohledně suverenity

jistých jižních zemí. Kendrick se totiž rozhodl využít velkorysou nabídku našeho xiského spojence."
"To by můj bratr nikdy neudělal!"
"Ale udělal, nebo s tím alespoň předběžně souhlasil. Jeho smrt zničila to, co by byla velice výhodná dohoda, alespoň pro Caradona a mne. A myslím, že i pro autarchu." Zavrtěl hlavou. "Stejně je mi to záhadou - nechápu tu devoniskou službu, ani jakou roli v tom celém sehrála."
Briona se ho chtěla zeptat na něco dalšího, jen aby mluvil dál - v tu chvíli byla příliš ohromená a vyděšená, než aby dokázala vstřebat víc z toho, co Hendon Tolly říkal - ale on zvedl ruku, aby ji umlčel, a pak pokynul strážím.
"Dost," nařídil. "Zabijte je, rychle. Musíme ještě najít toho prašivého doktůrka."
"To ti nikdy neprojde!"
Tolly se s neskrývaným potěšením rozesmál. "Vy Eddonové mluvíte o svém posvátném poutu a o lásce poddaných, ale podle toho se svět netočí, i kdybyste tomu možná chtěli věřit. Vaši věrní poddaní zapomenou za několik měsíců, jestli ne dnů. Někdo totiž bude muset chránit Anissino novorozené dítě - posledního dědice. Mimochodem, je to chlapec. Už je u ní porodní bába. Chudinka Anissa je z nočních událostí úplně zmatená, ale já jí je vysvětlím." Opět se usmál, uštěpačně veselý. "Ale to už budeš mrtvá, zavražděná Shasovou rukou, jako tragická ozvěna osudu tvého bratra, a Shaso bude mrtvý rukou mou, nebo tak to alespoň všichni uslyší. A když potom najdeme a zabijeme toho tlustého felčara, jiná verze příběhu než naše nebude. Tollyové se zdráhavě uvolí vzít nedospělého monarchu pod svou ochranu. Můj bratr bude vládnout v Summerfield Courtu a já budu vládnout tady - i když Caradon o tom ještě neví."
Dokonce se uklonil, jako by jí prokázal službu. "To je totiž tajemství historie, Brionko - to, kdo vypráví poslední verzi."
Chvála bohům, Chavena nedostali, pomyslela si. Alespoň prozatím. Srdce jí bušilo tak rychle, že měla pocit, jako by jí vyhánělo veškerý vzduch z plic. Byla to aspoň malá naděje - že někdy po její smrti někdo konečně pozná pravdu, že verze Tollyů nebude jedinou historií těchto dní.
Hendon Tolly luskl prsty. Tři strážní napřáhli kopí a natlačili ji zpátky k Shasovi. V té poslední chvíli dokázala slepě myslet jenom na hlouposti - Barricka, jak se mračí kvůli nějaké malichernosti, sestru Uttu, jak kreslí na kus pergamenu přesný kruh, zářivý úsměv Zorie v jedné staré knize - a pak jí přes rameno proletělo něco černého a narazilo to do obličeje nejbližšího strážného, který padl na záda a srazil jednoho ze svých druhů. Něčí ruka strhla Brionu. Nato se přehnalo přes místnost něco, co zářilo jako rozlomené slunce, odrazilo se to od zdi a zalilo to oslnivým světlem strážné a Hendona Tollyho, který vykřikl bolestí a překvapením, když mu na těžkém černém oděvu vyskočily plameny.
Shaso sípal jako umírající, neboť ho vysílilo, jak mrštil nejdřív svůj řetěz po strážci a potom koš s řeřavým uhlím po ostatních. Když ji pak táhl do zadní části žaláře, Briona si uvědomila, že tím smrt jenom oddálili. Neměli kam jít a překvapivý útok nebyl dostatečný - Tolly a jeho dva zbývající strážní už utloukali plameny, byť jeden z vojáků skučel bolestí.
Jak klopýtala pozpátku, úzkostně zalétla očima k prázdnému stojanu, kde obvykle byly píky a kde by se kteroukoli jinou noc než při této podivné kombinaci obléhání a slavnosti daly najít. Potom ji Shaso vtáhl do poslední cely a zabouchl za nimi dveře.
"Drž je zavřené," zasípal starý muž. "Jenom… chvilku."
Nepřátelé byli hned za dveřmi, ale nehrnuli se násilně je otevírat, aniž by věděli, co Shaso chystá. "S potěšením vás tam upeču zaživa," vykřikl Hendon Tolly. Mluvil, jako by sotva popadal dech, a také už to neznělo tak vesele. Briona doufala, že mu popáleniny působí mučivou bolest. "Do naší historky to bude zapadat stejně dobře."
Ozvalo se zavrzání. "Pomoz mi!" zašeptal Shaso hlasem zhrublým bolestí.
Briona udělala krok, zakopla a padla na kolena. Našla ho po hmatu a našla také těžkou dřevěnou věc v jeho kostnatých rukách.
"Zvedej!"
Zabrala a zachroptěla námahou. Trojúhelník světla, který dopadl na slámou poházenou podlahu cely a pomalu se rozšiřoval, svědčil o tom, že Hendon Tolly a jeho strážní se rozhodli zariskovat a pomalu otevírají dveře, ale Brioně a Shasovi se podařilo otevřít padací dvířka v podlaze. Ohromilo ji, že tam něco takového je, ale teď nebyl čas na otázky.
Když jí Shaso pokynul němým gestem, vklouzla do dvířek a našla žebřík. Potom se zastavila a podržela je otevřená, aby Shaso mohl slézt nad ni a neztratil při tom rovnováhu. Příliš ji to ale nepovzbudilo: jáma, jedno jak hluboká, se zdála být stejně beznadějným úkrytem jako cela. Shaso nechal dvířka, aby za nimi spadla a uvrhla je do černočerné tmy. Uslyšela, jak něco zaskřípalo, a pochopila, že zastrkuje skrytou západku. V dalším okamžiku Tolly a jeho muži začali do padacích dvířek vztekle bušit. Zvuky se úzkou jámou rozléhaly jako hromobití.
"Plaz se," řekl jí Shaso, když slezli na dno jámy. "Brzy se budeš moci postavit."
"U všech bohů - co to je?"
Prudce ji postrčil. "Běž! Tady jsme v hradním žaláři, děvče. Na místě, které je při obléhání posledním útočištěm. Nemyslíš, že by tady měla být tajná úniková cesta pro případ, že by došlo na nejhorší z nejhoršího?"
"Což se stalo," řekla, ale pak se rozhodla šetřit si dech pro plížení.
Brzy nato se Shasův slib vyplnil: úzký prostor se rozšířil tak, že Briona nedokázala nahmatat stěny ani strop. "Kam to vede?"
"Ústí u propusti pod Jarní věží."
"Musíme najít Avina Broneho! Musíme zburcovat zbytek stráží!"
"Ne!" Chytil ji za nohu. V té tmě to bylo, jako by se jí zmocnil netvor s prsty z kořenů. Shaso mluvil pomalu, jak zápasil o dech. "Nemám k Bronemu důvěru. A stejně nevíme, kde je. Jestli nás Tollyho muži najdou, okamžitě tě zabijí. Vždycky můžou později tvrdit, že jsem tě vzal jako rukojmí, že tvá smrt byla nešťastná náhoda."
"Tomu by nikdo neuvěřil!"
"Ve světle zítřejšího dne možná ne, ale k čemu by ti to bylo dnes v noci? Nebo mně, když mě rozsekají před vzteklým

davem? Proklatě, Briono Eddonská, na tohle není čas! Musíme se dostat ven. Musíme…" Odmlčel se, aby se nadechl. Bylo děsivé slyšet, jak je slabý. Co kdyby zemřel? Co by dělala pak? "Teď se můžeš postavit," řekl nakonec. "Vezmi mě za ruku. Vím o místě, kam můžeme jít."
"Co je tohle za chodbu? Jak ses o ní dozvěděl?"
"Jsem vrchní zbrojíř." Jak se zvedal, zaúpěl bolestí. "Je mým úkolem znát takové věci. Avin Brone o ní ví taky. Proto mě nechal zavřít do jiné cely."
"Proč o tom ale nikdo neřekl Barrickovi a mně?"
Shaso si povzdechl. Byla v tom směs lítosti a bolesti, která ho nutila zatnout zuby. "Měli vám to říct. Dej mi ruku."

Zdálo se, že cesta vlhkými chodbami vytesanými ve skále a zrádnými zúženinami, které jako by nebyly víc než díry prokopané tvrdou hlínou, jim zabrala skoro celou hodinu, než došli do malé místnosti, která byla cítit přílivovým bahnem a ptačím trusem. Měla vysoké úzké okno, kterým dovnitř pronikalo měsíční světlo, a ona poprvé od chvíle, co prolezli padacími dvířky, spatřila vyhublou, unavenou tvář Shasa dan Hezy.
"Jsme ve skladišti u propusti," řekl mezi prudkými nádechy. Dokonce ho slyšela zanaříkat, když se plazil, a ten zvuk byl tak absurdně nečekaný, že ji vyděsil skoro tolik jako všechno ostatní, co tuto šílenou, hrůzostrašnou noc zažila. Shaso dával najevo bolest, skoro plakal! Mohla si jenom představovat, jak špatně na tom musí ve skutečnosti být.
"Summerfieldovi lidé budou pročesávat hrad. Možná tě budou hledat i jiní, ale nemůžeme věřit nikomu."
"Určitě…"
"Poslouchej mě, děvče! Teď je jasné, jak dlouho a jak pečlivě se Tollyové připravovali, čekali na příhodný okamžik. I kdybychom se dostali k Bronemu, a i kdyby se ukázalo, že je loajální, kdo může vědět, jestli se dá říct totéž o jeho strážích? Musíme tě dostat odsud."
"Kam? Jestli je to tak nebezpečné, kam můžeme jít?"
"Nejdřív to nejdůležitější, Briono." Chvěl se, třásl se zimou. "Jediná bezpečná cesta, kterou se dá hrad opustit, vede po vodě."
"Ale ve městě je Šeré plemeno!"
Zavrtěl hlavou. "Tak poplujeme jinam. Přes zátoku a pak na jih podél pobřeží. V Helmingsea jsou místa… Připravil jsem se…"
"Ty… tys myslel, že by se něco takového mohlo stát?"
Starý muž se poprvé rozesmál. Byl to drsný zvuk a rychle se změnil v kašel, který mu lomcoval celým tělem a nebyl na poslech o nic příjemnější. "Je to můj úkol, Briono," řekl, když byl znovu schopen promluvit. "Úkol, na jehož splnění jsem přísahal. Myslet na všechno, co by se mohlo stát - na všechno - a pak se na to připravit."
Přestože měl zubožené tělo a jeho život visel na vlásku, zdálo se jí, že v těch slovech slyší hrdou zatvrzelost. Navzdory všemu ji to rozzlobilo. "Shaso, proč jsi mi o Kendrickovi neřekl pravdu?"
Zavrtěl hlavou. "Později. Jestli přežijeme." Pomalu, toporně se postavil a natáhl k ní ruku. Setřásla ji a narovnala se. Poprvé si uvědomila, jak je i ona unavená, jak moc ji všechno bolí.
"Teď tiše," řekl. "Zůstaň ve stínech."
Ulička před skladištěm byla prázdná, třebaže slyšeli, jak nahoře na hradbě na sebe volají stráže, a ve strážnici vedle propusti hořel oheň. Takovou noc hrad ještě nezažil! Slavil se svátek zimy, hned za vodou ležel strašlivý nepřítel a služebná nevlastní matky se proměnila v démona. Vypadalo to, že dnes v noci se může stát cokoli, úplně všechno strašlivé, příšerné, nemožné, a Briona přemýšlela, jestli může Shasovu úsudku beze zbytku věřit. Vždycky byl tak tvrdohlavý, tak přesvědčený o své pravdě, jenže kdo mohl v takovou noc vyvozovat správné soudy? Co když se mýlil? Měla se bez boje vzdát trůnu, uprchnout jenom ze strachu z Hendona Tollyho? Kdyby zavolala stráže, nepřišly by okamžitě k ní, ke své princezně regentce - neuštvaly by Tollyho po právu jako zdivočelého psa?
Ale co když ne, jak se Shaso obával? Co když to tajně byli Tollyho lidé, už v tuto chvíli svedení lžemi nebo zlatem? Briona si zkusila představit, co by udělal otec, jak by on uvažoval. Zůstaň naživu, řekl by jí, věděla to. Jestli zůstaneš naživu, dokážeš, že všechno, co Tolly říká, je lež. Ale jestli tě někdo zabije, nebudou mít lidé jinou možnost než věřit jemu, protože Summerfiel Court je nejsilnější část království mimo Jižní Marku, a navíc jsou pokrevně spřízněni s trůnem.
Náhle poznala, že ji Shaso vede zadními uličkami poblíž Čvachtovské laguny. V této části hradu, v úzkých průchodech plných chatrných čvachtovských domů, na přístavištích, která do sebe strkala podivně tvarovanými plavidly, na nichž snad bydlelo přinejmenším stejné množství vodních lidí jako v obvyklejších příbytcích, které vyrůstaly vedle doků, snad ani nikdy nebyla. Na to, že byl Zimní slunovrat, vládlo zvláštní ticho, ale hodina se už zřejmě přiblížila k půlnoci, uvědomila si; ulice byly téměř prázdné a jedině podle pár světel nahoře v oknech a útržků tiché hudby se dalo poznat, že tady vůbec žijí lidé. Slyšela, jak uvázané loďky narážejí do mol, občas se ospale ozvalo tázavé zvolání vodního ptáka.
"Kam vlastně jdeme?" zašeptala, když čekali ve stínech, než budou moci přejít jednu z širších ulic. Domky na sebe byly namačkané tak těsně a nahoře se tak znepokojivě nakláněly, že vypadaly spíš jako sršní hnízdo než lidské obydlí.
Shaso se rozhlédl na obě strany a mávl na ni, aby šla za ním.
"Sem," řekl. "To je dům Turleyho, předáka."
"Turleyho?" zašeptala. Chvíli jí trvalo, než si vzpomněla, proč je jí to jméno povědomé. "S ním jsem se setkala!"
Shaso místo odpovědi zaklepal na oválné dveře; bylo to zvláštní zaklepání, příliš složité, než aby to byla náhoda. Krátce nato se dveře otevřely, jenom škvírou, a ven vykoukly dvě velké oči. "Potřebuji mluvit s tvým otcem," řekl Shaso. "Hned. Pusť nás dovnitř."
Dívka hleděla, jako by ho poznávala, ale nečekala, že ho ještě někdy uvidí u svých dveří. "Nejde to, pane," řekla nakonec. "Dnes v noci je klid hejna."

"Bylo by mi to jedno, i kdyby byl konec světa, dítě," zabručel starý muž. "A on vlastně je konec tohohle mizerného světa. Vyřiď svému otci, že Shaso dan Heza je tady ve velmi naléhavé záležitosti."
Dveře se otevřely a dívka jim ustoupila z cesty. Briona si uvědomila, že už ji viděla - byla to ta dívka, která se svým milencem zahlédla, jak noc před Kendrickovou smrtí vplula do laguny záhadná loďka. Napadlo ji, že teď už ví, co ta loďka vezla, a pro koho.
Seliin prokletý magický kámen. Škoda, že jsem nevěnovala víc pozornosti slovům čvachtů…!
Čvachtovská dívka poznala Brionu a udělala pohyb, který vypadal jako nenacvičené pukrle. "Výsosti," pozdravila ji, ale i když byla zvědavá, ustrašeně nevypadala. Briona si nemohla vzpomenout, jak se dívka jmenuje, a tak odpověděla jenom přikývnutím.
Úzká chodbička vrzala jako lodní žebra. Silně, skoro až nepříjemně byla cítit rybami, solí a dalšími, hůře rozeznatelnými pachy. Dívka je předešla, aby otevřela dveře na konci chodby. Místnost za nimi byla těsná a studená a oheň, který v ní hořel, byl maličký, jako by měl spíš svítit než hřát. V místnosti hořelo také několik svíček, ale stejně tam nebylo dost světla, aby si Briona byla jistá, kolik lidí se v tom malém prostoru mačká. Napočítala tucet blyštivých holých hlav, než to vzdala, ale další postavy se krčily ve stínech u zdí. Vypadalo to, že všichni jsou muži, a všichni na ni upřeli kulaté, lesklé, mrkající oči - jako žáby v liliovém jezírku.
"Předáku Turley," promluvil Shaso, "potřebuji tvou pomoc. Potřebuji převozníka. Život princezny je v nebezpečí."
Široké, vlhké pohledy celé místnosti se rozšířily ještě víc.
Ten, který se jmenoval Turley, chvíli nezřetelně mluvil ke svým druhům, než vstal. "Čest, Shaso na," řekl konečně pomalu, se zvláštním přízvukem, "čest pro nás, ale všichni přísahali na klid hejna. Žádný z nás nesmí odejít, dokud noc neskončí, jinak to rouhání. I kdyby jeden z nás zemřel, jeho tělo tady zůstane, dokud nevyjde slunce."
"Je rouhání horší než smrt princezny Jižního Pomezí, Olinovy dcery? Už jste zapomněli, za co mu můžete být vděčni?"
Turley sebou maličko škubl, ale jeho hladká tvář znovu rychle strnula. "Přesto ne, slavný Shaso na."
Briona si uvědomila, že vrchní zbrojíř narazil na někoho, kdo je stejně tvrdohlavý jako on a litovala, že jí situace neumožňuje si tu podívanou víc vychutnat. "Nemůžeme počkat do svítání?" zeptala se.
"Nesmíme riskovat a pokusit se odplout lodí za denního světla. Hendon Tolly nebude čekat. Brzy zjistí, kde ústí ta chodba, kterou jsme použili, a pak už mu nedá moc práce, aby ho napadlo pátrat kolem Čvachtovské laguny. A Brone také; jestli si myslí, že tě může zachránit, nebude váhat a pošle muže, aby pátrali od domu k domu."
"Ale my přece chceme, aby nás Brone našel!"
"Možná. Ale i tady stačí, aby byl jediný muž neloajální, a může se stát nehoda - řekněme, že šíp bude mířit na mě, ale omylem zasáhne tebe…" Starý tuanský válečník zavrtěl hlavou. Brioně se zdálo, že vypadá, jako by mu dělalo potíže tak dlouho stát. "Předáku, nemůžeš nás poslat za někým jiným, ke komu máš důvěru? Potřebujeme převozníka."
"Já je převezu," ozvala se čvachtovská dívka. Briona si nevšimla, že čeká a poslouchá ve dveřích za nimi; trhla sebou, když její hlas uslyšela. Zdálo se, že i shromážděným mužům její přítomnost unikla. Začali si znepokojeně a překvapeně šeptat.
"Ty, Eno?" zeptal se její otec.
"Já. Umím ovládat loď stejně dobře jako většina mužů. Je to koneckonců Olinova dcera - nemůžeme si troufnout poslat ji pryč. Kdo by jí poskytl útočiště, kdo by ji převezl tam, kam se potřebuje dostat? Calkin? Sawney Toulavé oko? Není náhoda, proč tady o klidu hejna nejsou. Ne, já je odvezu."
Enin otec váhal a poslouchal nespokojené reptání svých druhů. Na kůži mu naskákaly skvrny a krk kolem ohryzku se mu nadmul, jako kdyby nafoukl kožnatý vak a chystal se zlostně říhnout jako žába, ale místo toho znovu polkl a znechuceně zavrtěl hlavou. Briona to gesto znala, mnohokrát je zahlédla u vlastního otce.
"Ano, dcero. Nevidím jinou možnost. Odvez je. Ale buď opatrná, velice opatrná!"
"Budu. Ona je Olinova dcera a Shaso na je přítel hejna."
"Ano, ale dávej pozor taky na sebe, ty zlobivá štičko." Otevřel jí náruč a ona k němu přistoupila, aby ho letmo, účelně objala. "Přijmeš to, Shaso na?" zeptal se Turley.
"Samozřejmě," odpověděl chraptivě starý muž.
Ena si Shasa pozorně prohlédla od hlavy k patě. "Potřebujete dát do pořádku, ošetřit ta říznutí a popáleniny. Ale nejdřív vanu dobré mořské vody, abyste ze sebe smyl ten pach." Obrátila pohled zpod těžkých víček k Brioně. Chybějící obočí dodávalo jejím očím tajemný a vzdálený výraz, byly jako oči někoho dlouho nemocného. "Vy také, paní. Chci říct Výsosti. Tu velkou potrhanou sukni do loďky nikdy nedostanete, takže vám budeme muset najít nějaké mé šaty, nezlobte se. Ale musíme si pospíšit. Měsíc zatím plave, ale brzy se potopí."
#
Ferras Vansen dostihl svou kořist v dolní části kopců - nebo si alespoň myslel, že tam je, ale jistotu neměl. Ještě před několika měsíci to byla hranice Stínové linie, zlověstné, ale jinak obyčejné místo; nyní však kopce zahalila mlha, takže je skoro nebylo vidět, a z celé krajiny až po zátoku se stalo cizí místo.
"Princi Barricku!" Jezdec se neotočil, plul chuchvalci mlhy dál. Vansen se dlouho trápil myšlenkou, že se možná spletl, že možná volá na přelud vy čarovaný Stínovou linií, ale když se přiblížil a nakonec dojel černého koně, uviděl chlapcův bledý, nepřítomný obličej. "Barricku! Princi Barricku, to jsem já, Vansen. Zastavte!"
Mladý princ se na něho ani nepodíval. Vansen pobídl koně, aby přijel ještě blíž, až se Barrickova oře dotýkal rameny, potom se natáhl a chytil prince za ruku. Příliš pozdě si uvědomil, že je to ta zraněná, ta zmrzačená.
Zmrzačená nebo zdravá, nezdálo se, že by to mělo nějaký vliv. Barrick mu ruku vytrhl, ale ani potom se na Vansena nepodíval, třebaže aspoň poprvé promluvil.
"Odjeď."
V princově hlase bylo něco zvláštního, jakási náměsíčnická nepřítomnost; to, jak odmítal otočit hlavu, začínalo vypadat

spíš jako šílenství než pohrdání. Vansen ho znovu chytil, tentokrát pevněji, a princ se po něm ohnal loktem, pokusil se mu vyškubnout. Koně do sebe narazili a zaržáli, nejistí, jestli je to boj nebo něco jiného. Vansen uhnul pěsti, která se po něm ohnala, objal mladíka oběma rukama a přetáhl Barricka k sobě. Barrickovi se však nohy zapletly do třmenů, spadl a velitele gardy strhl s sebou. Vansen se stačil vyhnout kopytům koní, ale zem jako by se mu zvedla vstříc a udeřila ho jako obrovská pěst. Dlouho nebyl schopný ničeho víc než ležet na zádech a těžce oddechovat.
Koně chvíli cválali a pak se zastavili. Když se Vansen konečně posadil, stále neschopný úplně naplnit plíce vzduchem, ke svému zděšení uviděl, že Barrick je již na nohou a belhá se ke svému černému koni, který uždiboval luční trávu, zpola schovaný v mlze, přestože stál jen několik desítek yardů daleko. Princ se držel za bok, jako kdyby ho hodně bolel, ale nevypadalo to, že by se nechal bolestí zastavit. Vansen se ztěžka zvedl a rozběhl se za ním, ale po celodenním boji a po pádu byl unavený a potlučený; když ho dostihl, princ Barrick byl už skoro u svého zvířete.
"Vaše Výsosti, nemohu vás tam nechat jet! Do té země ne!"
Barrick odpověděl tím, že vytasil z opasku dýku a neobratně se po Vansenovi ohnal, znovu aniž se po něm podíval. Vansen překvapeně couvl, zakopl a upadl. Nezdálo se, že by princ chtěl své výhody využít; otočil se a znovu chytil koně, který jejich soubojem zneklidněl a odskočil. Právě v okamžiku, kdy Barrick strčil prsty za podpínku, aby si koně přidržel, a začal nohou pátrat po třmenu, se k němu Vansen znovu dostal.
Tentokrát útok očekával a podařilo se mu vykroutit nůž princi z prstů. Mladík si tiše postěžoval, ale pořád se zdálo, že o Vanscna jako takového nejeví zájem; jednoduše se znovu otočil, aby vylezl do sedla. Vansen ho chytil kolem pasu a stáhl ho na sebe, takže se oba skáceli na zem. Tentokrát přitiskl hlavu chráněnou přilbou k plášti na mladíkových zádech a držel. Barrick bolestí lapal po dechu a vzpíral se čím dál zoufaleji, divoce tloukl rukama a nohama kolem sebe jako topící se plavec. Když se ukázalo, že Vansen je silnější a že mladík zahnutými prsty nedosáhne staršímu muži na oči nebo jiné důležité orgány, začal se Barrick sviják čím dál divočeji. Tichý nářek, který vydával, jak se váleli po zemi, zesílil v jekot, strašlivý rezavý zvuk, který se zabodl Vansenovi do uší jako ostrá hůlka. Nato princ začal mávat rukama a nohama, kopat, zmítat se. Vansen jej mohl jen pevně držet. Připadal si trochu jako otec, ale dítěte, které je velice nemocné. Šíleného dítěte.
Jak ho dostanu zpátky do Jižní Marky? napadlo ho. Barrickův křik se ozýval čím dál přerušovaněji, ale nepřestával ani neslábl. Vansen se začal plazit po zemi, snažil se odtáhnout chlapce ke svému koni. Budu ho muset svázat. Ale čím? A jak se s ním dostanu přes území Šerého plemene?
Barrickův odpor ještě zesílil a zdivočel, ačkoli Vansen by to byl nepovažoval za možné. Nedokázal prince odtáhnout a musel se zastavit několik yardů od koní. Oviják chlapce pažemi a nohama, zatímco Barrick dál vřískal, stejně monotónně, jako když se brána na rozbitém závěsu houpá ve větru.
Nakonec už toho bylo příliš. Vansenovy údy byly mučivě unavené a mladíkův křik tak srdcervoucí, až začal věřit, že určitým způsobem mrzačí mysl mladého prince. Pustil ho a díval se, jak chlapec přestal křičet, kolébavě vstal - byla to požehnaná úleva, když zpět vtrhlo ticho - a belhavě vykročil ke svému koni, který s nepřirozeným klidem čekal.
Vansen vstal a klopýtal za ním. "Kam chcete jet, Výsosti? Copak nevíte, že se vydáváte do země stínů?"
Barrick vylezl do sedla. Klouzalo mu, zápasil se svou rukou, viditelně unavený skoro stejně jako Vansen. Posadil se a znovu se chytil za bok. "Já… já vím." Hlas měl prázdný, nešťastný.
"Tak proč, Výsosti?" Když Vansen nedostal odpověď, zvýšil hlas. "Barricku! Poslouchejte mě! Proč to děláte? Proč jedete na stínová území?"
Mladík zašmátral po otěžích a zaváhal. Vansen si poprvé všiml, že ten černý kůň má zvláštní, jantarově žluté oči.
Vansen se k princi natáhl, tentokrát vlídně, a uchopil prince za ruku. Barrick k němu dokonce střelil pohledem, ale do očí se Ferrasi Vansenovi nepodíval. "Nevím proč. Nevím!"
"Pojeďte se mnou zpátky. Tam není nic než nebezpečí." Ale Vansen věděl, že nebezpečí je i za nimi, šílenství a smrt. Copak si původně nemyslel, že Barrick prchá před hrůzami bitvy? "Pojeďte se mnou zpátky do Jižní Marky. Vaše sestra se o vás bude bát. Princezna Briona bude mít strach."
Na okamžik se zdálo, že v princi regentovi něco oslovil: Barrick si povzdechl a maličko se v sedle uvolnil. Pak ta chvíle pominula. "Ne. Volá… volá mě."
"Co vás volá?"
Mladík pomalu zavrtěl hlavou. Bylo to gesto ztraceného muže, muže odsouzeného k záhubě. Vansen už takový obličej jednou viděl, ty prázdné a zmatené oči. Měl je ten muž z údolí, vzdálený matčin příbuzný, který se zapletl do hraničního sporu mezi dvěma velkými klany a přímo před očima mu zamordovali manželku a děti. Ten muž měl přesně takový výraz, když se přišel rozloučit, než se vydá hledat vrahy své rodiny. Věděl, že ho nikdo nedoprovodí ani nepomstí, a že nevyhnutelně zemře.
Vansen se zachvěl.
Barrick prudce pobídl koně k severu. Vansen se rozběhl k vlastnímu koni, nasedl a štval ho ostruhami, dokud nejel princi po boku.
"Prosím, Výsosti, naposledy vás žádám. Nevrátíte se k rodině, do svého království? K sestře Brioně?"
Barrick jen zavrtěl hlavou. Jeho oči znovu hleděly do prázdna.
"V tom případě mne nutíte, abych jel s vámi do těch strašlivých míst, ze kterých jsem se napoprvé jen tak tak dostal ven. To chcete, Výsosti, abych jel s vámi na smrt? Přísaha mi totiž nedovolí, abych vás tam pustil samotného." Vansen ji v duchu spatřil, krásnou tvář a špatně skrývaný strach, ale také statečnost, která tak ještě víc vynikala. Teď zaplatím za život tvého staršího bratra, Briono. Teď zaplatím za mrtvého Kendricka vlastním životem. Ale ona se to samozřejmě nejspíš nikdy nedozví.
Na chvíli, jenom na chvíli se zdálo, že princi do očí stoupl kousek opravdového Barricka, jako by se někdo uvězněný v hořícím domě vyšplhal k oknu a zakřičel o pomoc. "Na smrt?" řekl polohlasně. "Možná. Ale možná ne." Dovolil očím,

aby se zavřely, a pak je pomalu znovu otevřel. "Jsou podivnější věci, než je smrt, kapitáne Vansene - podivnější a starší. Věděl jste to?"
Na to nebylo co říct. Vansen, vyčerpaný na těle i na duchu, mohl jen následovat šíleného mladého prince do stinných kopců.
#
Briona nikdy nepovažovala hrad v Jižní Marce za něco tíživého nebo děsivého - byl jí ostatně po celý život domovem - ale když teď tiše kráčeli po okraji laguny, pevnost se svými vysokými věžemi a rozsvícenými okny působila dojmem, že nad ní visí jako lebka s korunou.
Celá noc působila jako výmysl, zvrácený výmysl, v němž se služky proměňovaly v obludy a princezny musely chodit po svém panství v přestrojení, navlečené do čvachtovských šatů páchnoucích rybinou.
Ena je provedla vlhkými, úzkými ulicemi do přístaviště na jižní laguně, kde obrovská vnější hradba pevnosti vrhala stín na Krejčovskou ulici, ale do loďky nenastoupili. Místo toho je nasměrovala do omšelých dveří přímo v široké hradbě kamenů, která chránila hrad od zátoky. Hrubě vytesaná chodba uvnitř vedla ke schodišti, jež točitě stoupalo nějakých dvacet nebo třicet kroků vzhůru do skalní stěny, a pak o něco kroků víc sestupovalo. Briona užasle zjistila, že se ocitla u další lagunky, tentokrát úplně obklopené skalní jeskyní, kterou osvětlovaly lampy rozmístěné tu a tam na břehu.
Musí být schovaná uvnitř mořské hráze, podivila se. Dva čvachtové seděli se zkříženýma nohama na kamenitém břehu a hlídali asi tucet loděk, byli však na nohou dřív, než Briona a její společníci sešli se schodů. Oba měli nepříjemně vyhlížející zahnuté čepele na dlouhých holích a nesklonili zbraně, dokud na mě Ena nepromluvila hrdelním polohlasem.
Měli tedy čvachtové skutečně vlastní jazyk? Briona mnohokrát slyšela, že to není pravda. Uvědomila si, že o těchto lidech, kteří žili uvnitř jejího hradu, ví velice málo. A tajná laguna! "Tys o tomto místě věděl?" zeptala se Shasa.
"Nikdy jsem je neviděl," vyhnul se přímé odpovědi. Ale nenaléhala na něho; už tak měla co dělat, aby se udržela na nohou.
Zdálo se, že Eně se podařilo vysvětlit čvachtovské hlídce svůj úkol. Usadila Shasa a Brionu do dlouhé, štíhlé veslice, naskočila k nim a vyvezla je maličkou lagunou k nízkému, zřejmě přirozenému otvoru v protější skalní stěně, který musel být přinejmenším polovinu dne neviditelný, schovaný pod vodou. Vesla se v dívčiných silných, dlouhoprstých rukou pohybovala lehce. Za chviličku loďka vyplula do mírných vln zátoky, nad níž se otevírala zatažená, širá obloha a prohánělly se po ní noční větry.
"Proč jsem o té laguně nikdy neslyšela?" Briona měla na sedátku jen málo místa, pod nohama jí ležel pytel od Eny a Turleyho, ve kterém byly hlavně sušené ryby a kožené měchy plné vody. Ohlédla se. "Co kdyby někdo tou dírou v mořské hrázi přepadl hrad?"
"Je tam jenom malou část dne." Čvachtovská dívka roztáhla tvář do zvláštně plachého, širokého úsměvu. "Když začne příliv, musíme loďky vytáhnout z vody a jeskyni opustit. Máme tam taky jiné stráže - stráže, které jste neviděli."
Briona se zmohla jen na zavrtění hlavou. Bylo jasné, že se o svém domově musí dozvědět ještě mnoho věcí.
Po chvíli mlčení ji pohyb loďky a tiché, opakované skřípání Enina veslování začaly ukolébávat. Spánek ji velice lákal, ale ještě nebyla připravená se mu vzdát. "Shaso? Shaso?"
Starý muž něco zabručel.
"Slíbil jsi, že mi vysvětlíš, co se stalo. Proč jsi mi neřekl pravdu."
Zaúpěl, ale velice tiše. "Tak to je můj trest?"
"Jestli to tak chceš brát." Stiskla mu paži, nahmatala místo, kde se tvrdý sval začal během týdnů, které strávil ve tmě a hladu v žalářové cele, sám požírat. "Slibuju, že tě už brzo nechám spát. Jenom mi pověz, co se stalo… tu noc."
Shaso mluvil pomalu a často se musel odmlčet, aby se nadechl. "Zavolal si mě k sobě, tvůj bratr Kendrick. Právě měl za sebou návštěvu Gailona Tollyho. Jestli ten lotr Hendon mluvil v této věci pravdu, Gailon musel proti autarchově nabídce brojit, ne ji obhajovat. Myslel jsem si, že on byl tím, kdo s ní přišel, ale zdá se, že jsem se mýlil. Tvůj bratr mi každopádně sdělil, co chce udělat - vzdát se víry tvého otce, že je třeba bránit všechny země Eionu. Kendrick si myslel, že dokáže přesvědčit ostatní monarchy, aby autarchovi dovolili ovládnout Hierosol, a že autarcha za to propustí vašeho otce.
Když pominu úvahy, zda to bylo nebo nebylo čestné, považoval jsem to za pošetilý risk. Pili jsme víno a hádali se. Dlouho jsme se s Kendrickem hádali, a tvrdě. Já jsem mu řekl, že je blázen, když vyjednává s takovými kreaturami, obzvlášť s kreaturou, jejíž moc tak roste - že bych se raději zabil, než bych mu dovolil, aby se svým královstvím udělal takovou věc. Celý život jsem sledoval, jak pracují xisští monarchové, Briono. Viděl jsem, jak byli Tuan a tucet vládců dalších zemí v Xandu dosmýkáni v řetězech před Sokolí trůn, a současný autarcha je prý nejhorší z celé své šílené linie.
Ale Kendrick byl přesvědčený, že jedinou cestou, jak autarchovi dlouhodobě odolat, je umožnit vašemu otci, aby vedl obranný svazek severních zemí - vzdát se Hierosolu a jiných zkažených jižních měst. Já jsem tomu říkal smlouva s démonem - taková, z jaké může vyjít vítězně jedině démon. Nakonec jsem… odešel, opilecky rozzlobený, zoufalý a přiznávám, také znechucený. Na chodbě jsem potkal Anissinu služebnou - myslel jsem, že si ji Kendrick zavolal. Byla hezká a měla drzý pohled, tak jsem o tom moc nepřemýšlel.
Brionu něco napadlo. Kendrick řekl: "Iss…" Nemohl si vzpomenout, jak se ta dívka jmenuje. Když… když umíral, říkal "Anissina komorná" nebo "služebná". Bylo nesnesitelné o tom přemýšlet a nechtěla se rozptylovat. "Říkáš, že jsi prostě odešel, Shaso. Ale když jsme tě našli, byl jsi zakrvavený!"
"Jak jsme se hádali, jak jsem se vztekal nad jeho hloupostí, obrátil… obrátil jsem svůj nůž proti sobě. Řekl jsem mu… Ach, Briono, děvče, moc mě mrzí, že to byla poslední slova, která jsem mu řekl." Dlouho se zdálo, že už nebude pokračovat. Když nakonec navázal, chraptěl hůř než předtím. "Řekl jsem tvému bratrovi, že si raději odříznu ruce od těla, ruce, které tak dlouho sloužily jeho otci, než abych jim dovolil sloužit tak zrádnému synovi. Že se bodnu do srdce. Byl jsem opilý - tou dobou už hodně opilý, a hodně rozezlený. Tu noc jsem se nedokázal bez vína přenést přes

skutečnost, že naproti mně sedí u stolu Dawet dan Faar a měl jsem v sobě už několik číší, než jsem k tvému bratrovi šel. Mnohokrát jsem se za to v té tmavé cele proklel. Kendrick se mi ten nůž pokusil vytrhnout. Zuřil, že se s ním hádám, že jsem jeho strategii nejenom zpochybnil, ale také odsoudil, a s ní i jeho. Zápasili jsme o ten nůž a já jsem se znovu řízl. Myslím, že jsem řízl i jeho, ale jenom lehce. Nakonec jsem se vzpamatoval. On mě vyhodil, donutil mě přísahat na závazek vůči vašemu otci, že pomlčím o tom, co se stalo, bez ohledu na to, jak moc s ním nesouhlasím.
Abych ti řekl pravdu, nebýt tvého naléhání, třebaže jsi mě osvobodila, bych o tom, co chudák Kendrick chystal, jak nečestně vyjednával s podlým autarchou, nikdy nepromluvil…" Shaso znovu musel zmlknout. Brioně by ho bylo líto, ale ta zpráva o zradě byla příliš - Shasově, když zarytě mlčel, a bratrově, když si myslel, že ví víc než otec, když se považoval za krále dřív, než získal moudrost, když si namlouval, že dokáže manipulovat s velkým a mocným nepřítelem.
"Vrátil… vrátil jsem se k sobě," pokračoval Shaso. "Nalil jsem do sebe ještě spoustu vína, abych se pokusil to všechno zahnat. Když jste pro mě přišli, myslel jsem, že Kendrick se na mě pořád ještě hněvá, že jsem ho urazil, že jsem byl možná moc opilý a poranil jsem ho, když jsme se prali, že mě za tu urážku zavřou - po všech těch letech ze mě znovu udělají otroka. Až později jsem pochopil, co se stalo."
"Ale proč jsi nám to neřekl, ty blázne?"
"Co jsem mohl říct? Než tvůj bratr zemřel, odpřísáhl jsem mu, že nepromluvím o tom, co se v té místnosti stalo. Styděl jsem se za sebe i za něho. A nejdřív - než jsem pochopil pravdu -, se dotklo mé cti, že jste pro mě přišli jako pro zločince jenom proto, že jsem si dovolil nesouhlasit s princem regentem. Ale když jsem se dozvěděl, co se stalo, řekl jsem ti, že jsem ho nezabil, a to byla pravda." Lehce se pod Brioninou rukou, která se ho stále dotýkala na rameni, zachvěl. "Co muži zůstane, když se vzdá závaznosti svého slova? Je to horší, než kdyby byl mrtvý. Kdyby ti Hendon Tolly neprozradil, co tvůj bratr chystal, mlčel bych pořád."
Briona se opřela a zahleděla se na stín hradu čnící do výšky. Byla prochladlá a unavená, stále ještě vyděšená nočními událostmi. Věděla, že někde v té tmavé pevnosti po ní a po Shasovi pátrají ozbrojení muži. "Kam tedy pojedeme?"
"Na jih," řekl po chvíli. Znělo to, jako kdyby na několik okamžiků usnul.
"Ale co potom? Až přistaneme? Máš na mysli spojence?" Na jih, pomyslela si. Tam, kde drží v zajetí mého otce.
"Bratr," řekla nahlas. "Mám… mám o něho strach, Shaso."
"Ať se stalo cokoli, udělal to, co považoval za nejlepší. Jeho duše má klid, Briono."
V první chvíli se lekla tak, že jí srdce vyskočilo do krku. Barrick? Věděl o něm Shaso něco, co ona nevěděla? Pak pochopila.
"Já jsem nemyslela Kendricka. Ano, dělal co mohl, kéž mu bohové požehnají a ochrání ho. Já ale mluvím o Barrickovi." Bylo těžké najít sílu třeba jen na mluvení; dlouhý den na ni nakonec dolehl. Slzy ještě víc rozmazaly temné siluety hradu. "Chybí mi. Bojím se… bojím se, že se mu přihodilo něco zlého."
Shaso na to neměl odpověď, ale nemotorně ji poplácal po ruce.
Loďka klouzala po hladině, vesla se v Eniných obratných rukou pohybovala pravidelným tempem. Briona si připadala jako Zoria ve slavné báji, když uprostřed noci prchala z domova. Jak to o ní napsal Tinwright - přehnaně, pokud měla být upřímná - "Oči jasné, srdce lva, upnutá ke dni, kdy se jí vrátí neposkvrněná čest…" Jenže bohyně Zoria utíkala od nepřítele a prchala zpět do domu svého otce. Briona opouštěla svůj domov, možná navždycky. A Zoria byla nesmrtelná.
Midlanova hora se svými hradbami a věžemi se nad nimi již netyčila jako přísný rodič, začínala se vzdalovat. Zátoka mezi jejich lodičkou a hradem se rozšiřovala, zatímco lesnatý břeh, černý pás na jižním obzoru, který špinil hvězdnou oblohu, se přibližoval. Jen několik světel hořelo v nejvyšších částech hradu, kam viděla, několik v Jarní věži, dalších pár luceren ve strážnicích na hradbě a na přístavních vlnolamech. Pocítila nečekanou, trýznivou lásku k domovu. Všechno, čím si byla jistá, dokonce i to, čím opovrhovala, studené staré chodby, spletité jako dlouhé historky, portréty zamračených předků, šedé stromy pod jejími okny v Tajné zahradě, které každé chladné jaro tak odvážně rozpučely - o to všechno přišla. Chtěla to zpátky.
Shaso už spal, ale Briona svou šanci na hojivý spánek promarnila. Alespoň pro tuto chvíli byla zvláštně bdělá, vyčerpaná, ale plná netrpělivých myšlenek. Mohla jen sedět a dívat se, jak měsíc prudce klesá oblohou a vody zátoky se rozprostírají mezi ní a celým jejím životem po tento okamžik.
#
Ulice Permonického Města byly osvětlené, ale opuštěné, takže působily dojmem nedokončených vyhloubených míst a ne hlavních tepen města. Rohovec, s unavenou chůzí někoho, kdo v poslední době viděl až příliš mnoho podivných koutů světa, slyšel, jak se jeho kroky vracejí ozvěnou od kamenných zdí domů jeho sousedů, když se plahočil Klínovou cestou a vstupoval do svého domu.
Opálka ho z hlavního pokoje zaslechla a vyběhla mu ze zadní části domu vstříc, obličej plný zoufalství a strachu. Myslel si, že na něho uhodí, kde byl tak dlouho, všechny ty nekonečné hodiny, ale ona ho zatím jenom chytila za ruku a táhla k ložnici. Naříkala a jemu najednou došlo, že se stalo to nejhorší: chlapec zemřel.
K jeho úžasu Pazourek nebyl mrtvý, ale seděl a díval se na všechno kolem sebe. Rohovec se otočil k Opálce, ale pořád měla výraz někoho, kdo zjistil, že mu bylo ukradeno to nejcennější z jeho majetku.
"Chlapče?" zeptal se a klekl si k němu. "Jak ti je?"
"Kdo jsi?"
Rohovec se díval na známý obličej, chumáč vlasů tak světlých, že byly skoro bílé, velké bystré oči. Všechno bylo stejné, a přesto se zároveň zdálo, jako by chlapec byl maličko jiný. "Jak to myslíš kdo jsem? Jsem Rohovec a tohle je Opálka."
"Já… já vás neznám."
"Ty jsi Pazourek a my jsme… starali jsme se o tebe. Ty si na to nevzpomínáš?"

Chlapec pomalu, slabě zavrtěl hlavou. "Ne, nevzpomínám si na vás."
"Dobrá… jestli nejsi Pazourek, kdo tedy jsi?" V jakési přiškrcené hrůze čekal na odpověď. "Jak se jmenuješ?"
"Řekl jsem, že nevím!" zakňoural chlapec. Měl v sobě něco, co Rohovec ještě nikdy neviděl, uvězněné, vyděšené zvířátko ukryté pod úzkou tváří. "Já nevím kdo jsem!"
Opálka se vypotácela do sousední místnosti. Držela se za krk, jako kdyby nemohla dýchat. Rohovec vyšel za ní, ale když se ji pokusil obejmout, ve svém zoufalství se po něm ohnala a on couvl. Jelikož ho nenapadlo nic jiného, co by mohl udělat, vrátil se k lůžku a vzal dítě za ruku; chlapec, který vypadal jako Pazourek, se ji chvíli snažil vyprostit, ale pak se uvolnil a nechal ho ji držet. Bezmocný, unavený Rohovec pustil z hlavy všechno, co se mu právě přihodilo za městskými bránami, alespoň pro tuto chvíli, a hodinu takto seděl a utěšoval vylekané dítě, zatímco jeho žena v sousedním pokoji bez ustání plakala.

Poznámka překladatele
Rád bych na tomto místě poděkoval Richardovi Podanému za přebásnění Zraněné panny z pera Mattyho Tinwrighta a PhDr. Miladě Homolkové z Ústavu pro jazyk český za úžasnou úpravu Šupseptamových dialogů. Jsem vaším dlužníkem.

Petr Kotrle

Dodatky

LIDÉ
Adcock - jeden z královských gardistů pod Vansenovým velením
Agnes - dcera Finneth a Onsina
Achátka - permonice, přítelkyně Opálky
Alištěbita - královna, vládkyně střešáků
Amfibol - permoník, předák cechu kameníků
Anazoria - Brionina nejmladší služebná
Andros - kněz, zmocněnec lorda Nynora
Angelos - jellonský vyslanec v Jižním Pomezí
Anglin - connordský náčelník, jenž získal Pomezní království po bitvě u Coldgray Mooru
Anglin III. - král Jižního Pomezí, pradědeček Briony a Barricka
Anissa - královna Jižního Pomezí, druhá manželka krále Olina
Antimon - mladý permonický chrámový bratr
Argal Temný - xiský bůh, Nushashův nepřítel
autarcha - Sulepis Bishakh am Xis III., monarcha Xisu, nejmocnější země na jižním xandském kontinentu
Avin Brone - hrabě z Landsendu, hradní lord konetábl
Axamis Dorza - xiský lodní kapitán
Balvan - permoník
Barrick Eddon - princ Jižního Pomezí
Baz'u Jev - xandský básník
Brambinag Kamenná bota - bájný obr
Bratchard, lord - šlechtic
bratr Okros - lékař a kněz z Akademie Východního Pomezí
Brenhall, lord - šlechtic
Brigid - servírka v Quillerově zdroji
Briona Eddonská - princezna Jižního Pomezí
Břidlicovi - permonická rodina, jeden z jejích členů je chórista Permonického Města
Caddick - voják z královské gardy Jižního Pomezí, známý jako "Longlegs" (Dlouhonohý)
Calkin - čvachta
Carandon Tolly - mladší bratr Gailona
Caylor - legendární rytíř a princ
Cinobr - permonický mistr
Clemon - slavný synský historik, roněž zvaný "Clemon z Anverrinu"
Collum - mladší bratr Vrby
Collum Dyer - jeden z Vansenových vojáků
Comfrey M'Neelová - šlechtična
Conary - majitel Quillerova zdroje
Cusy - představený privilegovaných (eunuchů) z Královského Ústraní v Xisu
čističi - fanatici, kteří se spojili, aby potrestali Qary a ostatní za Velkou smrt
čvachtové - lidé, kteří hledají obživu na vodě a v jejím okolí
Dab Dawley - gardista Jižního Pomezí

Dannet Beck - bratranec Raemona Becka
Daman Eddon - manžel Merolanny, bratr krále Ustina
Dawet dan Faar - vyslanec z Hierosolu
Dawtrey - legendární rytíř, někdy zvaný "Očarovaný elfy"
děd Sulfur - permonický starší z Přeměněných bratří
Děti smaragdového ohně - qarský kmen
Derla - manželka Raemona Becka
Dimakos Heavyhand - jeden z posledních náčelníků Šedých rot
Donal Murroy - bývalý velitel královské gardy Jižního Pomezí
Droy Nikomede - zvaný též Droy z Eastlake, šlechtic z Jižního Pomezí
Dunyaza - přítelkyně Qinnitan, akolytka z Úlu
Durstin Crowel - baron z Graylocku
Eilis - Merolannina služebná
Elan M'Coryová - švagrová Caradona Tollyho
Ena - mladá čvachtovská dívka z klanu Zpátky s večerním Přílivem
Erilo - bůh sklizně
Erivor - bůh vod
Euan Dogsend - Chavenův přítel, "nejvzdělanější muž v Blueshore"
Evander - synaský hrabě, vyslanec v Jižním Pomezí
Evon Kinnay - přítel Gailona Tollyho, syn barona z Longhowe
Ewan - syn Finnith
Fergil - syn Finneth a Onsina
Ferras Vansen - velitel královské gardy
Finn Teodoros - spisovatel
Finneth - žena z Candlerstownu
Finton - mladší syn Raemona Becka
Gailon Tolly, vévoda ze Summerfieldu - bratranec rodiny Eddonů
Gallibert Perkin - hrabě z Craneshilu, lord kancléř Jižní Marky
Gar Doiney - zvěd
Gil - pikolík v Quillerově zdroji
Gowan M'Ardall - hrabě, jeho državy jsou v Helmingsea
Gregor ze Syanu - známý bard
Grenna - služebná
Gwatkin - voják z královské gardy Jižního Pomezí
Gyir - Qar, kapitán Yasammez, zvaný též "Gyir Maják"
Habbili - bůh, zmrzačený syn Nushasha
Haketanové - lidé z haketanského kmene v Xandu
Halit - permonický obchodník
Hanede - Shashova dcera
Harry - Chavenův sluha
Harsar - Ynnirův rádce
Hasuris - xiský vypravěč
Havemore - Broneho šafář
Havran, kníže ptáků - postava z legendy
Hendon Tolly - nejmladší z bratrů Tollyových
Heryn Millward - královský gardista Jižní Marky
Hesper - král Jellonu, zrádce krále Olina
Hiliometes - bájný polobůh a hrdina
Hisolda - Anissina porodní bába
Hlídka duchů - qarský kmen
Chaven - lékař a astrolog rodu Eddonů
Cheshret - otec Qinnitan, nižší Nushashův kněz
Chryssa - nejvyšší akolytka Úlového chrámu v Xisu
Iaris - Kerniosův věštec, polosvatý
Idrin - mladý syn Gowana z Helmingsea
Ivar Brenhill - rytíř a šlechtic z Jižního Pomezí
Jeddin - velitel autarchovy Leopardí gardy, známý též jako "Jin"
Jem Tallow - důstojník gardy Jižního Pomezí
Kámen vzpurných - Qar z Hlídky duchů
Karal - král Syanu zabitý Qary u Coldgray Mooru
Kaspar Deylos - Chavenův učitel, zvaný též "Čaroděj z Krace"
Kellick Eddon - Anglinův praprasynovec, první král Pomezí z rodu Eddonů
Kernios - bůh země

Krisanthe - matka královny Meriel, babička dvojčat
Kupilas - bůh hojení
Lander III. - syn Karala, král Syanu, zvaný též "Lander Dobrotivý" a "Lander Skřítkobijce"
Laybrick - gardista Jižního Pomezí
Laylin - strýc Tyneho Aldritche
Lazura - Rohovcova matka
Leotrodos - perikalský vědec, přítel Chavena
Lepthis - xiský autarcha
Lew - gardista Jižní Marky
Lily - Anglinova vnučka, královna, která vedla Jižní Pomezí v čase Šedých rot
Lindon Tolly - Gailonův otec, bývalý první ministr Pomeznich království
Lorick Eddon - Olinův starší bratr, který zemřel mladý
Ludis Drakava - Ochránce Hierosolu
Luian - důležitá privilegovaná v Ústraní, dříve známá jako "Dudon"
Madi Suzarem - bohyně porodu
Mastek - příslušník rodina Břidlicových, Amfibolův synovec
Matthias Tinwright - básník, zvaný též "Matty"
Mayne Calough - šlechtic a rytíř
Meriel - Olinova první manželka, dcera mocného brennského vévody
Merolanna - prateta dvojčat, původně z Faelu, vdova po Damanu Eddonovi
Měsícožrout - Qar z kmene Proměnlivých
Mesiya - bohyně Měsíce
Mickael Southstead - gardista Jižního Pomezí
Moina Hartsbrooková - mladá šlechtična z Helmingsea, jedna z Brioniných dvorních dam
Mokori - jeden z autarchových škrtičů
Mrakochodec - jiné jméno pro Perina, boha oblohy
Muchmore - zvěd z Jižní Marky
Nejvyšší Trojice - odkaz na bohy Trigonu
Nevin Hewney - dramatik
Nos, Velký a vážený - střešácký hodnostář
Nushash - xiský bůh ohně, patron autarchů
Nynor - Steffans Nynor, hrabě z Redtree, kastelán Jižní Marky
Obsidiáni - permonický rod
Olin - král Jižního Pomezí a Pomezních království
Onsin - kovář z Candlerstownu, zvaný "Duboruký"
Opálka - permonice, Rohovcova manželka
otec Timoid - kněz rodiny Eddonů
Pán štítu - střešácké božstvo
Panhyssir - Nushashův velekněz z Xisu
paní Jennikinová - Chavenova hospodyně
Parnad - otec současného autarchy Sulepise, někdy známý jako "Nespavý"
Pecka - Rohovcův bratr, zvaný též "mistr Modrokřemen"
Pedar Vansen - otec Ferrase Vansena
Pemza - permonický cechovník
Perin - bůh oblohy, zvaný "Thén blesků"
permoníci - malí lidé, kteří se specializují na práci s kamenem
Pinnimon Vash - xiský nejvyšší ministr
Písek škrábe trup - početná čvachtovská rodina
Pískovcovi - permonická rodina
Přeměnění bratří - permonický náboženský řád
Prusus - skotarcha Xisu, někdy zvaný "Prusus Mrzák"
Qarové - nelidská rasa, která kdysi obývala většinu Eionu
Qinnitan - akolytka Úlu v Xisu
Raemon Beck - příslušník kupecké rodiny z Helmingsea
Raemonek - starší syn Raemona Becka
Rafe - Enin přítel z klanu Písek škrábe trup
Ráno v oku - Qar z národa Proměnlivých
Rébus - šašek královské Eddonské rodiny
Robben Hulligan - hudebník, přítel Rébuse
Rohovec (Modrokřemen) - permoník, manžel Opálky
Rorick - hrabě z Daler's Trothu, bratranec Eddonů s brennským původem, příbuzný Meriel
Rose Trellingová - jedna z Brioniných dvorních dam, neteř Avina Brojeno
Rtuťovi - významná permonická rodina
Rugan - velekněžka Úlu

Rule - informátor Avina Brojeno
Rusha - kadeřnice v Ústraní
Sádrovci - permonický rod
Sanasu - vdova po Kellisku Eddonovi, známá jako "Plačící Královna"
Sawney Toulavé oko - čvachta
Selia - Anissina služka, také z Devonisu
Shaso dan Heza - vrchní zbroj ář Jižního Pomezí
Silas z Perikalu - polobájný rytíř
Sisel - hierarcha Jižního Pomezí, nejvyšší církevní představitel Pomezních království
Siveda - bohyně noci
Siwney Fiddicks - šlechtic a rytíř
Slída - příslušník rodiny Břidlicových, Amfibolův synovec
Sni'sni'snik soonah - střešácké jméno pro střešáky
Starší Země - ochranní duchové permoníků
Starý Pyrit - permonický známý Rohovce a Opálky
Starý Živec - moudrý permonický starší, již zemřelý
strýc Pazourek - Rohovcův strýc
střešáci - málo známí obyvatelé hradu v Jižní Marce
Surigali - xiská bohyně
Sveros - starý bůh noční oblohy, otec bohů Trigonu
Šedé roty - žoldnéři a bezzemci, z nichž se po Velké smrti stali bandité
Šeptající matky - Qarové, známí jako "Ti, kteří pečují o Velké vejce"
Šeré plemeno - jiné jméno pro Qary
Šotci - qarský kmen
Šupsemtam - střešák
Tanyssa - zahradník a poslíček v Královském ústraní
Těžká noha - Qar z Prvohlubin
Tiší - jiné jméno pro Qary
Toby - Chavenův pomocník
Trigon - společně vystupující kněžstvo Perina, Erivora a Kerniose
trigonarcha - hlava Trigonu, nejvyšší církevní představitel Eionu
Tully Joiner - muž z Candlerstownu
Turley Longfingers - čvachtovský rybář z klanu Zpátky s večerním přílivem
Tyne Aldritch - hrabě z Blueshore, spojenec Jižního Pomezí
Uhlík - permonický řemeslník
Usazení - permonický klan mající několik rodin
Ustin - otec krále Olina
Utta - též "sestra Utta" - Zoriina kněžka a učitelka Briony
vdova Halitová - permonice
Velký Pecka (Modrokřemen) - Rohovcův otec
Vrba - mladá žena
Yasammez - qarská šlechtična, někdy známá jako "paní Dikobrazová", nebo "Metla z Rozechvělé planiny"
Ynnir Slepý král - vládce Qarů, "Ynnir din'at sen Qin, pán větrů a myšlenek", zvaný též "Syn prvního kamene"
Zelený parádník - Qar z kmene Šotků
Zmeos - bůh, Perinova nemesis
Zoria - bohyně moudrosti
Zosim - syn Erila, bůh dramatiků a opilců
Zpátky s večerním přílivem - početná čvachtovská rodina
Zraněná panna - postava z legendy
Žlutý rytíř - nemesis Silase z Perikalu
MÍSTA
Akademie Východního Pomezí - univerzita, původně ve Východním pomezí, přemístěná do Jižního Pomezí v době poslední války s Qary
Bazilišťí brána - hlavní brána v Jižní Marce
Bílý hvozd - les na hranici mezi Silverside a Marrinswalkem
Bludiště - místo v permonických Hlubinách
Brenland - malá země na jih od Pomezních království
Brennova zátoka - pojmenovaná po legendárním hrdinovi
Broučí cesta - ulice v permonickém Městě
Candlerstown - město v Daler's Trothu
Cesta Tří bratrů - důležitá cesta spojující mimo jiné Jižní Marku a Summerfield
Cínová ulice - ulice v Jižní Marce
Coldgray Moor - legendární bojiště, z qarského slova "Qul Girah"
Čvachtovská laguna - vodní plocha uvnitř hradeb Jižní Marky spojená s Brennovou zátokou

Dale House - město v Daler's Trothu, sídlo hraběte Roricka
Dolní Rudná ulice - hlavní ulice v Permonickém Městě
Dubová komnata - zasedací síň rady
Eion - severní kontinent
Erivorova kaple - rodinná kaple Eddonů
Fael - země na východním pobřeží Eionu
Faneshill - velké město jižně od Settlandské cesty
Havraní brána - vstup do vnitřního hradu Jižní Marky
Hawkshill - město v Daler's Trothu
Hedvábné dveře - místo pod permonickým Městem
Hierosol - kdysi vládnoucí říše světa, nyní značně zmenšená; jejím symbolem je zlatá šnečí ulita
Hluboká knihovna - místo v Qul na Qaru
hora Xandos - bájná obří hora, která stála na místě, kde se dnes rozkládá Xand
Jantarínová partie - místo v permonických Hlubinách
Jarní věž - jedna ze čtyř hlavních věží hradu v Jižní Marce, sídlo Anissy
Jellon - království, kdysi část Syanské říše
Jezevcovy boty - hostinec v Jižní Marce
Jižní Marka - sídlo Pomezních království, někdy zvaná "Stínová marka"
Kamenické dveře - východ z Permonického Města
Kaskádové schody - v permonických Hlubinách
Kertewall - jedno z Pomezních království
Klínová ulice - ulice Rohovce a Opálky
Krace - seskupení městských států, kdysi část Hierosolské říše
Krejčovská ulice - ulice v Jižní Marce
Landsend - část Jižního Pomezí, léno Broneho, barvy červená a zlatá
Letní věž - jedna ze čtyř hlavních věží hradu v Jižní Marce
Ležení věčné zimy - bájný hrad
Liliová brána - brána vedoucí z Ústraní do města Xis
Lomové náměstí - shromaždiště v Permonickém Městě
Malý Stell - město v Daler's Trothu
Marash - xandská provincie, kde se pěstují papriky
Marrinswalk - jedno z Pomezních království
Midlanova hora, též Hora - skála v Brennově zátoce, na níž je postavena Jižní Marka
Nábřeží - čtvrť v pevninské části Jižní Marky
náměstí Sluneční pouti - náměstí ve Velkém Xisu
náměstí Tří bohů - náměstí v pevninské části Jižní Marky
Observatoř - Chavenovo sídlo
Olwayská soutěska - bojiště v Marrinswalku
Oscastle - město v Marrinswalku
Permonické Město - podzemní město permoníků v Jižním Pomezí
Plachtařská ulice - ulice poblíž přístavu ve Velkém Xisu
Podzimní věž - jedna ze čtyř hlavních věží hradu v Jižní Marce
Pomezní království - původně Severní Pomezí, Jižní Pomezí, Východní Pomezí a Západní Pomezí, ale po válce s Qary tvořeno Jižním Pomezím a Devíti zeměmi (mezi něž patří Summerfield a Blueshore)
propast J'ezh'kral - místo z permonických mýtů
Prvohlubiny - místo v qarských zemích
Qirush a Ghat - jeskynní města Qarů, jméno znamená "Prvohlubiny"
Qul na Qar - starý domov Qarů neboli Šerého plemene
Redtree - eddonská država
Reheq s'lai - hory Bludného větru
Rolnická síň - součást trůnní síně
Rozechvělá planina - místo velké qarské bitvy
Rudná ulice - hlavní ulice v Permonickém Městě
Růžová zahrada - uprostřed Menšího paláce, někdy zvaná "Zrádcova zahrada"
Sádrovcová ulice - ulice v Permonickém Městě
Sessio - ostrovní království na jihu Eionu
Settland - malá hornatá země na jihozápad od Pomezních království, spojenec Jižního Pomezí
Severopomezní cesta - stará cesta mezi Jižním Pomezím a severem
Shehen - "Plačtivý", qarské jméno pro dům Yasammez
Silversideská cesta - komunikace spojující mimo jiné Jižní Marku a Summerfield
Síň cti - chodba u Brioniny ložnice
Síň měsíčního kamene - místo v permonických Hlubinách
Síň mračného křišťálu - místo v permonických Hlubinách
Slaná tůň - podzemní mořské jezírko v Permonickém Městě

Starokoželužské molo - čvachtovské jméno pro molo nedaleko Podzimní věže
Stínová linie - demarkační linie mezi qarskými a lidskými územími
Summerfield Court - vévodské sídlo Gailona a rodu Tollyů
Suttler's Wall - jihopomezní město nedaleko hranice s Blueshore
Svaté deštění - posvátné místo střešáků
Svobodná království - království Eionu, které nepadla pod nadvládu autarchy
Syan - kdysi dominantní říše, stále mocné království ve středu Eionu
Tessis - hlavní město Syanu
Tichý vrch - místo za Stínovou linií
Torvio - ostrovní země mezi Eionem a Xandem
Trhová ulice - jedna z hlavních ulic v Jižní Marce
Trh ptačích ok - tržiště v Xisu
Tři bohové - trojúhelníkové náměstí v Jižní Marce, hustě obydlená čtvrť kolem náměstí
Tuan - země, odkud pocházejí Shaso a Faset
U Creedyho - hospoda ve Větším Stellu
Úl - chrám v Xisu, domov Nushashových posvátných včel
ulice Pod péřovým pláštěm - ulice v Xisu
ulice Pověšených kůží - ulice nedaleko Starokoželužského mola
ulice U Kočičího oka - ulice v Xisu
ulička Rozvrzaných schodů - ulice v Jižní Marce
Ústraní - domov autarchových manželek
Velký štít - posvátné místo střešáků
Větší Stell - město v Daler's Trothu
Věž oblačných duchů - věž v Qul na Qaru
Vlčí zub - nejvyšší věž hradu Jižní Marka
Vonná zahrada - zahrada v xiském Ústraní
Východní brána - jedna z bran Candlerstownu
Xand - jižní kontinent
Xis - největší království Xandu; jeho vládcem je autarcha
Zahrada královny Sodan - zahrada v Královském ústraní v Xisu
Zimní věž - jedna ze čtyř hlavních věží hradu v Jižní Marce
VĚCI a ZVÍŘATA
Balada o Kerniosovi - známý příběh a píseň, součást pohřebního obřadu
Bílý oheň - meč Yasammez
curohlávky
Dado - Brionin pes
Dějiny Eionu a jeho národů - kniha historika Clemona
dny v týdnu - eionský kalendář má v každém měsíci tři desetidenní období zvaná "dekády". 21. srpen našeho kalendáře by tak odpovídal víceméně třetímu prvodni v oktamenu (pro další informace viz vysvětlení pod heslem "měsíce")

prvoden
slunceslav
lunoslav
nebeslav
Věroslav
kamenoslav
ohněslav
vodoslav
bohoslav
posledněk

doba chladnutí - bájné období permonických dějin a mýtů
eddonský vlk - symbol rodu Eddonů (stříbrný vlk a hvězdy v modrém poli)
hierosolština - jazyk používaný v Hierosolu a vyskytující se při mnoha náboženských obřadech, ve vědeckých knihách apod.
Chundelka - kočka
Kirouská Jitřenka - Jeddinova loď
Kloe - kočka
Kniha lítosti - polobájný qarský artefakt / text
Kniha Trigonu - novější úprava původních textů o všech třech bozích
Kossope - souhvězdí
Krev slunce - elixír připravený Nushashovým knězem
krtkoun - zvíře žijící v podzemí
kulikos - údajně magický předmět

List, Zpěváci, Bílý kořen, Plástev, Vodopád - Pazourkova jména pro souhvězdí
lymer - druh loveckého psa
M'aarenol - místo, snad hora, na Qarských územích
měsíce - každý eionský měsíc má třicet dní, které se dělí do tří dekád, přičemž mezi konec roku - Sirotkův den - a první den roku nového, známý též jako Prvoden nebo Roční den, se vkládá pět vložených dní. Odpovídající měsíce se tak mohou o několik dní lišit: první den trimenu v Jižním Pomezí není přesně stejný den jako 1. březen našeho kalendáře

eimen - leden
dimen - únor
trimen - březen
tetramen - duben
pentamen - květen
hexamen - červen
heptamen - červenec
oktamen - srpen
ennamen - září
dekamen - říjen
endekamen - listopad
dodekamen - prosinec

mechovice - silný permonický nápoj
modrý kořen - oblíbená permonická čajová bylina
mordiya - tuanské slovo pro "strýce", může být čestné nebo skutečné
mrakovec - typ křišťálu
nebeské sklo - permonický název pro druh křišťálu
Noc divoké písně - sváteční večer po Zimním slunovratu
ohnivec - jedovatý had
pentakont - jednotka o počtu padesáti mužů
Perinův den - jarní svátek
Podensis - hierosolská loď
posledněk - volný den permoníků
průvod kajícníků - náboženský festival
Quillerův zdroj - hostinec
rodina kamenů a kovů - permonická klasifikační soustava
roky Křiku - období qarských dějin
Rozechvělá planina - slavné qarské bojiště
S'a Qar - jazyk Qarů
Skřip - Brionin pes
slavnost Povýšení - xiská slavnost na konci období dešťů
Snížek - Brionin kůň
Stvořitelova perla - kámen používaný permoníky k výzdobě
válečná pečeť - qarský drahokam, velice důležitý předmět
Velká smrt - epidemie, která zabila velkou část eionské populace
Vlčí křeslo - trůn v Jižní Marce
Zářící muž - střed permonických Mystérií
Zmeosovy rohy - souhvězdí, také zvané Starý had
"Zraněná panna" - slavný příběh

Tad Williams
(1957 -
Americký autor fantastiky, vlastním jménem Robert Paul Williams, narozen 14. 3. 1957 nedaleko kalifornského San José. Ještě než se stal spisovatelem z povolání, vystřídal celou řadu různých zaměstnání, od práce pro divadelní či televizní produkci, vystupování v rozhlase, psaní vojenských příruček, učení na základní i vysoké škole až po prodávání bot či práci pro firmu Apple. Vedle psaní beletrie se v poslední době věnuje rovněž komiksovým scénářům. Dnes žije s rodinou v horách nad známým Silicon Valley.
Zaujal již svým debutovým románem Tailchaser's Song (1985), jehož kočičí hrdina prožije neskutečná dobrodružství v zemi, kde se zvířata chovají jako lidé. Byl to však jen nádech k mnohem výraznějšímu dílu. Na pozadí občanské války vedené dvěma královskými bratry se v trilogii Memory, Sorrow & Thorn (Jasný osten, Žal a Trn): The Dragonbone Chair (1988, č. Trůn z dračích kostí / Laser books 1996), Stone of Farewell (1990, č. Kámen rozluky / Laser books 1997, 2 svazky) a To Green Angel Tower (1993, č. Věž Zeleného anděla / Laser books 1998 - 2000, 4 svazky) odehrává pátrání mladého učedníka Simona a jeho společníků po ztracených Mečích moci, s jejichž pomocí se následníci Bratrstva svitku snaží zamezit ovládnutí světa zlovolným Inelukim, Králem bouří. Tato ambiciózní tetralogie měla být podle autora ságou rovnou svou kvalitou samotnému Pánu prstenů a podle mnohých čtenářů se mu skutečně vyrovná. I přes jistou

rozvleklost nelze popřít, že v rámci epické fantasy jde o pozoruhodné dílo, strhující, propracované a obdařené hodnověrnými charaktery. Do stejného prostředí spadá novela The Burning Man (Legends, ed. Robert Silverberg 1998, č. Hořící muž - Legendy, sv. l / Beta 1999). Třetí, mimořádně obsáhlý svazek série byl rozdělen rovněž do dvojice knih s podtituly Siege (1994) a Storm (1994).
Pohádky tisíce a jedné noci připomíná příběh karavany putující v románu Child of an Ancient City (1992) z pohádkového Bagdádu do pustých hor Arménie. Během cesty jsou poutníci sužováni útoky tajemného vampýra, jehož dokáží zastavit pouze barvité příběhy vyprávěné nadaným synem jednoho z obchodníků. Krátký román či spíše samostatně vydaná novela Caliban's Hour (1994) byl napsán na motivy Shakespearovy Bouře a popisuje Kalibánovu snahu dosáhnout pomsty za krutosti spáchané Mirandou.
V tetralogii Otherland (Jinozemě): City of Golden Shadow (1996, č. Město Zlatého stínu / Návrat 1998, 2 svazky), River of Blue Fire (1998, č. Řeka Modrého ohně / Návrat 1999, 2 svazky), Mountain of Black Glass (1999, č. Hora Černého skla / Návrat 2002, 2 svazky) a Sea of Silver Light (2001, č. Moře Stříbrného světla / Návrat 2003, 2 svazky) vytvoří skupina bohatých a zcela bezohledných lidí, známých rovněž jako Bratrstvo grálu, fantastický prostor uprostřed virtuální reality, zemi, v níž se z člověka může stát bůh. Z jakéhosi důvodu si však tento výtvor vyžaduje životy dětí z reálného světa. To je pro několik odhodlaných jedinců důvodem k tomu, aby pronikli pečlivě střežené Jinozemě a pokusili se o záchranu nevinných životů. Ovšem záhy zjistí, že jsou v Jinozemi vězněni, pronásledováni a dokonce i zabíjeni, bez možnosti návratu do skutečných těl. Jedinou nadějí je odkrýt četná tajemství Jinozemě a překazit smrtonosné záměry jejich tvůrců. Série je zajímavým epickým dílem, které prokazuje autorovu sympatickou snahu nebýt svázán jediným žánrem. I tentokrát se ve stejném prostředí odehrává jedna kratší práce, a to povídka The Happiest Dead Boy in the World (Legends II, ed. Robert Silverberg 2003).
Samostatný román The War of the Flowers (2003, č. Válka květin / Návrat 2005) je příběhem nepříliš úspěšného zpěváka Thea, jenž se zklamán životem uchýlí do lesního srubu, kde si přečte prastrýcovu knihu a následně propadne jejímu kouzlu. Jenže fantastická stvoření proniknou do reálného světa a Theovi naopak nezbude než následovat okřídlenou vílu do říše kouzel. Tam se musí pokusit najít ztracený smysl života dřív, než bude ze záhadných důvodů zabit nemilosrdnými pronásledovateli. Zcela nová trilogie Shadowmarch (Stínové pomezí): Shadowmarch (2004, č. Stínové pomezí / Laser books 2006), Shadowplay (2007) a Shadowfall (dosud neurčeno) sleduje osudy příslušníků rodu Eddonů, jenž na hradě Jižní Marka chránil po celá staletí hranici mezi územím lidí a jejich nelidských nepřátel Qarů. Se ztrátou moudrého vedení krále Olina se však jeho potomci dokáží jen nelehko vypořádat se vzrůstající hrozbou, která nepřichází pouze z očekávaného směru, ale prostřednictvím zrady a intrik rovněž z rukou domnělých spojenců.
Z malého množství kratších prací jmenujme v českém překladu vydané Go Ask Elric (Elric: Tales of the White Wolf, ed. Edward E. Cramer 1994, č. Běž se zeptat Erika - Elrik: Příběhy Bílého vlka. Brno, Návrat 1998), The Stuff That Dreams Are Made Of (David Copperfield's Beyond Imagination, ed. David Copperfield, Janet Berliner & Martin H. Greenberg 1996, č. Látka, z níž jsou utkány sny - David Copperfield uvádí Za hranicemi fantazie / Knižní klub a Columbus 1998) a The Writer's Child (The Sandman: Book of Dreams, ed. Neil Gaiman & Ed Kramer 1996, č. Spisovatelské dítě - Sandman: kniha snů / Polaris 2000). Většina z nich byla napsána na objednávku, shrnuty jsou v souboru Rite: Short Work (2006).

Martin Šust

Tad Williams
STÍNOVÉ POMEZÍ

Obálka Michael Whelan
Překlad Petr Kotrle
Odpovědný redaktor Tomáš Jirkovský
Jazykový redaktor Helena Šebestová
Sazba provedena v LaTeXu
Vytiskla Tiskárna Havlíčkův Brod a. s.
Vydalo Nakladatelství Laser books s. r. o.
Úslavská 2, Plzeň 326 00
tel+fax: 377 246 407
www.laser books.cz
v edici Laser jako 318. publikaci
Edice Fantasy svazek 86.
Plzeň 2006, vydání 1.

Prodejní cena včetně DPH 349 Kč